تفسیر

احسن الکلام

نوشته:

دکتر حسین تاجی گله داری

تفسیر أحسن الکلام

نوشته:
دکتر حسین تاجی گله داری

فهرست سوره‌های قرآن کریم

جهت انتقال به سوره، روی crtl + اسم سوره فشار دهید، و جهت برگشت، از home + crtl استفاده نمایید .

الفاتحة	طه	الزمر	المجادلة	المرسلات	العلق
البقرة	الأنبياء	غافر	الحشر	النبأ	القدر
آل عمران	الحج	فصلت	الممتحنة	النازعات	البينة
النساء	المؤمنون	الشورى	الصف	عبس	الزلزلة
المائدة	النور	الزخرف	الجمعة	التكوير	العاديات
الأنعام	الفرقان	الدخان	المنافقون	الانفطار	القارعة
الأعراف	الشعراء	الجاثية	التغابن	المطففين	التكاثر
الأنفال	النمل	الأحقاف	الطلاق	الانشقاق	العصر
التوبة	القصص	محمد	التحريم	البروج	الهمزة
يونس	العنكبوت	الفتح	الملك	الطارق	الفيل
هود	الروم	الحجرات	القلم	الأعلى	قريش
يوسف	لقمان	ق	الحاقة	الغاشية	الماعون
الرعد	السجدة	الذاريات	المعارج	الفجر	الكوثر
إبراهيم	الأحزاب	الطور	نوح	البلد	الكافرون
الحجر	سبأ	النجم	الجن	الشمس	النصر
النحل	فاطر	القمر	المزمل	الليل	المسد
الإسراء	يس	الرحمن	المدثر	الضحى	الإخلاص
الكهف	الصافات	الواقعة	القيامة	الشرح	الفلق
مريم	ص	الحديد	الإنسان	التين	الناس

سورة الفاتحة

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿١﴾
ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢﴾
ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٣﴾ مَٰلِكِ يَوۡمِ
ٱلدِّينِ ﴿٤﴾ إِيَّاكَ نَعۡبُدُ وَإِيَّاكَ
نَسۡتَعِينُ ﴿٥﴾ ٱهۡدِنَا ٱلصِّرَٰطَ
ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ﴿٦﴾ صِرَٰطَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمۡتَ
عَلَيۡهِمۡ غَيۡرِ ٱلۡمَغۡضُوبِ عَلَيۡهِمۡ وَلَا
ٱلضَّآلِّينَ ﴿٧﴾

سوره فاتحه

به نام خداوند بخشنده ی مهربان ﴿۱﴾
ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است. ﴿۲﴾
بخشنده ی مهربان است ﴿۳﴾ مالک روز جزاء است. ﴿۴﴾ تنها تو را می پرستیم؛ و تنها از تو یاری می جوییم. ﴿۵﴾ ما را به راه راست هدایت کن. ﴿۶﴾
راه کسانی که بر آنان نعمت دادی؛ نه خشم گرفتگان بر آنها؛ و نه گمراهان. ﴿۷﴾

سورة البقرة

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓ ﴿١﴾ ذَٰلِكَ ٱلۡكِتَٰبُ لَا رَيۡبَۛ فِيهِۛ هُدٗى لِّلۡمُتَّقِينَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡغَيۡبِ وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ يُنفِقُونَ ﴿٣﴾ وَٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبۡلِكَ وَبِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدٗى مِّن رَّبِّهِمۡۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٥﴾

سورۀ بقره

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الف . لام . میم. ﴿۱﴾ این کتابی است که هیچ شکی در آن نیست و مایه هدایت پرهیزگاران است. ﴿۲﴾ آن کسانی که به غیب ایمان می آورند و نماز را بر پا می دارند و از آنچه روزی شان داده ایم انفاق می کنند. ﴿۳﴾ و آنان که به آنچه بر تو نازل شده و آنچه (بر پیامبران) پیش از تو نازل شده، ایمان می آورند، و به روز رستاخیز یقین دارند. ﴿٤﴾ آنان بر هدایت از جانب پروردگارشانند و آنان رستگارانند.﴿٥﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ سَوَآءٌ عَلَيۡهِمۡ ءَأَنذَرۡتَهُمۡ أَمۡ لَمۡ
تُنذِرۡهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ
وَعَلَىٰ سَمۡعِهِمۡۖ وَعَلَىٰٓ أَبۡصَٰرِهِمۡ غِشَٰوَةٞۖ وَلَهُمۡ
عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿٧﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا
بِٱللَّهِ وَبِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَمَا هُم بِمُؤۡمِنِينَ ﴿٨﴾
يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَمَا يَخۡدَعُونَ
إِلَّآ أَنفُسَهُمۡ وَمَا يَشۡعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ
فَزَادَهُمُ ٱللَّهُ مَرَضٗاۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمُۢ بِمَا كَانُواْ
يَكۡذِبُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ لَا تُفۡسِدُواْ فِي
ٱلۡأَرۡضِ قَالُوٓاْ إِنَّمَا نَحۡنُ مُصۡلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَآ
إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلۡمُفۡسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا يَشۡعُرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا
قِيلَ لَهُمۡ ءَامِنُواْ كَمَآ ءَامَنَ ٱلنَّاسُ قَالُوٓاْ أَنُؤۡمِنُ
كَمَآ ءَامَنَ ٱلسُّفَهَآءُۗ أَلَآ إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلسُّفَهَآءُ وَلَٰكِن
لَّا يَعۡلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا لَقُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَالُوٓاْ
ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوۡاْ إِلَىٰ شَيَٰطِينِهِمۡ قَالُوٓاْ إِنَّا مَعَكُمۡ
إِنَّمَا نَحۡنُ مُسۡتَهۡزِءُونَ ﴿١٤﴾ ٱللَّهُ يَسۡتَهۡزِئُ بِهِمۡ وَيَمُدُّهُمۡ
فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿١٥﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ
ٱلضَّلَٰلَةَ بِٱلۡهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَٰرَتُهُمۡ وَمَا كَانُواْ
مُهۡتَدِينَ ﴿١٦﴾

کسانی که کافر شدند، برای شان یکسان است که آنان را بترسانی یا نترسانی، ایمان نمی آورند. ﴿٦﴾ خدا بر دلها و گوشهایشان مهر زده است و بر چشم هایشان پرده ای است، و برای آنها عذاب بزرگی است. ﴿٧﴾ گروهی از مردان هستند که می گویند: به خدا و روز رستاخیز ایمان آورده ایم، در حالی که ایمان ندارند. ﴿٨﴾ آنان(به نظرشان) خدا و مومنان را فریب می دهند، در حالی که جز خودشان را فریب نمی دهند ولی نمی فهمند. ﴿٩﴾ در دلهای آنان بیماری است و خداوند بر بیماری آنان افزوده، و بخاطر دروغ هایی که می گفتند، برای شان عذاب دردناکی است. ﴿١٠﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود: « در زمین فساد نکنید» می گویند: « ما فقط اصلاح کننده ایم ». ﴿١١﴾ آگاه باشید! آنها همان مفسدانند؛ ولی نمی فهمند. ﴿١٢﴾ و هنگامی که به آنان گفته شود: « ایمان بیاورید؛ چنانکه مردم ایمان آورده اند» می گویند: « آیا ایمان بیاوریم چنانکه بی خردان ایمان آوردند؟» آگاه باشید، آنها همان نابخردانند؛ ولی نمی دانند. ﴿١٣﴾ و هنگامی که افراد با ایمان را ملاقات می کنند، می گویند: «ما ایمان آورده ایم»، و هنگامی که با شیطان های خود خلوت می کنند، می گویند:« ما با شماییم، ما فقط (آنها را) مسخره می کنیم». ﴿١٤﴾ خداوند آنان را مسخره می کند، و آنها را در طغیانشان نگه می دارد تا سرگردان شوند. ﴿١٥﴾ آنان کسانی هستند که گمراهی را به هدایت خریدند، پس تجارت آنها سودی نداد، و هدایت نیافتند. ﴿١٦﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ ٱلَّذِى ٱسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّآ أَضَآءَتْ مَا
حَوْلَهُۥ ذَهَبَ ٱللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِى ظُلُمَٰتٍ لَّا
يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمٌّۢ بُكْمٌ عُمْىٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾
أَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فِيهِ ظُلُمَٰتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ
يَجْعَلُونَ أَصَٰبِعَهُمْ فِىٓ ءَاذَانِهِم مِّنَ ٱلصَّوَٰعِقِ حَذَرَ
ٱلْمَوْتِ ۚ وَٱللَّهُ مُحِيطٌۢ بِٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ ٱلْبَرْقُ
يَخْطَفُ أَبْصَٰرَهُمْ ۖ كُلَّمَآ أَضَآءَ لَهُم مَّشَوْا۟ فِيهِ وَإِذَآ
أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا۟ ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ
وَأَبْصَٰرِهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعْبُدُوا۟ رَبَّكُمُ ٱلَّذِى خَلَقَكُمْ وَٱلَّذِينَ
مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ
ٱلْأَرْضَ فِرَٰشًا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءً وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ
مَآءً فَأَخْرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۖ فَلَا تَجْعَلُوا۟
لِلَّهِ أَندَادًا وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِن كُنتُمْ فِى
رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا۟ بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِۦ
وَٱدْعُوا۟ شُهَدَآءَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا۟ وَلَن تَفْعَلُوا۟ فَٱتَّقُوا۟
ٱلنَّارَ ٱلَّتِى وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلْحِجَارَةُ ۖ أُعِدَّتْ
لِلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٤﴾

داستان اینان همانند داستان کسی است که آتشی افروخته پس چون آتش اطراف او را روشن ساخت، خداوند نورشان را بگرفت و در تاریکیهای که نمی بینند رهایشان کرد. ﴿۱۷﴾ کرانند، گنگانند، کورانند،پس باز نمی گردند. ﴿۱۸﴾ یا همچون بارانی است که از آسمان (فرو ریزد) و در آن تاریکی ها و رعد و برق باشد، و آنها از ترس مرگ، انگشتان خود را در گوشهایشان فرو می برند تا صدای صاعقه را نشنوند، و خداوند به کافران احاطه دارد. ﴿۱۹﴾ نزدیک است که برق چشمانشان را برباید، هرگاه که برای آنها روشن شود در (روشنائی) آن راه می روند و چون تاریک شود(در جای خود) بایستند. و اگر خدا بخواهد گوش و چشمانشان را از بین می برد، چرا که خداوند بر هر چیز توانا است. ﴿۲۰﴾ ای مردم، پروردگار خود را پرستش کنید، آن کسی که شما و کسانی را که پیش از شما بودند آفرید، تا پرهیزگار شوید. ﴿۲۱﴾ آن کس که زمین را برای شما بگسترد و آسمان را همچون سقفی بالای سر شما قرار داد .و از آسمان آبی فرو فرستاد و بوسیله آن انواع میوه ها را بوجود آورد تا روزی شما باشد. بنا براین برای خدا همتایانی قرار ندهید، در حالی که می دانید. ﴿۲۲﴾ و اگر درباره آنچه بر بنده خود (محمد صلی الله علیه وآله وسلم) نازل کرده ایم؛در شک و تردید هستید، سوره ای همانند آن بیاورید و گواهان خود را -غیر از خدا- فرا خوانید؛ اگر راست می گویید. ﴿۲۳﴾ پس اگر چنین نکردید - و هرگز نتوانید کرد- از آتشی بترسید که هیزم آن مردم و سنگها است، و برای کافران آماده شده است.﴿۲٤﴾

وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمۡ
جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ كُلَّمَا رُزِقُواْ مِنۡهَا
مِن ثَمَرَةٖ رِّزۡقٗا قَالُواْ هَٰذَا ٱلَّذِي رُزِقۡنَا مِن قَبۡلُۖ
وَأُتُواْ بِهِۦ مُتَشَٰبِهٗاۖ وَلَهُمۡ فِيهَآ أَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞۖ وَهُمۡ
فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٥﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَسۡتَحۡيِۦٓ أَن
يَضۡرِبَ مَثَلٗا مَّا بَعُوضَةٗ فَمَا فَوۡقَهَاۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ فَيَعۡلَمُونَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّهِمۡۖ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ فَيَقُولُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلٗاۘ
يُضِلُّ بِهِۦ كَثِيرٗا وَيَهۡدِي بِهِۦ كَثِيرٗاۚ وَمَا يُضِلُّ
بِهِۦٓ إِلَّا ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهۡدَ ٱللَّهِ
مِنۢ بَعۡدِ مِيثَٰقِهِۦ وَيَقۡطَعُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن
يُوصَلَ وَيُفۡسِدُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٢٧﴾ كَيۡفَ تَكۡفُرُونَ بِٱللَّهِ
وَكُنتُمۡ أَمۡوَٰتٗا فَأَحۡيَٰكُمۡۖ ثُمَّ يُمِيتُكُمۡ ثُمَّ
يُحۡيِيكُمۡ ثُمَّ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢٨﴾ هُوَ ٱلَّذِي
خَلَقَ لَكُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰٓ إِلَى
ٱلسَّمَآءِ فَسَوَّىٰهُنَّ سَبۡعَ سَمَٰوَٰتٖۚ وَهُوَ بِكُلِّ شَيۡءٍ
عَلِيمٞ ﴿٢٩﴾

به کسانی که ایمان آورده، و کارهای شایسته انجام داده اند مژده ده که باغهایی از بهشت برای آنهاست که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است. هر زمان که میوه ای از آن به آنان داده شود گویند: «این همان است که قبلاً به ما روزی داده شده بود» و میوه هایی همانند آورده شود، و برای آنان همسرانی پاکیزه است و جاودانه در آن خواهند بود. ﴿۲۵﴾ به راستی خداوند از اینکه به پشه ای یا بالاتر از آن مثال بزند شرم نمی کند. آنان که ایمان آورده اند می دانند که آن (مثل) حق است از طرف پروردگارشان و اما آنهای که کافرند می گویند: خداوند از این مثل چه خواسته است؟ خداوند بسیاری را با آن گمراه، و گروه بسیاری را هدایت می کند، و تنها فاسقان را با آن گمراه می سازد. ﴿۲۶﴾ کسانی که پیمان خدا را،پس از محکم ساختن آن می شکنند، و آنچه را که خدا دستور داده بر قرار سازند، قطع نموده، و در روی زمین فساد می کنند، اینها زیانکارانند. ﴿۲۷﴾ چگونه به خداوند کافر می شوید؟ در حالی که شما مردگان بودید، و او شما را زنده کرد، سپس شما را می میراند، سپس شما را زنده می کند، آنگاه به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿۲۸﴾ او (خدایی) است که همه آنچه را که در زمین است برای شما آفرید، آنگاه آهنگ آسمان کرد وآنها را به صورت هفت آسمان مرتب نمود، و او به هر چیز آگاه است. ﴿۲۹﴾

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي ٱلْأَرْضِ خَلِيفَةً ۖ
قَالُوٓاْ أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ ٱلدِّمَآءَ وَنَحْنُ
نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ ۖ قَالَ إِنِّيٓ أَعْلَمُ مَا لَا
تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ ءَادَمَ ٱلْأَسْمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى
ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ فَقَالَ أَنۢبِـُٔونِي بِأَسْمَآءِ هَٰٓؤُلَآءِ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُواْ سُبْحَٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَآ إِلَّا مَا
عَلَّمْتَنَآ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ
أَنۢبِئْهُم بِأَسْمَآئِهِمْ ۖ فَلَمَّآ أَنۢبَأَهُم بِأَسْمَآئِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُل
لَّكُمْ إِنِّيٓ أَعْلَمُ غَيْبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا
تُبْدُونَ وَمَا كُنتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَٰٓئِكَةِ
ٱسْجُدُواْ لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَٱسْتَكْبَرَ وَكَانَ
مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يَٰٓـَٔادَمُ ٱسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ
ٱلْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ
ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا ٱلشَّيْطَٰنُ
عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ ۖ وَقُلْنَا ٱهْبِطُواْ بَعْضُكُمْ
لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ وَلَكُمْ فِي ٱلْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٍ
﴿٣٦﴾ فَتَلَقَّىٰٓ ءَادَمُ مِن رَّبِّهِۦ كَلِمَٰتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّهُۥ
هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

و(بیاد بیاور) هنگامی را که پروردگارت به فرشتگان گفت:« من در زمین جانشینی قرار خواهم داد». گفتند: «آیا کسی را در آن قرار می دهی که در آن فساد و خونریزی کند؟ ما تسبیح و حمد تو را به جا می آوریم و تو را تقدیس می کنیم». پروردگار فرمود:« یقیناً من می دانم آنچه را که شما نمی دانید». ﴿۳۰﴾ و نامها را همگی به آدم آموخت. سپس آنها را به فرشتگان عرضه داشت، و فرمود:« اگر راستگویید، نامهای اینها را به من خبر دهید». ﴿۳۱﴾ (فرشتگان) گفتند: «منزهی تو!. ما چیزی جز آنچه به ما آموخته ای نمی دانیم، تو دانا ی حکیمی». ﴿۳۲﴾ فرمود: «ای آدم! آنان را از نامهایشان آگاه کن» هنگامی که آنان را آگاه کرد (خداوند) فرمود: «آیا به شما نگفتم که من غیب آسمانها و زمین را می دانم؟! و نیز می دانم آنچه را که آشکار می کنید، و آنچه را پنهان می داشتید». ﴿۳۳﴾ (یاد بیاور) هنگامی را که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید» پس (همگی) سجده کردند، جز ابلیس که سرباز زد، و تکبر ورزید، و از کافران شد. ﴿۳٤﴾ و گفتیم: «ای آدم! تو با همسرت در بهشت سکونت کن، و از (میوه های) آن هرجا می خواهید، گوارا بخورید، و لیکن به این درخت نزدیک نشوید، که از ستمگران خواهید شد». ﴿۳۵﴾ پس شیطان موجب لغزش آن دو شد ، سپس آنان را از آنچه در آن بودند (= بهشت) بیرون کرد. و گفتیم: «همگی (به زمین) فرود آیید در حالی که بعضی دشمن بعضی خواهید بود. و برای شما در زمین تا مدت معینی قرارگاه و وسیله بهره برداری خواهد بود». ﴿۳٦﴾ آنگاه آدم از پروردگارش کلماتی فرا گرفت و خداوند توبه او را پذیرفت، چرا که خداوند توبه پذیر مهربان است. ﴿۳۷﴾

قُلْنَا ٱهْبِطُوا۟ مِنْهَا جَمِيعًا ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّى هُدًى
فَمَن تَبِعَ هُدَاىَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ
﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِـَٔايَـٰتِنَآ أُو۟لَـٰٓئِكَ أَصْحَـٰبُ
ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَـٰلِدُونَ ﴿٣٩﴾ يَـٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُوا۟
نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا۟ بِعَهْدِىٓ أُوفِ
بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّـٰىَ فَٱرْهَبُونِ ﴿٤٠﴾ وَءَامِنُوا۟ بِمَآ أَنزَلْتُ
مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوٓا۟ أَوَّلَ كَافِرٍۭ بِهِۦ ۖ وَلَا
تَشْتَرُوا۟ بِـَٔايَـٰتِى ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّـٰىَ فَٱتَّقُونِ ﴿٤١﴾ وَلَا
تَلْبِسُوا۟ ٱلْحَقَّ بِٱلْبَـٰطِلِ وَتَكْتُمُوا۟ ٱلْحَقَّ وَأَنتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱرْكَعُوا۟
مَعَ ٱلرَّٰكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ۞ أَتَأْمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلْبِرِّ وَتَنسَوْنَ
أَنفُسَكُمْ وَأَنتُمْ تَتْلُونَ ٱلْكِتَـٰبَ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾
وَٱسْتَعِينُوا۟ بِٱلصَّبْرِ وَٱلصَّلَوٰةِ ۚ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى
ٱلْخَـٰشِعِينَ ﴿٤٥﴾ ٱلَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَـٰقُوا۟ رَبِّهِمْ
وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَٰجِعُونَ ﴿٤٦﴾ يَـٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ٱذْكُرُوا۟
نِعْمَتِىَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّى فَضَّلْتُكُمْ عَلَى
ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٤٧﴾ وَٱتَّقُوا۟ يَوْمًا لَّا تَجْزِى نَفْسٌ عَن
نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَـٰعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا
عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

گفتیم: «همگی از آن فرود آیید! پس هر گاه هدایتی از طرف من برای شما آمد، کسانی که از آن پیروی کنند، نه ترسی بر آنان خواهد بود و نه غمگین خواهند شد». ﴿۳۸﴾ و کسانی که کافر شدند و نشانه های ما را دروغ پنداشتند آنان اهل دوزخند، و همیشه در آن خواهند بود. ﴿۳۹﴾ ای فرزندان اسرائیل (= یعقوب)! نعمت مرا که به شما ارزانی داشتم به یاد آورید ،و به پیمانی که با من بسته اید وفا کنید، تا من نیز به پیمان شما وفا کنم و تنها از من بترسید. ﴿٤٠﴾ و به آنچه نازل کرده ام (= قرآن) ایمان بیاورید که تصدیق کننده چیزی است که با شما است، و نخستین کافر به آن نباشید، و آیات مرا به بهای ناچیز نفروشید، و تنها از من بترسید. ﴿٤١﴾ و حق را با باطل نیامیزید، و حق را پنهان نکنید، در حالی که می دانید. ﴿٤٢﴾ و نماز را بر پا دارید و زکات را بپردازید، و با نماز گزاران نماز بخوانید. ﴿٤٣﴾ آیا مردم را به نیکی فرمان می دهید، و خودتان را فراموش می کنید، در حالی که شما کتاب(آسمانی) را می خوانید؟! آیا نمی اندیشید؟! ﴿٤٤﴾ و از شکیبائی و نماز یاری جویید، و نماز؛ جز بر فروتنان، دشوارو گران است. ﴿٤٥﴾ آن کسانی که یقینا می دانند دیدار کننده ی پروردگار خویش اند و به سوی او باز می گردند. ﴿٤٦﴾ ای فرزندان اسرائیل (= یعقوب)! نعمت مرا که به شما ارزانی داشتم به یاد آورید، و (نیز) اینکه من شما را بر جهانیان برتری دادم. ﴿٤٧﴾ و از روزی بترسید که کسی از کسی کفایتی نکند، و از او شفاعت پذیرفته نمی شود، و نه از او تاوان و فدیه گرفته می شود، و نه یاری می شوند. ﴿٤٨﴾

وَإِذۡ نَجَّيۡنَٰكُم مِّنۡ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ يَسُومُونَكُمۡ سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِ يُذَبِّحُونَ أَبۡنَآءَكُمۡ وَيَسۡتَحۡيُونَ نِسَآءَكُمۡۚ وَفِي ذَٰلِكُم بَلَآءٞ مِّن رَّبِّكُمۡ عَظِيمٞ ﴿٤٩﴾ وَإِذۡ فَرَقۡنَا بِكُمُ ٱلۡبَحۡرَ فَأَنجَيۡنَٰكُمۡ وَأَغۡرَقۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ وَأَنتُمۡ تَنظُرُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذۡ وَٰعَدۡنَا مُوسَىٰٓ أَرۡبَعِينَ لَيۡلَةٗ ثُمَّ ٱتَّخَذۡتُمُ ٱلۡعِجۡلَ مِنۢ بَعۡدِهِۦ وَأَنتُمۡ ظَٰلِمُونَ ﴿٥١﴾ ثُمَّ عَفَوۡنَا عَنكُم مِّنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡفُرۡقَانَ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ﴿٥٣﴾ وَإِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ إِنَّكُمۡ ظَلَمۡتُمۡ أَنفُسَكُم بِٱتِّخَاذِكُمُ ٱلۡعِجۡلَ فَتُوبُوٓاْ إِلَىٰ بَارِئِكُمۡ فَٱقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ عِندَ بَارِئِكُمۡ فَتَابَ عَلَيۡكُمۡۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾ وَإِذۡ قُلۡتُمۡ يَٰمُوسَىٰ لَن نُّؤۡمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَى ٱللَّهَ جَهۡرَةٗ فَأَخَذَتۡكُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَأَنتُمۡ تَنظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثۡنَٰكُم مِّنۢ بَعۡدِ مَوۡتِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٥٦﴾ وَظَلَّلۡنَا عَلَيۡكُمُ ٱلۡغَمَامَ وَأَنزَلۡنَا عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَنَّ وَٱلسَّلۡوَىٰۖ كُلُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقۡنَٰكُمۡۖ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٥٧﴾

و (نیز به یاد آورید) هنگامی که شما را از چنگال فرعونیان نجات دادیم، (آنان) شما را به بدترین صورت آزار و شکنجه می دادند، پسران شما را سر می بریدند، و زنان شما را زنده نگه می داشتند، و در اینها آزمایش بزرگی از جانب پروردگارتان برای شما بود. ﴿٤٩﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که دریا را برای شما شکافتیم، و شما را نجات دادیم، و فرعونیان را غرق ساختیم، در حالی که شما می نگریستید. ﴿٥٠﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که با موسی چهل شب وعده گذاردیم، آنگاه شما بعد از او گوساله را (به پرستش) گرفتید، در حالی که ستمکار بودید. ﴿٥١﴾ سپس شما را بعد از آن بخشیدیم، شاید سپاسگزاری کنید. ﴿٥٢﴾ و (نیز به یاد آورید) هنگامی را که به موسی کتاب (تورات) و فرقان(معجزه های جدا کننده میان حق و باطل) را عطا کردیم، تا اینکه هدایت شوید. ﴿٥٣﴾ و (به یاد آورید) زمانی را که موسی به قوم خود گفت: «ای قوم من! شما با (به پرستش) گرفتن گوساله به خود ستم کرده اید، پس بسوی آفریدگار خود باز گردید و توبه کنید، و خود را (همدیگر را) بکشید، این کار برای شما در پیشگاه پروردگارتان بهتر است». آنگاه خداوند توبه شما را پذیرفت، زیرا که او توبه پذیر مهربان است. ﴿٥٤﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که گفتید: «ای موسی! ما هرگز به تو ایمان نمی آوریم، مگر اینکه خدا را آشکارا ببینیم». پس صاعقه شما را گرفت، در حالی که می نگریستید. ﴿٥٥﴾ سپس شما را پس از مردنتان بر انگیختیم، شاید سپاسگزاری کنید. ﴿٥٦﴾ و ابر را بر شما سایبان قرار دادیم،و"من" (ترنجبین) و "سلوی" (بلدرچین) را بر شما فرو فرستادیم، (و گفتیم:)« از پاکیزه های که به شما روزی داده ایم؛ بخورید»(ولی شما کفر ورزیدید). آنها به ما ستم نکردند؛ بلکه به خود ستم می نمودند. ﴿٥٧﴾

وَإِذْ قُلْنَا ٱدْخُلُواْ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةَ فَكُلُواْ مِنْهَا حَيْثُ
شِئْتُمْ رَغَدًا وَٱدْخُلُواْ ٱلْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُواْ حِطَّةٌ
نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَٰيَٰكُمْ ۚ وَسَنَزِيدُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾
فَبَدَّلَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ قَوْلاً غَيْرَ ٱلَّذِى قِيلَ لَهُمْ
فَأَنزَلْنَا عَلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ رِجْزًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا
كَانُواْ يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ ۞ وَإِذِ ٱسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ
لِقَوْمِهِۦ فَقُلْنَا ٱضْرِب بِّعَصَاكَ ٱلْحَجَرَ ۖ
فَٱنفَجَرَتْ مِنْهُ ٱثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ
أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۖ كُلُواْ وَٱشْرَبُواْ مِن رِّزْقِ ٱللَّهِ وَلَا
تَعْثَوْاْ فِى ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ
يَٰمُوسَىٰ لَن نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَٰحِدٍ فَٱدْعُ لَنَا
رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلْأَرْضُ مِنۢ بَقْلِهَا
وَقِثَّآئِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا ۖ قَالَ
أَتَسْتَبْدِلُونَ ٱلَّذِى هُوَ أَدْنَىٰ بِٱلَّذِى هُوَ
خَيْرٌ ۚ ٱهْبِطُواْ مِصْرًا فَإِنَّ لَكُم مَّا سَأَلْتُمْ ۗ
وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ ٱلذِّلَّةُ وَٱلْمَسْكَنَةُ وَبَآءُو بِغَضَبٍ
مِّنَ ٱللَّهِ ۗ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُواْ يَكْفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ
ٱللَّهِ وَيَقْتُلُونَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۗ ذَٰلِكَ بِمَا
عَصَواْ وَّكَانُواْ يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

و (به یاد آورید) هنگامی را که گفتیم: « به این شهر (= بیت المقدس) وارد شوید، و از نعمتهای آن از هر جا که می خواهید به فراوانی بخورید، و با خشوع و فروتنی به دروازه در آیید و بگویید:"خواسته ما آمرزش گناهان است" تا گناهان شما را ببخشیم، و به نیکو کاران فزونتر می بخشیم». ﴿۵۸﴾ آنگاه ستمگران این سخن را که به آنها گفته شده بود، تغییر دادند(و به جای آن کلمه ی مسخره آمیزی گفتند) لذا بر ستمگران در برابر این نافرمانی شان، عذابی از آسمان نازل کردیم. ﴿۵۹﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که موسی برای قوم خویش، آب خواست، پس گفتیم: «عصای خود رابر سنگ بزن» آنگاه دوازده چشمه ی آب از آن جوشید، و هر گروهی آبشخور خود را دانست، (و گفتیم:) «از روزی خدا بخورید و بیاشامید، و در زمین به تباهی مکوشید». ﴿۶۰﴾ و (به یاد آورید) زمانی را که گفتید: « ای موسی! ما هرگز بر یک نوع غذا شکیبائی نداریم، پس پروردگار خویش را بخوان، تا از آنچه زمین می رویاند, از سبزی و خیار و سیر و عدس و پیازش برای ما بیرون آورد».(موسی) گفت: «آیا چیزی را که پست تر است به جای چیز بهتر جایگزین می کنید؟ به شهری فرود آیید، زیرا آنچه را خواستید در آنجا برای شما هست» و (مهر) ذلت و بینوائی بر آنان زده شد، و سزاوار خشم خدا گردیدند، چرا که آنان به آیات خدا کفر می ورزیدند، و پیامبران را به ناحق می کشتند. اینها بخاطر آن بود که گناهکار و متجاوز بودند. ﴿۶۱﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلنَّصَٰرَىٰ
وَٱلصَّٰبِـِٔينَ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْأَخِرِ وَعَمِلَ
صَٰلِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَكُمْ
وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم بِقُوَّةٍ
وَٱذْكُرُواْ مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُم
مِّنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ ۖ فَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ
وَرَحْمَتُهُۥ لَكُنتُم مِّنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ
ٱلَّذِينَ ٱعْتَدَوْاْ مِنكُمْ فِى ٱلسَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُواْ
قِرَدَةً خَٰسِـِٔينَ ﴿٦٥﴾ فَجَعَلْنَٰهَا نَكَٰلًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا
وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ وَإِذْ قَالَ
مُوسَىٰ لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَن تَذْبَحُواْ بَقَرَةً ۖ
قَالُوٓاْ أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا ۖ قَالَ أَعُوذُ بِٱللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ
ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٦٧﴾ قَالُواْ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا
هِىَ ۚ قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا فَارِضٌ وَلَا بِكْرٌ
عَوَانٌۢ بَيْنَ ذَٰلِكَ ۖ فَٱفْعَلُواْ مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾
قَالُواْ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا لَوْنُهَا ۚ قَالَ إِنَّهُۥ
يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَآءُ فَاقِعٌ لَّوْنُهَا تَسُرُّ
ٱلنَّٰظِرِينَ ﴿٦٩﴾

بدرستی کسانی که ایمان آورده اند، و کسانی که یهودی شدند و نصاری و صابئان (= ستاره پرستان) آنان که به خدا و روز قیامت ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دهند، پاداششان نزد پروردگارشان است، و نه ترسی بر آنان خواهد بود و نه غمگین خواهند شد. ﴿٦٢﴾ و (به یاد آورید) زمانی را که از شما پیمان گرفتیم، و (کوه) طور را بالای سر شما بر افراشتیم،(و به شما گفتیم:) «آنچه را به شما داده ایم، با قدرت بگیرید، و آنچه را در آن است یاد کنید، شاید پرهیزگار شوید». ﴿٦٣﴾ سپس شما بعد از این روی گرداندید، پس اگر فضل و رحمت خداوند بر شما نبود، از زیانکاران بودید. ﴿٦٤﴾ بی گمان شما از حال کسانی از شما که در روز شنبه نافرمانی و تجاوز کردند، آگاه شده اید، پس ما به آنها گفتیم: « بو زینه های خوار و رانده شده باشید». ﴿٦٥﴾ پس ما این (کیفر) را عبرتی برای مردم آن زمان و نسلهای بعد از آنان، و پند و اندرزی برای پرهیزگاران قرار دادیم. ﴿٦٦﴾ و (به یاد آورید) زمانی را که موسی به قوم خود گفت: « خداوند به شما دستور می دهد که گاوی را ذبح کنید» گفتند: «آیا ما را مسخره می کنی؟» (موسی) گفت: « به خدا پناه می برم از اینکه از نادانان باشم». ﴿٦٧﴾ گفتند: «از خدای خود بخواه که برای ما روشن کند که آن چگونه (گاوی) است؟» (موسی) گفت: (خداوند) می فرماید:« آن گاوی است که نه پیر و نه جوان، بلکه میان سالی بین این دو باشد، پس آنچه به شما دستور داده شده است؛انجام دهید». ﴿٦٨﴾ گفتند:« از پروردگارت بخواه تا برای ما روشن سازد، رنگ آن چگونه است؟» (موسی) گفت: (خداوند) می فرماید: «آن گاو زرد پر رنگی است که بینندگان را شاد می کند». ﴿٦٩﴾

قَالُواْ ٱدۡعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَّنَا مَا هِيَ إِنَّ ٱلۡبَقَرَ تَشَٰبَهَ عَلَيۡنَا وَإِنَّآ إِن شَآءَ ٱللَّهُ لَمُهۡتَدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالَ إِنَّهُۥ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٞ لَّا ذَلُولٞ تُثِيرُ ٱلۡأَرۡضَ وَلَا تَسۡقِي ٱلۡحَرۡثَ مُسَلَّمَةٞ لَّا شِيَةَ فِيهَاۚ قَالُواْ ٱلۡـَٰٔنَ جِئۡتَ بِٱلۡحَقِّۚ فَذَبَحُوهَا وَمَا كَادُواْ يَفۡعَلُونَ ﴿٧١﴾ وَإِذۡ قَتَلۡتُمۡ نَفۡسٗا فَٱدَّٰرَٰٔتُمۡ فِيهَاۖ وَٱللَّهُ مُخۡرِجٞ مَّا كُنتُمۡ تَكۡتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلۡنَا ٱضۡرِبُوهُ بِبَعۡضِهَاۚ كَذَٰلِكَ يُحۡيِ ٱللَّهُ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَيُرِيكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تَعۡقِلُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ قَسَتۡ قُلُوبُكُم مِّنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ فَهِيَ كَٱلۡحِجَارَةِ أَوۡ أَشَدُّ قَسۡوَةٗۚ وَإِنَّ مِنَ ٱلۡحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنۡهُ ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ وَإِنَّ مِنۡهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخۡرُجُ مِنۡهُ ٱلۡمَآءُۚ وَإِنَّ مِنۡهَا لَمَا يَهۡبِطُ مِنۡ خَشۡيَةِ ٱللَّهِۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٧٤﴾ ۞ أَفَتَطۡمَعُونَ أَن يُؤۡمِنُواْ لَكُمۡ وَقَدۡ كَانَ فَرِيقٞ مِّنۡهُمۡ يَسۡمَعُونَ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُۥ مِنۢ بَعۡدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَا بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٖ قَالُوٓاْ أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ لِيُحَآجُّوكُم بِهِۦ عِندَ رَبِّكُمۡۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿٧٦﴾

گفتند: «از پروردگارت بخواه تا برای ما روشن سازد که آن چگونه (گاوی) است؟ براستی این گاو بر ما مشتبه شده، و اگر خدا بخواهد ما هدایت خواهیم شد». ﴿۷۰﴾ (موسی) گفت: (خداوند) می فرماید: «آن گاوی است که نه برای شخم زدن رام شده، و نه برای زراعت آبکشی کند، بی عیب است و یک رنگ و در آن خالی نیست» گفتند: «اینک سخن درست آوردی» پس گاو را سر بریدند، و نزدیک بود که این کار نکنند. ﴿۷۱﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که فردی را کشتید، آنگاه درباره ی او به نزاع پرداختید، و خداوند آشکار کننده آن چیزی است که پنهان می کردید. ﴿۷۲﴾ پس گفتیم: « پاره ای از گاو را به مقتول بزنید، خداوند این گونه مردگان را زنده می کند، و نشانه های خود را به شما می نمایاند، شاید اندیشه کنید». ﴿۷۳﴾ سپس بعد از این دلهای شما سخت شد، همچون سنگ، یا سخت تر! زیرا که پاره ای از سنگها می شکافد، و از آنها نهرها جاری می شود، و پاره ای از ترس خدا فرو می افتد، و خداوند از آنچه می کنید؛ غافل نیست. ﴿۷٤﴾ آیا امید دارید که (یهودیان) به (آیین) شما ایمان بیاورند، با اینکه گروهی از آنان سخنان خدا (تورات) را می شنیدند و پس از فهمیدنش آن را تحریف می کردند، و حال آنکه علم و اطلاع داشتند؟! ﴿۷۵﴾ و چون با مؤمنان ملاقات کنند؛ گویند: «ایمان آورده ایم» و لی هنگامی که با یکدیگر خلوت می کنند، می گویند: «چرا مطالبی را که خداوند برای شما بیان کرده، برای مسلمانان بازگو می کنید تا (روز قیامت) در پیشگاه پروردگارتان بر ضد شما به آن استدلال کنند؟ آیا نمی فهمید؟» ﴿۷٦﴾

أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾ وَمِنْهُمْ أُمِّيُّونَ لَا يَعْلَمُونَ ٱلْكِتَٰبَ إِلَّآ أَمَانِيَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ يَكْتُبُونَ ٱلْكِتَٰبَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَٰذَا مِنْ عِندِ ٱللَّهِ لِيَشْتَرُوا۟ بِهِۦ ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ فَوَيْلٌ لَّهُم مِّمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَّهُم مِّمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾ وَقَالُوا۟ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامًا مَّعْدُودَةً ۚ قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِندَ ٱللَّهِ عَهْدًا فَلَن يُخْلِفَ ٱللَّهُ عَهْدَهُۥٓ ۖ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَىٰ مَن كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَٰطَتْ بِهِۦ خَطِيٓـَٔتُهُۥ فَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٨١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا ٱللَّهَ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَقُولُوا۟ لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنكُمْ وَأَنتُم مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

آیا نمی دانند که آنچه را پنهان می دارند، و آنچه را آشکار می کنند؛ خداوند می داند؟! ﴿۷۷﴾ و برخی از آنان بیسوادانی هستند که کتاب خدا (تورات) را جز یک مشت خیالات و آرزوها نمی دانند، و تنها به پندارهایشان دل بسته اند. ﴿۷۸﴾ پس وای بر کسانی که با دست خود می نویسند، سپس می گویند: «این از جانب خداست» تا آن را به بهای اندک بفروشند، پس وای بر آنها از آنچه دستهایشان نوشته، و وای بر آنان از آنچه از این راه به دست می آورند! ﴿۷۹﴾ و گفتند: «آتش دوزخ؛ جز چند روز محدودی، هرگز به ما نخواهد رسید. بگو: «آیا از نزد خدا پیمانی گرفته اید؟! که خدا هرگز خلاف پیمانش نکند؟ یا چیزی را که نمی دانید به خدا نسبت می دهید؟!» ﴿۸۰﴾ آری هر کس که مرتکب گناه شود، و گناهانش او را احاطه کنند، آنها اهل آتشند، و جاودانه در آن خواهند بود. ﴿۸۱﴾ و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند، آنان اهل بهشتند، و جاودانه در آن خواهند ماند. ﴿۸۲﴾ و (به یاد آورید) زمانی را که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خدای یگانه را پرستش نکنید، و به پدر و مادر و نزدیکان و یتیمان و بینوایان نیکی کنید،وبه مردم (سخن) نیک بگویید، و نماز را بر پا دارید و زکات را بپردازید، سپس همه ی شما؛ جز عده کمی پشت کردید و رویگردان شدید. ﴿۸۳﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَآءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنفُسَكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾ ثُمَّ أَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ تَقْتُلُونَ أَنفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنكُم مِّن دِيَٰرِهِمْ تَظَٰهَرُونَ عَلَيْهِم بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَإِن يَأْتُوكُمْ أُسَٰرَىٰ تُفَٰدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ ۚ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ ٱلْكِتَٰبِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ ۚ فَمَا جَزَآءُ مَن يَفْعَلُ ذَٰلِكَ مِنكُمْ إِلَّا خِزْىٌ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰٓ أَشَدِّ ٱلْعَذَابِ ۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشْتَرَوُا۟ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا بِٱلْءَاخِرَةِ ۖ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ وَقَفَّيْنَا مِنۢ بَعْدِهِۦ بِٱلرُّسُلِ ۖ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَيَّدْنَٰهُ بِرُوحِ ٱلْقُدُسِ ۗ أَفَكُلَّمَا جَآءَكُمْ رَسُولٌۢ بِمَا لَا تَهْوَىٰٓ أَنفُسُكُمُ ٱسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا۟ قُلُوبُنَا غُلْفٌۢ ۚ بَل لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

و (به یاد آورید) هنگامی را که از شما پیمان گرفتیم که خون های همدیگر را نریزید و یکدیگر را از سرزمین خود، بیرون نکنید. سپس شما اقرار کردید، و شما (بر آن پیمان) گواهی می دهید. ﴿٨٤﴾ پس از آن این شما هستید که یکدیگر را می کشید و گروهی از خودتان را از سرزمین شان بیرون می کنید و علیه آنها به گناه و ستم یکدیگر را کمک می کنید. و اگر (بعضی از آنان به صورت) اسیران نزد شما آیند،فدیه می دهید (و آنان را آزاد می کنید) و حال اینکه بیرون کردن آنان بر شما حرام بود. آیا به بخشی از (دستورات) کتاب(آسمانی) ایمان می آورید، و به بخشی کافر می شوید؟! پس جزای کسی از شما که چنین کند چیست، جز رسوایی و خواری در این جهان، و در روز قیامت به شدیدترین عذاب بر گردانیده می شوند،و خداوند از آنچه انجام می دهید غافل نیست. ﴿٨٥﴾ اینان کسانی هستند که زندگانی دنیا را به بهای آخرت خریدند، پس عذاب آنها تخفیف داده نمی شود، و کسی آنها را یاری نخواهد کرد. ﴿٨٦﴾ بدرستی که به موسی کتاب(تورات) دادیم، و بعد از او، پیامبرانی پشت سر هم فرستادیم، و به عیسی پسر مریم معجزه ها و دلایل روشن دادیم، و او را به وسیله روح القدس (= جبریل) تأیید کردیم، آیا هر زمان؛ پیامبری چیزی بر خلاف هوای نفس شما آورد، در برابر او تکبّر کردید، پس گروهی را تکذیب کرده و گروهی را کشتید. ﴿٨٧﴾ و گفتند: « دلهای ما در پرده است»، بلکه خداوند آنان را به خاطر کفرشان نفرین کرده است، پس اندکی ایمان می آورند. ﴿٨٨﴾

وَلَمَّا جَآءَهُمۡ كِتَٰبٞ مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِ مُصَدِّقٞ لِّمَا
مَعَهُمۡ وَكَانُواْ مِن قَبۡلُ يَسۡتَفۡتِحُونَ عَلَى ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ فَلَمَّا جَآءَهُم مَّا عَرَفُواْ كَفَرُواْ بِهِۦۚ فَلَعۡنَةُ
ٱللَّهِ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٨٩﴾ بِئۡسَمَا ٱشۡتَرَوۡاْ بِهِۦٓ
أَنفُسَهُمۡ أَن يَكۡفُرُواْ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بَغۡيًا أَن يُنَزِّلَ
ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ فَبَآءُو
بِغَضَبٍ عَلَىٰ غَضَبٖۚ وَلِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٞ مُّهِينٞ
﴿٩٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمۡ ءَامِنُواْ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُواْ
نُؤۡمِنُ بِمَآ أُنزِلَ عَلَيۡنَا وَيَكۡفُرُونَ بِمَا وَرَآءَهُۥ
وَهُوَ ٱلۡحَقُّ مُصَدِّقٗا لِّمَا مَعَهُمۡۗ قُلۡ فَلِمَ تَقۡتُلُونَ
أَنۢبِيَآءَ ٱللَّهِ مِن قَبۡلُ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٩١﴾ ۞
وَلَقَدۡ جَآءَكُم مُّوسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ ثُمَّ ٱتَّخَذۡتُمُ
ٱلۡعِجۡلَ مِنۢ بَعۡدِهِۦ وَأَنتُمۡ ظَٰلِمُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِذۡ
أَخَذۡنَا مِيثَٰقَكُمۡ وَرَفَعۡنَا فَوۡقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُواْ مَآ
ءَاتَيۡنَٰكُم بِقُوَّةٖ وَٱسۡمَعُواْۖ قَالُواْ سَمِعۡنَا وَعَصَيۡنَا
وَأُشۡرِبُواْ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡعِجۡلَ بِكُفۡرِهِمۡۚ قُلۡ بِئۡسَمَا
يَأۡمُرُكُم بِهِۦٓ إِيمَٰنُكُمۡ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٩٣﴾

و هنگامی که از طرف خداوند کتابی (= قرآن) برای آنها آمد که تصدیق کننده چیزهائی بود که با خود داشتند، و پیش از این بر کافران خواستار پیروزی بودند، پس چون آن چه را که (از قبل) شناخته بودند، نزد آنها آمد، به او کافر شدند ، پس لعنت خدا بر کافران باد. ﴿۸۹﴾ چه بد است چیزی که خود را به بهای آن فروختند.و از روی حسد به آن چه خدا فرستاده بود، کافر شوند، که چرا خداوند از فضل خویش برهر کس از بندگانش که بخواهد نازل می کند؟!پس سزاوار خشمی بر خشمی دیگر شدند، و برای کافران عذاب خوار کننده است. ﴿۹۰﴾ و چون به آنها گفته شود: « به آنچه خداوند نازل کرده، ایمان بیاورید» می گویند: «ما به چیزی ایمان می آوریم که بر خود ما نازل شده است» و به غیر آن، کافر می شوند، در حالی که آن حق است و تصدیق کننده چیزی است که با خود دارند. بگو: « اگر (راست می گویید و) مؤمنید پس چرا پیامبران خدا را پیش از این می کشتید؟!». ﴿۹۱﴾ و به راستی موسی معجزه ها و نشانه های روشنی برای شما آورد، و آنگاه شما پس از وی، گوساله را به پرستش گرفتید، در حالی که ستمگر بودید. ﴿۹۲﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که از شما پیمان گرفتیم، و (کوه) طور را بالای سر شما برافراشتیم، (و گفتیم:) « آنچه را به شما داده ایم محکم بگیرید و بشنوید». گفتند: « شنیدیم و نا فرمانی کردیم» و دلهایشان بر اثر کفرشان، با(محبت) گوساله آمیخته شد. بگو: « ایمانتان چه فرمان بدی به شما می دهد، اگر شما مؤمن هستید!». ﴿۹۳﴾

قُلْ إِن كَانَتْ لَكُمُ ٱلدَّارُ ٱلْآخِرَةُ عِندَ ٱللَّهِ
خَالِصَةً مِّن دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُا۟ ٱلْمَوْتَ إِن كُنتُمْ
صَـٰدِقِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَن يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًۢا بِمَا قَدَّمَتْ
أَيْدِيهِمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٩٥﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ
أَحْرَصَ ٱلنَّاسِ عَلَىٰ حَيَوٰةٍ وَمِنَ ٱلَّذِينَ
أَشْرَكُوا۟ ۚ يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ
بِمُزَحْزِحِهِۦ مِنَ ٱلْعَذَابِ أَن يُعَمَّرَ ۗ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا
يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قُلْ مَن كَانَ عَدُوًّا لِّجِبْرِيلَ
فَإِنَّهُۥ نَزَّلَهُۥ عَلَىٰ قَلْبِكَ بِإِذْنِ ٱللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا
بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾ مَن
كَانَ عَدُوًّا لِّلَّهِ وَمَلَـٰٓئِكَتِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَجِبْرِيلَ
وَمِيكَىٰلَ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَدُوٌّ لِّلْكَـٰفِرِينَ ﴿٩٨﴾ وَلَقَدْ
أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ءَايَـٰتٍۭ بَيِّنَـٰتٍ ۖ وَمَا يَكْفُرُ بِهَآ إِلَّا
ٱلْفَـٰسِقُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَكُلَّمَا عَـٰهَدُوا۟ عَهْدًا نَّبَذَهُۥ
فَرِيقٌ مِّنْهُم ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا
جَآءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ
نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَـٰبَ كِتَـٰبَ ٱللَّهِ
وَرَآءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

بگـو: «اگـر سـرای آخـرت در نـزد خـدا، مخصـوص شماست، نه سایر مردم، پس آرزوی مرگ کنید؛ اگر راستگوئید». ﴿۹٤﴾ ولی آنها، بخاطر آنچه دستهایشان پیش فرستاده است، هرگز آرزوی مرگ نخواهند کرد، و خداوند به ستمگران داناست. ﴿۹٥﴾ و هر آینه آنان را حریص ترین مردم - (حتی) حریص تر از مشرکان - بر زندگی خواهی یافت، هر یک از آنان دوست دارد هزار سال عمر کند، در حالی که اگر این عمر (دراز)، به او داده شود، او را از عذاب دور نمی کند، و خداوند به آنچه می کنند بیناست. ﴿۹٦﴾ بگو: «کسی که دشمن جبرئیل باشد، (در حقیقت دشمن خداست) زیرا که او به فرمان خداوند قرآن را بر قلب تو نازل کرده است، در حالی که تصدیق کننده آنچه پیش از آن است، و برای مؤمنان راهنما و مژده است». ﴿۹۷﴾ کسی که دشمن خدا و فرشتگان و پیامبران او، و جبرئیل و میکائیل باشد، پس بدرستی که خداوند دشمن کافران است. ﴿۹۸﴾ و هر آینه که ما نشانه های روشنی بر تو نازل کردیم، و جز فاسقان کسی به آنها کفر نمی ورزد. ﴿۹۹﴾ آیا(چنین نیست) هر گاه آنها پیمانی بستند گروهی از آنان آن را دور افکندند؟! بلکه بیشترشان ایمان نمی آورند. ﴿۱۰۰﴾ و هنگامی که فرستاده ای از جانب خدا به سوی شان آمد، که تصدیق کننده آنچه با خود داشتند است، گروهی از آنان که به آنها کتاب داده شده بود، کتاب خدا را پشت سرشان افکندند، گویی آنان نمی دانند. ﴿۱۰۱﴾

وَٱتَّبَعُواْ مَا تَتْلُواْ ٱلشَّيَٰطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَٰنَۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَٰنُ وَلَٰكِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ كَفَرُواْ يُعَلِّمُونَ ٱلنَّاسَ ٱلسِّحْرَ وَمَآ أُنزِلَ عَلَى ٱلْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَٰرُوتَ وَمَٰرُوتَۚ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْۖ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِۦ بَيْنَ ٱلْمَرْءِ وَزَوْجِهِۦۚ وَمَا هُم بِضَآرِّينَ بِهِۦ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِۚ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْۚ وَلَقَدْ عَلِمُواْ لَمَنِ ٱشْتَرَىٰهُ مَا لَهُۥ فِي ٱلْأٓخِرَةِ مِنْ خَلَٰقٍۚ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْاْ بِهِۦٓ أَنفُسَهُمْۚ لَوْ كَانُواْ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُواْ وَٱتَّقَوْاْ لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ خَيْرٌۖ لَّوْ كَانُواْ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَقُولُواْ رَٰعِنَا وَقُولُواْ ٱنظُرْنَا وَٱسْمَعُواْۗ وَلِلْكَٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ مَّا يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ وَلَا ٱلْمُشْرِكِينَ أَن يُنَزَّلَ عَلَيْكُم مِّنْ خَيْرٍ مِّن رَّبِّكُمْۗ وَٱللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

و از آنچه شیاطین در(عهد) فرمانروایی سلیمان(بر مردم) می خواندند پیروی کردند، ودرحالیکه سلیمان(هرگز دست به سحر نیالود) و کافر نشد، و لیکن شیاطین کفر ورزیدند،به مردم سحر آموختند.و(نیز)از آنچه بر دو فرشته «هاروت» و «ماروت» در بابل نازل شده بود(پیروی کردند).و(آن دو فرشته) به هیچ کس چیزی یاد نمی دادند،مگر اینکه (از پیش به او) می گفتند:«ما وسیله آزمایشیم،پس کافر نشو» پس از آن دو(فرشته) چیزهایی می آموختند که به وسیله آن،میان مرد و همسرش جدایی بیفکنند، و حال آنکه بدون اجازه خداوند نمی توانند به وسیله آن به کسی زیانی برسانند.و چیزی می آموختند که به آنان زیان می رسانید، و به آنان سودی نمی داد.و قطعاً می دانستند که هرکس خریدار آن باشد،در آخرت بهره ای نخواهد داشت.و چه بد و زشت است آنچه خود را به آن فروختند،اگر می دانستند!. ﴿۱۰۲﴾ و اگر آنها ایمان می آوردند، و پرهیزگاری می کردند، همانا پاداشی از نزد خدا بهتر بود، اگر می دانستند!. ﴿۱۰۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید (در گفتگو با پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم) نگویید: « راعنا» (یعنی رعایتمان کن) بلکه بگویید: «انظرنا» (یعنی: به ما بنگر، ملاحظه ما کن، زیرا که کلمه اول دو معنی دارد که معنای دیگر آن، یعنی: حماقت، و یهود هدفشان این معنی بود). و بشنوید، و برای کافران عذاب دردناکی است. ﴿۱۰۴﴾ کافران از اهل کتاب و مشرکان دوست ندارند که از جانب پروردگارتان خیر و برکتی بر شما نازل گردد، در حالی که خداوند رحمت خود را به هر کس بخواهد اختصاص می دهد، و خداوند دارای فضل بزرگ است. ﴿۱۰۵﴾

۞ مَا نَنسَخۡ مِنۡ ءَايَةٍ أَوۡ نُنسِهَا نَأۡتِ بِخَيۡرٖ مِّنۡهَآ أَوۡ
مِثۡلِهَآۗ أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾
أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ
وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾
أَمۡ تُرِيدُونَ أَن تَسۡـَٔلُواْ رَسُولَكُمۡ كَمَا سُئِلَ
مُوسَىٰ مِن قَبۡلُۗ وَمَن يَتَبَدَّلِ ٱلۡكُفۡرَ بِٱلۡإِيمَٰنِ
فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾ وَدَّ كَثِيرٞ مِّنۡ
أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ لَوۡ يَرُدُّونَكُم مِّنۢ بَعۡدِ إِيمَٰنِكُمۡ كُفَّارًا
حَسَدٗا مِّنۡ عِندِ أَنفُسِهِم مِّنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ
ٱلۡحَقُّۖ فَٱعۡفُواْ وَٱصۡفَحُواْ حَتَّىٰ يَأۡتِيَ ٱللَّهُ بِأَمۡرِهِۦٓۗ
إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُواْ
ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَمَا تُقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُم
مِّنۡ خَيۡرٖ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعۡمَلُونَ
بَصِيرٞ ﴿١١٠﴾ وَقَالُواْ لَن يَدۡخُلَ ٱلۡجَنَّةَ إِلَّا مَن كَانَ
هُودًا أَوۡ نَصَٰرَىٰۗ تِلۡكَ أَمَانِيُّهُمۡۗ قُلۡ هَاتُواْ
بُرۡهَٰنَكُمۡ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١١١﴾ بَلَىٰ مَنۡ
أَسۡلَمَ وَجۡهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ فَلَهُۥٓ أَجۡرُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦ
وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿١١٢﴾

هر آیه ای را نسخ کنیم، یا (از دل مردم بزدائیم و) فراموشش گردانیم، بهتر از آن یا همانند آن را می آوریم، آیا نمی دانی که خداوند بر هر چیز تواناست؟ ﴿۱۰۶﴾ آیا نمی دانی که فرمانروایی آسمانها و زمین، از آن خداست ،و جز خدا سرپرست و یاوری برای شما نیست. ﴿۱۰۷﴾ آیا می خواهید از پیامبر خود، (همان چیزی را) در خواست کنید که پیش از این از موسی خواسته شد؟ و کسی که کفر را به (جای) ایمان بر گزیند، مسلماً راه راست را گم کرده است. ﴿۱۰۸﴾ بسیاری از اهل کتاب، از روی حسدی که در وجودشان است، آرزو دارند که شما را بعد از ایمانتان به حال کفر باز گردانند، پس از اینکه حق برای آنها روشن شده است، پس شما عفو کنید و در گذرید، تا خداوند فرمان خویش را (برای جهاد با آنها) صادر نماید، همانا خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۱۰۹﴾ و نماز را بر پا دارید و زکات را ادا کنید، و هر کار نیکی را که برای خود از پیش می فرستید، آن را نزد خدا خواهید یافت، یقیناً خدا به آنچه می کنید بینا است. ﴿۱۱۰﴾ و گفتند: « هرگز داخل بهشت نخواهد شد، جز کسی که یهودی یا مسیحی باشد، این آرزوهای (باطل) آنهاست. بگو: « اگر راستگویید دلیل خود را بیاورید!». ﴿۱۱۱﴾ آری، کسی که مخلصانه روی خود را تسلیم خدا کند، و نیکوکار باشد، پس پاداش وی نزد پروردگارش (محفوظ) است، و نه ترسی بر آنهاست و نه اندوهگین می شوند. ﴿۱۱۲﴾

وَقَالَتِ ٱلۡيَهُودُ لَيۡسَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَقَالَتِ ٱلنَّصَٰرَىٰ لَيۡسَتِ ٱلۡيَهُودُ عَلَىٰ شَيۡءٖ وَهُمۡ يَتۡلُونَ ٱلۡكِتَٰبَۗ كَذَٰلِكَ قَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ مِثۡلَ قَوۡلِهِمۡۚ فَٱللَّهُ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ أَن يُذۡكَرَ فِيهَا ٱسۡمُهُۥ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَآۚ أُوْلَٰٓئِكَ مَا كَانَ لَهُمۡ أَن يَدۡخُلُوهَآ إِلَّا خَآئِفِينَۚ لَهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا خِزۡيٞ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿١١٤﴾ وَلِلَّهِ ٱلۡمَشۡرِقُ وَٱلۡمَغۡرِبُۚ فَأَيۡنَمَا تُوَلُّواْ فَثَمَّ وَجۡهُ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ ﴿١١٥﴾ وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدٗاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۖ بَل لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ كُلّٞ لَّهُۥ قَٰنِتُونَ ﴿١١٦﴾ بَدِيعُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَإِذَا قَضَىٰٓ أَمۡرٗا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ لَوۡلَا يُكَلِّمُنَا ٱللَّهُ أَوۡ تَأۡتِينَآ ءَايَةٞۗ كَذَٰلِكَ قَالَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِم مِّثۡلَ قَوۡلِهِمۡۘ تَشَٰبَهَتۡ قُلُوبُهُمۡۗ قَدۡ بَيَّنَّا ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَٰكَ بِٱلۡحَقِّ بَشِيرٗا وَنَذِيرٗاۖ وَلَا تُسۡـَٔلُ عَنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

یهودیان گفتند: « مسیحیان بر چیزی نیستند» و مسیحیان (نیز) گفتند: « یهودیان بر چیزی نیستند» در حالی که آنان کتاب (آسمانی) را می خوانند. همچنین کسانی که نمی دانند (سخنی) همانند آنان گفتند.پس خداوند روز قیامت، در آنچه که در آن اختلاف داشتند میان آنان داوری می کند. ﴿۱۱۳﴾ و کیست ستمکارتر از آن کس که مسجد های خدا را باز داشت که در آن نام خدا برده شود،و در ویرانی آنها کوشید؟! شایسته آنان نیست ، جز به حال ترس وارد این مساجد شوند، بهره آنان در دنیا خواری و رسوائی، و در آخرت عذاب بزرگی است. ﴿۱۱٤﴾ مشرق و مغرب از آن خداست، پس به هر سو رو کنید، روی خدا آنجاست.همانا خداوند گشایشگر داناست. ﴿۱۱٥﴾ و (یهود و نصاری و مشرکان) گفتند:«خداوند فرزندی (برای خود) بر گزیده است» - منزّه است او- بلکه آنچه در آسمانها و زمین است، از آن اوست،(و)همه فرمانبردار اویند. ﴿۱۱٦﴾ پدید آورنده آسمانها و زمین است، و چون به کاری اراده فرماید، تنها به آن می گوید: « باش »، پس می شود. ﴿۱۱۷﴾ و آنانکه نمی دانند گفتند : « چرا خدا با ما سخن نمی گوید؟! و یا (چرا) معجزه و نشانه ای برای ما نمی آید؟!» کسانی که پیش از آنان نیز بودند همین گونه سخن می گفتند، دلهایشان به یکدیگر همانند است. همانا ما آیات و نشانه ها را برای گروهی که یقین دارند، آشکار و روشن ساخته ایم. ﴿۱۱۸﴾ همانا ما تو را به حق مژده رسان و بیم دهنده فرستادیم.و در باره دوزخیان از تو پرسیده نخواهد شد. ﴿۱۱۹﴾

وَلَن تَرۡضَىٰ عَنكَ ٱلۡيَهُودُ وَلَا ٱلنَّصَٰرَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمۡۗ قُلۡ إِنَّ هُدَى ٱللَّهِ هُوَ ٱلۡهُدَىٰۗ وَلَئِنِ ٱتَّبَعۡتَ أَهۡوَآءَهُم بَعۡدَ ٱلَّذِي جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِ ۙ مَا لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾ ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَتۡلُونَهُۥ حَقَّ تِلَاوَتِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۗ وَمَن يَكۡفُرۡ بِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿١٢١﴾ يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتِيَ ٱلَّتِيٓ أَنۡعَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ وَأَنِّي فَضَّلۡتُكُمۡ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٢٢﴾ وَٱتَّقُواْ يَوۡمٗا لَّا تَجۡزِي نَفۡسٌ عَن نَّفۡسٖ شَيۡـٔٗا وَلَا يُقۡبَلُ مِنۡهَا عَدۡلٞ وَلَا تَنفَعُهَا شَفَٰعَةٞ وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾ ۞ وَإِذِ ٱبۡتَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ رَبُّهُۥ بِكَلِمَٰتٖ فَأَتَمَّهُنَّۖ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامٗاۖ قَالَ وَمِن ذُرِّيَّتِيۖ قَالَ لَا يَنَالُ عَهۡدِي ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٢٤﴾ وَإِذۡ جَعَلۡنَا ٱلۡبَيۡتَ مَثَابَةٗ لِّلنَّاسِ وَأَمۡنٗا وَٱتَّخِذُواْ مِن مَّقَامِ إِبۡرَٰهِـۧمَ مُصَلّٗىۖ وَعَهِدۡنَآ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيۡتِيَ لِلطَّآئِفِينَ وَٱلۡعَٰكِفِينَ وَٱلرُّكَّعِ ٱلسُّجُودِ ﴿١٢٥﴾ وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ رَبِّ ٱجۡعَلۡ هَٰذَا بَلَدًا ءَامِنٗا وَٱرۡزُقۡ أَهۡلَهُۥ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ مَنۡ ءَامَنَ مِنۡهُم بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۖ قَالَ وَمَن كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُۥ قَلِيلٗا ثُمَّ أَضۡطَرُّهُۥٓ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلنَّارِۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

و هرگز یهود و نصاری از تو خشنود نخواهند شد، تا اینکه از آیین آنان، پیروی کنی. بگو: « همانا هدایت خدا، تنها هدایت است»، و اگر از خواسته ها و آرزوهای آنان پیروی کنی، بعد از اینکه دانشی به تو رسیده است، هیچ سر پرست و یاوری از سوی خدا برای تو نخواهد بود. ﴿۱۲۰﴾ کسانی که کتاب (آسمانی، تورات) به آنها داده ایم، آن را چنان که شایسته آن است می خوانند، آنها به آن (هدایت) ایمان می آورند، و کسانی که به او کافر شوند پس بی گمان ایشان زیانکارانند. ﴿۱۲۱﴾ ای بنی اسرائیل! نعمت مرا، که بر شما ارزانی داشتم به یاد آورید، و (نیز) آنکه من شما را بر جهانیان (معاصرتان) برتری بخشیدم. ﴿۱۲۲﴾ و از روزی بترسید که کسی از کسی هیچ کفایتی نکند و هیچ گونه تاوان و فدیه از او پذیرفته نمی شود،و شفاعت او را سود نمی دهد، و یاری نمی شوند. ﴿۱۲۳﴾ و (به یاد آورید) هنگامیکه خداوند، ابراهیم را با سخنانی(مشتمل بر اوامر و نواهی و تکالیف) آزمود، پس او همه را بخوبی به انجام رسانید. (خداوند به او) فرمود:« بدرستی که من تو را پیشوای مردم قرار می دهم». (ابراهیم) گفت: « و از فرزندانم (نیز پیشوایانی قرار بده)». (خداوند) فرمود: «پیمان و عهد من به ستمکاران نمی رسد». ﴿۱۲٤﴾ و (به یاد آورید) هنگامی که خانه (کعبه) را محل بازگشت، و (جای) امنی برای مردم قرار دادیم.و از مقام ابراهیم نماز گاهی برای خود برگیرید. و ما به ابراهیم و اسماعیل وحی کردیم که : « خانه مرا برای طواف کنندگان و مقیمان و رکوع و سجود کنندگان (= نماز گزاران) پاک و پاکیزه کنید». ﴿۱۲۵﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که ابراهیم گفت: « پروردگارا! این (سر زمین) را شهری امن بگردان، و اهل آن را - کسانی که از ایشان به خدا و روز قیامت، ایمان آورده اند- از میوه های (گوناگون) روزی ده».(خداوند) فرمود: « و هر کس که کافر شود، اندکی بهره مندش می سازم، سپس او را (ناچار) به عذاب آتش می کشانم، و بد سرانجامی است!». ﴿۱۲٦﴾

وَإِذۡ يَرۡفَعُ إِبۡرَٰهِـۧمُ ٱلۡقَوَاعِدَ مِنَ ٱلۡبَيۡتِ وَإِسۡمَـٰعِيلُ
رَبَّنَا تَقَبَّلۡ مِنَّآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾
رَبَّنَا وَٱجۡعَلۡنَا مُسۡلِمَيۡنِ لَكَ وَمِن ذُرِّيَّتِنَآ أُمَّةٗ مُّسۡلِمَةٗ
لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبۡ عَلَيۡنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلتَّوَّابُ
ٱلرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾ رَبَّنَا وَٱبۡعَثۡ فِيهِمۡ رَسُولٗا مِّنۡهُمۡ يَتۡلُواْ
عَلَيۡهِمۡ ءَايَـٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلۡكِتَـٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَيُزَكِّيهِمۡۚ
إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾ وَمَن يَرۡغَبُ عَن
مِّلَّةِ إِبۡرَٰهِـۧمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفۡسَهُۥۚ وَلَقَدِ ٱصۡطَفَيۡنَـٰهُ
فِي ٱلدُّنۡيَاۖ وَإِنَّهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٣٠﴾
إِذۡ قَالَ لَهُۥ رَبُّهُۥٓ أَسۡلِمۡۖ قَالَ أَسۡلَمۡتُ لِرَبِّ ٱلۡعَـٰلَمِينَ
﴿١٣١﴾ وَوَصَّىٰ بِهَآ إِبۡرَٰهِـۧمُ بَنِيهِ وَيَعۡقُوبُ يَـٰبَنِيَّ إِنَّ
ٱللَّهَ ٱصۡطَفَىٰ لَكُمُ ٱلدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم
مُّسۡلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمۡ كُنتُمۡ شُهَدَآءَ إِذۡ حَضَرَ يَعۡقُوبَ
ٱلۡمَوۡتُ إِذۡ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعۡبُدُونَ مِنۢ بَعۡدِي قَالُواْ
نَعۡبُدُ إِلَـٰهَكَ وَإِلَـٰهَ ءَابَآئِكَ إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَـٰعِيلَ
وَإِسۡحَـٰقَ إِلَـٰهٗا وَٰحِدٗا وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ ﴿١٣٣﴾
تِلۡكَ أُمَّةٞ قَدۡ خَلَتۡۖ لَهَا مَا كَسَبَتۡ وَلَكُم مَّا كَسَبۡتُمۡۖ
وَلَا تُسۡـَٔلُونَ عَمَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

و (به یاد آورید) هنگامی را که ابراهیم و اسماعیل پایه های خانه (کعبه) را بالا می بردند،(و می گفتند:) « پروردگارا! از ما بپذیر، همانا که تویی شنوای دانا. ﴿۱۲۷﴾ پروردگارا! ما را فرمانبردار خودت قرار ده، و از فرزندانمان امتی فرمانبردار خود (پدید آور) و طرز عبادتمان را به ما نشان ده، و توبه ما را بپذیر، بدرستی که تو توبه پذیر مهربانی. ﴿۱۲۸﴾ پروردگارا! در میان آنها پیامبری از خودشان برانگیز، تا آیات تو را بر آنان بخواند، و آنها را کتاب و حکمت بیاموزد، و آنان را پاکیزه کند، همانا که تو پیروزمند حکیمی». ﴿۱۲۹﴾ و چه کسی از آیین ابراهیم روی گردان خواهد شد؟! جز کسی که خود رابه نادانی و سبکسری افکند، و بدرستی که ما او را در دنیا برگزیدیم، و همانا او در آخرت از شایستگان است. ﴿۱۳۰﴾ آنگاه که پروردگارش به او فرمود: « تسلیم شو» گفت:« برای پروردگار جهانیان تسلیم شدم». ﴿۱۳۱﴾ و ابراهیم و یعقوب،فرزندان خود را به این آیین سفارش کردند، (و هر کدام به فرزندان خویش گفتند:) «ای فرزندان من! خداوند این آیین را برای شمابرگزیده است،پس نمیرید جزاینکه مسلمان باشید ». ﴿۱۳۲﴾ آیا هنگامی که مرگ یعقوب فرا رسید، شما حاضر بودید؟ آنگاه که به فرزندان خود گفت: « پس از من چه چیز را می پرستید؟» گفتند: « خدای تو، و خدای پدرانت، ابراهیم و اسماعیل و اسحاق، خداوند یکتا را، می پرستیم، و ما تسلیم او هستیم». ﴿۱۳۳﴾ آنها امتی بودند که در گذشتند، برای آنها است آنچه که کسب کرده اند، و برای شماست آنچه کسب کرده اید.و از آنچه (آنان) می کردند، شما پرسیده نمی شوید. ﴿۱۳٤﴾

وَقَالُواْ كُونُواْ هُودًا أَوۡ نَصَٰرَىٰ تَهۡتَدُواْۗ قُلۡ بَلۡ
مِلَّةَ إِبۡرَٰهِـۧمَ حَنِيفٗاۖ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٣٥﴾
قُولُوٓاْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡنَا وَمَآ أُنزِلَ إِلَىٰٓ
إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَٱلۡأَسۡبَاطِ
وَمَآ أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَآ أُوتِيَ ٱلنَّبِيُّونَ مِن
رَّبِّهِمۡ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّنۡهُمۡ وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ
﴿١٣٦﴾ فَإِنۡ ءَامَنُواْ بِمِثۡلِ مَآ ءَامَنتُم بِهِۦ فَقَدِ
ٱهۡتَدَواْۖ وَّإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا هُمۡ فِي شِقَاقٖۖ
فَسَيَكۡفِيكَهُمُ ٱللَّهُۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾
صِبۡغَةَ ٱللَّهِۖ وَمَنۡ أَحۡسَنُ مِنَ ٱللَّهِ صِبۡغَةٗۖ وَنَحۡنُ
لَهُۥ عَٰبِدُونَ ﴿١٣٨﴾ قُلۡ أَتُحَآجُّونَنَا فِي ٱللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا
وَرَبُّكُمۡ وَلَنَآ أَعۡمَٰلُنَا وَلَكُمۡ أَعۡمَٰلُكُمۡ وَنَحۡنُ لَهُۥ
مُخۡلِصُونَ ﴿١٣٩﴾ أَمۡ تَقُولُونَ إِنَّ إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ
وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَٱلۡأَسۡبَاطَ كَانُواْ هُودًا أَوۡ
نَصَٰرَىٰۗ قُلۡ ءَأَنتُمۡ أَعۡلَمُ أَمِ ٱللَّهُۗ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن
كَتَمَ شَهَٰدَةً عِندَهُۥ مِنَ ٱللَّهِۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ
عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿١٤٠﴾ تِلۡكَ أُمَّةٞ قَدۡ خَلَتۡۖ لَهَا مَا
كَسَبَتۡ وَلَكُم مَّا كَسَبۡتُمۡۖ وَلَا تُسۡـَٔلُونَ عَمَّا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ﴿١٤١﴾

و (اهل کتاب) گفتند: « یهودی یا مسیحی شوید، تا راه یابید». بگو: « بلکه از آیین ابراهیم که یکتا پرست بود و هرگز از مشرکان نبود(پیروی می کنیم)». ﴿۱۳۵﴾ بگویید: « ما به خدا ایمان آوردیم، و به آنچه بر ما نازل شده، و آنچه بر ابراهیم و اسماعیل، و اسحاق و یعقوب و نوادگان یعقوب نازل گردید، و به آنچه که به موسی و عیسی داده شده، و به آنچه که پیامبران (دیگر) از طرف پروردگارشان داده شده است، و در میان هیچ یک از آنها جدایی نمی اندازیم و ما تسلیم خدا هستیم». ﴿۱۳۶﴾ پس اگر آنها (نیز) به مانند آنچه شما ایمان آورده اید، ایمان بیاورند، قطعاً هدایت یافته اند. و اگر پشت کنند، پس جز این نیست که آنان در ستیزند، پس بزودی خداوند تو را از (شر) آنها کفایت کند، واو ست شنوای دانا. ﴿۱۳۷﴾ رنگ خدایی (را بپذیرید) و چه کس در رنگ کردن از خداوند نیکوتر است؟! و ما تنها او را می پرستیم. ﴿۱۳۸﴾ بگو:« آیا در (باره) خداوند با ما مجادله می کنید؟! در حالی که او، پروردگار ما و شماست، و کردار ما از آن ما، و کردار شما از آن شماست، و ما او را با اخلاص پرستش می کنیم». ﴿۱۳۹﴾ یا می گویید: « که همانا ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط (= نوادگان یعقوب) یهودی یا نصرانی بودند ؟!» بگو:« شما داناترید یا خدا؟!» و چه کسی ستمکار تر است از آن کسی که گواهی و شهادتی را که از (جانب) خدا نزد اوست، کتمان می کند؟! و خدا از آنچه می کنید غافل نیست. ﴿۱۴۰﴾ (به هر حال) آنها امتی بودند که در گذشتند، برای ایشان است آنچه بدست آورده اند، و برای شماست آنچه به دست آورده اید، و از آنچه آنان می کرده اند شما پرسیده نمی شوید. ﴿۱۴۱﴾

۞ سَيَقُولُ ٱلسُّفَهَآءُ مِنَ ٱلنَّاسِ مَا وَلَّىٰهُمۡ عَن
قِبۡلَتِهِمُ ٱلَّتِي كَانُواْ عَلَيۡهَاۚ قُل لِّلَّهِ ٱلۡمَشۡرِقُ وَٱلۡمَغۡرِبُۚ
يَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ١٤٢
وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَٰكُمۡ أُمَّةٗ وَسَطٗا لِّتَكُونُواْ شُهَدَآءَ
عَلَى ٱلنَّاسِ وَيَكُونَ ٱلرَّسُولُ عَلَيۡكُمۡ شَهِيدٗاۗ وَمَا
جَعَلۡنَا ٱلۡقِبۡلَةَ ٱلَّتِي كُنتَ عَلَيۡهَآ إِلَّا لِنَعۡلَمَ مَن يَتَّبِعُ
ٱلرَّسُولَ مِمَّن يَنقَلِبُ عَلَىٰ عَقِبَيۡهِۚ وَإِن كَانَتۡ
لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى ٱلَّذِينَ هَدَى ٱللَّهُۗ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ
لِيُضِيعَ إِيمَٰنَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِٱلنَّاسِ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ
١٤٣ قَدۡ نَرَىٰ تَقَلُّبَ وَجۡهِكَ فِي ٱلسَّمَآءِۖ
فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبۡلَةٗ تَرۡضَىٰهَاۚ فَوَلِّ وَجۡهَكَ شَطۡرَ
ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۚ وَحَيۡثُ مَا كُنتُمۡ فَوَلُّواْ
وُجُوهَكُمۡ شَطۡرَهُۥۗ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ
لَيَعۡلَمُونَ أَنَّهُ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّهِمۡۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا
يَعۡمَلُونَ ١٤٤ وَلَئِنۡ أَتَيۡتَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ
بِكُلِّ ءَايَةٖ مَّا تَبِعُواْ قِبۡلَتَكَۚ وَمَآ أَنتَ بِتَابِعٖ قِبۡلَتَهُمۡۚ
وَمَا بَعۡضُهُم بِتَابِعٖ قِبۡلَةَ بَعۡضٖۚ وَلَئِنِ ٱتَّبَعۡتَ
أَهۡوَآءَهُم مِّنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِۙ إِنَّكَ
إِذٗا لَّمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ١٤٥

بزودی بی خردان از مردم می گویند: «چه چیز آنها را از قبله شان که بر آن بودند باز گردانید؟» بگو: مشرق و مغرب از آن خداست هر کس را بخواهد به راه راست هدایت می کند. ﴿۱۴۲﴾ و همچنین شما را امت میانه قرار دادیم ، تا بر مردم گواه باشید، و پیامبر هم بر شما گواه باشد، و ما آن قبله ای را که بر آن بودی (قبله) قرار دادیم. مگر برای اینکه بدانیم کسی را که از پیامبر پیروی می نماید از کسی که بر پاشنه های خود به عقب باز می گردد. و اگر چه این (حکم) جز بر کسانی که خداوند آنها را هدایت کرده دشوار است. و خداوند هرگز ایمان (= نماز) شما را ضایع نمی گرداند، همانا خداوند نسبت به مردم رؤوف مهربان است. ﴿۱۴۳﴾ به تحقیق ما گرداندن روی تو را به (سوی) آسمان می بینیم، اکنون تو را به (سوی) قبله ای که به آن خشنود شوی باز می گردانیم، پس روی خود را به سوی مسجد الحرام کن، و هر جا باشید، روی خود را به سوی آن بگردانید، وکسانی که کتاب (آسمانی) به آنها داده شد، بخوبی می دانند این (تغییر قبله) حق است (و) از جانب پروردگارشان می باشد، و خدا از آنچه می کنند؛ غافل نیست. ﴿۱۴۴﴾ و اگر برای آنان که کتاب بدیشان داده شده، هر گونه نشانه (و حجتی) بیاوری، از قبله تو پیروی نمی کنند، و تو (نیز) از قبله آنان پیروی نخواهی کرد،و برخی از آنان هم قبله برخی دیگر پیروی نمی کنند. و اگر بعد از آنکه علم و دانش به تو رسیده است از خواسته ها و آرزوهای آنان پیروی کنی، در این صورت مسلماً از ستمکاران خواهی بود. ﴿۱۴۵﴾

ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَعۡرِفُونَهُۥ كَمَا يَعۡرِفُونَ
أَبۡنَآءَهُمۡۖ وَإِنَّ فَرِيقٗا مِّنۡهُمۡ لَيَكۡتُمُونَ ٱلۡحَقَّ وَهُمۡ
يَعۡلَمُونَ ١٤٦ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَۖ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
ٱلۡمُمۡتَرِينَ ١٤٧ وَلِكُلّٖ وِجۡهَةٌ هُوَ مُوَلِّيهَاۖ فَٱسۡتَبِقُواْ
ٱلۡخَيۡرَٰتِۚ أَيۡنَ مَا تَكُونُواْ يَأۡتِ بِكُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًاۚ إِنَّ
ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ١٤٨ وَمِنۡ حَيۡثُ خَرَجۡتَ
فَوَلِّ وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِۖ وَإِنَّهُۥ لَلۡحَقُّ
مِن رَّبِّكَۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ١٤٩ وَمِنۡ
حَيۡثُ خَرَجۡتَ فَوَلِّ وَجۡهَكَ شَطۡرَ ٱلۡمَسۡجِدِ
ٱلۡحَرَامِۚ وَحَيۡثُ مَا كُنتُمۡ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ
شَطۡرَهُۥ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيۡكُمۡ حُجَّةٌ إِلَّا
ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنۡهُمۡ فَلَا تَخۡشَوۡهُمۡ وَٱخۡشَوۡنِي
وَلِأُتِمَّ نِعۡمَتِي عَلَيۡكُمۡ وَلَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ١٥٠ كَمَآ
أَرۡسَلۡنَا فِيكُمۡ رَسُولٗا مِّنكُمۡ يَتۡلُواْ عَلَيۡكُمۡ
ءَايَٰتِنَا وَيُزَكِّيكُمۡ وَيُعَلِّمُكُمُ ٱلۡكِتَٰبَ
وَٱلۡحِكۡمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمۡ تَكُونُواْ تَعۡلَمُونَ ١٥١
فَٱذۡكُرُونِيٓ أَذۡكُرۡكُمۡ وَٱشۡكُرُواْ لِي وَلَا تَكۡفُرُونِ ١٥٢
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱسۡتَعِينُواْ بِٱلصَّبۡرِ وَٱلصَّلَوٰةِۚ إِنَّ
ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ١٥٣

کسانی که به آنان کتاب (آسمانی) داده ایم او(پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم) را می شناسند، چنانکه فرزندان خود را می شناسند ،و همانا گروهی از آنان در حالی که می دانند حق را کتمان می کنند. ﴿۱٤٦﴾ حق از جانب پروردگار تو است، پس هرگز از شک کنندگان مباش. ﴿۱٤۷﴾ و برای هر یک جهتی است که (هنگام نماز) بدان رو می کند پس در نیکیها بر یکدیگر سبقت بگیرید. هر جا که باشید، خداوند همه شما را حاضر می کند، همانا خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۱٤۸﴾ و از هر جا که بیرون شدی، پس (به هنگام نماز) روی خود را بسوی مسجد الحرام کن. و بدرستی که این (رو کردنت) حقی از جانب پروردگارت است و خداوند از آنچه می کنید غافل نیست. ﴿۱٤۹﴾ و از هر جا که بیرون شدی پس روی خود را بسوی مسجد الحرام کن، و (ای مؤمنان) هر جا که بودید روی خود را به سوی آن کنید، تا مردم؛- جز کسانی از ایشان که ستم کردند - بر شما حجتی نداشته باشند. پس از آنها نترسید، واز من بترسید،و تا نعمت خود را بر شما تمام کنم، و باشد که هدایت شوید. ﴿۱٥۰﴾ چنانکه پیامبری از خودتان در میان شما فرستادیم، که آیات ما را بر شما می خواند، و شما را پاک می گرداند، و به شما کتاب (قرآن) و حکمت می آموزد، و آنچه نمی دانستید به شما یاد می دهد. ﴿۱٥۱﴾ پس مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم و سپاس مرا گویید و ناسپاسی من نکنید. ﴿۱٥۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از شکیبائی و نماز یاری بجویید، که همانا خداوند با شکیبایان است. ﴿۱٥۳﴾

وَلَا تَقُولُواْ لِمَن يُقۡتَلُ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمۡوَٰتُۢۚ بَلۡ
أَحۡيَآءٞ وَلَٰكِن لَّا تَشۡعُرُونَ ١٥٤ وَلَنَبۡلُوَنَّكُم
بِشَيۡءٖ مِّنَ ٱلۡخَوۡفِ وَٱلۡجُوعِ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡوَٰلِ
وَٱلۡأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ ١٥٥
ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتۡهُم مُّصِيبَةٞ قَالُوٓاْ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيۡهِ
رَٰجِعُونَ ١٥٦ أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيۡهِمۡ صَلَوَٰتٞ مِّن رَّبِّهِمۡ
وَرَحۡمَةٞۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُهۡتَدُونَ ١٥٧ ۞ إِنَّ
ٱلصَّفَا وَٱلۡمَرۡوَةَ مِن شَعَآئِرِ ٱللَّهِۖ فَمَنۡ حَجَّ ٱلۡبَيۡتَ أَوِ
ٱعۡتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيۡهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَاۚ وَمَن
تَطَوَّعَ خَيۡرٗا فَإِنَّ ٱللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ١٥٨ إِنَّ ٱلَّذِينَ
يَكۡتُمُونَ مَآ أَنزَلۡنَا مِنَ ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلۡهُدَىٰ مِنۢ بَعۡدِ
مَا بَيَّنَّٰهُ لِلنَّاسِ فِي ٱلۡكِتَٰبِ أُوْلَٰٓئِكَ يَلۡعَنُهُمُ ٱللَّهُ
وَيَلۡعَنُهُمُ ٱللَّٰعِنُونَ ١٥٩ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ
وَأَصۡلَحُواْ وَبَيَّنُواْ فَأُوْلَٰٓئِكَ أَتُوبُ عَلَيۡهِمۡ وَأَنَا
ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ١٦٠ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَمَاتُواْ وَهُمۡ
كُفَّارٌ أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيۡهِمۡ لَعۡنَةُ ٱللَّهِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ
أَجۡمَعِينَ ١٦١ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ لَا يُخَفَّفُ عَنۡهُمُ
ٱلۡعَذَابُ وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ١٦٢ وَإِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ
وَٰحِدٞۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ ١٦٣

و به آنها که در راه خدا کشته می شوند، مرده نگویید، بلکه آنان زنده اند ، ولی شما نمی فهمید. ﴿۱۵۴﴾ و قطعاً شما را با چیزی از ترس و گرسنگی و کاهش مالها و جانها و میو ه ها آزمایش می کنیم.و مژده بده به صبر کنندگان. ﴿۱۵۵﴾ آنها که هرگاه مصیبتی به ایشان برسد می گویند: ما از آن خداییم، و به سوی او باز می گردیم. ﴿۱۵۶﴾ اینها هستند که درودها و رحمتی از پروردگارشان بر ایشان است و ایناننـد هدایت یافتگان. ﴿۱۵۷﴾ همانا«صفا» و «مروه» از شعائر (نشانه های) خداست، پس هر که حج خانه (خدا) کند و یا عمره انجام دهد، بر او گناهی نیست که میان آن دو طواف(سعی) کند، و کسی که به رغبت خود کار نیکی را انجام دهد پس بدرستی که خداوند سپاسگزار داناست. ﴿۱۵۸﴾ همانا کسانی که آنچه را که از دلائل روشن و هدایت نازل کرده ایم؛ بعد از آنکه آن را در کتاب (تورات) برای مردم بیان نمودیم، کتمان می کنند، خدا آنها را لعنت می کند، و لعنت کنندگان (از مؤمنان و فرشتگان نیز) آنها را لعنت می کنند. ﴿۱۵۹﴾ مگر کسانی که توبه کردند و (اعمال خود را) اصلاح نمودند (و آنچه را کتمان کرده بودند) آشکار ساختند، پس ایناننـد که توبه ایشان را می پذیرم، و من توبه پذیر مهربانم. ﴿۱۶۰﴾ همانا کسانی که کافر شدند، و در حالی که کافر بودند مردند، لعنت خدا و فرشتگان و همه مردم بر آنها خواهد بود. ﴿۱۶۱﴾ در آن (لعنت) جاودانه باقی می مانند، و نه عذاب آنان تخفیف داده می شود، و نه ایشان مهلت داده می شوند. ﴿۱۶۲﴾ و خدای شما خداوند یگانه است که غیر از او معبودی نیست؛ بخشنده ی مهربان است. ﴿۱۶۳﴾

إِنَّ فِي خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ
وَٱلنَّهَارِ وَٱلْفُلْكِ ٱلَّتِي تَجْرِي فِي ٱلْبَحْرِ بِمَا يَنفَعُ
ٱلنَّاسَ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن مَّآءٍ فَأَحْيَا بِهِ
ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَآبَّةٍ
وَتَصْرِيفِ ٱلرِّيَٰحِ وَٱلسَّحَابِ ٱلْمُسَخَّرِ بَيْنَ ٱلسَّمَآءِ
وَٱلْأَرْضِ لَأٓيَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾ وَمِنَ
ٱلنَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ
كَحُبِّ ٱللَّهِ ۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَشَدُّ حُبًّا لِّلَّهِ ۗ وَلَوْ يَرَى
ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ إِذْ يَرَوْنَ ٱلْعَذَابَ أَنَّ ٱلْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا
وَأَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾ إِذْ تَبَرَّأَ ٱلَّذِينَ ٱتُّبِعُواْ
مِنَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُواْ وَرَأَوُاْ ٱلْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ
ٱلْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُواْ لَوْ أَنَّ لَنَا
كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُواْ مِنَّا ۗ كَذَٰلِكَ يُرِيهِمُ ٱللَّهُ
أَعْمَٰلَهُمْ حَسَرَٰتٍ عَلَيْهِمْ ۖ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنَ
ٱلنَّارِ ﴿١٦٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ كُلُواْ مِمَّا فِي ٱلْأَرْضِ
حَلَٰلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيْطَٰنِ ۚ إِنَّهُۥ
لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُم بِٱلسُّوٓءِ
وَٱلْفَحْشَآءِ وَأَن تَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

همانا در آفرینش آسمانها و زمین و آمد و شد شب و روز، و کشتیهایی که در دریا روانند با آنچه به مردم سود می رساند و آبی که خداوند از آسمان نازل کرده که با آن زمین را پس از مردنش زنده نموده، و انواع جنبندگان را در آن پراکنده کرده و (در) تغییر مسیر بادها و ابرهایی که در میان زمین و آسمانها مسخرند؛ بی گمان نشانه هایی است برای مردمی که تعقل می کند و می اندیشند. ﴿۱٦٤﴾ و از مردم کسانی هستند غیر از خداوند همتایانی را انتخاب می کنند، و آنها را مانند دوست داشتن خدا دوست می دارند، و کسانی که ایمان آورد ه اند خدا را بیشتر دوست می دارند، کسانی که ستم کردند. اگر می دیدند هنگامی که عذاب (روز قیامت) را مشاهده می کنند (خواهند دانست) که تمام قدرت از آن خداست و اینکه خداوند سخت کیفر است. ﴿۱٦٥﴾ هنگامی که رهبران(گمراه کننده) از پیروان خود، بیزاری می جویند و عذاب را مشاهده می کنند، و روابط و پیوندشان گسیخته شود. ﴿۱٦٦﴾ و(در این هنگام) پیروان می گویند:« کاش برای ما بازگشتی (به دنیا) بود، تا از آنها بیزاری جوییم؛ همان گونه که آنان از ما بیزاری جستند، این چنین خداوند کردارهایشان را به صورت حسرت زایی به آنان نشان می دهد، و هرگز از آتش(دوزخ) بیرون نخواهند آمد. ﴿۱٦٧﴾ ای مردم از آنچه در زمین است؛ حلال و پاکیزه را بخورید، و از گامهای شیطان پیروی نکنید ، چرا که او دشمن آشکار شماست. ﴿۱٦٨﴾ (او) شما را فقط به بدی و زشتی فرمان می دهد و اینکه به خداوند نسبت دهید آنچه را که نمی دانید. ﴿۱٦٩﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ قَالُواْ بَلۡ نَتَّبِعُ مَآ أَلۡفَيۡنَا عَلَيۡهِ ءَابَآءَنَآۗ أَوَلَوۡ كَانَ ءَابَآؤُهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ شَيۡـٔٗا وَلَا يَهۡتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ كَمَثَلِ ٱلَّذِي يَنۡعِقُ بِمَا لَا يَسۡمَعُ إِلَّا دُعَآءٗ وَنِدَآءٗۚ صُمُّۢ بُكۡمٌ عُمۡيٞ فَهُمۡ لَا يَعۡقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُلُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقۡنَٰكُمۡ وَٱشۡكُرُواْ لِلَّهِ إِن كُنتُمۡ إِيَّاهُ تَعۡبُدُونَ ﴿١٧٢﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَيۡتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحۡمَ ٱلۡخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ بِهِۦ لِغَيۡرِ ٱللَّهِۖ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ غَيۡرَ بَاغٖ وَلَا عَادٖ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكۡتُمُونَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَيَشۡتَرُونَ بِهِۦ ثَمَنٗا قَلِيلًاۙ أُوْلَٰٓئِكَ مَا يَأۡكُلُونَ فِي بُطُونِهِمۡ إِلَّا ٱلنَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ ٱلضَّلَٰلَةَ بِٱلۡهُدَىٰ وَٱلۡعَذَابَ بِٱلۡمَغۡفِرَةِۚ فَمَآ أَصۡبَرَهُمۡ عَلَى ٱلنَّارِ ﴿١٧٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ نَزَّلَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّۗ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخۡتَلَفُواْ فِي ٱلۡكِتَٰبِ لَفِي شِقَاقِۭ بَعِيدٖ ﴿١٧٦﴾

و هنگامی که به آنها گفته شود: از آنچه خدا نازل کرده است پیروی کنید می گویند: (نه) بلکه ما از آنچه پدران خود را بر آن یافتیم پیروی می کنیم. آیا اگر پدران آنها چیزی نمی فهمیدند و هدایت نیافتند(باز هم کور کورانه از آنها پیروی می کنند؟) ﴿۱۷۰﴾ مثل (دعوت کننده ی) کسانی که کافر شدند، همچون مثل کسی است که چیزی را که جز صدا و ندایی نمی شنود، بانگ می زند،(این کافران) کر، گنگ، و نابینا هستند، و از این رو نمی اندیشند. ﴿۱۷۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از چیزهای پاکیزه ای که روزی شما کرده ایم بخورید و شکر خدا را به جای آورید اگر تنها او را می پرستید. ﴿۱۷۲﴾ (خداوند) تنها مردار و خون و گوشت خوک و آنچه را که(هنگام ذبح) نام غیر خدا بر آن برده شده،برشما حرام کرده است. واگر کسی (برای حفظ جان خود به خوردن آنها) ناچار شود،در صورتی که ستمگر و متجاوز نباشد،پس گناهی بر او نیست. همانا خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۷۳﴾ به راستی کسانی که کتمان می کنند آنچه را خدا از کتاب(آسمانی) نازل کرده و آن را به بهای اندکی می فروشند، آنها جز آتش چیزی نمی خورند، و خداوند روز قیامت با آنها سخن نمی گوید و آنان را پاکیزه نمی کند، برای آنها عذاب درد ناکی است. ﴿۱۷٤﴾ اینان کسانی هستند که گمراهی را به (بهای) هدایت و عذاب را به (بهای) آمرزش خریدند،پس بر آتش (دوزخ) چه شکیبا هستند! ﴿۱۷۵﴾ این بخاطر آن است که خداوند کتاب(آسمانی) را به حق نازل کرده است، و کسانی که در آن اختلاف کردند در ستیزی دور (از حق و حقیقت) هستند. ﴿۱۷٦﴾

۞ لَّيْسَ ٱلْبِرَّ أَن تُوَلُّوا۟ وُجُوهَكُمْ قِبَلَ ٱلْمَشْرِقِ
وَٱلْمَغْرِبِ وَلَـٰكِنَّ ٱلْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ
وَٱلْمَلَـٰٓئِكَةِ وَٱلْكِتَـٰبِ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ وَءَاتَى ٱلْمَالَ عَلَىٰ
حُبِّهِۦ ذَوِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَـٰمَىٰ وَٱلْمَسَـٰكِينَ وَٱبْنَ
ٱلسَّبِيلِ وَٱلسَّآئِلِينَ وَفِى ٱلرِّقَابِ وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَـٰهَدُوا۟
وَٱلصَّـٰبِرِينَ فِى ٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَحِينَ ٱلْبَأْسِ
أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ صَدَقُوا۟ وَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾
يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِصَاصُ فِى
ٱلْقَتْلَى ٱلْحُرُّ بِٱلْحُرِّ وَٱلْعَبْدُ بِٱلْعَبْدِ وَٱلْأُنثَىٰ بِٱلْأُنثَىٰ
فَمَنْ عُفِىَ لَهُۥ مِنْ أَخِيهِ شَىْءٌ فَٱتِّبَاعٌۢ بِٱلْمَعْرُوفِ
وَأَدَآءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَـٰنٍ ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ
وَرَحْمَةٌ فَمَنِ ٱعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾ وَلَكُمْ فِى ٱلْقِصَاصِ حَيَوٰةٌ يَـٰٓأُو۟لِى
ٱلْأَلْبَـٰبِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا
حَضَرَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ إِن تَرَكَ خَيْرًا ٱلْوَصِيَّةُ
لِلْوَٰلِدَيْنِ وَٱلْأَقْرَبِينَ بِٱلْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى ٱلْمُتَّقِينَ
﴿١٨٠﴾ فَمَنۢ بَدَّلَهُۥ بَعْدَمَا سَمِعَهُۥ فَإِنَّمَآ إِثْمُهُۥ عَلَى
ٱلَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُۥٓ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾

نیکی این نیست که روی خود را به سوی مشرق و مغرب کنید،بلکه نیکی (ونیکوکار)کسی است که به خدا و روز قیامت و فرشتگان و کتاب (آسمانی) و پیامبران، ایمان آورده باشد،و مال(خود) را با وجود دوست داشتنش به خویشاوندان و یتیمان و مسکینان و واماندگان در راه و گدایان و در(راه آزادی) بردگان بدهد، و نماز را بر پای دارد و زکات را بدهد، و وفا کنندگان به پیمانشان چون پیمان بندند و (کسانی که) در فقر و سختی و زیان و بیماری و به هنگام نبرد؛ شکیبایند . اینها کسانی هستند که راست گفتند، و آنها پرهیزگارانند. ﴿۱۷۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید در (مورد) کشتگان (حکم) قصاص بر شما نوشته شده است, آزاد به آزاد، و برده به برده،و زن به زن (کشته می شوند). پس اگر کسی از سوی برادر (دینی)اش (یعنی ولی مقتول) چیزی به او بخشیده شد،(و حکم قصاص تبدیل به خون بهاء گردید) باید (ولی مقتول) از راه پسندیده پیروی کند و (قاتل نیز) به نیکی (دیه) به او بپردازد، این تخفیف و رحمتی است از سوی پروردگارتان پس اگر کسی بعد از آن (گذشت و عفو) تجاوز کند؛ او را عذاب درد ناکی است. ﴿۱۷۸﴾ و ای صاحبان خرد برای شما در قصاص حیات و زندگی است، باشد که شما تقوا پیشه کنید. ﴿۱۷۹﴾ بر شما نوشته شده هنگامی که یکی شما را مرگ فرا رسد، اگر مالی از خود به جای گذارده، برای پدر و مادر و خویشاوندان به نیکی وصیت کند. این حقی است بر پرهیزگاران. ﴿۱۸۰﴾ پس هر کس که بعد از شنیدنش آن را تغییر دهد، بدرستی که گناهش بر کسانی است که آن (وصیت) را تغییر می دهند، همانا خداوند شنوای داناست. ﴿۱۸۱﴾

فَمَنْ خَافَ مِن مُّوصٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَآ إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾ أَيَّامًا مَّعْدُودَٰتٍ ۚ فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۚ وَعَلَى ٱلَّذِينَ يُطِيقُونَهُۥ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ ۖ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُۥ ۚ وَأَن تَصُومُواْ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾ شَهْرُ رَمَضَانَ ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ فِيهِ ٱلْقُرْءَانُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَٰتٍ مِّنَ ٱلْهُدَىٰ وَٱلْفُرْقَانِ ۚ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ ٱلشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ يُرِيدُ ٱللَّهُ بِكُمُ ٱلْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ ٱلْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُواْ ٱلْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُواْ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِى عَنِّى فَإِنِّى قَرِيبٌ ۖ أُجِيبُ دَعْوَةَ ٱلدَّاعِ إِذَا دَعَانِ ۖ فَلْيَسْتَجِيبُواْ لِى وَلْيُؤْمِنُواْ بِى لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

پس کسی که از بی عدالتی (و میل بی جای) وصیت کننده(نسبت به ورثه) یا از گناه او (در وصیت به کار خلاف) بترسد، آنگاه میان آنها را اصلاح نمود، پس گناهی بر او نیست بدرستی که خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۸۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! روزه بر شما فرض شده است همان گونه که بر کسی که پیش از شما بودند؛ فرض شده بود، تا پرهیزگار شوید. ﴿۱۸۳﴾ (روزه در) روزهایی معدود و اندکی است، پس هر کس از شما که بیمار یا مسافر باشد، (به اندازه آن روزهای که افطار کرده) تعدادی از روزهای دیگر (روزه بگیرید). و بر کسانی که توانائی آن را ندارند؛ لازم است کفاره بدهند، (و آن) خوراک دادن به مسکینی است، و هر کس که رغبت خود (بیشتر) نیکی انجام دهد پس آن برای او بهتر است، و اگر بدانید روزه گرفتن برای شما بهتر است. ﴿۱۸٤﴾ (آن چند روز محدود و اندک) ماه رمضان است(ماهی) که قرآن در آن نازل شده است، (کتابی) که راهنمای مردم است،و (در بردارنده) نشانه ها و دلایل آشکار و روشن از هدایت و جدا کننده حق از باطل است. پس هر کس از شما این ماه را(در حضر) دریابد، باید که آن را روزه بدارد، و هر کس که بیمار یا در سفر بود، پس (باید به تعداد روزهای که افطار کرده) روزهای دیگر را (روزه بگیرید). خداوند برای شما آسانی می خواهد، و برای شما دشواری نمی خواهد، و تا شمار(روزهای رمضان) را کامل کنید، و خدا را بر اینکه شما را هدایت کرده، بزرگ بدارید، و باشد که شکر گزاری کنید. ﴿۱۸۵﴾ و چون بندگانم، از تو درباره من بپرسند، بگو: به راستی که من نزدیکم، دعای دعا کننده را هنگامی که مرا بخواند؛ اجابت می کنم. پس (آنان) باید دعوت مرا بپذیرند، و به من ایمان بیاورند، باشد که راه یابند. ﴿۱۸٦﴾

أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ ٱلصِّيَامِ ٱلرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَآئِكُمْ ۚ هُنَّ
لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ ۗ عَلِمَ ٱللَّهُ أَنَّكُمْ
كُنتُمْ تَخْتَانُونَ أَنفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا
عَنكُمْ ۖ فَٱلْـَٔـٰنَ بَـٰشِرُوهُنَّ وَٱبْتَغُوا۟ مَا كَتَبَ ٱللَّهُ
لَكُمْ ۚ وَكُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ ٱلْخَيْطُ
ٱلْأَبْيَضُ مِنَ ٱلْخَيْطِ ٱلْأَسْوَدِ مِنَ ٱلْفَجْرِ ۖ ثُمَّ أَتِمُّوا۟
ٱلصِّيَامَ إِلَى ٱلَّيْلِ ۚ وَلَا تُبَـٰشِرُوهُنَّ وَأَنتُمْ
عَـٰكِفُونَ فِى ٱلْمَسَـٰجِدِ ۗ تِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ فَلَا
تَقْرَبُوهَا ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ ءَايَـٰتِهِۦ لِلنَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأْكُلُوٓا۟ أَمْوَٰلَكُم بَيْنَكُم
بِٱلْبَـٰطِلِ وَتُدْلُوا۟ بِهَآ إِلَى ٱلْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا۟ فَرِيقًا
مِّنْ أَمْوَٰلِ ٱلنَّاسِ بِٱلْإِثْمِ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ ۞
يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَهِلَّةِ ۖ قُلْ هِىَ مَوَٰقِيتُ لِلنَّاسِ
وَٱلْحَجِّ ۗ وَلَيْسَ ٱلْبِرُّ بِأَن تَأْتُوا۟ ٱلْبُيُوتَ مِن
ظُهُورِهَا وَلَـٰكِنَّ ٱلْبِرَّ مَنِ ٱتَّقَىٰ ۗ وَأْتُوا۟ ٱلْبُيُوتَ
مِنْ أَبْوَٰبِهَا ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾
وَقَـٰتِلُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ يُقَـٰتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوٓا۟ ۚ
إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾

آمیزش و نزدیکی با همسرانتان در شب روز بر شما حلال گردیده است، آنان لباس شما هستند و شما لباس آنها، خداوند می دانست که شما به خودتان خیانت می کردید، پس توبه ی شما را پذیرفت و شما را بخشید، پس اکنون (در شبهای رمضان می توانید) با آنان آمیزش کنید، و آنچه را خدا برای شما مقرر داشته طلب کنید. و بخورید و بیاشامید،تا رشته ی سپید صبح از رشته ی سیاه (شب) برای شما آشکار شود، سپس روزه را تا شب به پایان رسانید، و در حالی که در مساجد معتکف هستید؛ با زنان آمیزش نکنید، این مرز های الهی است پس به آن نزدیک نشوید. خداوند این چنین آیات خود را برای مردم روشن می سازد؛ باشد که پرهیزگار شوند. ﴿۱۸۷﴾ و اموالتان را در بین خود بباطل (و ناحق) نخورید، و(به عنوان رشوه قسمتی از) آن را به حاکمان (و قضات) ندهید ؛ تا بخشی از اموال مردم را به گناه بخورید، درحالی که شما می دانید(این کار گناه است.) ﴿۱۸۸﴾ درباره هلالهای (ماه) از تو سؤال می کنند، بگو آنها بیان اوقات برای مردم و (تعیین وقت) حج است. و نیکوکاری آن نیست که(در حال احرام) از پشت خانه ها وارد شوید، بلکه نیکوکار کسی است، که تقوا پیشه کند، و به خانه ها از درهایشان وارد شوید، و از خدا بترسید تا رستگار شوید. ﴿۱۸۹﴾ و در راه خدا با کسانی که با شما می جنگند، جنگ کنید، و از حد تجاوز نکنید، که خداوند تجاوز گران را دوست نمی دارد. ﴿۱۹۰﴾

وَٱقۡتُلُوهُمۡ حَيۡثُ ثَقِفۡتُمُوهُمۡ وَأَخۡرِجُوهُم مِّنۡ حَيۡثُ
أَخۡرَجُوكُمۡۚ وَٱلۡفِتۡنَةُ أَشَدُّ مِنَ ٱلۡقَتۡلِۚ وَلَا تُقَٰتِلُوهُمۡ
عِندَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَٰتِلُوكُمۡ فِيهِۖ فَإِن قَٰتَلُوكُمۡ
فَٱقۡتُلُوهُمۡۗ كَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿١٩١﴾ فَإِنِ ٱنتَهَوۡاْ فَإِنَّ
ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٩٢﴾ وَقَٰتِلُوهُمۡ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتۡنَةٞ
وَيَكُونَ ٱلدِّينُ لِلَّهِۖ فَإِنِ ٱنتَهَوۡاْ فَلَا عُدۡوَٰنَ إِلَّا عَلَى
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٩٣﴾ ٱلشَّهۡرُ ٱلۡحَرَامُ بِٱلشَّهۡرِ ٱلۡحَرَامِ وَٱلۡحُرُمَٰتُ
قِصَاصٞۚ فَمَنِ ٱعۡتَدَىٰ عَلَيۡكُمۡ فَٱعۡتَدُواْ عَلَيۡهِ بِمِثۡلِ مَا
ٱعۡتَدَىٰ عَلَيۡكُمۡۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ
ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾ وَأَنفِقُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا تُلۡقُواْ
بِأَيۡدِيكُمۡ إِلَى ٱلتَّهۡلُكَةِۛ وَأَحۡسِنُوٓاْۛ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ
ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٩٥﴾ وَأَتِمُّواْ ٱلۡحَجَّ وَٱلۡعُمۡرَةَ لِلَّهِۚ فَإِنۡ
أُحۡصِرۡتُمۡ فَمَا ٱسۡتَيۡسَرَ مِنَ ٱلۡهَدۡيِۖ وَلَا تَحۡلِقُواْ
رُءُوسَكُمۡ حَتَّىٰ يَبۡلُغَ ٱلۡهَدۡيُ مَحِلَّهُۥۚ فَمَن كَانَ مِنكُم
مَّرِيضًا أَوۡ بِهِۦٓ أَذٗى مِّن رَّأۡسِهِۦ فَفِدۡيَةٞ مِّن صِيَامٍ أَوۡ
صَدَقَةٍ أَوۡ نُسُكٖۚ فَإِذَآ أَمِنتُمۡ فَمَن تَمَتَّعَ بِٱلۡعُمۡرَةِ إِلَى
ٱلۡحَجِّ فَمَا ٱسۡتَيۡسَرَ مِنَ ٱلۡهَدۡيِۚ فَمَن لَّمۡ يَجِدۡ فَصِيَامُ
ثَلَٰثَةِ أَيَّامٖ فِي ٱلۡحَجِّ وَسَبۡعَةٍ إِذَا رَجَعۡتُمۡۗ تِلۡكَ عَشَرَةٞ
كَامِلَةٞۗ ذَٰلِكَ لِمَن لَّمۡ يَكُنۡ أَهۡلُهُۥ حَاضِرِي ٱلۡمَسۡجِدِ
ٱلۡحَرَامِۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

و آنها را هر کجا یافتید، بکشید، و از آنجا (مکه) که شما را بیرون کرده اند؛ آنها را بیرون کنید، و فتنه (شرک) از کشتن بدتر است. و با آنها در نزد مسجد الحرام جنگ نکنید، تا اینکه با شما در آنجا بجنگند، پس اگر (در آنجا) با شما جنگیدند، ایشان را بکشید، سزای کافران چنین است. ﴿۱۹۱﴾ پس اگر دست برداشتند، بی گمان خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۹۲﴾ و با آنها جنگ کنید؛ تا فتنه (شرک) باقی نماند، و دین (خالصانه) از آن خدا گردد. پس اگر دست برداشتند؛ تجاوز جز بر ستمکاران روا نیست. ﴿۱۹۳﴾ ماه حرام در برابر ماه حرام است، و حرمت (شکنی ها) دارای قصاص است، پس هر کس تعدی و تجاوز کرد، همان گونه که بر شما تعدی کرده؛ بر او تعدی کنید، و از خداوند بترسید و بدانید که خدا با پرهیزگاران است. ﴿۱۹٤﴾ و در راه خدا انفاق کنید و (با ترک انفاق) خود را با دست خویش به هلاکت نیفکنید، و نیکی کنید که خداوند نیکوکاران را دوست می دارد. ﴿۱۹۵﴾ و حج و عمره را برای خدا به اتمام برسانید، و اگر باز داشته شدید (بوسیله دشمن یا بیماری وغیره) پس آنچه از قربانی فراهم شود (ذبح کنید، و آنگاه از احرام بیرون شوید) و سرهای خود را نتراشید تا قربانی به جایگاهش برسد، و اگر کسی از شما بیمار بود، و یا ناراحتی درسر داشت.(وناچار شود در حال احرام سر خود را بتراشد) پس فدیه دهد از(قبیل: سه روز) روزه یا صدقه (خوراک دادن به شش مسکین) یا قربانی کردن گوسفندی(که میان فقرا تقسیم شود) پس هنگامی که در امان بودید ،هر کس از عمره بهره مند گردد؛ سپس(اعمال) حج را آغاز کند، آنچه از قربانی (برای او) میسر شد (ذبح می کند) و هر کس نیافت سه روز در(ایام) حج و هفت روز هنگامی که باز گشتید روزه بگیرید. این ده (روز) کامل است، این (حکم) برای کسی است که خانواده او ساکن مسجد الحرام (= مکه و اطراف آن) نباشد، واز خدا بترسید و بدانید که خدا سخت کیفر است. ﴿۱۹٦﴾

ٱلْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَٰتٌ ۚ فَمَن فَرَضَ فِيهِنَّ ٱلْحَجَّ
فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِى ٱلْحَجِّ ۗ
وَمَا تَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمْهُ ٱللَّهُ ۗ وَتَزَوَّدُوا۟ فَإِنَّ
خَيْرَ ٱلزَّادِ ٱلتَّقْوَىٰ ۚ وَٱتَّقُونِ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩٧﴾
لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَبْتَغُوا۟ فَضْلًا مِّن
رَّبِّكُمْ ۚ فَإِذَآ أَفَضْتُم مِّنْ عَرَفَٰتٍ فَٱذْكُرُوا۟
ٱللَّهَ عِندَ ٱلْمَشْعَرِ ٱلْحَرَامِ ۖ وَٱذْكُرُوهُ كَمَا
هَدَىٰكُمْ وَإِن كُنتُم مِّن قَبْلِهِۦ لَمِنَ ٱلضَّآلِّينَ
﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا۟ مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ ٱلنَّاسُ
وَٱسْتَغْفِرُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٩﴾
فَإِذَا قَضَيْتُم مَّنَٰسِكَكُمْ فَٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ
كَذِكْرِكُمْ ءَابَآءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۗ فَمِنَ
ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى ٱلدُّنْيَا وَمَا لَهُۥ
فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنْ خَلَٰقٍ ﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُم مَّن يَقُولُ
رَبَّنَآ ءَاتِنَا فِى ٱلدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِى ٱلْءَاخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ
مِّمَّا كَسَبُوا۟ ۚ وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

حج در ماههای معلوم و معینی است، پس کسی که در این ماهها حج را (بر خود) فرض گرداند. (باید بداند که) در حج آمیزش جنسی و گناه و جدال (روا) نیست، و آنچه از کارهای نیک انجام دهید؛ خدا آن را می داند، و توشه بر گیرید؛ که بهترین توشه پرهیزگاری است، و ای خردمندان از من بپرهیزید. ﴿۱۹۷﴾ گناهی بر شما نیست که(درایام حج با خرید و فروش) از فضل پروردگارتان (روزی) طلب کنید، و هنگامی که از عرفات کوچ کردید؛ خدا را نزد مشعر الحرام یاد کنید، و او را یاد کنید همچنان که شما را هدایت کرد، و اگر چه پیش از آن از گمراهان بودید. ﴿۱۹۸﴾ پس از آنجا که مردم کوچ می کنند؛ کوچ کنید، و از خداوند آمرزش بخواهید همانا خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۹۹﴾ پس چون مناسک (حج) خود را به جای آورید، خدا را یاد کنید همانند یاد کردن پدرانتان بلکه بیشتر از آن، از مردم کسانی هستند که می گویند « پروردگارا! به ما در دنیا عطا کن» و او را در آخرت بهره ای نیست. ﴿۲۰۰﴾ و از آنان کسانی هستند که می گویند: « پروردگارا! به ما در دنیا نیکی عطا کن، و در آخرت (نیز) نیکی(عطا فرما) و ما را از عذاب آتش نگه دار» ﴿۲۰۱﴾ اینانند که از آنچه بدست آورده اند، بهره ای دارند.و خداوند سریع الحساب (زود شمار) است. ﴿۲۰۲﴾

۞ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ فِيٓ أَيَّامٖ مَّعۡدُودَٰتٖۚ فَمَن تَعَجَّلَ
فِي يَوۡمَيۡنِ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَآ إِثۡمَ عَلَيۡهِۚ
لِمَنِ ٱتَّقَىٰۗ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُمۡ إِلَيۡهِ
تُحۡشَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُعۡجِبُكَ قَوۡلُهُۥ فِي
ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَيُشۡهِدُ ٱللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلۡبِهِۦ وَهُوَ
أَلَدُّ ٱلۡخِصَامِ ﴿٢٠٤﴾ وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي ٱلۡأَرۡضِ
لِيُفۡسِدَ فِيهَا وَيُهۡلِكَ ٱلۡحَرۡثَ وَٱلنَّسۡلَۗ وَٱللَّهُ لَا
يُحِبُّ ٱلۡفَسَادَ ﴿٢٠٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ ٱتَّقِ ٱللَّهَ أَخَذَتۡهُ
ٱلۡعِزَّةُ بِٱلۡإِثۡمِۚ فَحَسۡبُهُۥ جَهَنَّمُۚ وَلَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ
﴿٢٠٦﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشۡرِي نَفۡسَهُ ٱبۡتِغَآءَ
مَرۡضَاتِ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ رَءُوفُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱدۡخُلُواْ فِي ٱلسِّلۡمِ كَآفَّةٗ وَلَا
تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ
مُّبِينٞ ﴿٢٠٨﴾ فَإِن زَلَلۡتُم مِّنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَتۡكُمُ
ٱلۡبَيِّنَٰتُ فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾
هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن يَأۡتِيَهُمُ ٱللَّهُ فِي ظُلَلٖ مِّنَ
ٱلۡغَمَامِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُۚ وَإِلَى ٱللَّهِ
تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ ﴿٢١٠﴾

و خدا را در روزهای معین و شمرده (که سه روز ایام تشریق:۱۱و۱۲و۱۳ ماه ذیحجه است) یاد کنید.پس کسی که شتاب کند؛ و در دو روز (اعمال را انجام دهد) گناهی بر او نیست. و کسی که تأخیر کند (و اعمال را در سه روز انجام دهد) گناهی بر او نیست (این رخصت) برای کسی که تقوا پیشه کند، و از خدا بترسید، و بدانید که شما به سوی او محشور خواهید شد. ﴿۲۰۳﴾ و از مردم کسی هست که گفتارش در (باره) زندگی دنیا تو را به شگفت می اندازد و خدا را بر آنچه در دل خود دارد؛ گواه می گیرد، و حال آنکه او سرسخت ترین دشمنان است. ﴿۲۰۴﴾ او هنگامی که روی بر می گرداند و می رود (و یا به ریاستی می رسد) در راه فساد در زمین کوشش می کند و کشت و نسل را نابود می سازد، و خداوند فساد (و تبهکاری) را دوست نمی دارد. ﴿۲۰۵﴾ و چون به او گفته شود: «از خدا بترس» خود بزرگ بینی (و تکبر) او را به گناه می کشاند. پس (آتش) جهنم او را کافی است و چه بد آرامگاهی است. ﴿۲۰۶﴾ و از مردمان کسی هست که جان خود را برای به دست آوردن خشنودی خدا می فروشد، و خداوند نسبت به بندگان مهربان است. ﴿۲۰۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! همگی به اسلام (و اطاعت خدا) در آیید و گامهای شیطان را پیروی نکنید، بدرستی که او برای شما دشمن آشکار است. ﴿۲۰۸﴾ پس اگر بعد از آنکه نشانه های روشن و آشکار برای شما آمد؛ لغزش کردید(و منحرف شدید)، بدانید که خداوند توانمند حکیم است. ﴿۲۰۹﴾ آیا(کسانی که راه اسلام نمی پویند و در زمین فساد می کنند) جز این انتظار ندارند، که خداوند(برای داوری و قضاوت میان بندگان) در سایه هایی از ابرها به سوی آنان بیایید. و (نیز) فرشتگان(برای اجرا فرمان الهی بیایند) و کار یکسره شود ؟! و کارها به سوی خدا برگردانده می شود. ﴿۲۱۰﴾

سَلْ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ كَمْ ءَاتَيْنَٰهُم مِّنْ ءَايَةٍۭ بَيِّنَةٍ ۗ وَمَن
يُبَدِّلْ نِعْمَةَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ
ٱلْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا
وَيَسْخَرُونَ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۘ وَٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ فَوْقَهُمْ
يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ وَٱللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ
﴿٢١٢﴾ كَانَ ٱلنَّاسُ أُمَّةً وَٰحِدَةً فَبَعَثَ ٱللَّهُ ٱلنَّبِيِّـۧنَ
مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ
لِيَحْكُمَ بَيْنَ ٱلنَّاسِ فِيمَا ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ ۚ وَمَا ٱخْتَلَفَ
فِيهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ أُوتُوهُ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ
بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ۖ فَهَدَى ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لِمَا
ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ مِنَ ٱلْحَقِّ بِإِذْنِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ يَهْدِى مَن
يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن
تَدْخُلُوا۟ ٱلْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُم مَّثَلُ ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن
قَبْلِكُم ۖ مَّسَّتْهُمُ ٱلْبَأْسَآءُ وَٱلضَّرَّآءُ وَزُلْزِلُوا۟ حَتَّىٰ
يَقُولَ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مَعَهُۥ مَتَىٰ نَصْرُ ٱللَّهِ ۗ
أَلَآ إِنَّ نَصْرَ ٱللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا
يُنفِقُونَ ۖ قُلْ مَآ أَنفَقْتُم مِّنْ خَيْرٍ فَلِلْوَٰلِدَيْنِ
وَٱلْأَقْرَبِينَ وَٱلْيَتَٰمَىٰ وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ ۗ وَمَا
تَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

از بنی اسرائیل بپرس: «چه اندازه نشانه های روشن و آشکار به آنها داده ایم؟» (ولی آنها نعمت ها را نادیده گرفته و ناسپاس شدند) و کسی که نعمت خدا را پس از آنکه برایش آمد دگرگون کند (عذاب سختی خواهد داشت) همانا خداوند سخت کیفر است. ﴿۲۱۱﴾ زندگی دنیا برای کافران آراسته شده است، و مؤمنان را مسخره می کنند، و (حال آنکه) پرهیزگاران در روز قیامت بالاتر از آنان هستند، و خداوند هر کس را بخواهد بی شمار روزی می دهد. ﴿۲۱۲﴾ (در آغاز) مردم یک امت بودند، آنگاه خداوند پیامبران را مژده آور و بیم دهنده بر انگیخت و با آنان کتاب(آسمانی) را بحق نازل کرد، تا در میان مردم، در آنچه اختلاف داشتند، داوری کنند، و تنها کسانی که (کتاب) به آنان داده شده بود، پس از آنکه نشانه های روشن به آنها رسیده بود، بخاطر ستم و حسادتی که در میانشان بود، در آن اختلاف کردند، پس خداوند به فرمان خویش کسانی را که ایمان آورده بودند؛ به آن حق (و حقیقتی) که در آن اختلاف داشتند،هدایت کرد. و خداوند هر کس را بخواهد به راه راست هدایت می کند. ﴿۲۱۳﴾ آیا گمان کرده اید که داخل بهشت می شوید و حال آنکه هنوز بر (سر) شما نیامده است، مانند آنچه که بر (سر) پیشینیان شما آمد؟ سختی و زیان به آنها رسید، و (آنچنان) تکان خوردند تا که پیامبر و کسانی که با او ایمان آورده بودند، گفتند:« یاری خدا کی خواهد بود؟ » آگاه باشید که یاری خدا نزدیک است. ﴿۲۱۴﴾ از تو می پرسند چه چیزی انفاق کنند؟ بگو: «هر مالی که انفاق کردید، پس برای پدر و مادر و نزدیکان و یتیمان و مستمندان و در راه ماندگان است. و هر کار نیکی که انجام دهید، بدرستی که خداوند به آن آگاه است. » ﴿۲۱۵﴾

كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن
تَكْرَهُوا۟ شَيْـًٔا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَعَسَىٰٓ أَن تُحِبُّوا۟
شَيْـًٔا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
﴿٢١٦﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلشَّهْرِ ٱلْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ ۖ قُلْ
قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ ۖ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَكُفْرٌۢ بِهِۦ
وَٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِۦ مِنْهُ أَكْبَرُ عِندَ
ٱللَّهِ ۚ وَٱلْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ ٱلْقَتْلِ ۗ وَلَا يَزَالُونَ
يُقَٰتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ
ٱسْتَطَٰعُوا۟ ۚ وَمَن يَرْتَدِدْ مِنكُمْ عَن دِينِهِۦ فَيَمُتْ
وَهُوَ كَافِرٌ فَأُو۟لَٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَٰلُهُمْ فِى ٱلدُّنْيَا
وَٱلْءَاخِرَةِ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا
خَٰلِدُونَ ﴿٢١٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱلَّذِينَ
هَاجَرُوا۟ وَجَٰهَدُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ أُو۟لَٰٓئِكَ يَرْجُونَ
رَحْمَتَ ٱللَّهِ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾ ۞ يَسْـَٔلُونَكَ
عَنِ ٱلْخَمْرِ وَٱلْمَيْسِرِ ۖ قُلْ فِيهِمَآ إِثْمٌ كَبِيرٌ
وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَآ أَكْبَرُ مِن نَّفْعِهِمَا ۗ
وَيَسْـَٔلُونَكَ مَاذَا يُنفِقُونَ قُلِ ٱلْعَفْوَ ۗ كَذَٰلِكَ
يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾

جهاد(در راه خدا) بر شما واجب شده است، در حالی که برای شما ناگوار است، چه بسا چیزی را خوش نداشته باشید، حال آنکه آن برای شما بهتر باشد، و چه بسا چیزی را دوست داشته باشید، حال آنکه آن برای شما بد باشد، و خدا می داند، و شما نمی دانید. ﴿۲۱۶﴾ از تو درباره جنگ کردن در ماه حرام، می پرسند. بگو:«جنگ در آن (گناهی)بزرگ؛است، و بازداشتن از راه خدا و کفر ورزیدن به او و (باز داشتن از) مسجد الحرام و بیرون راندن اهلش از آن؛ نزد خداوند (گناهی) بزرگتر ، وفتنه(=شرک و شکنجه مؤمنان) از کشتار بزرگتر است. » و پیوسته با شما می جنگند، تا آنکه اگر بتوانند شما را از دینتان برگردانند، و هر کس از شما که از دینش بر گردد و در حال کفر بمیرد، پس آنان اعمالشان در دنیا و آخرت تباه شده است، و آنان اهل آتش (دوزخ) اند، و همیشه در آن خواهند بود. ﴿۲۱۷﴾ بدرستی کسانی که ایمان آوردند و کسانی که هجرت کردند و در راه خدا جهاد نمودند، آنان به رحمت خدا امیدوارند، و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۲۱۸﴾ از تو درباره شراب و قمار می پرسند بگو:« در آن دو گناهی بزرگ است و سودهایی برای مردم در بر دارد، و گناه هر دو از سودشان بزرگتر است». و از تو می پرسند«چه چیزی انفاق کنند؟» بگو: مازاد (نیازمندی خود) اینچنین خداوند آیات را برای شما روشن می سازد، باشد که اندیشه کنید. ﴿۲۱۹﴾

فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۗ وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡيَتَٰمَىٰۖ قُلۡ
إِصۡلَاحٞ لَّهُمۡ خَيۡرٞۖ وَإِن تُخَالِطُوهُمۡ فَإِخۡوَٰنُكُمۡۚ وَٱللَّهُ
يَعۡلَمُ ٱلۡمُفۡسِدَ مِنَ ٱلۡمُصۡلِحِۚ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ
لَأَعۡنَتَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٢٢٠﴾ وَلَا تَنكِحُواْ
ٱلۡمُشۡرِكَٰتِ حَتَّىٰ يُؤۡمِنَّۚ وَلَأَمَةٞ مُّؤۡمِنَةٞ خَيۡرٞ مِّن
مُّشۡرِكَةٖ وَلَوۡ أَعۡجَبَتۡكُمۡۗ وَلَا تُنكِحُواْ ٱلۡمُشۡرِكِينَ
حَتَّىٰ يُؤۡمِنُواْۚ وَلَعَبۡدٞ مُّؤۡمِنٌ خَيۡرٞ مِّن مُّشۡرِكٖ وَلَوۡ
أَعۡجَبَكُمۡۗ أُوْلَٰٓئِكَ يَدۡعُونَ إِلَى ٱلنَّارِۖ وَٱللَّهُ يَدۡعُوٓاْ
إِلَى ٱلۡجَنَّةِ وَٱلۡمَغۡفِرَةِ بِإِذۡنِهِۦۖ وَيُبَيِّنُ ءَايَٰتِهِۦ لِلنَّاسِ
لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡمَحِيضِۖ
قُلۡ هُوَ أَذٗى فَٱعۡتَزِلُواْ ٱلنِّسَآءَ فِي ٱلۡمَحِيضِۖ وَلَا
تَقۡرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطۡهُرۡنَۖ فَإِذَا تَطَهَّرۡنَ فَأۡتُوهُنَّ
مِنۡ حَيۡثُ أَمَرَكُمُ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلتَّوَّٰبِينَ وَيُحِبُّ
ٱلۡمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾ نِسَآؤُكُمۡ حَرۡثٞ لَّكُمۡ فَأۡتُواْ
حَرۡثَكُمۡ أَنَّىٰ شِئۡتُمۡۖ وَقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُمۡۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ
وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُم مُّلَٰقُوهُۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾
وَلَا تَجۡعَلُواْ ٱللَّهَ عُرۡضَةٗ لِّأَيۡمَٰنِكُمۡ أَن تَبَرُّواْ
وَتَتَّقُواْ وَتُصۡلِحُواْ بَيۡنَ ٱلنَّاسِۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٞ
﴿٢٢٤﴾

در دنیا و آخرت، و از تو درباره یتیمان می پرسند، بگو:«اصلاح کردن (کار) آنان بهتراست، و اگر با آنان همزیستی کنید؛ آنها برادران(دینی) شما هستند». و خداوند تبهکار را از درستکار می شناسد، و اگر خدا می خواست شما را به زحمت می انداخت، به راستی که خداوند توانمند حکیم است. ﴿۲۲۰﴾ و با زنان مشرک تا ایمان نیاورده اند؛ ازدواج نکنید، و بی گمان کنیز با ایمان از زن (آزاد) مشرک بهتر است، اگر چه (زیبایی یا دارائی او) شما را به شگفت آورد. و (زنان خود را) به ازدواج مردان مشرک در نیاورید؛ تا ایمان بیاورند. و قطعاً برده ی با ایمان از مرد (آزاد) مشرک؛ بهتر است، اگر چه (زیبائی یا دارائی و موقعیت او) شما را به شگفت آورد. آنان به سوی آتش (دوزخ) دعوت می کنند و خدا به فرمان(و توفیق) خویش به سوی بهشت و آمرزش دعوت می کند، و آیات(و احکام) خود را برای مردم روشن می سازد،باشد که متذکر شوند. ﴿۲۲۱﴾ واز تو درباره ی حیض(عادت ماهانه زنان) می پرسند،بگو «آن پلید و زیانبار است،پس در حالت قاعدگی از زنان کناره گیری کنید، و با آنها نزدیکی نکنید؛ تا پاک شوند،پس هنگامی که پاک شدند و غسل کردند. از همان جا که خداوند به شما فرمان داده،با آنها آمیزش کنید،به راستی که خداوند توبه کنندگان را دوست می دارد و(نیز) پاکان را دوست می دارد». ﴿۲۲۲﴾ زنان شما کشتزار شما هستند، پس هر گونه که بخواهید به کشتزار خود درآیید، و (توشه ای) برای خود از پیش بفرستید، و از خدا بترسید، و بدانید که شما او را ملاقات خواهید کرد، و به مؤمنان بشارت ده. ﴿۲۲۳﴾ و خدا را دستاویز سوگند های خود قرار ندهید، برای اینکه نیکی کنید و تقوا پیشه سازید، و در میان مردم آشتی دهید(قسم یاد نکنید) و خداوند شنوای داناست. ﴿۲۲۴﴾

لَّا يُؤَاخِذُكُمُ ٱللَّهُ بِٱللَّغْوِ فِىٓ أَيْمَـٰنِكُمْ وَلَـٰكِن
يُؤَاخِذُكُم بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ
﴿٢٢٥﴾ لِّلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ ۖ
فَإِن فَآءُو فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾ وَإِنْ عَزَمُوا۟
ٱلطَّلَـٰقَ فَإِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾ وَٱلْمُطَلَّقَـٰتُ
يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَـٰثَةَ قُرُوٓءٍ ۚ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَن
يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ فِىٓ أَرْحَامِهِنَّ إِن كُنَّ يُؤْمِنَّ بِٱللَّهِ
وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ ۚ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِى ذَٰلِكَ إِنْ
أَرَادُوٓا۟ إِصْلَـٰحًا ۚ وَلَهُنَّ مِثْلُ ٱلَّذِى عَلَيْهِنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ
وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾
ٱلطَّلَـٰقُ مَرَّتَانِ ۖ فَإِمْسَاكٌۢ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌۢ
بِإِحْسَـٰنٍ ۗ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَن تَأْخُذُوا۟ مِمَّآ
ءَاتَيْتُمُوهُنَّ شَيْـًٔا إِلَّآ أَن يَخَافَآ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ
ٱللَّهِ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ ٱللَّهِ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْهِمَا فِيمَا ٱفْتَدَتْ بِهِۦ ۗ تِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ فَلَا
تَعْتَدُوهَا ۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ
ٱلظَّـٰلِمُونَ ﴿٢٢٩﴾ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُۥ مِنۢ بَعْدُ
حَتَّىٰ تَنكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُۥ ۗ فَإِن طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْهِمَآ أَن يَتَرَاجَعَآ إِن ظَنَّآ أَن يُقِيمَا حُدُودَ ٱللَّهِ ۗ
وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

خداوند شما را بخاطر سوگند هایی که بیهوده و بدون قصد یاد می کنید، مؤاخذه نمی کند، ولی شما را به آنچه دلهایتان کسب کرده (از روی اختیار و قصد بوده) مؤاخذه می کند و خداوند آمرزنده ی بردبار است. ﴿۲۲۵﴾ برای کسانی که سوگند می خورند با زنان خود آمیزش نکنند(ایلاء) چهار ماه انتظار (و مهلت) است.پس اگر (سوگند خود را نادیده گرفتند و) بازگشتند، همانا خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۲۲۶﴾ و اگر تصمیم طلاق گرفتند، به راستی که خداوند شنوای داناست. ﴿۲۲۷﴾ و زنان مطلقه باید مدت سه پاکی(یا دیدن سه بار عادت ماهانه) انتظار بکشند، و اگر به خدا و روز قیامت ایمان دارند؛ برای آنها روا نیست که آنچه را خدا در رحمهایشان آفریده، کتمان کنند. و شوهرانشان اگر خواهان آشتی هستند، برای بازگرداند آنها (به زندگی زناشوئی) در این (مدت از دیگران) سزاوارترند. و برای زنان حقوق شایسته ای است همانند(حقوق و وظایفی) که بر عهده آنهاست، و مردان بر آنان برتری دارند، و خداوند توانمند حکیم است. ﴿۲۲۸﴾ طلاق (رجعی) دوبار است پس (از آن یا باید همسر را) بطور شایسته نگاه داشتن، یا با نیکی رها کردن.و برای شما روانیست که از آنچه به آنان داده اید، چیزی پس بگیرید، مگر آنکه (زن و شوهر) بترسند که نتوانند حدود الهی را بر پا دارند،پس (ای مؤمنان) اگر ترسیدید که حدود الهی را بر پا ندارند، گناهی بر آن دو نیست، که زن فدیه و عوضی بپردازد(و طلاق بگیرد) اینها حدود الهی است، پس از آنها تجاوز نکنید و هر کس از حدود خدا تجاوز کند، پس اینانند که ستمگرند. ﴿۲۲۹﴾ پس اگر(شوهر برای بار سوم) او را طلاق داد، پس از آن (زن) برای او حلال نیست تا اینکه شوهری غیر از او ازدواج کند (و با او آمیزش جنسی نماید) پس اگر (شوهر بعدی) او را طلاق داد، گناهی برآن دو نیست که (با ازدواج مجدد) به یکدیگر بازگردند، اگرآن دو پندارند که حدود خدا را بر پا می دارند، اینها حدود خداست که آنها را برای مردمی که می دانند بیان می نماید. ﴿۲۳۰﴾

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ ۚ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوا۟ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُۥ ۚ وَلَا تَتَّخِذُوٓا۟ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ هُزُوًا ۚ وَٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَآ أَنزَلَ عَلَيْكُم مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ وَٱلْحِكْمَةِ يَعِظُكُم بِهِۦ ۚ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَن يَنكِحْنَ أَزْوَٰجَهُنَّ إِذَا تَرَٰضَوْا۟ بَيْنَهُم بِٱلْمَعْرُوفِ ۗ ذَٰلِكَ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ مِنكُمْ يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۗ ذَٰلِكُمْ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ ۞ وَٱلْوَٰلِدَٰتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَٰدَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ ۖ لِمَنْ أَرَادَ أَن يُتِمَّ ٱلرَّضَاعَةَ ۚ وَعَلَى ٱلْمَوْلُودِ لَهُۥ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَا تُضَآرَّ وَٰلِدَةٌۢ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَّهُۥ بِوَلَدِهِۦ ۚ وَعَلَى ٱلْوَارِثِ مِثْلُ ذَٰلِكَ ۗ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَن تَرَاضٍ مِّنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ۗ وَإِنْ أَرَدتُّمْ أَن تَسْتَرْضِعُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُم مَّآ ءَاتَيْتُم بِٱلْمَعْرُوفِ ۗ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

و هنگامی که زنان را طلاق (رجعی) دادید، آنگاه به پایان (روزهای)عده خویش رسیدند. پس به شایستگی آنها را نگه دارید و یا به نیکی و خوبی آنها را رها سازید، و آنان را بخاطر زیان رساندن نگاه ندارید تا (به حقوقشان) تعدی و تجاوز کنید، و کسی که چنین کند قطعاً به خود ستم کرده است، و آیات خدا را به مسخره نگیرید.و نعمت خدا را بر خود و آ نچه را که از کتاب(قرآن) و حکمت(سنت و اسرار شریعت) بر شما نازل کرده و شما را با آن پند می دهد، به یاد بیاورید و از خدا بترسید و بدانید که خدا به همه چیز داناست. ﴿۲۳۱﴾ وهنگامی که زنان را طلاق دادید، آنگاه (مدت) عده خود را به پایان رساندند، آنان را از ازدواج با شوهران (سابق) خود باز ندارید، وقتی که بطرزپسندیده ای در بین خویش تراضی کنند. این (دستوری است) که هر کس از شما که به خدا و روز قیامت ایمان دارد؛ به آن پند داده می شود، و این (دستور) برای شما پر برکت تر و پاکیزه تر است، و خدا می داند و شما نمی دانید. ﴿۲۳۲﴾ و مادران (باید) فرزندان خود را دو سال تمام شیر دهند. (این دستور) برای کسی است که بخواهد دوران شیر خوارگی را تکمیل کند. و بر آن کس که فرزند برای او متولد شده(پدر) لازم است خوراک و پوشاک آنان(= مادران) را بطور شایسته(در مدت شیر دادن بپردازد) هیچ کس جز به اندازه توانایی اش مکلف نمی شود. نه مادر به خاطر فرزندش و نه پدر به سبب فرزندش باید زیان ببیند. و مانند همین(احکام) بر وارث (نیز)لازم است، پس اگر آن دو با رضایت و مشورت یکدیگر بخواهند.(کودک را زودتر) از شیر بازگیرند، گناهی بر آنها نیست، و اگر خواستید که برای فرزندان خود دایه ای بگیرید، گناهی بر شما نیست؛ به شرط اینکه آنچه را که مقرر کرده اید، بطور شایسته بپردازید. و از خدا بترسید، و بدانید که خدا به آنچه انجام می دهید؛ بیناست. ﴿۲۳۳﴾

وَٱلَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَٰجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا ۖ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِىٓ أَنفُسِهِنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُم بِهِۦ مِنْ خِطْبَةِ ٱلنِّسَآءِ أَوْ أَكْنَنتُمْ فِىٓ أَنفُسِكُمْ ۚ عَلِمَ ٱللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ وَلَٰكِن لَّا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّآ أَن تَقُولُوا۟ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ۚ وَلَا تَعْزِمُوا۟ عُقْدَةَ ٱلنِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ ٱلْكِتَٰبُ أَجَلَهُۥ ۚ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِىٓ أَنفُسِكُمْ فَٱحْذَرُوهُ ۚ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾ لَّا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن طَلَّقْتُمُ ٱلنِّسَآءَ مَا لَمْ تَمَسُّوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا۟ لَهُنَّ فَرِيضَةً ۚ وَمَتِّعُوهُنَّ عَلَى ٱلْمُوسِعِ قَدَرُهُۥ وَعَلَى ٱلْمُقْتِرِ قَدَرُهُۥ مَتَٰعًۢا بِٱلْمَعْرُوفِ ۖ حَقًّا عَلَى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾ وَإِن طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِن قَبْلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّآ أَن يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوَا۟ ٱلَّذِى بِيَدِهِۦ عُقْدَةُ ٱلنِّكَاحِ ۚ وَأَن تَعْفُوٓا۟ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ ۚ وَلَا تَنسَوُا۟ ٱلْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

و کسانی از شما که می میرند و همسرانی باقی می گذارند؛ باید چهار ماه و ده روز انتظار بکشند(و عدّه نگه دارند) پس هنگامی که مدت عدت خود را به پایان رساندند، در آنچه آنان به طور شایسته درباره خود انجام دهند؛ گناهی بر شما نیست، و خدا به آنچه می کنید آگاه است. ﴿۲۳٤﴾ و گناهی بر شما نیست در آنچه که بطور کنایه از خواستگاری زنانی(که در عدت اند) بر زبان آورید، یا در دلهای خود پنهان دارید. خدا دانست که شما به زودی به یاد آنان خواهید افتاد، ولی پنهانی با آنها وعده (زناشوئی) ندهید، مگر اینکه سخنی پسندیده (بطور کنایه) بگویید، و تصمیم به عقد ازدواج نگیرید تا مدت مقرر(عده) به سرآید، و بدانید که خداوند آنچه را که در دلهای شماست می داند، پس از (مخالفت) او بترسید، و بدانید که خداوند آمرزنده ی بردبار است. ﴿۲۳۵﴾ اگر زنان را مادامی که با آنان آمیزش جنسی نکرده اید و مهری برایشان معین نکرده اید طلاق دادید؛ گناهی بر شما نیست، و (در این حالت) آنها را (با هدیه ای مناسب) بهرمند سازید، بر توانگر به اندازه توانش، و بر تنگدست به اندازه توانش هدیه ای شایسته است(و این حکم) بر نیکو کاران الزامی است. ﴿۲۳٦﴾ اگر زنان را پیش از آنکه با آنان نزدیکی کنید، طلاق دادید در حالی که برای آنها مهری تعیین کرده اید؛ پس نصف آنچه را تعیین کرده اید(به آنها بدهید) مگر اینکه آنان (حق خود را) ببخشند. یا کسی که پیوند نکاح به دست اوست(شوهر) ببخشد(و تمام مهر را بدهد) و آنکه ببخشید به پرهیزگاری نزدیکتر است. و بزرگواری و نیکی را در میان خود فراموش نکنید، به راستی خداوند به آنچه می کنید؛ بیناست. ﴿۲۳۷﴾

حَٰفِظُواْ عَلَى ٱلصَّلَوَٰتِ وَٱلصَّلَوٰةِ ٱلۡوُسۡطَىٰ وَقُومُواْ
لِلَّهِ قَٰنِتِينَ ﴿٢٣٨﴾ فَإِنۡ خِفۡتُمۡ فَرِجَالًا أَوۡ رُكۡبَانٗاۖ
فَإِذَآ أَمِنتُمۡ فَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمۡ
تَكُونُواْ تَعۡلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾ وَٱلَّذِينَ يُتَوَفَّوۡنَ
مِنكُمۡ وَيَذَرُونَ أَزۡوَٰجٗا وَصِيَّةٗ لِّأَزۡوَٰجِهِم مَّتَٰعًا
إِلَى ٱلۡحَوۡلِ غَيۡرَ إِخۡرَاجٖۚ فَإِنۡ خَرَجۡنَ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيۡكُمۡ فِي مَا فَعَلۡنَ فِيٓ أَنفُسِهِنَّ مِن مَّعۡرُوفٖۗ
وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٢٤٠﴾ وَلِلۡمُطَلَّقَٰتِ مَتَٰعُۢ
بِٱلۡمَعۡرُوفِۖ حَقًّا عَلَى ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾ كَذَٰلِكَ
يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تَعۡقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾ ۞
أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ خَرَجُواْ مِن دِيَٰرِهِمۡ وَهُمۡ أُلُوفٌ
حَذَرَ ٱلۡمَوۡتِ فَقَالَ لَهُمُ ٱللَّهُ مُوتُواْ ثُمَّ أَحۡيَٰهُمۡۚ
إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ
ٱلنَّاسِ لَا يَشۡكُرُونَ ﴿٢٤٣﴾ وَقَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ
ٱللَّهِ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٢٤٤﴾ مَّن ذَا ٱلَّذِي
يُقۡرِضُ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗا فَيُضَٰعِفَهُۥ لَهُۥٓ أَضۡعَافٗا
كَثِيرَةٗۚ وَٱللَّهُ يَقۡبِضُ وَيَبۡصُۜطُ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ
﴿٢٤٥﴾

بر(بجا آوردن) نمازها و(بخصوص) نماز میانه(نماز عصر) محافظت کنید، و فروتنانه برای خدا به پا خیزید. ﴿۲۳۸﴾ پس اگر(از دشمن و غیره) ترسیدید، در حال پیاده یاسواره(نماز را بجای آورید) پس هنگامی که ایمن شدید، خدا را یاد کنید. (و نماز ها را به تمام و کمال بجای آورید) همانگونه که چیزهای را که نمی دانستید به شما یاد داد. ﴿۲۳۹﴾ و کسانی از شما که می میرند و همسرانی به جا می گذارند، باید برای همسران خود وصیت کنند که تا یک سال آنها را(با پرداختن هزینه زندگی) بهره مند سازند بدون آنکه(از خانه شوهر) بیرون کنند. پس اگر بیرون روند، درباره آنچه که آنان نسبت بخود بطور شایسته انجام می دهند(از قبیل زینت دادن خود و ازدواج مجدد) گناهی بر شما نیست، و خداوند توانمند حکیم است. ﴿۲۴۰﴾ و برای زنان طلاق داده شده، هدیه ای مناسب و شایسته (بر شوهر) لازم است؛ این حقی است بر پرهیزگاران. ﴿۲۴۱﴾ این چنین خداوند آیات خود را برای شما روشن می سازد؛ باشد که بیندیشید. ﴿۲۴۲﴾ آیا ندیدی کسانی را که از ترس مرگ از خانه های خود بیرون شدند در حالی که هزاران نفر بودند؟ پس خداوند به آنان گفت: « بمیرید» سپس آنها را زنده کرد،همانا خداوند بر مردم بخشش و فضل دارد، ولی بیشتر مردم شکر بجا نمی آورند. ﴿۲۴۳﴾ و در راه خدا بجنگید و بدانید که خداوند شنوای داناست. ﴿۲۴۴﴾ کیست که به خدا قرض دهد قرض نیکو تا آن را برای او چندین برابر کند؟ و خداوند است که (روزی بندگان را) تنگ و گشاده می سازد، و به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿۲۴۵﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلْمَلَإِ مِنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ مِنۢ بَعْدِ
مُوسَىٰٓ إِذْ قَالُوا۟ لِنَبِىٍّ لَّهُمُ ٱبْعَثْ لَنَا مَلِكًا
نُّقَٰتِلْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ۖ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِن
كُتِبَ عَلَيْكُمُ ٱلْقِتَالُ أَلَّا تُقَٰتِلُوا۟ ۖ قَالُوا۟ وَمَا
لَنَآ أَلَّا نُقَٰتِلَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِن
دِيَٰرِنَا وَأَبْنَآئِنَا ۖ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ ٱلْقِتَالُ تَوَلَّوْا۟
إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٤٦﴾
وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ ٱللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ
طَالُوتَ مَلِكًا ۚ قَالُوٓا۟ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ ٱلْمُلْكُ
عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِٱلْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً
مِّنَ ٱلْمَالِ ۚ قَالَ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَىٰهُ عَلَيْكُمْ
وَزَادَهُۥ بَسْطَةً فِى ٱلْعِلْمِ وَٱلْجِسْمِ ۖ وَٱللَّهُ يُؤْتِى
مُلْكَهُۥ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾
وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ ءَايَةَ مُلْكِهِۦٓ أَن يَأْتِيَكُمُ
ٱلتَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا
تَرَكَ ءَالُ مُوسَىٰ وَءَالُ هَٰرُونَ تَحْمِلُهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ ۚ
إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ
﴿٢٤٨﴾

آیا ندیدی جمعی از بنی اسرائیل را بعد از موسی هنگامی که به پیامبر خود گفتند: پادشاهی برای ما انتخاب کن؛ تا در راه خدا جنگ کنیم(پیامبر آنها) گفت: شاید اگر جهاد بر شما مقرر شود (سر پیچی کنید و) در راه خدا جهاد نکنید. گفتند: چرا در راه خدا جهاد نکنیم در حالی که از خانه ها و فرزندانمان بیرون رانده شده ایم. پس هنگامی که جنگ بر آنان مقرر شد، جز عده کمی از آنان همه (سر پیچی و) روی گردانی کردند، و خداوند به ستمکاران آگاه است. ﴿۲۴۶﴾ و پیامبرشان به آنها گفت: همانا خداوند «طالوت» را (به عنوان) پادشاه برای شما مبعوث (و انتخاب) کرده است، گفتند: چگونه او بر ما پادشاهی کند با اینکه ما به پادشاهی از او سزاوارتریم، و از مال (دنیا) بهره چندانی داده نشده است؟ گفت: به راستی خداوند او را بر شما برگزیده است، و او را در علم و (نیروی) بدن وسعت و برتری بخشیده است. و خداوند پادشاهی خود را به هر کس که بخواهد می دهد، و خدا گشایشگر داناست. ﴿۲۴۷﴾ و پیامبرشان به آنها گفت: همانا نشانه پادشاهی او این است که تابوت(عهد) که در آن آرامشی از پروردگار شما و باقیمانده از آنچه آل موسی و آل هارون بر جای گذشته اند(قرار دارد) در حالی که فرشتگان آن را حمل می کنند به سوی شما خواهد آمد،مسلماً دراین نشانه ای برای شماست، اگر مؤمن باشید. ﴿۲۴۸﴾

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِٱلْجُنُودِ قَالَ إِنَّ ٱللَّهَ مُبْتَلِيكُم بِنَهَرٍ فَمَن شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَن لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُۥ مِنِّيٓ إِلَّا مَنِ ٱغْتَرَفَ غُرْفَةًۢ بِيَدِهِۦ ۚ فَشَرِبُواْ مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۚ فَلَمَّا جَاوَزَهُۥ هُوَ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ قَالُواْ لَا طَاقَةَ لَنَا ٱلْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِۦ ۚ قَالَ ٱلَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَٰقُواْ ٱللَّهِ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةًۢ بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُواْ لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِۦ قَالُواْ رَبَّنَآ أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَٱنصُرْنَا عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُم بِإِذْنِ ٱللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُۥدُ جَالُوتَ وَءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ٱلْمُلْكَ وَٱلْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُۥ مِمَّا يَشَآءُ ۗ وَلَوْلَا دَفْعُ ٱللَّهِ ٱلنَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ ٱلْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٥١﴾ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِٱلْحَقِّ ۚ وَإِنَّكَ لَمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

پس هنگامی که طالوت با لشکریان رهسپار شد، به آنها گفت: همانا خداوند شما را بوسیله یک جوی (آب) آزمایش می کند.پس هر کس از آن بنوشد از (یاران) من نیست. و هر کس از آن نخورد، قطعاً او از (یاران) من است، مگر کسی که با دست خویش کفی(از آب) برگیرد. پس جز عده ی کمی ؛همگی از آن (آب) نوشیدند. و هنگامی که او و کسانی که با او ایمان آورده بودند، از آن (نهر) گذشتند. (از کمی افراد خود ناراحت شدند و عده ای) گفتند: «امروز ما توانایی(مقابله) با جالوت و سپاهیانش را نداریم». (اما) آنانی که به دیدار خدا یقین داشتند، گفتند: «چه بسا گروه کوچکی که به فرمان خدا بر گروهی بسیار پیروز شدند و خدا با بردباران است». ﴿۲۴۹﴾ و هنگامی که برای (مبارزه) با جالوت و سپاهیانش به میدان آمدند،گفتند:«پرودگارا! بر(دلهای) ما صبر و شکیبائی فرو ریز و گامهای ما را استوار و ثابت بدار، و ما را بر گروه کافران پیروز بگردان». ﴿۲۵۰﴾ پس به فرمان خدا،آنها را شکست دادند، و داوود(جوان نیرومند و شجاعی که در لشکر طالوت بود) جالوت را کشت،و خداوند پادشاهی و نبوت را به او بخشید و از آنچه می خواست به او آموخت، و اگر خداوند برخی از مردم را به وسیله برخی دیگر دفع نمی کرد،قطعاً زمین تباه می گردید.ولی خداوند بر جهانیان فضل و بخشش دارد. ﴿۲۵۱﴾ اینها،آیات خداست که ما آن را بحق بر تو می خوانیم و به راستی تو از پیامبران هستی. ﴿۲۵۲﴾

تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِٱلْحَقِّ ۚ وَإِنَّكَ لَمِنَ
ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾ ۞ تِلْكَ ٱلرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ
عَلَىٰ بَعْضٍ ۘ مِّنْهُم مَّن كَلَّمَ ٱللَّهُ ۖ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ
دَرَجَٰتٍ ۚ وَءَاتَيْنَا عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ ٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَيَّدْنَٰهُ
بِرُوحِ ٱلْقُدُسِ ۗ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلَ ٱلَّذِينَ مِنۢ
بَعْدِهِم مِّنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ وَلَٰكِنِ
ٱخْتَلَفُوا۟ فَمِنْهُم مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُم مَّن كَفَرَ ۚ وَلَوْ شَآءَ
ٱللَّهُ مَا ٱقْتَتَلُوا۟ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰكُم مِّن قَبْلِ
أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَٰعَةٌ ۗ
وَٱلْكَٰفِرُونَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٥٤﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ
ٱلْحَىُّ ٱلْقَيُّومُ ۚ لَا تَأْخُذُهُۥ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ ۚ لَّهُۥ مَا فِى
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ مَن ذَا ٱلَّذِى يَشْفَعُ
عِندَهُۥٓ إِلَّا بِإِذْنِهِۦ ۚ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا
خَلْفَهُمْ ۖ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَىْءٍ مِّنْ عِلْمِهِۦٓ إِلَّا بِمَا
شَآءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ ۖ وَلَا يَـُٔودُهُۥ
حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾ لَآ إِكْرَاهَ فِى
ٱلدِّينِ ۖ قَد تَّبَيَّنَ ٱلرُّشْدُ مِنَ ٱلْغَىِّ ۚ فَمَن يَكْفُرْ
بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسْتَمْسَكَ بِٱلْعُرْوَةِ
ٱلْوُثْقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَا ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

این پیامبران (که نام برخی از آنان گذشت) بعضی از ایشان را بر بعضی ایشان برتری دادیم، از آنان کسی بود که خدا با او سخن گفت و درجات بعضی از آنان را بالا برد. و به عیسی بن مریم نشانه های روشن دادیم و او را بوسیله ی روح القدس(= جبرئیل) تأیید کردیم. و اگر خدا می خواست کسانی که بعد از آنها بودند، پس از آن(همه) نشانه های روشن که برایشان آمد با یکدیگر جنگ نمی کردند. ولی(آنان با هم) اختلاف کردند، پس برخی از آنان ایمان آورد، و برخی از آنان کفر ورزید، و اگر خدا می خواست با هم جنگ نمی کردند. ولی خداوند آنچه را می خواهد انجام می دهد. ﴿۲۵۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از آنچه به شما روزی داده ایم؛ انفاق کنید پیش از آنکه روزی فرا رسد که در آن نه خرید و فروش است و نه دوستی و نه شفاعتی، و کافران خود ستمکارانند. ﴿۲۵۴﴾ الله (معبود بر حق است) هیچ معبودی بحق جز او نیست، زنده (و جهان هستی را) نگه دار و مدبر است ، نه چرت او را فرا گیرد و نه خواب، آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست کیست که در نزد اوجز به فرمان او شفاعت کند ؟ آنچه در پیش روی آنان و آنچه در پشت سرشان است می داند. و به چیزی از علم او، جز به آنچه بخواهد احاطه نمی یابد، کرسی او آسمانها و زمین را در بر گرفته،و نگاهداری آن دو (زمین و آسمان) بر او گران و دشوار نیاید، و او بلند مرتبه و بزرگ است. ﴿۲۵۵﴾ در (قبول) دین هیچ اجباری نیست، به راستی که راه راست (و هدایت) از راه انحراف (و گمراهی) روشن شده است. پس هر کس به طاغوت (شیطان و بت و انسانهای گمراه و طغیانگر) کفر ورزد و به خدا ایمان آورد،پس به راستی که به دستگیره محکمی چنگ زده است، که آن را گسستن نیست، و خداوند شنوای داناست. ﴿۲۵۶﴾

ٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ يُخۡرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَوۡلِيَآؤُهُمُ ٱلطَّٰغُوتُ يُخۡرِجُونَهُم مِّنَ ٱلنُّورِ إِلَى ٱلظُّلُمَٰتِۗ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٥٧﴾ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِي حَآجَّ إِبۡرَٰهِـۧمَ فِي رَبِّهِۦٓ أَنۡ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ٱلۡمُلۡكَ إِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ رَبِّيَ ٱلَّذِي يُحۡيِۦ وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا۠ أُحۡيِۦ وَأُمِيتُۖ قَالَ إِبۡرَٰهِـۧمُ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَأۡتِي بِٱلشَّمۡسِ مِنَ ٱلۡمَشۡرِقِ فَأۡتِ بِهَا مِنَ ٱلۡمَغۡرِبِ فَبُهِتَ ٱلَّذِي كَفَرَۗ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٥٨﴾ أَوۡ كَٱلَّذِي مَرَّ عَلَىٰ قَرۡيَةٖ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّىٰ يُحۡيِۦ هَٰذِهِ ٱللَّهُ بَعۡدَ مَوۡتِهَاۖ فَأَمَاتَهُ ٱللَّهُ مِاْئَةَ عَامٖ ثُمَّ بَعَثَهُۥۖ قَالَ كَمۡ لَبِثۡتَۖ قَالَ لَبِثۡتُ يَوۡمًا أَوۡ بَعۡضَ يَوۡمٖۖ قَالَ بَل لَّبِثۡتَ مِاْئَةَ عَامٖ فَٱنظُرۡ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمۡ يَتَسَنَّهۡۖ وَٱنظُرۡ إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجۡعَلَكَ ءَايَةٗ لِّلنَّاسِۖ وَٱنظُرۡ إِلَى ٱلۡعِظَامِ كَيۡفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكۡسُوهَا لَحۡمٗاۚ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُۥ قَالَ أَعۡلَمُ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٢٥٩﴾

خداوند یاور (و سر پرست) کسانی است که ایمان آورده اند، آنها را از تاریکیها به سوی نور بیرون می برد. و کسانی که کافر شدند یاور و سر پرست آنها طاغوت است که آنان را از نور، به سوی تاریکیها بیرون می برد، آنها اهل آتشند و جاودان در آن خواهند ماند. ﴿۲۵۷﴾ آیا ندیدی (وآ گاهی نداری از) کسی (= نمرود پادشاه بابل) که با ابراهیم درباره ی پروردگارش به مجادله و گفتگو پرداخت؟بدان خاطر که خداوند به او پادشاهی داده بود.(و از کبر و غرور سرمست شده بود،) هنگامی که ابراهیم گفت: «پروردگار من کسی است که زنده می کند و می میراند» (نمرود) گفت:« من (نیز) زنده می کنم و می میرانم». ابراهیم گفت: «همانا خداوند، خورشید را از مشرق می آورد، پس تو آن را از مغرب بیاور! » (در اینجا) آن کسی که کفر ورزیده بود مبهوت شد. و خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی کند. ﴿۲۵۸﴾ یا همانند آن کسی که بردهی گذشت، در حالی که دیوارهای آن به روی سقفها فرو ریخته بود. (او با خود) گفت: چگونه خداوند (اهل) این (ده) را پس از مرگشان زنده می کند؟!پس خداوند او را (به مدت) صد سال میراند، پس زنده اش کرد(و به او) فرمود: «چه قدر درنگ کردی؟» گفت: « یک روز، یا بخشی از یک روز را درنگ کردم». فرمود:«(نه) بلکه صد سال درنگ کردی، پس به غذا و نوشیدنی خود نگاه کن (که طعم و رنگ آن) تغییر نکرده است، و به الاغ خود نگاه کن (که چگونه متلاشی شده است ما چنین کردیم تا به تو پاسخ گوییم) و (هم) تو را نشانه ای برای مردم (در مورد معاد) قرار دهیم و (اکنون) به استخوانها (ی الاغ خود) نگاه کن (که) چگونه آنها را برداشته به هم پیوند می دهیم، سپس گوشت بر آن می پوشانیم» پس هنگامی که (قدرت الهی بر زنده کردن مردگان) برایش آشکار شد، گفت :« می دانم که خداوند بر هر چیزی تواناست » ﴿۲۵۹﴾

وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِـۧمُ رَبِّ أَرِنِى كَيْفَ تُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰ ۖ
قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِن ۖ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِى ۖ قَالَ
فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ ٱلطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ ٱجْعَلْ
عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ٱدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا
ۚ وَٱعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾ مَّثَلُ ٱلَّذِينَ
يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنۢبَتَتْ
سَبْعَ سَنَابِلَ فِى كُلِّ سُنۢبُلَةٍ مِّاْئَةُ حَبَّةٍ ۗ وَٱللَّهُ يُضَٰعِفُ
لِمَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ
أَمْوَٰلَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُونَ مَآ أَنفَقُوا۟ مَنًّا
وَلَآ أَذًى ۙ لَّهُمْ أَجْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾ ۞ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ
وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّن صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَآ أَذًى ۗ وَٱللَّهُ غَنِىٌّ
حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُبْطِلُوا۟
صَدَقَٰتِكُم بِٱلْمَنِّ وَٱلْأَذَىٰ كَٱلَّذِى يُنفِقُ مَالَهُۥ
رِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۖ فَمَثَلُهُۥ
كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُۥ وَابِلٌ
فَتَرَكَهُۥ صَلْدًا ۖ لَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَىْءٍ مِّمَّا
كَسَبُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢٦٤﴾

و (بـه یـاد بیـاور) هنگـامی را کـه ابـراهیم گفـت :« پروردگارا! به من نشان بده چگونه مردگـان را زنـده مـی کنی ؟ »فرمود :«مگر ایمـان نیـاورده ای ؟!»گفـت:«چـرا، ولی (می خواهم) کـه قلـبم آرام بگیـرد» فرمـود :« پـس چهار پرنده را برگیر، آنگاه آنها را پیش خود قطعه قطعـه کن (و در هم بیامیز) سپس بر هر کوهی قسمتی از آن را بگذار،آنگاه آنها را بخوان؛ شتابان به سوی تو می آینـد، و بدان که خداوند توانمنـد حکـیم اسـت. ﴿۲٦۰﴾ مثـل کسانی کـه امـوال خـود را در راه خـدا انفـاق مـی کننـد ،همانند دانه ای است که هفت خوشه برویاند کـه در هـر خوشه یکصد دانه باشد، و خداونـد بـرای هـر کـس کـه بخواهد چند برابر مـی کنـد و خـدا گشایشـگر داناسـت. ﴿۲٦۱﴾ کسانی که اموال خود را در راه خدا انفـاق مـی کنند سـپس در پـی آنچـه اتفـاق کـرده انـد، منـت نمـی گذارند و آزاری نمی رسانند، پـاداش آنهـا برایشـان نـزد پروردگارشان (محفوظ) است. و ترسی بر آنان نیسـت و نه ایشـان انـدوهگین شـوند. ﴿۲٦۲﴾ سـخن پسـندیده و گذشت بهتر از صدقه ای اسـت کـه آزاری بـه دنبـال آن باشد، و خداوند بـی نیـاز (و) بردبـار اسـت. ﴿۲٦۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! صدقه های خود را با منت و آزار، باطل مکنید، مانند کسی کـه مـالش را بـرای نشـان دادن به مردم، انفـاق مـی کنـد، و بـه خـدا و روز قیامـت ایمان ندارد، پس مثل او همچون مثل سنگ صافی اسـت که برروی آن (اندکی) خاک باشد.آنگاه باران تندی بـه آن برسد، و آن را صاف و سخت بر جای گـذارد. آنـان (ریا کاران) از آنچه که انجام داده انـد چیـزی بـه دسـت نمی آورند، و خداوند گروه کافران را هدایت نمی کند. ﴿۲٦٤﴾

وَمَثَلُ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمُ ٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِ
ٱللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍۭ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا
وَابِلٌ فَـَٔاتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا
وَابِلٌ فَطَلٌّ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٥﴾ أَيَوَدُّ
أَحَدُكُمْ أَن تَكُونَ لَهُۥ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ
وَأَعْنَابٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ لَهُۥ فِيهَا مِن
كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ وَأَصَابَهُ ٱلْكِبَرُ وَلَهُۥ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَآءُ
فَأَصَابَهَآ إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَٱحْتَرَقَتْ ۗ كَذَٰلِكَ
يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ
﴿٢٦٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَنفِقُواْ مِن طَيِّبَٰتِ مَا
كَسَبْتُمْ وَمِمَّآ أَخْرَجْنَا لَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ ۖ وَلَا
تَيَمَّمُواْ ٱلْخَبِيثَ مِنْهُ تُنفِقُونَ وَلَسْتُم بِـَٔاخِذِيهِ إِلَّآ
أَن تُغْمِضُواْ فِيهِ ۚ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ غَنِىٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾
ٱلشَّيْطَٰنُ يَعِدُكُمُ ٱلْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِٱلْفَحْشَآءِ ۖ
وَٱللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا ۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ
﴿٢٦٨﴾ يُؤْتِى ٱلْحِكْمَةَ مَن يَشَآءُ ۚ وَمَن يُؤْتَ
ٱلْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِىَ خَيْرًا كَثِيرًا ۗ وَمَا يَذَّكَّرُ
إِلَّآ أُوْلُواْ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢٦٩﴾

و مثل کسانی که اموال خود را برای طلب خشنودی خدا،و بخاطر یقین و باوری که در دلهایشان(به پاداش خدا) دارند، انفاق می کنند؛ همچون مثل باغی است که بر پشته ای قرار دارد، و باران تندی به آن برسد. پس میوه های خود را دو چندان دهد. و اگر باران تند به آن نرسد، باران نرمی(برای آن کافی است).و خداوند به آنچه می کنید؛ بیناست. ﴿۲٦٥﴾ آیا کسی از شما دوست دارد که باغی از درختان خرما و انگور داشته باشد که از زیر آنها نهرها روان است.و برای او در آن باغ از هر گونه میوه ای (فراهم) باشد. و در حالی که به سن پیری رسیده و فرزندانی (خردسال و) ناتوان دارد. آنگاه گردبادی که در آن آتش (سوزانی) است، به آن بر خورد کند و (یکسره) بسوزد؟! (همین طور است، حال کسانی که صدقه های خود را با منت و آزار وریا باطل می کنند).این چنین خداوند آیات (خود) را برای شما روشن می سازد، شاید که شما بیندیشید. ﴿۲٦٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از چیزهای پاکیزه ای که به دست آورده اید، و از آنچه از زمین برای شما بیرون آورده ایم، انفاق کنید، و برای انفاق کردن قصد نا پاک آن را نکنید، در حالی که خود شما حاضر نیستید آنها را بپذیرید، مگر آنکه در آن چشم پوشی کنید. و بدانید که خداوند بی نیاز ستوده است. ﴿۲٦۷﴾ شیطان شما را(به هنگام انفاق می ترساند و) وعده تهی دستی می دهد، و شما را به زشتیها امر می کند. و در حالی که خدا از جانب خود به شما وعده آمرزش و فزونی (نعمت) می دهد، و خداوند گشایشگر داناست. ﴿۲٦۸﴾ (خداوند) به هر کس که بخواهد حکمت (و دانش) می دهد، و به هر کس حکمت داده شود، بی شک خیر فراوانی داده شده است، و جز خردمندان پند نمی گیرد. ﴿۲٦۹﴾

وَمَآ أَنفَقۡتُم مِّن نَّفَقَةٍ أَوۡ نَذَرۡتُم مِّن نَّذۡرٖ فَإِنَّ
ٱللَّهَ يَعۡلَمُهُۥۗ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ أَنصَارٍ ٢٧٠
إِن تُبۡدُواْ ٱلصَّدَقَٰتِ فَنِعِمَّا هِيَۖ وَإِن تُخۡفُوهَا
وَتُؤۡتُوهَا ٱلۡفُقَرَآءَ فَهُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۡۚ وَيُكَفِّرُ
عَنكُم مِّن سَيِّـَٔاتِكُمۡۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ
خَبِيرٞ ٢٧١ ۞ لَّيۡسَ عَلَيۡكَ هُدَىٰهُمۡ وَلَٰكِنَّ
ٱللَّهَ يَهۡدِي مَن يَشَآءُۗ وَمَا تُنفِقُواْ مِنۡ خَيۡرٖ
فَلِأَنفُسِكُمۡۚ وَمَا تُنفِقُونَ إِلَّا ٱبۡتِغَآءَ وَجۡهِ
ٱللَّهِۚ وَمَا تُنفِقُواْ مِنۡ خَيۡرٖ يُوَفَّ إِلَيۡكُمۡ وَأَنتُمۡ لَا
تُظۡلَمُونَ ٢٧٢ لِلۡفُقَرَآءِ ٱلَّذِينَ أُحۡصِرُواْ
فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ لَا يَسۡتَطِيعُونَ ضَرۡبٗا فِي
ٱلۡأَرۡضِ يَحۡسَبُهُمُ ٱلۡجَاهِلُ أَغۡنِيَآءَ مِنَ
ٱلتَّعَفُّفِ تَعۡرِفُهُم بِسِيمَٰهُمۡ لَا يَسۡـَٔلُونَ
ٱلنَّاسَ إِلۡحَافٗاۗ وَمَا تُنفِقُواْ مِنۡ خَيۡرٖ فَإِنَّ
ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٌ ٢٧٣ ٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ
أَمۡوَٰلَهُم بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ سِرّٗا وَعَلَانِيَةٗ فَلَهُمۡ
أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ
يَحۡزَنُونَ ٢٧٤

و هر چیزی را که انفاق کنید یا هر نذری که ببندید، قطعاً خداوند آن را می داند، و برای ستمگران هیچ یاوری نیست. ﴿۲۷۰﴾ اگر صدقه ها را آشکار کنید چه نیکوست، و اگر آنها را پنهان دارید و به تهی دستان بدهید، پس این برای شما بهتر است، و برخی از گناهان شما را می زداید، و خداوند به آنچه می کنید، آگاه است. ﴿۲۷۱﴾ هدایت آنان بر عهده تو نیست ،ولیکن خداوند هر که را بخواهد هدایت می کند. و آنچه از مال انفاق می کنید، برای خودتان است، و جز برای طلب خشنودی خدا انفاق نکنید، و آنچه از مال انفاق می کنید، (پاداش آن) بطور کامل و تمام به شما داده می شود، و به شما ستم نخواهد شد. ﴿۲۷۲﴾ (صدقات شما) برای تهی دستانی است که در راه خدا محصور و بازداشته شده اند، و نمی توانند (برای تأمین هزینه زندگی) در زمین سفر کنند. از شدّت خویشتن داری ، افراد ناگاه آنها را بی نیاز می پندارد، آنها را از چهره هایشان می شناسی، با اصرار (چیزی) از مردم نمی خواهند. و آنچه از مال انفاق می کنید، قطعاً خدا به آن آگاه است. ﴿۲۷۳﴾ کسانی که اموال خود را، در شب و روز پنهان و آشکار انفاق می کنند، مزد آنها نزد پروردگارشان برایشان(محفوظ) است؛ و نه ترسی بر آنهاست، و نه ایشان اندوهگین می شوند. ﴿۲۷٤﴾

ٱلَّذِينَ يَأۡكُلُونَ ٱلرِّبَوٰاْ لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا
يَقُومُ ٱلَّذِي يَتَخَبَّطُهُ ٱلشَّيۡطَٰنُ مِنَ ٱلۡمَسِّۚ ذَٰلِكَ
بِأَنَّهُمۡ قَالُوٓاْ إِنَّمَا ٱلۡبَيۡعُ مِثۡلُ ٱلرِّبَوٰاْۗ وَأَحَلَّ ٱللَّهُ
ٱلۡبَيۡعَ وَحَرَّمَ ٱلرِّبَوٰاْۚ فَمَن جَآءَهُۥ مَوۡعِظَةٞ مِّن رَّبِّهِۦ
فَٱنتَهَىٰ فَلَهُۥ مَا سَلَفَ وَأَمۡرُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۖ وَمَنۡ عَادَ
فَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٧٥﴾
يَمۡحَقُ ٱللَّهُ ٱلرِّبَوٰاْ وَيُرۡبِي ٱلصَّدَقَٰتِۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ
كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ لَهُمۡ
أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ وَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ
يَحۡزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ
ٱللَّهَ وَذَرُواْ مَا بَقِيَ مِنَ ٱلرِّبَوٰٓاْ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾
فَإِن لَّمۡ تَفۡعَلُواْ فَأۡذَنُواْ بِحَرۡبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۖ
وَإِن تُبۡتُمۡ فَلَكُمۡ رُءُوسُ أَمۡوَٰلِكُمۡ لَا
تَظۡلِمُونَ وَلَا تُظۡلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِن كَانَ ذُو
عُسۡرَةٖ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيۡسَرَةٖۚ وَأَن تَصَدَّقُواْ خَيۡرٞ لَّكُمۡۖ
إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَٱتَّقُواْ يَوۡمٗا
تُرۡجَعُونَ فِيهِ إِلَى ٱللَّهِۖ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفۡسٖ مَّا
كَسَبَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

کسانی که ربا می خورند(روز قیامت از گور) بر نمی خیزند؛ مگر مانند بر خاستن کسی که بر اثرتماس شیطان دیوانه شده (و نمی تواند تعادل خود را حفظ کند) این بدان سبب است که آنان گفتند: « همانا داد و ستد هم مثل ربا است» و در حالی که خدا داد و ستد را حلال کرده و ربا را حرام نموده است. پس همانا هر کس که از (جانب) پروردگارش پندی به او برسد، آنگاه (از ربا خواری) باز ایستاد، آنچه گذشته (و قبل از نزول حکم دریافت کرده است) از آن اوست. و کارش به خدا واگذار می شود، و کسی که (به ربا خواری) باز گردد، آنان اهل آتشند و در آن جاویدان خواهند بود. ﴿۲۷۵﴾ خداوند ربا را نابود می کند و صدقات را افزایش (و برکت) می دهد.و خداوند هیچ (انسان) ناسپاس گنهکاری را دوست نمی دارد. ﴿۲۷۶﴾ به راستی کسانی که ایمان آورده اند و اعمال شایسته انجام داده اند، و نماز را بر پا داشته اند و زکات را پرداخته اند؛ پاداش آنان نزد پروردگارشان برایشان (محفوظ) است،ونه ترسی بر آنهاست و نه ایشان اندوهگین می شوند. ﴿۲۷۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از خدا بترسید و آنچه از (مطالبات) ربا باقی مانده است رها کنید؛ اگر مؤمن هستید. ﴿۲۷۸﴾ پس اگر (چنین) نکردید، یقین داشته باشید که خدا و رسولش با شما جنگ خواهند کرد. و اگر توبه کردید اصل سرمایه هایتان از آن شماست، نه ستم می کنید و نه بر شما ستم وارد می شود. ﴿۲۷۹﴾ و اگر (بدهکار) تنگدست بود، پس تا (هنگام) گشایش (و توانایی) مهلت دهید، و (اگر توانایی پرداخت ندارد) بخشیدن آن برای شما بهتر است؛ اگر بدانید. ﴿۲۸۰﴾ و از روزی بترسید که در آن (روز) به سوی خدا باز گردانده می شوید، سپس به هر کس (پاداش) آنچه انجام داده ؛ تمام و کامل داده می شود، و به آنان ستم نخواهد شد. ﴿۲۸۱﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا تَدَايَنتُم بِدَيۡنٍ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى فَٱكۡتُبُوهُۚ وَلۡيَكۡتُب بَّيۡنَكُمۡ كَاتِبُۢ بِٱلۡعَدۡلِۚ وَلَا يَأۡبَ كَاتِبٌ أَن يَكۡتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ ٱللَّهُۚ فَلۡيَكۡتُبۡ وَلۡيُمۡلِلِ ٱلَّذِي عَلَيۡهِ ٱلۡحَقُّ وَلۡيَتَّقِ ٱللَّهَ رَبَّهُۥ وَلَا يَبۡخَسۡ مِنۡهُ شَيۡـٔٗاۚ فَإِن كَانَ ٱلَّذِي عَلَيۡهِ ٱلۡحَقُّ سَفِيهًا أَوۡ ضَعِيفًا أَوۡ لَا يَسۡتَطِيعُ أَن يُمِلَّ هُوَ فَلۡيُمۡلِلۡ وَلِيُّهُۥ بِٱلۡعَدۡلِۚ وَٱسۡتَشۡهِدُواْ شَهِيدَيۡنِ مِن رِّجَالِكُمۡۖ فَإِن لَّمۡ يَكُونَا رَجُلَيۡنِ فَرَجُلٞ وَٱمۡرَأَتَانِ مِمَّن تَرۡضَوۡنَ مِنَ ٱلشُّهَدَآءِ أَن تَضِلَّ إِحۡدَىٰهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحۡدَىٰهُمَا ٱلۡأُخۡرَىٰۚ وَلَا يَأۡبَ ٱلشُّهَدَآءُ إِذَا مَا دُعُواْۚ وَلَا تَسۡـَٔمُوٓاْ أَن تَكۡتُبُوهُ صَغِيرًا أَوۡ كَبِيرًا إِلَىٰٓ أَجَلِهِۦۚ ذَٰلِكُمۡ أَقۡسَطُ عِندَ ٱللَّهِ وَأَقۡوَمُ لِلشَّهَٰدَةِ وَأَدۡنَىٰٓ أَلَّا تَرۡتَابُوٓاْۖ إِلَّآ أَن تَكُونَ تِجَٰرَةً حَاضِرَةٗ تُدِيرُونَهَا بَيۡنَكُمۡ فَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ أَلَّا تَكۡتُبُوهَاۗ وَأَشۡهِدُوٓاْ إِذَا تَبَايَعۡتُمۡۚ وَلَا يُضَآرَّ كَاتِبٞ وَلَا شَهِيدٞۚ وَإِن تَفۡعَلُواْ فَإِنَّهُۥ فُسُوقُۢ بِكُمۡۗ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۖ وَيُعَلِّمُكُمُ ٱللَّهُۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿٢٨٢﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید ! هر گاه به همدیگر تا مدت معینی وامی دادید (یا معامله ی نسیه ای انجام دادید). آن را بنویسید، و باید نویسنده ای (آن را) دادگرانه بین شما بنویسد، و هیچ نویسنده ای نباید از نوشتن همانگونه که خدا به او آموزش داده، خود داری کند. پس باید بنویسد و (آن) کسی که حق بر ذمه ی اوست (= بدهکار) باید املا کند، و باید از خدا که پروردگار اوست بپرهیزد، و از آن چیزی نکاهد، پس اگر کسی که حق بر ذمه ی اوست سفیه یا ناتوان باشد، یا خود نمی تواند املا کند، پس باید ولی او با (رعایت) عدالت؛ املا کند، و دو شاهد از مردانتان را گواه بگیرید، پس اگر دو مرد نبودند، یک مرد و دو زن از میان گواهانی که (به عدالت آنان) رضایت دارید (گواه بگیرید). تا اگر یکی از آن دو (زن) فراموش کرد، دیگری به او یاد آوری کند.و گواهان نباید به هنگامی که آنها را (برای گواهی) دعوت می کنند؛ خود داری کنند . و از نوشتن (بدهی) تا سر رسیدش چه کوچک باشد یا بزرگ ملول نشوید.این (نوشتن شما) در نزد خدا به عدالت نزدیکتر، و برای گواهی دادن استوارتر، و برای آنکه دچار شک و تردید نشوید؛ بهتر می باشد. مگر اینکه داد وستدی نقدی باشد که بین خود دست به دست می کنید. پس در این صورت گناهی بر شما نیست که آن را ننویسید. و هنگامی که داد وستد (نقدی) کردید؛ گواه بگیرید.و نباید به نویسنده و شاهد زیانی برسد و اگر (چنین) کنید؛ بی شک (بیانگر) نافرمانی شما خواهد بود. و از خدا بترسید. و (آنچه که برای شما مفید است) خداوند به شما آموزش می دهد، و خدا به همه چیز داناست. ﴿۲۸۲﴾

۞ وَإِن كُنتُمۡ عَلَىٰ سَفَرٖ وَلَمۡ تَجِدُواْ كَاتِبٗا فَرِهَٰنٞ
مَّقۡبُوضَةٞۖ فَإِنۡ أَمِنَ بَعۡضُكُم بَعۡضٗا فَلۡيُؤَدِّ ٱلَّذِي
ٱؤۡتُمِنَ أَمَٰنَتَهُۥ وَلۡيَتَّقِ ٱللَّهَ رَبَّهُۥۗ وَلَا تَكۡتُمُواْ
ٱلشَّهَٰدَةَۚ وَمَن يَكۡتُمۡهَا فَإِنَّهُۥٓ ءَاثِمٞ قَلۡبُهُۥۗ وَٱللَّهُ
بِمَا تَعۡمَلُونَ عَلِيمٞ ﴿٢٨٣﴾ لِّلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا
فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَإِن تُبۡدُواْ مَا فِيٓ أَنفُسِكُمۡ أَوۡ تُخۡفُوهُ
يُحَاسِبۡكُم بِهِ ٱللَّهُۖ فَيَغۡفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن
يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٢٨٤﴾ ءَامَنَ
ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۚ كُلٌّ
ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ
بَيۡنَ أَحَدٖ مِّن رُّسُلِهِۦۚ وَقَالُواْ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۖ
غُفۡرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيۡكَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ
نَفۡسًا إِلَّا وُسۡعَهَاۚ لَهَا مَا كَسَبَتۡ وَعَلَيۡهَا مَا
ٱكۡتَسَبَتۡۗ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذۡنَآ إِن نَّسِينَآ أَوۡ أَخۡطَأۡنَاۚ
رَبَّنَا وَلَا تَحۡمِلۡ عَلَيۡنَآ إِصۡرٗا كَمَا حَمَلۡتَهُۥ عَلَى
ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِنَاۚ رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلۡنَا مَا لَا طَاقَةَ
لَنَا بِهِۦۖ وَٱعۡفُ عَنَّا وَٱغۡفِرۡ لَنَا وَٱرۡحَمۡنَآۚ أَنتَ
مَوۡلَىٰنَا فَٱنصُرۡنَا عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

و اگر در سفر بودید و نویسنده ای نیافتید، پس(چیزی) گروگان بگیرید (گروی که در دست طلبکار قرار گیرد). و اگر برخی از شما برخی دیگر را امین دانست، پس آن کس که امین شمرده شده، باید امانت(بدهی) خود را باز پس دهد و باید از الله که پروردگار اوست بترسد، و شهادت را کتمان نکنید، و هر کس آن را کتمان کند، بی شک قلبش گناهکار است. و خدا به آنچه می کنید، داناست. ﴿۲۸۳﴾ آنچه در آسمانها و زمین است، از آن خداست. و اگر آنچه را در دل خود دارید، آشکار کنید یا آن را پنهان نمایید، خداوند شما را به آن محاسبه می کند. پس هر کس را بخواهد می بخشد، و هر کس را بخواهد؛ عذاب می کند، و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۲۸٤﴾ پیامبر به آنچه از (سوی) پروردگارش بر او نازل شده، ایمان آورده است، و مؤمنان (نیز) همه به خدا و فرشتگان او و کتابهایش و پیامبرانش ایمان آورده اند.(و گفتند:) «میان هیچ یک از پیامبرانش فرق نمی گذاریم» و گفتند: « شنیدیم و اطاعت کردیم. پروردگارا! آمرزش تو را (خواهانیم) و بازگشت به سوی توست». ﴿۲۸۵﴾ خداوند هیچ کس را جز به اندازه توانش تکلیف نمی کند.آنچه (از خوبی) بدست آورده به سود او، و آنچه (از بدی) به دست آورده به زیان اوست. پروردگارا! اگر فراموش یا خطا کردیم، ما را مؤاخذه نکن، پروردگارا! بارگران (و تکلیف سنگین) را بر (دوش) ما مگذار، چنانکه آن را بر (دوش) کسانی که پیش از ما بودند؛ گذاشتی، پروردگارا! آنچه را که طاقت تحمل آن را نداریم بر (دوش) ما مگذار، و ما را بیامرز و به ما رحم فرمای. تو مولا و سرورمایی پس ما را بر گروه کافران پیروز گردان. ﴿۲۸٦﴾

سورة آل عمران

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓ ﴿١﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُ ﴿٢﴾ نَزَّلَ
عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِ
وَأَنزَلَ ٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ ﴿٣﴾ مِن قَبۡلُ هُدٗى
لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ ٱلۡفُرۡقَانَۗ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدٞۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٞ ذُو ٱنتِقَامٍ ﴿٤﴾ إِنَّ
ٱللَّهَ لَا يَخۡفَىٰ عَلَيۡهِ شَيۡءٞ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ
﴿٥﴾ هُوَ ٱلَّذِي يُصَوِّرُكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡحَامِ كَيۡفَ يَشَآءُۚ
لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٦﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ
عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ مِنۡهُ ءَايَٰتٞ مُّحۡكَمَٰتٌ هُنَّ أُمُّ ٱلۡكِتَٰبِ
وَأُخَرُ مُتَشَٰبِهَٰتٞۖ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمۡ زَيۡغٞ
فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَٰبَهَ مِنۡهُ ٱبۡتِغَآءَ ٱلۡفِتۡنَةِ وَٱبۡتِغَآءَ
تَأۡوِيلِهِۦۖ وَمَا يَعۡلَمُ تَأۡوِيلَهُۥٓ إِلَّا ٱللَّهُۗ وَٱلرَّٰسِخُونَ فِي
ٱلۡعِلۡمِ يَقُولُونَ ءَامَنَّا بِهِۦ كُلّٞ مِّنۡ عِندِ رَبِّنَاۗ وَمَا
يَذَّكَّرُ إِلَّآ أُوْلُواْ ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿٧﴾ رَبَّنَا لَا تُزِغۡ قُلُوبَنَا
بَعۡدَ إِذۡ هَدَيۡتَنَا وَهَبۡ لَنَا مِن لَّدُنكَ رَحۡمَةًۚ إِنَّكَ
أَنتَ ٱلۡوَهَّابُ ﴿٨﴾ رَبَّنَآ إِنَّكَ جَامِعُ ٱلنَّاسِ لِيَوۡمٖ لَّا
رَيۡبَ فِيهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٩﴾

سورۀ آل عمران

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الم (الف . لام . میم) ﴿۱﴾ الله (معبود بر حق است) هیچ معبودی بحق جز او نیست، زنده(و جهان هستی را) نگه دار و مدبّر است. ﴿۲﴾ کتاب (قرآن) را بحق بر تو نازل کرد، که تصدیق کننده آنچه (از کتابهای آسمانی) که پیش از آن است.و تورات و انجیل را... ﴿۳﴾ پیش از آن برای هدایت مردم نازل کرد و (نیز) فرقان را نازل کرد. به راستی کسانی که به آیات خدا کافر شدند، عذاب سختی دارند.و خداوند توانمند و صاحب انتقام است. ﴿٤﴾ بی شک هیچ چیز، (نه) در زمین و نه در آسمان بر خدا پوشیده نمی ماند. ﴿٥﴾ او کسی است که شما را در رحمها، هرگونه که بخواهد صورتگری می کند. هیچ معبودی (بحق) جز او نیست، که توانمند حکیم است. ﴿٦﴾ او کسی است که کتاب (قرآن) را بر تو نازل کرد. بخشی از آن، آیات محکم (صریح و روشن) است، که آنها اساس کتاب است.و (بخش) دیگر «متشابهات» است (آن آیاتی که درنگاه اول معانی و احتمالات مختلفی دارد و قابل تأویل است، ولی با رجوع به آیات محکم، تفسیر و معنای آنها روشن می گردد). اما کسانی که دردلهایشان کژی و انحراف است، برای فتنه جویی (و گمراه کردن مردم) و بخاطر تأویل آن (به دلخواه خود) از متشابه آن پیروی می کنند. و در حالی که تأویل آن جز خدا نمی داند، و را سخان در علم می گویند: « ما به همه آن (چه محکم و چه متشابه) ایمان آوردیم، همه از طرف پروردگار ماست» و جز خردمندان متذکر نمی شوند. ﴿۷﴾ می گویند: پروردگارا! دلهای ما را، بعد از آنکه ما را هدایت کردی (از راه حق) منحرف مگردان، و از سوی خود،رحمتی بر ما ببخش براستی که تو بخشنده ای. ﴿۸﴾ پروردگارا! بی شک تو مردم را برای روزی که در آن تردیدی نیست، جمع خواهی کرد، قطعاً خداوند وعده (خود) را خلاف نمی کند. ﴿۹﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ
أَوۡلَٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ وَقُودُ ٱلنَّارِ ١٠
كَدَأۡبِ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِنَا فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ بِذُنُوبِهِمۡۗ وَٱللَّهُ شَدِيدُ
ٱلۡعِقَابِ ١١ قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ سَتُغۡلَبُونَ
وَتُحۡشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَۚ وَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ١٢ قَدۡ
كَانَ لَكُمۡ ءَايَةٞ فِي فِئَتَيۡنِ ٱلۡتَقَتَاۖ فِئَةٞ تُقَٰتِلُ فِي
سَبِيلِ ٱللَّهِ وَأُخۡرَىٰ كَافِرَةٞ يَرَوۡنَهُم مِّثۡلَيۡهِمۡ رَأۡيَ
ٱلۡعَيۡنِۚ وَٱللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصۡرِهِۦ مَن يَشَآءُۗ إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَعِبۡرَةٗ لِّأُوْلِي ٱلۡأَبۡصَٰرِ ١٣ زُيِّنَ لِلنَّاسِ
حُبُّ ٱلشَّهَوَٰتِ مِنَ ٱلنِّسَآءِ وَٱلۡبَنِينَ وَٱلۡقَنَٰطِيرِ
ٱلۡمُقَنطَرَةِ مِنَ ٱلذَّهَبِ وَٱلۡفِضَّةِ وَٱلۡخَيۡلِ
ٱلۡمُسَوَّمَةِ وَٱلۡأَنۡعَٰمِ وَٱلۡحَرۡثِۗ ذَٰلِكَ مَتَٰعُ ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَاۖ وَٱللَّهُ عِندَهُۥ حُسۡنُ ٱلۡمَـَٔابِ ١٤ ۞ قُلۡ
أَؤُنَبِّئُكُم بِخَيۡرٖ مِّن ذَٰلِكُمۡۚ لِلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ عِندَ رَبِّهِمۡ
جَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا
وَأَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞ وَرِضۡوَٰنٞ مِّنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ
بِٱلۡعِبَادِ ١٥

به راستی کسانی که کافر شدند، اموال و فرزندانشان چیزی از (عذاب) خدا را از آنان باز ندارد.و آنان خود هیزم آتش (دوزخ) هستند. ﴿۱۰﴾ (عادت این کافران) همچون عادت آل فرعون و کسانی است که پیش از آنها بودند. آیات ما را تکذیب کردند، پس خداوند آنها را به (سزای) گناهانشان گرفت، و خداوند سخت کیفر است. ﴿۱۱﴾ به کسانی که کافر شدند بگو: « بزودی مغلوب خواهید شد، و (سپس در قیامت) به سوی جهنم، محشور می شوید، و چه بد جایگاهی است». ﴿۱۲﴾ قطعاً در دو گروهی که (در میان بدر) با هم روبه رو شدند، نشانه (و عبرتی) برای شما بود.یک گروه در راه خدا می جنگید، و (گروهی) دیگر کافر بودند، آنها (مؤمنان) را با چشم خود، دو برابر آنچه بودند می دیدند.و خداوند هر کس را بخواهد با نصرت و یاری خود، تأیید می کند. براستی دراین(ماجرا) برای صاحبان بینش عبرتی است. ﴿۱۳﴾ محبت خواستنی ها(ی مادی) از (جمله) زنان و فرزندان و اموال هنگفت از طلا و نقره، و اسبهای نشاندار، و چهار پایان و زراعت، برای مردم آراسته شده است، اینها (همه) کالا و متاع(زود گذر) زندگی دنیاست.و (حال آنکه) سر انجام نیک نزد خداست. ﴿۱۴﴾ بگو: « آیا شما را به بهتر از اینها خبر دهم؟» برای کسانی که تقوا پیشه کرده اند، در نزد پروردگارشان باغهایی است که از زیر(درختان) آنها نهرها روان است، در آن جاودانه خواهند بود. و همسرانی پاکیزه (دارند)، و (همچنین) از خشنودی خداوند(برخور دارند) و خداوند به (احوال) بندگان بیناست. ﴿۱۵﴾

ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَآ إِنَّنَآ ءَامَنَّا فَٱغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَا
وَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٦﴾ ٱلصَّٰبِرِينَ وَٱلصَّٰدِقِينَ
وَٱلۡقَٰنِتِينَ وَٱلۡمُنفِقِينَ وَٱلۡمُسۡتَغۡفِرِينَ
بِٱلۡأَسۡحَارِ ﴿١٧﴾ شَهِدَ ٱللَّهُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ
وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَأُوْلُواْ ٱلۡعِلۡمِ قَآئِمَۢا بِٱلۡقِسۡطِۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا
هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٨﴾ إِنَّ ٱلدِّينَ عِندَ ٱللَّهِ
ٱلۡإِسۡلَٰمُۗ وَمَا ٱخۡتَلَفَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا
مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۗ وَمَن يَكۡفُرۡ
بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿١٩﴾ فَإِنۡ
حَآجُّوكَ فَقُلۡ أَسۡلَمۡتُ وَجۡهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِۗ وَقُل
لِّلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡأُمِّيِّـۧنَ ءَأَسۡلَمۡتُمۡۚ فَإِنۡ
أَسۡلَمُواْ فَقَدِ ٱهۡتَدَواْۖ وَّإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡكَ
ٱلۡبَلَٰغُۗ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٢٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
يَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقۡتُلُونَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ بِغَيۡرِ
حَقّٖ وَيَقۡتُلُونَ ٱلَّذِينَ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡقِسۡطِ
مِنَ ٱلنَّاسِ فَبَشِّرۡهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢١﴾ أُوْلَٰٓئِكَ
ٱلَّذِينَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمَا
لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٢٢﴾

کسانی که می گویند: « پروردگارا! به راستی ما ایمان آورده ایم، پس گناهان ما را بیامرز، و ما را از عذاب آتش نگاه دار». ﴿۱٦﴾ همانا شکیبایان و راستگویان و فرمانبرداران و انفاق کنندگان و آمرزش خواهان در سحرگاهان. ﴿۱۷﴾ خداوند گواهی داده است که معبودی (بحق) جز او نیست، و فرشتگان و صاحبان دانش، (نیز بر این مطلب گواهی می دهند).در حالی که (خداوند در جهان هستی) قیام به عدالت دارد، معبودی (بحق) جز او نیست، که توانمند حکیم است. ﴿۱۸﴾ همانا دین(حق) نزد خدا، اسلام است. و کسانی که کتاب (آسمانی) به آنان داده شد، اختلاف نکردند، مگر بعد از آنکه علم و آگاهی برای آنان آمد، آن هم بخاطر سرکشی و حسدی که میان آنان بود، و هر کس به آیات خدا کفر ورزد، پس (بداند که) خداوند سریع الحساب(زود شمار) است. ﴿۱۹﴾ پس اگر (درباره ی دین و توحید) با تو محاجه و ستیز کردند، بگو:«من روی خود را تسلیم خداوند نموده ام» و هر کس که پیرو من است(نیز خود را تسلیم خدا نموده است). و به اهل کتاب(= یهود و نصاری) و بی سوادان(مشرکان عرب) بگو:«آیا شما هم تسلیم شده اید؟» پس اگر تسلیم شوند، قطعاًهدایت یافته اند.و اگر روی گردان شدند(و سر پیچی کردند) پس(نگران مباش زیرا) بر تو فقط رساندن (پیام خدا) است. و خداوند به (احوال) بندگان بیناست. ﴿۲۰﴾ به راستی کسانی که به آیات خدا کفر می ورزند، و پیامبران را به ناحق می کشند و (نیز) کسانی از مردم را که به عدالت امر می کنند؛ به قتل می رسانند، پس آنان را به عذابی درد ناک مژده بده! ﴿۲۱﴾ آنان کسانی هستند که اعمالشان در دنیا و آخرت تباه شده، و برای آنان هیچ یاور و مددکاری نیست. ﴿۲۲﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبًا مِّنَ ٱلْكِتَٰبِ
يُدْعَوْنَ إِلَىٰ كِتَٰبِ ٱللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ
فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ
قَالُواْ لَن تَمَسَّنَا ٱلنَّارُ إِلَّآ أَيَّامًا مَّعْدُودَٰتٍ ۖ وَغَرَّهُمْ
فِى دِينِهِم مَّا كَانُواْ يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ إِذَا
جَمَعْنَٰهُمْ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ
مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُمَّ
مَٰلِكَ ٱلْمُلْكِ تُؤْتِى ٱلْمُلْكَ مَن تَشَآءُ وَتَنزِعُ
ٱلْمُلْكَ مِمَّن تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَآءُ ۖ
بِيَدِكَ ٱلْخَيْرُ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُولِجُ
ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَتُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ ۖ وَتُخْرِجُ
ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ ٱلْمَيِّتَ مِنَ ٱلْحَىِّ ۖ
وَتَرْزُقُ مَن تَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَّا يَتَّخِذِ
ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلْكَٰفِرِينَ أَوْلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ۖ
وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَلَيْسَ مِنَ ٱللَّهِ فِى شَىْءٍ إِلَّآ
أَن تَتَّقُواْ مِنْهُمْ تُقَىٰةً ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ ٱللَّهُ نَفْسَهُۥ ۗ
وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن تُخْفُواْ مَا فِى
صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمْهُ ٱللَّهُ ۗ وَيَعْلَمُ مَا فِى
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

آیا ندیدی کسانی را که بهره ای از کتاب (آسمانی) داده شدند، به سوی کتاب خدا(قرآن) دعوت می شوند تا در میان آنها داوری (و حکم) کند، پس گروهی از آنان روی می گردانند در حالی که اعراض دارند؟! ﴿۲۳﴾ این(عمل آنها) بدان سبب است که آنان گفتند: « آتش (دوزخ) جز چند روزی به ما نخواهد رسید».و این(افتراها و) دروغهایی که می بافتند آنان را در دینشان فریفته و مغرور ساخت. ﴿۲۴﴾ پس چگونه خواهد بود (حالشان) هنگامی که آنها برای روزی که شکی در آن نیست، گرد آوریم و به هر کس (پاداش) آنچه فراهم کرده به تمام و کمال داده شود؟ و به آنها ستم نخواهد شد. ﴿۲۵﴾ بگو: «بارالها! ای دارنده پادشاهی (و هستی) به هر کس که بخواهی، پادشاهی(و فرمانروایی) می بخشی، و از هر کس بخواهی پادشاهی (و فرمانروایی) را می گیری ، و هر کس را بخواهی عزت می دهی، وهر که بخواهی خوار می کنی، همه خوبیها به دست توست، بی شک تو بر هر چیز توانایی. ﴿۲۶﴾ شب را در روز داخل می کنی، و روز را در شب داخل می کنی، و زنده را از مرده بیرون می آوری، و مرده را از زنده بیرون می آوری،وبه هر کس بخواهی بی شمار روزی می دهی». ﴿۲۷﴾ مؤمنان نباید کافران را به جای مؤمنان دوست و ولی خود بگیرند، و هر کس چنین کند، با خدا هیچ رابطه ای ندارند(و عهد و پیمان او با خدا گسسته شده است). مگر اینکه (از آزار و اذیت) آنها بترسید(در ظاهر با آنان دوستی کنید).و خداوند شما را از (کیفر) خودش برحذر می دارد، و بازگشت به سوی خداست. ﴿۲۸﴾ بگو: «اگر آنچه در سینه های شماست ، پنهان دارید یا آشکارش کنید، خداوند آن را می داند، (و نیز) آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است می داند، و خداوند بر هر چیزی تواناست». ﴿۲۹﴾

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا
وَمَا عَمِلَتْ مِن سُوٓءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُۥٓ أَمَدًۢا
بَعِيدًا ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ ٱللَّهُ نَفْسَهُۥ ۗ وَٱللَّهُ رَءُوفٌۢ
بِٱلْعِبَادِ ﴿٣٠﴾ قُلْ إِن كُنتُمْ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِى
يُحْبِبْكُمُ ٱللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٣١﴾ قُلْ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا۟
فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَىٰٓ
ءَادَمَ وَنُوحًا وَءَالَ إِبْرَٰهِيمَ وَءَالَ عِمْرَٰنَ عَلَى
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٣٣﴾ ذُرِّيَّةًۢ بَعْضُهَا مِنۢ بَعْضٍ ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ إِذْ قَالَتِ ٱمْرَأَتُ عِمْرَٰنَ رَبِّ إِنِّى نَذَرْتُ
لَكَ مَا فِى بَطْنِى مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّىٓ ۖ إِنَّكَ أَنتَ
ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّى
وَضَعْتُهَآ أُنثَىٰ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ وَلَيْسَ ٱلذَّكَرُ
كَٱلْأُنثَىٰ ۖ وَإِنِّى سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّىٓ أُعِيذُهَا بِكَ
وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا
بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنۢبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا ۖ
كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا ٱلْمِحْرَابَ وَجَدَ عِندَهَا
رِزْقًا ۖ قَالَ يَٰمَرْيَمُ أَنَّىٰ لَكِ هَٰذَا ۖ قَالَتْ هُوَ مِنْ عِندِ
ٱللَّهِ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ يَرْزُقُ مَن يَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

روزی که هر کس آنچه را از خیر و نیکی انجام داده، و آنچه از بدی مرتکب شده، حاضر شده می یابد. و آرزو می کند، ای کاش میان او و آن (کارهای بد) فاصله ای دور بود، و خداوند شما را از(کیفر) خودش بر حذر می دارد، و (در عین حال) خدا به بندگان مهربان است. ﴿۳۰﴾ بگو:«اگر خدا را دوست می دارید، پس ازمن پیروی کنید ،تا خدا شما را دوست بدارد،وگناهانتان را برایتان بیامرزد ،وخداوند آمرزنده ی مهربان است » ﴿۳۱﴾ بگو:«خدا وپیامبر(او) را اطاعت کنید ». پس اگرپشت کردند(وسر پیچی نمودند)،قطعاً خداوند کافران را دوست نمی دارد. ﴿۳۲﴾ به راستی خداوند آدم ونوح وآل ابراهیم وآل عمران را برجهانیان بر گزید. ﴿۳۳﴾ فرزندانی که بعضی ازآنان از (نسل) بعضی دیگرند،وخداوند شنوای داناست. ﴿۳٤﴾ هنگامی که همسر عمران گفت:« پروردگارا! من آنچه را در شکم دارم برای تو نذر کردم که آزاد، (برای خدمت بیت المقدس و پرستشگر تو) باشد. پس از من بپذیر که تو خود شنوای دانایی». ﴿۳۵﴾ پس هنگامی که او را بزاد، گفت: « پروردگارا! من او را دختر زاده ام - و خدا به آنچه او زایید داناتر بود- و پسر همانند دختر نیست، و من او را مریم نام گذاردم، و من او را و فرزندانش را از (شر) شیطان رانده شده، به تو پناه می دهم». ﴿۳٦﴾ آنگاه پروردگارش او (= مریم) را به طرز نیکوئی پذیرفت، و به طرز شایسته ای او را رویانید(و پرورش داد) و کفالت او را به زکریا سپرد، هرگاه زکریا وارد محراب (و عبادتگاه) او می شد، نزد او غذا ورزقی می یافت،(زکریا) می گفت: « ای مریم این از کجا برای تو آمده است؟» (مریم) می گفت:«این از جانب خداست، که خدا به هر کس بخواهد بی شمار روزی می دهد». ﴿۳۷﴾

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُۥ ۖ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِن
لَّدُنكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۖ إِنَّكَ سَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ ﴿٣٨﴾
فَنَادَتْهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَهُوَ قَآئِمٌ يُصَلِّي فِي ٱلْمِحْرَابِ أَنَّ
ٱللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًۢا بِكَلِمَةٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَسَيِّدًا
وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ
يَكُونُ لِي غُلَٰمٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ ٱلْكِبَرُ وَٱمْرَأَتِي عَاقِرٌ ۖ
قَالَ كَذَٰلِكَ ٱللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ
ٱجْعَل لِّيٓ ءَايَةً ۖ قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ
ثَلَٰثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا ۗ وَٱذْكُر رَّبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ
بِٱلْعَشِيِّ وَٱلْإِبْكَٰرِ ﴿٤١﴾ وَإِذْ قَالَتِ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
يَٰمَرْيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ ٱصْطَفَىٰكِ وَطَهَّرَكِ وَٱصْطَفَىٰكِ عَلَىٰ
نِسَآءِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٢﴾ يَٰمَرْيَمُ ٱقْنُتِي لِرَبِّكِ
وَٱسْجُدِي وَٱرْكَعِي مَعَ ٱلرَّٰكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ذَٰلِكَ مِنْ
أَنۢبَآءِ ٱلْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۚ وَمَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ
يُلْقُونَ أَقْلَٰمَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنتَ
لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾ إِذْ قَالَتِ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ
يَٰمَرْيَمُ إِنَّ ٱللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ ٱسْمُهُ ٱلْمَسِيحُ
عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ وَمِنَ
ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾

آنجا (بود که) زکریا پروردگارش را خواند، (و) گفت: «پروردگارا! از طرف خود فرزند پاکیزه ای به من عطا کن، به درستی توشنونده دعایی». ﴿۳۸﴾ پس در حالی که او ایستاده درمحراب نماز می خواند، فرشتگان او را ندا کردند که: «خداوند تو را به یحیی بشارت می دهد، (و او) تصدیق کننده ی کلمه خدا (عیسی) است، و سرور و خویشتندار(از رغبت به زنان) و پیامبری از صالحان است». ﴿۳۹﴾ (زکریا) گفت:«پروردگارا! چگونه مرا فرزندی خواهد بود؟ در حالی که پیری به سراغ من آمده، و همسرم نازا است». (فرشته) گفت:« بدین گونه خداوند هر چه بخواهد انجام می دهد». ﴿۴۰﴾ (زکریا) گفت: «پروردگارا! برای من نشانه ای قرار ده». فرمود:«نشانه ات این است که سه روز با مردم، جز با اشاره سخن نگویی، و پروردگارت را بسیار یاد کن، و شامگاهان و صبحگاهان (او را) تسبیح بگو». ﴿۴۱﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که فرشتگان گفتند: «ای مریم! خداوند تو را برگزیده و پاک ساخته و تو را بر زنان جهان برتری داده است. ﴿۴۲﴾ ای مریم! فرمانبر پروردگار خود باش و سجده کن و با رکوع کنندگان رکوع کن». ﴿۴۳﴾ (ای پیامبر!) این از خبرهای غیبی است که به تو وحی می کنیم، و تو در آن هنگام که قلمهای خود را (برای قرعه کشی به آب) می افکندند تا کدام یک سرپرستی مریم را به عهده گیرد، نزد آنان نبودی، و (نیز) وقتی که با یکدیگر کشمکش می کردند،نزدشان نبودی. ﴿۴۴﴾ و (به یاد آورید) هنگامی که فرشتگان گفتند: «ای مریم! خداوند تو را به کلمه ای از جانب خود، که نامش مسیح ، عیسی بن مریم است؛ بشارت می دهد، در حالی که(او) در دنیا و آخرت آبرومند و از مقربان (در گاه الهی) است. ﴿۴۵﴾

وَيُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِي ٱلْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ
ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَتْ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي وَلَدٌ
وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ ۖ قَالَ كَذَٰلِكِ ٱللَّهُ يَخْلُقُ مَا
يَشَآءُ ۚ إِذَا قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ
﴿٤٧﴾ وَيُعَلِّمُهُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَٱلتَّوْرَىٰةَ
وَٱلْإِنجِيلَ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَنِّي قَدْ
جِئْتُكُم بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ أَنِّيٓ أَخْلُقُ لَكُم مِّنَ
ٱلطِّينِ كَهَيْـَٔةِ ٱلطَّيْرِ فَأَنفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًۢا بِإِذْنِ
ٱللَّهِ ۖ وَأُبْرِئُ ٱلْأَكْمَهَ وَٱلْأَبْرَصَ وَأُحْيِ ٱلْمَوْتَىٰ
بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۖ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي
بُيُوتِكُمْ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأَيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُم
مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ
مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَلِأُحِلَّ لَكُم بَعْضَ ٱلَّذِي حُرِّمَ
عَلَيْكُمْ ۚ وَجِئْتُكُم بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ
وَأَطِيعُونِ ﴿٥٠﴾ إِنَّ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُ ۗ
هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾ ۞ فَلَمَّآ أَحَسَّ
عِيسَىٰ مِنْهُمُ ٱلْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنصَارِيٓ إِلَى ٱللَّهِ ۖ
قَالَ ٱلْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنصَارُ ٱللَّهِ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ
وَٱشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥٢﴾

ودرگهواره ودرحالت کهولت (ومیانسالی) با مردم سخن می گوید واز شایستگان است» ﴿٤٦﴾ (مریم) گفت: «پروردگارا! چگونه مرا فرزندی خواهد بود، در حالی بشری به من دست نزده است؟» (فرشته) گفت: « خداوند بدینسان هر چه را بخواهد می آفریند، (و) هر گاه که اراده چیزی کند، فقط به آن می گوید: « موجود باش » پس (آن بی درنگ) موجود می شود. ﴿٤٧﴾ و به او کتاب و حکمت و تورات و انجیل می آموزد. ﴿٤٨﴾ و (او را به عنوان) پیامبری به سوی بنی اسرائیل (می فرستد که او به آنان می گوید:)«من از سوی پروردگارتان برایتان نشانه ای آورده ام، من از گل برای شما(چیزی) به شکل پرنده می سازم، آنگاه در آن می دمم، پس به فرمان خدا پرنده ای می شود. و به فرمان خدا کور مادرزاد و مبتلایان به برص (پیسی) را بهبودی می بخشم، و مرد گان را زنده می کنم ،و از آنچه می خورید و در خانه ها یتان ذخیره می کنید؛ به شما خبر می دهم ، مسلماً در اینها ، نشانه ای برای شماست اگر ایمان داشته باشید. ﴿٤٩﴾ وآنچه را پیش از من از تورات بوده ، تصد یق می کنم، و(فرستاده شده ام) تا بعضی از چیزهایی را که بر شما حرام شده بود،حلال کنم ،و نشانه ای از طرف پروردگارتان برای شما آورده ام، پس از خدا بترسید، ومرا اطاعت کنید. ﴿٥٠﴾ به راستی که خداوند ،پروردگار من وپروردگار شماست، پس او را بپرستید،این است راه راست». ﴿٥١﴾ پس هنگامی که عیسی از آنان احساس کفر کرد، گفت: « یاوران من (در راه دعوت) به سوی خدا چه کسانی هستند؟» حواریان گفتند: « ما یاوران (دین) خدا هستیم، به خدا ایمان آورده ایم، و(تو نیز) گواه باش که ما تسلیم (او) هستیم. ﴿٥٢﴾

رَبَّنَآ ءَامَنَّا بِمَآ أَنزَلۡتَ وَٱتَّبَعۡنَا ٱلرَّسُولَ فَٱكۡتُبۡنَا
مَعَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكَرُواْ وَمَكَرَ ٱللَّهُۖ
وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلۡمَٰكِرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَىٰٓ إِنِّي
مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ وَجَاعِلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوكَ فَوۡقَ ٱلَّذِينَ
كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِۖ ثُمَّ إِلَيَّ مَرۡجِعُكُمۡ
فَأَحۡكُمُ بَيۡنَكُمۡ فِيمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾
فَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَأُعَذِّبُهُمۡ عَذَابًا شَدِيدًا فِي
ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُوَفِّيهِمۡ
أُجُورَهُمۡۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَٰلِكَ
نَتۡلُوهُ عَلَيۡكَ مِنَ ٱلۡأٓيَٰتِ وَٱلذِّكۡرِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٥٨﴾
إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ ٱللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَۖ خَلَقَهُۥ
مِن تُرَابٖ ثُمَّ قَالَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ ٱلۡحَقُّ مِن
رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنۡ حَآجَّكَ
فِيهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَكَ مِنَ ٱلۡعِلۡمِ فَقُلۡ تَعَالَوۡاْ نَدۡعُ
أَبۡنَآءَنَا وَأَبۡنَآءَكُمۡ وَنِسَآءَنَا وَنِسَآءَكُمۡ وَأَنفُسَنَا
وَأَنفُسَكُمۡ ثُمَّ نَبۡتَهِلۡ فَنَجۡعَل لَّعۡنَتَ ٱللَّهِ عَلَى
ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٦١﴾

پروردگارا! بـه آنچـه نـازل کـرده ای، ایمـان آوردیـم و از فرستاده (تـو) پیـروی نمـودیم؛ پـس مـا را از زمـره گواهـان بنویس». ﴿۵۳﴾ و (یهـود و دشـمنان مسـیح بـرای کشـتن او) نقشه کشیدند، و خدا چاره جوئی کرد(و مکر و نقشه آنـان را نابود نمود). و خداوند بهترین چاره جویان اسـت. ﴿۵٤﴾ (بـه یاد آورید) هنگامی را که خدا (به عیسی) فرمود:« ای عیسی، بی گمان من تو را برگرفته و به سوی خویش بالا مـی بـرم، و تو را از (آلایش و تهمت) کسانی که کافر شـدند؛ پـاک مـی گردانم، و کسانی را که از تو پیـروی کردنـد، تـا روز قیامـت برتـر از کسـانی را کـه کـافر شـدند قـرار مـی دهـم، سـپس بازگشـت شـما بـه سـوی مـن اسـت، آنگـاه در آنچـه در آن اختلاف می کردید در میان شما داوری می کـنم. ﴿۵۵﴾ امـا کسانی که کافر شدند، در دنیـا و آخـرت آنـان را بـه عـذابی سخت عذاب می کنم، و برای آنها یاورانی نیسـت. ﴿۵٦﴾ و اما کسانی که ایمان آورده اند وکارهای شایسته انجام دادنـد، پس (خداوند) مزدشان را بطور کامل بـه آنـان خواهـد داد، و خداوند ستمکاران را دوست نمـی دارد. ﴿۵۷﴾ (ای محمـد) اینها که بر تو می خوانیم از آیـات (و نشـانه هـای خداونـد) و قرآن حکمت آمیز است. ﴿۵۸﴾ همانا مثل عیسـی نـزد خـدا؛ همچون مثل (خلقت) آدم است (که) او را از خـاک آفریـد، پس به او فرمود: «باش» پس (بی درنگ) موجود شد. ﴿۵۹﴾ (آنچه درباره عیسـی بیـان کـردیم) حق از جانـب پروردگـار توست، پس هرگز از تردید کنندگان مباش. ﴿٦۰﴾ پـس هـر کس که در این (باره) پس از دانشی که بـه تـو رسـیده بـا تـو محاجه و ستیز کند، بگو: « بیایید تا فرزندان مان و فرزنـدانتان و زنان مان وزنانتان، و (نفـوس و) نزدیکـان مـان و(نفـوس و) نزدیکانتان را فرا خوانیم، آنگاه مباهله کنیم، و لعنـت خـدا را بر دروغگویان قرار دهیم». ﴿٦۱﴾

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْقَصَصُ ٱلْحَقُّ ۚ وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ
وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٦٢﴾ فَإِن تَوَلَّوْا۟
فَإِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٦٣﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ
ٱلْكِتَٰبِ تَعَالَوْا۟ إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَآءٍۭ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا
نَعْبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِۦ شَيْـًٔا وَلَا يَتَّخِذَ
بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۚ فَإِن تَوَلَّوْا۟
فَقُولُوا۟ ٱشْهَدُوا۟ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَهْلَ
ٱلْكِتَٰبِ لِمَ تُحَآجُّونَ فِىٓ إِبْرَٰهِيمَ وَمَآ أُنزِلَتِ
ٱلتَّوْرَىٰةُ وَٱلْإِنجِيلُ إِلَّا مِنۢ بَعْدِهِۦٓ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ
﴿٦٥﴾ هَٰٓأَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ حَٰجَجْتُمْ فِيمَا لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ
فَلِمَ تُحَآجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُم بِهِۦ عِلْمٌ ۚ وَٱللَّهُ
يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ إِبْرَٰهِيمُ
يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَٰكِن كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا
وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾ إِنَّ أَوْلَى ٱلنَّاسِ
بِإِبْرَٰهِيمَ لَلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ وَهَٰذَا ٱلنَّبِىُّ وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ ۗ وَٱللَّهُ وَلِىُّ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾ وَدَّت طَّآئِفَةٌ مِّنْ
أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ لَوْ يُضِلُّونَكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّآ
أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٩﴾ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لِمَ
تَكْفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾

حقا که این همان داستان حق و واقعی (مسیح) است، و معبودی جز خدا نیست، و بی گمان خداست که توانمند حکیم است. ﴿٦٢﴾ پس اگر روی گردانند(بدان که) خدا به (حال) تبهکاران آگاه است. ﴿٦٣﴾ بگو: «ای اهل کتاب! بیایید به سوی سخنی که میان ما و شما یکسان است، که جز خدا را نپرستیم، و چیزی را شریک او نسازیم، بعضی از ما بعضی دیگر را به جای خدا به خدایی نگیرد». پس اگر (از این دعوت) روی گرداندند، بگویید: «گواه باشید که ما مسلمانیم». ﴿٦٤﴾ ای اهل کتاب! چرا درباره ابراهیم مجادله و ستیز می کنید، در حالی که تورات و انجیل بعد از او نازل شده است؟ آیا اندیشه نمی کنید. ﴿٦٥﴾ هان! شما (اهل کتاب) کسانی هستید که درباره ی آنچه نسبت به آن آگاهی و علم داشتید محاجه و ستیز کردید، پس چرا در مورد چیزی که بدان علم ندارید محاجه و ستیز می کنید؟ و خدا می داند و شما نمی دانید. ﴿٦٦﴾ ابراهیم نه یهودی بود و نه نصرانی، بلکه یکتا پرستی مسلمان بود، و هرگز از مشرکان نبود. ﴿٦٧﴾ به راستی سزاوار ترین مردم به ابراهیم همان کسانی هستند که او را پیروی کرده اند. و (نیز) این پیامبر و کسانی که (به او) ایمان آورده اند، و خداوند یاور و ولی مؤمنان است. ﴿٦٨﴾ گروهی از اهل کتاب (آرزو می کردند و) دوست داشتند کاش شما را گمراه می کردند، در حالی که جز خودشان (کسی) را گمراه نمی کنند، و نمی فهمند. ﴿٦٩﴾ ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کافر می شوید، در حالی که خودتان (به صدق و درستی آن) گواهی می دهید؟ ﴿٧٠﴾

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَلۡبِسُونَ ٱلۡحَقَّ بِٱلۡبَٰطِلِ
وَتَكۡتُمُونَ ٱلۡحَقَّ وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٧١﴾ وَقَالَت
طَّآئِفَةٞ مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ ءَامِنُواْ بِٱلَّذِيٓ أُنزِلَ عَلَى
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَجۡهَ ٱلنَّهَارِ وَٱكۡفُرُوٓاْ ءَاخِرَهُۥ
لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَا تُؤۡمِنُوٓاْ إِلَّا لِمَن تَبِعَ
دِينَكُمۡ قُلۡ إِنَّ ٱلۡهُدَىٰ هُدَى ٱللَّهِ أَن يُؤۡتَىٰٓ أَحَدٞ
مِّثۡلَ مَآ أُوتِيتُمۡ أَوۡ يُحَآجُّوكُمۡ عِندَ رَبِّكُمۡۗ قُلۡ إِنَّ
ٱلۡفَضۡلَ بِيَدِ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ
﴿٧٣﴾ يَخۡتَصُّ بِرَحۡمَتِهِۦ مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ ذُو
ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ ۞ وَمِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ مَنۡ إِن
تَأۡمَنۡهُ بِقِنطَارٖ يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيۡكَ وَمِنۡهُم مَّنۡ إِن تَأۡمَنۡهُ
بِدِينَارٖ لَّا يُؤَدِّهِۦٓ إِلَيۡكَ إِلَّا مَا دُمۡتَ عَلَيۡهِ قَآئِمٗاۗ
ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُواْ لَيۡسَ عَلَيۡنَا فِي ٱلۡأُمِّيِّـۧنَ سَبِيلٞ
وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ
﴿٧٥﴾ بَلَىٰ مَنۡ أَوۡفَىٰ بِعَهۡدِهِۦ وَٱتَّقَىٰ فَإِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ
ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَشۡتَرُونَ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ
وَأَيۡمَٰنِهِمۡ ثَمَنٗا قَلِيلًا أُوْلَٰٓئِكَ لَا خَلَٰقَ لَهُمۡ فِي
ٱلۡأٓخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ ٱللَّهُ وَلَا يَنظُرُ إِلَيۡهِمۡ يَوۡمَ
ٱلۡقِيَٰمَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٧٧﴾

ای اهل کتاب! چرا حق را به باطل می آمیزید. و حق را کتمان می کنید در حالی که خودتان می دانید. ﴿۷۱﴾ و گروهی از اهل کتاب (به همدیگر) گفتند: « به آنچه بر مؤمنان نازل شده در آغاز روز ایمان بیاورید، و در پایان (روز) کافر شوید، شاید آنان (از اسلام) برگردند». ﴿۷۲﴾ و جز به کسی که از دین شما پیروی می کند ؛ایمان نیاورید، بگو:« همانا هدایت، هدایت خدا است» .(گفتند:) مبادا به کسی همانند آنچه به شما داده شده داده شود، یا در پیشگاه پروردگارتان با شما محاجه و ستیز کنند. بگو:« به راستی فضل و برتری به دست خداست، آن را به هر کس که بخواهد می دهد و خداوند گشایشگر داناست. ﴿۷۳﴾ هر کس را که بخواهد به رحمت خود مخصوص می گرداند، و خداوند دارای فضل و بخشش بزرگ است». ﴿۷٤﴾ و از اهل کتاب کسی است که اگر او را بر مال فراوانی امین شمری، آن را به تو باز می گرداند، و از آنان کسی است که اگر او را بر دیناری امین شمری آن را به تو باز نمی گرداند، مگر تا زمانی که بر (سر) او ایستاده باشی، این بدان خاطر است که آنان می گویند:«در مورد (خوردن مال) امیّین(عربها، غیر یهود) گناهی بر ما نیست». و بر خدا دروغ می بندند، در حالی که می دانند. ﴿۷۵﴾ آری (گناه هست) هر که به پیمان خود وفا کند و پرهیزگاری نماید، پس بی گمان خداوند پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿۷٦﴾ همانا کسانی که پیمان خدا و سوگند های خود را به بهای ناچیزی می فروشند، آنها بهره ای در آخرت نخواهند داشت، و خداوند در روز قیامت با آنها سخن نمی گوید، و به آنان نمی نگرد و آنها را(از گناه) پاک نمی سازد و عذاب دردناکی برای آنهاست. ﴿۷۷﴾

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُۥنَ أَلْسِنَتَهُم بِٱلْكِتَٰبِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ ٱلْكِتَٰبِ وَمَا هُوَ مِنَ ٱلْكِتَٰبِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَن يُؤْتِيَهُ ٱللَّهُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحُكْمَ وَٱلنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا۟ عِبَادًا لِّى مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِن كُونُوا۟ رَبَّٰنِيِّۦنَ بِمَا كُنتُمْ تُعَلِّمُونَ ٱلْكِتَٰبَ وَبِمَا كُنتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَا يَأْمُرَكُمْ أَن تَتَّخِذُوا۟ ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ وَٱلنَّبِيِّۦنَ أَرْبَابًا ۗ أَيَأْمُرُكُم بِٱلْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾ وَإِذْ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلنَّبِيِّۦنَ لَمَآ ءَاتَيْتُكُم مِّن كِتَٰبٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَآءَكُمْ رَسُولٌ مُّصَدِّقٌ لِّمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِۦ وَلَتَنصُرُنَّهُۥ ۚ قَالَ ءَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِى ۖ قَالُوٓا۟ أَقْرَرْنَا ۚ قَالَ فَٱشْهَدُوا۟ وَأَنَا۠ مَعَكُم مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٨١﴾ فَمَن تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٨٢﴾ أَفَغَيْرَ دِينِ ٱللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُۥٓ أَسْلَمَ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

و از میان آنها(= یهود) گروهی هستند که زبان خود را به (هنگام تلاوت) کتاب (آسمانی) چنان می گردانند که گمان کنید(آنچه را می خوانند) از کتاب (آسمان) است، در حالی که از کتاب (آسمانی) نیست. و می گویند: «آن از جانب خداست»؛ در صورتی که از جانب خدا نیست، و بر خدا دروغ می بندند در حالی که خودشان (هم) می دانند. ﴿۷۸﴾ برای هیچ بشری سزاوار نیست که خداوند به او کتاب و حکم و پیامبری بدهد، سپس او به مردم بگوید:« به جای خدا، بندگان من باشید». بلکه(سزاوار پیامبران این است که به مردم بگویند:) « به سبب آنکه کتاب (آسمانی) آموزش می دادید و از آن رو که درس می خواندید (مردمانی) ربانی و خدائی باشید». ﴿۷۹﴾ و نه اینکه به شما فرمان دهد که فرشتگان و پیامبران را به خدایی بگیرید، آیا شما را پس از آنکه مسلمان شدید، به کفر فرمان می دهد؟! ﴿۸۰﴾ و (به یاد بیاورید) هنگامی را که خداوند، از پیامبران پیمان گرفت که هرگاه به شما کتاب و حکمت دادم، سپس پیامبری به سوی شما آمد که آنچه را با شماست تصدیق می کند، باید به او ایمان بیاورید و او را یاری کنید. (آنگاه) فرمود:« آیا اقرار کردید، و بر این امر پیمانم را پذیرفتید؟» گفتند: «اقرار کردیم» فرمود: « پس گواه باشید و من (نیز) با شما از گواهانم. ﴿۸۱﴾ پس هر کس که بعد از این(پیمان) روی گرداند، آنانند که فاسق و نافرمانند». ﴿۸۲﴾ آیا (کافران) جز دین خدا را می جویند؟ حال آنکه هر که در آسمانها و زمین است خواه و ناخواه سر به فرمان او نهاده است، و به سوی او باز گردانده می شوند. ﴿۸۳﴾

قُلْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَٱلْأَسْبَاطِ وَمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَٱلنَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُۥ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ ٱلْإِسْلَٰمِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٨٥﴾ كَيْفَ يَهْدِى ٱللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا۟ بَعْدَ إِيمَٰنِهِمْ وَشَهِدُوٓا۟ أَنَّ ٱلرَّسُولَ حَقٌّ وَجَآءَهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٦﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ ٱللَّهِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٨٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بَعْدَ إِيمَٰنِهِمْ ثُمَّ ٱزْدَادُوا۟ كُفْرًا لَّن تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلضَّآلُّونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَمَاتُوا۟ وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَن يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِم مِّلْءُ ٱلْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوِ ٱفْتَدَىٰ بِهِۦٓ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٩١﴾

بگو: «به خداوند و آنچه بر ما نازل شده، و آنچه بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط (= فرزندان یعقوب) نازل گردیده و آنچه به موسی و عیسی و (دیگر) پیامبران از جانب پروردگارشان داده شده؛ ایمان آوردیم، میان هیچ یک از آنان فرقی نمی گذاریم، و ما او را فرمانبرداریم». ﴿٨٤﴾ و هر کس که دینی غیر از اسلام بر گزیند، هرگز از او پذیرفته نخواهد شد، و او در آخرت از زیانکاران است. ﴿٨٥﴾ چگونه خداوند قومی را هدایت می کند که بعد از ایمانشان و (پس از آنکه) گواهی دادند به اینکه پیامبر بر حق است، و برایشان دلایل روشن آمد، کافر شدند؟! و خداوند قوم ستمکار را هدایت نمی کند. ﴿٨٦﴾ آنان جزایشان این است که لعنت خدا و فرشتگان و مردم همگی بر آنهاست. ﴿٨٧﴾ در آن (لعنت) جاودانه می مانند، نه عذاب از ایشان کاسته می شود، و نه آنان مهلت یابند. ﴿٨٨﴾ مگر کسانی که پس از آن توبه کردند و اصلاح و درستکاری نمودند، پس بی گمان خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٨٩﴾ همانا کسانی که پس از ایمان خود کافر شدند، پس بر کفر (خود) افزودند، هرگز توبه آنان پذیرفته نخواهند شد، و آنانند که خود گمراهانند. ﴿٩٠﴾ به درستی کسانی که کافر شدند و در حال کفر مردند، اگر چه زمین را پر از طلا کنند، و آن را (برای خود) فدیه دهند، هرگز از هیچ یک از آنها پذیرفته نمی شود، آنان را عذابی دردناک خواهد بود، و یاورانی نخواهند داشت. ﴿٩١﴾

لَن تَنَالُواْ ٱلۡبِرَّ حَتَّىٰ تُنفِقُواْ مِمَّا تُحِبُّونَۚ وَمَا
تُنفِقُواْ مِن شَيۡءٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِهِۦ عَلِيمٞ ﴿٩٢﴾ ۞ كُلُّ
ٱلطَّعَامِ كَانَ حِلّٗا لِّبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ
إِسۡرَٰٓءِيلُ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦ مِن قَبۡلِ أَن تُنَزَّلَ ٱلتَّوۡرَىٰةُۗ
قُلۡ فَأۡتُواْ بِٱلتَّوۡرَىٰةِ فَٱتۡلُوهَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ
﴿٩٣﴾ فَمَنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ
فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٩٤﴾ قُلۡ صَدَقَ ٱللَّهُۗ
فَٱتَّبِعُواْ مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۚ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ
﴿٩٥﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيۡتٖ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ
مُبَارَكٗا وَهُدٗى لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٦﴾ فِيهِ ءَايَٰتُۢ بَيِّنَٰتٞ
مَّقَامُ إِبۡرَٰهِيمَۖ وَمَن دَخَلَهُۥ كَانَ ءَامِنٗاۗ وَلِلَّهِ عَلَى
ٱلنَّاسِ حِجُّ ٱلۡبَيۡتِ مَنِ ٱسۡتَطَاعَ إِلَيۡهِ سَبِيلٗاۚ وَمَن
كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٧﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ
ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَكۡفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَٱللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا
تَعۡمَلُونَ ﴿٩٨﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لِمَ تَصُدُّونَ
عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنۡ ءَامَنَ تَبۡغُونَهَا عِوَجٗا وَأَنتُمۡ
شُهَدَآءُۗ وَمَا ٱللَّهُ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تُطِيعُواْ فَرِيقٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ
ٱلۡكِتَٰبَ يَرُدُّوكُم بَعۡدَ إِيمَٰنِكُمۡ كَٰفِرِينَ ﴿١٠٠﴾

هرگز به نیکوکاری نمی رسید تا از آنچه دوست دارید انفاق کنید، و آنچه انفاق می کنید، بی شک خداوند به آن آگاه است. ﴿۹۲﴾ همه غذاها برای بنی اسرائیل حلال بود، مگر آنچه پیش از نزول تورات اسرائیل (= یعقوب) بر خود حرام کرده بود. بگو: «اگر راست می گویید، تورات را بیاورید و آن را بخوانید». ﴿۹۳﴾ پس کسی که بعد از این بر خدا دروغ بندد، آنانند که ستمکارند. ﴿۹۴﴾ بگو:«خدا راست گفت، پس از آیین ابراهیم که یکتا پرست و حق گرا بود، و از مشرکان نبود، پیروی کنید». ﴿۹۵﴾ براستی نخستین خانه ای که برای (عبادت) مردم قرار داده شده، همان است که در مکه است، که پر برکت و (مایه) هدایت جهانیان است. ﴿۹۶﴾ در آن نشانه های روشن، (از جمله) مقام ابراهیم است. و هر کس داخل آن (حرم) شود؛ در امان خواهد بود، و برای خدا، حج خانه (کعبه) بر مردم واجب است،(البته) کسانی که توانایی رفتن به سوی آن دارند، و هر کس کفر ورزد، بی شک خداوند از جهانیان بی نیاز است. ﴿۹۷﴾ بگو: «ای اهل کتاب! چرا به خدا کفر می ورزید، حال آنکه خداوند بر آنچه می کنید؛ گواه است». ﴿۹۸﴾ بگو: «ای اهل کتاب! چرا کسی را که ایمان آورده است، از راه خدا باز می دارید، و می خواهید آن (راه) را کج نشان دهید؟! در حالی که شما (به راستی آن) گواه هستید، و خداوند از آنچه می کنید، غافل نیست». ﴿۹۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر از گروهی از اهل کتاب اطاعت کنید، شما را بعد از ایمانتان به کفر بر می گردانند. ﴿۱۰۰﴾

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُۥ ۗ وَمَن يَعْتَصِم بِٱللَّهِ فَقَدْ هُدِىَ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِۦ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَٱعْتَصِمُوا۟ بِحَبْلِ ٱللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا۟ ۚ وَٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنتُمْ أَعْدَآءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُم بِنِعْمَتِهِۦٓ إِخْوَٰنًا وَكُنتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ ٱلنَّارِ فَأَنقَذَكُم مِّنْهَا ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾ وَلْتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى ٱلْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِٱلْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾ وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ تَفَرَّقُوا۟ وَٱخْتَلَفُوا۟ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ ۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكَفَرْتُم بَعْدَ إِيمَٰنِكُمْ فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱبْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَفِى رَحْمَةِ ٱللَّهِ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١٠٧﴾ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِٱلْحَقِّ ۗ وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٨﴾

و چگونه ممکن است شما کافر شوید، در حالی که آیات خدا بر شما خوانده می شود و پیامبر او در میان شماست؟! و هر کس که به خدا تمسک جوید؛ قطعاً به راه راست، هدایت شده است. ﴿۱۰۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از خداوند؛ آن گونه که شایسته ترسیدن از او است؛ بترسید، و نمیرید مگر اینکه مسلمان باشید. ﴿۱۰۲﴾ و همگی به ریسمان خدا(= قرآن و اسلام) چنگ زنید و پراکنده نشوید، و نعمت خدا را بر خود یاد کنید، آنگاه که دشمنان (یکدیگر) بودید، پس میان دلهای شما الفت داد، آنگاه به (فضل) نعمت او برادر (یکدیگر) شدید، و شما بر لبه گودلی از آتش بودید، (او) شما را از آن نجات داد. این گونه خداوند آیات خود را برای شما روشن می سازد، باشد که شما راه یابید. ﴿۱۰۳﴾ و باید از میان شما، گروهی باشند که (مردم را) به نیکی دعوت کنند، و به کار شایسته وا دارند و از زشتی باز دارند، و آنانند که رستگارند. ﴿۱۰۴﴾ و مانند کسانی نباشید که پراکنده شدند و اختلاف کردند پس از آنکه دلایل روشن برایشان آمد، و اینان برایشان عذاب بزرگی است. ﴿۱۰۵﴾ روزی که چهره هایی سفید و چهره هایی سیاه می گردد، اما آنها که چهره هایشان سیاه شده (به آنان گفته می شود) «آیا بعد از ایمان تان کافر شدید؟!پس به سبب آنچه کفر می ورزیدید؛ عذاب را بچشید». ﴿۱۰۶﴾ و اما آنها که چهره هایشان سفیده شده است، در رحمت خدا (= بهشت) خواهند بود، آنان در آن جاویدانند. ﴿۱۰۷﴾ اینها آیات خداست، که آن را به حق بر تو می خوانیم، و خداوند (هیچ گاه) ستمی برای جهانیان نمی خواهد. ﴿۱۰۸﴾

وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ
تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿١٠٩﴾ كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ
لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِٱلْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ
ٱلْمُنكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ ۗ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ
ٱلْكِتَٰبِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُم ۚ مِّنْهُمُ ٱلْمُؤْمِنُونَ
وَأَكْثَرُهُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿١١٠﴾ لَن يَضُرُّوكُمْ إِلَّآ
أَذًى ۖ وَإِن يُقَٰتِلُوكُمْ يُوَلُّوكُمُ ٱلْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا
يُنصَرُونَ ﴿١١١﴾ ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ ٱلذِّلَّةُ أَيْنَ مَا
ثُقِفُوٓا۟ إِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ ٱلنَّاسِ وَبَآءُو
بِغَضَبٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ ٱلْمَسْكَنَةُ ۚ ذَٰلِكَ
بِأَنَّهُمْ كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَيَقْتُلُونَ ٱلْأَنۢبِيَآءَ
بِغَيْرِ حَقٍّ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوا۟ وَّكَانُوا۟ يَعْتَدُونَ ﴿١١٢﴾
۞ لَيْسُوا۟ سَوَآءً ۗ مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ أُمَّةٌ قَآئِمَةٌ يَتْلُونَ
ءَايَٰتِ ٱللَّهِ ءَانَآءَ ٱلَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٣﴾
يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَيَأْمُرُونَ
بِٱلْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ وَيُسَٰرِعُونَ فِي
ٱلْخَيْرَٰتِ وَأُو۟لَٰٓئِكَ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١١٤﴾ وَمَا
يَفْعَلُوا۟ مِنْ خَيْرٍ فَلَن يُكْفَرُوهُ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ
بِٱلْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن خداست، و (همه) کارها، به سوی خدا باز گردانده می شود. ﴿۱۰۹﴾ شما بهترین امتی هستید که برای مردم پدیدار شده اید: امر به معروف می کنید و نهی از منکر می نمائید، و به خدا ایمان دارید. و اگر اهل کتاب ایمان می آوردند؛ قطعاً برایشان بهتر بود، برخی از آنان مؤمنند و بیشتر آنان فاسق و نافرمانند. ﴿۱۱۰﴾ (اهل کتاب) هرگز به شما زیانی نخواهند رسانید؛ جز آزاری اندک، و اگر با شما بجنگند، به شما پشت خواهند کرد، سپس یاری نمی شوند. ﴿۱۱۱﴾ هر کجا یافته شوند، (مهر) ذلت و خواری بر آنان زده شده است. مگر آنکه در پناه امان خدا، و امان مردم باشند. و به خشمی از خدا گرفتار شده اند، و (مهر) بیچارگی بر آنها زده شده، این بدان سبب بود که به آیات خدا کفر می ورزیدند و پیامبران را به ناحق می کشتند، (و نیز) این (سزا) بخاطر آن بود که نافرمانی کردند و از حدود (الهی) تجاوز می نمودند. ﴿۱۱۲﴾ (و لی همه ی آنان) یکسان نیستند، ازاهل کتاب گروهی هستند که درست کردارند، در دل شب در حالی که به نماز ایستاده اند، آیات خدا را می خوانند. ﴿۱۱۳﴾ به خدا و روز قیامت ایمان دارند و امر به معروف می کنند و از کار زشت و منکر باز می دارند، و در (انجام) کارهای نیک، می شتابند، و آنان از شایستگانند. ﴿۱۱۴﴾ و هر کار نیکی انجام دهند، هرگز کفران نخواهد شد، و خدا به (حال) پرهیزگاران آگاه است. ﴿۱۱۵﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَن تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ
أَوۡلَٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۚ هُمۡ
فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١١٦﴾ مَثَلُ مَا يُنفِقُونَ فِي هَٰذِهِ
ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا كَمَثَلِ رِيحٖ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتۡ
حَرۡثَ قَوۡمٖ ظَلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَأَهۡلَكَتۡهُۚ وَمَا
ظَلَمَهُمُ ٱللَّهُ وَلَٰكِنۡ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿١١٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ بِطَانَةٗ مِّن دُونِكُمۡ لَا
يَأۡلُونَكُمۡ خَبَالٗاۖ وَدُّواْ مَا عَنِتُّمۡ قَدۡ بَدَتِ ٱلۡبَغۡضَآءُ
مِنۡ أَفۡوَٰهِهِمۡ وَمَا تُخۡفِي صُدُورُهُمۡ أَكۡبَرُۚ قَدۡ بَيَّنَّا
لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِۖ إِن كُنتُمۡ تَعۡقِلُونَ ﴿١١٨﴾ هَٰٓأَنتُمۡ أُوْلَآءِ
تُحِبُّونَهُمۡ وَلَا يُحِبُّونَكُمۡ وَتُؤۡمِنُونَ بِٱلۡكِتَٰبِ كُلِّهِۦ وَإِذَا
لَقُوكُمۡ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوۡاْ عَضُّواْ عَلَيۡكُمُ
ٱلۡأَنَامِلَ مِنَ ٱلۡغَيۡظِۚ قُلۡ مُوتُواْ بِغَيۡظِكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ
عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١١٩﴾ إِن تَمۡسَسۡكُمۡ حَسَنَةٞ
تَسُؤۡهُمۡ وَإِن تُصِبۡكُمۡ سَيِّئَةٞ يَفۡرَحُواْ بِهَاۖ وَإِن
تَصۡبِرُواْ وَتَتَّقُواْ لَا يَضُرُّكُمۡ كَيۡدُهُمۡ شَيۡـًٔاۗ إِنَّ ٱللَّهَ
بِمَا يَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ﴿١٢٠﴾ وَإِذۡ غَدَوۡتَ مِنۡ
أَهۡلِكَ تُبَوِّئُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ مَقَٰعِدَ لِلۡقِتَالِۗ وَٱللَّهُ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

بی گمان کسانی که کافر شدند، هرگز اموالشان و فرزندانشان چیزی از (عذاب) خدا را از آنان دفع نخواهد کرد. و آنان اهل آتشند، آنها در آن جاودانه خواهند بود. ﴿۱۱۶﴾ مثل آنچه (کافران) در این زندگی دنیا انفاق می کنند؛ همانند بادی است که در آن سرمای سخت و سوزانی است که به کشتزار قومی که بر خود ستم کرده اند؛ برسد ،و آن را نابود سازد. خدا به آنها ستم نکرده، بلکه آنها خود بر خویشتن ستم کرده اند. ﴿۱۱۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید، از غیر خودتان (دوست و) محرم اسرار نگیرید، آنها از هیچ نابکاری در حق شما کوتاهی نمی کنند. آنها دوست دارند که شما در رنج و زحمت باشید. به راستی دشمنی از دهان (و زبان) شان آشکار شده است، و آنچه سینه ها یشان پنهان می دارد؛ بزرگتر است، بی شک ما آیات و نشانه ها (ی دشمنی آنان) را برای شما بیان کردیم، اگر اندیشه کنید. ﴿۱۱۸﴾ هان! شما کسانی هستید که آنها را دوست می دارید، در حالی که آنها شما را دوست ندارند، و شما به همه کتاب (های آسمانی) ایمان دارید، (و آنها به کتاب شما ایمان ندارند). و چون با شما ملاقات می کنند می گویند: «ایمان آورده ایم». و هنگامی که تنها می شوند، از شدت خشم بر شما، سر انگشتان خود را به دندان می گزند. بگو: «به خشم خود بمیرید». بی گمان خداوند به (راز) درون سینه ها آگاه است. ﴿۱۱۹﴾ اگر به شما نیکی (و خوشی) برسد؛ آنها را ناراحت می کند، و اگر به شما بدی (و گزندی) برسد؛ بدان خوشحال می شوند. و اگر شما صبر کنید و پرهیزگاری نمایید، مکر و نیرنگ شان هیچ زیانی به شما نمی رسد، بی شک خداوند به آنچه می کنند؛ احاطه دارد. ﴿۱۲۰﴾ و (به یاد آور) زمانی را که (در جنگ احد) بامدادان از میان خانواده خود بیرون آمدی (و) مؤمنان را برای جنگیدن در مواضعی می گماردی، و خداوند شنوای داناست. ﴿۱۲۱﴾

إِذْ هَمَّت طَّآئِفَتَانِ مِنكُمْ أَن تَفْشَلَا وَٱللَّهُ وَلِيُّهُمَا ۗ
وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ
ٱللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنتُمْ أَذِلَّةٌ ۖ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
﴿١٢٣﴾ إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَن يَكْفِيَكُمْ أَن
يُمِدَّكُمْ رَبُّكُم بِثَلَٰثَةِ ءَالَٰفٍ مِّنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ مُنزَلِينَ
﴿١٢٤﴾ بَلَىٰٓ ۚ إِن تَصْبِرُوا۟ وَتَتَّقُوا۟ وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ
هَٰذَا يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُم بِخَمْسَةِ ءَالَٰفٍ مِّنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ
مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ
وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِۦ ۗ وَمَا ٱلنَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِندِ ٱللَّهِ
ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟
أَوْ يَكْبِتَهُمْ فَيَنقَلِبُوا۟ خَآئِبِينَ ﴿١٢٧﴾ لَيْسَ لَكَ مِنَ
ٱلْأَمْرِ شَىْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ
ظَٰلِمُونَ ﴿١٢٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى
ٱلْأَرْضِ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا
تَأْكُلُوا۟ ٱلرِّبَوٰٓا۟ أَضْعَٰفًا مُّضَٰعَفَةً ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾ وَٱتَّقُوا۟ ٱلنَّارَ ٱلَّتِىٓ أُعِدَّتْ
لِلْكَٰفِرِينَ ﴿١٣١﴾ وَأَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

و (نیز به یاد آور) هنگامی که دو گروه از شما (= بنوسلمه و بنو حارثه) خواستند که سستی ورزند، و خداوند یاور (و نگهدار) آنها بود، و مؤمنان باید تنها بر خدا توکل کنند. ﴿۱۲۲﴾ و بی گمان خداوند شما را در (جنگ) بدر یاری کرد در حالی که شما ناتوان بودید، پس از خدا بترسید، باشد که سپاسگزاری نمایید. ﴿۱۲۳﴾ آنگاه که به مؤمنان می گفتی: «آیا شما را کافی نیست، که پروردگارتان شما را با سه هزار فرشته که (از آسمان) فرود می آیند، یاری کند؟» ﴿۱۲۴﴾ آری، اگر صبر کنید و پرهیزگاری نمایید، و (دشمن) با همین جوش (و خروش) سراغ شما بیاید. پروردگارتان شما را به پنج هزار فرشته نشاندار یاری خواهد کرد. ﴿۱۲۵﴾ و خداوند آن (یاری با فرشتگان) را جز مژده ای برای (پیروزی) شما قرار نداد، تا(بدین وسیله) دلهای شما بدان آرامش گیرد، و گرنه نصرو پیروزی جز از جانب خداوند توانمند حکیم نیست. ﴿۱۲۶﴾ تا گروهی از کسانی که کافر شده اند؛ هلاک و نابود کند، یا آنان را خوار و مغلوب نماید، آنگاه مأیوس و نا امیدانه باز گردند. ﴿۱۲۷﴾ هیچ چیز از کار (بندگان) در دست تو نیست، یا (خداوند) توبه آنان را می پذیرد (و آنان را می بخشاید) یا عذابشان می کند ، زیرا آنان ستمکارند. ﴿۱۲۸﴾ و آنچه در آسمانها، و آنچه در زمین است، از آن خداست، هر کس را که بخواهد می آمرزد، و هر کس را بخواهد عذاب می کند، و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۲۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! ربا را چند برابر نخورید، و از خدا بترسید تا رستگار شوید. ﴿۱۳۰﴾ و از آتشی که برای کافران آماده شده است بترسید. ﴿۱۳۱﴾ و خدا و پیامبر را اطاعت کنید، تا مورد رحمت (خدا) قرار گیرید. ﴿۱۳۲﴾

۞ وَسَارِعُوٓاْ إِلَىٰ مَغۡفِرَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ وَجَنَّةٍ عَرۡضُهَا
ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلۡأَرۡضُ أُعِدَّتۡ لِلۡمُتَّقِينَ ١٣٣ ٱلَّذِينَ
يُنفِقُونَ فِي ٱلسَّرَّآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَٱلۡكَٰظِمِينَ ٱلۡغَيۡظَ
وَٱلۡعَافِينَ عَنِ ٱلنَّاسِۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ
١٣٤ وَٱلَّذِينَ إِذَا فَعَلُواْ فَٰحِشَةً أَوۡ ظَلَمُوٓاْ
أَنفُسَهُمۡ ذَكَرُواْ ٱللَّهَ فَٱسۡتَغۡفَرُواْ لِذُنُوبِهِمۡ وَمَن يَغۡفِرُ
ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ وَلَمۡ يُصِرُّواْ عَلَىٰ مَا فَعَلُواْ وَهُمۡ
يَعۡلَمُونَ ١٣٥ أُوْلَٰٓئِكَ جَزَآؤُهُم مَّغۡفِرَةٞ مِّن
رَّبِّهِمۡ وَجَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَاۚ وَنِعۡمَ أَجۡرُ ٱلۡعَٰمِلِينَ ١٣٦ قَدۡ خَلَتۡ مِن
قَبۡلِكُمۡ سُنَنٞ فَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ
عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ١٣٧ هَٰذَا بَيَانٞ لِّلنَّاسِ وَهُدٗى
وَمَوۡعِظَةٞ لِّلۡمُتَّقِينَ ١٣٨ وَلَا تَهِنُواْ وَلَا تَحۡزَنُواْ
وَأَنتُمُ ٱلۡأَعۡلَوۡنَ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ١٣٩ إِن
يَمۡسَسۡكُمۡ قَرۡحٞ فَقَدۡ مَسَّ ٱلۡقَوۡمَ قَرۡحٞ مِّثۡلُهُۥۚ وَتِلۡكَ
ٱلۡأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيۡنَ ٱلنَّاسِ وَلِيَعۡلَمَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَيَتَّخِذَ مِنكُمۡ شُهَدَآءَۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ
ٱلظَّٰلِمِينَ ١٤٠

و به سوی آمرزش پروردگارتان، و بهشتی که پهنای آن (به قدر) آسمانها و زمین است، (و) برای پرهیزگاران آماده شده است، بشتابید. ﴿۱۳۳﴾ آن کسانی که در توانگری و تنگدستی انفاق می کنند، و خشم خود را فرو می برند، و از مردم در می گذرند، و خداوند نیکوکاران را دوست می دارد. ﴿۱۳٤﴾ و کسانی که چون مرتکب کار زشتی شوند یا بر خود ستم کنند، خدا را به یاد می آورند، پس برای گناهانشان آمرزش می خواهند، و چه کسی جز خدا گناهان را می آمرزد؟ و به آنچه کرده اند، در حالی که می دانند (که گناه است) پا فشاری و اصرار نمی کنند. ﴿۱۳۵﴾ آنها پاداششان آمرزشی از (جانب) پروردگارشان و باغهایی است که از زیر (درختان) آن جویها جاری است،جاودانه در آن می مانند، و پاداش (نیکو کاران و) اهل عمل چه خوب است. ﴿۱۳٦﴾ بی شک پیش از شما (ملتهایی و) سنتهایی گذشته است، پس در زمین گردش کنید و ببینید؛ سرانجام تکذیب کنندگان چگونه است؟ ﴿۱۳۷﴾ این (قرآن) بیانی است برای مردم و هدایت واندرزی برای پرهیزگاران است. ﴿۱۳۸﴾ و سست نشوید و اندوهگین نگردید، و شما برتر هستید؛ اگر مؤمن باشید. ﴿۱۳۹﴾ اگر (در روز احد) به شما زخم و آسیبی رسید؛ به راستی به آن گروه (کافر نیز در روز بدر) زخم و آسیبی همانند آن رسید. و ما این روزها (ی شکست و پیروزی) را در میان مردم می گردانیم. و تا خداوند افرادی را که (واقعاً) ایمان آورده اند؛ معلوم بدارد، و از میان شما شاهدانی بگیرد، و خداوند ستمکاران را دوست نمی دارد. ﴿۱٤۰﴾

وَلِيُمَحِّصَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَيَمْحَقَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٤١﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُواْ ٱلْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ مِنكُمْ وَيَعْلَمَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَقَدْ كُنتُمْ تَمَنَّوْنَ ٱلْمَوْتَ مِن قَبْلِ أَن تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنتُمْ تَنظُرُونَ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ ٱلرُّسُلُ ۚ أَفَإِيْن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ ٱنقَلَبْتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَٰبِكُمْ ۚ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ ٱللَّهَ شَيْـًٔا ۗ وَسَيَجْزِى ٱللَّهُ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَن تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ كِتَٰبًا مُّؤَجَّلًا ۗ وَمَن يُرِدْ ثَوَابَ ٱلدُّنْيَا نُؤْتِهِۦ مِنْهَا وَمَن يُرِدْ ثَوَابَ ٱلْـَٔاخِرَةِ نُؤْتِهِۦ مِنْهَا ۚ وَسَنَجْزِى ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿١٤٥﴾ وَكَأَيِّن مِّن نَّبِىٍّ قَٰتَلَ مَعَهُۥ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُواْ لِمَآ أَصَابَهُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَمَا ضَعُفُواْ وَمَا ٱسْتَكَانُواْ ۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّآ أَن قَالُواْ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِىٓ أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَٱنصُرْنَا عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٤٧﴾ فَـَٔاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ ثَوَابَ ٱلدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ ٱلْـَٔاخِرَةِ ۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

و تا خداوند کسانی را که ایمان آورده اند؛ پاک و خالص گرداند، و کافران را نابود سازد. ﴿۱۴۱﴾ آیا پنداشتید که (تنها با ادعای ایمان) به بهشت داخل می شوید؛ در حالی که خداوند هنوز مجاهدان از شما معلوم نداشته، و صابران را مشخص و جدا نساخته است؟! ﴿۱۴۲﴾ و به راستی شما مرگ (و شهادت) را پیش از آنکه با آن روبرو شوید، آرزو می کردید، پس آن را دیدید، در حالی که به آن نگاه می کردید. ﴿۱۴۳﴾ و محمد جز فرستاده ای نیست، که به راستی پیش از او (نیز) فرستادگانی (بوده اند و) گذشتند. آیا اگر بمیرد یا کشته شود، شما به عقب می گردید (و عقیده و دین خود را رها می کنید؟) و هر کس به عقب بازگردد (و عقیده و دین راستین را رها کند) هرگز به خدا زیانی نمی رساند، و به زودی خداوند سپاسگزاران را پاداش می دهد. ﴿۱۴۴﴾ و هیچ کسی جز به فرمان خدا نمی میرد، سر نوشتی است معین و مشخص شده، و هر کس که پاداش این دنیا را بخواهد از آن به او می دهیم، و هر کس که پاداش آخرت را بخواهد، از آن به او می دهیم، و بزودی سپاسگزاران را پاداش خواهیم داد. ﴿۱۴۵﴾ و چه بسیار پیامبرانی که همراه او توده های انبوه،مردان خدایی نبرد کردند،آنها هیچ گاه در برابر آنچه در راه خدا بدیشان رسید، سستی نورزیدند و ناتوان نشدند، و زبونی نشان ندادند (و تسلیم دشمن نشدند) و خداوند شکیبایان را دوست دارد. ﴿۱۴۶﴾ و سخن آنان جز این نبود که گفتند: «پروردگارا! گناهان ما را بیامرز، و از زیاده روی ما، در کارمان (بر ما بیامرز) و گامهای ما را استوار بدار و ما را بر گروه کافران، پیروز گردان». ﴿۱۴۷﴾ پس خداوند پاداش این دنیا و پاداش نیک آخرت را به آنها عطا کرد، و خداوند نیکوکاران را دوست دارد. ﴿۱۴۸﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تُطِيعُواْ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَرُدُّوكُمۡ عَلَىٰٓ أَعۡقَٰبِكُمۡ فَتَنقَلِبُواْ خَٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ بَلِ ٱللَّهُ مَوۡلَىٰكُمۡۖ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلنَّٰصِرِينَ ﴿١٥٠﴾ سَنُلۡقِي فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلرُّعۡبَ بِمَآ أَشۡرَكُواْ بِٱللَّهِ مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ بِهِۦ سُلۡطَٰنٗاۖ وَمَأۡوَىٰهُمُ ٱلنَّارُۚ وَبِئۡسَ مَثۡوَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدۡ صَدَقَكُمُ ٱللَّهُ وَعۡدَهُۥٓ إِذۡ تَحُسُّونَهُم بِإِذۡنِهِۦۖ حَتَّىٰٓ إِذَا فَشِلۡتُمۡ وَتَنَٰزَعۡتُمۡ فِي ٱلۡأَمۡرِ وَعَصَيۡتُم مِّنۢ بَعۡدِ مَآ أَرَىٰكُم مَّا تُحِبُّونَۚ مِنكُم مَّن يُرِيدُ ٱلدُّنۡيَا وَمِنكُم مَّن يُرِيدُ ٱلۡأٓخِرَةَۚ ثُمَّ صَرَفَكُمۡ عَنۡهُمۡ لِيَبۡتَلِيَكُمۡۖ وَلَقَدۡ عَفَا عَنكُمۡۗ وَٱللَّهُ ذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٥٢﴾ ۞ إِذۡ تُصۡعِدُونَ وَلَا تَلۡوُۥنَ عَلَىٰٓ أَحَدٖ وَٱلرَّسُولُ يَدۡعُوكُمۡ فِيٓ أُخۡرَىٰكُمۡ فَأَثَٰبَكُمۡ غَمَّۢا بِغَمّٖ لِّكَيۡلَا تَحۡزَنُواْ عَلَىٰ مَا فَاتَكُمۡ وَلَا مَآ أَصَٰبَكُمۡۗ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر از کسانی که کافر شده اند؛ اطاعت کنید، شما را (به کفر) بر می گردانند، آنگاه زیان دیده بر می گردید. ﴿۱۴۹﴾ (بر کافران تکیه نکنید) بلکه، خداوند یاور و مولای شما است، و او بهترین یاری دهندگان است. ﴿۱۵۰﴾ به زودی در دلهای کسانی که کافر شدند، بیم و ترس خواهیم افکند؛ بخاطر اینکه چیزی را شریک خدا قرار داده اند که هیچگونه دلیلی بر (حقانیت) آن نازل نکرده است. و جایگاه آنها آتش است، و جایگاه ستمکاران چه بد است. ﴿۱۵۱﴾ و به راستی خداوند، وعده خود را با شما (در جنگ احد) تحقق بخشید، آنگاه که در (درآغاز جنگ) به فرمان او، آنان می کشتید. تا اینکه سست شدید و در کار (جنگ و جمع آوری غنیمت) با یکدیگر به نزاع پرداختید، و بعد از آنکه آنچه را دوست می داشتید(از پیروزی بر دشمن) به شما نشان داد، نافرمانی کردید، بعضی از شما خواهان دنیا بود، و بعضی خواهان آخرت. سپس برای آنکه شما را آزمایش کند از (تعقیب) آنان منصرفتان کرد،(و پیروزی شما به شکست انجامید). و از (معصیت و تقصیر) شما (که نافرمانی از دستور پیامبر بود) در گذشت.و خداوند نسبت به مؤمنان فضل و بخشش دارد. ﴿۱۵۲﴾ و (بیاد آورید) هنگامی را که (در حال گریز از کوه) بالا می رفتید، و به هیچ کس توجه نمی کردید. و پیامبر از پشت سرتان شما را صدا می زد، پس (خداوند) با غم و اندوهی در پی غم و اندوهی (دیگر) به شما سزا داد.این بدین خاطر بود که بر آنچه از دست داده اید و بر آنچه به شما رسیده است؛ اندوهگین نشوید.و خداوند از آنچه می کنید؛ آگاه است. ﴿۱۵۳﴾

ثُمَّ أَنزَلَ عَلَيۡكُم مِّنۢ بَعۡدِ ٱلۡغَمِّ أَمَنَةٗ نُّعَاسٗا يَغۡشَىٰ طَآئِفَةٗ مِّنكُمۡ وَطَآئِفَةٞ قَدۡ أَهَمَّتۡهُمۡ أَنفُسُهُمۡ يَظُنُّونَ بِٱللَّهِ غَيۡرَ ٱلۡحَقِّ ظَنَّ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِۖ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ مِن شَيۡءٖۗ قُلۡ إِنَّ ٱلۡأَمۡرَ كُلَّهُۥ لِلَّهِۗ يُخۡفُونَ فِيٓ أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبۡدُونَ لَكَۖ يَقُولُونَ لَوۡ كَانَ لَنَا مِنَ ٱلۡأَمۡرِ شَيۡءٞ مَّا قُتِلۡنَا هَٰهُنَاۗ قُل لَّوۡ كُنتُمۡ فِي بُيُوتِكُمۡ لَبَرَزَ ٱلَّذِينَ كُتِبَ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَتۡلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمۡۖ وَلِيَبۡتَلِيَ ٱللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمۡ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ مِنكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِ إِنَّمَا ٱسۡتَزَلَّهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ بِبَعۡضِ مَا كَسَبُواْۖ وَلَقَدۡ عَفَا ٱللَّهُ عَنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٞ ﴿١٥٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَقَالُواْ لِإِخۡوَٰنِهِمۡ إِذَا ضَرَبُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَوۡ كَانُواْ غُزّٗى لَّوۡ كَانُواْ عِندَنَا مَا مَاتُواْ وَمَا قُتِلُواْ لِيَجۡعَلَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ حَسۡرَةٗ فِي قُلُوبِهِمۡۗ وَٱللَّهُ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿١٥٦﴾ وَلَئِن قُتِلۡتُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أَوۡ مُتُّمۡ لَمَغۡفِرَةٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَحۡمَةٌ خَيۡرٞ مِّمَّا يَجۡمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

سپس بعد از آن غم و اندوه، آرامشی (به صورت) خواب سبکی بر شما فرو فرستاده، که گروهی از شما را فرا گرفت. و گروهی دیگر (= منافقین) در فکرجان خود بودند، و درباره ی خدا، گمانهای ناروا و باطل، همچون گمانهای زمان جاهلیت داشتند. می گفتند: «آیا چیزی از نصرت و پیروزی نصیب ما می شود؟» بگو: «همه کارها (شکست و پیروزی) به دست خداست». آنها چیزی را در دلهایشان پنهان می دارند که برای تو آشکار نمی سازند، می گویند: «اگر ما را در این کار اختیاری بود(و بهره ای از پیروزی داشتیم) در اینجا کشته نمی شدیم». بگو: «اگر شما در خانه های خود هم بودید، کسانی که کشته شدن بر آنان نوشته شده بود؛ قطعاً به قتلگاههای خود، بیرون می آمدند». و (اینها) برای این است که خداوند، آنچه را در سینه هایتان (پنهان) دارید، بیازماید، و آنچه را در دلهایتان است ؛خالص و پاک گرداند. و خداوند به (راز) درون سینه ها آگاه است. ﴿۱۵٤﴾ به راستی کسانی از شما که در روز بر خورد دو گروه(مسلمانان و کافران در جنگ احد) فرار کردند، در حقیقت شیطان آنان را به سبب بعضی از کردار(و گناهانی) که مرتکب شده بودند، بلغزانید، و قطعاً خداوند از آنان در گذشت، بی گمان خداوند آمرزنده ی بردبار است. ﴿۱۵۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! مانند کسانی نباشید که کفر ورزیدند، و درباره برادرانشان چون به سفر رفتند (و مردند) یا در جنگ شرکت کردند (و کشته شدند) گفتند: «اگر آنها نزد ما بودند، نمی مردند و کشته نمی شدند» تا خداوند این (گفتار) را حسرتی در دلهایشان قرار دهد ، و خداوند،زنده می کند و می میراند(زندگی و مرگ همه به دست خداست) . ﴿۱۵٦﴾ و اگر در راه خدا کشته شوید یا بمیرید،بی گمان آمرزش و رحمت از (جانب) خدا ،از آنچه آنها جمع می کنند،بهتر است. ﴿۱۵۷﴾

وَلَئِن مُّتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى ٱللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾ فَبِمَا
رَحْمَةٍ مِّنَ ٱللَّهِ لِنتَ لَهُمْ ۖ وَلَوْ كُنتَ فَظًّا غَلِيظَ
ٱلْقَلْبِ لَٱنفَضُّوا۟ مِنْ حَوْلِكَ ۖ فَٱعْفُ عَنْهُمْ وَٱسْتَغْفِرْ
لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِى ٱلْأَمْرِ ۖ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى
ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾ إِن يَنصُرْكُمُ ٱللَّهُ
فَلَا غَالِبَ لَكُمْ ۖ وَإِن يَخْذُلْكُمْ فَمَن ذَا ٱلَّذِى
يَنصُرُكُم مِّنۢ بَعْدِهِۦ ۗ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ
﴿١٦٠﴾ وَمَا كَانَ لِنَبِىٍّ أَن يَغُلَّ ۚ وَمَن يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا
غَلَّ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ ۚ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ
وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾ أَفَمَنِ ٱتَّبَعَ رِضْوَٰنَ ٱللَّهِ كَمَنۢ
بَآءَ بِسَخَطٍ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأْوَىٰهُ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ
﴿١٦٢﴾ هُمْ دَرَجَـٰتٌ عِندَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا
يَعْمَلُونَ ﴿١٦٣﴾ لَقَدْ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ
بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا۟ عَلَيْهِمْ ءَايَـٰتِهِۦ
وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَـٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا۟
مِن قَبْلُ لَفِى ضَلَـٰلٍ مُّبِينٍ ﴿١٦٤﴾ أَوَلَمَّآ أَصَـٰبَتْكُم
مُّصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُم مِّثْلَيْهَا قُلْتُمْ أَنَّىٰ هَـٰذَا ۖ قُلْ هُوَ مِنْ
عِندِ أَنفُسِكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

و اگر بمیرید یا کشته شوید؛ قطعاً به سوی خدا محشور می شوید. ﴿۱۵۸﴾ پس به (سبب) رحمت الهی است که تو با آنان نرم خو (و مهربان) شدی، و اگر تند خو و سخت دل بودی،قطعاً از اطراف تو پراکنده می شدند،پس از آنان در گذر و برایشان آمرزش بخواه،و در کارها،با آنان مشورت کن، و آنگاه که تصمیم گرفتی بر خدا توکل کن، زیرا که خداوند توکل کنندگان را دوست می دارد. ﴿۱۵۹﴾ اگر خداوند شما را یاری کند،هیچ کس بر شما پیروز نخواهد شد،و اگر شما را به خود واگذارد (و یاریتان نکند) پس چه کسی بعد از او شما را یاری خواهد کرد؟ و مؤمنان باید تنها بر خدا توکّل کنند. ﴿۱۶۰﴾ وهیچ پیامبری را نسزد که خیانت کند،و هر کس خیانت کند،روز قیامت،با آنچه(در آن) خیانت کرده بیاید. سپس به هر کس آنچه را کسب کرده است (از نیکی یا بدی) بطور کامل (پاداش یا سزا) داده می شود،و به آنان ستم نخواهد شد. ﴿۱۶۱﴾ آیا کسی که خشنودی خدا را پیروی می کند، همانند کسی است که به خشم خدا دچار گردد و جایگاه او جهنم است، و (آن) چه بد جائی است. ﴿۱۶۲﴾ (هر یک از) ایشان، درجاتی در نزد خدا دارند، وخداوند به آنچه می کنند؛ بیناست. ﴿۱۶۳﴾ به راستی که خداوند بر مؤمنان منّت نهاد، هنگامی که در میان آنان پیامبری از خودشان بر انگیخت،که آیات او (= قرآن) را بر آنها می خواند و پاکیزه شان می دارد و به آنان کتاب (= قرآن) و حکمت (= سنت) می آموزد، و اگر چه پیش از آن در گمراهی آشکاری بودند. ﴿۱۶۴﴾ آیا هنگامی که مصیبتی(در جنگ احد) به شما رسید، در حالی که دو برابر آن را (در جنگ بدر به کافران) رسانده بودید، گفتید:« این (مصیبت) از کجا است؟» بگو:« آن از جانب خود تان است» (و نتیجه نا فرمانی دستور پیامبر است) بی گمان خداوند بر هر چیز تواناست. ﴿۱۶۵﴾

وَمَآ أَصَٰبَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِ فَبِإِذۡنِ ٱللَّهِ وَلِيَعۡلَمَ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعۡلَمَ ٱلَّذِينَ نَافَقُواْۚ وَقِيلَ لَهُمۡ
تَعَالَوۡاْ قَٰتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أَوِ ٱدۡفَعُواْۖ قَالُواْ لَوۡ نَعۡلَمُ
قِتَالٗا لَّٱتَّبَعۡنَٰكُمۡۗ هُمۡ لِلۡكُفۡرِ يَوۡمَئِذٍ أَقۡرَبُ مِنۡهُمۡ
لِلۡإِيمَٰنِۚ يَقُولُونَ بِأَفۡوَٰهِهِم مَّا لَيۡسَ فِي قُلُوبِهِمۡۗ
وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يَكۡتُمُونَ ﴿١٦٧﴾ ٱلَّذِينَ قَالُواْ لِإِخۡوَٰنِهِمۡ
وَقَعَدُواْ لَوۡ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُواْۗ قُلۡ فَٱدۡرَءُواْ عَنۡ
أَنفُسِكُمُ ٱلۡمَوۡتَ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا
تَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ قُتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ أَمۡوَٰتَۢاۚ بَلۡ أَحۡيَآءٌ
عِندَ رَبِّهِمۡ يُرۡزَقُونَ ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ
مِن فَضۡلِهِۦ وَيَسۡتَبۡشِرُونَ بِٱلَّذِينَ لَمۡ يَلۡحَقُواْ بِهِم مِّنۡ
خَلۡفِهِمۡ أَلَّا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿١٧٠﴾
۞ يَسۡتَبۡشِرُونَ بِنِعۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضۡلٖ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا
يُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٧١﴾ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَجَابُواْ لِلَّهِ
وَٱلرَّسُولِ مِنۢ بَعۡدِ مَآ أَصَابَهُمُ ٱلۡقَرۡحُۚ لِلَّذِينَ
أَحۡسَنُواْ مِنۡهُمۡ وَٱتَّقَوۡاْ أَجۡرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾ ٱلَّذِينَ قَالَ
لَهُمُ ٱلنَّاسُ إِنَّ ٱلنَّاسَ قَدۡ جَمَعُواْ لَكُمۡ فَٱخۡشَوۡهُمۡ
فَزَادَهُمۡ إِيمَٰنٗا وَقَالُواْ حَسۡبُنَا ٱللَّهُ وَنِعۡمَ ٱلۡوَكِيلُ
﴿١٧٣﴾

و آنچه (در روز احد) روزی که دو گروه (مؤمنان و کافران) با هم برخورد کردند، به شما رسید، به فرمان خدا بود، و برای این بود که مؤمنان را معلوم بدارد. ﴿١٦٦﴾ و (نیز) کسانی که نفاق ورزیدند معلوم بدارد. و به ایشان گفته شد:« بیایید در راه خدا بجنگید یا (حداقل از خود و شهرتان) دفاع کنید». گفتند: « اگر می دانستیم جنگی روی خواهد داد، مسلماً از شما پیروی می کردیم». آنان در آن هنگام، به کفر نزدیکتر بودند تا به ایمان، به زبان خویش چیزی می گویند که در دلهایشان نیست، و خدا به آنچه کتمان می کنند؛ آگاه تر است. ﴿١٦٧﴾ کسانی که (خود در خانه) نشستند و درباره ی برادران خود گفتند:«اگر آنها از ما پیروی می کردند، کشته نمی شدند» بگو: «اگر راست می گویید؛ پس مرگ را از خودتان دور سازید». ﴿١٦٨﴾ و هرگز کسانی را که در راه خدا کشته شده اند؛ مرده مپندار، بلکه زنده اند، نزد پروردگارشان روزی داده می شوند. ﴿١٦٩﴾ به آنچه خداوند از فضل و کرم خود به ایشان داده است، شادمانند، و به کسانی که هنوز به آنها نپیوسته اند، خوش وقتند، که نه بیمی بر آنهاست و نه اندوهگین می شوند. ﴿١٧٠﴾ به نعمت و فضل خدا شادمانند، و اینکه (می بینند) خداوند پاداش مؤمنان را ضایع نمی کند. ﴿١٧١﴾ کسانی که دعوت خدا و پیامبر را پس از آنکه (در میدان احد) به آنان زخم و جراحت رسید اجابت کردند.
(و برای تعقیب مشرکان به سوی«حمراء الأسد» رفتند) برای کسانی از آنها که نیکی و پرهیزگاری کردند، پاداش بزرگی است. ﴿١٧٢﴾ کسانی که مردم به آنان گفتند: « مردم (= مشرکان مکه) برای (جنگ با) شما گرد آمده اند، پس از آنها بترسید».(این سخن) برایمانشان افزوده و گفتند:«خدا ما را بس است، و بهترین حامی است». ﴿١٧٣﴾

فَٱنقَلَبُواْ بِنِعۡمَةٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَضۡلٖ لَّمۡ يَمۡسَسۡهُمۡ سُوٓءٞ
وَٱتَّبَعُواْ رِضۡوَٰنَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ ذُو فَضۡلٍ عَظِيمٍ ﴿١٧٤﴾
إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ يُخَوِّفُ أَوۡلِيَآءَهُۥ فَلَا
تَخَافُوهُمۡ وَخَافُونِ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَا
يَحۡزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡكُفۡرِۚ إِنَّهُمۡ لَن يَضُرُّواْ
ٱللَّهَ شَيۡـٔٗاۗ يُرِيدُ ٱللَّهُ أَلَّا يَجۡعَلَ لَهُمۡ حَظّٗا فِي ٱلۡأٓخِرَةِۖ
وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱشۡتَرَوُاْ ٱلۡكُفۡرَ
بِٱلۡإِيمَٰنِ لَن يَضُرُّواْ ٱللَّهَ شَيۡـٔٗا وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ
﴿١٧٧﴾ وَلَا يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَنَّمَا نُمۡلِي لَهُمۡ خَيۡرٞ
لِّأَنفُسِهِمۡۚ إِنَّمَا نُمۡلِي لَهُمۡ لِيَزۡدَادُوٓاْ إِثۡمٗاۚ وَلَهُمۡ
عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿١٧٨﴾ مَّا كَانَ ٱللَّهُ لِيَذَرَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
عَلَىٰ مَآ أَنتُمۡ عَلَيۡهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ ٱلۡخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِۗ
وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُطۡلِعَكُمۡ عَلَى ٱلۡغَيۡبِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ
يَجۡتَبِي مِن رُّسُلِهِۦ مَن يَشَآءُۖ فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦۚ
وَإِن تُؤۡمِنُواْ وَتَتَّقُواْ فَلَكُمۡ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿١٧٩﴾ وَلَا
يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦ
هُوَ خَيۡرٗا لَّهُمۖ بَلۡ هُوَ شَرّٞ لَّهُمۡۖ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُواْ
بِهِۦ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ
وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٞ ﴿١٨٠﴾

پس به نعمت و فضل خداوند (از میدان جنگ) بازگشتند، هیچ آسیبی به آنان نرسید، و خشنودی خدا را پیروی کردند، و خداوند دارای فضل و بخشش بزرگی است. ﴿۱۷٤﴾ (در حقیقت) این شیطان است که دوستانش را می ترساند، پس اگر ایمان دارید از آنها نترسید، و از من بترسید. ﴿۱۷۵﴾ و کسانی که در(یاری) کفر شتاب می کنند، تو را اندوهگین نسازد! یقیناً آنها هرگز زیانی به خداوند نمی رسانند، خداوند می خواهد که بهره ای برای آنان در آخرت قرار ندهد و برای آنها، عذاب بزرگی است. ﴿۱۷٦﴾ به راستی کسانی که کفر را به (بهای) ایمان خریدند، هرگز به خدا زیانی نمی رسانند، و برای آنها، عذاب دردناکی است. ﴿۱۷۷﴾ و کسانی که کافرشدند، مپندارید که به آنان مهلت می دهیم، برایشان بهتر است، ما فقط به آنها مهلت می دهیم؛ تا بر گناه (خود) بیفزایند، و برای آنها عذاب خوار کننده ای است. ﴿۱۷۸﴾ چنین نبود که خداوند، مؤمنان را به این (حالی) که شما بر آن هستید، وا گذارد، تا آنکه پلید را از پاک جدا سازد، و چنین نبود که خداوند شما را از غیب آگاه کند، ولی خداوند از میان فرستادگانش، هر کس را بخواهد بر می گزیند، پس به خدا و فرستادگانش ایمان بیاورید، و اگر ایمان بیاورید و تقوا پیشه کنید، پاداش بزرگی برای شماست. ﴿۱۷۹﴾ و کسانی که به آنچه خداوند از فضل خویش به آنان داده، بخل می ورزند، گمان نکنند که آن (بخل) برای آنان خیر است. بلکه برای آنها شّر است، به زودی آنچه را که نسبت به آن بخل ورزیدن، روز قیامت طوق گردنشان می شود. و میراث آسمانها و زمین از آن خداست، و خداوند به آنچه می کنید؛آگاه است. ﴿۱۸۰﴾

لَّقَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ فَقِيرٌ
وَنَحْنُ أَغْنِيَآءُ ۘ سَنَكْتُبُ مَا قَالُواْ وَقَتْلَهُمُ ٱلْأَنۢبِيَآءَ
بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُواْ عَذَابَ ٱلْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾
ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّٰمٍ
لِّلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَآ
أَلَّا نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ
تَأْكُلُهُ ٱلنَّارُ ۗ قُلْ قَدْ جَآءَكُمْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِى
بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَبِٱلَّذِى قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِن كَذَّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَ
رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ جَآءُو بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَٱلزُّبُرِ وَٱلْكِتَٰبِ
ٱلْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ۗ وَإِنَّمَا
تُوَفَّوْنَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۖ فَمَن زُحْزِحَ
عَنِ ٱلنَّارِ وَأُدْخِلَ ٱلْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ ۗ وَمَا ٱلْحَيَوٰةُ
ٱلدُّنْيَآ إِلَّا مَتَٰعُ ٱلْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ ۞ لَتُبْلَوُنَّ فِىٓ
أَمْوَٰلِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ
أُوتُواْ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ ٱلَّذِينَ
أَشْرَكُوٓاْ أَذًى كَثِيرًا ۚ وَإِن تَصْبِرُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ
ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

به راستی که خداوند، سخن کسانی را که گفتند: «خدا فقیر است، و ما بی نیازیم!» شنید، به زودی آنچه را گفتند، و به ناحق کشتن پیامبران را خواهیم نوشت، و می گوییم: «بچشید عذاب سوزان را». ﴿۱۸۱﴾ این (عقوبت) بخاطر چیزی است که دست های شما از پیش فرستاده است، و (گرنه) خداوند هرگز به بندگان (خود) ستمگر نیست. ﴿۱۸۲﴾ کسانی که گفتند: «خداوند با ما عهد و پیمان بسته، که به هیچ پیامبری ایمان نیاوریم، تا برای ما قربانیی بیاورد که آتش (= صاعقه آسمانی) آن را بخورد» بگو: « قطعاً پیامبرانی پیش از من، برای شما آمدند با معجزه ها و دلایل روشن، و آنچه را گفتید، (برای شما آوردند) پس اگر راست می گویید چرا آنها را کشتید؟!» ﴿۱۸۳﴾ پس اگر تو را تکذیب کردند، (غمگین مباش) پیامبرانی (هم) که پیش از تو، دلایل روشن، و نوشته ها و کتاب روشن آورده بودند، تکذیب شدند. ﴿۱۸۴﴾ هر کس چشنده (طعم) مرگ است، و همانا روز قیامت پاداشهایتان را بطور کامل به شما داده می شود، پس هر که از آتش (دوزخ) دور داشته شد، و به بهشت در آورده شد، قطعاً رستگار شده است. و زندگی دنیا چیزی جز مایه فریب نیست. ﴿۱۸۵﴾ قطعاً در اموالتان و جانهایتان، آزمایش می شوید، و از کسانی که پیش از شما به آنها کتاب (آسمانی) داده شده است (= یهود و نصاری) و (نیز) از کسانی که شرک ورزیدند، سخنان آزار دهنده ی بسیاری خواهید شنید، و اگر صبر کنید، و تقوا پیشه سازید، (بدانید که) این از کارهای مهم و سترگ است. ﴿۱۸۶﴾

وَإِذْ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلْكِتَٰبَ لَتُبَيِّنُنَّهُۥ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُۥ فَنَبَذُوهُ وَرَآءَ ظُهُورِهِمْ وَٱشْتَرَوْاْ بِهِۦ ثَمَنًا قَلِيلًاۖ فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾ لَا تَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَآ أَتَواْ وَّيُحِبُّونَ أَن يُحْمَدُواْ بِمَا لَمْ يَفْعَلُواْ فَلَا تَحْسَبَنَّهُم بِمَفَازَةٍ مِّنَ ٱلْعَذَابِۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفِ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ لَءَايَٰتٍ لِّأُوْلِي ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩٠﴾ ٱلَّذِينَ يَذْكُرُونَ ٱللَّهَ قِيَٰمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَٰذَا بَٰطِلًا سُبْحَٰنَكَ فَقِنَا عَذَابَ ٱلنَّارِ ﴿١٩١﴾ رَبَّنَآ إِنَّكَ مَن تُدْخِلِ ٱلنَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُۥۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ ﴿١٩٢﴾ رَّبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَٰنِ أَنْ ءَامِنُواْ بِرَبِّكُمْ فَـَٔامَنَّاۚ رَبَّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّـَٔاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ ٱلْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا وَءَاتِنَا مَا وَعَدتَّنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِۗ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ ٱلْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

و (به یاد بیاورید) هنگامی را که خداوند، از کسانی که کتاب (آسمانی) به آنها داده شده، پیمان گرفت، که حتماً آن را برای مردم بیان کنید، و آن را کتمان نکنید، پس آن (عهد) را پشت سر خود انداختند، و به بهای کمی فروختند، چه بد است آنچه می خرند؟! ﴿۱۸۷﴾ گمان مبر کسانی که به آنچه کرده اند خوشحال می شوند،ودو ست دارند به آنچه نکرده اند ستوده شوند، قطعاً گمان مبر از عذاب (الهی) نجات و رهایی یابند، (بلکه) برای آنها، عذاب دردناکی است. ﴿۱۸۸﴾ و فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست، و خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۱۸۹﴾ به راستی در آفرینش آسمانها و زمین، و آمد و رفت شب و روز، نشانه های (آشکاری) برای خردمندان است. ﴿۱۹۰﴾ کسانی که خدا را در حال ایستاده و نشسته، و بر پهلوی خویش (آرمیده) یاد می کنند، و در آفرینش آسمانها و زمین می اندیشند، (و می گویند:) پروردگارا اینها را بیهوده نیافریده ای، منزهّی تو! پس ما را از عذاب آتش (دوزخ) نگاه دار. ﴿۱۹۱﴾ پروردگارا! کسی را که تو به آتش (دوزخ) درآوری،یقیناً او را خوار و رسوا کرده ای، و برای ستمکاران یاورانی نیست. ﴿۱۹۲﴾ پروردگارا! ما شنیدیم که ندا دهنده ای به ایمان فرا می خواند، که:« به پروردگار خود ایمان بیاورید» پس ایمان آوردیم، پروردگارا! پس گناهان ما را ببخش، و بدیهای ما را بپوشان، و ما را با نیکان بمیران. ﴿۱۹۳﴾ پروردگارا!آنچه را که بر (زبان) فرستادگانت به ما وعده داده ای به ما عطا کن، و ما را در روز قیامت رسوا مگردان، بدرستی که تو خلاف وعده نمی کنی. ﴿۱۹٤﴾

فَٱسۡتَجَابَ لَهُمۡ رَبُّهُمۡ أَنِّي لَآ أُضِيعُ عَمَلَ عَٰمِلٖ
مِّنكُم مِّن ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰۖ بَعۡضُكُم مِّنۢ بَعۡضٖۖ
فَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ وَأُخۡرِجُواْ مِن دِيَٰرِهِمۡ وَأُوذُواْ فِي
سَبِيلِي وَقَٰتَلُواْ وَقُتِلُواْ لَأُكَفِّرَنَّ عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡ
وَلَأُدۡخِلَنَّهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ
ثَوَابٗا مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ عِندَهُۥ حُسۡنُ ٱلثَّوَابِ
﴿١٩٥﴾ لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي ٱلۡبِلَٰدِ
﴿١٩٦﴾ مَتَٰعٞ قَلِيلٞ ثُمَّ مَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۚ وَبِئۡسَ
ٱلۡمِهَادُ ﴿١٩٧﴾ لَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ رَبَّهُمۡ لَهُمۡ جَنَّٰتٞ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا نُزُلٗا
مِّنۡ عِندِ ٱللَّهِۗ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لِّلۡأَبۡرَارِ ﴿١٩٨﴾
وَإِنَّ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ لَمَن يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَمَآ
أُنزِلَ إِلَيۡكُمۡ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِمۡ خَٰشِعِينَ لِلَّهِ لَا
يَشۡتَرُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ثَمَنٗا قَلِيلًاۗ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ
أَجۡرُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ
﴿١٩٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱصۡبِرُواْ وَصَابِرُواْ
وَرَابِطُواْ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

پس پروردگارشان دعای آنان را اجابت کرد . (و فرمود:) من عمل هیچ عمل کننده ای از شما را، زن باشد یا مرد؛ تباه و ضایع نمی کنم، برخی از برخی دیگرید (و همنوعید). پس،کسانی که هجرت کردند و از خانه های خود رانده شدند،ودر راه من آزار دیدند وجنگیدند وکشته شدند, قطعاً گناهانشان را می بخشم و آنان را به باغهای (بهشتی) که از زیر(درختان) آن نهرها جاری است، در می آورم. (این) پاداشی است از جانب خدا، و پاداش نیکو تنها نزد خداست. ﴿۱۹۵﴾ رفت و آمد کافران درشهرها، تو را نفریبد! ﴿۱۹۶﴾ (این) متاع ناچیزی است، پس جایگاهشان دوزخ است، و چه بد جایگاهی است. ﴿۱۹۷﴾ ولی کسانی که از پروردگارشان ترسیدند، برای آنها باغهایی است که از زیر (درختان) آن نهرها جاری است، جاودانه در آن می مانند، (این) پذیرائی از جانب خدا است، و آنچه در نزد خداوند است؛ برای نیکوکاران بهتر است. ﴿۱۹۸﴾ و از اهل کتاب کسانی هستند که به خدا، و آنچه بر شما نازل شده و آنچه بر خودشان نازل شده؛ ایمان دارند، در برابر (فرمان) خدا خاشع و فروتنند، وآیات خدا را به بهای ناچیزی نمی فروشند، اینانند که پاداششان را در نزد پروردگارشان خواهند داشت، بی گمان خداوند سریع الحساب (زود شمار) است. ﴿۱۹۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! صبر کنید، و دیگران را به صبر و شیکبائی فرا خوانید (و پایداری کنید) و مرزها را نگهبانی کنید، و از خدا بترسید، شاید رستگار شوید. ﴿۲۰۰﴾

سورة النساء

بسم الله الرحمن الرحيم

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ
وَٰحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالاً كَثِيرًا
وَنِسَآءً ۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ٱلَّذِى تَسَآءَلُونَ بِهِۦ وَٱلْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ
ٱللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ وَءَاتُواْ ٱلْيَتَـٰمَىٰٓ أَمْوَٰلَهُمْ ۖ وَلَا
تَتَبَدَّلُواْ ٱلْخَبِيثَ بِٱلطَّيِّبِ ۖ وَلَا تَأْكُلُوٓاْ أَمْوَٰلَهُمْ إِلَىٰٓ
أَمْوَٰلِكُمْ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا
تُقْسِطُواْ فِى ٱلْيَتَـٰمَىٰ فَٱنكِحُواْ مَا طَابَ لَكُم مِّنَ ٱلنِّسَآءِ
مَثْنَىٰ وَثُلَـٰثَ وَرُبَـٰعَ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُواْ فَوَٰحِدَةً أَوْ
مَا مَلَكَتْ أَيْمَـٰنُكُمْ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَلَّا تَعُولُواْ ﴿٣﴾ وَءَاتُواْ
ٱلنِّسَآءَ صَدُقَـٰتِهِنَّ نِحْلَةً ۚ فَإِن طِبْنَ لَكُمْ عَن شَىْءٍ مِّنْهُ
نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيٓـًٔا مَّرِيٓـًٔا ﴿٤﴾ وَلَا تُؤْتُواْ ٱلسُّفَهَآءَ
أَمْوَٰلَكُمُ ٱلَّتِى جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمْ قِيَـٰمًا وَٱرْزُقُوهُمْ فِيهَا
وَٱكْسُوهُمْ وَقُولُواْ لَهُمْ قَوْلاً مَّعْرُوفًا ﴿٥﴾ وَٱبْتَلُواْ
ٱلْيَتَـٰمَىٰ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغُواْ ٱلنِّكَاحَ فَإِنْ ءَانَسْتُم مِّنْهُمْ رُشْدًا
فَٱدْفَعُوٓاْ إِلَيْهِمْ أَمْوَٰلَهُمْ ۖ وَلَا تَأْكُلُوهَآ إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَن
يَكْبَرُواْ ۚ وَمَن كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ ۖ وَمَن كَانَ فَقِيرًا
فَلْيَأْكُلْ بِٱلْمَعْرُوفِ ۚ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَٰلَهُمْ فَأَشْهِدُواْ
عَلَيْهِمْ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ حَسِيبًا ﴿٦﴾

سورۀ نساء

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای مردم از پروردگارتان بترسید، آن کسی که شما را از یک تن آفرید، و همسرش را (نیز) از او آفرید، و از آن دو، مردان و زنان بسیاری پراکنده کرد، و از خدایی که به (نام) او از همدیگر درخواست می کنید، و (همچنین) از (گسستن) پیوند خویشاوندی بپرهیزید. بی گمان خداوند همواره بر شما مراقب (و نگهبان) است. ﴿۱﴾ و به یتیمان اموالشان را بدهید، و (اموال) ناپاک (خود) را با (اموال) پاک (یتیمان) عوض نکنید، و اموال آنان را همراه اموال خودتان (با مخلوط کردن) نخورید، به راستی که این گناه بزرگی است. ﴿۲﴾ و اگر ترسیدید که در حق دختران یتیم نتوانید عدالت را رعایت کنید، (از ازدواج با آنها صرف نظر کنید و) با زنانی (دیگر) که مورد پسند شماست دو دو، و سه سه ، چهار چهار، ازدواج کنید. پس اگر بیم دارید که نتوانید عدالت کنید، به یک (زن) یا به آنچه (از کنیزان) که مالک آنهایید (اکتفاء نمایید) این (کار) نزدیکتر است به اینکه ستم نکنید (و عیالمند نشوید). ﴿۳﴾ و مهریه زنان را به عنوان هدیه (و فریضه ای الهی) با طیب خاطر به آنان بدهید، پس اگر آنان چیزی از آن را با رضایت خاطر به شما بخشیدند، آن را حلال و گوارا بخورید. ﴿٤﴾ و اموال خود را که خداوند آن را وسیله قوام (زندگی) شما قرار داده است، به سفیهان (و کم خردان) ندهید، و از آن ، به آنها روزی دهید، و آنان را لباس بپوشانید، و با آنان سخن شایسته بگویید. ﴿٥﴾ و یتیمان را بیازمایید تا وقتی که به (سن) ازدواج (و بلوغت) رسند، پس اگر در ایشان رشد (کافی) یافتید، اموالشان را به آنان بدهید، و آن را (از بیم) آنکه بزرگ شوند، به اسراف و شتاب مخورید، و هر کس که بی نیاز است؛ باید (از گرفتن حق الزحمه) خود داری کند،و هر کس که نیازمند است؛ باید به طرز شایسته (و به اندازه حق الرحمه و نیاز خود از آن) بخورد، پس هر گاه اموالشان را به آنها باز گردانديد؛ بر ایشان گواه بگیرید، و خداوند برای محاسبه کافی است. ﴿٦﴾

لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ ٱلْوَٰلِدَانِ وَٱلْأَقْرَبُونَ
وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ ٱلْوَٰلِدَانِ وَٱلْأَقْرَبُونَ
مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ وَإِذَا
حَضَرَ ٱلْقِسْمَةَ أُوْلُواْ ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ
وَٱلْمَسَٰكِينُ فَٱرْزُقُوهُم مِّنْهُ وَقُولُواْ لَهُمْ قَوْلًا
مَّعْرُوفًا ﴿٨﴾ وَلْيَخْشَ ٱلَّذِينَ لَوْ تَرَكُواْ مِنْ
خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَٰفًا خَافُواْ عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُواْ ٱللَّهَ
وَلْيَقُولُواْ قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَأْكُلُونَ
أَمْوَٰلَ ٱلْيَتَٰمَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ
نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١٠﴾ يُوصِيكُمُ ٱللَّهُ فِيٓ
أَوْلَٰدِكُمْ ۖ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ ٱلْأُنثَيَيْنِ ۚ فَإِن كُنَّ
نِسَآءً فَوْقَ ٱثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ ۖ وَإِن كَانَتْ
وَٰحِدَةً فَلَهَا ٱلنِّصْفُ ۚ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا
ٱلسُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِن كَانَ لَهُۥ وَلَدٌ ۚ فَإِن لَّمْ يَكُن لَّهُۥ
وَلَدٌ وَوَرِثَهُۥٓ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ ٱلثُّلُثُ ۚ فَإِن كَانَ لَهُۥٓ إِخْوَةٌ
فَلِأُمِّهِ ٱلسُّدُسُ ۚ مِنۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَآ أَوْ دَيْنٍ ۗ
ءَابَآؤُكُمْ وَأَبْنَآؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا ۚ
فَرِيضَةً مِّنَ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾

برای مردان، از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان (از خود) بر جای گذاشته اند؛ سهمی است، و برای زنان (نیز) از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان بر جای گذاشته اند، سهمی است، خواه آن (مال)کم باشد یا زیاد، این بهره وسهمی فرض و تعین شده است. ﴿۷﴾ و هر گاه ،خویشاوندان و یتیمان و مستمندان بر تقسیم (میراث) حاضر شدند، (چیزی) از آن (اموال) به آنان بدهید، و با آنان بطور شایسته و نیک سخن بگویید. ﴿۸﴾ و کسانی که اگر فرزندان ناتوانی پس از خود بر جای بگذارند، بر(آینده) آنان می ترسند؛ باید (از ستم درباره ی یتیمان مردم نیز) بترسند، پس باید که از خدا بترسند و سخنی سنجیده و درست بگویند. ﴿۹﴾ بی گمان کسانی که اموال یتیمان را به ستم می خورند، جز این نیست که آتش را در شکم خود (فرو می برند و) می خورند، و به زودی به آتشی برافروخته درآیند. ﴿۱۰﴾ خداوند درباره ی فرزندانتان به شما سفارش می کند، سهم پسر، چون سهم دو دختر است. پس اگر (فرزندان میت همه) دختر (دو دختر یا) بیش از دو دختر باشند، دو سوم ترکه بهره ایشان است، و اگر یک دختر باشد، نیمی از ترکه از آن اوست. و برای هر یک از پدر و مادر وی (= میت) یک ششم از ترکه می باشد، در صورتی که (میت) فرزندی داشته باشد، پس اگر فرزندی نداشته باشد و (تنها) پدر و مادرش از او ارث برند، برای مادرش یک سوم است (و باقی از آن پدر خواهد بود) و اگر او (= میت) برادرانی داشته باشد، سهم مادرش یک ششم است، (همه اینها) پس ازانجام وصیتی است که او (= میت) به آن سفارش کرده و بعد از ادای دین است، شما نمی دانید پدرانتان و فرزندانتان کدام یک برای شما سودمندترند. (این احکام) فریضه ای (معین و مقرر شده) از جانب خدا است و بی گمان خداوند دانای حکیم است. ﴿۱۱﴾

۞ وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَٰجُكُمْ إِن لَّمْ
يَكُن لَّهُنَّ وَلَدٌ ۚ فَإِن كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمُ
ٱلرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْنَ ۚ مِنۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِينَ
بِهَآ أَوْ دَيْنٍ ۚ وَلَهُنَّ ٱلرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ إِن لَّمْ
يَكُن لَّكُمْ وَلَدٌ ۚ فَإِن كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ
ٱلثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُم ۚ مِّنۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ
بِهَآ أَوْ دَيْنٍ ۗ وَإِن كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلَٰلَةً أَوِ
ٱمْرَأَةٌ وَلَهُۥٓ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا
ٱلسُّدُسُ ۚ فَإِن كَانُوٓا۟ أَكْثَرَ مِن ذَٰلِكَ فَهُمْ
شُرَكَآءُ فِى ٱلثُّلُثِ ۚ مِنۢ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَىٰ بِهَآ أَوْ
دَيْنٍ غَيْرَ مُضَآرٍّ ۚ وَصِيَّةً مِّنَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ
﴿١٢﴾ تِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ ۚ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥ يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ
ٱلْعَظِيمُ ﴿١٣﴾ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَتَعَدَّ
حُدُودَهُۥ يُدْخِلْهُ نَارًا خَٰلِدًا فِيهَا وَلَهُۥ عَذَابٌ
مُّهِينٌ ﴿١٤﴾

و برای شما نصف ترکه همسرانتان است، اگر آنها فرزندی نداشته باشند، و اگر فرزندی داشته باشند یک چهارم ترکه از آن شماست. پس از انجام وصیتی که به آن سفارش کرده اند، و بعد از ادای دین (آنها) است. و برای زنان شما یک چهارم ترکه شماست، اگر شما فرزندی نداشته باشید، پس اگر فرزندی داشته باشید یک هشتم از ترکه شما از آن آنهاست، بعد از انجام وصیتی که به آن سفارش کرده اید و بعد از ادای دین. و اگر مرد یا زنی که از او ارث می برند کلاله (= بی فرزند و بی پدر) باشد، و برای او برادر یا خواهر (مادری) باشد؛ پس برای هر یک از آن دو یک ششم است، و اگر آنها بیش از این باشند؛ در یک سوم شریکند، پس از انجام وصیتی که به آن سفارش شده و بعد از ادای دین، (به شرط آنکه) زیانی (به ورثه) نرساند، این (حکم و) سفارش خداست، و خداوند دانای بردبار است. ﴿۱۲﴾ اینها (احکام و) حدود الهی است، و هر کس از خدا و پیامبرش اطاعت کند، وی را به باغهایی در آورد که از زیر(درختان) آن نهرها جاری است، در آن جاودانه اند، و این پیروزی بزرگی است. ﴿۱۳﴾ و هر کس از خدا و پیامبرش نافرمانی کند و از حدود او تجاوز کند، وی را در آتشی وارد می کند که جاودانه در آن خواهد ماند، و برای او عذاب خوار کننده ای است. ﴿۱۴﴾

وَٱلَّٰتِي يَأۡتِينَ ٱلۡفَٰحِشَةَ مِن نِّسَآئِكُمۡ فَٱسۡتَشۡهِدُواْ عَلَيۡهِنَّ أَرۡبَعَةٗ مِّنكُمۡۖ فَإِن شَهِدُواْ فَأَمۡسِكُوهُنَّ فِي ٱلۡبُيُوتِ حَتَّىٰ يَتَوَفَّىٰهُنَّ ٱلۡمَوۡتُ أَوۡ يَجۡعَلَ ٱللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلٗا ﴿١٥﴾ وَٱلَّذَانِ يَأۡتِيَٰنِهَا مِنكُمۡ فَـَٔاذُوهُمَاۖ فَإِن تَابَا وَأَصۡلَحَا فَأَعۡرِضُواْ عَنۡهُمَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ تَوَّابٗا رَّحِيمًا ﴿١٦﴾ إِنَّمَا ٱلتَّوۡبَةُ عَلَى ٱللَّهِ لِلَّذِينَ يَعۡمَلُونَ ٱلسُّوٓءَ بِجَهَٰلَةٖ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِن قَرِيبٖ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَتُوبُ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١٧﴾ وَلَيۡسَتِ ٱلتَّوۡبَةُ لِلَّذِينَ يَعۡمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ حَتَّىٰٓ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ ٱلۡمَوۡتُ قَالَ إِنِّي تُبۡتُ ٱلۡـَٰٔنَ وَلَا ٱلَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمۡ كُفَّارٌۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَعۡتَدۡنَا لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا ﴿١٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا يَحِلُّ لَكُمۡ أَن تَرِثُواْ ٱلنِّسَآءَ كَرۡهٗاۖ وَلَا تَعۡضُلُوهُنَّ لِتَذۡهَبُواْ بِبَعۡضِ مَآ ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ إِلَّآ أَن يَأۡتِينَ بِفَٰحِشَةٖ مُّبَيِّنَةٖۚ وَعَاشِرُوهُنَّ بِٱلۡمَعۡرُوفِۚ فَإِن كَرِهۡتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰٓ أَن تَكۡرَهُواْ شَيۡـٔٗا وَيَجۡعَلَ ٱللَّهُ فِيهِ خَيۡرٗا كَثِيرٗا ﴿١٩﴾

و کسانی از زنان شما که مرتکب زنا می شود، چهار نفر از خودتان بر آنان گواه گیرید، پس اگر گواهی دادند، آنان(= زنان) را در خانه ها نگاه دارید، تا مرگشان فرا رسد، یا خدا راهی برای آنان قرار دهد. ﴿۱۵﴾ و از میان شما، آن مرد و زنی که مرتکب آن (عمل زشت) می شوند؛ آنها را آزاردهید، پس اگر توبه کردند و درستکار شدند، از آنها صرف نظر کنید، زیرا خداوند توبه پذیر مهربان است. ﴿۱۶﴾ جز این نیست، که (پذیرش) توبه از سوی خدا،برای کسانی است که از روی جهالت و نادانی کار بدی انجام می دهند. سپس به زودی توبه می کنند، اینانند که خدا توبه شان را می پذیرد، و خداوند دانای حکیم است. ﴿۱۷﴾ وبرای کسانی که کارهای بد مرتکب می شوند،تا وقتی که مرگ یکی ازایشان فرا رسد؛ می گوید: « اکنون توبه کردم» توبه نیست، ونه برای کسانی که در حال کفر می میرند ، اینها کسانی هستند که برای شان عذاب دردناکی آماده کردیم. ﴿۱۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! برای شما حلال نیست که اززنان به اکراه ارث برید ، وانان را زیر فشار قرار ندهید ، تا برخی از آنچه را که به آنان داده اید؛ پس بگیرید ، مگر اینکه آنها مرتکب عمل زشت آشکاری شوند ، وبا آنها بطورشایسته رفتار کنید، و اگر از آنان (خوشتان نیامد و) کراهت داشتید، پس چه بسا چیزی را خوش نمی دارید ، و خدا در آن خیر بسیار قرار می دهد. ﴿۱۹﴾

وَإِنْ أَرَدتُّمُ ٱسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ
وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَىٰهُنَّ قِنطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا۟ مِنْهُ شَيْـًٔا
أَتَأْخُذُونَهُۥ بُهْتَـٰنًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ
تَأْخُذُونَهُۥ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ
وَأَخَذْنَ مِنكُم مِّيثَـٰقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾ وَلَا
تَنكِحُوا۟ مَا نَكَحَ ءَابَآؤُكُم مِّنَ ٱلنِّسَآءِ إِلَّا
مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُۥ كَانَ فَـٰحِشَةً وَمَقْتًا وَسَآءَ
سَبِيلًا ﴿٢٢﴾ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَـٰتُكُمْ
وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَٰتُكُمْ وَعَمَّـٰتُكُمْ وَخَـٰلَـٰتُكُمْ
وَبَنَاتُ ٱلْأَخِ وَبَنَاتُ ٱلْأُخْتِ وَأُمَّهَـٰتُكُمُ ٱلَّـٰتِىٓ
أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَٰتُكُم مِّنَ ٱلرَّضَـٰعَةِ
وَأُمَّهَـٰتُ نِسَآئِكُمْ وَرَبَـٰٓئِبُكُمُ ٱلَّـٰتِى فِى
حُجُورِكُم مِّن نِّسَآئِكُمُ ٱلَّـٰتِى دَخَلْتُم بِهِنَّ
فَإِن لَّمْ تَكُونُوا۟ دَخَلْتُم بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْكُمْ وَحَلَـٰٓئِلُ أَبْنَآئِكُمُ ٱلَّذِينَ مِنْ
أَصْلَـٰبِكُمْ وَأَن تَجْمَعُوا۟ بَيْنَ ٱلْأُخْتَيْنِ إِلَّا
مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٣﴾

واگر خواستید همسری (دیگر) به جای همسر (پیشین خود) برگزینید ، و به یکی از آنان مال فراوانی (بعنوان مهریه) پرداخته اید،چیزی ازآن را پس نگیرید،آیا آن(مال) رابه بهتان وگناه آشکاربازپس می گیرید ؟ ﴿۲۰﴾ وچگونه آن را بازپس می گیرید در حالی که شما با یکدیگرآمیزش نموده اید،وآنان (هنگام عقد ازدواج) ازشما پیمانی محکم واستوارگرفته اند؟! ﴿۲۱﴾ وبا زنانی که پدرانتان (باآنها) ازدواج کرده اند، ازدواج نکنید، مگرآنچه(زمان جاهلیت بوده و) گذشته است ،چرا که این کار،عملی زشت ومنفور و راه وروش بسیار بدی است. ﴿۲۲﴾ حرام شده است بر شما: مادرانتان ، و دخترانتان، و خواهرانتان ، و عمه هایتان، و خاله هایتان، و دختران برادر، و دختران خواهر، و مادرانتان که به شما شیر داده اند، وخواهران رضاعی شما، و مادران زنانتان، و دختران همسرانتان که در دامان شما پرورش یافته اند از همسرانی که با آنها همبستری کرده اید، پس اگر با آنها همبستری نکرده اید؛ بر شما گناهی نیست (که با دخترانشان ازدواج کنید) و (همچنین) زنان پسرانتان که از پشت و صلب خوتان هستند، و(نیز) جمع میان دو خواهر (بر شما حرام است) مگر آنچه که در گذشته رخ داده باشد که خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۲۳﴾

۞ وَٱلْمُحْصَنَٰتُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ ۖ كِتَٰبَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَآءَ ذَٰلِكُمْ أَن تَبْتَغُوا۟ بِأَمْوَٰلِكُم مُّحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَٰفِحِينَ ۚ فَمَا ٱسْتَمْتَعْتُم بِهِۦ مِنْهُنَّ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا تَرَٰضَيْتُم بِهِۦ مِنۢ بَعْدِ ٱلْفَرِيضَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٢٤﴾ وَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنكُمْ طَوْلًا أَن يَنكِحَ ٱلْمُحْصَنَٰتِ ٱلْمُؤْمِنَٰتِ فَمِن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُم مِّن فَتَيَٰتِكُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتِ ۚ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَٰنِكُم ۚ بَعْضُكُم مِّنۢ بَعْضٍ ۚ فَٱنكِحُوهُنَّ بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَءَاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ مُحْصَنَٰتٍ غَيْرَ مُسَٰفِحَٰتٍ وَلَا مُتَّخِذَٰتِ أَخْدَانٍ ۚ فَإِذَآ أُحْصِنَّ فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَٰحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى ٱلْمُحْصَنَٰتِ مِنَ ٱلْعَذَابِ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَشِىَ ٱلْعَنَتَ مِنكُمْ ۚ وَأَن تَصْبِرُوا۟ خَيْرٌ لَّكُمْ ۗ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٥﴾ يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾

و زنان شوهردار (بر شما حرام است) مگرزنانی که مالک آنان شده اید. (این) فریضه ی الهی است که بر شما مقرر داشته است. و غیر از اینها (که گفته شد) برای شما حلال است با اموال خود (زنان دیگر را) طلب کنید ـ در حالی که پاکدامن باشید و زناکار نباشد ـ پس آن زنانی را که (به ازدواج در آوردید و) از آنان کام گرفتید، باید مهرشان را به عنوان فریضه ای به آنان بدهید، و گناهی بر شما نیست در آنچه بعد از تعیین مهریه با یکدیگر توافق کنید، بی گمان خداوند دانای حکیم است. ﴿۲٤﴾ و هر کس از شما از لحاظ مالی توانایی ازدواج با زنان آزاده مؤمن؛ نداشته باشد، پس با کنیزان با ایمانی که ملک یمین شما هستند (ازدواج کند) و خداوند به ایمان شما داناتر است. برخی از برخی هستند، پس آنان را با اجازه صاحبانشان به ازدواج خود در آورید، و مهرشان به طور پسندیده به آنان بدهید. (به شرط آنکه) پاکدامن باشند، نه زناکار، و نه آنان که در پنهانی دوست گیرند. پس چون ازدواج کردند، اگر مرتکب زنا شدند،پس مجازاتشان؛ نصف مجازات زنان آزاد (پنجاه تازیانه) است. این (اجازه از دواج با کنیزان) برای کسانی از شماست که از آلایش گناه بترسد، و صبر (و پاکدامنی) پیشه کردن؛ برایتان بهتر است. و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۲۵﴾ خداوند می خواهد که (احکام خویش را) برای شما روشن سازد، و شما را به راه و روش کسانی که پیش از شما بودند؛ راهنمایی کند، و خداوند دانای حکیم است. ﴿۲٦﴾

وَٱللَّهُ يُرِيدُ أَن يَتُوبَ عَلَيۡكُمۡ وَيُرِيدُ ٱلَّذِينَ
يَتَّبِعُونَ ٱلشَّهَوَٰتِ أَن تَمِيلُواْ مَيۡلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾
يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُخَفِّفَ عَنكُمۡۚ وَخُلِقَ ٱلۡإِنسَٰنُ
ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا
تَأۡكُلُوٓاْ أَمۡوَٰلَكُم بَيۡنَكُم بِٱلۡبَٰطِلِ إِلَّآ أَن
تَكُونَ تِجَٰرَةً عَن تَرَاضٖ مِّنكُمۡۚ وَلَا تَقۡتُلُوٓاْ
أَنفُسَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُمۡ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾ وَمَن
يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ عُدۡوَٰنٗا وَظُلۡمٗا فَسَوۡفَ نُصۡلِيهِ نَارٗاۚ
وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ إِن تَجۡتَنِبُواْ
كَبَآئِرَ مَا تُنۡهَوۡنَ عَنۡهُ نُكَفِّرۡ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ
وَنُدۡخِلۡكُم مُّدۡخَلٗا كَرِيمٗا ﴿٣١﴾ وَلَا تَتَمَنَّوۡاْ
مَا فَضَّلَ ٱللَّهُ بِهِۦ بَعۡضَكُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖۚ لِّلرِّجَالِ
نَصِيبٞ مِّمَّا ٱكۡتَسَبُواْۖ وَلِلنِّسَآءِ نَصِيبٞ مِّمَّا
ٱكۡتَسَبۡنَۚ وَسۡـَٔلُواْ ٱللَّهَ مِن فَضۡلِهِۦٓۗ إِنَّ ٱللَّهَ
كَانَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٗا ﴿٣٢﴾ وَلِكُلٖ
جَعَلۡنَا مَوَٰلِيَ مِمَّا تَرَكَ ٱلۡوَٰلِدَانِ وَٱلۡأَقۡرَبُونَۚ
وَٱلَّذِينَ عَقَدَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡ فَـَٔاتُوهُمۡ نَصِيبَهُمۡۚ
إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدًا ﴿٣٣﴾

وخداوند می خواهد توبه شما را بپذیرد (و از آلودگی پاک نماید) وکسانی که از خواسته های نفسانی پیروی می کنند؛ می خواهند شما دستخوش انحراف بزرگی شوید. ﴿۲۷﴾ خداوند می خواهد کار را بر شما سبک و آسان کند، و انسان، ضعیف و ناتوان آفریده شده است. ﴿۲۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اموال یکدیگر را به باطل(و از راههای نامشروع) نخورید، مگر اینکه تجارتی با رضایت شما(انجام گرفته) باشد. و خودتان را مکشید، زیرا خداوند(نسبت) به شما مهربان است. ﴿۲۹﴾ و هر کس که روی تجاوز و ستم چنین کند، پس بزودی او را در آتشی (سوزان) در آوریم، و این بر خدا آسان است. ﴿۳۰﴾ اگر از گناهان بزرگی که از آن نهی شده اید؛ دوری کنید، گناهان(صغیره) شما را از شما می زداییم، و شما را در جایگاه خوبی (= بهشت) وارد می کنیم. ﴿۳۱﴾ آنچه را که خداوند بدان بعضی از شما را بر بعضی دیگر برتری بخشیده است، آرزو مکنید، مردان از آنچه به دست آورده اند؛ بهره ای است، و زنان (نیز) از آنچه به دست آورده اند؛ بهره ای است، و از خداوند از فضل و بخشش او بخواهید، بی گمان خداوند به هر چیزی داناست. ﴿۳۲﴾ و ما برای هر کس، وارثانی قرار داده ایم، که از آنچه پدر و مادر و خویشاوندان، بر جای گذاشته اند؛ ارث ببرند، و (نیز) کسانی که شما (با آنان) پیمان بسته اید؛ نصیبشان را بدهید.بی گمان خداوند بر هر چیزی گواه است. ﴿۳۳﴾

ٱلرِّجَالُ قَوَّٰمُونَ عَلَى ٱلنِّسَآءِ بِمَا فَضَّلَ ٱللَّهُ
بَعۡضَهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖ وَبِمَآ أَنفَقُواْ مِنۡ أَمۡوَٰلِهِمۡۚ
فَٱلصَّٰلِحَٰتُ قَٰنِتَٰتٌ حَٰفِظَٰتٞ لِّلۡغَيۡبِ بِمَا
حَفِظَ ٱللَّهُۚ وَٱلَّٰتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ
فَعِظُوهُنَّ وَٱهۡجُرُوهُنَّ فِي ٱلۡمَضَاجِعِ
وَٱضۡرِبُوهُنَّۖ فَإِنۡ أَطَعۡنَكُمۡ فَلَا تَبۡغُواْ عَلَيۡهِنَّ
سَبِيلًاۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيّٗا كَبِيرٗا ﴿٣٤﴾ وَإِنۡ
خِفۡتُمۡ شِقَاقَ بَيۡنِهِمَا فَٱبۡعَثُواْ حَكَمٗا مِّنۡ أَهۡلِهِۦ
وَحَكَمٗا مِّنۡ أَهۡلِهَآ إِن يُرِيدَآ إِصۡلَٰحٗا يُوَفِّقِ ٱللَّهُ
بَيۡنَهُمَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرٗا ﴿٣٥﴾ ۞
وَٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشۡرِكُواْ بِهِۦ شَيۡـٔٗاۖ وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ
إِحۡسَٰنٗا وَبِذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ
وَٱلۡجَارِ ذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡجَارِ ٱلۡجُنُبِ وَٱلصَّاحِبِ
بِٱلۡجَنۢبِ وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُكُمۡۗ إِنَّ
ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ مُخۡتَالٗا فَخُورًا ﴿٣٦﴾
ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ وَيَأۡمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلۡبُخۡلِ
وَيَكۡتُمُونَ مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۗ
وَأَعۡتَدۡنَا لِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابٗا مُّهِينٗا ﴿٣٧﴾

مردان بر زنان سر پرست و نگهبانند، بخاطر آنکه خداوند برخی از ایشان را بر برخی برتری داده، و (نیز) بخاطر آنکه از اموالشان خرج می کنند. پس زنان صالح، فرمانبردارند، (و) به پاس آنچه خدا (برای آنان) حفظ کرده،(اسرار و حقوق شوهران خود) را در غیبت (آنان) حفظ می کنند. و زنانی را که نافرمانی آنها بیم دارید، پند و اندرزشان دهید، (اگر فرمانبردار نشد) در بستر از ایشان دوری کنید، (و اگر تأثیر نکرد) آنان را بزنید، پس اگر از شما اطاعت کردند، هیچ راهی برای (سرزنش و) تعدّی بر آنها مجویید، (بدانید) که خداوند، بلند مرتبه ی بزرگ است. ﴿۳٤﴾ و اگر از اختلاف و جدائی میان آن دو (زن و شوهر) بیم داشتید، پس داوری از خانواده شوهر و داوری از خانواده زن(تعیین کنید و) بفرستید، اگر این دو (داور) قصد اصلاح داشته باشند، خداوند میان آن دو (زن و شوهر) سازگاری خواهد داد. بی گمان خداوند دانای آگاه است. ﴿۳۵﴾ و خدا را بپرستید، و چیزی را با او شریک مگردانید. و به پدر و مادر نیکی کنید، و (نیز) به خویشاوندان و یتیمان و بینوایان و همسایه خویشاوند و همسایه بیگانه و همنشین و در راه ماندگان و بردگانی که مالک آنها هستید، (نیکی کنید) بی گمان خداوند کسی را که متکبر و فخر فروش است؛ دوست نمی دارد. ﴿۳٦﴾ کسانی که بخل می ورزند ، ومردم را به بخل وا می دارند ، وآنچه را که خداوند از فضل خویش به آنها داده، کتمان می نمایند،وبرای کافران (وناسپاسان) عذابی خوار کننده آماده کرده ایم. ﴿۳۷﴾

وَٱلَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمۡوَٰلَهُمۡ رِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَلَا
يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَلَا بِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۗ وَمَن يَكُنِ
ٱلشَّيۡطَٰنُ لَهُۥ قَرِينٗا فَسَآءَ قَرِينٗا ﴿٣٨﴾ وَمَاذَا عَلَيۡهِمۡ لَوۡ
ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَأَنفَقُواْ مِمَّا رَزَقَهُمُ ٱللَّهُۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ بِهِمۡ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَظۡلِمُ مِثۡقَالَ
ذَرَّةٖۖ وَإِن تَكُ حَسَنَةٗ يُضَٰعِفۡهَا وَيُؤۡتِ مِن لَّدُنۡهُ
أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٤٠﴾ فَكَيۡفَ إِذَا جِئۡنَا مِن كُلِّ أُمَّةِۭ
بِشَهِيدٖ وَجِئۡنَا بِكَ عَلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ شَهِيدٗا ﴿٤١﴾ يَوۡمَئِذٖ
يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَعَصَوُاْ ٱلرَّسُولَ لَوۡ تُسَوَّىٰ بِهِمُ
ٱلۡأَرۡضُ وَلَا يَكۡتُمُونَ ٱللَّهَ حَدِيثٗا ﴿٤٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ لَا تَقۡرَبُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنتُمۡ سُكَٰرَىٰ حَتَّىٰ
تَعۡلَمُواْ مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ
حَتَّىٰ تَغۡتَسِلُواْۚ وَإِن كُنتُم مَّرۡضَىٰٓ أَوۡ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوۡ جَآءَ
أَحَدٞ مِّنكُم مِّنَ ٱلۡغَآئِطِ أَوۡ لَٰمَسۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمۡ
تَجِدُواْ مَآءٗ فَتَيَمَّمُواْ صَعِيدٗا طَيِّبٗا فَٱمۡسَحُواْ
بِوُجُوهِكُمۡ وَأَيۡدِيكُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾
أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبٗا مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ يَشۡتَرُونَ
ٱلضَّلَٰلَةَ وَيُرِيدُونَ أَن تَضِلُّواْ ٱلسَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

و(نیز برای) کسانی که اموالشان را برای نشان دادن به مردم انفاق می کنند،و به خدا و روز آخرت ایمان ندارند،وکسی که شیطان همدم او باشد،چه بد همدمی است . ﴿۳۸﴾ و اگر آنها به خدا و روز آخرت ایمان می آوردند، واز آنچه خدا به آنان روزی داده ،انفاق می کردند؛ چه زیانی برای آنان داشت؟! وخداوند به (حال واعمال) آنها داناست. ﴿۳۹﴾ بی گمان خداوند به اندازه ی ذره ای ستم نمی کند،و اگر کار نیکی با شد ،آن را دو چندان می کند،و از نزد خود ، پاداش بزرگی عطا می کند. ﴿٤٠﴾ پس چگونه است (حالشان)آنگاه که از هر امتی گواهی آوریم ، وتو را بر اینان گواه آوریم؟! ﴿٤١﴾ آن روز ،کسانی که کافر شدند ،و از پیامبر نافرمانی کردند،آرزو می کنند که ای کاش با خاک یکسان می شدند ، و هیچ سخنی را نمی توانند از خدا پنهان کنند. ﴿٤٢﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! در حال مستی به نماز نزدیک نشوید، تا بدانید چه می گویید، و (نیز) در حال جنابت، تا غسل کنید، مگر اینکه رهگذار باشید. و اگر بیمار، یا مسافر بودید، و یا یکی از شما از مکان قضای حاجت آمد، یا با زنان آمیزش کرده اید، و آب نیافتید، پس با خاک پاک تیممّ کنید، (به این روش که) چهره و دستهایتان را (با آن) مسح کنید، بی گمان خداوند بخشنده ی آمرزنده است. ﴿٤٣﴾ آیا ندیدی کسانی را که بهره ای از کتاب به آنها داده شده است، گمراهی را می خرند، و می خواهند شما (نیز) گمراه شوید؟ ﴿٤٤﴾

وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِأَعۡدَآئِكُمۡۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَلِيّٗا وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ
نَصِيرٗا ﴿٤٥﴾ مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُواْ يُحَرِّفُونَ ٱلۡكَلِمَ عَن
مَّوَاضِعِهِۦ وَيَقُولُونَ سَمِعۡنَا وَعَصَيۡنَا وَٱسۡمَعۡ غَيۡرَ
مُسۡمَعٖ وَرَٰعِنَا لَيَّۢا بِأَلۡسِنَتِهِمۡ وَطَعۡنٗا فِي ٱلدِّينِۚ وَلَوۡ
أَنَّهُمۡ قَالُواْ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَا وَٱسۡمَعۡ وَٱنظُرۡنَا لَكَانَ خَيۡرٗا
لَّهُمۡ وَأَقۡوَمَ وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ ٱللَّهُ بِكُفۡرِهِمۡ فَلَا يُؤۡمِنُونَ إِلَّا
قَلِيلٗا ﴿٤٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ ءَامِنُواْ بِمَا
نَزَّلۡنَا مُصَدِّقٗا لِّمَا مَعَكُم مِّن قَبۡلِ أَن نَّطۡمِسَ
وُجُوهٗا فَنَرُدَّهَا عَلَىٰٓ أَدۡبَارِهَآ أَوۡ نَلۡعَنَهُمۡ كَمَا لَعَنَّآ
أَصۡحَٰبَ ٱلسَّبۡتِۚ وَكَانَ أَمۡرُ ٱللَّهِ مَفۡعُولًا ﴿٤٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ
لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن
يَشَآءُۚ وَمَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱفۡتَرَىٰٓ إِثۡمًا عَظِيمًا ﴿٤٨﴾
أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنفُسَهُمۚ بَلِ ٱللَّهُ يُزَكِّي مَن
يَشَآءُ وَلَا يُظۡلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٤٩﴾ ٱنظُرۡ كَيۡفَ يَفۡتَرُونَ
عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَۖ وَكَفَىٰ بِهِۦٓ إِثۡمٗا مُّبِينًا ﴿٥٠﴾ أَلَمۡ تَرَ
إِلَى ٱلَّذِينَ أُوتُواْ نَصِيبٗا مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ يُؤۡمِنُونَ
بِٱلۡجِبۡتِ وَٱلطَّٰغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ هَٰٓؤُلَآءِ
أَهۡدَىٰ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ سَبِيلًا ﴿٥١﴾

و خداوند به دشمنان شما داناتر است، و کافی است که خدا سرپرست (شما) باشد، و کافی است که خدا یاور (شما) باشد. ﴿٤٥﴾ برخی از یهود، کلمات (خدا) را از جای خود تحریف می کنند،می گویند:« شنیدیم ونافرمانی کردیم» و(نیز می گویند:) « بشنو، که هرگز نشنوی». و(از روی تمسخر می گویند : « راعنا (= ما را تحمیق کن)» تا با پیچانیدن زبان خود به دین (اسلام) طعنه بزنند، ولی اگر آنها می گفتند: «شنیدیم و اطاعت کردیم، و (سخنان ما را) بشنو و به ما مهلت بده». قطعاً برای آنان بهتر و درست تر بود، ولی خداوند آنها را بخاطر کفرشان لعنت کرده است، لذا جز (گروهی) اندک ایمان نمی آورند. ﴿٤٦﴾ ای کسانی که کتاب (آسمانی) به شما داده شده است! به آنچه (بر پیامبر خود) نازل کردیم، و تصدیق کننده ی همان چیزی است که با شماست، ایمان بیاورید، پیش از آنکه صورتهایی را محو کنیم، آنگاه آنها را به پشت سر باز گردانیم، یا آنها را لعنت کنیم، همانگونه که اصحاب شنبه (گروهی از یهود که نافرمانی کردند و در روز شنبه ماهی گرفتند) را لعنت کردیم. و فرمان خدا انجام شدنی است. ﴿٤٧﴾ بی گمان خداوند این را که به او شرک آورده شود، نمی بخشد، و غیر از آن را برای هر کس بخواهد می بخشد، و هر کس که به خدا شرک ورزد، یقیناً گناهی بزرگ بر بافته است. ﴿٤٨﴾ آیا ندیدی کسانی را که خویشتن را پاک می شمارند، (و خودستائی می کنند) بلکه خداوند هر کس را بخواهد پاک می گرداند، و به آنها اندازه ی نخ روی هسته خرمایی ستم نمی شوند. ﴿٤٩﴾ ببین چگونه بر خدا دروغ می بندند، و همین کافی است که این، گناه آشکاری باشد. ﴿٥٠﴾ آیا ندیدی کسانی را که بهره ای از کتاب (آسمانی) به آنان داده شدند، به جبت (= بت و سحر) و طاغوت (= معبودان باطل) ایمان می آورند، و درباره کسانی که کفر ورزیده اند می گویند: «اینان از کسانی که ایمان آورده اند، هدایت یافته ترند»؟! ﴿٥١﴾

أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُۖ وَمَن يَلۡعَنِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ
نَصِيرًا ﴿٥٢﴾ أَمۡ لَهُمۡ نَصِيبٞ مِّنَ ٱلۡمُلۡكِ فَإِذٗا لَّا
يُؤۡتُونَ ٱلنَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾ أَمۡ يَحۡسُدُونَ ٱلنَّاسَ عَلَىٰ
مَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۖ فَقَدۡ ءَاتَيۡنَآ ءَالَ إِبۡرَٰهِيمَ
ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَءَاتَيۡنَٰهُم مُّلۡكًا عَظِيمٗا ﴿٥٤﴾
فَمِنۡهُم مَّنۡ ءَامَنَ بِهِۦ وَمِنۡهُم مَّن صَدَّ عَنۡهُۚ وَكَفَىٰ
بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا سَوۡفَ
نُصۡلِيهِمۡ نَارٗا كُلَّمَا نَضِجَتۡ جُلُودُهُم بَدَّلۡنَٰهُمۡ جُلُودًا
غَيۡرَهَا لِيَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَزِيزًا
حَكِيمٗا ﴿٥٦﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
سَنُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ
فِيهَآ أَبَدٗاۖ لَّهُمۡ فِيهَآ أَزۡوَٰجٞ مُّطَهَّرَةٞۖ وَنُدۡخِلُهُمۡ ظِلّٗا
ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يَأۡمُرُكُمۡ أَن تُؤَدُّواْ ٱلۡأَمَٰنَٰتِ
إِلَىٰٓ أَهۡلِهَا وَإِذَا حَكَمۡتُم بَيۡنَ ٱلنَّاسِ أَن تَحۡكُمُواْ
بِٱلۡعَدۡلِۚ إِنَّ ٱللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُم بِهِۦٓۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ سَمِيعَۢا
بَصِيرٗا ﴿٥٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ
ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ مِنكُمۡۖ فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ
فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ
وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلًا ﴿٥٩﴾

آنها کسانی هستند که خداوند لعنت شان کرده، و هر که را خدا لعنت کند، هرگز برای او یاوری نخواهی یافت. ﴿۵۲﴾ آیا آنها بهره ای از فرمانروایی و حکومت دارند؟ پس در این صورت به اندازه پوست هسته خرمایی (چیزی) به مردم نمی دادند. ﴿۵۳﴾ آیا به مردم(= پیامبر و یارانش) بر آنچه خداوند از فضل خویش به آنان عطا کرده حسد می ورزند؟ در حقیقت ما به خاندان ابراهیم کتاب و حکمت دادیم، و به آنان فرمانروایی بزرگ بخشیدیم. ﴿۵۴﴾ پس برخی از آنان به وی (= محمد صلی الله علیه وآله وسلم) ایمان آوردند و برخی از آنان از او روی گرداندند، و (برای آنها) آتش افروخته ی جهنم کافی است. ﴿۵۵﴾ بی گمان کسانی که به آیات ما کفر ورزیدند، بزودی آنها را در آتشی (سوزان) وارد می کنیم که هر چه پوستشان بریان گردد، پوستهای دیگری به جایش قراردهیم، تا (طعم) عذاب را بچشند، حقا که خداوند توانمند حکیم است. ﴿۵۶﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، بزودی آنها را به باغهایی (از بهشت) وارد می کنیم، که از زیر (درختان) آن نهرها جاری است، همیشه در آن خواهند ماند، و در آنجا همسران پاکیزه دارند، و آنان را به سایه های گسترده (و آرام بخش) در آوریم. ﴿۵۷﴾ بی گمان خداوند به شما فرمان می دهد که امانتها را به صاحبان آنها باز گردانید. و هنگامی که میان مردم داوری می کنید، به عدالت داوری کنید، در حقیقت، نیکو چیزی است که خداوند شما را به آن اندرز می دهد، بی گمان خداوند شنوای بیناست. ﴿۵۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اطاعت کنید خدا را، و اطاعت کنید پیامبر، و صاحبان امرتان را، و اگر درچیزی اختلاف کردید، آن را به خدا و پیامبر باز گردانید؛ اگر به خدا و روز قیامت ایمان دارید، این بهتر و خوش فرجام تر است. ﴿۵۹﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُواْ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوٓاْ إِلَى ٱلطَّٰغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوٓاْ أَن يَكْفُرُواْ بِهِۦ وَيُرِيدُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَن يُضِلَّهُمْ ضَلَٰلًۢا بَعِيدًا ﴿٦٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْاْ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَإِلَى ٱلرَّسُولِ رَأَيْتَ ٱلْمُنَٰفِقِينَ يَصُدُّونَ عَنكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾ فَكَيْفَ إِذَآ أَصَٰبَتْهُم مُّصِيبَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَآءُوكَ يَحْلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنْ أَرَدْنَآ إِلَّآ إِحْسَٰنًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يَعْلَمُ ٱللَّهُ مَا فِى قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُل لَّهُمْ فِىٓ أَنفُسِهِمْ قَوْلًۢا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذ ظَّلَمُوٓاْ أَنفُسَهُمْ جَآءُوكَ فَٱسْتَغْفَرُواْ ٱللَّهَ وَٱسْتَغْفَرَ لَهُمُ ٱلرَّسُولُ لَوَجَدُواْ ٱللَّهَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ﴿٦٤﴾ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُواْ فِىٓ أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُواْ تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

آیا ندید ه ای کسانی را که گمان می کنند به آنچه بر تو نازل شده و به آنچه پیش از تو نازل شده است؛ ایمان آورده اند، (ولی) می خواهند برای داوری نزد طاغوت (و حکام سرکش) بروند با آن که به آنها دستور داده شده که به او کفر ورزند، و شیطان می خواهد گمراه شان کند، (و به) گمراهی دوری (بیفکند). ﴿٦٠﴾ و چون به آنها گفته شود: «به سوی آنچه خداوند نازل کرده، و به سوی پیامبر بیایید» منافقان را می بینی که از تو سخت روی می گردانند. ﴿٦١﴾ پس چگونه وقتی که به خاطر اعمال بدشان،مصیبتی به آنان برسد،آنگاه نزد تو می آیند،سوگند به خدا یاد می کنند که منظور ما(از رفتن برای داوری نزد دیگران) جز نیکی و توافق (میان طرفین) نبوده است. ﴿٦٢﴾ آنان کسانی هستند که خدا آنچه را در دل دارند،می داند. پس از آنان روی برگردان،و اندرزشان بده،و با بیانی رسا (نتایج)کردار شان را به آنها گوش زد کن. ﴿٦٣﴾ ما هیچ پیامبری را نفرستادیم؛ مگر برای اینکه به فرمان خدا(از وی) اطاعت شود. و اگر آنها هنگامی که بر خویشتن ستم می کردند، نزد تو می آمدند، و از خدا طلب آمرزش می کردند، بی گمان خدا را توبه پذیر مهربان می یافتند. ﴿٦٤﴾ نه، سوگند به پروردگارت که آنها ایمان نمی آورند، مگر اینکه در اختلافات خویش تو را داور قرار دهند، و سپس از داوری تو، در دل خود احساس ناراحتی نکنند و کاملاً تسلیم باشند. ﴿٦٥﴾

وَلَوۡ أَنَّا كَتَبۡنَا عَلَيۡهِمۡ أَنِ ٱقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡ أَوِ ٱخۡرُجُواْ مِن دِيَٰرِكُم مَّا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٞ مِّنۡهُمۡۖ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ فَعَلُواْ مَا يُوعَظُونَ بِهِۦ لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡ وَأَشَدَّ تَثۡبِيتٗا ﴿٦٦﴾ وَإِذٗا لَّأٓتَيۡنَٰهُم مِّن لَّدُنَّآ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٦٧﴾ وَلَهَدَيۡنَٰهُمۡ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا ﴿٦٨﴾ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَعَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ وَٱلصِّدِّيقِينَ وَٱلشُّهَدَآءِ وَٱلصَّٰلِحِينَۚ وَحَسُنَ أُوْلَٰٓئِكَ رَفِيقٗا ﴿٦٩﴾ ذَٰلِكَ ٱلۡفَضۡلُ مِنَ ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ عَلِيمٗا ﴿٧٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ خُذُواْ حِذۡرَكُمۡ فَٱنفِرُواْ ثُبَاتٍ أَوِ ٱنفِرُواْ جَمِيعٗا ﴿٧١﴾ وَإِنَّ مِنكُمۡ لَمَن لَّيُبَطِّئَنَّ فَإِنۡ أَصَٰبَتۡكُم مُّصِيبَةٞ قَالَ قَدۡ أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيَّ إِذۡ لَمۡ أَكُن مَّعَهُمۡ شَهِيدٗا ﴿٧٢﴾ وَلَئِنۡ أَصَٰبَكُمۡ فَضۡلٞ مِّنَ ٱللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن لَّمۡ تَكُنۢ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُۥ مَوَدَّةٞ يَٰلَيۡتَنِي كُنتُ مَعَهُمۡ فَأَفُوزَ فَوۡزًا عَظِيمٗا ﴿٧٣﴾ ۞ فَلۡيُقَٰتِلۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ يَشۡرُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا بِٱلۡأٓخِرَةِۚ وَمَن يُقَٰتِلۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَيُقۡتَلۡ أَوۡ يَغۡلِبۡ فَسَوۡفَ نُؤۡتِيهِ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٧٤﴾

و اگر (مانند بنی اسرائیل) بر آنان مقرر می کردیم که خود را بکشید، یا از خانه و شهرتان بیرون روید، جز اندکی از آنها عمل نمی کردند، و اگر اندرز های که به آنان داده می شود انجام می دادند، برای آنها بهتر بود و (برای ایمانشان) استوار تر بود. ﴿٦٦﴾ و در این صورت از جانب خود پاداش بزرگی به آنها می دادیم. ﴿٦٧﴾ و به راه راست، هدایتشان می کردیم. ﴿٦٨﴾ و کسی که خدا و پیامبر را اطاعت کند (روز قیامت) همنشین کسانی خواهد بود که خداوند بر آنان انعام نموده است، از پیامبران، و صدیقان و شهدا و صالحان، و اینان چه نیکو رفیقانی هستند. ﴿٦٩﴾ این فضل و بخشایش از جانب خداست، و کافی است که او دانا است. ﴿٧٠﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! سلاح خود را بر گیرید، آنگاه گروه گروه بیرون روید یا یکپارچه (به سوی دشمن) بیرون شوید. ﴿٧١﴾ و به راستی از (میان) شما کسی است که (از شرکت در جهاد) سستی می کند، پس اگر مصیبتی به شما برسد، می گوید: خداوند بر من انعام کرد که با آنان حاضر نبودم. ﴿٧٢﴾ و اگر فضل و غنیمتی از جانب خدا به شما برسد، چنان که گویا هرگز میان شما و آنان دوستی و مودتی نبوده، می گویند: ای کاش من هم با آنها بودم، و به کامیابی بزرگی نائل می شدم. ﴿٧٣﴾ پس کسانی که زندگی دنیا را به آخرت فروخته اند، باید در راه خدا پیکار کنند، و آن کسی که در راه خدا پیکار کند، چه کشته شود یا پیروز گردد، به زودی پاداش بزرگی خواهیم داد. ﴿٧٤﴾

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ ٱلرِّجَالِ وَٱلنِّسَآءِ وَٱلْوِلْدَٰنِ ٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَآ أَخْرِجْنَا مِنْ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةِ ٱلظَّالِمِ أَهْلُهَا وَٱجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَٱجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ ۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱلطَّٰغُوتِ فَقَٰتِلُوٓا۟ أَوْلِيَآءَ ٱلشَّيْطَٰنِ ۖ إِنَّ كَيْدَ ٱلشَّيْطَٰنِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوٓا۟ أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ ٱلْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ ٱلنَّاسَ كَخَشْيَةِ ٱللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً ۚ وَقَالُوا۟ رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا ٱلْقِتَالَ لَوْلَآ أَخَّرْتَنَآ إِلَىٰٓ أَجَلٍ قَرِيبٍ ۗ قُلْ مَتَٰعُ ٱلدُّنْيَا قَلِيلٌ وَٱلْءَاخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ ٱتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾ أَيْنَمَا تَكُونُوا۟ يُدْرِككُّمُ ٱلْمَوْتُ وَلَوْ كُنتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشَيَّدَةٍ ۗ وَإِن تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا۟ هَٰذِهِۦ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَقُولُوا۟ هَٰذِهِۦ مِنْ عِندِكَ ۚ قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ ۖ فَمَالِ هَٰٓؤُلَآءِ ٱلْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾ مَّآ أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ ٱللَّهِ ۖ وَمَآ أَصَابَكَ مِن سَيِّئَةٍ فَمِن نَّفْسِكَ ۚ وَأَرْسَلْنَٰكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

و شما را چه شده است که در راه خدا و (برای یاری) مردان و زنان و کودکان،مستضعف پیکار نمی کنید، آنان که می گویند: «پروردگارا! ما را از این شهر (مکه) که اهلش ستمگرند، بیرون ببر، و از جانب خود، برای ما سر پرستی قرار بده، و از جانب خود یار و مددکاری برای ما مقرر کن». ﴿۷۵﴾ کسانی که ایمان آورده اند در راه خدا پیکار می کنند، و آنان که کافرند در راه طاغوت (= بت و شیطان) پیکار می کنند، پس شما با یاران شیطان پیکار کنید، قطعاً نیرنگ (و نقشه) شیطان ضعیف است. ﴿۷۶﴾ آیا ندیدی کسانی را که (در مکه) به آنها گفته شد:«(اکنون) دست از جنگ بردارید، و نماز را بر پا کنید و زکات بدهید» پس چون (در مدینه) جهاد بر آنان مقرر شد، ناگاه جمعی از آنان، از مردم می ترسیدند همانگونه که از خدا می ترسند یا بیشتر می ترسیدند، و گفتند: « پروردگارا، چرا جهاد را بر ما مقرر کردی؟! چرا ما را تا زمانی نزدیک مهلت ندادی؟» بگو: «متاع دنیا ناچیز است، و سرای آخرت، برای کسی که پرهیزگار باشد، بهتر است، به اندازه ی رشته ای (که در میان هسته خرماست) به شما ستم نخواهد شد. ﴿۷۷﴾ هر کجا باشید، مرگ شما را در می یابد، هر چند در بر جهای محکم باشید، و اگر به آنها (= منافقان) خیری برسد، می گویند: «این از جانب خداست» و اگر بدی به آنها برسد می گویند: «این از جانب توست». بگو: «همه از جانب خداست» پس چرا این قوم حاضر نیستند سخنی را درک کنند؟! ﴿۷۸﴾ آنچه از نیکیها به تو رسد؛ پس از جانب خداست، و آنچه از بدی به تو رسد؛ از جانب خود توست،و ما تو را رسول برای مردم فرستادیم، و گواهی خدا (در این باره) کافی است. ﴿۷۹﴾

مَّن يُطِعِ ٱلرَّسُولَ فَقَدۡ أَطَاعَ ٱللَّهَۖ وَمَن تَوَلَّىٰ فَمَآ
أَرۡسَلۡنَٰكَ عَلَيۡهِمۡ حَفِيظٗا ﴿٨٠﴾ وَيَقُولُونَ طَاعَةٞ
فَإِذَا بَرَزُواْ مِنۡ عِندِكَ بَيَّتَ طَآئِفَةٞ مِّنۡهُمۡ غَيۡرَ ٱلَّذِي
تَقُولُۖ وَٱللَّهُ يَكۡتُبُ مَا يُبَيِّتُونَۖ فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ
وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا
يَتَدَبَّرُونَ ٱلۡقُرۡءَانَۚ وَلَوۡ كَانَ مِنۡ عِندِ غَيۡرِ ٱللَّهِ
لَوَجَدُواْ فِيهِ ٱخۡتِلَٰفٗا كَثِيرٗا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَآءَهُمۡ أَمۡرٞ
مِّنَ ٱلۡأَمۡنِ أَوِ ٱلۡخَوۡفِ أَذَاعُواْ بِهِۦۖ وَلَوۡ رَدُّوهُ إِلَى
ٱلرَّسُولِ وَإِلَىٰٓ أُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ مِنۡهُمۡ لَعَلِمَهُ ٱلَّذِينَ
يَسۡتَنۢبِطُونَهُۥ مِنۡهُمۡۗ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ
وَرَحۡمَتُهُۥ لَٱتَّبَعۡتُمُ ٱلشَّيۡطَٰنَ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٨٣﴾ فَقَٰتِلۡ
فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفۡسَكَۚ وَحَرِّضِ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَكُفَّ بَأۡسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْۚ
وَٱللَّهُ أَشَدُّ بَأۡسٗا وَأَشَدُّ تَنكِيلٗا ﴿٨٤﴾ مَّن يَشۡفَعۡ
شَفَٰعَةً حَسَنَةٗ يَكُن لَّهُۥ نَصِيبٞ مِّنۡهَاۖ وَمَن يَشۡفَعۡ
شَفَٰعَةً سَيِّئَةٗ يَكُن لَّهُۥ كِفۡلٞ مِّنۡهَاۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيۡءٖ مُّقِيتًا ﴿٨٥﴾ وَإِذَا حُيِّيتُم بِتَحِيَّةٖ فَحَيُّواْ بِأَحۡسَنَ
مِنۡهَآ أَوۡ رُدُّوهَآۗ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٍ حَسِيبًا
﴿٨٦﴾

کسی که از پیامبر اطاعت کند در حقیقت خدا را اطاعت کرده است، و کسی که سرباز زند، تو را برایشان نگهبان (و مراقب) نفرستادیم. ﴿۸۰﴾ و آنان (در حضور تو) می گویند:«فرمانبرداریم» و چون از نزد تو بیرون روند؛ گروهی از آنان بر خلاف گفته های تو، جلسات سرّی شبانه تشکیل می دهند. و آنچه (در آنجا) شبانه نقشه می کشند؛ خداوند می نویسد. پس از آنان روی بگردان، و بر خدا توکل کن، و او یار و مدافع تو باشد کافی است. ﴿۸۱﴾ آیا در قرآن نمی اندیشند؟ که اگر از سوی غیر خدا بود، قطعاً اختلاف بسیار در آن می یافتند. ﴿۸۲﴾ و هنگامی که خبری از ایمنی (و پیروزی) یا ترس (و شکست) به آنها برسد آن را شایع می سازند،در حالی که اگر آن را به پیامبر و صاحبان امرشان باز می گرداندند،از حقیقت امر آگاه می شدند،و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود،جز اندکی،(همگی) از شیطان پیروی می کردید. ﴿۸۳﴾ پس در راه خدا پیکار کن،جز بر نفس خودت مکلف نیستی،و مؤمنان را (به جهاد) تشویق کن، امید است خداوند از آسیب (و قدرت) کافران جلوگیری کند، و خداوند قدرتش بیشتر، و کیفرش سخت تر است. ﴿۸۴﴾ کسی که شفاعتی (= میانجی) نیک کند، نصیبی از آن برای او خواهد بود. و کسی که شفاعت بدی کند؛ سهمی از آن خواهد داشت، و خداوند بر هر چیز توانا (و نگهبانان) است. ﴿۸۵﴾ و چون شما را تحیت (و سلام) گویند، پس پاسخی بهتر و یا همانند آن بدهید، خداوند بر همه چیز حسابرس است. ﴿۸۶﴾

ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ لَيَجۡمَعَنَّكُمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ لَا
رَيۡبَ فِيهِۗ وَمَنۡ أَصۡدَقُ مِنَ ٱللَّهِ حَدِيثٗا ﴿٨٧﴾ ۞ فَمَا
لَكُمۡ فِي ٱلۡمُنَٰفِقِينَ فِئَتَيۡنِ وَٱللَّهُ أَرۡكَسَهُم بِمَا كَسَبُوٓاْۚ
أَتُرِيدُونَ أَن تَهۡدُواْ مَنۡ أَضَلَّ ٱللَّهُۖ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ
فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلٗا ﴿٨٨﴾ وَدُّواْ لَوۡ تَكۡفُرُونَ كَمَا
كَفَرُواْ فَتَكُونُونَ سَوَآءٗۖ فَلَا تَتَّخِذُواْ مِنۡهُمۡ أَوۡلِيَآءَ
حَتَّىٰ يُهَاجِرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَخُذُوهُمۡ
وَٱقۡتُلُوهُمۡ حَيۡثُ وَجَدتُّمُوهُمۡۖ وَلَا تَتَّخِذُواْ مِنۡهُمۡ
وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَىٰ قَوۡمِۭ
بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم مِّيثَٰقٌ أَوۡ جَآءُوكُمۡ حَصِرَتۡ
صُدُورُهُمۡ أَن يُقَٰتِلُوكُمۡ أَوۡ يُقَٰتِلُواْ قَوۡمَهُمۡۚ وَلَوۡ شَآءَ
ٱللَّهُ لَسَلَّطَهُمۡ عَلَيۡكُمۡ فَلَقَٰتَلُوكُمۡۚ فَإِنِ ٱعۡتَزَلُوكُمۡ فَلَمۡ
يُقَٰتِلُوكُمۡ وَأَلۡقَوۡاْ إِلَيۡكُمُ ٱلسَّلَمَ فَمَا جَعَلَ ٱللَّهُ لَكُمۡ
عَلَيۡهِمۡ سَبِيلٗا ﴿٩٠﴾ سَتَجِدُونَ ءَاخَرِينَ يُرِيدُونَ أَن
يَأۡمَنُوكُمۡ وَيَأۡمَنُواْ قَوۡمَهُمۡ كُلَّ مَا رُدُّوٓاْ إِلَى ٱلۡفِتۡنَةِ
أُرۡكِسُواْ فِيهَاۚ فَإِن لَّمۡ يَعۡتَزِلُوكُمۡ وَيُلۡقُوٓاْ إِلَيۡكُمُ ٱلسَّلَمَ
وَيَكُفُّوٓاْ أَيۡدِيَهُمۡ فَخُذُوهُمۡ وَٱقۡتُلُوهُمۡ حَيۡثُ
ثَقِفۡتُمُوهُمۡۚ وَأُوْلَٰٓئِكُمۡ جَعَلۡنَا لَكُمۡ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٗا
مُّبِينًا ﴿٩١﴾

الله (معبود بر حق است) معبودی جز او نیست، و یقیناً همه ی شما را در روز قیامت - که شکی در آن نیست؛- جمع می کند، و کیست که ازخداوند راستگو تر باشد. ﴿۸۷﴾ چیست شما را که درباره ی منافقان دو گروه شده اید؟ در حالی که خداوند بخاطر اعمالشان، آنان را سرنگون (و مردود) کرده است، آیا شما می خواهید کسی را که خدا گمراه کرده است، هدایت کنید؟ در حالی که هر کس را خدا گمراه کند، برای او راهی نخواهی یافت. ﴿۸۸﴾ آنان آرزو می کنند که شما هم مانند آنها کافر شوید تا با هم یکسان شوید، بنابراین از آنها دوستانی انتخاب نکنید، تا اینکه (مسلمان شوند و) در راه خدا هجرت کنند، پس هر گاه از این کار سرباز زدند، هر جا که آنها را یافتید، بگیرید. و بکشید،و از میان آنها یار و یاوری اختیار نکنید. ﴿۸۹﴾ مگر آنهایی که با هم پیمانان شما پیمان بسته اند، یا آنهایی که بسوی شما می آیند و از پیکار با شما یا پیکار با قومشان دلتنگ باشند،و اگر خدا بخواهد،آنان را بر شما مسلط می کند تا با شما پیکار کنند،پس اگر از شما کناره گیری کردند و با شما پیکار نکردند و به شما پیشنهاد صلح دادند،پس (بدانید که) خداوند برای شما برعلیه آنان راهی قرار نداده است. ﴿۹۰﴾ و بزودی (گروه) دیگری را خواهید یافت که (ظاهراً) می خواهند از شما در امان باشند، و (نیز) از قومشان در امان باشند، و هر گاه به فتنه (و بت پرستی) باز گردانده شوند، در آن فرو می روند، پس اگر از شما کناره نگیرند و پیشنهاد صلح نفرستند، و دستشان را (از شما) باز ندارند، هر کجا که آنان را یافتید، آنان را(به اسارت) بگیرید و (یا) بکشید، آنها کسانی اند که ما برای شما تسلط آشکاری بر آنان قرار داده ایم. ﴿۹۱﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَن يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَـًٔا ۚ وَمَن قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَـًٔا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُّسَلَّمَةٌ إِلَىٰٓ أَهْلِهِۦٓ إِلَّآ أَن يَصَّدَّقُوا۟ ۚ فَإِن كَانَ مِن قَوْمٍ عَدُوٍّ لَّكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ ۖ وَإِن كَانَ مِن قَوْمٍۭ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَـٰقٌ فَدِيَةٌ مُّسَلَّمَةٌ إِلَىٰٓ أَهْلِهِۦ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ ۖ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِّنَ ٱللَّهِ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾ وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهُۥ جَهَنَّمُ خَـٰلِدًا فِيهَا وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُۥ وَأَعَدَّ لَهُۥ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٩٣﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا ضَرَبْتُمْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَتَبَيَّنُوا۟ وَلَا تَقُولُوا۟ لِمَنْ أَلْقَىٰٓ إِلَيْكُمُ ٱلسَّلَـٰمَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا فَعِندَ ٱللَّهِ مَغَانِمُ كَثِيرَةٌ ۚ كَذَٰلِكَ كُنتُم مِّن قَبْلُ فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٩٤﴾

هیچ مؤمنی مجاز نیست که مؤمنی را به قتل برساند، مگر از روی اشتباه و خطا، و کسی که مؤمنی را از روی خطا به قتل رساند، باید یک برده مؤمن را آزاد کند، و خونبهایی به خانواده او بپردازد، مگر اینکه آنها ببخشند، پس اگر (مقتول) از قومی باشد که دشمنان شما هستند؛ ولی او مؤمن بوده، باید (قاتل) یک برده مؤمن را آزاد کند، و اگر (مقتول) از قومی باشد که میان شما و آنها پیمانی بر قرار است، باید خونبهایی به خانواده او بپردازد، و (نیز) یک برده مؤمن را آزاده کند، و هر کس که (برده ای) نیافت، پس دو ماه پی در پی روزه بگیرید، این توبه ای از جانب خداوند است، و خداوند دانا ی حکیم است. ﴿۹۲﴾ و هر کس مؤمنی را از روی عمد به قتل برساند، کیفرش دوزخ است، که در آن جاودانه می ماند، و خداوند بر او غضب می کند، و او را از رحمتش دور می سازد و عذاب بزرگی برای او آماده ساخته است. ﴿۹۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که در راه خدا (برای جهاد) رهسپار شدید، پس بررسی کنید، و به کسی که بر شما سلام کرد (و اظهار صلح و اسلام نمود) نگویید: «مؤمن نیستی» تا اینکه (غنایم و) سرمایه ی ناپایدار دنیا به دست آورید، زیرا غنیمتهای بسیاری (برای شما) نزد خداست، شما نیز پیش از این چنین بودید، آنگاه خداوند بر شما منت گذارد(و هدایت شدید) بنابراین بررسی کنید، که هر آیینه خداوند به آنچه انجام می دهید؛ آگاه است. ﴿۹٤﴾

لَّا يَسْتَوِى ٱلْقَٰعِدُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُو۟لِى ٱلضَّرَرِ
وَٱلْمُجَٰهِدُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ ۚ فَضَّلَ
ٱللَّهُ ٱلْمُجَٰهِدِينَ بِأَمْوَٰلِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ عَلَى ٱلْقَٰعِدِينَ دَرَجَةً
ۚ وَكُلًّا وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَفَضَّلَ ٱللَّهُ ٱلْمُجَٰهِدِينَ عَلَى
ٱلْقَٰعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾ دَرَجَٰتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً
وَرَحْمَةً ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَفَّىٰهُمُ
ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ ظَالِمِىٓ أَنفُسِهِمْ قَالُوا۟ فِيمَ كُنتُمْ ۖ قَالُوا۟ كُنَّا
مُسْتَضْعَفِينَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ قَالُوٓا۟ أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ ٱللَّهِ وَٰسِعَةً
فَتُهَاجِرُوا۟ فِيهَا ۚ فَأُو۟لَٰٓئِكَ مَأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۖ وَسَآءَتْ مَصِيرًا
﴿٩٧﴾ إِلَّا ٱلْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ ٱلرِّجَالِ وَٱلنِّسَآءِ
وَٱلْوِلْدَٰنِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾
فَأُو۟لَٰٓئِكَ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَعْفُوَ عَنْهُمْ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَفُوًّا
غَفُورًا ﴿٩٩﴾ ۞ وَمَن يُهَاجِرْ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ يَجِدْ فِى ٱلْأَرْضِ
مُرَٰغَمًا كَثِيرًا وَسَعَةً ۚ وَمَن يَخْرُجْ مِنۢ بَيْتِهِۦ مُهَاجِرًا إِلَى
ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ثُمَّ يُدْرِكْهُ ٱلْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُۥ عَلَى ٱللَّهِ ۗ
وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِى ٱلْأَرْضِ
فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَقْصُرُوا۟ مِنَ ٱلصَّلَوٰةِ إِنْ خِفْتُمْ
أَن يَفْتِنَكُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱلْكَٰفِرِينَ كَانُوا۟ لَكُمْ عَدُوًّا
مُّبِينًا ﴿١٠١﴾

(هرگز) مؤمنانی که بدون بیماری و آسیب، از جهاد باز نشستند، با مجاهدانی که در راه خدا با مال و جان خود جهاد کردند، یکسان نیستند، خداوند کسانی را که با مال و جان شان جهاد کردند؛ بر بازنشستگان (= ترک کنندگان جهاد باعذر) مرتبه برتری بخشیده است، و خداوند به هر یک (از آنها) وعده ی نیکو (= بهشت) داده است. و خداوند مجاهدان را بر قاعدان(= بازنشستگان)با پاداشی بزرگ برتری بخشیده است. ﴿۹۵﴾ درجاتی (در بهشت) از جانب خداوند، و آمرزش و رحمت (نصیب آنان می گردد) و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۹۶﴾ همانا کسانی که فرشتگان جانشان را گرفتند در حالی که به خویشتن ستم کرده بودند (فرشتگان) به آنان گفتند: شما در چه حالی بودید؟ گفتند: «ما در زمین مستضعف بودیم» (فرشتگان) گفتند: «مگر سر زمین خدا، پهناور نبود که در آن مهاجرت کنید؟» بنابراین جایگاهشان دوزخ است و بدجایی است. ﴿۹۷﴾ مگر آن مستضعفان از مردان و زنان و کودکانی که نه چاره ای دارند و نه راهی (برای نجات) می یابند. ﴿۹۸﴾ پس اینان را امید است که خداوند از ایشان در گذرد (و ببخشاید) و خداوند بخشاینده ی آمرزنده است. ﴿۹۹﴾ و کسی که در را خدا هجرت کند در زمین جاهای امن فراوان و گشایش (در رزق و روزی) می یابد. و کسی که به قصد هجرت به سوی خدا و پیامبرش ، از خانه خود بیرون رود، آنگاه مرگش فرا رسد، قطعاً پاداشش بر خداست. و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۰۰﴾ و چون در زمین سفر کنید، گناهی بر شما نیست که نماز را کوتاه (= قصر) کنید، اگر ترسید که کافران به شما زیانی برسانند، زیرا کافران، برای شما دشمن آشکاری هستند. ﴿۱۰۱﴾

وَإِذَا كُنتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُم مَّعَكَ وَلْيَأْخُذُوٓاْ أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُواْ فَلْيَكُونُواْ مِن وَرَآئِكُمْ وَلْتَأْتِ طَآئِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّواْ فَلْيُصَلُّواْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُواْ حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۗ وَدَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُم مَّيْلَةً وَٰحِدَةً ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن كَانَ بِكُمْ أَذًى مِّن مَّطَرٍ أَوْ كُنتُم مَّرْضَىٰٓ أَن تَضَعُوٓاْ أَسْلِحَتَكُمْ ۖ وَخُذُواْ حِذْرَكُمْ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٠٢﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱذْكُرُواْ ٱللَّهَ قِيَٰمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ ۚ فَإِذَا ٱطْمَأْنَنتُمْ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ كَانَتْ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ كِتَٰبًا مَّوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾ وَلَا تَهِنُواْ فِى ٱبْتِغَآءِ ٱلْقَوْمِ ۖ إِن تَكُونُواْ تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ ۖ وَتَرْجُونَ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ ٱلنَّاسِ بِمَآ أَرَىٰكَ ٱللَّهُ ۚ وَلَا تَكُن لِّلْخَآئِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

و چون (وقت خوف) در میان آنها باشی،و برای آنها نماز بر پا کردی،باید دسته ای از آنها با تو(به نماز) بایستند،و باید سلاحهایشان را با خود برگیرند . و چون سجده کردند(و نماز را تمام نمودند) باید (دسته دوم) پشت سرتان باشند، و باید آن دسته ای که نماز نخوانده اند؛ بیایند و با تو نماز بخوانند، و باید آنها احتیاط کنند و سلاحهایشان را(در نماز) با خود بگیرند،(زیرا) کافران آرزو دارند که شما از سلاحهای و متاعهای خود غافل شوید؛ پس یکباره بر شما یورش برند، و اگر برای شما از باران رنجی بود و بیمار(و مجروح) بودید؛ بر شما گناهی نیست (و مانعی ندارد) که سلاحهای خود را (بر زمین) بگذارید،ولی (وسایل دفاعی و) احتیاط خود را بر گیرید. همانا خداوند برای کافران عذابی خوارکننده آماده کرده است. ﴿۱۰۲﴾ پس چون نماز را به پایان رساندید، خدا را ایستاده، و نشسته و بر پهلوی خویش(خوابیده) یاد کنید، و هرگاه آرامش یافتید (و خوف زایل شد) نماز را (تمام و کامل) بر پا دارید، که همانا نماز (فریضه ای است که) در اوقات معینی بر مؤمنان واجب (و نوشته) شده است. ﴿۱۰۳﴾ و در تعقیب دشمن سست نشوید.اگر شما رنج می برید؛ آنها نیز مانند شما رنج می کشند، ولی شما امیدی از خدا دارید که آنها ندارند، و خداوند دانا ی حکیم است. ﴿۱۰۴﴾ یقیناً (این) کتاب را بحق بر تو نازل کردیم. تا به آنچه خداوند به تو آموخته در میان مردم داوری کنی، و مدافع (و حمایت کننده) خائنان مباش. ﴿۱۰۵﴾

وَٱسۡتَغۡفِرِ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿١٠٦﴾
وَلَا تُجَٰدِلۡ عَنِ ٱلَّذِينَ يَخۡتَانُونَ أَنفُسَهُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ
لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَّانًا أَثِيمٗا ﴿١٠٧﴾ يَسۡتَخۡفُونَ مِنَ
ٱلنَّاسِ وَلَا يَسۡتَخۡفُونَ مِنَ ٱللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمۡ إِذۡ يُبَيِّتُونَ
مَا لَا يَرۡضَىٰ مِنَ ٱلۡقَوۡلِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا يَعۡمَلُونَ
مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾ هَٰٓأَنتُمۡ هَٰٓؤُلَآءِ جَٰدَلۡتُمۡ عَنۡهُمۡ فِي
ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فَمَن يُجَٰدِلُ ٱللَّهَ عَنۡهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
أَم مَّن يَكُونُ عَلَيۡهِمۡ وَكِيلٗا ﴿١٠٩﴾ وَمَن يَعۡمَلۡ
سُوٓءًا أَوۡ يَظۡلِمۡ نَفۡسَهُۥ ثُمَّ يَسۡتَغۡفِرِ ٱللَّهَ يَجِدِ ٱللَّهَ
غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿١١٠﴾ وَمَن يَكۡسِبۡ إِثۡمٗا فَإِنَّمَا
يَكۡسِبُهُۥ عَلَىٰ نَفۡسِهِۦۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿١١١﴾
وَمَن يَكۡسِبۡ خَطِيٓـَٔةً أَوۡ إِثۡمٗا ثُمَّ يَرۡمِ بِهِۦ بَرِيٓـٔٗا فَقَدِ
ٱحۡتَمَلَ بُهۡتَٰنٗا وَإِثۡمٗا مُّبِينٗا ﴿١١٢﴾ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ
عَلَيۡكَ وَرَحۡمَتُهُۥ لَهَمَّت طَّآئِفَةٞ مِّنۡهُمۡ أَن يُضِلُّوكَ
وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمۡۖ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن
شَيۡءٖۚ وَأَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ
وَعَلَّمَكَ مَا لَمۡ تَكُن تَعۡلَمُۚ وَكَانَ فَضۡلُ ٱللَّهِ
عَلَيۡكَ عَظِيمٗا ﴿١١٣﴾

و از خداوند آمرزش بخواه، حقا که خداوند، آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۰۶﴾ و از کسانی که به خود خیانت کردند، دفاع مکن، یقیناً خداوند، افراد خیانت پیشه ی گنهکار را دوست ندارد. ﴿۱۰۷﴾ آنها (زشتکاریهای خود را) از مردم پنهان می دارند، اما از خدا پنهان نمی دارند، و او با ایشان است؛ هنگامی که در جلسات شبانه سخنانی را که خداوند نمی پسندد، تدبیر می کنند، و خداوند به آنچه انجام می دهند؛ احاطه دارد. ﴿۱۰۸﴾ هان!شما کسانی هستید که در زندگی دنیا، از آنان دفاع کردید، پس کیست که در روز قیامت در برابر خداوند از آنها دفاع کند؟ یا چه کسی است که وکیل و حامی آنها خواهد بود؟ ﴿۱۰۹﴾ و کسی که کار بدی انجام دهد یا بر خویشتن ستم کند، پس از خداوند آمرزش بطلبد، خدا را آمرزنده ی مهربان خواهد یافت. ﴿۱۱۰﴾ و هر کس گناهی مرتکب شود، پس تنها به زیان خود مرتکب شده است، و خداوند دانای حکیم است. ﴿۱۱۱﴾ و هر کس خطا یا گناهی مرتکب شود، سپس بی گناهی را به آن متهم کند، قطعاً بار بهتان و گناه آشکاری را بر دوش گرفته است. ﴿۱۱۲﴾ و اگر فضل خدا و رحمتش شامل حال تو نبود، هر آینه گروهی از آنان قصد داشتند که تو را گمراه کنند، و جز خودشان را گمراه نمی کنند، و هیچ زیانی به تو نمی رسانند، و خداوند کتاب و حکمت (= سنت) برتو نازل کرد، و آنچه را نمی دانستی، به تو آموخت، و فضل خدا بر تو (همیشه) بزرگ بوده است. ﴿۱۱۳﴾

۞ لَّا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّن نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ
بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۚ
وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ
نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾ وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ
مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ
الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ
وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ
بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن
يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾ إِن
يَدْعُونَ مِن دُونِهِ إِلَّا إِنَاثًا وَإِن يَدْعُونَ
إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾ لَّعَنَهُ اللَّهُ ۘ وَقَالَ
لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١١٨﴾
وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ
آذَانَ الْأَنْعَامِ وَلَآمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ
اللَّهِ ۚ وَمَن يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ
فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾ يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ ۖ
وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾ أُولَٰئِكَ
مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٢١﴾

در بسیاری از (در گوشی و) نجواهایشان خیری نیست، مگر که (با این کار) امر به صدقه دادن یا کار نیک، یا اصلاح در میان مردم کند. و هر کس برای خشنودی خداوند چنین کند، به زودی پاداش بزرگی به او خواهیم داد. ﴿۱۱٤﴾ و کسی که پس از آنکه هدایت (و راه حق) برایش روشن شد؛ با پیامبر مخالفت کند، و از راهی جز راه مؤمنان پیروی کند، ما او را به آنچه پیروی کرده؛ واگذاریم، و او را به جهنم در افکنیم، و بد جایگاهی است. ﴿۱۱۵﴾ قطعاً خداوند، شرک آوردن به او را نمی آمرزد، و جز آن (هرگناهی) را برای هر که بخواهد می آمرزد. و هر کس به خدا شرک آورد، پس بدون شک در گمراهی دوری افتاده است. ﴿۱۱٦﴾ (مشرکان) جز خدا چیزهایی (= بتهای) ماده را می خوانند و (در حقیقت) جز شیطان سر کش را نمی خوانند.﴿۱۱۷﴾ خداوند او را از رحمت خویش دور ساخته ، و او گفت: «از بندگان تو، سهمی معین خواهم گرفت. ﴿۱۱۸﴾ و مسلماً آنها را گمراه می کنم، و آنان را به آرزوهای باطل افکنم، و به آنان دستور می دهم که گوش چهار پایان بشکافند، و وادارشان می کنم؛ تا خلقت و آفرینش خدا را تغییر دهند». و هر کس شیطان را به جای خدا ولی و دوست خود بگیرد، قطعاً زیانی آشکار کرده است. ﴿۱۱۹﴾ (شیطان) به آنها وعده می دهد و آنان را به آرزو افکند، و شیطان جز فریب و باطل به آنان وعده نمی دهد. ﴿۱۲۰﴾ آنها (= پیروان شیطان) جایگاهشان جهنم است، و هیچ راه فراری از آن نخواهند یافت. ﴿۱۲۱﴾

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدۡخِلُهُمۡ
جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ
وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٗاۚ وَمَنۡ أَصۡدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلٗا ﴿١٢٢﴾
لَّيۡسَ بِأَمَانِيِّكُمۡ وَلَآ أَمَانِيِّ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِۗ مَن
يَعۡمَلۡ سُوٓءٗا يُجۡزَ بِهِۦ وَلَا يَجِدۡ لَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيّٗا
وَلَا نَصِيرٗا ﴿١٢٣﴾ وَمَن يَعۡمَلۡ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِن
ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ
وَلَا يُظۡلَمُونَ نَقِيرٗا ﴿١٢٤﴾ وَمَنۡ أَحۡسَنُ دِينٗا مِّمَّنۡ
أَسۡلَمَ وَجۡهَهُۥ لِلَّهِ وَهُوَ مُحۡسِنٞ وَٱتَّبَعَ مِلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ
حَنِيفٗاۗ وَٱتَّخَذَ ٱللَّهُ إِبۡرَٰهِيمَ خَلِيلٗا ﴿١٢٥﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ
شَيۡءٖ مُّحِيطٗا ﴿١٢٦﴾ وَيَسۡتَفۡتُونَكَ فِي ٱلنِّسَآءِۖ قُلِ ٱللَّهُ
يُفۡتِيكُمۡ فِيهِنَّ وَمَا يُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ فِي
يَتَٰمَى ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِي لَا تُؤۡتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ
وَتَرۡغَبُونَ أَن تَنكِحُوهُنَّ وَٱلۡمُسۡتَضۡعَفِينَ مِنَ
ٱلۡوِلۡدَٰنِ وَأَن تَقُومُواْ لِلۡيَتَٰمَىٰ بِٱلۡقِسۡطِۚ وَمَا
تَفۡعَلُواْ مِنۡ خَيۡرٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِهِۦ عَلِيمٗا ﴿١٢٧﴾

و کسانی که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند، بزودی آنان را درباغهایی (از بهشت) وارد می کنیم که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است، جاودانه در آن خواهند ماند، وعده خدا حق است، و کیست که در گفتار (و وعده هایش) از خدا راستگوتر باشد؟ ﴿۱۲۲﴾ (این فضلیت و برتری) به آرزوهای شما و آرزوهای اهل کتاب نیست، هر کس کار بدی انجام دهد، به کیفر آن خواهد رسید و جز خدا، یار و مددکاری برای خود نخواهد یافت. ﴿۱۲۳﴾ و کسی که چیزی از کارها شایسته را انجام دهد، چه مرد باشد یا زن، در حالی که او مؤمن باشد، اینان به بهشت داخل می شوند و کمترین ستمی (باندازه ی گودی پشت هسته ی خرما) به آنها نخواهد شد. ﴿۱۲٤﴾ و چه کسی نیک آیین تر است از کسی که روی خود را به خدا سپرد (و مخلصانه تسلیم شد) و نیکو کار (و فرمانبردار) بود و آیین پاک ابراهیم را پیروی کرد؟ و خداوند ابراهیم را به دوستی خود بر گزیده است. ﴿۱۲۵﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن خداست، و خداوند به هر چیزی احاطه دارد. ﴿۱۲٦﴾ از تو (ای پیامبر) درباره ی زنان فتوا می خواهند، بگو: خداوند درباره آنان به شما فتوا می دهد و (همچنین) آنچه در کتاب(= قرآن کریم) بر شما خوانده می شود؛ درباره ی زنان یتیمی که آنچه را که برای آنان مقرر شده است (از مهر و میراث و حقوق) به آنها نمی دهید، و می خواهید که با آنها ازدواج کنید. و (نیز به شما توصیه می کند و فتوا می دهد در مورد) کودکان صغیر ناتوان ، و اینکه با یتیمان به عدالت رفتار کنید، و آنچه از نیکیها انجام می دهید، خداوند به آن آگاه است. ﴿۱۲۷﴾

وَإِنِ ٱمۡرَأَةٌ خَافَتۡ مِنۢ بَعۡلِهَا نُشُوزًا أَوۡ إِعۡرَاضٗا فَلَا
جُنَاحَ عَلَيۡهِمَآ أَن يُصۡلِحَا بَيۡنَهُمَا صُلۡحٗاۚ وَٱلصُّلۡحُ
خَيۡرٞۗ وَأُحۡضِرَتِ ٱلۡأَنفُسُ ٱلشُّحَّۚ وَإِن تُحۡسِنُواْ
وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا
﴿١٢٨﴾ وَلَن تَسۡتَطِيعُوٓاْ أَن تَعۡدِلُواْ بَيۡنَ ٱلنِّسَآءِ وَلَوۡ
حَرَصۡتُمۡۖ فَلَا تَمِيلُواْ كُلَّ ٱلۡمَيۡلِ فَتَذَرُوهَا
كَٱلۡمُعَلَّقَةِۚ وَإِن تُصۡلِحُواْ وَتَتَّقُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ
غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿١٢٩﴾ وَإِن يَتَفَرَّقَا يُغۡنِ ٱللَّهُ كُلّٗا مِّن
سَعَتِهِۦۚ وَكَانَ ٱللَّهُ وَٰسِعًا حَكِيمٗا ﴿١٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَلَقَدۡ وَصَّيۡنَا ٱلَّذِينَ
أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ وَإِيَّاكُمۡ أَنِ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ
وَإِن تَكۡفُرُواْ فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ
وَكَانَ ٱللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدٗا ﴿١٣١﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾ إِن يَشَأۡ
يُذۡهِبۡكُمۡ أَيُّهَا ٱلنَّاسُ وَيَأۡتِ بِـَٔاخَرِينَۚ وَكَانَ ٱللَّهُ
عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرٗا ﴿١٣٣﴾ مَّن كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ ٱلدُّنۡيَا
فَعِندَ ٱللَّهِ ثَوَابُ ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ سَمِيعَۢا
بَصِيرٗا ﴿١٣٤﴾

و اگر زنی، از ناسازگاری یا اعراض شوهرش بیم داشت، پس بر آن دو گناهی نیست که با هم صلح کنند، و صلح، بهتر است،ـ اگر چه نفسها را بخل فرا گرفته است ـ و اگر نیکی کنید و پرهیزگاری پیشه سازید(و گذشت کنید) قطعاً خداوند به آن چه انجام می دهید؛ آگاه است. ﴿۱۲۸﴾ و هر چند بکوشید هرگز نمی توانید (از نظر محبت قلبی) در میان زنان عدالت بر قرار کنید. پس یکسره به سوی یکی میل نکنید، که دیگری را بلاتکلیف (و سر گشته) رها کنید، و اگر راه اصلاح پیش گیرید، و پرهیزگاری کنید، خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۲۹﴾ و اگر آن دو از یکدیگر جدا شوند، خداوند هر کدام از آنها را با فضل و کرم خود بی نیاز می کند، و خداوند گشایشگر حکیم است. ﴿۱۳۰﴾ و آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است از آن خداست، و ما به کسانی که پیش از شما کتاب (آسمانی) به آنها داده شدند و (نیز) به شما سفارش کردیم که «از خدا بترسید» (و یکتا پرست باشید) و اگر کافر شوید(بدانید) آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن خداست، و خداوند بی نیاز(و) ستوده است. ﴿۱۳۱﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن خداست، و خداوند برای کارسازی کافی است. ﴿۱۳۲﴾ ای مردم! اگر او بخواهد، شما را از میان می برد و دیگران را(به جای شما) می آورد، و خداوند بر این (کار) تواناست. ﴿۱۳۳﴾ هر کس که پاداش دنیوی بخواهد؛ پس (بداند که) پاداش دنیا و آخرت نزد خداست. و خداوند شنوا ی بینا است. ﴿۱۳٤﴾

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ قَوَّٰمِينَ بِٱلۡقِسۡطِ شُهَدَآءَ لِلَّهِ وَلَوۡ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمۡ أَوِ ٱلۡوَٰلِدَيۡنِ وَٱلۡأَقۡرَبِينَۚ إِن يَكُنۡ غَنِيًّا أَوۡ فَقِيرٗا فَٱللَّهُ أَوۡلَىٰ بِهِمَاۖ فَلَا تَتَّبِعُواْ ٱلۡهَوَىٰٓ أَن تَعۡدِلُواْۚ وَإِن تَلۡوُۥٓاْ أَوۡ تُعۡرِضُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرٗا ﴿١٣٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِن قَبۡلُۚ وَمَن يَكۡفُرۡ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ فَقَدۡ ضَلَّ ضَلَٰلَۢا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ ثُمَّ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ ثُمَّ ٱزۡدَادُواْ كُفۡرٗا لَّمۡ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغۡفِرَ لَهُمۡ وَلَا لِيَهۡدِيَهُمۡ سَبِيلَۢا ﴿١٣٧﴾ بَشِّرِ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ بِأَنَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾ ٱلَّذِينَ يَتَّخِذُونَ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ أَيَبۡتَغُونَ عِندَهُمُ ٱلۡعِزَّةَ فَإِنَّ ٱلۡعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعٗا ﴿١٣٩﴾ وَقَدۡ نَزَّلَ عَلَيۡكُمۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ أَنۡ إِذَا سَمِعۡتُمۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ يُكۡفَرُ بِهَا وَيُسۡتَهۡزَأُ بِهَا فَلَا تَقۡعُدُواْ مَعَهُمۡ حَتَّىٰ يَخُوضُواْ فِي حَدِيثٍ غَيۡرِهِۦٓۚ إِنَّكُمۡ إِذٗا مِّثۡلُهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ جَامِعُ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱلۡكَٰفِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید! برپا دارنده ی عدالت باشید، برای خدا شهادت دهید؛ اگر چه به زیان خود شما یا پدر و مادر و نزدیکان (شما) باشد، اگر (مدعی علیه) توانگر یا فقیر باشد.(به هر حال) خداوند به آنان سزاوارتر (و مهربانتر) است. پس از هوای نفس پیروی نکنید، که از حق منحرف می شوید و اگر زبان را بگردانید (و حق را تحریف کنید) یا (از اظهار حق) اعراض کنید، مسلماً خداوند به آنچه انجام می دهید؛ آگاه است. ﴿۱۳۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! به خداوند و پیامبرش و کتابی که بر او نازل کرده و کتابی که پیش از این فرستاده است؛ ایمان بیاورید (و بر آن پایدار باشید) و هر کس به خدا و فرشتگان و کتابهایش و پیامبرانش و روز قیامت کافر شود؛ بتحقیق در گمراهی دور و درازی افتاده است. ﴿۱۳۶﴾ همانا کسانی که ایمان آورده اند، سپس کافر شدند، باز ایمان آوردند، سپس کافر شدند،آنگاه بر کفر (خود) افزودند؛ خداوند هرگز آنان را نخواهد بخشید، و آنها را به راه (راست) هدایت نخواهد کرد. ﴿۱۳۷﴾ به منافقان بشارت ده که برایشان عذابی دردناک است. ﴿۱۳۸﴾ آنان که کافران را به جای مؤمنان به دوستی بر می گزینند، آیا به نزد آنان عزت می جویند؟ پس (بدانند که) عزت همه ازآن خداست. ﴿۱۳۹﴾ و مسلماً (خداوند) در قرآن (این حکم) را بر شما نازل کرده که چون شنیدید (افرادی) آیات خدا را انکار می کنند و آن را به ریشخند می گیرند با آنان ننشینید تا به سخن دیگری بپردازند (و اگر با آنان بنشیند) در این صورت قطعاً شما (نیز) هم مانند آنها خواهید بود. همانا خداوند همه ی منافقان و کافران را در جهنم گرد می آورد. ﴿۱۴۰﴾

ٱلَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمۡ فَإِن كَانَ لَكُمۡ فَتۡحٞ مِّنَ ٱللَّهِ
قَالُوٓاْ أَلَمۡ نَكُن مَّعَكُمۡ وَإِن كَانَ لِلۡكَٰفِرِينَ نَصِيبٞ
قَالُوٓاْ أَلَمۡ نَسۡتَحۡوِذۡ عَلَيۡكُمۡ وَنَمۡنَعۡكُم مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ
فَٱللَّهُ يَحۡكُمُ بَيۡنَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ وَلَن يَجۡعَلَ ٱللَّهُ
لِلۡكَٰفِرِينَ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ
يُخَٰدِعُونَ ٱللَّهَ وَهُوَ خَٰدِعُهُمۡ وَإِذَا قَامُوٓاْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ
قَامُواْ كُسَالَىٰ يُرَآءُونَ ٱلنَّاسَ وَلَا يَذۡكُرُونَ ٱللَّهَ إِلَّا
قَلِيلٗا ﴿١٤٢﴾ مُّذَبۡذَبِينَ بَيۡنَ ذَٰلِكَ لَآ إِلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِ وَلَآ
إِلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِۚ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ سَبِيلٗا
﴿١٤٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡكَٰفِرِينَ
أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۚ أَتُرِيدُونَ أَن تَجۡعَلُواْ لِلَّهِ
عَلَيۡكُمۡ سُلۡطَٰنٗا مُّبِينًا ﴿١٤٤﴾ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ فِي
ٱلدَّرۡكِ ٱلۡأَسۡفَلِ مِنَ ٱلنَّارِ وَلَن تَجِدَ لَهُمۡ نَصِيرًا ﴿١٤٥﴾
إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ وَأَصۡلَحُواْ وَٱعۡتَصَمُواْ بِٱللَّهِ
وَأَخۡلَصُواْ دِينَهُمۡ لِلَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَعَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَۖ
وَسَوۡفَ يُؤۡتِ ٱللَّهُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿١٤٦﴾ مَّا
يَفۡعَلُ ٱللَّهُ بِعَذَابِكُمۡ إِن شَكَرۡتُمۡ وَءَامَنتُمۡۚ وَكَانَ
ٱللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمٗا ﴿١٤٧﴾

کسانی که همواره انتظار می کشند (و مراقب شما هستند) اگر فتح و پیروزی از جانب خدا نصیب شما گردد، می گویند: «مگر ما شما نبودیم؟» واگر بهره ای نصیب کافران گردد، گویند: « مگر ما بر شما چیره نشده ایم (و پشتیبان شما نبودیم) و شما را از (آسیب) مؤمنان بازنداشتیم؟». پس خداوند در روز قیامت میان شما داوری می کند، و خداوند هرگز برای کافران راهی به (زیان) مؤمنان قرار نداده است. ﴿۱۴۱﴾ بی شک منافقان (بگمان خودشان) خدا را فریب می دهند، در حالی که او آنها را فریب می دهد، و چون به نماز برخیزند؛ با سستی و کاهلی بر می خیزند، در چشم مردم خود نمایی می کنند و(در نمازشان) خدا را جز اندکی یاد نمی کنند. ﴿۱۴۲﴾ (منافقان) بین این دو (گروه مؤمنان و کافران) دو دل و سرگشته اند. نه با اینانند و نه با آنان اند، و هر کس را که خداوند گمراهی کند، راهی برای او نخواهی یافت. ﴿۱۴۳﴾ ای کسانی که ایمان آوردید! کافران را به جای مؤمنان دوستان (خود) نگیرید،آیا می خواهید (با این کار) برای خداوند دلیل آشکاری بر ضد خود پدید آورید؟ ﴿۱۴۴﴾ همانا منافقان در پایین ترین طبقه (= درکات) آتش (جهنم) هستند، و هرگز یاوری برای آنها نخواهی یافت. ﴿۱۴۵﴾ مگر آنان که توبه کردند و جبران و اصلاح نمودند، و به خداوند تمسک جستند و دین خود رابرای خدا خالص گرداندند، پس اینان با مؤمنان خواهند بود، وخداوند به زودی مؤمنان را پاداش بزرگی خواهد داد. ﴿۱۴۶﴾ خدا چه نیازی به عذاب شما دارد اگر سپاسگزاری کنید و ایمان آورید؟! و خداوند شکرگزار داناست. ﴿۱۴۷﴾

۞ لَّا يُحِبُّ ٱللَّهُ ٱلْجَهْرَ بِٱلسُّوٓءِ مِنَ ٱلْقَوْلِ إِلَّا مَن ظُلِمَ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾ إِن تُبْدُوا۟ خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا۟ عَن سُوٓءٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَيُرِيدُونَ أَن يُفَرِّقُوا۟ بَيْنَ ٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَن يَتَّخِذُوا۟ بَيْنَ ذَٰلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَٰفِرُونَ حَقًّا ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ وَلَمْ يُفَرِّقُوا۟ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُو۟لَٰٓئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾ يَسْـَٔلُكَ أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ أَن تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَٰبًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ۚ فَقَدْ سَأَلُوا۟ مُوسَىٰٓ أَكْبَرَ مِن ذَٰلِكَ فَقَالُوٓا۟ أَرِنَا ٱللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ۚ ثُمَّ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ ٱلْبَيِّنَٰتُ فَعَفَوْنَا عَن ذَٰلِكَ ۚ وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطَٰنًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ ٱلطُّورَ بِمِيثَٰقِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمُ ٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا۟ فِى ٱلسَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَٰقًا غَلِيظًا ﴿١٥٤﴾

خداوند بانگ برداشتن به سخنان ناروا را دوست ندارد، مگر (از جانب) آن کس که مورد ستم واقع شده باشد، و خداوند شنوای داناست. ﴿۱۴۸﴾ اگر کار نیک آشکار کنید یا آن را پنهان دارید، یا از بدی و (ستمی که به شما رسیده) گذشت نمایید، پس (بدانید که) خداوند آمرزنده ی تواناست. ﴿۱۴۹﴾ همانا کسانی که به خدا و پیامبرانش کفر می ورزند و می خواهند میان خدا وپیامبرانش جدایی بیندازند؛ ومی گویند: «به بعضی ایمان می آوریم ؛ وبعضی را انکار می کنیم » ومی خواهند بین این (وآن) راهی (برای خود) برگزینند. ﴿۱۵۰﴾ آنها در حقیقت کافرند،و برای کافران عذاب خوارکننده ای؛ آماده کرده ایم. ﴿۱۵۱﴾ وکسانی که به خدا وپیامبرانش ایمان آورده ومیان هیچ یک ازآنان جدائی نیفکندند؛ اینان (خداوند) بزودی پاداششان راخواهد داد، وخداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱۵۲﴾ اهل کتاب (= یهودیان) از تو می خواهند که کتابی از آسمان (یکجا) بر آنها نازل کنی، همانا آنها از موسی، بزرگتر از این را خواستند و گفتند:« خدا را آشکارا به ما نشان بده». پس بخاطر این ظلم و ستمکاری شان صاعقه آنها را فرو گرفت، سپس بعد از آنکه معجزه و دلایل روشن برایشان آمد، گوساله را (به خدائی) گرفتند، و ما از آن گناه در گذشتیم (و بخشیدیم). و به موسی حجت (و برهان) آشکاری دادیم. ﴿۱۵۳﴾ و بخاطر گرفتن پیمان از ایشان (کوه) طور را بر فراز آنها بر افراشتیم و به آنها گفتیم: «سجده کنان به دروازه (بیت المقدس) داخل شوید». و (نیز) به آنان گفتیم: در روز شنبه تجاوز نکنید (و از صید ماهی دست بکشید) و از آنان پیمان محکمی گرفتیم. ﴿۱۵۴﴾

فَبِمَا نَقْضِهِم مِّيثَٰقَهُمْ وَكُفْرِهِم بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَقَتْلِهِمُ ٱلْأَنۢبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌۢ ۚ بَلْ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾ وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتَٰنًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا ٱلْمَسِيحَ عِيسَى ٱبْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ ٱللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِن شُبِّهَ لَهُمْ ۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ ۚ مَا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا ٱتِّبَاعَ ٱلظَّنِّ ۚ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًۢا ﴿١٥٧﴾ بَل رَّفَعَهُ ٱللَّهُ إِلَيْهِ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِن مِّنْ أَهْلِ ٱلْكِتَٰبِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِۦ قَبْلَ مَوْتِهِۦ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾ فَبِظُلْمٍ مِّنَ ٱلَّذِينَ هَادُوا۟ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَٰتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾ وَأَخْذِهِمُ ٱلرِّبَوٰا۟ وَقَدْ نُهُوا۟ عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَٰلَ ٱلنَّاسِ بِٱلْبَٰطِلِ ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾ لَّٰكِنِ ٱلرَّٰسِخُونَ فِى ٱلْعِلْمِ مِنْهُمْ وَٱلْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ ۚ وَٱلْمُقِيمِينَ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ وَٱلْمُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلْمُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

پس بخاطر پیمان شکنی شان و انکار آیات خدا، و به ناحق کشتن پیامبران و (این) گفته شان که دلهای ما در پرده است (و سخنان پیامبر را درک نمی کنیم). بلکه خداوند به سبب کفرشان بر (دلهای) آنها مهرزده است؛ پس جز عده کمی ایمان نمی آورند. ﴿۱۵۵﴾ و (نیز) بخاطر کفرشان و تهمت بزرگی که بر مریم زدند. ﴿۱۵۶﴾ و (نیز) بخاطر این گفته شان که « ما مسیح، عیسی پسر مریم پیامبر خدا را کشتیم». در حالی که نه او را کشتند و نه به دار آوریختند، لکن امر بر آنها مشتبه شد، و هر آینه آنان که در (باره ی قتل) او اختلاف کردند، قطعاً از آن در شک هستند، و علم به آن ندارند و تنها از گمان پیروی می کنند و به یقین او را نکشته اند. ﴿۱۵۷﴾ بلکه خداوند او را به سوی خود بالا برد، و خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۱۵۸﴾ و (کسی) از اهل کتاب نیست مگر این که قبل از مرگش به او (= حضرت عیسی) ایمان می آورد، و(عیسی) روز قیامت بر آنها گواه خواهد بود. ﴿۱۵۹﴾ پس به (کیفر) ستمی که قوم یهود مرتکب شدند، و (نیز) بخاطر جلو گیری بسیار آنها از راه خدا، چیزیهای پاکیزه ای را که برایشان حلال بود؛ بر آنها حرام کردیم. ﴿۱۶۰﴾ و (نیز) به سبب ربا گرفتنشان، در حالی که از آن نهی شده بودند، و (نیز) به سبب آنکه اموال مردم را به ناحق می خورند، و ما برای کافرانشان عذاب دردناکی آماده کردیم. ﴿۱۶۱﴾ ولی (دانشمندان و) راسخان در علم از آنان و مؤمنان، به آنچه بر تو نازل شده و آنچه پیش از تو نازل گردیده؛ ایمان می آورند، و (همچنین) بر پا دارندگان نماز و زکات دهندگان، و مؤمنان به خدا و روز قیامت؛ بزودی به همه ی آنها پاداش بزرگی خواهیم داد. ﴿۱۶۲﴾

۞ إِنَّآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ كَمَآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ نُوحٖ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ
مِنۢ بَعۡدِهِۦۚ وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ
وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَٱلۡأَسۡبَاطِ وَعِيسَىٰ وَأَيُّوبَ
وَيُونُسَ وَهَٰرُونَ وَسُلَيۡمَٰنَۚ وَءَاتَيۡنَا دَاوُۥدَ زَبُورٗا ﴿١٦٣﴾
وَرُسُلٗا قَدۡ قَصَصۡنَٰهُمۡ عَلَيۡكَ مِن قَبۡلُ وَرُسُلٗا لَّمۡ
نَقۡصُصۡهُمۡ عَلَيۡكَۚ وَكَلَّمَ ٱللَّهُ مُوسَىٰ تَكۡلِيمٗا ﴿١٦٤﴾
رُّسُلٗا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ
حُجَّةُۢ بَعۡدَ ٱلرُّسُلِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمٗا ﴿١٦٥﴾
لَّٰكِنِ ٱللَّهُ يَشۡهَدُ بِمَآ أَنزَلَ إِلَيۡكَۖ أَنزَلَهُۥ بِعِلۡمِهِۦۖ
وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَشۡهَدُونَۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾ إِنَّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ قَدۡ ضَلُّواْ
ضَلَٰلَۢا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَظَلَمُواْ لَمۡ
يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغۡفِرَ لَهُمۡ وَلَا لِيَهۡدِيَهُمۡ طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾ إِلَّا
طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ
يَسِيرٗا ﴿١٦٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدۡ جَآءَكُمُ ٱلرَّسُولُ
بِٱلۡحَقِّ مِن رَّبِّكُمۡ فَـَٔامِنُواْ خَيۡرٗا لَّكُمۡۚ وَإِن تَكۡفُرُواْ
فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا
حَكِيمٗا ﴿١٧٠﴾

همانا ما به تو وحی فرستادیم همان گونه که به نوح و پیامبران بعد از او وحی فرستادیم و (نیز) به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط (= نوادگان دوازده گانه) و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان وحی فرستادیم و به داود زبور دادیم. ﴿۱۶۳﴾ و پیامبرانی که سر گذشت آنها را پیش از این برای تو بیان کرده ایم، و پیامبرانی که سر گذشت آنها را بیان نکردیم، و خداوند (بدون واسطه) با موسی سخن گفت. ﴿۱۶۴﴾ پیامبرانی که بشارت دهنده و بیم دهنده بودند، تا بعد از (آمدن) این پیامبران برای مردم بر خدا حجتی نباشد و خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۱۶۵﴾ لیکن خداوند به آنچه بر تو نازل کرده است؛ گواهی می دهد، که آن را به علم خود نازل کرده است، و فرشتگان (نیز) گواهی می دهند، و (اگر چه) گواهی خدا کافی است. ﴿۱۶۶﴾ هر آینه آنان که کافر شدند و (مردم را) از راه خدا بازداشتند، محققاً در گمراهی دوری گرفتار شده اند. ﴿۱۶۷﴾ آنان که کافر شدند و ستم کردند، خداوند هرگز آنها را نخواهد بخشید و آنها را به راهی هدایت نخواهد کرد. ﴿۱۶۸﴾ مگر راه جهنم، که جاودانه در آن خواهند ماند و این (کار) بر خداوند آسان است. ﴿۱۶۹﴾ ای مردم، بی گمان پیامبر (موعود محمد صلی الله علیه وآله وسلم) با (آیین) حق از جانب پروردگارتان برای شما آمد، پس به او ایمان بیاورید که برای شما بهتر است، و اگر کافر شوید؛ پس یقیناً (بدانید که) آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، (و کفر شما به او زیانی نمی رساند) و خداوند دانا ی حکیم است. ﴿۱۷۰﴾

يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَا تَغۡلُواْ فِي دِينِكُمۡ وَلَا تَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلۡحَقَّۚ إِنَّمَا ٱلۡمَسِيحُ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ رَسُولُ ٱللَّهِ وَكَلِمَتُهُۥٓ أَلۡقَىٰهَآ إِلَىٰ مَرۡيَمَ وَرُوحٞ مِّنۡهُۖ فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦۖ وَلَا تَقُولُواْ ثَلَٰثَةٌۚ ٱنتَهُواْ خَيۡرٗا لَّكُمۡۚ إِنَّمَا ٱللَّهُ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ سُبۡحَٰنَهُۥٓ أَن يَكُونَ لَهُۥ وَلَدٞۘ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلٗا ﴿١٧١﴾ لَّن يَسۡتَنكِفَ ٱلۡمَسِيحُ أَن يَكُونَ عَبۡدٗا لِّلَّهِ وَلَا ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ ٱلۡمُقَرَّبُونَۚ وَمَن يَسۡتَنكِفۡ عَنۡ عِبَادَتِهِۦ وَيَسۡتَكۡبِرۡ فَسَيَحۡشُرُهُمۡ إِلَيۡهِ جَمِيعٗا ﴿١٧٢﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُوَفِّيهِمۡ أُجُورَهُمۡ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضۡلِهِۦۖ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ ٱسۡتَنكَفُواْ وَٱسۡتَكۡبَرُواْ فَيُعَذِّبُهُمۡ عَذَابًا أَلِيمٗا وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيّٗا وَلَا نَصِيرٗا ﴿١٧٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدۡ جَآءَكُم بُرۡهَٰنٞ مِّن رَّبِّكُمۡ وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ نُورٗا مُّبِينٗا ﴿١٧٤﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَٱعۡتَصَمُواْ بِهِۦ فَسَيُدۡخِلُهُمۡ فِي رَحۡمَةٖ مِّنۡهُ وَفَضۡلٖ وَيَهۡدِيهِمۡ إِلَيۡهِ صِرَٰطٗا مُّسۡتَقِيمٗا ﴿١٧٥﴾

ای اهل کتاب! در دین خود غلو نکنید و درباره ی خدا جز حق نگویید، همانا مسیح عیسی پسر مریم فرستاده ی خدا و کلمه ی اوست؛ که او را به مریم القا نمود، و روحی از جانب اوست، پس به خدا و پیامبرانش ایمان بیاورید، و نگویید: (خداوند) سه گانه است، (از این سخن) باز آیید که برای شما بهتر است، خدا تنها معبود یگانه است و از این که فرزندی داشته باشد پاک (و منزه) است، آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست و خداوند برای کارسازی کافی است. ﴿۱۷۱﴾ مسیح هرگز ابا ندارد که بنده ی خدا باشد، و نه فرشتگان مقرب(ابا دارند) و هر کس از بنده گی او سر باز زند و تکبر کند، بزودی همه ی آنها را (در قیامت) نزد خود محشور خواهد کرد. ﴿۱۷۲﴾ اما آنان که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، پاداشهایشان را بطور کامل خواهد داد، و از فضل خویش بر آنها خواهد افزود، و اما آنان که ابا کردند و تکبر ورزیدند، آنان را به عذابی دردناک عذاب می کند، و برای خود غیر از خدا، دوست و یاوری نخواهند یافت. ﴿۱۷۳﴾ ای مردم! همانا دلیل و حجتی از جانب پروردگارتان برای شما آمد، و نوری آشکار به سوی شما نازل کردیم. ﴿۱۷٤﴾ اما آنان که به خدا ایمان آوردند و به او تمسک جستند، بزودی همه را در رحمت و فضل خود، وارد خواهد کرد، و آنان را در راه راستی به سوی خود هدایتشان می کند. ﴿۱۷۵﴾

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ ٱللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي ٱلْكَلَٰلَةِ ۚ إِنِ ٱمْرُؤٌا۟
هَلَكَ لَيْسَ لَهُۥ وَلَدٌ وَلَهُۥٓ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ ۚ
وَهُوَ يَرِثُهَآ إِن لَّمْ يَكُن لَّهَا وَلَدٌ ۚ فَإِن كَانَتَا ٱثْنَتَيْنِ
فَلَهُمَا ٱلثُّلُثَانِ مِمَّا تَرَكَ ۚ وَإِن كَانُوٓا۟ إِخْوَةً رِّجَالًا
وَنِسَآءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ ٱلْأُنثَيَيْنِ ۗ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ
أَن تَضِلُّوا۟ ۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌۢ ﴿١٧٦﴾

از تو (درباره ی کلاله= مرده نه فرزند دارد نه پدر) فتوا می خواهند، بگو: « خداوند در (باره ی) کلاله برای شما فتوی می دهد، اگر مردی بمیرد که فرزند نداشته باشد و برای او خواهری باشد، نصف اموالی را که به جا گذاشته، برای او است. و او تمام مال خواهر را به ارث می برد، (اگر خواهر بمیرد) در صورتی که فرزند نداشته باشد، و چنانچه دو (خواهرش) باقی باشند؛ دو سوم ترکه را می برند، و اگر چندین مردان و زنانی برادر و خواهر باشند برای هر مرد دو برابر سهم زن خواهد بود، خداوند (احکام خویش را) برای شما بیان می کند تا گمراه نشوید، و خداوند به همه چیز داناست». ﴿۱۷۶﴾

سورة المائدة

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَوْفُوا۟ بِٱلْعُقُودِ ۚ أُحِلَّتْ لَكُم
بَهِيمَةُ ٱلْأَنْعَٰمِ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّى ٱلصَّيْدِ
وَأَنتُمْ حُرُمٌ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ لَا تُحِلُّوا۟ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ وَلَا ٱلشَّهْرَ ٱلْحَرَامَ وَلَا
ٱلْهَدْىَ وَلَا ٱلْقَلَٰٓئِدَ وَلَآ ءَآمِّينَ ٱلْبَيْتَ ٱلْحَرَامَ يَبْتَغُونَ
فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَٰنًا ۚ وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَٱصْطَادُوا۟ ۚ
وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَـَٔانُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ
ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا۟ ۘ وَتَعَاوَنُوا۟ عَلَى ٱلْبِرِّ
وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَلَا تَعَاوَنُوا۟ عَلَى ٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ ۚ وَٱتَّقُوا۟
ٱللَّهَ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢﴾

سورۀ مائده

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای کسانی که ایمان آورده اید! به پیمانها (و قرار دادهای خود) وفا کنید، (گوشت) چهار پایان برای شما حلال شده است، مگر آنچه بر شما خوانده می شود، و در حال احرام شکار را حلال نشمارید، همانا خداوند هر چه بخواهد حکم می کند. ﴿۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! (حرمت) شعائر الهی (را نگه دارید و بی حرمتی به آنها) را حلال ندانید، و نه ماه حرام را، و نه قربانیهای بی نشان و نشاندار را، و نه قاصدان خانه خدا را که فضل و خشنودی پروردگارشان را می طلبند. و چون از احرام بیرون آمدید، پس شکار کنید، و دشمنی گروهی که شما از مسجد الحرام باز داشتند، نباید شما را به تعدی و تجاوز وادار کند. و در راه نیکو کاری و پرهیزگاری با همدیگر همکاری کنید و (هرگز) در راه گناه و تجاوز همکاری نکنید، و از خدا بترسید، بی گمان خداوند سخت کیفر است. ﴿۲﴾

حُرِّمَتۡ عَلَيۡكُمُ ٱلۡمَيۡتَةُ وَٱلدَّمُ وَلَحۡمُ ٱلۡخِنزِيرِ وَمَآ أُهِلَّ
لِغَيۡرِ ٱللَّهِ بِهِۦ وَٱلۡمُنۡخَنِقَةُ وَٱلۡمَوۡقُوذَةُ وَٱلۡمُتَرَدِّيَةُ
وَٱلنَّطِيحَةُ وَمَآ أَكَلَ ٱلسَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيۡتُمۡ وَمَا ذُبِحَ
عَلَى ٱلنُّصُبِ وَأَن تَسۡتَقۡسِمُواْ بِٱلۡأَزۡلَٰمِۚ ذَٰلِكُمۡ فِسۡقٌۗ
ٱلۡيَوۡمَ يَئِسَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن دِينِكُمۡ فَلَا تَخۡشَوۡهُمۡ
وَٱخۡشَوۡنِۚ ٱلۡيَوۡمَ أَكۡمَلۡتُ لَكُمۡ دِينَكُمۡ وَأَتۡمَمۡتُ
عَلَيۡكُمۡ نِعۡمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلۡإِسۡلَٰمَ دِينٗاۚ فَمَنِ
ٱضۡطُرَّ فِي مَخۡمَصَةٍ غَيۡرَ مُتَجَانِفٖ لِّإِثۡمٖ فَإِنَّ ٱللَّهَ
غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٣﴾ يَسۡـَٔلُونَكَ مَاذَآ أُحِلَّ لَهُمۡۖ قُلۡ
أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُ وَمَا عَلَّمۡتُم مِّنَ ٱلۡجَوَارِحِ
مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ ٱللَّهُۖ فَكُلُواْ مِمَّآ أَمۡسَكۡنَ
عَلَيۡكُمۡ وَٱذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهِۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ
سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿٤﴾ ٱلۡيَوۡمَ أُحِلَّ لَكُمُ ٱلطَّيِّبَٰتُۖ
وَطَعَامُ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ حِلّٞ لَّكُمۡ وَطَعَامُكُمۡ
حِلّٞ لَّهُمۡۖ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ وَٱلۡمُحۡصَنَٰتُ
مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن قَبۡلِكُمۡ إِذَآ ءَاتَيۡتُمُوهُنَّ
أُجُورَهُنَّ مُحۡصِنِينَ غَيۡرَ مُسَٰفِحِينَ وَلَا مُتَّخِذِيٓ
أَخۡدَانٖۗ وَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلۡإِيمَٰنِ فَقَدۡ حَبِطَ عَمَلُهُۥ
وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٥﴾

(گوشت) مردار، و خون و گوشت خوک و آنچه (هنگام ذبح) نام غیر خدا بر آن برده شود، و (حیوانات) خفه شده، و با ضربه مرده، و از بلندی افتاده، و به ضرب شاخ (حیوان دیگری) مرده، و آنچه درندگان خورده باشند،- مگر آنکه ذبح (شرعی) کرده باشید- ، و آنچه برای بتها ذبح شده، و آنکه با تیرهای فال؛ بخت و قسمت طلب کنید (همه) بر شما حرام شده، و (روی آوردن به تمام) اینها فسق و نافرمانی است. امروز کافران از آیین شما مأیوس شدند، بنابراین از آنها نترسید و از من بترسید ، امروز دین شما را کامل کردم و نعمت خود را بر شما تمام نمودم، و اسلام را (بعنوان) دین برای شما بر گزیدم. اما هر کس که از گرسنگی درمانده شود و مایل به گناه نباشد (مانعی ندارد که از گوشتهای ممنوع بخورد) پس (بداند که) خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۳﴾ از تو می پرسند چه چیز برای آنها حلال شده است؟ بگو: پاکیزه ها برای شما حلال گردیده و (نیز) آنچه از (صید) حیوانات شکاری و سگهای آموخته (و تربیت شده) که از آنچه خدا به شما آموخته است به آنها آموخته اید (بر شما حلال است) پس آنچه برای شما (صید می کنند و) نگاه می دارند، بخورید، و نام خدا را (به هنگام فرستادن حیوان برای شکار) بر آن ببرید، و از خدا بترسید، بی گمان خداوند زود شمار است. ﴿٤﴾ امروز پاکیزه ها برای شما حلال شده، و (همچنین) طعام اهل کتاب برای شما حلال است، و طعام شما برای آنها حلال است و (نیز) زنان پاکدامن از مسلمانان و زنان پاکدامن از کسانی که پیش از شما به آنها کتاب (آسمانی) داده شده، هر گاه که مهر آنها را بپردازید، در حالی که پاکدامن باشید، نه زنا کار و نه دوست پنهانی گیرنده (برای شما حلال است) و کسی که به (ارکان) ایمان کفر ورزد، همانا عملش تباه شده است و او در آخرت از زیانکاران خواهد بود. ﴿٥﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا قُمۡتُمۡ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ
فَٱغۡسِلُواْ وُجُوهَكُمۡ وَأَيۡدِيَكُمۡ إِلَى ٱلۡمَرَافِقِ
وَٱمۡسَحُواْ بِرُءُوسِكُمۡ وَأَرۡجُلَكُمۡ إِلَى ٱلۡكَعۡبَيۡنِۚ
وَإِن كُنتُمۡ جُنُبٗا فَٱطَّهَّرُواْۚ وَإِن كُنتُم مَّرۡضَىٰٓ أَوۡ
عَلَىٰ سَفَرٍ أَوۡ جَآءَ أَحَدٞ مِّنكُم مِّنَ ٱلۡغَآئِطِ أَوۡ
لَٰمَسۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَلَمۡ تَجِدُواْ مَآءٗ فَتَيَمَّمُواْ
صَعِيدٗا طَيِّبٗا فَٱمۡسَحُواْ بِوُجُوهِكُمۡ وَأَيۡدِيكُم
مِّنۡهُۚ مَا يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيَجۡعَلَ عَلَيۡكُم مِّنۡ حَرَجٖ
وَلَٰكِن يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمۡ وَلِيُتِمَّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكُمۡ
لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ٦ وَٱذۡكُرُواْ نِعۡمَةَ ٱللَّهِ
عَلَيۡكُمۡ وَمِيثَٰقَهُ ٱلَّذِي وَاثَقَكُم بِهِۦٓ إِذۡ قُلۡتُمۡ
سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمُۢ بِذَاتِ
ٱلصُّدُورِ ٧ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُونُواْ
قَوَّٰمِينَ لِلَّهِ شُهَدَآءَ بِٱلۡقِسۡطِۖ وَلَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ
شَنَـَٔانُ قَوۡمٍ عَلَىٰٓ أَلَّا تَعۡدِلُواْۚ ٱعۡدِلُواْ هُوَ أَقۡرَبُ
لِلتَّقۡوَىٰۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا
تَعۡمَلُونَ ٨ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَأَجۡرٌ عَظِيمٞ ٩

ای کسانی که ایمان آورده اید! چون به نماز برخاستید؛ پس صورت خود و دستهایتان را تا آرنج بشویید و سرتان را مسح کنید، و پاهایتان را تا دو قوزک (بشویید) و اگر جنب بودید؛ پس خود را پاک سازید (و غسل کنید)، و اگر بیمار یا مسافر هستید، یا یکی از شما از محل قضای حاجت آمده (= قضای حاجت کرده) یا با زنان (تماس گرفته و) آمیزش کرده باشید، آنگاه آب نیابید؛ پس با خاک پاکی تیمم کنید. و از آن بر صورتتان و دستهایتان بکشید. خداوند نمی خواهد بر شما دشواری قرار دهد، بلکه می خواهد شما را پاک سازد و نعمتش را بر شما تمام کند، باشد که شکر گزارید. ﴿٦﴾ و به یاد آورید نعمت خدا را بر خویش، و (به یاد آورید) پیمانی را که با تأکید از شما گرفت، آن هنگام که گفتید: «شنیدیم و اطاعت کردیم» و از خداوند بترسید، بی گمان خداوند از آنچه درون سینه هاست آگاه است. ﴿٧﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! همواره برای خدا قیام کنید و به عدالت گواهی دهید، دشمنی با گروهی شما را بر آن ندارد که عدالت نکنید؛ عدالت کنید که به پرهیزگاری نزدیکتر است و از خدا بترسید، همانا خداوند به آنچه می کنید؛ آگاه است. ﴿٨﴾ خداوند به آنان که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند وعده ی آمرزش و پاداش بزرگی داده است. ﴿٩﴾

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ هَمَّ قَوۡمٌ أَن يَبۡسُطُوٓاْ إِلَيۡكُمۡ أَيۡدِيَهُمۡ فَكَفَّ أَيۡدِيَهُمۡ عَنكُمۡۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١١﴾ ۞ وَلَقَدۡ أَخَذَ ٱللَّهُ مِيثَٰقَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ وَبَعَثۡنَا مِنۡهُمُ ٱثۡنَيۡ عَشَرَ نَقِيبٗاۖ وَقَالَ ٱللَّهُ إِنِّي مَعَكُمۡۖ لَئِنۡ أَقَمۡتُمُ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَيۡتُمُ ٱلزَّكَوٰةَ وَءَامَنتُم بِرُسُلِي وَعَزَّرۡتُمُوهُمۡ وَأَقۡرَضۡتُمُ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗا لَّأُكَفِّرَنَّ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَلَأُدۡخِلَنَّكُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ فَمَن كَفَرَ بَعۡدَ ذَٰلِكَ مِنكُمۡ فَقَدۡ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١٢﴾ فَبِمَا نَقۡضِهِم مِّيثَٰقَهُمۡ لَعَنَّٰهُمۡ وَجَعَلۡنَا قُلُوبَهُمۡ قَٰسِيَةٗۖ يُحَرِّفُونَ ٱلۡكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِۦۙ وَنَسُواْ حَظّٗا مِّمَّا ذُكِّرُواْ بِهِۦۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَىٰ خَآئِنَةٖ مِّنۡهُمۡ إِلَّا قَلِيلٗا مِّنۡهُمۡۖ فَٱعۡفُ عَنۡهُمۡ وَٱصۡفَحۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٣﴾

و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند؛ آنان اهل دوزخند. ﴿۱۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! نعمت خدا را بر خود به یاد آورید، آنگاه که گروهی (از دشمنان) قصد کردند که به سوی شما دست دراز کنند، پس (خداوند) دست آنها را از شما باز داشت و از خدا بترسید، و مومنان باید تنها بر خدا توکل کنند. ﴿۱۱﴾ همانا خداوند از بنی اسرائیل پیمان گرفت و از آنها دوازده نقیب (= سرپرست) بر انگیختیم. و خداوند (به آنان) فرمود: « من با شما هستم اگر نماز را بر پاداشتید و زکات را پرداختید و به پیامبران من ایمان آوردید و آنها را یاری نمودید و به خداوند قرض الحسنه دادید (در راه او انفاق نمودید) یقیناً گناهانتان را از شما می زدایم و شما را به باغهایی (از بهشت) وارد می کنم که نهرها از زیر(درختان) آن جاری است، پس هر کس از شما بعد از این کافر شود؛ مسلماً از راه راست منحرف گردیده است». ﴿۱۲﴾ پس به خاطر پیمان شکنی شان آنها را از رحمت خویش دور ساختیم و دلهایشان را سخت گردانیدیم سخنان (خدا) را از موردش تحریف می کنند و بخشی از آنچه را که به آن پند داده شده بودند؛ فراموش کردند، و پیوسته تو به خیانت (تازه ای) از آنها آگاه می شوی؛ مگر عده کمی از آنان، پس از آنها درگذرو روی بگردان، بی گمان خداوند نیکو کاران را دوست می دارد. ﴿۱۳﴾

وَمِنَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّا نَصَٰرَىٰٓ أَخَذۡنَا
مِيثَٰقَهُمۡ فَنَسُواْ حَظّٗا مِّمَّا ذُكِّرُواْ بِهِۦ فَأَغۡرَيۡنَا
بَيۡنَهُمُ ٱلۡعَدَاوَةَ وَٱلۡبَغۡضَآءَ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ
وَسَوۡفَ يُنَبِّئُهُمُ ٱللَّهُ بِمَا كَانُواْ يَصۡنَعُونَ
﴿١٤﴾ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ قَدۡ جَآءَكُمۡ رَسُولُنَا
يُبَيِّنُ لَكُمۡ كَثِيرٗا مِّمَّا كُنتُمۡ تُخۡفُونَ
مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَيَعۡفُواْ عَن كَثِيرٖۚ قَدۡ
جَآءَكُم مِّنَ ٱللَّهِ نُورٞ وَكِتَٰبٞ مُّبِينٞ
﴿١٥﴾ يَهۡدِي بِهِ ٱللَّهُ مَنِ ٱتَّبَعَ رِضۡوَٰنَهُۥ سُبُلَ
ٱلسَّلَٰمِ وَيُخۡرِجُهُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ
بِإِذۡنِهِۦ وَيَهۡدِيهِمۡ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿١٦﴾
لَّقَدۡ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡمَسِيحُ
ٱبۡنُ مَرۡيَمَۚ قُلۡ فَمَن يَمۡلِكُ مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـًٔا إِنۡ
أَرَادَ أَن يُهۡلِكَ ٱلۡمَسِيحَ ٱبۡنَ مَرۡيَمَ وَأُمَّهُۥ
وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗاۗ وَلِلَّهِ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَاۚ يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ
كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿١٧﴾

و از کسانی که گفتند: ما نصرانی هستیم؛ پیمان گرفتیم، پس بخشی از آنچه را که به آنان پند داده شده بودند؛ فراموش کردند، لذا ما (نیز) بین آنان تا روزقیامت عداوت و دشمنی افکندیم، و خداوند بزودی آنها را از آنچه انجام می دادند؛ آگاه خواهد ساخت. ﴿۱٤﴾ ای اهل کتاب! بتحقیق پیامبر ما به سوی شما آمد تا بسیاری از حقایق از کتاب (آسمان) را که کتمان کرده اید برای شما روشن سازد و از بسیاری درگذرد، به راستی از جانب خدا نور و کتاب آشکاری به سوی شما آمد. ﴿۱٥﴾ خداوند بوسیله ی آن کسانی را که از خشنودی او پیروی کنند به راههای سلامت هدایت می کند و به فرمان خود آنها را از تاریکیها به سوی روشنایی می برد و آنها را به راه راست هدایت می کند. ﴿۱٦﴾ کسانی که گفتند:«خدا، همان مسیح پسر مریم است» یقیناً کافر شدند. بگو:«اگر خداوند بخواهد مسیح پسر مریم و مادرش و همه ی کسانی را که روی زمین هستند؛ هلاک کند، چه کسی قدرت بر جلوگیری دارد؟ فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه میان آن دو است از آن خداست، هر چه بخواهد می آفریند و خداوند بر هر چیز تواناست». ﴿۱۷﴾

وَقَالَتِ ٱلۡيَهُودُ وَٱلنَّصَٰرَىٰ نَحۡنُ أَبۡنَٰٓؤُاْ ٱللَّهِ وَأَحِبَّٰٓؤُهُۥۚ
قُلۡ فَلِمَ يُعَذِّبُكُم بِذُنُوبِكُمۖ بَلۡ أَنتُم بَشَرٞ مِّمَّنۡ خَلَقَۚ
يَغۡفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُۚ وَلِلَّهِ مُلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَاۖ وَإِلَيۡهِ ٱلۡمَصِيرُ ١٨
يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ قَدۡ جَآءَكُمۡ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمۡ عَلَىٰ
فَتۡرَةٖ مِّنَ ٱلرُّسُلِ أَن تَقُولُواْ مَا جَآءَنَا مِنۢ بَشِيرٖ وَلَا
نَذِيرٖۖ فَقَدۡ جَآءَكُم بَشِيرٞ وَنَذِيرٞۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ
قَدِيرٞ ١٩ وَإِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ ٱذۡكُرُواْ
نِعۡمَةَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ جَعَلَ فِيكُمۡ أَنۢبِيَآءَ وَجَعَلَكُم
مُّلُوكٗا وَءَاتَىٰكُم مَّا لَمۡ يُؤۡتِ أَحَدٗا مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٢٠
يَٰقَوۡمِ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡأَرۡضَ ٱلۡمُقَدَّسَةَ ٱلَّتِي كَتَبَ ٱللَّهُ
لَكُمۡ وَلَا تَرۡتَدُّواْ عَلَىٰٓ أَدۡبَارِكُمۡ فَتَنقَلِبُواْ خَٰسِرِينَ ٢١
قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّ فِيهَا قَوۡمٗا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن
نَّدۡخُلَهَا حَتَّىٰ يَخۡرُجُواْ مِنۡهَا فَإِن يَخۡرُجُواْ مِنۡهَا فَإِنَّا
دَٰخِلُونَ ٢٢ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ
أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمَا ٱدۡخُلُواْ عَلَيۡهِمُ ٱلۡبَابَ فَإِذَا
دَخَلۡتُمُوهُ فَإِنَّكُمۡ غَٰلِبُونَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَتَوَكَّلُوٓاْ إِن
كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ٢٣

یهود و نصاری گفتند :« ما فرزندان خدا و دوستان او هستیم». بگو :« پس چرا شما را به کیفر گناهانتان عذاب می کند؟ بلکه شما (هم) بشری هستید از آنچه آفریده است، هر کس رابخواهد می آمرزد و هر کس رابخواهد عذاب می کند و فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه میان آن دو است از آن خداست و بازگشت (همه) به سوی اوست» ﴿۱۸﴾ ای اهل کتاب! پیامبر ما پس از (انقطاع وحی و) فترتی از پیامبران به سوی شما آمد، که حقایق را برایتان بیان کند، تا مبادا (روز قیامت) بگویید: « نه بشارت دهنده ای به سوی ما آمد و نه بیم دهندای» پس بتحقیق (اینک) پیامبر بشارت دهنده و بیم دهنده به سوی شما آمده است. و خداوند بر همه چیز تواناست. ﴿۱۹﴾ (به یاد آورید) هنگامی را که موسی به قوم خود گفت:« ای قوم من، نعمت خدا را بر خود بیاد آورید، آنگاه که در میان شما، پیامبرانی قرار داد و شما را فرمانروا (و شاهان) قرار داد و چیزهایی به شما بخشید که به هیچ یک از جهانیان نداده بود. ﴿۲۰﴾ ای قوم! به سرزمین مقدس که خدا برایتان مقرر نموده است، وارد شوید، و به پشت سر خود باز نگردید(و عقب گرد نکنید) که زیانکار خواهید شد». ﴿۲۱﴾ گفتند: « ای موسی! بی گمان در آنجا قومی (زورمند و) ستمگرند، و ما هرگز وارد آن نمی شویم تا آنها از آن بیرون شوند، پس اگر آنها از آن بیرون شوند، قطعاً ما وارد خواهیم شد». ﴿۲۲﴾ دو تن از مردانی که (از خدا) می ترسیدند و خداوند به آنها نعمت ارزانی داشته بود گفتند: «شما از دروازه بر آنان پس هنگامی که وارد شدید، قطعاً شما پیروز خواهید شد، و بر خدا توکل کنید؛ اگر ایمان دارید». ﴿۲۳﴾

قَالُواْ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّا لَن نَّدۡخُلَهَآ أَبَدٗا مَّا دَامُواْ فِيهَا ۖ فَٱذۡهَبۡ أَنتَ وَرَبُّكَ فَقَٰتِلَآ إِنَّا هَٰهُنَا قَٰعِدُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَآ أَمۡلِكُ إِلَّا نَفۡسِي وَأَخِي ۖ فَٱفۡرُقۡ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيۡهِمۡ أَرۡبَعِينَ سَنَةٗ ۛ يَتِيهُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ ۚ فَلَا تَأۡسَ عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ۞ وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ ٱبۡنَيۡ ءَادَمَ بِٱلۡحَقِّ إِذۡ قَرَّبَا قُرۡبَانٗا فَتُقُبِّلَ مِنۡ أَحَدِهِمَا وَلَمۡ يُتَقَبَّلۡ مِنَ ٱلۡأٓخَرِ قَالَ لَأَقۡتُلَنَّكَ ۖ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾ لَئِنۢ بَسَطتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقۡتُلَنِي مَآ أَنَا۠ بِبَاسِطٖ يَدِيَ إِلَيۡكَ لِأَقۡتُلَكَ ۖ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَ رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٨﴾ إِنِّيٓ أُرِيدُ أَن تَبُوٓأَ بِإِثۡمِي وَإِثۡمِكَ فَتَكُونَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلنَّارِ ۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُاْ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَطَوَّعَتۡ لَهُۥ نَفۡسُهُۥ قَتۡلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُۥ فَأَصۡبَحَ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَبَعَثَ ٱللَّهُ غُرَابٗا يَبۡحَثُ فِي ٱلۡأَرۡضِ لِيُرِيَهُۥ كَيۡفَ يُوَٰرِي سَوۡءَةَ أَخِيهِ ۚ قَالَ يَٰوَيۡلَتَىٰٓ أَعَجَزۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِثۡلَ هَٰذَا ٱلۡغُرَابِ فَأُوَٰرِيَ سَوۡءَةَ أَخِي ۖ فَأَصۡبَحَ مِنَ ٱلنَّٰدِمِينَ ﴿٣١﴾

(بنی اسرائیل) گفتند:«ای موسی! تا زمانی که آنها در آنجا هستند؛ ما هرگز وارد نخواهیم شد، تو و پروردگارت بروید و بجنگید؛ ما همین جا نشسته ایم.» ﴿۲٤﴾ (موسی) گفت:« پروردگارا ! من تنها اختیار خودم و برادرم (هارون) را دارم ؛ پس میان ما و این گروه نافرمان جدایی بیفکن». ﴿۲٥﴾ (خداوند) فرمود:« آن (سرزمین مقدس) تا چهل سال بر آنها حرام شده است پیوسته در زمین سر گردان خواهند بود، پس بر این گروه نافرمان غمگین مباش». ﴿۲٦﴾ و (ای پیامبر ما) داستان دو فرزندان آدم (هابیل وقابیل) به حق بر آنها بخوان: هنگامی که (هر کدام) برای تقرب (الهی) قربانی تقدیم کردند؛ پس از یکی پذیرفته شد واز دیگری پذیرفته نشد (او) گفت:« قطعاً تو را خواهم کشت» (برادرش) گفت:«خداوند فقط از پرهیزگاران می پذیرد (من تقصیری ندارم) ﴿۲۷﴾ اگر تو دستت برای کشتن من دراز کنی من هرگز دست خود را به سوی تو دراز نخواهم کرد تا تو را بکشم، زیرا من از الله پروردگار جهانیان می ترسم. ﴿۲۸﴾ من می خواهم که تو با گناه من و گناه خودت باز گردی (و بار هر دو را بر دوش کشی) و از اهل دوزخ باشی و این است سزای ستمکاران». ﴿۲۹﴾ پس نفس (سرکش) او؛ کشتن برادرش را برایش آراسته (و موجه و آسان) جلوه داد، و او را کشت و از زیانکاران شد. ﴿۳۰﴾ آنگاه خداوند کلاغی را فرستاد که در زمین جستجو (و کاوش) می کرد تا به او نشان دهد چگونه جسد برادرش را بپوشاند او گفت:«وای بر من ! آیا من آنقدر درمانده ام که همچون این کلاغ باشم و جسد برادرم را بپوشانم ؟» و سرانجام (از کار زشت خود) پشیمان شد. ﴿۳۱﴾

مِنۡ أَجۡلِ ذَٰلِكَ كَتَبۡنَا عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ أَنَّهُۥ
مَن قَتَلَ نَفۡسَۢا بِغَيۡرِ نَفۡسٍ أَوۡ فَسَادٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ
فَكَأَنَّمَا قَتَلَ ٱلنَّاسَ جَمِيعٗا وَمَنۡ أَحۡيَاهَا
فَكَأَنَّمَآ أَحۡيَا ٱلنَّاسَ جَمِيعٗاۚ وَلَقَدۡ جَآءَتۡهُمۡ
رُسُلُنَا بِٱلۡبَيِّنَٰتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرٗا مِّنۡهُم بَعۡدَ ذَٰلِكَ
فِي ٱلۡأَرۡضِ لَمُسۡرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَٰٓؤُاْ ٱلَّذِينَ
يُحَارِبُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَسۡعَوۡنَ فِي ٱلۡأَرۡضِ
فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوٓاْ أَوۡ يُصَلَّبُوٓاْ أَوۡ تُقَطَّعَ أَيۡدِيهِمۡ
وَأَرۡجُلُهُم مِّنۡ خِلَٰفٍ أَوۡ يُنفَوۡاْ مِنَ ٱلۡأَرۡضِۚ
ذَٰلِكَ لَهُمۡ خِزۡيٞ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ
عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُواْ مِن قَبۡلِ
أَن تَقۡدِرُواْ عَلَيۡهِمۡۖ فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ
رَّحِيمٞ ﴿٣٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ
وَٱبۡتَغُوٓاْ إِلَيۡهِ ٱلۡوَسِيلَةَ وَجَٰهِدُواْ فِي سَبِيلِهِۦ
لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
لَوۡ أَنَّ لَهُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ
لِيَفۡتَدُواْ بِهِۦ مِنۡ عَذَابِ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَا تُقُبِّلَ
مِنۡهُمۡۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٣٦﴾

به همین سبب بر بنی اسرائیل مقرر داشتیم که هر کس انسانی را بدون اینکه مرتکب قتل نفس یا فسادی در زمین شده باشد؛ بکشد، چنان است که گویی همه ی مردم را کشته باشد و هر کس انسانی را از مرگ نجات دهد؛ چنان است که گویی همه ی مردم را زنده کرده است، و بی گمان پیامبران ما ، با دلایل روشن برای آنها آمدند، بازهم بسیاری از آنها پس از آن در روی زمین تجاوز و اسراف کردند. ﴿۳۲﴾ سزای کسانی که با خدا و پیامبرش می جنگند، و در زمین به فساد می کوشند، فقط این است که کشته شوند، یا به دار آویخته شوند، یا دست (راست) و پای (چپ) آنها بعکس یکدیگر بریده شود، و یا از سر زمین خود تبعید گردند، این رسوایی آنها در دنیاست، و در آخرت عذاب بزرگی خواهند داشت. ﴿۳۳﴾ مگر کسانی که پیش ازآنکه بر آنان دست یابید، توبه کنند،پس بدانید که همانا خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۳٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید!ازخدا بترسید،وبه سوی اوتقرب جویید ودر راه او جهاد کنید ،باشد که رستگارشوید. ﴿۳۵﴾ یقینا کسانی که کافرشدند،اگرتمام آنچه در روی زمین است وهما نند آن ،متعلق به آنها باشد ،و همه ی آن را برای نجات ازعذاب روز قیامت فدیه بدهند ،از آنان پذیرفته نخواهدشد،وعذاب دردناکی خواهند داشت. ﴿۳٦﴾

يُرِيدُونَ أَن يَخْرُجُوا۟ مِنَ ٱلنَّارِ وَمَا هُم
بِخَٰرِجِينَ مِنْهَا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٧﴾
وَٱلسَّارِقُ وَٱلسَّارِقَةُ فَٱقْطَعُوٓا۟ أَيْدِيَهُمَا جَزَآءًۢ بِمَا
كَسَبَا نَكَٰلًا مِّنَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾ فَمَن
تَابَ مِنۢ بَعْدِ ظُلْمِهِۦ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَتُوبُ
عَلَيْهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ
مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَغْفِرُ
لِمَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾ ۞
يَٰٓأَيُّهَا ٱلرَّسُولُ لَا يَحْزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِى
ٱلْكُفْرِ مِنَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا بِأَفْوَٰهِهِمْ وَلَمْ
تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ ۛ وَمِنَ ٱلَّذِينَ هَادُوا۟ ۛ سَمَّٰعُونَ
لِلْكَذِبِ سَمَّٰعُونَ لِقَوْمٍ ءَاخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ ۖ
يُحَرِّفُونَ ٱلْكَلِمَ مِنۢ بَعْدِ مَوَاضِعِهِۦ ۖ يَقُولُونَ إِنْ
أُوتِيتُمْ هَٰذَا فَخُذُوهُ وَإِن لَّمْ تُؤْتَوْهُ فَٱحْذَرُوا۟ ۚ وَمَن
يُرِدِ ٱللَّهُ فِتْنَتَهُۥ فَلَن تَمْلِكَ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا ۚ
أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَمْ يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ ۚ لَهُمْ فِى
ٱلدُّنْيَا خِزْىٌ ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

می خواهند از آتش (جهنم) بیرون شوند،ولی نمی توانند از آن بیرون شوند (و راه گریزی نیست) و برای آنها عذابی پایدار است. ﴿۳۷﴾ دست مرد دزد و زن دزد را به سزای عملی که مرتکب شده اند؛ بعنوان یک عقوبتی از جانب خدا؛ قطع کنید، و خداوند نیرومند حکیم است. ﴿۳۸﴾ پس هر کس که بعد از (گناه و) ستمش توبه کند و (اعمال خود را) اصلاح و جبران نماید، همانا خداوند توبه او را می پذیرد، بی گمان خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۳۹﴾ آیا نمی دانی که فرمانروایی آسمانها و زمین از آن خداست؟! هر کس را بخواهد عذاب می کند و هر کس را بخواهد می بخشد، و خداوند بر هر چیزی قادر است. ﴿۴۰﴾ ای پیامبر! کسانی که در (راه) کفر شتاب می کنند؛ تو را اندوهگین نسازند، (چه) از کسانی که به زبانشان می گویند: «ایمان آوردیم» و قلب آنها ایمان نیاورده است، و (چه) از کسانی که یهودی هستند؛ گوش سپردگان به دروغند، و برای گروهی که نزد تو نیامده اند (برای جاسوسی) گوش فرا می دهند، آنها سخنان (خدا) را از جایگاهشان تحریف می کنند. و (به یکدیگر) می گویند: «اگر این (حکم تحریف شده) به شما داده شد، پس بپذیرید، و اگر آن را به شما داده نشد (از او) دوری کنید». و هر کس که خداوند گمراهی اش را خواسته باشد، هرگز در برابر خداوند برای او اختیار نداری (و نمی توانی از او دفاع نمانی) آنها کسانی هستند که خدا نخواسته دلهایشان را پاک کند، برای آنان در دنیا رسوایی، و در آخرت برایشان عذاب بزرگی است. ﴿۴۱﴾

سَمَّٰعُونَ لِلۡكَذِبِ أَكَّٰلُونَ لِلسُّحۡتِۚ فَإِن
جَآءُوكَ فَٱحۡكُم بَيۡنَهُمۡ أَوۡ أَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡۖ وَإِن تُعۡرِضۡ
عَنۡهُمۡ فَلَن يَضُرُّوكَ شَيۡـٔٗاۖ وَإِنۡ حَكَمۡتَ فَٱحۡكُم
بَيۡنَهُم بِٱلۡقِسۡطِۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلۡمُقۡسِطِينَ ﴿٤٢﴾
وَكَيۡفَ يُحَكِّمُونَكَ وَعِندَهُمُ ٱلتَّوۡرَىٰةُ فِيهَا حُكۡمُ ٱللَّهِ
ثُمَّ يَتَوَلَّوۡنَ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَۚ وَمَآ أُوْلَٰٓئِكَ
بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٣﴾ إِنَّآ أَنزَلۡنَا ٱلتَّوۡرَىٰةَ فِيهَا هُدٗى
وَنُورٞۚ يَحۡكُمُ بِهَا ٱلنَّبِيُّونَ ٱلَّذِينَ أَسۡلَمُواْ لِلَّذِينَ
هَادُواْ وَٱلرَّبَّٰنِيُّونَ وَٱلۡأَحۡبَارُ بِمَا ٱسۡتُحۡفِظُواْ مِن
كِتَٰبِ ٱللَّهِ وَكَانُواْ عَلَيۡهِ شُهَدَآءَۚ فَلَا تَخۡشَوُاْ
ٱلنَّاسَ وَٱخۡشَوۡنِ وَلَا تَشۡتَرُواْ بِـَٔايَٰتِي ثَمَنٗا قَلِيلٗاۚ
وَمَن لَّمۡ يَحۡكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ
﴿٤٤﴾ وَكَتَبۡنَا عَلَيۡهِمۡ فِيهَآ أَنَّ ٱلنَّفۡسَ بِٱلنَّفۡسِ
وَٱلۡعَيۡنَ بِٱلۡعَيۡنِ وَٱلۡأَنفَ بِٱلۡأَنفِ وَٱلۡأُذُنَ
بِٱلۡأُذُنِ وَٱلسِّنَّ بِٱلسِّنِّ وَٱلۡجُرُوحَ قِصَاصٞۚ فَمَن
تَصَدَّقَ بِهِۦ فَهُوَ كَفَّارَةٞ لَّهُۥۚ وَمَن لَّمۡ يَحۡكُم
بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٥﴾

آنان گوش سپردگان دروغند (و) مال حرام فراوان می خورند، پس اگر نزد تو آمدند در میان آنان داوری کن، یا از آنان روی بگردان، و اگر از آنان روی گردانی به تو هیچ زیانی نمی رسانند، و اگر داوری کردی، با عدالت در میان آنها داوری کن، یقیناً خداوند عادلان را دوست دارد. ﴿۴۲﴾ و چگونه تو را به داوری می طلبند؟ در حالی که تورات نزد ایشان است، (و) حکم خدا در آن است، سپس بعد از آن (از حکم تو) روی می گردانند، و اینان مؤمن نیستند. ﴿۴۳﴾ ما تورات را نازل کردیم که در آن هدایت و نور است، پیامبرانی که (در برابر فرمان خدا) تسلیم بودند، بر اساس آن برای یهود حکم می کردند و (همچنین) خدا پرستان و دانشمندان، که حفاظت و پاسداری کتاب خدا به آنها سپرده شده و بر آن گواه بودند، (به آن حکم می کردند) پس از مردم نترسید، و از من بترسید، و آیات مرا به بهای ناچیز نفروشید، و هر کس به احکامی که خدا نازل کرده است حکم نکند؛ کافر است. ﴿۴۴﴾ و در آن (= تورات) بر آنها (= بنی اسرائیل) مقرر داشتیم که جان در برابر جان، و چشم در برابر چشم و بینی در برابر بینی، و گوش در برابر گوش، و دندان در برابر دندان می باشد، و (نیز) زخمها را قصاص است. پس هر کس که از آن در گذرد (و ببخشد) آن کفاره (گناهان) او است، و هر کس به احکامی که خدا نازل کرده است حکم نکند؛ ستمگر است. ﴿۴۵﴾

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم بِعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا
بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ ۖ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى
وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَهُدًى
وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ وَلْيَحْكُمْ أَهْلُ ٱلْإِنجِيلِ بِمَآ
أَنزَلَ ٱللَّهُ فِيهِ ۚ وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ
فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَنزَلْنَآ إِلَيْكَ
ٱلْكِتَٰبَ بِٱلْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ
ٱلْكِتَٰبِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ ۖ فَٱحْكُم بَيْنَهُم بِمَآ
أَنزَلَ ٱللَّهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَهُمْ عَمَّا جَآءَكَ مِنَ ٱلْحَقِّ ۚ
لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا ۚ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ
لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَٰحِدَةً وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِى مَآ
ءَاتَىٰكُمْ ۖ فَٱسْتَبِقُوا۟ ٱلْخَيْرَٰتِ ۚ إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ
جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٨﴾ وَأَنِ
ٱحْكُم بَيْنَهُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَهُمْ
وَٱحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَنۢ بَعْضِ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ
إِلَيْكَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَٱعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُصِيبَهُم
بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ لَفَٰسِقُونَ ﴿٤٩﴾
أَفَحُكْمَ ٱلْجَٰهِلِيَّةِ يَبْغُونَ ۚ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ ٱللَّهِ
حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٠﴾

و در پی آنها (= پیامبران پیشین) عیسی پسر مریم را فرستادیم که تصدیق کننده ی توراتی بود که پیش از او فرستاده شده بود، و انجیل را که در آن هدایت و نور بود به او دادیم که تصدیق کننده ی تورات پیش از او بود، و هدایت و موعظه ای برای پرهیزگاران بود. ﴿٤٦﴾ و اهل انجیل باید به آنچه خداوند در آن نازل کرده حکم کنند، و هر کس به آنچه خداوند نازل کرده حکم نکند؛ نافرمانند. ﴿٤٧﴾ و (این) کتاب (= قرآن) را به حق بر تو نازل کردیم در حالی که تصدیق کننده ی کتابهای که پیش از آن است و بر آنها شاهد ونگاهبان است، پس به آنچه خدا نازل کرده است در میان آنها حکم کن و از هوی و هوسهای آنان به جای آنچه از حق که به تو رسیده است، پیروی نکن (و از احکام الهی روی مگردان) ما برای هر کدام از شما، آیین و طریقه روشنی قرار دادیم و اگر خدا می خواست همه ی شما را یک امت قرار می داد، ولی (خدا می خواهد) شما در آنچه به شما داده است بیازماید، پس در نیکیها بر یکدیگر پیشی گیرید، بازگشت همه ی شما به سوی خداست، آنگاه از آنچه در آن اختلاف می کردید به شماخبر می هد. ﴿٤٨﴾ و در میان آنها (= یهود) بر اساس آنچه خداوند (در قرآن) نازل کرده حکم کن، و از هوسهای آنان پیروی مکن، و از آنان بر حذر باش، مبادا تو را از بعضی از چیزهایی که خدا بر تو نازل کرده منحرف کنند، و اگر آنها (از حکم تو) روی گردانند، پس بدان که خداوند می خواهد آنان را به (خاطر) پاره ای از گناهانشان مجازات کند، و بی گمان بسیاری از مردم نافرمانند. ﴿٤٩﴾ آیا آنها حکم جاهلیت را می خواهند؟!چه کسی بهتر از خداوند، برای گروهی که یقین دارند، حکم می کند؟! ﴿٥٠﴾

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلۡيَهُودَ وَٱلنَّصَٰرَىٰٓ
أَوۡلِيَآءَۘ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمۡ فَإِنَّهُۥ
مِنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥١﴾ فَتَرَى
ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ يُسَٰرِعُونَ فِيهِمۡ يَقُولُونَ
نَخۡشَىٰٓ أَن تُصِيبَنَا دَآئِرَةٞۚ فَعَسَى ٱللَّهُ أَن يَأۡتِيَ بِٱلۡفَتۡحِ أَوۡ
أَمۡرٖ مِّنۡ عِندِهِۦ فَيُصۡبِحُواْ عَلَىٰ مَآ أَسَرُّواْ فِيٓ أَنفُسِهِمۡ
نَٰدِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ
أَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ أَيۡمَٰنِهِمۡ ۙ إِنَّهُمۡ لَمَعَكُمۡۚ حَبِطَتۡ
أَعۡمَٰلُهُمۡ فَأَصۡبَحُواْ خَٰسِرِينَ ﴿٥٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
مَن يَرۡتَدَّ مِنكُمۡ عَن دِينِهِۦ فَسَوۡفَ يَأۡتِي ٱللَّهُ بِقَوۡمٖ يُحِبُّهُمۡ
وَيُحِبُّونَهُۥٓ أَذِلَّةٍ عَلَى ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ
يُجَٰهِدُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوۡمَةَ لَآئِمٖۚ ذَٰلِكَ
فَضۡلُ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾ إِنَّمَا
وَلِيُّكُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ
ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُمۡ رَٰكِعُونَ ﴿٥٥﴾ وَمَن يَتَوَلَّ
ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَإِنَّ حِزۡبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡغَٰلِبُونَ
﴿٥٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ
دِينَكُمۡ هُزُوٗا وَلَعِبٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِن
قَبۡلِكُمۡ وَٱلۡكُفَّارَ أَوۡلِيَآءَۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٥٧﴾

ای کسانی که ایمان آوردید! یهود و نصاری را به دوستی بر نگزینید، آنان دوستان یکدیگرند، و کسانی که از شما با آنها دوستی کنند، از آنها هستند، هماناخداوند گروه ستمکار را هدایت نمی کند. ﴿۵۱﴾ پس کسانی را که در دلهایشان بیماری (= نفاق) است می بینی که در (دوستی با) آنان می شتابتند(و) می گویند: «می ترسیم که آسیبی به ما برسد» پس نزدیک است که خداوند پیروزی یا چیزی (دیگر) از سوی خود (برای مسلمانان) پیش آورد، آنگاه (این افراد) از آنچه در دل خود پنهان داشتند، پشیمان گردند. ﴿۵۲﴾ و آنهای که ایمان آورده اند می گویند: «آیا اینها (= منافقان) همان کسانی هستند که با نهایت تأکید به خدا سوگند یاد می کردند، که آنان با شما هستند؟!» اعمالشان تباه شد، و زیانکار شدند. ﴿۵۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هر کس از شما که از دین خود برگردد(به خدا زیانی نمی رساند) خداوند بزودی گروهی را می آورد که آنها را دوست دارد و آنها (نیز) او را دوست دارند، (آنان) در برابر مؤمنان فروتن و در برابر کافران سر سخت و گردان فراز هستند، در راه خدا جهاد می کنند و از سرزنش هیچ سرزنش کننده ای نمی هراسند، این فضل خداست که به هر کس بخواهد می دهد، و خداوند گشایشگر داناست. ﴿۵۴﴾ یار و ولی شما تنها خداست، و پیامبراش و آنها که ایمان آورده اند، (همان)کسانی که نماز را بر پا می دارند و آنان با خشوع و فروتنی زکات را می دهند. ﴿۵۵﴾ و هر کس خداوند و پیامبر او و کسانی که ایمان آورده اند، دوست بدارد، (او از حزب خداست و) یقیناً حزب خدا پیروز است. ﴿۵۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! آنان که دین شما را به تمسخر و بازی گرفته اند؛ از (اهل کتاب) کسانی که پیش از شما کتاب داده شده اند و (همچنین) کفار را؛ دوست نگیرید. و اگر ایمان دارید از خدا بترسید. ﴿۵۷﴾

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى ٱلصَّلَوٰةِ ٱتَّخَذُوهَا هُزُوًا وَلَعِبًا ۚ ذَٰلِكَ
بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ هَلْ
تَنقِمُونَ مِنَّآ إِلَّآ أَنْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَآ أُنزِلَ
مِن قَبْلُ وَأَنَّ أَكْثَرَكُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٥٩﴾ قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ
مِّن ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِندَ ٱللَّهِ ۚ مَن لَّعَنَهُ ٱللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ
وَجَعَلَ مِنْهُمُ ٱلْقِرَدَةَ وَٱلْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ ٱلطَّٰغُوتَ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ
شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ ﴿٦٠﴾ وَإِذَا جَآءُوكُمْ
قَالُوٓا۟ ءَامَنَّا وَقَد دَّخَلُوا۟ بِٱلْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا۟ بِهِۦ ۚ
وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا۟ يَكْتُمُونَ ﴿٦١﴾ وَتَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ
يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَأَكْلِهِمُ ٱلسُّحْتَ ۚ
لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٦٢﴾ لَوْلَا يَنْهَىٰهُمُ
ٱلرَّبَّٰنِيُّونَ وَٱلْأَحْبَارُ عَن قَوْلِهِمُ ٱلْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ
ٱلسُّحْتَ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُوا۟ يَصْنَعُونَ ﴿٦٣﴾ وَقَالَتِ
ٱلْيَهُودُ يَدُ ٱللَّهِ مَغْلُولَةٌ ۚ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا۟ بِمَا قَالُوا۟ ۘ بَلْ
يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَآءُ ۚ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا
مِّنْهُم مَّآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ طُغْيَٰنًا وَكُفْرًا ۚ وَأَلْقَيْنَا
بَيْنَهُمُ ٱلْعَدَٰوَةَ وَٱلْبَغْضَآءَ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ كُلَّمَآ أَوْقَدُوا۟
نَارًا لِّلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا ٱللَّهُ ۚ وَيَسْعَوْنَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا ۚ
وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

و چون به نماز ندا دهید آن را به مسخره و بازی می گیرند، این بخاطر آن است که آنها مردمی نابخردند. ﴿۵۸﴾ بگو: « ای اهل کتاب آیا از ما خرده و عیب می گیرید؟! (مگر ما چه کرده ایم؟) جز اینکه به خداوند و آنچه بر ما نازل شده و آنچه پیش از این نازل شده است؛ ایمان آورده ایم، و حال آنکه بیشتر شما نافرمان (و از راه حق منحرف) هستید؟!» ﴿۵۹﴾ بگو:« آیا شما را خبر بدهم از کسانی که نزد خدا کیفرشان بدتر از این است. کسانی که خداوند آنها را از رحمت خود دور ساخته و بر آنها خشم گرفته و بعضی از آنها را بوزینه ها و خوکها گردانیده و بت (= طاغوت) را پرستیده اند، اینان بد جایگاه تر و از راه راست گم گشته ترند». ﴿۶۰﴾ و چون نزد شما می آیند، می گویند:« ایمان آورده ایم». حال آنکه باکفر وارد شدند و با کفر خارج گشتند، و خداوند به آنچه کتمان می کنند، آگاه تر است. ﴿۶۱﴾ و بسیاری از آنها را می بینی که در گناه و تجاوز، و خوردن مال حرام،شتاب می کنند، چه بد است عملی که انجام می دادند. ﴿۶۲﴾ چرا خدا پرستان و دانشمندان آنها را از سخنان گناه آلود، و خوردن مال حرام، نهی نمی کنند؟! چه بد است کاری که که انجام می دادند. ﴿۶۳﴾ و یهود گفتند:« دست خدا بسته است» دستهایشان بسته باد! و بخاطر آنچه گفتند، لعنت شدند. بلکه دو دست او گشاده است، هر گونه بخواهد می بخشد، و این آیات که از طرف پروردگارت بر تو نازل شده بر سر کشی و کفر بسیاری از آنها می افزاید، و ما در میان آنان تا روز قیامت دشمنی و کینه افکندیم، و هر زمان آتش جنگی افروختند، خداوند آن را خاموش کرد، و آنان برای فساد در زمین می کوشند، و خداوند مفسدان را دوست ندارد. ﴿۶۴﴾

وَلَوۡ أَنَّ أَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ ءَامَنُواْ وَٱتَّقَوۡاْ لَكَفَّرۡنَا عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡ وَلَأَدۡخَلۡنَٰهُمۡ جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٦٥﴾ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ أَقَامُواْ ٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِم مِّن رَّبِّهِمۡ لَأَكَلُواْ مِن فَوۡقِهِمۡ وَمِن تَحۡتِ أَرۡجُلِهِمۚ مِّنۡهُمۡ أُمَّةٞ مُّقۡتَصِدَةٞۖ وَكَثِيرٞ مِّنۡهُمۡ سَآءَ مَا يَعۡمَلُونَ ﴿٦٦﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلرَّسُولُ بَلِّغۡ مَآ أُنزِلَ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَۖ وَإِن لَّمۡ تَفۡعَلۡ فَمَا بَلَّغۡتَ رِسَالَتَهُۥۚ وَٱللَّهُ يَعۡصِمُكَ مِنَ ٱلنَّاسِۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٦٧﴾ قُلۡ يَٰٓأَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ لَسۡتُمۡ عَلَىٰ شَيۡءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُواْ ٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡكُم مِّن رَّبِّكُمۡۗ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرٗا مِّنۡهُم مَّآ أُنزِلَ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَ طُغۡيَٰنٗا وَكُفۡرٗاۖ فَلَا تَأۡسَ عَلَى ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٦٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱلَّذِينَ هَادُواْ وَٱلصَّٰبِـُٔونَ وَٱلنَّصَٰرَىٰ مَنۡ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدۡ أَخَذۡنَا مِيثَٰقَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ وَأَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡهِمۡ رُسُلٗاۖ كُلَّمَا جَآءَهُمۡ رَسُولُۢ بِمَا لَا تَهۡوَىٰٓ أَنفُسُهُمۡ فَرِيقٗا كَذَّبُواْ وَفَرِيقٗا يَقۡتُلُونَ ﴿٧٠﴾

و اگر اهل کتاب ایمان بیاورند و تقوا پیشه کنند، یقیناً گناهانشان را خواهیم زدود و آنها را به باغهایی پر نعمت (بهشت) وارد خواهیم کرد. ﴿٦٥﴾ و اگر آنان تورات و انجیل، و آنچه را که از سوی پروردگارشان بر آنها نازل شده (از کتابهای آسمانی و فرآن) بر پا دارند (و به آن عمل نمایند) از فراز و فرود پاهایشان (= از آسمان و زمین) روزی خواهند خورد، گروهی از آنها معتدل و میانه رو هستند، و بسیاری از آنان اعمال بدی انجام می دهند. ﴿٦٦﴾ ای پیامبر! آنچه از طرف پروردگارت برتو نازل شده است، (به مردم) برسان، و اگر (این کار) نکنی، رسالت او را نرسانده ای، و خداوند تو را از (شر) مردم حفظ می کند، همانا خداوند گروه کافران را هدایت نمی کند. ﴿٦٧﴾ بگو: « ای اهل کتاب! شما بر هیچ (آیین درستی) نیستید، مگر اینکه تورات و انجیل و آنچه را که از طرف پروردگارتان بر شما نازل شده است، بر پا دارید». و بتحقیق آنچه بر تواز سوی پروردگارت نازل شده ، بر سرکشی و کفر بسیاری از آنها می افزاید، پس بر (این) گروه کافران، غمگین مباش. ﴿٦٨﴾ همانا کسانی که ایمان آورده اند، و کسانی که یهودی هستند، و صابئان و نصاری، هر کس که به خداوند و روز قیامت ایمان بیاورد و کارهای شایسته انجام دهد، نه ترسی بر آنها خواهد بود و نه آنان اندوهگین شوند. ﴿٦٩﴾ یقیناً ما از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم ، و رسولانی به سوی آنها فرستادیم، هر گاه که پیامبری چیزی بر خلاف دلخواه آنها می آورد، گروهی را تکذیب می کردند و گروهی را می کشتند. ﴿٧٠﴾

وَحَسِبُوٓاْ أَلَّا تَكُونَ فِتۡنَةٞ فَعَمُواْ وَصَمُّواْ ثُمَّ
تَابَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ ثُمَّ عَمُواْ وَصَمُّواْ كَثِيرٞ مِّنۡهُمۡۚ
وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا يَعۡمَلُونَ ﴿٧١﴾ لَقَدۡ كَفَرَ
ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ مَرۡيَمَۖ
وَقَالَ ٱلۡمَسِيحُ يَٰبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ رَبِّي
وَرَبَّكُمۡۖ إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ
عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ
أَنصَارٖ ﴿٧٢﴾ لَّقَدۡ كَفَرَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ
ثَالِثُ ثَلَٰثَةٖۘ وَمَا مِنۡ إِلَٰهٍ إِلَّآ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۚ وَإِن لَّمۡ
يَنتَهُواْ عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
مِنۡهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ
إِلَى ٱللَّهِ وَيَسۡتَغۡفِرُونَهُۥۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٧٤﴾
مَّا ٱلۡمَسِيحُ ٱبۡنُ مَرۡيَمَ إِلَّا رَسُولٞ قَدۡ خَلَتۡ
مِن قَبۡلِهِ ٱلرُّسُلُ وَأُمُّهُۥ صِدِّيقَةٞۖ كَانَا
يَأۡكُلَانِ ٱلطَّعَامَۗ ٱنظُرۡ كَيۡفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ
ٱلۡأٓيَٰتِ ثُمَّ ٱنظُرۡ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٧٥﴾ قُلۡ
أَتَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَمۡلِكُ لَكُمۡ
ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗاۚ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

و پنداشتند که آزمایش (و مجازاتی) در کار نیست، لذا کور و کر شدند. سپس (توبه کردند و) خداوند توبه ی آنها را پذیرفت، باز بسیاری از آنها کور و کر شدند، و خداوند به آنچه انجام می دهند؛ بیناست. ﴿۷۱﴾ آنها که گفتند: «خداوند، همان مسیح پسر مریم است» یقیناً کافر شدند، در حالی که (خود) مسیح گفت: «ای بنی اسرائیل! خدا را که پروردگار من و پروردگار شما است؛ پرستش کنید، همانا هر کس به خداوند شرک آورد، خداوند بهشت را بر او حرام کرده است، و جایگاه او دوزخ است، و ستمکاران را یاوری نیست». ﴿۷۲﴾ آنها که گفتند:«خداوند سومین (اقنوم) ثلاثه است» به یقین کافر شدند، معبودی (به حق) جز معبود یگانه نیست، و اگر از آنچه می گویند باز نایستند، قطعاً به کافران شان عذاب دردناکی خواهد رسید. ﴿۷۳﴾ آیا به سوی خدا باز نمی گردند ، و از او طلب آمرزش نمی کنند؟! و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۷٤﴾ مسیح پسر مریم فرستاده ای بیش نیست که پیش از او (نیز) فرستادگان دیگری بودند، و مادرش زنی راستگوی بود، هر دو غذا می خوردند، بنگر چگونه نشانه ها را برای آنها روشن می سازیم، پس بنگر چگونه (از حق) باز گردانده می شوند! ﴿۷۵﴾ بگو:«آیا چیزی را به جای خدا می پرستید که دارای سود و زیانی برای شما نیست؟! و خداوند شنوای داناست». ﴿۷٦﴾

قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ لَا تَغْلُواْ فِى دِينِكُمْ غَيْرَ ٱلْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوٓاْ أَهْوَآءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّواْ مِن قَبْلُ وَأَضَلُّواْ كَثِيرًا وَضَلُّواْ عَن سَوَآءِ ٱلسَّبِيلِ ﴿٧٧﴾ لُعِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُۥدَ وَعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَواْ وَّكَانُواْ يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾ كَانُواْ لَا يَتَنَاهَوْنَ عَن مُّنكَرٍ فَعَلُوهُ ۚ لَبِئْسَ مَا كَانُواْ يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾ تَرَىٰ كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ۚ لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَن سَخِطَ ٱللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِى ٱلْعَذَابِ هُمْ خَٰلِدُونَ ﴿٨٠﴾ وَلَوْ كَانُواْ يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلنَّبِىِّ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا ٱتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٨١﴾ ۞ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ ٱلنَّاسِ عَدَٰوَةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلْيَهُودَ وَٱلَّذِينَ أَشْرَكُواْ ۖ وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱلَّذِينَ قَالُوٓاْ إِنَّا نَصَٰرَىٰ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِّيسِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

بگو: «ای اهل کتاب! در دین خود به ناحق غلو (و زیاده روی) نکنید، و از هوسهای گروهی که از پیش گمراه شدند و بسیاری را گمراه کردند و از راه راست منحرف گشتند؛ پیروی نکنید». ﴿۷۷﴾ کافران بنی اسرائیل، بر زبان داوود و عیسی پسر مریم لعنت شدند، این بخاطر آن بود که نافرمانی (و گناه) کردند و (از حد) تجاوز می نمودند. ﴿۷۸﴾ آنها از کار زشتی که انجام می دادند، یکدیگر را نهی نمی کردند، قطعاً بد کاری انجام می دادند! ﴿۷۹﴾ بسیاری از آنها را می بینی که با کافران (و بت پرستان) دوستی می کنند، چه بد است آنچه نفسهایشان برای آنان پیش فرستاده است، که خداوند بر آنها خشم بیاورد، و آنان در عذاب جاودانه خواهند ماند. ﴿۸۰﴾ واگربه خدا و پیا مبر و آنچه براو نازل شده،ایمان می آوردند (هرگز) آنان (کافران) را به دوستی برنمی گزیدند،ولی بسیاری از آنها فاسقند. ﴿۸۱﴾ به یقین دشمن ترین مردم نسبت به مؤمنان را؛ یهود ومشرکان خواهی یافت،ونزد یکترین دوستان به مؤمنان را؛ کسانی می یابی که می گویند :«ما نصاری هستیم ». این بخاطر آن است که از(میان) آنها کشیشان وتارکان دنیا هستند ،وآنها تکبّر نمی ورزند. ﴿۸۲﴾

وَإِذَا سَمِعُواْ مَآ أُنزِلَ إِلَى ٱلرَّسُولِ تَرَىٰٓ أَعۡيُنَهُمۡ تَفِيضُ مِنَ ٱلدَّمۡعِ مِمَّا عَرَفُواْ مِنَ ٱلۡحَقِّۖ يَقُولُونَ رَبَّنَآ ءَامَنَّا فَٱكۡتُبۡنَا مَعَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٨٣﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَمَا جَآءَنَا مِنَ ٱلۡحَقِّ وَنَطۡمَعُ أَن يُدۡخِلَنَا رَبُّنَا مَعَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٤﴾ فَأَثَٰبَهُمُ ٱللَّهُ بِمَا قَالُواْ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَحِيمِ ﴿٨٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تُحَرِّمُواْ طَيِّبَٰتِ مَآ أَحَلَّ ٱللَّهُ لَكُمۡ وَلَا تَعۡتَدُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُعۡتَدِينَ ﴿٨٧﴾ وَكُلُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ حَلَٰلٗا طَيِّبٗاۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ٱلَّذِيٓ أَنتُم بِهِۦ مُؤۡمِنُونَ ﴿٨٨﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ ٱللَّهُ بِٱللَّغۡوِ فِيٓ أَيۡمَٰنِكُمۡ وَلَٰكِن يُؤَاخِذُكُم بِمَا عَقَّدتُّمُ ٱلۡأَيۡمَٰنَۖ فَكَفَّٰرَتُهُۥٓ إِطۡعَامُ عَشَرَةِ مَسَٰكِينَ مِنۡ أَوۡسَطِ مَا تُطۡعِمُونَ أَهۡلِيكُمۡ أَوۡ كِسۡوَتُهُمۡ أَوۡ تَحۡرِيرُ رَقَبَةٖۖ فَمَن لَّمۡ يَجِدۡ فَصِيَامُ ثَلَٰثَةِ أَيَّامٖۚ ذَٰلِكَ كَفَّٰرَةُ أَيۡمَٰنِكُمۡ إِذَا حَلَفۡتُمۡۚ وَٱحۡفَظُوٓاْ أَيۡمَٰنَكُمۡۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٨٩﴾

و چون آیاتی را که بر پیامبر نازل شده بشنوند، چشمهای آنها را می بینی که اشک ریزان می شود، بخاطر حقیقتی که در یافته اند، و می گویند:« پروردگارا! ایمان آوردیم، پس ما را در زمره گواهان بنویس. ﴿۸۳﴾ چرا به خدا و آنچه از حق به ما رسیده است، ایمان نیاوریم، در حالی که آرزو داریم پروردگارمان ما را در زمره صالحان در آورد». ﴿۸٤﴾ پس خداوند به خاطر این سخن که گفتند، به آنها باغهایی (از بهشت) پاداش داد که از زیر (درختان) آن نهرها جاری است، و جاودانه در آن خواهند ماند، و این است جزای نیکو کاران. ﴿۸۵﴾ و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، آنها اهل دوزخند. ﴿۸٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! چیزهای پاکیزه ای را که خداوند برای شما حلال کرده است (بر خود) حرام نکنید، و از حد تجاوز ننمایید، همانا خداوند متجاوزان را دوست نمی دارد. ﴿۸۷﴾ و از چیزهای حلال (و) پاکیزه ای که خداوند به شما روزی داده است؛ بخورید، و از خداوندی که به او ایمان دارید؛ بترسید. ﴿۸۸﴾ خداوند شما را بخاطر سوگندهای لغو (و بیهوده) تان مؤاخذه نمی کند، ولی شما را بخاطر سوگندهایی که (از روی قصد) محکم کرده اید؛ مؤاخده می کند، پس کفاره ی آن اطعام ده مسکین است از غذاهای متوسطی که به خانواده ی خود می خورانید، یا لباس پوشانید آنها، و یا آزاد کردن یک برده، پس اگر کسی (هیچ یک از اینها) نیابد، سه روز روزه بگیرد، این کفاره ی سوگندهای شماست، هر گاه که سوگند یاد کردید (و به آن وفا نکردید) و سوگندهای خود را حفظ کنید (و نشکنید) این چنین خداوند آیات خود را برای شما بیان می کند، باشد که شکر گزارید. ﴿۸۹﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّمَا ٱلۡخَمۡرُ وَٱلۡمَيۡسِرُ وَٱلۡأَنصَابُ
وَٱلۡأَزۡلَٰمُ رِجۡسٞ مِّنۡ عَمَلِ ٱلشَّيۡطَٰنِ فَٱجۡتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمۡ
تُفۡلِحُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱلشَّيۡطَٰنُ أَن يُوقِعَ بَيۡنَكُمُ
ٱلۡعَدَٰوَةَ وَٱلۡبَغۡضَآءَ فِي ٱلۡخَمۡرِ وَٱلۡمَيۡسِرِ وَيَصُدَّكُمۡ عَن ذِكۡرِ
ٱللَّهِ وَعَنِ ٱلصَّلَوٰةِۖ فَهَلۡ أَنتُم مُّنتَهُونَ ﴿٩١﴾ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ
وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَٱحۡذَرُواْۚ فَإِن تَوَلَّيۡتُمۡ فَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا
عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿٩٢﴾ لَيۡسَ عَلَى ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جُنَاحٞ فِيمَا طَعِمُوٓاْ إِذَا مَا
ٱتَّقَواْ وَّءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ ثُمَّ ٱتَّقَواْ وَّءَامَنُواْ ثُمَّ
ٱتَّقَواْ وَّأَحۡسَنُواْۗ وَٱللَّهُ يُحِبُّ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٩٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ لَيَبۡلُوَنَّكُمُ ٱللَّهُ بِشَيۡءٖ مِّنَ ٱلصَّيۡدِ تَنَالُهُۥٓ أَيۡدِيكُمۡ
وَرِمَاحُكُمۡ لِيَعۡلَمَ ٱللَّهُ مَن يَخَافُهُۥ بِٱلۡغَيۡبِۚ فَمَنِ ٱعۡتَدَىٰ
بَعۡدَ ذَٰلِكَ فَلَهُۥ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٩٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا
تَقۡتُلُواْ ٱلصَّيۡدَ وَأَنتُمۡ حُرُمٞۚ وَمَن قَتَلَهُۥ مِنكُم مُّتَعَمِّدٗا
فَجَزَآءٞ مِّثۡلُ مَا قَتَلَ مِنَ ٱلنَّعَمِ يَحۡكُمُ بِهِۦ ذَوَا عَدۡلٖ
مِّنكُمۡ هَدۡيَۢا بَٰلِغَ ٱلۡكَعۡبَةِ أَوۡ كَفَّٰرَةٞ طَعَامُ مَسَٰكِينَ أَوۡ
عَدۡلُ ذَٰلِكَ صِيَامٗا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمۡرِهِۦۗ عَفَا ٱللَّهُ عَمَّا
سَلَفَۚ وَمَنۡ عَادَ فَيَنتَقِمُ ٱللَّهُ مِنۡهُۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٞ ذُو ٱنتِقَامٖ
﴿٩٥﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید! همانا شراب و قمار و بتها، و تیرهای قرعه، پلید و از عمل شیطان است. پس از آنها دوری کنید، تا رستگار شوید. ﴿۹۰﴾ همانا شیطان می خواهد با شراب و قمار در میان شما عداوت و کینه ایجاد کند و شما را از یاد خدا و از نماز باز دارد؛ پس آیا شما خودداری خواهید کرد ؟! ﴿۹۱﴾ و خدا را اطاعت کنید و (نیز) پیامبر را اطاعت کنید و (از نافرمانی) برحذرباشید، پس اگر روی گرداندید؛ بدانید که بر پیامبر ما جز ابلاغ آشکار چیز دیگری نیست. ﴿۹۲﴾ بر کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند گناهی در آنچه خورده اند نیست؛ اگر پرهیزکاری کنند و ایمان آورند و کارهای شایسته انجام دهند، سپس پرهیز کاری کنند و ایمان آورند، سپس پرهیز کاری کنند و نیکی نمایند، و خداوند نیکوکاران را دوست می دارد. ﴿۹۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید!خداوند شما را به چیزی از شکار که دستها و نیزه هایتان به آن می رسد؛ آزمایش می کند تا خداوند معلوم بدارد چه کسی در نهان از او می ترسد، پس هر کس بعد از آن تجاوز کند؛ برایش عذاب دردناکی خواهد بود. ﴿۹٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! در حال احرام شکار را نکشید، و هر کس از شما به عمد آن را بکشد؛ باید کفاره ای همانند آن از چهارپایان بدهد (بشرطی) که دو نفر عادل از شما (برابر بودن) آن را تصدیق کنند و (بصورت) قربانی به کعبه برساند یا (به جای قربانی) اطعام مساکین کند یا معادل آن روزه بگیرد تا کیفر عمل خود را بچشد، خداوند از آنچه گذشته در گذشت، و هر کس که (به این گناه) باز گردد؛ خدا از او انتقام می گیرد، و خداوند نیرومند (و)انتقام گیر است. ﴿۹۵﴾

أُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ ٱلْبَحْرِ وَطَعَامُهُۥ مَتَٰعًا لَّكُمْ
وَلِلسَّيَّارَةِ ۖ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ ٱلْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا ۗ
وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾ ۞ جَعَلَ
ٱللَّهُ ٱلْكَعْبَةَ ٱلْبَيْتَ ٱلْحَرَامَ قِيَٰمًا لِّلنَّاسِ وَٱلشَّهْرَ
ٱلْحَرَامَ وَٱلْهَدْىَ وَٱلْقَلَٰٓئِدَ ۚ ذَٰلِكَ لِتَعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ
يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَأَنَّ ٱللَّهَ
بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾ ٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ
ٱلْعِقَابِ وَأَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٨﴾ مَّا عَلَى
ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ۗ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا
تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾ قُل لَّا يَسْتَوِى ٱلْخَبِيثُ وَٱلطَّيِّبُ وَلَوْ
أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ ٱلْخَبِيثِ ۚ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ يَٰٓأُو۟لِى ٱلْأَلْبَٰبِ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا
تَسْـَٔلُوا۟ عَنْ أَشْيَآءَ إِن تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْ وَإِن تَسْـَٔلُوا۟
عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلُ ٱلْقُرْءَانُ تُبْدَ لَكُمْ عَفَا ٱللَّهُ عَنْهَا ۗ
وَٱللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ
ثُمَّ أَصْبَحُوا۟ بِهَا كَٰفِرِينَ ﴿١٠٢﴾ مَا جَعَلَ ٱللَّهُ مِنۢ
بَحِيرَةٍ وَلَا سَآئِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ ۙ وَلَٰكِنَّ ٱلَّذِينَ
كَفَرُوا۟ يَفْتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ ۖ وَأَكْثَرُهُمْ لَا
يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

شکار دریا و طعام آن برای شما حلال شده است تا برای شما و کاروانیان بهره ای باشد، و شکار بیابان تا موقعی که در احرام هستید، بر شما حرام است، و از خداوندی که بسوی او محشور می شوید؛ بترسید. ﴿۹۶﴾ خداوند کعبه ـ بیت الحرام ـ، و ماه حرام وقربانی (بی نشان) و قربانی نشاندار را وسیله ای برای استواری و سامان بخشیدن (به کار) مردم قرار داد، این (گونه احکام برای اینست که) بدانید بتحقیق خداوند آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است می داند، و مسلماً خداوند به هر چیز داناست. ﴿۹۷﴾ بدانید که خداوند سخت کیفر است و (در عین حال) خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۹۸﴾ بر پیامبر (وظیفه ای) جز رسانیدن (پیام الهی) نیست، و خداوند آنچه را که آشکار می کنید و آنچه را که پنهان می دارید؛ می داند. ﴿۹۹﴾ بگو:« ناپاک و پاک یکسان نیست. و اگر چه کثرت ناپاکها، تو را به شگفتی اندازد»، پس ای خردمندان، از خدا بترسید تا رستگار شوید. ﴿۱۰۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از چیزهای نپرسید که اگر برای شما آشکار گردد، شما را اندوهگین کند، و اگر به هنگام نزول قرآن، از آنها سؤال کنید برای شما آشکار می شود خداوند از آنها عفو کرده است، و خداوند آمرزنده ی بردبار است. ﴿۱۰۱﴾ به راستی گروهی قبل از شما از آن سؤال کردند، سپس (وقتی که جواشان آمد) بدان کافر شدند. ﴿۱۰۲﴾ خداوند هیچ گونه «بحیره» و نه«سائبه» و نه«وصیله» و نه«حام» را قرار نداده است، ولی کسانی که کافر شدند، بر خدا دروغ می بندند، و بیشترشان در نمی یابند. ﴿۱۰۳﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْاْ إِلَىٰ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ وَإِلَى ٱلرَّسُولِ
قَالُواْ حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ ۚ أَوَلَوْ كَانَ
ءَابَآؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْـًٔا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾ يَـٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ عَلَيْكُمْ أَنفُسَكُمْ ۖ لَا يَضُرُّكُم مَّن ضَلَّ
إِذَا ٱهْتَدَيْتُمْ ۚ إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُم بِمَا
كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ شَهَـٰدَةُ
بَيْنِكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ حِينَ ٱلْوَصِيَّةِ
ٱثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ أَوْ ءَاخَرَانِ مِنْ غَيْرِكُمْ إِنْ
أَنتُمْ ضَرَبْتُمْ فِى ٱلْأَرْضِ فَأَصَـٰبَتْكُم مُّصِيبَةُ ٱلْمَوْتِ ۚ
تَحْبِسُونَهُمَا مِنۢ بَعْدِ ٱلصَّلَوٰةِ فَيُقْسِمَانِ بِٱللَّهِ إِنِ
ٱرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِى بِهِۦ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۙ وَلَا
نَكْتُمُ شَهَـٰدَةَ ٱللَّهِ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلْـَٔاثِمِينَ ﴿١٠٦﴾ فَإِنْ
عُثِرَ عَلَىٰٓ أَنَّهُمَا ٱسْتَحَقَّآ إِثْمًا فَـَٔاخَرَانِ يَقُومَانِ
مَقَامَهُمَا مِنَ ٱلَّذِينَ ٱسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْأَوْلَيَـٰنِ
فَيُقْسِمَانِ بِٱللَّهِ لَشَهَـٰدَتُنَآ أَحَقُّ مِن شَهَـٰدَتِهِمَا
وَمَا ٱعْتَدَيْنَآ إِنَّآ إِذًا لَّمِنَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿١٠٧﴾ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ
أَن يَأْتُواْ بِٱلشَّهَـٰدَةِ عَلَىٰ وَجْهِهَآ أَوْ يَخَافُوٓاْ أَن تُرَدَّ
أَيْمَـٰنٌۢ بَعْدَ أَيْمَـٰنِهِمْ ۗ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱسْمَعُواْ ۗ وَٱللَّهُ لَا
يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْفَـٰسِقِينَ ﴿١٠٨﴾

و هنگامی که به آنها گفته شود: «به سوی آنچه خدا نازل کرده و به سوی پیامبر بیایید» گویند: «آنچه نیا کانمان را بر آن یافته ایم ،ما را بس است ». آیا اگر نیا کان آنهاچیزی نمی دانستند وهدایت نیافته بودند (بازهم از آنها پیروی می کنند)؟. ﴿۱۰۴﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! مراقب خود باشید اگر شما هدایت یافته باشید، گمراهی کسانی که گمراه شده اند به شما زیانی نمی رساند، بازگشت همه ی شما به سوی خداست، آنگاه شما را از آنچه عمل می کردید؛ آگاه می سازد. ﴿۱۰۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! چون مرگ یکی از شما فرا رسد در موقع وصیت باید از میان شما دو نفر عادل را گواه بگیرید یا اگر مسافرت کردید و مصیبت مرگ به شما رسید (و مسلمانی را نیافتید) دو نفر از غیر خودتان را به گواهی بطلبید و اگر (هنگام ادای شهادت در صدق آنها) شک کردید آن دو را بعد از نماز نگاه دارید تا به خداوند سوگند بخورند که:« ما حاضر نیستیم حق را به چیزی بفروشیم اگر چه خویشانمان باشند و شهادت خدا را کتمان نمی کنیم که در این صورت از گناهکاران خواهیم بود». ﴿۱۰۶﴾ پس اگر معلوم شد که آن دو مرتکب گناه (خیانت) شده اند (و حق را کتمان نموده اند) دو نفر از کسانی که ستم دیده اند و نسبت به میت أولی هستند جای آنها را خواهند گرفت، آنگاه به خدا سوگند یاد کنند که:« گواهی ما از گواهی آن دو درست تر است؛ و ما تجاوزی نکرده ایم، و اگر چنین کرده باشیم از ستمکاران خواهیم بود». ﴿۱۰۷﴾ این (روش) به آنکه گواهی را به گونه ی درستش ادا کنند؛ نزدیکتر است، و یا بترسند که بعد از سوگندها (ی ورثه) سوگندهایشان رد شود؛ و از خدا بترسید، و گوش فرا دهید و (بدانید که) خداوند گروه فاسقان را هدایت نمی کند. ﴿۱۰۸﴾

۞ يَوۡمَ يَجۡمَعُ ٱللَّهُ ٱلرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَآ أُجِبۡتُمۡۖ قَالُواْ لَا عِلۡمَ لَنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ عَلَّٰمُ ٱلۡغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾ إِذۡ قَالَ ٱللَّهُ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ ٱذۡكُرۡ نِعۡمَتِي عَلَيۡكَ وَعَلَىٰ وَٰلِدَتِكَ إِذۡ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ ٱلۡقُدُسِ تُكَلِّمُ ٱلنَّاسَ فِي ٱلۡمَهۡدِ وَكَهۡلٗاۖ وَإِذۡ عَلَّمۡتُكَ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحِكۡمَةَ وَٱلتَّوۡرَىٰةَ وَٱلۡإِنجِيلَۖ وَإِذۡ تَخۡلُقُ مِنَ ٱلطِّينِ كَهَيۡـَٔةِ ٱلطَّيۡرِ بِإِذۡنِي فَتَنفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيۡرَۢا بِإِذۡنِيۖ وَتُبۡرِئُ ٱلۡأَكۡمَهَ وَٱلۡأَبۡرَصَ بِإِذۡنِيۖ وَإِذۡ تُخۡرِجُ ٱلۡمَوۡتَىٰ بِإِذۡنِيۖ وَإِذۡ كَفَفۡتُ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ عَنكَ إِذۡ جِئۡتَهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿١١٠﴾ وَإِذۡ أَوۡحَيۡتُ إِلَى ٱلۡحَوَارِيِّـۧنَ أَنۡ ءَامِنُواْ بِي وَبِرَسُولِي قَالُوٓاْ ءَامَنَّا وَٱشۡهَدۡ بِأَنَّنَا مُسۡلِمُونَ ﴿١١١﴾ إِذۡ قَالَ ٱلۡحَوَارِيُّونَ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ هَلۡ يَسۡتَطِيعُ رَبُّكَ أَن يُنَزِّلَ عَلَيۡنَا مَآئِدَةٗ مِّنَ ٱلسَّمَآءِۖ قَالَ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُواْ نُرِيدُ أَن نَّأۡكُلَ مِنۡهَا وَتَطۡمَئِنَّ قُلُوبُنَا وَنَعۡلَمَ أَن قَدۡ صَدَقۡتَنَا وَنَكُونَ عَلَيۡهَا مِنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿١١٣﴾

روزی که خداوند پیامبران را گرد آورد؛ آنگاه بگوید:« (دربرابر دعوت حق) چه پاسخی به شما داده شد؟ » گویند:« ما را علمی نیست؛ بی گمان تو خود دانای رازهای نهانی». ﴿۱۰۹﴾ (به یاد بیاور) هنگامی را که خداوند (به عیسی پسر مریم) می فرماید:«ای عیسی پسر مریم ! نعمتی را که به تو و مادرت بخشیدم به یاد آور؛ زمانی که تو را با « روح القدس» (جبرئیل) تقویت کردم، در گهواره و بزرگی با مردم سخن گفتی، و هنگامی که کتاب و حکمت، و تورات و انجیل را به تو آموختم، و هنگامی که به فرمان من از گل چیزی مانند شکل پرنده ای ساختی؛ پس در آن می دمیدی و به فرمان من پرنده ای می شد، و کور مادر زاد و مبتلا به بیماری پیسی را به فرمان من شفا می دادی، و آنگاه که مردگان را به فرمان من (زنده) بیرون می آوردی، و هنگامی که بنی اسرائیل را از آسیب رساندن به تو بازداشتم،آنگاه که دلایل روشن برای آنها آوردی ،پس کسانی از آنها کافر شدند؛ گفتند:« اینها جز جادوی آشکار (چیزی دیگر) نیست». ﴿۱۱۰﴾ و (به یادآور) زمانی را که به حواریون وحی فرستادم که:«به من و فرستاده من ،ایمان بیاورید » گفتند: «ایمان آوردیم ،وگواه باش که ما تسلیم شده ایم». ﴿۱۱۱﴾ (وبه یاد آور) چون حواریون گفتند:« ای عیسی پسر مریم! آیا پروردگارت می تواند سفره ای از آسمان بر ما نازل کند ؟». (عیسی در پاسخ) گفت: «اگر مؤمن هستید از خدا بترسید».﴿۱۱۲﴾ گفتند:« می خواهیم از آن بخوریم و دلهایمان آرام گیرد و بدانیم که به ما راست گفته ای و بر آن از گواهان باشیم». ﴿۱۱۳﴾

قَالَ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَ ٱللَّهُمَّ رَبَّنَآ أَنزِلۡ عَلَيۡنَا مَآئِدَةٗ
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ تَكُونُ لَنَا عِيدٗا لِّأَوَّلِنَا وَءَاخِرِنَا وَءَايَةٗ
مِّنكَۖ وَٱرۡزُقۡنَا وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿١١٤﴾ قَالَ ٱللَّهُ إِنِّي
مُنَزِّلُهَا عَلَيۡكُمۡۖ فَمَن يَكۡفُرۡ بَعۡدُ مِنكُمۡ فَإِنِّيٓ أُعَذِّبُهُۥ
عَذَابٗا لَّآ أُعَذِّبُهُۥٓ أَحَدٗا مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١١٥﴾ وَإِذۡ قَالَ
ٱللَّهُ يَٰعِيسَى ٱبۡنَ مَرۡيَمَ ءَأَنتَ قُلۡتَ لِلنَّاسِ ٱتَّخِذُونِي
وَأُمِّيَ إِلَٰهَيۡنِ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ قَالَ سُبۡحَٰنَكَ مَا يَكُونُ
لِيٓ أَنۡ أَقُولَ مَا لَيۡسَ لِي بِحَقٍّۚ إِن كُنتُ قُلۡتُهُۥ فَقَدۡ
عَلِمۡتَهُۥۚ تَعۡلَمُ مَا فِي نَفۡسِي وَلَآ أَعۡلَمُ مَا فِي نَفۡسِكَۚ
إِنَّكَ أَنتَ عَلَّٰمُ ٱلۡغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلۡتُ لَهُمۡ إِلَّا مَآ
أَمَرۡتَنِي بِهِۦٓ أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمۡۚ وَكُنتُ عَلَيۡهِمۡ
شَهِيدٗا مَّا دُمۡتُ فِيهِمۡۖ فَلَمَّا تَوَفَّيۡتَنِي كُنتَ أَنتَ
ٱلرَّقِيبَ عَلَيۡهِمۡۚ وَأَنتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾ إِن
تُعَذِّبۡهُمۡ فَإِنَّهُمۡ عِبَادُكَۖ وَإِن تَغۡفِرۡ لَهُمۡ فَإِنَّكَ أَنتَ
ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١١٨﴾ قَالَ ٱللَّهُ هَٰذَا يَوۡمُ يَنفَعُ
ٱلصَّٰدِقِينَ صِدۡقُهُمۡۚ لَهُمۡ جَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا
ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۚ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ
عَنۡهُۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿١١٩﴾ لِلَّهِ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا فِيهِنَّۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرُۢ ﴿١٢٠﴾

عیسی پسر مریم(دعا کرد و) گفت:« پروردگارا!خداوندا! از آسمان سفره ای بر ما بفرست تا برای اول و آخر ما عیدی باشد و نشانه ای از تو، و به ما روزی ده که تو بهترین روزی دهندگانی». ﴿۱۱٤﴾ خداوند (دعای او را اجابت کرد و) فرمود:« من آن را بر شما نازل می کنم ؛ اما هر یک از شما که بعد از آن کافر شود، او را چنان عذابی می کنم که هیچ کس از جهانیان را چنان عذاب نکرده باشم!». ﴿۱۱۵﴾ و (بیاد بیاور) که خداوند می فرماید:«ای عیسی پسرمریم! آیا تو به مردم گفتی که من و مادرم را به عنوان دو معبود به جای خدا انتخاب کنید؟» (عیسی) گوید: « تو منزهی! من حق ندارم آنچه را که شایسته من نیست بگویم! اگر چنین سخنی را گفته باشم؛ بی گمان تو می دانی، تو از آنچه در ضمیر من است آگاهی و من از آنچه در ذات (پاک) توست؛ نمی دانم، یقیناً تو خود دانای رازهای نهانی. ﴿۱۱٦﴾ من چیزی جز آنچه مرا به آن فرمان دادی به آنها نگفتم (به آنها گفتم:) خداوندی را بپرستید که پروردگار من و پروردگار شماست و تا زمانی که در میان آنها بودم مراقب و گواهشان بودم و چون مرا بر گرفتی تو خودت مراقب آنها بودی و تو بر هر چیز گواهی. ﴿۱۱۷﴾ اگر آنها را عذاب کنی آنان بندگان تو هستند و اگر آنها را بیامرزی تو نیرومند حکیمی». ﴿۱۱۸﴾ خداوند فرمود:« امروز؛ روزی است که راستی راستگویان به آنها سود می بخشد، برای آنها باغهای (از بهشت) است که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است و تا ابد، جاودانه در آن می مانند، خداوند از آنها خشنود است وآنها از او خشنودند، این رستگاری بزرگ است». ﴿۱۱۹﴾ فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست از آن خداست؛ و او بر هر چیز تواناست. ﴿۱۲۰﴾

سورة الأنعام

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَجَعَلَ ٱلظُّلُمَـٰتِ وَٱلنُّورَ ۖ ثُمَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰٓ أَجَلًا ۖ وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِندَهُۥ ۖ ثُمَّ أَنتُمْ تَمْتَرُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ ٱللَّهُ فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَفِى ٱلْأَرْضِ ۖ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٣﴾ وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَـٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا۟ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا۟ بِٱلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ ۖ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنۢبَـٰٓؤُا۟ مَا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا۟ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِم مِّن قَرْنٍ مَّكَّنَّـٰهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّن لَّكُمْ وَأَرْسَلْنَا ٱلسَّمَآءَ عَلَيْهِم مِّدْرَارًا وَجَعَلْنَا ٱلْأَنْهَـٰرَ تَجْرِى مِن تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَـٰهُم بِذُنُوبِهِمْ وَأَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخَرِينَ ﴿٦﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَـٰبًا فِى قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَـٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ ۖ وَلَوْ أَنزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِىَ ٱلْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

سورۀ انعام

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ستایش برای خداوندی است که آسمانها و زمین را آفرید و تاریکها و نور را پدید آورد، و با این همه آنهایی که کافران شدند با پروردگار خویش دیگری را برابر می دارند (و به اوشرک می آورند). ﴿۱﴾ او کسی است که شما را از گل آفرید، سپس مدتی را مقرر کرد، و (برای قیامت) مدتی معین نزد اوست، با این همه شک می کنید. ﴿۲﴾ و اوست خداوند معبود در آسمانها و در زمین، نهان شما و آشکار شما را می داند، و آنچه به دست می آورید (و انجام می دهید) می داند. ﴿۳﴾ و هیچ نشانه ای از نشانه های پروردگارشان برای آنان نمی آید، مگر اینکه رویگردان می شوند. ﴿٤﴾ به راستی آنان حق را هنگامی که سراغشان آمد، تکذیب کردند، پس به زودی خبر چیزهایی که به مسخره می گرفتند به آنهاخواهد رسید. ﴿٥﴾ آیا ندیدند که پیش از آنها چه قدر از امتها را هلاک کردیم؟ (امتهای) که در زمین به آنها (قدرت و) افتدار داده بودیم که به شما (چنان قدرت و) اقتداری نداده ایم، و بارانهای پی در پی از آسمان بر آنها فرستادیم، و از زیر (آبادیهای) آنها رودها را جای ساختیم، آنگاه آنان را به کیفر گناهاشان نابودشان کردیم، و پس از آنها گروهی دیگر را پدید آوردیم. ﴿٦﴾ و اگر کتابی (نوشته) بر کاغذ بر تو نازل کنیم، که آن را با دستهای خود لمس کنند؛ قطعاً کسانی که کافر شدند، می گویند:« این (چیزی) جز جادویی آشکار نیست». ﴿۷﴾ و گفتند:« چرا فرشته ای بر او نازل نشده است؟ (تا او را تصدیق کند؟)» و اگر فرشته ای می فرستادیم، (و ایمان نمی آوردند) قطعاً کار به پایان می رسید، سپس به آنها (هیچگونه) مهلتی داده نمی شد (و هلاک می شدند) ﴿۸﴾

وَلَوۡ جَعَلۡنَٰهُ مَلَكٗا لَّجَعَلۡنَٰهُ رَجُلٗا وَلَلَبَسۡنَا عَلَيۡهِم
مَّا يَلۡبِسُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ مِّن قَبۡلِكَ
فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ سَخِرُواْ مِنۡهُم مَّا كَانُواْ بِهِۦ
يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿١٠﴾ قُلۡ سِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ ثُمَّ ٱنظُرُواْ
كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ قُل لِّمَن مَّا
فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ قُل لِّلَّهِۚ كَتَبَ عَلَىٰ نَفۡسِهِ
ٱلرَّحۡمَةَۚ لَيَجۡمَعَنَّكُمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ لَا رَيۡبَ فِيهِۚ
ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٢﴾
۞ وَلَهُۥ مَا سَكَنَ فِي ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ
ٱلۡعَلِيمُ ﴿١٣﴾ قُلۡ أَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَتَّخِذُ وَلِيّٗا فَاطِرِ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَهُوَ يُطۡعِمُ وَلَا يُطۡعَمُۗ قُلۡ إِنِّيٓ
أُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ أَوَّلَ مَنۡ أَسۡلَمَۖ وَلَا
تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٤﴾ قُلۡ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنۡ
عَصَيۡتُ رَبِّي عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿١٥﴾ مَّن يُصۡرَفۡ
عَنۡهُ يَوۡمَئِذٖ فَقَدۡ رَحِمَهُۥۚ وَذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٦﴾
وَإِن يَمۡسَسۡكَ ٱللَّهُ بِضُرّٖ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَۖ
وَإِن يَمۡسَسۡكَ بِخَيۡرٖ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿١٧﴾
وَهُوَ ٱلۡقَاهِرُ فَوۡقَ عِبَادِهِۦۚ وَهُوَ ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡخَبِيرُ ﴿١٨﴾

و اگر او (= فرستاده) را فرشته ای قرار می دادیم، حتماً وی را به صورت یک مرد در می آوردیم، باز هم (به گمان آنان کار را بر آنها) مشتبه می ساختیم همانگونه که آنها (بر خود و دیگران) مشتبه می سازند (و جای شبه باقی می ماند). ﴿۹﴾ (ای پیامبر) بتحقیق پیامبران پیش از تو (نیز) مسخره شدند، پس (سزای) آنچه مسخره اش می کردند؛ بر سر تمسخر کنندگان فرود آمد (و آنها را احاطه کرد). ﴿۱۰﴾ بگو: «در زمین گردش کنید، سپس بنگرید سر انجام تکذیب کنندگان چگونه بوده است». ﴿۱۱﴾ بگو: «آنچه در آسمانها و زمین است، از آن کیست؟» بگو: «از آن خداست، که رحمت را بر خود مقرر داشته است، قطعاً شما را در روز قیامت که در آن شکی نیست، گرد خواهد آورد، کسانی که به خویش زیان رسانده اند پس ایمان نمی آورند. ﴿۱۲﴾ و از آن اوست، آنچه در شب و روز آرام گیرد، و او شنوایی داناست». ﴿۱۳﴾ بگو: «آیا غیر خدا را ولی و یاور گیرم؟ (خدایی) که پدید آورنده ی آسمانها و زمین است، اوست که روزی می دهد، و به او روزی نمی دهند». بگو:«من مأمورم که نخستین کسی باشم که اسلام آورده است، و (فرمان یافته ام که) از مشرکان نباش». ﴿۱۴﴾ بگو: «همانا من اگر نافرمانی پروردگارم کنم، از عذاب روز بزرگ می ترسم». ﴿۱۵﴾ هر کس که در آن روز (عذاب را) از او بگردانند (و به وی عذاب نرسد) قطعاً (خداوند) به او رحم نموده است؛ و این پیروزی آشکار است. ﴿۱۶﴾ اگر خداوند (بخواهد) زیانی به تو برساند، هیچ کس جز او نمی تواند آن را دفع کند، و اگر خیری به تو رساند، پس او بر همه چیز تواناست. ﴿۱۷﴾ و اوست که بر بندگان خود مسلط و چیره است، و او حکیم آگاه است. ﴿۱۸﴾

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَٰدَةً ۖ قُلِ ٱللَّهُ ۖ شَهِيدٌۢ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ
وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانُ لِأُنذِرَكُم بِهِۦ وَمَنۢ بَلَغَ ۚ
أَئِنَّكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ ٱللَّهِ ءَالِهَةً أُخْرَىٰ ۚ قُل لَّآ
أَشْهَدُ ۚ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ وَإِنَّنِي بَرِيٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ
﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَعْرِفُونَهُۥ كَمَا يَعْرِفُونَ
أَبْنَآءَهُمُ ۘ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾
وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ
بِـَٔايَٰتِهِۦٓ ۗ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢١﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ
جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوٓا۟ أَيْنَ شُرَكَآؤُكُمُ ٱلَّذِينَ كُنتُمْ
تَزْعُمُونَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ لَمْ تَكُن فِتْنَتُهُمْ إِلَّآ أَن قَالُوا۟ وَٱللَّهِ
رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٢٣﴾ ٱنظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا۟ عَلَىٰٓ
أَنفُسِهِمْ ۚ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْهُم مَّن
يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ ۖ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِىٓ
ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا ۚ وَإِن يَرَوْا۟ كُلَّ ءَايَةٍ لَّا يُؤْمِنُوا۟ بِهَا ۚ حَتَّىٰٓ
إِذَا جَآءُوكَ يُجَٰدِلُونَكَ يَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ
أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾ وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْـَٔوْنَ عَنْهُ ۖ
وَإِن يُهْلِكُونَ إِلَّآ أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ تَرَىٰٓ
إِذْ وُقِفُوا۟ عَلَى ٱلنَّارِ فَقَالُوا۟ يَٰلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ
بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾

بگو: «چه چیز در گواهی بزرگتر (و برتر) است؟» بگو: «خداوند، میان من و شما گواه است، و این قرآن بر من وحی شده تا شما و تمام کسانی را که به آنها می رسد؛ با آن بیم دهم، آیا براستی شما گواهی می دهید که با خداوند معبودهای دیگری هستند؟» بگو: «من گواهی نمی دهم» بگو: «همانا او تنها معبود یگانه است، و من از آنچه با او شریک قرار می دهید، بیزارم». ﴿۱۹﴾ کسانی که به آنها کتاب داده ایم، به خوبی او را می شناسند، همان گونه که فرزندان خود را می شناسند، کسانی که به خویش زیان رسانده اند پس ایمان نمی آورند. ﴿۲۰﴾ و چه کسی ستمکارتر است از آن کس که بر خدا دروغ ببندد، یا آیاتش را تکذیب کند؟ به راستی ستمکاران رستگار نخواهند شد. ﴿۲۱﴾ و روزی که همه آنها را گرد آوریم، سپس به کسانی که شرک ورزیده اند؛ می گوییم: «معبودهایی که آنها را شریک خدا می پنداشتید؛ کجا هستند؟» ﴿۲۲﴾ آنگاه پاسخ و عذرشان جز این نباشد که گویند: «به خداوند پروردگارمان سوگند، که ما مشرک نبودیم!» ﴿۲۳﴾ بنگر چگونه بر خویشتن دروغ گفتند، و آن دروغهایی که ساخته بودند همه محو و نابود شد. ﴿۲۴﴾ و از آنان کسانی هستند که به تو گوش فرا می دهند، و ما بر دلهایشان پرده ها افکنده ایم تا آن را نفهمند،و در گوشهایشان سنگینی (قرار داده ایم) و اگر تمام معجزه ها را ببینند، به آن ایمان نمی آورند، تا اینکه نزد تو آیند و با تو مجادله کنند، کسانی که کافر شدند، گویند: «این جز افسانه های پیشینیان نیست». ﴿۲۵﴾ و آنها (مردم را) از (پیروی) او (= پیامبر) باز می دارند، و خود (نیز) از او دور می شوند، آنها جز خویشتن (کسی) را هلاک نمی کنند و نمی دانند. ﴿۲۶﴾ و اگر (آنها را) هنگامی که در برابر آتش نگه داشته اند؛ ببینی (شگفت زده می شوی) پس می گویند: «ای کاش باز گردانده می شدیم، و آیات پروردگارمان را تکذیب نمی کردیم، و از مؤمنان می بودیم». ﴿۲۷﴾

بَلۡ بَدَا لَهُم مَّا كَانُواْ يُخۡفُونَ مِن قَبۡلُۖ وَلَوۡ رُدُّواْ
لَعَادُواْ لِمَا نُهُواْ عَنۡهُ وَإِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالُوٓاْ إِنۡ
هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنۡيَا وَمَا نَحۡنُ بِمَبۡعُوثِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَوۡ
تَرَىٰٓ إِذۡ وُقِفُواْ عَلَىٰ رَبِّهِمۡۚ قَالَ أَلَيۡسَ هَٰذَا بِٱلۡحَقِّۚ
قَالُواْ بَلَىٰ وَرَبِّنَاۚ قَالَ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ
تَكۡفُرُونَ ﴿٣٠﴾ قَدۡ خَسِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِلِقَآءِ ٱللَّهِۖ
حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتۡهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغۡتَةً قَالُواْ يَٰحَسۡرَتَنَا عَلَىٰ
مَا فَرَّطۡنَا فِيهَا وَهُمۡ يَحۡمِلُونَ أَوۡزَارَهُمۡ عَلَىٰ ظُهُورِهِمۡۚ
أَلَا سَآءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ إِلَّا لَعِبٞ
وَلَهۡوٞۖ وَلَلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَۗ أَفَلَا
تَعۡقِلُونَ ﴿٣٢﴾ قَدۡ نَعۡلَمُ إِنَّهُۥ لَيَحۡزُنُكَ ٱلَّذِي يَقُولُونَ
فَإِنَّهُمۡ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
يَجۡحَدُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدۡ كُذِّبَتۡ رُسُلٞ مِّن قَبۡلِكَ
فَصَبَرُواْ عَلَىٰ مَا كُذِّبُواْ وَأُوذُواْ حَتَّىٰٓ أَتَىٰهُمۡ نَصۡرُنَاۚ
وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِ ٱللَّهِۚ وَلَقَدۡ جَآءَكَ مِن نَّبَإِيْ
ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٣٤﴾ وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيۡكَ إِعۡرَاضُهُمۡ
فَإِنِ ٱسۡتَطَعۡتَ أَن تَبۡتَغِيَ نَفَقٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ أَوۡ سُلَّمٗا
فِي ٱلسَّمَآءِ فَتَأۡتِيَهُم بِـَٔايَةٖۚ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَمَعَهُمۡ
عَلَى ٱلۡهُدَىٰۚ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡجَٰهِلِينَ ﴿٣٥﴾

(نه چنین نیست) بلکه آنچه را که پیش از این پنهان می کردند برایشان آشکار شده، و اگر باز گردانده شوند، بی تردید به آنچه از آن نهی شده بودند؛ باز می گردند، و اینان دروغگو یانند. ﴿۲۸﴾ و گفتند: «هیچ چیزی جز این زندگی دنیای ما نیست، و ما هرگز بر انگیخته نخواهیم شد». ﴿۲۹﴾ و اگر آنها را به هنگامی که در پیشگاه پروردگارشان باز داشته شده اند ببینی (شگفت زده می شوی، و خداوند به آنها) می فرماید: «آیا این حق نیست؟» گویند: «چرا قسم به پروردگارمان (حق است)(خداوند) می فرماید: « پس به سزای آنکه کفر می ورزیدید عذاب را بچشید». ﴿۳۰﴾ آنها که لقای پروردگار را تکذیب کردند؛ قطعاً زیان دیدند، هنگامی که ناگهان قیامت به سراغشان بیاید، گویند: «ای افسوس بر ما که درباره ی آن کوتاهی کردیم». و آنها (بار) گناهانشان را بر پشت های خود حمل می کنند، چه بد باری است آنچه را حمل می کنند. ﴿۳۱﴾ زندگی دنیا چیزی جز بازیچه و سرگرمی نیست، و قطعاً سرای آخرت برای کسانی که پرهیزگارند، بهتر است، آیا نمی اندیشید؟! ﴿۳۲﴾ یقیناً ما می دانیم که آنچه می گویند، تو را غمگین می کند، پس آنها (در حقیقت) تو را تکذیب نمی کنند، بلکه (این) ستمکاران، آیات خدا را انکار می کنند. ﴿۳۳﴾ و براستی پیامبرانی پیش از تو تکذیب شدند، و در برابر تکذیب ها صبر کردند و (در این راه) آزاردیدند؛ تا یاری ما به آنها رسید، وهیچ کس نمی تواند کلام خدا را تغییر دهد، و بی گمان اخبار پیامبران به تو رسیده است. ﴿۳۴﴾ و اگر روی گردانی آنها بر تو گران آمده است،پس اگر می توانی نقبی در زمین (بزنی) یا نردبانی به آسمان بجوی، آنگاه نشانه ای (دیگر) برای آنها بیاوری! (پس چنان کن). و اگر خدا بخواهد آنها را بر هدایت گرد می آورد، پس هرگز از نادانان مباش. ﴿۳۵﴾

۞ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ ٱلَّذِينَ يَسْمَعُونَ ۘ وَٱلْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ
ٱللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ
ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰٓ أَن يُنَزِّلَ ءَايَةً
وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ وَمَا مِن دَآبَّةٍ فِى
ٱلْأَرْضِ وَلَا طَٰٓئِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّآ أُمَمٌ أَمْثَالُكُم ۚ
مَّا فَرَّطْنَا فِى ٱلْكِتَٰبِ مِن شَىْءٍ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ
يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ
فِى ٱلظُّلُمَٰتِ ۗ مَن يَشَإِ ٱللَّهُ يُضْلِلْهُ وَمَن يَشَأْ يَجْعَلْهُ
عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتَكُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ
عَذَابُ ٱللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ ٱلسَّاعَةُ أَغَيْرَ ٱللَّهِ تَدْعُونَ إِن
كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٠﴾ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا
تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِن شَآءَ وَتَنسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾
وَلَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰٓ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَٰهُم
بِٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾ فَلَوْلَآ إِذْ
جَآءَهُم بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا۟ وَلَٰكِن قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ
لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا
نَسُوا۟ مَا ذُكِّرُوا۟ بِهِۦ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَٰبَ كُلِّ
شَىْءٍ حَتَّىٰٓ إِذَا فَرِحُوا۟ بِمَآ أُوتُوٓا۟ أَخَذْنَٰهُم بَغْتَةً
فَإِذَا هُم مُّبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

تنها کسانی (دعوت تو را) اجابت می کنند که گوش شنوا دارند، و خداوند مردگان را (در روز قیامت) بر می انگیزد، سپس به سوی او باز گردانده می شوند. ﴿۳۶﴾ و گفتند: «چرا نشانه ای از طرف پروردگارش بر او نازل نشده است؟» بگو: « بی گمان خداوند، قادر است که نشانه ای نازل کند» ولی بیشتر آنها نمی دانند. ﴿۳۷﴾ هیچ جنبنده ای در زمین نیست، و نه هیچ پرنده ای که با دو بال خود پرواز می کند، مگر اینکه امتهایی مانند شما هستند، ما در کتاب (لوح محفوظ) هیچ چیز را فرو گذار نکردیم، سپس به سوی پروردگارشان محشور می گردند. ﴿۳۸﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند، کر و لال هستند (از شنیدن حق و گفتن حق و) در تاریکیهای قرار دارند، هر کس را خدا بخواهد گمراه می کند، و هر کس را بخواهد؛ او را بر راه راست قرار خواهد داد. ﴿۳۹﴾ بگو: «اگر راست می گویید، به من خبر دهید اگر عذاب خدا به سراغ شما آید، یا قیامت بر پا شود، آیا غیر از خدا را می خوانید؟!» ﴿۴۰﴾ (نه) بلکه تنها او را می خوانید، و اگر او بخواهد مشکلی را که برای آن؛ او را خوانده اید، بر طرف می سازد، و آنچه را شریک او قرار می دهید ؛ فراموش خواهید کرد. ﴿۴۱﴾ و ما بتحقیق به سوی امتهایی که پیش از تو بودند، (پیامبرانی) فرستادیم، (چون نافرمانی کردند) پس آنها را به رنج و سختیها گرفتار ساختیم، تا زاری کنند (و تسلیم گردند) ﴿۴۲﴾ پس چرا هنگامی که عذاب ما به آنها رسید زاری نکردند؟(و تسلیم نشدند؟!) بلکه دلهای آنها سخت شد، و شیطان، هر کاری که می کردند، در نظرشان آراست. ﴿۴۳﴾ پس چون آنچه را به آنها یاد آوری شده بود فراموش کردند، درهای همه چیز را به روی آنها گشودیم تا وقتی که به آنچه داده شدند شاد گشتند، ناگهان آنها را گرفتیم، در این هنگام همه مأیوس شدند. ﴿۴۴﴾

فَقُطِعَ دَابِرُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ۚ وَٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٥﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ ٱللَّهُ سَمْعَكُمْ
وَأَبْصَٰرَكُمْ وَخَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُم مَّنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ
يَأْتِيكُم بِهِ ۗ ٱنظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ ثُمَّ هُمْ
يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾ قُلْ أَرَءَيْتَكُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ عَذَابُ
ٱللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ إِلَّا ٱلْقَوْمُ
ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرْسِلُ ٱلْمُرْسَلِينَ إِلَّا
مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ۖ فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا
يَمَسُّهُمُ ٱلْعَذَابُ بِمَا كَانُوا۟ يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾ قُل لَّآ
أَقُولُ لَكُمْ عِندِى خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعْلَمُ ٱلْغَيْبَ وَلَآ
أَقُولُ لَكُمْ إِنِّى مَلَكٌ ۖ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ ۚ قُلْ
هَلْ يَسْتَوِى ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ ۚ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾
وَأَنذِرْ بِهِ ٱلَّذِينَ يَخَافُونَ أَن يُحْشَرُوٓا۟ إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ
لَهُم مِّن دُونِهِۦ وَلِىٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾
وَلَا تَطْرُدِ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُم بِٱلْغَدَوٰةِ وَٱلْعَشِىِّ
يُرِيدُونَ وَجْهَهُۥ ۖ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِم مِّن شَىْءٍ
وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِم مِّن شَىْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ
مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٢﴾

پس ریشه قومی که ستم کرده بودند، قطع شد، و ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است. ﴿٤٥﴾ بگو: «به من خبر دهید، اگر خداوند، گوش شما و چشمهایتان را بگیرد، و بر دلهای شما مهر بزند کدام معبود جز خدا (می تواند) آنها را به شما بازگرداند؟!» ببین چگونه آیات را (به شیوهای) گوناگون (بیان) می کنیم، سپس آنها روی می گردانند! ﴿٤٦﴾ بگو :« به من خبر دهید اگر عذاب خدا ناگهان یا آشکارا به سراغ شما بیاید؛ آیا جز قوم ستمکاران نابود می شوند؟!». ﴿٤٧﴾ وما پیامبران را جزبشارت دهنده وبیم دهنده نمی فرستیم، پس هر کس که ایمان آورد و (خویشتن را) اصلاح کند نه ترسی بر آنان است و نه آنان اندوهگین می شوند. ﴿٤٨﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند؛ بخاطر (کفر و) نافرمانی شان عذاب به آنان می رسد. ﴿٤٩﴾ بگو :«من نمی گویم خزاین خدا نزد من است و غیب نمی دانم، و به شما نمی گویم من فرشته هستم، جز از آنچه به من وحی می شود؛ پیروی نمی کنم». بگو :« آیا نابینا و بینا یکسانند؟! چرا نمی اندیشید؟!» ﴿٥٠﴾ و با آن (= قرآن) کسانی را که می ترسند به سوی پروردگارشان گرد آیند؛ بیم ده (زیرا که) برایشان (در آن روز) دوست و شفیعی جز او (= خدا) نیست؛ باشد که پرهیزگاری پیشه کنند. ﴿٥١﴾ و کسانی را که صبح و شام پروردگارشان را می خوانند (و) خشنودی او را می خواهند (از خود) دور مکن، نه چیزی از حساب آنها بر توست و نه چیزی از حساب تو بر آنها؛ پس اگر آنها را طرد کنی از ستمکاران خواهی بود. ﴿٥٢﴾

وَكَذَٰلِكَ فَتَنَّا بَعۡضَهُم بِبَعۡضٖ لِّيَقُولُوٓاْ أَهَٰٓؤُلَآءِ
مَنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مِّنۢ بَيۡنِنَآۗ أَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِأَعۡلَمَ
بِٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَإِذَا جَآءَكَ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ
بِـَٔايَٰتِنَا فَقُلۡ سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمۡ كَتَبَ رَبُّكُمۡ عَلَىٰ نَفۡسِهِ
ٱلرَّحۡمَةَ أَنَّهُۥ مَنۡ عَمِلَ مِنكُمۡ سُوٓءَۢا بِجَهَٰلَةٖ ثُمَّ تَابَ
مِنۢ بَعۡدِهِۦ وَأَصۡلَحَ فَأَنَّهُۥ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٥٤﴾
وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ وَلِتَسۡتَبِينَ سَبِيلُ
ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٥٥﴾ قُلۡ إِنِّي نُهِيتُ أَنۡ أَعۡبُدَ ٱلَّذِينَ
تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِۚ قُل لَّآ أَتَّبِعُ أَهۡوَآءَكُمۡ قَدۡ
ضَلَلۡتُ إِذٗا وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿٥٦﴾ قُلۡ إِنِّي
عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبۡتُم بِهِۦۚ مَا عِندِي مَا
تَسۡتَعۡجِلُونَ بِهِۦٓۚ إِنِ ٱلۡحُكۡمُ إِلَّا لِلَّهِۖ يَقُصُّ ٱلۡحَقَّۖ
وَهُوَ خَيۡرُ ٱلۡفَٰصِلِينَ ﴿٥٧﴾ قُل لَّوۡ أَنَّ عِندِي مَا
تَسۡتَعۡجِلُونَ بِهِۦ لَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۗ وَٱللَّهُ
أَعۡلَمُ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٨﴾ ۞ وَعِندَهُۥ مَفَاتِحُ ٱلۡغَيۡبِ
لَا يَعۡلَمُهَآ إِلَّا هُوَۚ وَيَعۡلَمُ مَا فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِۚ وَمَا
تَسۡقُطُ مِن وَرَقَةٍ إِلَّا يَعۡلَمُهَا وَلَا حَبَّةٖ فِي ظُلُمَٰتِ
ٱلۡأَرۡضِ وَلَا رَطۡبٖ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَٰبٖ مُّبِينٖ ﴿٥٩﴾

و این چنین بعضی از آنها را با بعض دیگر آزمودیم؛ تا بگویند:« آیا اینها هستند که خدا از میان ما بر آنان منت نهاده (و نعمت هدایت بخشیده)است؟!» آیا خداوند به سپاسگزاران دانا تر نیست؟ ﴿۵۳﴾ و هرگاه کسانی که به آیات ما ایمان دارند نزد تو آیند (به آنها) بگو:« سلام بر شما، پروردگارتان رحمت را بر خود فرض کرده که هر کس از شما از روی نادانی کار بدی مرتکب شود؛ سپس بعد از آن توبه و درستکاری کند، البته او آمرزنده ی مهربان است». ﴿۵۴﴾ و این چنین آیات را به تفصیل بیان می کنیم و تا راه مجرمان (و گناهکاران) آشکار گردد. ﴿۵۵﴾ بگو:« من از پرستش کسانی که غیر از خدا می خوانید؛ نهی شده ام». بگو:«من از هوسهای شما پیروی نمی کنم که اگر چنین کنم؛ قطعاً گمراه شده ام و از هدایت یافتگان نخواهم بود». ﴿۵۶﴾ بگو :«من دلیل روشنی از پروردگارم دارم و شما آن را تکذیب کرده اید و آنچه شما بدان شتاب دارید(از نزول عذاب) نزد من نیست؛ حکم و فرمان تنها از آن خداست، حق را بیان می کند و او بهترین جدا کننده (ی حق از باطل) است». ﴿۵۷﴾ بگو:«اگر آنچه که شما بدان شتاب دارید (از نزول عذاب) نزد من بود (بر شما نازل می کردم و) کار میان من و شما به پایان می رسید، و خداوند به ستمکاران داناتر است». ﴿۵۸﴾ و کلیدهای غیب نزد اوست؛ و جز او کسی آنها را نمی داند، آنچه را در خشکی و دریاست می داند، و هیچ برگی (از درختی) نمی افتد؛ مگر اینکه آن را می داند، و نه هیچ دانه ای در تاریکیهای زمین و نه هیچ تر و خشکی (وجود دارد) مگر اینکه در کتابی آشکار (= لوح محفوظ ثبت) است. ﴿۵۹﴾

وَهُوَ ٱلَّذِى يَتَوَفَّىٰكُم بِٱلَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم
بِٱلنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰٓ أَجَلٌ مُّسَمًّى ۖ ثُمَّ
إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾
وَهُوَ ٱلْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِۦ ۖ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً
حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَكُمُ ٱلْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ
لَا يُفَرِّطُونَ ﴿٦١﴾ ثُمَّ رُدُّوٓا۟ إِلَى ٱللَّهِ مَوْلَىٰهُمُ ٱلْحَقِّ ۚ
أَلَا لَهُ ٱلْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ ٱلْحَٰسِبِينَ ﴿٦٢﴾ قُلْ مَن
يُنَجِّيكُم مِّن ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ تَدْعُونَهُۥ تَضَرُّعًا
وَخُفْيَةً لَّئِنْ أَنجَىٰنَا مِنْ هَٰذِهِۦ لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ
﴿٦٣﴾ قُلِ ٱللَّهُ يُنَجِّيكُم مِّنْهَا وَمِن كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنتُمْ
تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾ قُلْ هُوَ ٱلْقَادِرُ عَلَىٰٓ أَن يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ
عَذَابًا مِّن فَوْقِكُمْ أَوْ مِن تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبِسَكُمْ
شِيَعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُم بَأْسَ بَعْضٍ ۗ ٱنظُرْ كَيْفَ
نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾ وَكَذَّبَ
بِهِۦ قَوْمُكَ وَهُوَ ٱلْحَقُّ ۚ قُل لَّسْتُ عَلَيْكُم بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾
لِّكُلِّ نَبَإٍ مُّسْتَقَرٌّ ۚ وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ
ٱلَّذِينَ يَخُوضُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ
يَخُوضُوا۟ فِى حَدِيثٍ غَيْرِهِۦ ۚ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ ٱلشَّيْطَٰنُ
فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ ٱلذِّكْرَىٰ مَعَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٦٨﴾

و او کسی است که (روح) شما را درشب (هنگام خواب) می گیرد و آنچه در روز کرده اید می داند، سپس شما را در آن (روز از خواب) بر می انگیزد تا موعد مقرر فرا رسد، سپس بازگشت شما به سوی اوست، آنگاه شما را از آنچه انجام می دادید؛ آگاه می سازد. ﴿٦٠﴾ و او بر بندگانش چیره است و نگهبانانی (از فرشتگان) بر شما می فرستد تا زمانی که یکی از شما را مرگ فرا رسد؛ فرستادگان ما (ملک الموت ودستیارانش) جانش را می گیرند، و آنها (در انجام مأموریت خود) کوتاهی نمی کنند. ﴿٦١﴾ سپس به سوی خدا که مولای حقیقی آنهاست باز می گردند، بدانید که حکم (و داوری) مخصوص اوست، و او زود شمار ترین حسابگران است. ﴿٦٢﴾ بگو: «چه کسی شما را از تاریکیهای خشکی و دریا رهایی می بخشد؟! او را با تضرع و زاری و (در) پنهانی می خوانید (و می گویید:) اگر ما را از این (خطرات و بلاها) رهایی بخشد؛ مسلماً از شکر گزاران خواهیم بود». ﴿٦٣﴾ بگو:«خداوند شما را ازاینها وازهراندوهی می رهاند، باز هم شما شرک می ورزید». ﴿٦٤﴾ بگو:« او قادر است بر آنکه عذابی از بالای (سر) تان یا از زیر پایتان؛ بر شما بفرستد، یا شما را بصورت گروه گروه (و پراکنده) با هم بیامیزد و (طعم) جنگ (و دو دستگی) را به هر یک از شما بوسیله ی دیگری بچشاند». بنگر، چگونه آیات را گوناگون بیان می کنیم؛ تا آنان دریابند. ﴿٦٥﴾ قوم تو آن(= قرآن) را تکذیب کردند در حالی که آن حق است. بگو: «من بر شما نگهبان نیستم». ﴿٦٦﴾ هر خبری (سر انجام و) قرار گاهی دارد، و به زودی خواهید دانست. ﴿٦٧﴾ و هر گاه کسانی را دیدی که در آیات ما (از روی عناد و مسخره) به بحث و گفتگو می پردازند، از آنان روی بگردان؛ تا به سخن دیگری بپردازند. و اگر شیطان تو را به فراموشی افکند، پس هرگز بعد از یاد آوردن با گروه ستمگران منشین. ﴿٦٨﴾

وَمَا عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِم مِّن شَيْءٍ
وَلَٰكِن ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾ وَذَرِ
ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَغَرَّتْهُمُ ٱلْحَيَوٰةُ
ٱلدُّنْيَا ۚ وَذَكِّرْ بِهِۦٓ أَن تُبْسَلَ نَفْسٌۢ بِمَا كَسَبَتْ
لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلِىٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِن تَعْدِلْ
كُلَّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذْ مِنْهَآ ۗ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ أُبْسِلُوا۟
بِمَا كَسَبُوا۟ ۖ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌۢ بِمَا
كَانُوا۟ يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾ قُلْ أَنَدْعُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ
مَا لَا يَنفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰٓ أَعْقَٰبِنَا بَعْدَ إِذْ
هَدَىٰنَا ٱللَّهُ كَٱلَّذِى ٱسْتَهْوَتْهُ ٱلشَّيَٰطِينُ فِى ٱلْأَرْضِ
حَيْرَانَ لَهُۥٓ أَصْحَٰبٌ يَدْعُونَهُۥٓ إِلَى ٱلْهُدَى ٱئْتِنَا ۗ قُلْ
إِنَّ هُدَى ٱللَّهِ هُوَ ٱلْهُدَىٰ ۖ وَأُمِرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧١﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَٱتَّقُوهُ ۚ وَهُوَ
ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى خَلَقَ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۖ وَيَوْمَ يَقُولُ كُن
فَيَكُونُ ۚ قَوْلُهُ ٱلْحَقُّ ۚ وَلَهُ ٱلْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِى
ٱلصُّورِ ۚ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ
ٱلْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

و چیزی از حساب (و گناه) آنها بر (عهده) پرهیزگاران نیست، ولی (همنشینی باید) برای پند دادن (و یاد آوری) باشد، شاید که پرهیزگاری پیشه کنند. ﴿۶۹﴾ و کسانی را که آیین خود را به بازیچه و سرگرمی گرفتند، و زندگی دنیا، آنها را فریب داده است، رها کن، و با این (قرآن) اندرز شان بده، تا مبادا کسی به (کیفر) آنچه کرده است، (از کردار بد و گناه) گرفتار (و هلاک) شود، (و در قیامت) جز خدا؛ نه یاوری دارند، و نه شفاعت کننده ای، و (چنین افرادی) هر فدیده ای را به جای خود بدهند، از او پذیرفته نخواهد شد. آنها کسانی هستند که به (کیفر) آنچه کرده اند؛ گرفتار شده اند، نوشابه ای از آب جوشیده برای آنهاست و عذاب دردناکی؛ بخاطر اینکه کفر می ورزیدند. ﴿۷۰﴾ بگو: «آیا غیر از خدا، چیزی را بخوانیم که نه ما را سود می دهد و نه زیان می رساند؟! و به عقب بر گردیم بعد از آنکه خداوند ما را هدایت کرده است؟! همچون کسی که شیطان او را (با وسوسه) در زمین گمراه کرده و سر گردان مانده است، در حالی که او یارانی دارد، او را به هدایت دعوت می کنند، (و می گویند:) به سوی ما بیا». بگو:« به راستی هدایت خداوند، هدایت (واقعی) است، و به ما امر شده که تسلیم پروردگار جهانیان باشیم. ﴿۷۱﴾ و اینکه نماز را بر پا دارید، و از او بترسید، و تنها اوست که به سویش محشور می شوید». ﴿۷۲﴾ و اوست (آن خالق یکتا) که آسمانها و زمین را به حق آفرید، و روزی که می فرماید: «باش» پس موجود می شود، گفتار او حق است، و روزی که در صور (= شیپور) دمیده می شود؛ فرمانروایی از آن اوست، دانای پنهان و آشکار است، و او حکیم آگاه است. ﴿۷۳﴾

۞ وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ أَتَتَّخِذُ أَصْنَامًا
ءَالِهَةً ۖ إِنِّىٓ أَرَىٰكَ وَقَوْمَكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾
وَكَذَٰلِكَ نُرِىٓ إِبْرَٰهِيمَ مَلَكُوتَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ ٱلْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَنَّ
عَلَيْهِ ٱلَّيْلُ رَءَا كَوْكَبًا ۖ قَالَ هَٰذَا رَبِّى ۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ
لَآ أُحِبُّ ٱلْءَافِلِينَ ﴿٧٦﴾ فَلَمَّا رَءَا ٱلْقَمَرَ بَازِغًا
قَالَ هَٰذَا رَبِّى ۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِى رَبِّى
لَأَكُونَنَّ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَءَا
ٱلشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّى هَٰذَآ أَكْبَرُ ۖ فَلَمَّآ
أَفَلَتْ قَالَ يَٰقَوْمِ إِنِّى بَرِىٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾ إِنِّى
وَجَّهْتُ وَجْهِىَ لِلَّذِى فَطَرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضَ حَنِيفًا ۖ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ
﴿٧٩﴾ وَحَآجَّهُۥ قَوْمُهُۥ ۚ قَالَ أَتُحَٰٓجُّوٓنِّى فِى ٱللَّهِ وَقَدْ
هَدَىٰنِ ۚ وَلَآ أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِۦٓ إِلَّآ أَن يَشَآءَ
رَبِّى شَيْـًٔا ۗ وَسِعَ رَبِّى كُلَّ شَىْءٍ عِلْمًا ۗ أَفَلَا
تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَآ أَشْرَكْتُمْ
وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُم بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ
عَلَيْكُمْ سُلْطَٰنًا ۚ فَأَىُّ ٱلْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِٱلْأَمْنِ ۖ إِن
كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

و (بیاد آور) هنگامی را که ابراهیم به پدرش آزر گفت: «آیا بتها را به خدایی می گیری؟!من تو و قوم تو را در گمراهی آشکار می بینم». ﴿٧٤﴾ و اینچنین، ملکوت آسمانها و زمین را به ابراهیم نشان دادیم، تا از یقین کنندگان باشد. ﴿٧٥﴾ پس هنگامی که (تاریکی) شب او را پوشانید، ستاره ای دید، گفت:«این پروردگار من است» و چون غروب کرد؛ گفت:«غروب کنندگان را دوست ندارم». ﴿٧٦﴾ پس هنگامی که ماه را تابنده دید؛ گفت: «این پروردگار من است». و چون غروب کرد، گفت: «اگر پروردگارم مرا راهنمایی نکند، مسلماً از گروه گمراهان خواهم بود». ﴿٧٧﴾ پس هنگامی که خورشید را درخشنده دید، گفت: « این پروردگار من است؛ این بزرگتر است». اما وقتی که غروب کرد، گفت: «ای قوم! من از آنچه (برای خدا) شریک قرار می دهید، بیزارم». ﴿٧٨﴾ بتحقیق من روی خود را به سوی کسی آوردم که آسمانها و زمین را پدید آورد، حقگرایم و از مشرکان نیستم. ﴿٧٩﴾ و قومش با وی به مجادله و ستیز پرداختند، گفت: «آیا درباره ی خدا با من مجادله وستیز می کنید؛ در حالی که مرا هدایت کرده است؟! و من از آنچه با او شریک قرار می دهید، نمی ترسم، مگر پروردگارم چیزی را بخواهد، علم و دانش پروردگارم همه چیز را در برگرفته است، آیا پند نمی گیرید؟! ﴿٨٠﴾ و چگونه از چیزی که شریک او قرار داده اید؛ بترسم؟! در حالی که شما نمی ترسید از آنکه چیزی را شریک خداوند قرار داده اید که هیچ گونه دلیلی درباره ی آن بر شما نازل نکرده است، پس اگر می دانید کدام یک از این دو دسته به ایمنی شایسته تر است؟ ﴿٨١﴾

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَمۡ يَلۡبِسُوٓاْ إِيمَٰنَهُم بِظُلۡمٍ أُوْلَٰٓئِكَ
لَهُمُ ٱلۡأَمۡنُ وَهُم مُّهۡتَدُونَ ﴿٨٢﴾ وَتِلۡكَ حُجَّتُنَآ
ءَاتَيۡنَٰهَآ إِبۡرَٰهِيمَ عَلَىٰ قَوۡمِهِۦۚ نَرۡفَعُ دَرَجَٰتٖ مَّن
نَّشَآءُۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٞ ﴿٨٣﴾ وَوَهَبۡنَا لَهُۥٓ
إِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَۚ كُلّٗا هَدَيۡنَاۚ وَنُوحٗا هَدَيۡنَا مِن
قَبۡلُۖ وَمِن ذُرِّيَّتِهِۦ دَاوُۥدَ وَسُلَيۡمَٰنَ وَأَيُّوبَ
وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَٰرُونَۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي
ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٨٤﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحۡيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلۡيَاسَۖ
كُلّٞ مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٥﴾ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَٱلۡيَسَعَ
وَيُونُسَ وَلُوطٗاۚ وَكُلّٗا فَضَّلۡنَا عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٦﴾
وَمِنۡ ءَابَآئِهِمۡ وَذُرِّيَّٰتِهِمۡ وَإِخۡوَٰنِهِمۡۖ وَٱجۡتَبَيۡنَٰهُمۡ
وَهَدَيۡنَٰهُمۡ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٨٧﴾ ذَٰلِكَ هُدَى
ٱللَّهِ يَهۡدِي بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۚ وَلَوۡ أَشۡرَكُواْ
لَحَبِطَ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٨٨﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ
ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ وَٱلۡحُكۡمَ وَٱلنُّبُوَّةَۚ فَإِن يَكۡفُرۡ بِهَا
هَٰٓؤُلَآءِ فَقَدۡ وَكَّلۡنَا بِهَا قَوۡمٗا لَّيۡسُواْ بِهَا بِكَٰفِرِينَ
﴿٨٩﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ هَدَى ٱللَّهُۖ فَبِهُدَىٰهُمُ ٱقۡتَدِهۡۗ قُل
لَّآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ أَجۡرًاۖ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرَىٰ
لِلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٠﴾

آنان که ایمان آورده اند، و ایمان خود را به شرک نیالودند، ایمنی از آن آنهاست؛ و آنها هدایت شدگانند». ﴿۸۲﴾ و اینها حجت و دلایل ما بود که به ابراهیم در برابر قومش دادیم، درجات هر کس را بخواهیم بالا می بریم،همانا پروردگار تو، حکیم داناست. ﴿۸۳﴾ و اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم، و هر یک را هدایت کردیم، و نوح را (نیز) پیش از آن هدایت نمودیم، و از فرزندان او داوود، و سلیمان، و ایوب و یوسف و موسی و هارون را (هدایت کردیم) و این چنین نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۸٤﴾ و (نیز) زکریا و یحیی و عیسی و الیاس را (هدایت نمودیم) همه از صالحان بودند. ﴿۸٥﴾ و اسماعیل و الیسع، و یونس و لوط را (هدایت کردیم) و همه را بر جهانیان برتری داده ایم. ﴿۸٦﴾ و (نیز) از پدرانشان و فرزندانشان و برادرانشان و(برخی را برتری دادیم) و برگزیدیم وبه راه راست هدایت نمودیم. ﴿۸۷﴾ این هدایت خداست، که هر کس از بندگانش را بخواهد با آن هدایت می کند. و اگر شرک می ورزیدند؛ هرآینه آنچه را که انجام داده بودند از (اعمال نیک) آنها نابود می شد. ﴿۸۸﴾ آنها کسانی هستند که کتاب و حکمت و نبوت به آنان دادیم، پس اگر این (مشرکان) به آن (آیات قرآن) کفر ورزند، بتحقیق ما گروهی را بر آن می گماریم که نسبت به آن کافر نیستند. ﴿۸۹﴾ آنها کسانی هستند که خداوند هدایتشان کرده است ؛ پس به روش آنان اقتدا کن، بگو: « من در برابر این (رسالت) پاداشی از شما نمی طلبم، این (رسالت و دعوت) چیزی جز (پند و) یاد آوری برای جهانیان نیست». ﴿۹۰﴾

وَمَا قَدَرُواْ ٱللَّهَ حَقَّ قَدۡرِهِۦٓ إِذۡ قَالُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَىٰ
بَشَرٖ مِّن شَيۡءٖۗ قُلۡ مَنۡ أَنزَلَ ٱلۡكِتَٰبَ ٱلَّذِي جَآءَ بِهِۦ
مُوسَىٰ نُورٗا وَهُدٗى لِّلنَّاسِ تَجۡعَلُونَهُۥ قَرَاطِيسَ
تُبۡدُونَهَا وَتُخۡفُونَ كَثِيرٗاۖ وَعُلِّمۡتُم مَّا لَمۡ تَعۡلَمُوٓاْ أَنتُمۡ
وَلَآ ءَابَآؤُكُمۡۖ قُلِ ٱللَّهُۖ ثُمَّ ذَرۡهُمۡ فِي خَوۡضِهِمۡ يَلۡعَبُونَ
﴿٩١﴾ وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلۡنَٰهُ مُبَارَكٞ مُّصَدِّقُ ٱلَّذِي بَيۡنَ
يَدَيۡهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ ٱلۡقُرَىٰ وَمَنۡ حَوۡلَهَاۚ وَٱلَّذِينَ
يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۖ وَهُمۡ عَلَىٰ صَلَاتِهِمۡ
يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ
كَذِبًا أَوۡ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمۡ يُوحَ إِلَيۡهِ شَيۡءٞ وَمَن قَالَ
سَأُنزِلُ مِثۡلَ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُۗ وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّٰلِمُونَ
فِي غَمَرَٰتِ ٱلۡمَوۡتِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ بَاسِطُوٓاْ أَيۡدِيهِمۡ
أَخۡرِجُوٓاْ أَنفُسَكُمُۖ ٱلۡيَوۡمَ تُجۡزَوۡنَ عَذَابَ
ٱلۡهُونِ بِمَا كُنتُمۡ تَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ غَيۡرَ ٱلۡحَقِّ وَكُنتُمۡ
عَنۡ ءَايَٰتِهِۦ تَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٩٣﴾ وَلَقَدۡ جِئۡتُمُونَا
فُرَٰدَىٰ كَمَا خَلَقۡنَٰكُمۡ أَوَّلَ مَرَّةٖ وَتَرَكۡتُم مَّا خَوَّلۡنَٰكُمۡ
وَرَآءَ ظُهُورِكُمۡۖ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمۡ شُفَعَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ
زَعَمۡتُمۡ أَنَّهُمۡ فِيكُمۡ شُرَكَٰٓؤُاْۚ لَقَد تَّقَطَّعَ بَيۡنَكُمۡ وَضَلَّ
عَنكُم مَّا كُنتُمۡ تَزۡعُمُونَ ﴿٩٤﴾

و آنها (مقام و عظمت) خداوند را آن گونه که شایسته است؛ نشناخته اند، که گفتند: «خداوند بر هیچ بشری چیزی را نازل نکرده است» بگو:« کتابی را که موسی برای روشنایی و هدایت مردم آورد، چه کسی نازل کرده است؟! (شما) آن را به صورت نوشته های پراکنده قرار می دهید، قسمتی را آشکار و بسیاری را پنهان می کنید، و چیزی هایی به شما آموزش داده شده که نه شما می دانستید و نه پدرانتان، (از آن با خبر بودند)» بگو: « خدا (آن را نازل کرده است)» سپس آنها را با سخنان باطل شان، رها کن تا (سر گرم باشند) و بازی کنند. ﴿۹۱﴾ و این (قرآن) کتابی است مبارک که نازل کردیم، که آنچه را پیش از آن (از کتابهای آسمانی) آمده تصدیق می کند، و تا اهالی مکه و کسانی را که گرد آن ساکنند؛ بیم دهی، و کسانی که به آخرت ایمان دارند به آن (نیز) ایمان می آورند، و آنان بر نمازهای خود محافظت می کنند. ﴿۹۲﴾ و چه کسی ستمکار تر است از کسی که دروغی به خدا ببندد، یا بگوید: «به من وحی شده است». در حالی که به او وحی نشده است، و کسی که بگوید: «من (نیز) همانند آنچه خدا نازل کرده است، نازل می کنم!» و (شگفت زده می شوی) اگر ببینی هنگامی که (این) ستمکاران در سکرات مرگ فرو رفته اند، و فرشتگان (قبض روح) دستها را گشوده (و به آنان می گویند:) «جانهایتان را بیرون آورید! امروز عذاب خفت باری در برابر آنچه ناحق بر خدا می گفتید، و نسبت به آیات او تکبّر ورزیدید، خواهید دید». ﴿۹۳﴾ و (در روز قیامت خداوند می فرماید:) «همانا شما یکه (و تنها) به سوی ما آمدید، همان گونه که روز اول شما را آفریدیم، و آنچه را به شما بخشیده بودیم، پشت سرتان رها کردید، و شفیعانی را که شریک در (امور) خود می پنداشتید با شما نمی بینیم، مسلماً (پیوند و روابط) میان شما بریده شده است، و آنچه را (خدایان و حامیان خود) می پنداشتید، از شما دور و گم شده اند. ﴿۹۴﴾

۞ إِنَّ ٱللَّهَ فَالِقُ ٱلْحَبِّ وَٱلنَّوَىٰ ۖ يُخْرِجُ ٱلْحَيَّ مِنَ
ٱلْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ ٱلْمَيِّتِ مِنَ ٱلْحَيِّ ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ
تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾ فَالِقُ ٱلْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ ٱلَّيْلَ سَكَنًا
وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ حُسْبَانًا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ ٱلْعَزِيزِ
ٱلْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلنُّجُومَ لِتَهْتَدُوا۟
بِهَا فِي ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ ۗ قَدْ فَصَّلْنَا ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَكُم مِّن نَّفْسٍ
وَٰحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ ۗ قَدْ فَصَّلْنَا ٱلْءَايَٰتِ
لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِنَ
ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ
فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُّخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ
ٱلنَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّٰتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ
وَٱلزَّيْتُونَ وَٱلرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَٰبِهٍ ۗ ٱنظُرُوٓا۟ إِلَىٰ
ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثْمَرَ وَيَنْعِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾ وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ شُرَكَآءَ ٱلْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ ۖ
وَخَرَقُوا۟ لَهُۥ بَنِينَ وَبَنَٰتٍۭ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ سُبْحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ
عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٠٠﴾ بَدِيعُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ
أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُۥ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُن لَّهُۥ صَٰحِبَةٌ ۖ وَخَلَقَ كُلَّ
شَيْءٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

همانا خداوند شکافنده ی دانه و هسته است، زنده را از مرده خارج می سازد، و مرده را از زنده بیرون می آورد، این است خدای شما، پس چگونه (از حق) منحرف می شوید؟! ﴿۹۵﴾ (او) شکافنده ی صبح است، و شب را (مایه ی) آرامش و خورشید و ماه را (وسیله ی) حساب (زمان) قرار داده است، این اندازه گیری خداوند توانای داناست. ﴿۹۶﴾ و او کسی است که ستارگان را برای شما قرار داد، تا در تاریکیهای خشکی و دریا بوسیله ی آنها راه یابید. بتحقیق ما آیات (و نشانه های خود) را برای گروهی که می دانند (بتفصیل) بیان داشتیم. ﴿۹۷﴾ و او کسی است شما را از یک تن آفرید، پس شما را قرار گاه و امانت گاهی است، ما آیات (خود) را برای گروهی که در می یابند (به تفصیل) بیان نمودیم. ﴿۹۸﴾ و او کسی است که از آسمان آبی نازل کرد، پس بوسیله ی آن گیاهان گوناگون (از زمین) بیرون آوردیم، سپس از آن سبزه ها پدید آوردیم، که از آن دانه های متراکم، و از شکوفه ی نخل خوشه هایی نزدیک به یکدیگربیرون آوردیم. و باغهایی از انگور، و زیتون و انار، (میوه هایی) که برخی شبیه هم و برخی بی شباهت به هم هستند (بیرون آوردیم). هنگامی که میوه داد (و به بارنشست) به میوه ی آن، و (به) رسیدنش بنگرید که همانا در آن نشانه هایی است برای گروهی که ایمان دارند. ﴿۹۹﴾ و (مشرکان) برای خدا شریکهای ازجن قرار دادند، در حالی که (خداوند) آنها را آفریده است، و از روی نادانی برای خدا پسران و دخترانی ساختند، خداوند منزه و برتر است از آنچه توصیف می کنند. ﴿۱۰۰﴾ (او) پدید آورنده ی آسمانها و زمین است، چگونه ممکن است فرزندی داشته باشد؟! در حالی که همسری ندارد؟ و همه چیز را آفریده، و او به هر چیز داناست. ﴿۱۰۱﴾

ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ خَٰلِقُ كُلِّ
شَىْءٍ فَٱعْبُدُوهُ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٢﴾
لَّا تُدْرِكُهُ ٱلْأَبْصَٰرُ وَهُوَ يُدْرِكُ ٱلْأَبْصَٰرَ ۖ وَهُوَ
ٱللَّطِيفُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١٠٣﴾ قَدْ جَآءَكُم بَصَآئِرُ مِن رَّبِّكُمْ ۖ
فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ عَمِىَ فَعَلَيْهَا ۚ وَمَآ أَنَا۠
عَلَيْكُم بِحَفِيظٍ ﴿١٠٤﴾ وَكَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ ٱلْءَايَٰتِ
وَلِيَقُولُوا۟ دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَهُۥ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٥﴾
ٱتَّبِعْ مَآ أُوحِىَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ
وَأَعْرِضْ عَنِ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٦﴾ وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ
أَشْرَكُوا۟ ۗ وَمَا جَعَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۖ وَمَآ أَنتَ
عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ﴿١٠٧﴾ وَلَا تَسُبُّوا۟ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ مِن
دُونِ ٱللَّهِ فَيَسُبُّوا۟ ٱللَّهَ عَدْوًۢا بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا
لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا
كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾ وَأَقْسَمُوا۟ بِٱللَّهِ جَهْدَ أَيْمَٰنِهِمْ
لَئِن جَآءَتْهُمْ ءَايَةٌ لَّيُؤْمِنُنَّ بِهَا ۚ قُلْ إِنَّمَا ٱلْءَايَٰتُ عِندَ
ٱللَّهِ ۖ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَآ إِذَا جَآءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٩﴾
وَنُقَلِّبُ أَفْـِٔدَتَهُمْ وَأَبْصَٰرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا۟ بِهِۦٓ أَوَّلَ
مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِى طُغْيَٰنِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١٠﴾

این است خداوند، پروردگار شما، هیچ معبودی (بحق) جز او نیست، آفریننده ی همه چیز است، پس او را بپرستید، و او بر همه چیز (کار ساز و) نگهبان است. ﴿۱۰۲﴾ چشمها او را در نمی یابند، و او چشمها را در می یابد، و او بار یک بین آگاه است. ﴿۱۰۳﴾ (ای پیامبر به مشرکین بگو:) (دلائل و) بینشهایی از (جانب) پروردگارتان برای شما آمد، پس کسی که ببیند، به (سود) خود اوست، و کسی که (از دیدن آن چشم بپوشد و) نابینا شود، پس به زیان خود اوست، و من (مراقب و) نگهبان شما نیستم. ﴿۱۰۴﴾ و اینچنین آیات را گوناگون بیان می کنیم، تا مبادا بگویند: «درس خوانده ای» و ما این آیات را برای گروهی که می دانند (و درک می کنند) بیان می کنیم. ﴿۱۰۵﴾ از آنچه که از سوی پروردگارت بر تو وحی شده، پیروی کن، هیچ معبودی (بحق) جز او نیست، و از مشرکان روی بگردان. ﴿۱۰۶﴾ و اگر خدا می خواست شرک نمی ورزیدند، (و به اجبار ایمان می آوردند) و ما تو را بر آنان نگهبان قرار نداده ایم، و تو کار سازشان نیستی. ﴿۱۰۷﴾ و کسانی را که (مشرکان) به جای خدا می پرستند؛ دشنام ندهید، مبادا آنها (نیز) از روی دشمنی و جهالت؛ خدا را دشنام دهند، اینچنین برای هر امتی عملشان را آراستیم، آنگاه باز گشت آنها به سوی پروردگارشان است، پس آنها را از آنچه عمل می کردند، آگاه می سازد. ﴿۱۰۸﴾ و آنها به سخت ترین سوگند هایش به خدا سوگند یاد کردند که اگر معجزه ای برای آنان بیاید، قطعاً به آن ایمان می آورند، بگو: «معجزات فقط نزد خداست (و در اختیار من نیست) و (شما ای مؤمنان) چه می دانید که هر گاه معجزه ای (هم) بیاید، ایمان نمی آورند؟!» ﴿۱۰۹﴾ و ما دلهایشان و دیدگانشان را دگرگون می کنیم همانگونه که از اول به آن ایمان نیاوردند، و آنان را در سر کشی شان سرگردان رها می سازیم. ﴿۱۱۰﴾

۞ وَلَوۡ أَنَّنَا نَزَّلۡنَآ إِلَيۡهِمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ ٱلۡمَوۡتَىٰ
وَحَشَرۡنَا عَلَيۡهِمۡ كُلَّ شَيۡءٖ قُبُلٗا مَّا كَانُواْ لِيُؤۡمِنُوٓاْ إِلَّآ
أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ يَجۡهَلُونَ ﴿١١١﴾
وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوّٗا شَيَٰطِينَ ٱلۡإِنسِ
وَٱلۡجِنِّ يُوحِي بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٖ زُخۡرُفَ ٱلۡقَوۡلِ
غُرُورٗاۚ وَلَوۡ شَآءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُۖ فَذَرۡهُمۡ وَمَا
يَفۡتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصۡغَىٰٓ إِلَيۡهِ أَفۡـِٔدَةُ ٱلَّذِينَ لَا
يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ وَلِيَرۡضَوۡهُ وَلِيَقۡتَرِفُواْ مَا هُم
مُّقۡتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَبۡتَغِي حَكَمٗا وَهُوَ
ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ إِلَيۡكُمُ ٱلۡكِتَٰبَ مُفَصَّلٗاۚ وَٱلَّذِينَ
ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَعۡلَمُونَ أَنَّهُۥ مُنَزَّلٞ مِّن رَّبِّكَ
بِٱلۡحَقِّۖ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمُمۡتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتۡ
كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدۡقٗا وَعَدۡلٗاۚ لَّا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِهِۦۚ
وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿١١٥﴾ وَإِن تُطِعۡ أَكۡثَرَ مَن
فِي ٱلۡأَرۡضِ يُضِلُّوكَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا
ٱلظَّنَّ وَإِنۡ هُمۡ إِلَّا يَخۡرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ
مَن يَضِلُّ عَن سَبِيلِهِۦۖ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ
﴿١١٧﴾ فَكُلُواْ مِمَّا ذُكِرَ ٱسۡمُ ٱللَّهِ عَلَيۡهِ إِن كُنتُم بِـَٔايَٰتِهِۦ
مُؤۡمِنِينَ ﴿١١٨﴾

و اگر فرشتگان را بر آنها نازل می کردیم، و مردگان با آنها سخن می گفتند، و همه چیز را در برابرشان گرد می آوردیم، هرگز ایمان نمی آورند، مگر آنکه خدا بخواهد، ولی بیشترشان نمی دانند. ﴿۱۱۱﴾ و این چنین برای هر پیامبری، دشمنی از شیاطین انس و جن قرار دادیم، که سخنان فریبنده و بی اساس (برای اغفال مردم) به یکدیگر القاء می کردند، و اگر پروردگارت می خواست، چنین نمی کردند، پس آنها را با (تهمت و) دروغهایشان واگذار. ﴿۱۱۲﴾ و تا دلهای کسانی که به آخرت ایمان ندارند به آن متمایل گردد، و به آن خوشنود شوند، و هر گناهی که بخواهند، انجام دهند. ﴿۱۱۳﴾ (ای پیامبر بگو:) آیا غیر خدا را به داوری طلب کنم؟! و حال آنکه او کسی است که (این) کتاب روشن (که همه چیز در آمد بیان شده) به سوی شما نازل کرده است، و کسانی که به آنها کتاب (آسمانی) داده ایم؛ می دانند که این (قرآن) به حق از سوی پروردگارت نازل شده است، بنابراین هرگز از تردید کنندگان مباش. ﴿۱۱٤﴾ و کلام پروردگار تو با صدق و عدل به انجام رسید، هیچ کس نمی تواند کلمات او را دگرگون سازد، و او شنوای داناست. ﴿۱۱۵﴾ و اگر از بیشتر کسانی که در روی زمین هستند اطاعت کنی، تو را از راه خدا گمراه می کنند،زیرا (آنها) جز از گمان پیروی نمی کنند، و جز به دروغ سخن نمی گویند. ﴿۱۱٦﴾ به راستی پروردگارت به کسانی که از راه او گمراه می شوند، آگاه تر است، و او به هدایت یافتگان (نیز) آگاه تر است. ﴿۱۱۷﴾ پس اگر به آیات او ایمان دارید از (گوشت) آنچه نام خدا (هنگام ذبح) بر آن برده شده، بخورید. ﴿۱۱۸﴾

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ
فَصَّلَ لَكُم مَّا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ ۗ
وَإِنَّ كَثِيرًا لَّيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ إِنَّ رَبَّكَ
هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٩﴾ وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِثْمِ
وَبَاطِنَهُ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ
بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ
يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ ۗ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ
لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ ۖ وَإِنْ
أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾ أَوَمَن كَانَ مَيْتًا
فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ
كَمَن مَّثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ
زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾ وَكَذَٰلِكَ
جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكَابِرَ مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا
فِيهَا ۖ وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ
﴿١٢٣﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَن نُّؤْمِنَ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ
مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ ۘ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ
رِسَالَتَهُ ۗ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِندَ اللَّهِ
وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

و چرا از چیزهایی که (هنگام ذبح) نام خدا بر آنها برده شده نمی خورید؟! حال آنکه (خداوند) آنچه را بر شما حرام کرده، به روشنی بیان نموده است! مگر اینکه ناچار باشید. و همانا بسیاری (از مردم) به خاطر هوی و هوس و بی دانشی (دیگران را) گمراه می کنند، بی گمان پروردگارت به (حال) تجاوز کاران داناتر است. ﴿۱۱۹﴾ و گناه آشکار و پنهان را رها کنید، همانا آنانکه مرتکب گناه می شوند، بزودی در برابر آنچه مرتکب می شوند، مجازات خواهند شد. ﴿۱۲۰﴾ و از آنچه (هنگام ذبح) نام خدا بر آن برده نشده، نخورید و همانا این (عمل) نافرمانی (و گناه) است و به راستی شیاطین به دوستان خود (شبه های) القا می کنند، تا با شما مجادله کنند، و اگر از آنها اطاعت کنید بی گمان مشرک خواهید بود. ﴿۱۲۱﴾ آیا کسی که (با کفر) مرده بود، پس (با هدایت) او را زنده کردیم، و نوری برایش قرار دادیم که با آن در (میان) مردم راه می رود، همانند کسی است که در تاریکیها باشد، و از آن خارج نگردد؟! این چنین برای کافران آنچه که انجام می دادند آراسته شده است. ﴿۱۲۲﴾ و این گونه در هر شهر و دیاری, بزرگان (وسران) گنا ه کارانشان را قرار دادیم, تا در آن نیرنگ کنند, ولی نمی دانند که جز با خودشان مکر نمی ورزند. ﴿۱۲۳﴾ وچون نشانه ای برای آنها بیاید, می گویند: «ماهر گز ایمان نمی‌آوریم, مگر اینکه همانند آنچه به پیامبران خدا داده شده, (به ما هم) داده شود». خداوند آگاه تراست که رسالت خویش را کجا قرار دهد, بزودی به کسانی که مرتکب گناه شدند, به سزای مکری که می ورزیدند؛ از جانب خدا خواری, وعذاب سختی خواهد رسید. ﴿۱۲٤﴾

فَمَن يُرِدِ ٱللَّهُ أَن يَهۡدِيَهُۥ يَشۡرَحۡ صَدۡرَهُۥ لِلۡإِسۡلَٰمِۖ
وَمَن يُرِدۡ أَن يُضِلَّهُۥ يَجۡعَلۡ صَدۡرَهُۥ ضَيِّقًا حَرَجًا
كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي ٱلسَّمَآءِۚ كَذَٰلِكَ يَجۡعَلُ ٱللَّهُ
ٱلرِّجۡسَ عَلَى ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٢٥﴾ وَهَٰذَا
صِرَٰطُ رَبِّكَ مُسۡتَقِيمًاۗ قَدۡ فَصَّلۡنَا ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ
يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ ۞ لَهُمۡ دَارُ ٱلسَّلَٰمِ عِندَ رَبِّهِمۡۖ وَهُوَ
وَلِيُّهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٢٧﴾ وَيَوۡمَ يَحۡشُرُهُمۡ
جَمِيعًا يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ قَدِ ٱسۡتَكۡثَرۡتُم مِّنَ ٱلۡإِنسِۖ
وَقَالَ أَوۡلِيَآؤُهُم مِّنَ ٱلۡإِنسِ رَبَّنَا ٱسۡتَمۡتَعَ بَعۡضُنَا
بِبَعۡضٖ وَبَلَغۡنَآ أَجَلَنَا ٱلَّذِيٓ أَجَّلۡتَ لَنَاۚ قَالَ ٱلنَّارُ
مَثۡوَىٰكُمۡ خَٰلِدِينَ فِيهَآ إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۗ إِنَّ رَبَّكَ
حَكِيمٌ عَلِيمٞ ﴿١٢٨﴾ وَكَذَٰلِكَ نُوَلِّي بَعۡضَ ٱلظَّٰلِمِينَ
بَعۡضَۢا بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿١٢٩﴾ يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ
وَٱلۡإِنسِ أَلَمۡ يَأۡتِكُمۡ رُسُلٞ مِّنكُمۡ يَقُصُّونَ عَلَيۡكُمۡ
ءَايَٰتِي وَيُنذِرُونَكُمۡ لِقَآءَ يَوۡمِكُمۡ هَٰذَاۚ قَالُواْ شَهِدۡنَا
عَلَىٰٓ أَنفُسِنَاۖ وَغَرَّتۡهُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا وَشَهِدُواْ عَلَىٰٓ
أَنفُسِهِمۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰفِرِينَ ﴿١٣٠﴾ ذَٰلِكَ أَن
لَّمۡ يَكُن رَّبُّكَ مُهۡلِكَ ٱلۡقُرَىٰ بِظُلۡمٖ وَأَهۡلُهَا غَٰفِلُونَ
﴿١٣١﴾

پس هرکس را که خدا بخواهد هدایت کند, سنیه اش را برای (قبول) اسلام می گشاید, و هرکس را که بخواهد گمراه کند, سینه اش راچنان تنگ می کند که گویا به آسمان بالا می رود, این چنین خداوند پلیدی را بر کسانی که ایمان نمی آورند؛ قرار می دهد. ﴿۱۲۵﴾ واین راه مستقیم پروردگار توست, بتحقیق ما آیات (خود) را برای گروهی که پند می گیرند, بیان کردیم. ﴿۱۲۶﴾ برای آنها (در بهشت) سرای آرامش وسلامتی نزد پروردگارشان خواهد بود, واو ولی ودوستدار آنهاست بخاطر اعمال (پسندیده ای) که انجام می دادند. ﴿۱۲۷﴾ وروزی که (خداوند) همه ی آنان را گرد آورد (ومی فرماید:) «ای گروه جن, شما افراد زیادی از انسانها را گمراه کردید». ودوستان آنها از آدمیان می گویند: «پروردگارا! هر یک از ما دوگروه از یکدیگر بهرمنده شدیم, وبه آن مدتی که برای ما مقرر داشته بودی رسیدیم». (خداوند) می فرماید: «آتش جایگاه شماست, جاودانه در آن خواهید ماند, مگر آنچه خدا بخواهد» بی گمان پروردگارتو حکیم داناست. ﴿۱۲۸﴾ واینچنین بعضی از ستمگران را به کیفر آنچه انجام می دادند به بعض دیگر وا می گذاریم. ﴿۱۲۹﴾ ای گروه جن وانس! آیا پیامبرانی از شما به سوی شما نیامدند که آیات مرا برایتان بخوانند, وشما را از ملاقات این روزتان هشدار دهند گویند: «بر (ضد) خودمان گواهی می دهیم». وزندگی دنیا آنها را فریب داد, وبر (زیان) خودشان گواهی دهند که کافر بودند. ﴿۱۳۰﴾ این (فرستادن پیامبران) بدان سبب است که پروردگارت هیچ گاه شهرها در حالی که مردمش غافل وبی خبر باشند, به ستم هلاک نمی کند. ﴿۱۳۱﴾

وَلِكُلٍّ دَرَجَٰتٌ مِّمَّا عَمِلُواْۚ وَمَا رَبُّكَ
بِغَٰفِلٍ عَمَّا يَعۡمَلُونَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ ٱلۡغَنِيُّ
ذُو ٱلرَّحۡمَةِۚ إِن يَشَأۡ يُذۡهِبۡكُمۡ وَيَسۡتَخۡلِفۡ مِنۢ
بَعۡدِكُم مَّا يَشَآءُ كَمَآ أَنشَأَكُم مِّن ذُرِّيَّةِ
قَوۡمٍ ءَاخَرِينَ ﴿١٣٣﴾ إِنَّ مَا تُوعَدُونَ
لَأٓتٍۖ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ ﴿١٣٤﴾ قُلۡ يَٰقَوۡمِ
ٱعۡمَلُواْ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمۡ إِنِّي عَامِلٞۖ فَسَوۡفَ
تَعۡلَمُونَ مَن تَكُونُ لَهُۥ عَٰقِبَةُ ٱلدَّارِۗ إِنَّهُۥ
لَا يُفۡلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُواْ لِلَّهِ مِمَّا
ذَرَأَ مِنَ ٱلۡحَرۡثِ وَٱلۡأَنۡعَٰمِ نَصِيبٗا فَقَالُواْ
هَٰذَا لِلَّهِ بِزَعۡمِهِمۡ وَهَٰذَا لِشُرَكَآئِنَاۖ فَمَا
كَانَ لِشُرَكَآئِهِمۡ فَلَا يَصِلُ إِلَى ٱللَّهِۖ
وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَآئِهِمۡۗ
سَآءَ مَا يَحۡكُمُونَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ
زَيَّنَ لِكَثِيرٖ مِّنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ قَتۡلَ
أَوۡلَٰدِهِمۡ شُرَكَآؤُهُمۡ لِيُرۡدُوهُمۡ وَلِيَلۡبِسُواْ
عَلَيۡهِمۡ دِينَهُمۡۖ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَا فَعَلُوهُۖ فَذَرۡهُمۡ
وَمَا يَفۡتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

وبرای هر یک در برابر آنچه انجام داده اند درجاتی است, وپرودگارت از آنچه انجام می دهند؛ غافل نیست. ﴿۱۳۲﴾ وپروردگارت بی نیاز (و) صاحب رحمت (بیکران) است, اگر بخواهد شما را می برد, وپس از شما هرکس را بخواهد جانشین می کند, چنانکه شما را از نسل گروهی دیگر به وجود آورد. ﴿۱۳۳﴾ مسلّماً آنچه به شما وعده داده می شود, خواهد آمد, وشما نمی توانید (خدا را) ناتوان سازید (واز کیفر الهی فرار کنید). ﴿۱۳٤﴾ بگو: «ای قوم من! به شیوۀ خود عمل کنید, همانا من (نیز به شیوۀ خود) عمل می کنم, اما بزودی خواهید دانست که چه کسی سرانجام نیک خواهد داشت, بتحقیق ستمکاران رستگار نخواهند شد». ﴿۱۳۵﴾ و(مشرکان) از آنچه خداوند از زراعت وچهارپایان آفریده است, بهره ای برای او قرار دادند (ونیز بهره ای برای بتها) وبه گمان خود گفتند: «این برای خداست, واین (هم) برای شریکان ما (= بتها) است, پس آنچه از آنِ شریکانشان بود به خدا نمی رسید, وآنچه از آنِ خدا بود, به شریکانشان می رسید, چه بد حکم می کنند. ﴿۱۳٦﴾ واین چنین شریکانشان برای بسیاری از مشرکان؛ کشتن فرزندانشان را آراسته جلوه دادند. تا هلاکشان کنند, وآیین شان را برآنان مشتبه سازند, واگر خدا می خواست, چنین نمی کردند, پس آنهارا با تهمت هایشان واگذار. ﴿۱۳۷﴾

وَقَالُواْ هَٰذِهِۦٓ أَنۡعَٰمٞ وَحَرۡثٌ حِجۡرٞ لَّا يَطۡعَمُهَآ إِلَّا مَن نَّشَآءُ بِزَعۡمِهِمۡ وَأَنۡعَٰمٌ حُرِّمَتۡ ظُهُورُهَا وَأَنۡعَٰمٞ لَّا يَذۡكُرُونَ ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَا ٱفۡتِرَآءً عَلَيۡهِۚ سَيَجۡزِيهِم بِمَا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿١٣٨﴾ وَقَالُواْ مَا فِي بُطُونِ هَٰذِهِ ٱلۡأَنۡعَٰمِ خَالِصَةٞ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰٓ أَزۡوَٰجِنَاۖ وَإِن يَكُن مَّيۡتَةٗ فَهُمۡ فِيهِ شُرَكَآءُۚ سَيَجۡزِيهِمۡ وَصۡفَهُمۡۚ إِنَّهُۥ حَكِيمٌ عَلِيمٞ ﴿١٣٩﴾ قَدۡ خَسِرَ ٱلَّذِينَ قَتَلُوٓاْ أَوۡلَٰدَهُمۡ سَفَهَۢا بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَحَرَّمُواْ مَا رَزَقَهُمُ ٱللَّهُ ٱفۡتِرَآءً عَلَى ٱللَّهِۚ قَدۡ ضَلُّواْ وَمَا كَانُواْ مُهۡتَدِينَ ﴿١٤٠﴾ ۞ وَهُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَ جَنَّٰتٖ مَّعۡرُوشَٰتٖ وَغَيۡرَ مَعۡرُوشَٰتٖ وَٱلنَّخۡلَ وَٱلزَّرۡعَ مُخۡتَلِفًا أُكُلُهُۥ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلرُّمَّانَ مُتَشَٰبِهٗا وَغَيۡرَ مُتَشَٰبِهٖۚ كُلُواْ مِن ثَمَرِهِۦٓ إِذَآ أَثۡمَرَ وَءَاتُواْ حَقَّهُۥ يَوۡمَ حَصَادِهِۦۖ وَلَا تُسۡرِفُوٓاْۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿١٤١﴾ وَمِنَ ٱلۡأَنۡعَٰمِ حَمُولَةٗ وَفَرۡشٗاۚ كُلُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿١٤٢﴾

وگفتند: «این چهار پایان وکشتزار ها (برای همه) ممنوع است, مگر کسانی که مابخواهیم ـ به گمان آنان ـ نباید (از) آن بخورد». وچهار پایانی دیگراست که (سوار شدن بر) پشت آنها حرام است. و(نیز) چهار پایانی (دیگر) است که (هنگام ذبح) نام خدا را بر آن نمی بردند, (وبا این کارشان) به خدا دروغ می بستند. و(خداوند) به زودی کیفر افتراهایشان را خواهد داد. ﴿۱۳۸﴾ وگفتند: «آنچه در شکم این چهارپایان است مخصوص مردان ماست، و برهمسرانمان حرام است, واگر مرده باشد پس (همگی) در آن شریکند».بزودی (خداوند) کیفر این توصیف آنها را می دهد, بی گمان او حکیم داناست. ﴿۱۳۹﴾ مسلّماً زیان کردند آنها که فرزندان خود را به نادانی کشتند؛ واز روی افتراء بر خداوند, آنچه را خدا روزی شان نموده بود (بر خود) تحریم کردند, بتحقیق آنها گمراه شدند وراه هدایت را نیافته بودند. ﴿۱۴۰﴾ و اوست که باغهایی دار بست وبی دار بست, ودرخت خرما وکشتزار با میوه های گوناگون, وزیتون وانار را شبیه وبی شباهت پدید آورد. از میوۀ آن به هنگامی که رسید, بخورید, وحق (= زکات) آن را در روز دروش بپردازید, واسراف نکنید، بی گمان او اسراف کنندگان را دوست ندارد. ﴿۱۴۱﴾ و (نیز) از چهار پایان, (حیوانات) باربر و(حیوانات) کوچک (که توان حمل بار ندارند آفرید). از آنچه خدا به شما روزی داده است بخورید, واز گامهای شیطان پیروی مکنید, بی گمان او دشمن آشکار شماست. ﴿۱۴۲﴾

ثَمَٰنِيَةَ أَزۡوَٰجٖۖ مِّنَ ٱلضَّأۡنِ ٱثۡنَيۡنِ وَمِنَ ٱلۡمَعۡزِ ٱثۡنَيۡنِۗ قُلۡ ءَآلذَّكَرَيۡنِ حَرَّمَ أَمِ ٱلۡأُنثَيَيۡنِ أَمَّا ٱشۡتَمَلَتۡ عَلَيۡهِ أَرۡحَامُ ٱلۡأُنثَيَيۡنِۖ نَبِّـُٔونِي بِعِلۡمٍ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٤٣﴾ وَمِنَ ٱلۡإِبِلِ ٱثۡنَيۡنِ وَمِنَ ٱلۡبَقَرِ ٱثۡنَيۡنِۗ قُلۡ ءَآلذَّكَرَيۡنِ حَرَّمَ أَمِ ٱلۡأُنثَيَيۡنِ أَمَّا ٱشۡتَمَلَتۡ عَلَيۡهِ أَرۡحَامُ ٱلۡأُنثَيَيۡنِۖ أَمۡ كُنتُمۡ شُهَدَآءَ إِذۡ وَصَّىٰكُمُ ٱللَّهُ بِهَٰذَاۚ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبٗا لِّيُضِلَّ ٱلنَّاسَ بِغَيۡرِ عِلۡمٍۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٤٤﴾ قُل لَّآ أَجِدُ فِي مَآ أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٖ يَطۡعَمُهُۥٓ إِلَّآ أَن يَكُونَ مَيۡتَةً أَوۡ دَمٗا مَّسۡفُوحًا أَوۡ لَحۡمَ خِنزِيرٖ فَإِنَّهُۥ رِجۡسٌ أَوۡ فِسۡقًا أُهِلَّ لِغَيۡرِ ٱللَّهِ بِهِۦۚ فَمَنِ ٱضۡطُرَّ غَيۡرَ بَاغٖ وَلَا عَادٖ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٤٥﴾ وَعَلَى ٱلَّذِينَ هَادُواْ حَرَّمۡنَا كُلَّ ذِي ظُفُرٖۖ وَمِنَ ٱلۡبَقَرِ وَٱلۡغَنَمِ حَرَّمۡنَا عَلَيۡهِمۡ شُحُومَهُمَآ إِلَّا مَا حَمَلَتۡ ظُهُورُهُمَآ أَوِ ٱلۡحَوَايَآ أَوۡ مَا ٱخۡتَلَطَ بِعَظۡمٖۚ ذَٰلِكَ جَزَيۡنَٰهُم بِبَغۡيِهِمۡۖ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿١٤٦﴾

هشت جفت (از چهار پایان آفرید) از میش یک جفت (نروماده) واز بز یک جفت (نرو ماده)، بگو: «آیا (خداوند) دونر را حرام کرده است، یا دو ماده را؟! یا آنچه که رحم های (این) دو ماده در بر دارد؟! اگر راست می گویید از روی علم به من خبر دهید». ﴿۱۴۳﴾ و از شتر یک جفت (نروماده) واز گاو یک جفت (نروماده، آفرید). بگو: «آیا دو نر را حرام کرده است یا دو ماده را؟! یا آنچه که رحم های (این) دو ماده در بر دارد؟! آیا هنگامی که خداوند شما را به (تحریم) آن توصیه کرد، (حاضر و) گواه بودید؟! پس چه کسی ستمکارتراست از آن کس که بر خدا دروغ بندد، تا مردم را از روی نادانی گمراه سازد؟! مسلّماً خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند». ﴿۱۴۴﴾ بگو: «در آنچه بر من وحی شده است، (چیز) حرامی را که خوردن آن بر خورنده ای حرام باشد؛ نمی یابم، بجز اینکه مردار باشد یا خون ریخته شده یا گوشت خوک که پلیداست، یا (حیوانی که در کشتنش) نافرمانی (خدا) شده، (هنگام ذبح) نام غیرخدا برآن برده شده باشد، اما کسی که (به خوردن آنها) ناچار گردد، بی آنکه خواهان لذت آن باشد ویا زیاده روی وتجاوز کند (گناهی بر وی نیست) بی گمان پروردگارت آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۴۵﴾ و بر یهودیان، هر (حیوان) ناخن دار را حرام کردیم، واز گاو وگوسفند، پیه آن دو را بر آنها حرام ساختیم، مگر آنچه (از پیه وچربی) که بر پشت آنها قرار دارد، ویا در لابه لای روده ها یا آنچه به استخوان آمیخته است، این را به سبب سرکشی (وستمی) که می کردند؛ به آنها کیفر دادیم، وحقاً ما راستگوییم. ﴿۱۴۶﴾

فَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل رَّبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَٰسِعَةٍ وَلَا
يُرَدُّ بَأْسُهُۥ عَنِ ٱلْقَوْمِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾ سَيَقُولُ
ٱلَّذِينَ أَشْرَكُوا۟ لَوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَآ أَشْرَكْنَا وَلَآ ءَابَآؤُنَا
وَلَا حَرَّمْنَا مِن شَىْءٍ ۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ
مِن قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا۟ بَأْسَنَا ۗ قُلْ هَلْ عِندَكُم
مِّنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَآ ۖ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ
وَإِنْ أَنتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ ٱلْحُجَّةُ ٱلْبَٰلِغَةُ ۖ
فَلَوْ شَآءَ لَهَدَىٰكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾ قُلْ هَلُمَّ شُهَدَآءَكُمُ
ٱلَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَ هَٰذَا ۖ فَإِن شَهِدُوا۟
فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ ۚ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَآءَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟
بِـَٔايَٰتِنَا وَٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ وَهُم بِرَبِّهِمْ
يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾ ۞ قُلْ تَعَالَوْا۟ أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ
عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا۟ بِهِۦ شَيْـًٔا ۖ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَٰنًا ۖ
وَلَا تَقْتُلُوٓا۟ أَوْلَٰدَكُم مِّنْ إِمْلَٰقٍ ۖ نَّحْنُ
نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ وَلَا تَقْرَبُوا۟ ٱلْفَوَٰحِشَ مَا ظَهَرَ
مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ۖ وَلَا تَقْتُلُوا۟ ٱلنَّفْسَ ٱلَّتِى حَرَّمَ
ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلْحَقِّ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ
﴿١٥١﴾

پس اگر تو را تکذیب کنند, بگو: «پروردگار شما دارای رحمتی گسترده است, وعذابش از گروه مجرم (وگناهکار) دفع نخواهد شد». ﴿۱۴۷﴾ به زودی کسانی که شرک ورزیدند می گویند: «اگر خدا می خواست, نه ما شرک می آوردیم ونه پدران ما, ونه چیزی را تحریم می کردیم» کسانی که پیش از آنها بودند (نیز) این چنین تکذیب کردند, تا آنکه (طعم) عذاب ما را چشیدند. بگو: «آیا نزد شما (دلیل و) دانشی است که آن را برای ما آشکار سازید؟! شما فقط از پندارهای بی اساس پیروی می کنید, وشما جز گزافه و دروغ نمی گویید». ﴿۱۴۸﴾ بگو: «دلیل رسا (وقاطع) از آنِ خداست, پس اگر می خواست همه ی شما را هدایت می کرد». ﴿۱۴۹﴾ بگو: «گواهان خود را که گواهی می دهند که خداوند این را حرام کرده است, بیاورید!». پس اگر آنها (به دروغ) گواهی دهند, تو با آنان گواهی نده, واز هوی وهوس کسانی که آیات ما را تکذیب کردند, وکسانی که به آخرت ایمان ندارند و(بتها را) با خداوند برابر (وشریک) قرار می دهند, پیروی مکن. ﴿۱۵۰﴾ بگو: «بیایید آنچه را پروردگارتان بر شما حرام کرده است, برایتان بخوانم: آنکه چیزی را شریک او قرار ندهید, وبه پدر ومادر نیکی کنید, وفرزندانتان را از (بیم) فقر نکشید, ما شما وآنها را روزی می دهیم, وبه (کارهای) زشت ونا شایست آنچه آشکار باشد یا پنهان نزدیک نشوید, وکسی را که خداوند (کشتنش) را حرام کرده است, جز به حق؛ نکشید, این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش نموده است, باشد که خرد ورزید. ﴿۱۵۱﴾

وَلَا تَقْرَبُوا۟ مَالَ ٱلْيَتِيمِ إِلَّا بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ
يَبْلُغَ أَشُدَّهُۥ ۖ وَأَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ بِٱلْقِسْطِ ۖ لَا
نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ وَإِذَا قُلْتُمْ فَٱعْدِلُوا۟ وَلَوْ
كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ وَبِعَهْدِ ٱللَّهِ أَوْفُوا۟ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم
بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ هَٰذَا صِرَٰطِى
مُسْتَقِيمًا فَٱتَّبِعُوهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا۟ ٱلسُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ
عَن سَبِيلِهِۦ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَّىٰكُم بِهِۦ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ
﴿١٥٣﴾ ثُمَّ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ تَمَامًا عَلَى ٱلَّذِىٓ
أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَىْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُم
بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾ وَهَٰذَا كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ
مُبَارَكٌ فَٱتَّبِعُوهُ وَٱتَّقُوا۟ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾ أَن
تَقُولُوٓا۟ إِنَّمَآ أُنزِلَ ٱلْكِتَٰبُ عَلَىٰ طَآئِفَتَيْنِ مِن قَبْلِنَا
وَإِن كُنَّا عَن دِرَاسَتِهِمْ لَغَٰفِلِينَ ﴿١٥٦﴾ أَوْ تَقُولُوا۟ لَوْ
أَنَّآ أُنزِلَ عَلَيْنَا ٱلْكِتَٰبُ لَكُنَّآ أَهْدَىٰ مِنْهُمْ ۚ فَقَدْ
جَآءَكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ ۚ فَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّن كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا ۗ
سَنَجْزِى ٱلَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ ءَايَٰتِنَا سُوٓءَ
ٱلْعَذَابِ بِمَا كَانُوا۟ يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

وبه مال یتیم نزدیک نشوید, مگر به نیکو ترین وجهی (که برای اصلاح باشد), تا به سن رشد خود (وبلوغ) برسد, و(حق) پیمانه و وزن را به عدالت ادا کنید, ما هیچ کس را جز به اندازۀ توانش, تکلیف نمی کنیم. وهرگاه سخن گویید (یا داوری کنید ویا شهادت می دهید), پس عدالت را رعایت کنید, حتی اگر در مورد نزدیکان (شما) بوده باشد. وبه عهد وپیمان خدا وفا کنید, این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش نموده است, تا متذکر شوید. ﴿۱۵۲﴾ واین راه مستقیم من است, پس از آن پیروی کنید واز راههای (پراکنده) پیروی نکنید, که شما را از راه خدا دور می کند, این چیزی است که خداوند شما را به آن سفارش نموده است, شاید پر هیزگار شوید». ﴿۱۵۳﴾ سپس به موسی کتاب (آسمانی) دادیم تا (نعمت خود را) بر کسی که نیکو کار بوده تمام (وکامل) کنیم. وهمه چیز را به تفصیل بیان کردیم, و(آن را) مایه هدایت ورحمت (قرار دادیم) شاید به لقای پروردگارشان ایمان بیاورند. ﴿۱۵۴﴾ واین (قرآن) کتابی است پر برکت, که ما نازل کردیم, از آن پیروی کنید, وپر هیزگار باشید, تا مورد رحمت قرار گیرید. ﴿۱۵۵﴾ تا نگویید: «کتاب (آسمانی) تنها بر دو طایفه پیش از ما (یهود ونصاری) نازل شده بود, وما از خواندن وآموختن آنها بی خبر بودیم». ﴿۱۵۶﴾ یا بگویید:«اگر کتاب (آسمانی) بر ما نازل می شد,از آنها راه یافته تر بودیم». مسلماً از جانب پروردگارتان دلیل روشن, وهدایت ورحمت برای شما آمده است. پس چه کسی ستمکارتر است از کسی که آیات خدا را تکذیب کند, واز آن روی گرداند, به زودی کسانی را از آیات ما روی می گردانند, به عذابی سخت مجازات خواهیم داد. ﴿۱۵۷﴾

هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ يَأۡتِيَ رَبُّكَ
أَوۡ يَأۡتِيَ بَعۡضُ ءَايَٰتِ رَبِّكَۗ يَوۡمَ يَأۡتِي بَعۡضُ ءَايَٰتِ
رَبِّكَ لَا يَنفَعُ نَفۡسًا إِيمَٰنُهَا لَمۡ تَكُنۡ ءَامَنَتۡ مِن
قَبۡلُ أَوۡ كَسَبَتۡ فِيٓ إِيمَٰنِهَا خَيۡرٗاۗ قُلِ ٱنتَظِرُوٓاْ إِنَّا
مُنتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ فَرَّقُواْ دِينَهُمۡ وَكَانُواْ شِيَعٗا
لَّسۡتَ مِنۡهُمۡ فِي شَيۡءٍۚ إِنَّمَآ أَمۡرُهُمۡ إِلَى ٱللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم
بِمَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ﴿١٥٩﴾ مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ عَشۡرُ
أَمۡثَالِهَاۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَلَا يُجۡزَىٰٓ إِلَّا مِثۡلَهَا
وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلۡ إِنَّنِي هَدَىٰنِي رَبِّيٓ إِلَىٰ
صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ دِينٗا قِيَمٗا مِّلَّةَ إِبۡرَٰهِيمَ حَنِيفٗاۚ وَمَا
كَانَ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلۡ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي
وَمَحۡيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ
لَهُۥۖ وَبِذَٰلِكَ أُمِرۡتُ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿١٦٣﴾ قُلۡ أَغَيۡرَ
ٱللَّهِ أَبۡغِي رَبّٗا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيۡءٖۚ وَلَا تَكۡسِبُ كُلُّ
نَفۡسٍ إِلَّا عَلَيۡهَاۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٞ وِزۡرَ أُخۡرَىٰۚ ثُمَّ إِلَىٰ
رَبِّكُم مَّرۡجِعُكُمۡ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾
وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَكُمۡ خَلَٰٓئِفَ ٱلۡأَرۡضِ وَرَفَعَ
بَعۡضَكُمۡ فَوۡقَ بَعۡضٖ دَرَجَٰتٖ لِّيَبۡلُوَكُمۡ فِي مَآ ءَاتَىٰكُمۡۗ
إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ ٱلۡعِقَابِ وَإِنَّهُۥ لَغَفُورٞ رَّحِيمُۢ ﴿١٦٥﴾

آیا انتظاری جز آن دارند که فرشتگان (مرگ) نزدشان بیایند؟ یا پروردگارت (خودش به سوی آنها) بیاید؟ یا بعضی از آیات پروردگارت بیاید؟! روزی که بعضی از آیات پروردگارت بیاید (وبر آنها ظاهر شود), ایمان آوردن افرادی که قبلاً ایمان نیاورده اند, یا در ایمانشان (عمل) نیکی انجام نداده اند, سودی به حال آنها نخواهد داشت. بگو: «منتظر باشید، بی گمان ما (نیز) منتظر خواهیم بود». ﴿۱۵۸﴾ به راستی کسانی که آیین خود را پراکنده ساختند و ودسته دسته شدند, تو را با آنان هیچ گونه کاری نیست, کار آنها تنها با خداست, سپس آنها را از آنچه انجام می دادند, آگاه می سازد. ﴿۱۵۹﴾ (روز قیامت) هر کس (کار) نیکی آورد, پس ده برابر آن پاداش دارد, وهرکس (کار) بدی آورد, جز به مانند آن کیفر نخواهد دید, وبر آنها ستمی نخواهد شد. ﴿۱۶۰﴾ بگو: «بتحقیق پروردگارم مرا به راه راست هدایت کرده است, دین درست (وپا برجا), دین (حنیف) ابراهیم حق پرست, که از مشرکان نبود». ﴿۱۶۱﴾ بگو: «بی گمان نمازم, وعبادت (وقربانی) من, وزندگی ومرگ من, همه برای خداوند پروردگار جهانیان است. ﴿۱۶۲﴾ شریکی برای او نیست, وبه این مأمور شده ام, ومن نخستین مسلمانم». ﴿۱۶۳﴾ بگو: «آیا غیر خدا, پروردگاری را بجویم در حالی که او پروردگار همه چیزاست؟! وهیچ کس گناهی مرتکب نمی شود؛ مگر آنکه به (زیان) خود اوست. وهیچ گناهکاری بارگناه دیگری را به دوش نمی گیرد, سپس بازگشت همه شما به سوی پروردگارتان است, پس شما را از آنچه در آن اختلاف داشتید, آگاه می کند. ﴿۱۶۴﴾ واو کسی است که شما را جانشینان در زمین قرار داد, ودرجات بعضی از شما را نسبت به بعضی دیگر برتری داد, تا شما را (بوسیله ی) آنچه که به شما داده است بیازماید. مسلّماً پروردگارتو زود کیفراست وهمانا او آمرزندۀ مهربان است. ﴿۱۶۵﴾

سورة الأعراف

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓصٓ ﴿١﴾ كِتَٰبٌ أُنزِلَ إِلَيۡكَ فَلَا يَكُن فِي صَدۡرِكَ
حَرَجٞ مِّنۡهُ لِتُنذِرَ بِهِۦ وَذِكۡرَىٰ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢﴾
ٱتَّبِعُواْ مَآ أُنزِلَ إِلَيۡكُم مِّن رَّبِّكُمۡ وَلَا تَتَّبِعُواْ مِن
دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَۗ قَلِيلٗا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَكَم مِّن قَرۡيَةٍ
أَهۡلَكۡنَٰهَا فَجَآءَهَا بَأۡسُنَا بَيَٰتًا أَوۡ هُمۡ قَآئِلُونَ ﴿٤﴾
فَمَا كَانَ دَعۡوَىٰهُمۡ إِذۡ جَآءَهُم بَأۡسُنَآ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ إِنَّا
كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٥﴾ فَلَنَسۡـَٔلَنَّ ٱلَّذِينَ أُرۡسِلَ إِلَيۡهِمۡ
وَلَنَسۡـَٔلَنَّ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٦﴾ فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيۡهِم بِعِلۡمٖۖ
وَمَا كُنَّا غَآئِبِينَ ﴿٧﴾ وَٱلۡوَزۡنُ يَوۡمَئِذٍ ٱلۡحَقُّۚ فَمَن
ثَقُلَتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٨﴾
وَمَنۡ خَفَّتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ
أَنفُسَهُم بِمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَظۡلِمُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدۡ
مَكَّنَّٰكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَجَعَلۡنَا لَكُمۡ فِيهَا مَعَٰيِشَۗ
قَلِيلٗا مَّا تَشۡكُرُونَ ﴿١٠﴾ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَٰكُمۡ ثُمَّ
صَوَّرۡنَٰكُمۡ ثُمَّ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ لِأٓدَمَ
فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ لَمۡ يَكُن مِّنَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿١١﴾

سورۂ اعراف

به نام خداوند بخشندۂ مهربان

المص (الف . لام . میم. صاد). ﴿۱﴾ این کتابی است که بر تو نازل شده است, پس نباید در سینه ات از آن تنگی باشد, تا به آن (مردم را) بیم دهی, وبرای مؤمنان پند (وتذکری) باشد. ﴿۲﴾ آنچه از جانب پروردگارتان بر شما نازل شده, پیروی کنید, واز اولیاء (ومعبودهای) دیگر جز او, پیروی نکنید, چه اندک پند می پذیرید. ﴿۳﴾ چه بسیار شهرها (وآبادیها) که آنها را نابود کردیم, وعذاب ما به هنگام شب, یا در هنگام خواب نیمروز, به سراغشان آمد. ﴿٤﴾ وچون عذاب ما به سراغ آنها آمد, سخنی نداشتند جز اینکه گفتند: «بی گمان ما ستمکار بودیم». ﴿٥﴾ مسلّماً ما از کسانی که (پیامبران) به سوی آنها فرستاده شدند, سؤال خواهیم کرد, والبته از پیامبران (نیز) سؤال می کنیم. ﴿٦﴾ یقیناً (کردارشان را) با علم (خود) برای شان بیان می کنیم, وما هرگز غایب نبوده ایم. ﴿۷﴾ وزن (وسنجش اعمال) در آن روز حق است, پس کسانی که کفهٔ ترازوی شان سنگین است, آنان که رستگارند. ﴿۸﴾ وکسانی که کفهٔ ترازوی شان سبک است, آنان کسانی هستند که به (خاطر انکار و) ستمی که نسبت به آیات ما می کردند به خویش زیان رساندند (وسر مایهٔ وجود خود را ازدست داده اند). ﴿۹﴾ وبه راستی ما شما را در زمین اقتدار (واستقرار) دادیم, ودر آن وسایل معیشت را برای شما قرار دادیم. چه اندک شکر گزاری می کنید. ﴿۱۰﴾ وبتحقیق ما شما را آفریدیم, آنگاه شما را شکل وصورت دادیم. سپس به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید» پس (همه) سجده کردند؛ جز ابلیس که از سجده کنندگان نبود. ﴿۱۱﴾

قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ ۖ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ
خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿١٢﴾ قَالَ فَاهْبِطْ
مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَن تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ
الصَّاغِرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ أَنظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾ قَالَ
إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾ قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ
لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ لَآتِيَنَّهُم مِّن بَيْنِ أَيْدِيهِمْ
وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَن شَمَائِلِهِمْ ۖ وَلَا تَجِدُ
أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا
مَّدْحُورًا ۖ لَّمَن تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكُمْ أَجْمَعِينَ
﴿١٨﴾ وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ
حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ
الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا
وُورِيَ عَنْهُمَا مِن سَوْآتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا
عَنْ هَٰذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَن تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ
الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ
﴿٢١﴾ فَدَلَّاهُمَا بِغُرُورٍ ۚ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا
سَوْآتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ الْجَنَّةِ ۖ
وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَن تِلْكُمَا الشَّجَرَةِ وَأَقُل
لَّكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٢﴾

(خداوند) فرمود: «وقتی که تو را فرمان دادم, چه چیز مانع سجده کردنت شد؟!» (ابلیس) گفت: «من از او بهترم, مرا ازآتش آفریده ای و او را از گِل (آفریده ای)». ﴿۱۲﴾ فرمود: «از آن (بهشت) فرود آی, که حق تونیست که در آن تکبر ورزی, پس بیرون رو, بی شک تو از خوارشدگانی». ﴿۱۳﴾ (ابلیس) گفت: «تا روزی که (مردم) بر انگیخه می شوند, مرا مهلت ده». ﴿۱٤﴾ (خداوند) فرمود: «مسلّماً تواز مهلت یافتگانی». ﴿۱۵﴾ (ابلیس) گفت: «پس به سبب آنکه مرا گمراه کردی, من (نیز) بر سر راه مستقیم تو برای (گمراه ساختن) آنها در کمین می نشینم, ﴿۱٦﴾ سپس از پیش روی شان واز پشت سرشان واز (سمت) راست شان واز (سمت) چپ شان بر آنها می تازم, وبیشترشان را شکر گزار نخواهی یافت». ﴿۱۷﴾ (خداوند) فرمود: «از آن نکوهیده وخوار بیرون رو, قطعاً هرکس از آنها از تو پیروی کند, جهنم را از شما همگی پر خواهم کرد. ﴿۱۸﴾ وای آدم! تو وهمسرت در بهشت ساکن شو(ید), پس از هر جا که خواستید, بخورید, وبه این درخت نزدیک نشوید, که از ستمکاران خواهید بود». ﴿۱۹﴾ پس شیطان آن دو را وسوسه کرد, تا آنچه را از شرمگاهشان که از آنها پوشیده بود؛ در نظرشان آشکار سازد, وگفت: «پروردگارتان شما را از این درخت نهی نکرده است؛ مگر بخاطر اینکه مبادا (با خوردن آن) فرشته شوید, یا از جاودانان گردید». ﴿۲۰﴾ وبرای آن دو سوگند یاد کرد که من برای شما از خیر خواهانم. ﴿۲۱﴾ پس (به این ترتیب) آنها را با فریب (از مقام ومنزلشان) فرود آورد, وچون از آن درخت چشیدند, شرمگاهشان بر آنها آشکار شد, وشروع کردند به قرار دادن برگ (درختان) بهشت بر خود (تا آن را بپوشانند) وپروردگارشان آنها را ندا داد: «آیا شما را از آن درخت منع نکردم, وبه شما نگفته بودم که شیطان دشمن آشکار شماست؟!». ﴿۲۲﴾

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَآ أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا
لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ ٱهْبِطُوا۟ بَعْضُكُمْ
لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۖ وَلَكُمْ فِى ٱلْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ
حِينٍ ﴿٢٤﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا
تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾ يَٰبَنِىٓ ءَادَمَ قَدْ أَنزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا
يُوَٰرِى سَوْءَٰتِكُمْ وَرِيشًا ۖ وَلِبَاسُ ٱلتَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ
ۚ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾ يَٰبَنِىٓ
ءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ كَمَآ أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم
مِّنَ ٱلْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰتِهِمَآ ۗ
إِنَّهُۥ يَرَىٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُۥ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ ۗ إِنَّا
جَعَلْنَا ٱلشَّيَٰطِينَ أَوْلِيَآءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾
وَإِذَا فَعَلُوا۟ فَٰحِشَةً قَالُوا۟ وَجَدْنَا عَلَيْهَآ ءَابَآءَنَا وَٱللَّهُ
أَمَرَنَا بِهَا ۗ قُلْ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِٱلْفَحْشَآءِ ۖ
أَتَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ قُلْ أَمَرَ
رَبِّى بِٱلْقِسْطِ ۖ وَأَقِيمُوا۟ وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ
مَسْجِدٍ وَٱدْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ ۚ كَمَا بَدَأَكُمْ
تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ
ٱلضَّلَٰلَةُ ۗ إِنَّهُمُ ٱتَّخَذُوا۟ ٱلشَّيَٰطِينَ أَوْلِيَآءَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

(آن دو) گفتند: «پروردگارا! ما به خود ستم کردیم, واگر ما را نیامرزی وبر ما رحم نکنی, مسلّماً از زیانکاران خواهیم بود». ﴿۲۳﴾ (خداوند) فرمود: «فرود آیید, در حالی که بعضی از شما نسبت به بعض دیگر دشمن خواهید بود, وبرای شما در زمین تا مدت معینی قرارگاه وبهرمندی خواهد بود». ﴿۲۴﴾ فرمود: «در آن زندگی می کنید ودر آن می میرید, و(در رستاخیز) از آن بیرون آورده خواهید شد». ﴿۲۵﴾ ای فرزندان آدم! به راستی برای شما لباسی که شرمگاهتان را می پوشاند و(مایهٔ) زینت شماست, نازل کردیم, ولباس تقوا بهتراست, این از آیات (ونشانه های) خداوند است تا (انسانها) متذکر شوند. ﴿۲۶﴾ ای فرزندان آدم! شیطان شما را نفریبد, چنانکه پدر و مادر شما را از بهشت بیرون کرد, ولباسشان را از تنشان کند؛ تا شرمگاهشان را به آنها نشان دهد. بی گمان او وهمکارانش شما را می بینند از جایی که شما آنهارا نمی بینید, براستی ما شیطانها را دوستان کسانی قرار دادیم که ایمان نمی آورند. ﴿۲۷﴾ وچون کارزشتی انجام دهند, گویند: «نیاکان خود را بر این (کار) یافته ایم, وخداوند ما را بدان فرمان داده است». بگو: «خداوند (هرگز) به کار زشت فرمان نمی دهد, آیا چیزی را که نمی دانید به خدا نسبت می دهید؟!». ﴿۲۸﴾ بگو: «پروردگارم به عدالت فرمان داده است, و (نیز) در هر مسجدی (و به هنگام هر نمازی) روی هایتان را به سوی او کنید و اورا (به دعا ونیایش) بخوانید؛ در حالی که دین (خود) را برای او خالص گردانید. همانطور که در آغاز شما را آفرید (بعد از مرگ, باردیگر بسویش) باز می گردید. ﴿۲۹﴾ گروهی را هدایت نمود وگروهی (دیگر) گمراهی بر آنها محقق (وثابت) گشت, زیرا آنها شیطانها را به جای خداوند, سرپرست (ودوستان خویش) برگزیدند, وگمان می کنند که آنان هدایت یافته اند». ﴿۳۰﴾

۞ يَـٰبَنِيٓ ءَادَمَ خُذُواْ زِينَتَكُمۡ عِندَ كُلِّ مَسۡجِدٖ وَكُلُواْ
وَٱشۡرَبُواْ وَلَا تُسۡرِفُوٓاْۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿٣١﴾ قُلۡ
مَنۡ حَرَّمَ زِينَةَ ٱللَّهِ ٱلَّتِيٓ أَخۡرَجَ لِعِبَادِهِۦ وَٱلطَّيِّبَٰتِ مِنَ
ٱلرِّزۡقِۚ قُلۡ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا خَالِصَةٗ
يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿٣٢﴾
قُلۡ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ ٱلۡفَوَٰحِشَ مَا ظَهَرَ مِنۡهَا وَمَا بَطَنَ
وَٱلۡإِثۡمَ وَٱلۡبَغۡيَ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَأَن تُشۡرِكُواْ بِٱللَّهِ مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ
بِهِۦ سُلۡطَٰنٗا وَأَن تَقُولُواْ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٣٣﴾
وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٞۖ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمۡ لَا يَسۡتَأۡخِرُونَ سَاعَةٗۖ
وَلَا يَسۡتَقۡدِمُونَ ﴿٣٤﴾ يَـٰبَنِيٓ ءَادَمَ إِمَّا يَأۡتِيَنَّكُمۡ رُسُلٞ
مِّنكُمۡ يَقُصُّونَ عَلَيۡكُمۡ ءَايَٰتِي فَمَنِ ٱتَّقَىٰ وَأَصۡلَحَ فَلَا
خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسۡتَكۡبَرُواْ عَنۡهَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا
خَٰلِدُونَ ﴿٣٦﴾ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوۡ
كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ يَنَالُهُمۡ نَصِيبُهُم مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِۖ
حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَتۡهُمۡ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوۡنَهُمۡ قَالُوٓاْ أَيۡنَ مَا كُنتُمۡ
تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ قَالُواْ ضَلُواْ عَنَّا وَشَهِدُواْ عَلَىٰٓ
أَنفُسِهِمۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰفِرِينَ ﴿٣٧﴾

ای فرزندان آدم! به هنگام رفتن به مسجد (ودر هرنمازی) زینت خود را بر گیرید (ولباسهای شایسته بپوشید) و(نیز) بخورید وبیاشامید ولی اسراف نکنید, بی گمان خداوند اسرافکاران را دوست نمی دارد. ﴿۳۱﴾ بگو: «چه کسی لباس (وزینتهای) را که خدا برای بندگانش پدید آورده وروزی های پاکیزه را حرام کرده است؟!». بگو: «این (چیزها) در زندگی دنیا, برای کسانی است که ایمان آورده اند, (اگر چه کافران نیز از آنها بهره مند می شوند اما) روز قیامت خاص (برای مومنان) خواهد بود. این چنین آیات (خود) را برای گروهی که می دانند بیان می کنیم. ﴿۳۲﴾ بگو: «خداوند فقط کارهای زشت را, چه آشکارا باشد وچه پنهان, و(نیز) گناه وسرکشی بنا حق را؛ حرام کرده است, واین که چیزی را شریک خدا قرار دهید که خداوند دلیلی بر (حقانیت) آن نازل نکرده است, وچیزی را که نمی دانید به خدا نسبت دهید (حرام نموده است). ﴿۳۳﴾ وبرای هر امتی زمان (ومدت معینی) است, پس هنگامی که اجلشان فرارسد, نه لحظه ای (از آن) تأخیر کنند ونه (بر آن) پیشی گیرند. ﴿۳٤﴾ ای فرزندان آدم! هرگاه پیامبرانی از خود شما (به نزد شما) بیایند که آیات مرا برای شما بخوانند (از آنها پیروی کنید) پس هرکس که پرهیزگاری کند و(اعمال خود را) اصلاح کند, نه ترسی بر آنهاست, ونه آنان اندوهگین شوند. ﴿۳۵﴾ و کسانی که آیات ما را تکذیب کنند, و در برابر آن (گرد نکشی و) تکبر ورزند, آنان اهل دوزخند, جاودانه در آن خواهند ماند. ﴿۳٦﴾ پس چه کسی ستمکارتراست از کسی که بر خدا دروغ می بندد, یا آیات او را تکذیب می کند؟! آنها نصیب (وبهرهٔ) شان از کتاب (لوح محفوظ, آنچه مقرر شده) به آنان می رسد, تا زمانی که فرستادگان ما به سراغشان روند که جانشان را بگیرند, گویند: «کجایند آن چیز هایی که به جای خدا می پرستیدید؟!» (آنها) گویند: «آنها (نا بود و) گم شدند» وبر (زیان) خود گواهی دهند که کافر بوده اند. ﴿۳۷﴾

قَالَ ٱدۡخُلُواْ فِيٓ أُمَمٖ قَدۡ خَلَتۡ مِن قَبۡلِكُم مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ فِي ٱلنَّارِۖ كُلَّمَا دَخَلَتۡ أُمَّةٞ لَّعَنَتۡ أُخۡتَهَاۖ حَتَّىٰٓ إِذَا ٱدَّارَكُواْ فِيهَا جَمِيعٗا قَالَتۡ أُخۡرَىٰهُمۡ لِأُولَىٰهُمۡ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ أَضَلُّونَا فَـَٔاتِهِمۡ عَذَابٗا ضِعۡفٗا مِّنَ ٱلنَّارِۖ قَالَ لِكُلّٖ ضِعۡفٞ وَلَٰكِن لَّا تَعۡلَمُونَ ﴿٣٨﴾ وَقَالَتۡ أُولَىٰهُمۡ لِأُخۡرَىٰهُمۡ فَمَا كَانَ لَكُمۡ عَلَيۡنَا مِن فَضۡلٖ فَذُوقُواْ ٱلۡعَذَابَ بِمَا كُنتُمۡ تَكۡسِبُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَٱسۡتَكۡبَرُواْ عَنۡهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمۡ أَبۡوَٰبُ ٱلسَّمَآءِ وَلَا يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ ٱلۡجَمَلُ فِي سَمِّ ٱلۡخِيَاطِۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٤٠﴾ لَهُم مِّن جَهَنَّمَ مِهَادٞ وَمِن فَوۡقِهِمۡ غَوَاشٖۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤١﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَا نُكَلِّفُ نَفۡسًا إِلَّا وُسۡعَهَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٤٢﴾ وَنَزَعۡنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنۡ غِلّٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهِمُ ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَقَالُواْ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي هَدَىٰنَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهۡتَدِيَ لَوۡلَآ أَنۡ هَدَىٰنَا ٱللَّهُۖ لَقَدۡ جَآءَتۡ رُسُلُ رَبِّنَا بِٱلۡحَقِّۖ وَنُودُوٓاْ أَن تِلۡكُمُ ٱلۡجَنَّةُ أُورِثۡتُمُوهَا بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٤٣﴾

(خداوند به آنان) می فرماید: «در بین گروههای از جن وانس که پیش از شما گذشته اند, در آتش (دوزخ) وارد شوید!». هرگاه که گروهی وارد می شوند, گروه دیگر را لعنت کنند, تا هنگامی که همگی در آنجا به هم رسند, گروه آخر (وپیروان) در باره ی گروه اول (وپیشوایان خود) گویند: «پروردگارا! اینها بودند که ما را گمراه کردند, پس عذابی دو چندان از آتش به آنان بده» (خداوند) می فرماید: «برای هر کدام (از شما عذاب) دو چندان است, ولی شما نمی دانید». ﴿۳۸﴾ وگروه اول (وپیشوایانشان) به گروه آخر (وپیروانشان) گویند: «شما را بر ما هیچ برتری نیست, پس به (کیفر) آنچه انجام می دادید؛ عذاب را بچشید». ﴿۳۹﴾ بی گمان کسانی که آیات ما را تکذیب کردند, ودر برابر آن (گردنکشی و) تکبر ورزیدند, درهای آسمان (هرگز) برایشان گشوده نمی شود, وبه بهشت داخل نخواهند شد, مگر این که شتراز سوراخ سوزن درآید, واین چنین, گناهکاران را کیفر می دهیم. ﴿۴۰﴾ برای آنها بستری از (آتش) جهنم و(نیز) روی آنها پوششهای (از آتش جهنم) است. واین چنین ستمکاران را کیفر می دهیم. ﴿۴۱﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند – هیچ کس را جز به اندازهٔ توانش تکلیف نمی کنیم – آنها اهل بهشت هستند, وجاودانه در آن خواهد ماند. ﴿۴۲﴾ وآنچه از کینه (ونفرت) که در سینه هایشان است بر می کنیم. واز زیر (درختان ومسکن های) آنها نهرها جاری است. وگویند: «ستایش مخصوص خداوندی است که ما را به این (بهشت) هدایت نمود, واگر خداوند ما را هدایت نمی کرد؛ ما هرگز راه نمی یافتیم. مسلّماً فرستادگان پروردگار ما به حق آمدند». و(آنگاه) به آنان ندا داده می شود که: «این بهشت را به پاداش آنچه که انجام می دادید, به (شما داده اند و) ارث بردید». ﴿۴۳﴾

وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ أَصۡحَٰبَ ٱلنَّارِ أَن قَدۡ وَجَدۡنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقّٗا فَهَلۡ وَجَدتُّم مَّا وَعَدَ رَبُّكُمۡ حَقّٗاۖ قَالُواْ نَعَمۡۚ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنُۢ بَيۡنَهُمۡ أَن لَّعۡنَةُ ٱللَّهِ عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾ ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبۡغُونَهَا عِوَجٗا وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ كَٰفِرُونَ ﴿٤٥﴾ وَبَيۡنَهُمَا حِجَابٞۚ وَعَلَى ٱلۡأَعۡرَافِ رِجَالٞ يَعۡرِفُونَ كُلَّۢا بِسِيمَٰهُمۡۚ وَنَادَوۡاْ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَن سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمۡۚ لَمۡ يَدۡخُلُوهَا وَهُمۡ يَطۡمَعُونَ ﴿٤٦﴾ ۞ وَإِذَا صُرِفَتۡ أَبۡصَٰرُهُمۡ تِلۡقَآءَ أَصۡحَٰبِ ٱلنَّارِ قَالُواْ رَبَّنَا لَا تَجۡعَلۡنَا مَعَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأَعۡرَافِ رِجَالٗا يَعۡرِفُونَهُم بِسِيمَٰهُمۡ قَالُواْ مَآ أَغۡنَىٰ عَنكُمۡ جَمۡعُكُمۡ وَمَا كُنتُمۡ تَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٤٨﴾ أَهَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَقۡسَمۡتُمۡ لَا يَنَالُهُمُ ٱللَّهُ بِرَحۡمَةٍۚ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡكُمۡ وَلَآ أَنتُمۡ تَحۡزَنُونَ ﴿٤٩﴾ وَنَادَىٰٓ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ أَنۡ أَفِيضُواْ عَلَيۡنَا مِنَ ٱلۡمَآءِ أَوۡ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُۚ قَالُوٓاْ إِنَّ ٱللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ دِينَهُمۡ لَهۡوٗا وَلَعِبٗا وَغَرَّتۡهُمُ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَاۚ فَٱلۡيَوۡمَ نَنسَىٰهُمۡ كَمَا نَسُواْ لِقَآءَ يَوۡمِهِمۡ هَٰذَا وَمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ ﴿٥١﴾

واهل بهشت, اهل دوزخ را صدا می زنند که: «آنچه را که پروردگارمان به ما وعده داده بود, (همه را) حق یافتیم, پس آیا شما (نیز) آنچه را پروردگارتان به شما وعده داده بود؛ حق یافتید؟!». گویند: «آری». پس ندا دهنده ای در میان آنها ندا دهد که: «لعنت خدا بر ستمکاران باد, ﴿٤٤﴾ (همان) کسانی که (مردم را) از راه خدا باز می‌داشتند, وآن را کج می طلبیدند, و(نیز) آنها به آخرت کافر بودند». ﴿٤٥﴾ ودر میان آن دو (گروه بهشتی ودوزخی) حجابی است, وبر اعراف (= بلندیهای آن) مردانی هستند که هریک (از آن دو گروه) را از سیما (وچهره) شان می شناسند, واهل بهشت را صدا می زنند که: «سلام بر شما باد» اینان هر چند طمع (وامید) بهشت دارند, وهنوز بدان در نیامده اند. ﴿٤٦﴾ وچون چشمشان به سوی اهل دوزخ گردانده شود, گویند: «پروردگارا! ما را با گروه ستمکاران قرار مده». ﴿٤٧﴾ واهل اعراف, مردانی (از اهل دوزخ را) که از سیما (وچهره) شان آنها را می شناسند, صدا می زنند, گویند: «جمعیت (ومال اندوزی) شما, وآن سرکشی (وتکبر) های شما, به حالتان فایده ای نبخشید!». ﴿٤٨﴾ آیا اینها (همان) کسانی هستند که سوگند یاد می‌کردید که (هر گز) خداوند رحمتی به آنان نمی‌رساند؟ (به آنها گفته می شود): «به بهشت داخل شوید, نه ترسی بر شماست, ونه شما اندو هگین می‌شوید». ﴿٤٩﴾ واهل دوزخ, اهل بهشت را صدا می زنند که: «اندکی از آب, یا از آنچه خداوند به شما روزی داده, بر ما بریزید» (آنها) گویند: «بی گمان خداوند هر دو را بر کافران حرام کرده است». ﴿٥٠﴾ آنان که دین خود را سرگرمی وبازیچه گرفتند, وزندگی دنیا آنها را فریفت, پس امروز ما آنها را فراموش می کنیم, همانطور که آنها دیدار چنین روزی را فراموش کردند, وآنکه آیات ما را انکار می کردند. ﴿٥١﴾

وَلَقَدْ جِئْنَٰهُم بِكِتَٰبٍ فَصَّلْنَٰهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى
وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُۥ ۚ
يَوْمَ يَأْتِى تَأْوِيلُهُۥ يَقُولُ ٱلَّذِينَ نَسُوهُ مِن قَبْلُ قَدْ
جَآءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِٱلْحَقِّ فَهَل لَّنَا مِن شُفَعَآءَ
فَيَشْفَعُوا۟ لَنَآ أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ ٱلَّذِى كُنَّا نَعْمَلُ ۚ
قَدْ خَسِرُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُوا۟
يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى
ٱلْعَرْشِ يُغْشِى ٱلَّيْلَ ٱلنَّهَارَ يَطْلُبُهُۥ حَثِيثًا وَٱلشَّمْسَ
وَٱلْقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتٍۭ بِأَمْرِهِۦٓ ۗ أَلَا لَهُ ٱلْخَلْقُ
وَٱلْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٥٤﴾ ٱدْعُوا۟ رَبَّكُمْ
تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾ وَلَا
تُفْسِدُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَٰحِهَا وَٱدْعُوهُ خَوْفًا
وَطَمَعًا ۚ إِنَّ رَحْمَتَ ٱللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾
وَهُوَ ٱلَّذِى يُرْسِلُ ٱلرِّيَٰحَ بُشْرًۢا بَيْنَ يَدَىْ
رَحْمَتِهِۦ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَٰهُ لِبَلَدٍ
مَّيِّتٍ فَأَنزَلْنَا بِهِ ٱلْمَآءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ مِن كُلِّ
ٱلثَّمَرَٰتِ ۚ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ ٱلْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾

وبتحقیق ما کتابی برای آنها آوردیم که آن را از روی دانش به تفصیل بیان کردیم, که مایهٔ هدایت ورحمت برای قومی است که ایمان می آورند. ﴿۵۲﴾ آیا آنها جز انتظار (سرانجام و) تأویلش را دارند؟! روزی که (نتیجه و) تأویلش فرارسد, کسانی که آن را پیش از این فراموش کرده بودند می گویند: «مسلّماً فرستادگان پروردگارمان به حق آمده بودند, پس آیا (امروز) برای ما شفیعانی هستند که برای ما شفاعت کنند, یا باز گردیم آنگاه اعمالی غیر از آنچه می‌کردیم, انجام دهیم؟!». بتحقیق آنها به خود زیان رسانیدند, و(معبودهایی ساختگی و) آنچه دروغ می‌بافتند (همگی) از (نظر) آنان ناپدید (وگم) شد. ﴿۵۳﴾ (ای مردم) بی گمان پروردگارشما الله است که آسمانها وزمین را در شش روز آفرید, سپس بر عرش مستقر شد, شب را به روز می پوشاند که شتابان در پی آن می رود, وخورشید و ماه و ستارگان (را آفرید) که مسخر فرمان او هستند, آگاه باشید که آفرینش وفرمانروایی از آن او است, پر برکت (وبه غایت بزرگ) است خداوندی که پروردگار جهانیان است. ﴿۵۴﴾ پروردگارتان را با تضرع (وزاری) ودر پنهانی, بخوانید, همانا او از حد درگذرندگان را دوست نمی‌دارد. ﴿۵۵﴾ ودر زمین, پس از اصلاح آن فساد نکنید, واو را با بیم وامید بخوانید, همانا رحمت خدا به نیکوکاران نزدیک است. ﴿۵۶﴾ واو کسی است که بادها را بشارت دهنده در پیشاپیش (باران) رحمتش می فرستد, تا هنگامی که ابرهای سنگین بار را بر دارند, ما آن را به سوی (شهر و) سرزمینی مرده می فرستیم, سپس از آن؛ آب را نازل می کنیم, آنگاه از آن (آب) ازهر گونه میوه‌ای (ازدل خاک) بیرون می آوریم, این گونه مردگان را (زنده می کنیم واز قبرها) بیرون می آوریم, شاید پند گیرید. ﴿۵۷﴾

وَٱلۡبَلَدُ ٱلطَّيِّبُ يَخۡرُجُ نَبَاتُهُۥ بِإِذۡنِ رَبِّهِۦۖ وَٱلَّذِي
خَبُثَ لَا يَخۡرُجُ إِلَّا نَكِدٗاۚ كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ ٱلۡأٓيَٰتِ
لِقَوۡمٖ يَشۡكُرُونَ ﴿٥٨﴾ لَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ
فَقَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥٓ إِنِّيٓ
أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿٥٩﴾ قَالَ ٱلۡمَلَأُ
مِن قَوۡمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٦٠﴾ قَالَ
يَٰقَوۡمِ لَيۡسَ بِي ضَلَٰلَةٞ وَلَٰكِنِّي رَسُولٞ مِّن رَّبِّ
ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦١﴾ أُبَلِّغُكُمۡ رِسَٰلَٰتِ رَبِّي وَأَنصَحُ لَكُمۡ
وَأَعۡلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٦٢﴾ أَوَعَجِبۡتُمۡ أَن
جَآءَكُمۡ ذِكۡرٞ مِّن رَّبِّكُمۡ عَلَىٰ رَجُلٖ مِّنكُمۡ لِيُنذِرَكُمۡ
وَلِتَتَّقُواْ وَلَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنجَيۡنَٰهُ
وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ فِي ٱلۡفُلۡكِ وَأَغۡرَقۡنَا ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِنَآۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾ ۞ وَإِلَىٰ
عَادٍ أَخَاهُمۡ هُودٗاۗ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم
مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥٓۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ ٱلۡمَلَأُ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِي سَفَاهَةٖ
وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٦٦﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ
لَيۡسَ بِي سَفَاهَةٞ وَلَٰكِنِّي رَسُولٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ
﴿٦٧﴾

سرزمین پاکیزه (وخوب) گیاهش به فرمان پروردگارش می رویدِ, وسره زمین نا پاک (وبد) جز اندک وبی ارزش, از آن نمی رویدِ, اینگونه آیات (خود) را برای گروهی که سپاس می گزارند, گوناگون بیان می کنیم. ﴿۵۸﴾ همانا ما نوح را به سوی قومش فردستادیم, پس گفت: «ای قوم من! خدا را بپرستید, که جز او معبودی (راستین) برای شما نیست, (واگر اورا عبادت نکردید) بی گمان من بر شما از عذاب روزی بزرگ می ترسم». ﴿۵۹﴾ اشراف (وبزرگان) قومش گفتند: «به راستی ما تو را در گمراهی آشکار می بینیم». ﴿۶۰﴾ گفت: «ای قوم من! هیچ گونه گمراهی در من نیست, بلکه من فرستاده ای از (جانب) پروردگار جهانیان هستم. ﴿۶۱﴾ پیامهای پروردگارم را به شما می رسانم وشما را اندرز می دهم, واز (شریعت) خداوند چیزهایی می دانم که شما نمی دانید. ﴿۶۲﴾ آیا تعجب کرده اید که پندی از سوی پروردگارتان بر (زبان) مردی از خود شما, برای شما برسد تا شما را بیم دهد وتا پر هیزگاری پیشه کنید وباشد که مشمول رحمت گردید؟!». ﴿۶۳﴾ پس او را تکذیب کردند, آنگاه ما او وکسانی را که با وی در کشتی بودند, نجات دادیم, وکسانی که آیات ما را تکذیب کردند, غرق کردیم, براستی آنها گروهی نابینا (وکوردل) بودند. ﴿۶۴﴾ وبه (سوی قوم) عاد, برادرشان هود را (فرستادیم) گفت: «ای قوم من! خدا را پرستش کنید که جز او معبودی (راستین) برای شما نیست, آیا پر هیزگاری پیشه نمی کنید؟!». ﴿۶۵﴾ اشراف (وبزرگان) قوم او که کافر بودند گفتند: «بی گمان ما تو را در سفاهت (ونادانی) می بینیم, وما مسلماً تو را از دروغگویان می پنداریم». ﴿۶۶﴾ گفت: «ای قوم من! هیچ گونه سفاهت (ونادانی) در من نیست, بلکه من فرستاده ای از (جانب) پروردگار جهانیان هستم, ﴿۶۷﴾

أُبَلِّغُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّي وَأَنَا۠ لَكُمْ أَمِينٌ نَّاصِحٌ ﴿٦٨﴾
أَوَعَجِبْتُمْ أَن جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ
مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ ۚ وَٱذْكُرُوٓا۟ إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ
مِنۢ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ فِى ٱلْخَلْقِ بَصْۜطَةً ۖ
فَٱذْكُرُوٓا۟ ءَالَآءَ ٱللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾ قَالُوٓا۟
أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ ٱللَّهَ وَحْدَهُۥ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ
ءَابَآؤُنَا ۖ فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ
﴿٧٠﴾ قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ رِجْسٌ
وَغَضَبٌ ۖ أَتُجَٰدِلُونَنِى فِىٓ أَسْمَآءٍ سَمَّيْتُمُوهَآ أَنتُمْ
وَءَابَآؤُكُم مَّا نَزَّلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَٰنٍ ۚ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّى
مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿٧١﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ
وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ ٱلَّذِينَ
كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا ۖ وَمَا كَانُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِلَىٰ
ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَٰلِحًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا
لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن
رَّبِّكُمْ ۖ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمْ ءَايَةً ۖ فَذَرُوهَا
تَأْكُلْ فِىٓ أَرْضِ ٱللَّهِ ۖ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

پیامهای پروردگارم را به شما می رسانم. ومن خیر خواه امینی برای شما هستم. ﴿٦٨﴾ آیا تعجب کرده اید که پندی از سوی پروردگارتان بر (زبان) مردی از خود شما, برای شما برسد تا شما را بیم دهد؟! وبه یاد آورید هنگامی که پس از قوم نوح شما را جانشینان (آنان) قرار داد, وشما را در آفرینش فزونی (وقدرت) داد. پس نعمتهای خدا را به یاد آورید, شاید رستگار شوید». ﴿٦٩﴾ گفتند: «آیا به (نزد) ما آمده ای که تنها خدا را عبادت کنیم, وآنچه را نیاکانمان می پرستیدند, رها کنیم؟! پس اگر از راستگویان هستی, آنچه را (از عذاب الهی) به ما وعده می دهی, بیاور». ﴿٧٠﴾ (هود) گفت: «به تحقیق عذاب وغضب از (جانب) پروردگارتان بر شما واقع شده (وشما را فراگرفته) است, آیا با من در (بارهٔ) نامهایی مجادله می کنید که شما ونیاکانتان (بر بتها) نهاده اید, در حالی که خداوند هیچ دلیل (وبرهانی) در بارهٔ آن نازل نکرده است, پس شما منتظر باشید, بی گمان من (نیز) باشما از منتظرانم». ﴿٧١﴾ پس او, وکسانی را که با او بودند؛ به رحمت (ولطفی) از (سوی) خویش نجات دادیم, وریشه کسانی که آیات ما را تکذیب کردند و از مؤمنان نبودند, قطع کردیم. ﴿٧٢﴾ و به (سوی قوم) ثمود, برادرشان صالح را (فرستادیم) گفت: «ای قوم من! خدا را بپرستید, که جز او معبودی (راستین) برای شما نیست. همانا دلیل روشنی از (سوی) پروردگارتان برای شما آمده است, این ماده شتر خدا, برای شما معجزه ای است, پس او را (به حال خود) واگذارید که در زمین خدا (بچرد وعلف) بخورد, وآن را آزار (وآسیبی) نرسانید, که عذاب دردناکی شما را خواهد گرفت. ﴿٧٣﴾

وَٱذۡكُرُوٓاْ إِذۡ جَعَلَكُمۡ خُلَفَآءَ مِنۢ بَعۡدِ عَادٖ وَبَوَّأَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ تَتَّخِذُونَ مِن سُهُولِهَا قُصُورٗا وَتَنۡحِتُونَ ٱلۡجِبَالَ بُيُوتٗاۖ فَٱذۡكُرُوٓاْ ءَالَآءَ ٱللَّهِ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لِلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ لِمَنۡ ءَامَنَ مِنۡهُمۡ أَتَعۡلَمُونَ أَنَّ صَٰلِحٗا مُّرۡسَلٞ مِّن رَّبِّهِۦۚ قَالُوٓاْ إِنَّا بِمَآ أُرۡسِلَ بِهِۦ مُؤۡمِنُونَ ﴿٧٥﴾ قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا بِٱلَّذِيٓ ءَامَنتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٧٦﴾ فَعَقَرُواْ ٱلنَّاقَةَ وَعَتَوۡاْ عَنۡ أَمۡرِ رَبِّهِمۡ وَقَالُواْ يَٰصَٰلِحُ ٱئۡتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٧٧﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰقَوۡمِ لَقَدۡ أَبۡلَغۡتُكُمۡ رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحۡتُ لَكُمۡ وَلَٰكِن لَّا تُحِبُّونَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٧٩﴾ وَلُوطًا إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ أَتَأۡتُونَ ٱلۡفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنۡ أَحَدٖ مِّنَ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهۡوَةٗ مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِۚ بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ مُّسۡرِفُونَ ﴿٨١﴾

وبه یاد آورید هنگامی که شما را پس از (قوم) عاد جانشینان (آنان) قرار داد, ودر زمین مستقر ساخت, که در دشتهای آن قصرهایی بنا می کنید, ودر کوهها خانه هایی می تراشید. پس نعمتهای خدا را بیاد آورید, ودر زمین به فساد (وتباهی) نکوشید». ﴿٧٤﴾ اشراف (وبزرگان) از قوم او که گرد نکشی می کردند به مستضعفان, به (همان) کسانی از آنان که ایمان آورده بودند گفتند: «آیا شما براستی یقین دارید که صالح از (طرف) پروردگارش فرستاده شده است؟!» (آنها) گفتند: «ما به آنچه او بدان فرستاده شده, ایمان داریم». ﴿٧٥﴾ آنان که گردنکشی می کردند گفتند: « ما به آنچه شما به آن ایمان آورده اید, (منکر و) کافریم». ﴿٧٦﴾ پس ماده شتر را پی کردند, واز فرمان پروردگارشان سر باز زدند, وگفتند: «ای صالح! اگر تو از پیامبران (خدا) هستی, آنچه را به ما وعده می دهی بیاور!». ﴿٧٧﴾ آنگاه زلزله ای آنها را فرا گرفت, در نتیجه در خانه‌های خود از پای در آمدند (ومردند). ﴿٧٨﴾ پس (صالح) از آنها روی گردانید وگفت: «ای قوم! من پیام پروردگارم را به شما رساندم, وبرای شما خیر خواهی کردم, ولی شما خیر خواهان را دوست ندارید». ﴿٧٩﴾ و (به یاد آورید) لوط را, هنگامی که به قوم خود گفت: «آیا کار بسیار زشتی را انجام می دهید که پیش از شما هیچ یک از جهانیان انجام نداده است؟! ﴿٨٠﴾ همانا شما به جای زنان با مردان شهوت می رانید, راستی که شما قومی تجاوز کار هستید». ﴿٨١﴾

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ أَخْرِجُوهُم مِّن قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ كَانَتْ مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٨٣﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرًا ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ فَأَوْفُواْ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُواْ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُواْ فِى ٱلْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَٰحِهَا ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَلَا تَقْعُدُواْ بِكُلِّ صِرَٰطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِهِۦ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ وَٱذْكُرُوٓاْ إِذْ كُنتُمْ قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْ ۖ وَٱنظُرُواْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِن كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنكُمْ ءَامَنُواْ بِٱلَّذِىٓ أُرْسِلْتُ بِهِۦ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُواْ فَٱصْبِرُواْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ بَيْنَنَا ۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿٨٧﴾

و پاسخ قومش جز این نبود که گفتند: «اینها را از شهر (ودیار) تان بیرون کنید, که اینها مردمی هستند که پاکیزگی می طلبند (واز کار ما بیزارند)». ﴿۸۲﴾ پس ما او وخانداش را نجات دادیم, جز همسرش که از باز ماندگان بود. ﴿۸۳﴾ و بارانی (از سنگ) بر آنها بارانیدیم (که آنها را نابود ساخت) پس بنگر که سر انجام گنا هکاران چگونه بود. ﴿۸٤﴾ وبه سوی (مردم) مدین برادرشان شعیب را (فرستادیم) گفت: «ای قوم من! خدا را بپرستید, که جز او معبودی (راستین) برای شما نیست, مسلّماً دلیل روشنی از (طرف) پروردگارتان برای شما آمده است, پس (حق) پیمانه وترازو را کامل (و درست) ادا کنید, واز (اموال و) چیزهای مردم را (چیزی) نکاهید, ودر زمین, پس از اصلاحش, فساد نکنید, اگر ایمان دارید, این برای شما بهتر است. ﴿۸۵﴾ وبر سر هر راهی ننشینید که (مردم را) تهدید کنید, و از راه خدا کسی را که به او ایمان آورده است, بازدارید, وآن را کج می خواهید, وبه یاد آورید زمانی را که اندک بودید, و او شما را بسیار گرداند, وبنگرید سرانجام مفسدان چگونه بود. ﴿۸٦﴾ واگر گروهی از شما به آنچه من به آن فرستاده شده ام, ایمان آورده اند, وگروهی (دیگر) ایمان نیاورده اند, پس صبر کنید (ومنتظر بمانید) تا خداوند میان ما داوری کند, که او بهترین داوران است». ﴿۸۷﴾

۞ قَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لَنُخۡرِجَنَّكَ يَٰشُعَيۡبُ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَكَ مِن قَرۡيَتِنَآ أَوۡ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَاۚ قَالَ أَوَلَوۡ كُنَّا كَٰرِهِينَ ﴿٨٨﴾ قَدِ ٱفۡتَرَيۡنَا عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا إِنۡ عُدۡنَا فِي مِلَّتِكُم بَعۡدَ إِذۡ نَجَّىٰنَا ٱللَّهُ مِنۡهَاۚ وَمَا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّعُودَ فِيهَآ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّنَاۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيۡءٍ عِلۡمًاۚ عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلۡنَاۚ رَبَّنَا ٱفۡتَحۡ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَ قَوۡمِنَا بِٱلۡحَقِّ وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلۡفَٰتِحِينَ ﴿٨٩﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ لَئِنِ ٱتَّبَعۡتُمۡ شُعَيۡبًا إِنَّكُمۡ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ ﴿٩٠﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٩١﴾ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ شُعَيۡبًا كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَاۚ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ شُعَيۡبًا كَانُواْ هُمُ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٩٢﴾ فَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰقَوۡمِ لَقَدۡ أَبۡلَغۡتُكُمۡ رِسَٰلَٰتِ رَبِّي وَنَصَحۡتُ لَكُمۡۖ فَكَيۡفَ ءَاسَىٰ عَلَىٰ قَوۡمٍ كَٰفِرِينَ ﴿٩٣﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا فِي قَرۡيَةٖ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّآ أَخَذۡنَآ أَهۡلَهَا بِٱلۡبَأۡسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمۡ يَضَّرَّعُونَ ﴿٩٤﴾ ثُمَّ بَدَّلۡنَا مَكَانَ ٱلسَّيِّئَةِ ٱلۡحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَواْ وَّقَالُواْ قَدۡ مَسَّ ءَابَآءَنَا ٱلضَّرَّآءُ وَٱلسَّرَّآءُ فَأَخَذۡنَٰهُم بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٩٥﴾

اشراف (وبزرگان) از قوم او که سرکشی می کردند, گفتند: «ای شعیب! قطعاً تو وکسانی را که با تو ایمان آورده اند, از شهر (ودیار) خویش بیرون خواهیم کرد، یا اینکه به آیین ما باز گردید». (شعیب) گفت: «آیا (باز گردیم) اگر چه از آن کراهت داشته (وبیزار) باشیم؟! ﴿۸۸﴾ اگر ما به آیین شما باز گردیم, بعد از آنکه خدا ما را از آن نجات داد, بتحقیق بر خدا دروغ بسته ایم, وشایسته ما نیست که به آن باز گردیم, مگر آنکه الله, پروردگار ما بخواهد, (زیرا) علم (ودانش) پروردگارما, بر همه چیز احاطه دارد, ما بر خدا توکل کرده ایم, پروردگارا! میان ما وقوم مان بحق (راهی بگشا و) داوری کن, که تو بهترین (راهگشایان و) داورانی». ﴿۸۹﴾ و اشراف (وبزرگان) از قوم او که کافر بودند, گفتند: «اگر از شعیب پیروی کنید, قطعاً شما زیانکار خواهید بود». ﴿۹۰﴾ آنگاه زلزلهٔ (شدیدی) آنها را فرا گرفت, پس در خانه های خود از پا در آمدند (و مردند). ﴿۹۱﴾ آنان که شعیب را تکذیب کردند (چنان نابود شدند) که گویا هرگز در آن (دیار وخانه ها) نبوده اند, وآنان که شعیب را تکذیب کردند؛ خود زیانکار بودند. ﴿۹۲﴾ آنگاه (شعیب) از آنان روی گرداند, وگفت: «ای قوم من! به راستی من پیامهای پروردگارم را به شما رساندم و برای شما خیر خواهی (ونصیحت) نمودم, پس چگونه بر گروه کافر (وبی ایمان) افسوس بخورم؟!». ﴿۹۳﴾ وما در هیچ شهر (ودیاری) پیامبری نفرستادیم؛ مگر اینکه اهلش را به رنجها وسختیها گرفتار ساختیم, شاید تضرع وزاری کنند (وبه سوی خدا بر گردند). ﴿۹۴﴾ سپس به جای نا خوشی (وبدی), خوشی (ونیکی) آوردیم, تا اینکه افزون شدند, وگفتند: «بی گمان به نیاکان ما (نیز) رنج و راحتی رسیده بود» پس نا گهان آنها را در حالی که بی خبر (وغافل) بودند گرفتیم. ﴿۹۵﴾

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ ٱلْقُرَىٰٓ ءَامَنُوا۟ وَٱتَّقَوْا۟ لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم
بَرَكَٰتٍ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا۟
فَأَخَذْنَٰهُم بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿٩٦﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ
ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا بَيَٰتًا وَهُمْ نَآئِمُونَ ﴿٩٧﴾
أَوَأَمِنَ أَهْلُ ٱلْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ
يَلْعَبُونَ ﴿٩٨﴾ أَفَأَمِنُوا۟ مَكْرَ ٱللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ
ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٩٩﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ
يَرِثُونَ ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِ أَهْلِهَآ أَن لَّوْ نَشَآءُ
أَصَبْنَٰهُم بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ تِلْكَ ٱلْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ
أَنۢبَآئِهَا ۚ وَلَقَدْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا
كَانُوا۟ لِيُؤْمِنُوا۟ بِمَا كَذَّبُوا۟ مِن قَبْلُ ۚ
كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٠١﴾
وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ ۖ وَإِن وَجَدْنَآ
أَكْثَرَهُمْ لَفَٰسِقِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنۢ بَعْدِهِم
مُّوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِۦ فَظَلَمُوا۟ بِهَا ۖ
فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٣﴾ وَقَالَ
مُوسَىٰ يَٰفِرْعَوْنُ إِنِّى رَسُولٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾

واگر اهل شهرها (وآبادیها) ایمان می آوردند وتقوا پیشه می کردند, قطعاً (درهای) برکات از آسمان وزمین را بر آنها می گشودیم, ولکن (آنها آیات وپیامبران ما را) تکذیب کردند, پس ما (نیز) آنها را به کیفر آنچه انجام می دادند, فرو گرفتیم. ﴿۹۶﴾ آیا اهل (این) شهرها (وآبادیها) ایمن هستند از اینکه عذاب ما؛ در شب, هنگامی که خفته باشند سراغشان بیاید؟! ﴿۹۷﴾ آیا اهل (این) شهرها (وآبادیها) ایمن هستند از اینکه عذاب ما؛ در روز، هنگامی که سرگرم بازی (وامور بیهوده) هستند, به سراغشان بیاید؟! ﴿۹۸﴾ آیا آنها از مکر (وگرفت) خدا در امانند؟! در حالی که جز زیانکاران (کسی) از مکر (وگرفت) خدا ایمن نمی شود. ﴿۹۹﴾ آیا برای آنان که زمین را پس از (نابود کردن) اهلش به ارث می برند, روشن (وواضح) نشده است که اگر بخواهیم آنها را (نیز) به (کیفر) گناهانشان هلاک می کنیم, وبر دلهایشان مهرمی نهیم، آنگاه آنان (صدای حق وپندی را) نمی شنوند. ﴿۱۰۰﴾ اینها, شهرها (وآبادیهایی) است که برخی از اخبار آن را بر تو حکایت می کنیم, ومحققاً پیامبرانشان دلایل (ومعجزات) روشن برای آنان آورند, پس هرگز به آنچه از پیش تکذیب کرده بودند, ایمان نیاوردند, اینگونه خداوند بر دلهای کافران مهر می نهد. ﴿۱۰۱﴾ ودر بیشترشان (وفای به) عهد نیافتیم, وبه راستی بیشتر آنها را نا فرمان (وفاسق) یافتیم. ﴿۱۰۲﴾ سپس بعد آنها موسی را با آیات (ونشانه های) خویش به سوی فوعون واطرافیان او فرستادیم, آنگاه آنها به آن (آیات) ستم کردند (وکافر شدند) پس بنگر عاقبت مفسدان چگونه بود! ﴿۱۰۳﴾ وموسی گفت: «ای فرعون! من فرستاده ای از (سوی) پروردگار جهانیان هستم. ﴿۱۰۴﴾

حَقِيقٌ عَلَىٰٓ أَن لَّآ أَقُولَ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْحَقَّ ۚ قَدْ
جِئْتُكُم بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِىَ بَنِىٓ
إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿١٠٥﴾ قَالَ إِن كُنتَ جِئْتَ بِـَٔايَةٍ فَأْتِ بِهَآ إِن
كُنتَ مِنَ ٱلصَّـٰدِقِينَ ﴿١٠٦﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ
ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٠٧﴾ وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِىَ بَيْضَآءُ
لِلنَّـٰظِرِينَ ﴿١٠٨﴾ قَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ
هَـٰذَا لَسَـٰحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٩﴾ يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ
أَرْضِكُمْ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١١٠﴾ قَالُوٓا۟ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ
وَأَرْسِلْ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَـٰشِرِينَ ﴿١١١﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ
سَـٰحِرٍ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾ وَجَآءَ ٱلسَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوٓا۟
إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ ٱلْغَـٰلِبِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ
نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾ قَالُوا۟ يَـٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ
أَن تُلْقِىَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ نَحْنُ ٱلْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾ قَالَ
أَلْقُوا۟ ۖ فَلَمَّآ أَلْقَوْا۟ سَحَرُوٓا۟ أَعْيُنَ ٱلنَّاسِ
وَٱسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَآءُو بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾ ۞
وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۖ فَإِذَا هِىَ
تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾ فَوَقَعَ ٱلْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا۟
يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾ فَغُلِبُوا۟ هُنَالِكَ وَٱنقَلَبُوا۟ صَـٰغِرِينَ ﴿١١٩﴾
وَأُلْقِىَ ٱلسَّحَرَةُ سَـٰجِدِينَ ﴿١٢٠﴾

سزاواراست که جز (سخن) حق بر خداوند نگویم, بتحقیق من دلیل (ومعجزه ای روشن) از پروردگارتان برای شما آورده ام, پس بنی اسرائیل را با من بفرست». ﴿۱۰۵﴾ (فرعون) گفت: «اگر معجزه ای آورده ای, آن را بیاور اگر از راستگویانی». ﴿۱۰۶﴾ پس (موسی) عصای خود را انداخت, ناگهان آن اژدهای آشکار شد. ﴿۱۰۷﴾ ودست خود را (از گریبان) بیرون آورد، پس ناگهان آن سفید (ودرخشان) برای بینندگان بود. ﴿۱۰۸﴾ اشراف (وبزرگان) از قوم فرعون گفتند: « به راستی این (شخص) جادوگری (ماهرو) داناست. ﴿۱۰۹﴾ می خواهد شما را از سرزمین تان بیرون کند, پس چه فرمان می دهید؟». ﴿۱۱۰﴾ (آنگاه به فرعون) گفتند: «او وبرادرش را بازداشت کن, (ومهلت دهید) وجمع آوری کنندگان را به (همهٔ) شهرها بفرست. ﴿۱۱۱﴾ تا همهٔ ساحران دانا (وماهر) را به نزد تو بیاورند. ﴿۱۱۲﴾ و ساحران نزد فرعون آمدند, گفتند: «آیا اگر ما پیروز شدیم, پاداشی برای ما خواهد بود؟». ﴿۱۱۳﴾ (فرعون) گفت: «آری! بتحقیق شما از مقربان خواهید بود». ﴿۱۱۴﴾ (روز موعد فرا رسید, ساحران) گفتند: «ای موسی! یا نخست تو (عصای خود را) بیفکن, یا ما (ابزار خود را) می افکنیم». ﴿۱۱۵﴾ (موسی) گفت: «شما بیفکنید» چون (ابزار خود را) افکندند, چشمهای مردم را افسون کردند وآنها را ترساندند, وسحر عظیمی (پدید) آوردند. ﴿۱۱۶﴾ و (ما) به موسی وحی کردیم که: «عصای خود را بیفکن» پس ناگهان آن (عصا, به صورت اژدهای درآمد) آنچه را که به دروغ بر ساخته بودند, می بلعید. ﴿۱۱۷﴾ آنگاه حق آشکار (وپیروز) شد وآنچه آنها (ساخته بودند و) انجام می دادند باطل گشت. ﴿۱۱۸﴾ پس در آن جا (فرعون وفرعونیان همگی) مغلوب شدند وخوار وزبون بازگشتند. ﴿۱۱۹﴾ و ساحران به سجده افتادند. ﴿۱۲۰﴾

قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٢١﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ
﴿١٢٢﴾ قَالَ فِرۡعَوۡنُ ءَامَنتُم بِهِۦ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ لَكُمۡۖ إِنَّ
هَٰذَا لَمَكۡرٞ مَّكَرۡتُمُوهُ فِي ٱلۡمَدِينَةِ لِتُخۡرِجُواْ مِنۡهَآ
أَهۡلَهَاۖ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿١٢٣﴾ لَأُقَطِّعَنَّ أَيۡدِيَكُمۡ
وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمۡ أَجۡمَعِينَ
﴿١٢٤﴾ قَالُوٓاْ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾ وَمَا تَنقِمُ
مِنَّآ إِلَّآ أَنۡ ءَامَنَّا بِـَٔايَٰتِ رَبِّنَا لَمَّا جَآءَتۡنَاۚ رَبَّنَآ
أَفۡرِغۡ عَلَيۡنَا صَبۡرٗا وَتَوَفَّنَا مُسۡلِمِينَ ﴿١٢٦﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ
مِن قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوۡمَهُۥ لِيُفۡسِدُواْ فِي
ٱلۡأَرۡضِ وَيَذَرَكَ وَءَالِهَتَكَۚ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبۡنَآءَهُمۡ
وَنَسۡتَحۡيِۦ نِسَآءَهُمۡ وَإِنَّا فَوۡقَهُمۡ قَٰهِرُونَ ﴿١٢٧﴾
قَالَ مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِ ٱسۡتَعِينُواْ بِٱللَّهِ وَٱصۡبِرُوٓاْۖ إِنَّ
ٱلۡأَرۡضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦۖ وَٱلۡعَٰقِبَةُ
لِلۡمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾ قَالُوٓاْ أُوذِينَا مِن قَبۡلِ أَن تَأۡتِيَنَا
وَمِنۢ بَعۡدِ مَا جِئۡتَنَاۚ قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمۡ أَن يُهۡلِكَ
عَدُوَّكُمۡ وَيَسۡتَخۡلِفَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرَ
كَيۡفَ تَعۡمَلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَلَقَدۡ أَخَذۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ
بِٱلسِّنِينَ وَنَقۡصٖ مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ
﴿١٣٠﴾

گفتند: «به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم, ﴿۱۲۱﴾ پروردگار موسی وهارون». ﴿۱۲۲﴾ فرعون گفت: «آیا پیش از آنکه به شما اجازه دهم, به او ایمان آوردید؟! قطعاً این دسیسه ونیرنگی است که در شهر اندیشیده اید, تا اهلش را از آن بیرون کنید, پس بزودی خواهید دانست. ﴿۱۲۳﴾ البته دستهایتان و پاهایتان را به خلاف یکدیگر خواهم برید, سپس همگی شما را به دار خواهم زد». ﴿۱۲٤﴾ گفتند: «(پس از شهادت) ما به سوی پروردگارمان باز می گردیم, ﴿۱۲۵﴾ وتنها انتقام تو از ما بخاطر این است که ما به آیات پروردگارمان هنگامی که به سوی ما آمد, ایمان آوردیم, پروردگارا! بر ما صبر (واستقامت) فرو ریز, وما را مسلمان بمیران». ﴿۱۲٦﴾ و اشراف (وبزرگان) از قوم فرعون (به او) گفتند: «آیا موسی وقومش را رها می کنی تا در زمین فساد کنند, و تو و معبودانت را واگذارند؟». (فرعون) گفت: «بزودی پسرانشان را می کشیم, وزنانشان را (برای خدمتکاری) زنده نگه می داریم, وبی گمان ما برآنها چیره ومسلط هستیم». ﴿۱۲۷﴾ موسی به قومش گفت: «از خدا یاری بجویید, وصبر (واستقامت) پیشه کنید, همانا زمین از آنِ خداست, به هر کس از بندگانش که بخواهد آن را به میراث می دهد (ومی بخشد) وعاقبت (نیک) از آنِ پرهیزگاران است». ﴿۱۲۸﴾ (قوم موسی) گفتند: «پیش از آنکه به سوی ما بیایی آزار دیده ایم, وبعد از آنکه نزد ما آمدی (نیز آزار می بینیم!)». (موسی) گفت: «امید است پروردگارتان دشمن شما را هلاک کند, وشما را در زمین جانشین سازد, پس بنگرد چگونه عمل می کنید». ﴿۱۲۹﴾ وبه راستی ما قوم (ونزدیکان) فرعون را به قحط سالی وکمبود میوه ها گرفتار کردیم, شاید که آنان پندگیرند. ﴿۱۳۰﴾

فَإِذَا جَآءَتۡهُمُ ٱلۡحَسَنَةُ قَالُواْ لَنَا هَٰذِهِۦۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةٞ يَطَّيَّرُواْ بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓۗ أَلَآ إِنَّمَا طَٰٓئِرُهُمۡ عِندَ ٱللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُواْ مَهۡمَا تَأۡتِنَا بِهِۦ مِنۡ ءَايَةٖ لِّتَسۡحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحۡنُ لَكَ بِمُؤۡمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمُ ٱلطُّوفَانَ وَٱلۡجَرَادَ وَٱلۡقُمَّلَ وَٱلضَّفَادِعَ وَٱلدَّمَ ءَايَٰتٖ مُّفَصَّلَٰتٖ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ وَكَانُواْ قَوۡمٗا مُّجۡرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيۡهِمُ ٱلرِّجۡزُ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱدۡعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَۖ لَئِن كَشَفۡتَ عَنَّا ٱلرِّجۡزَ لَنُؤۡمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرۡسِلَنَّ مَعَكَ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفۡنَا عَنۡهُمُ ٱلرِّجۡزَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ هُم بَٰلِغُوهُ إِذَا هُمۡ يَنكُثُونَ ﴿١٣٥﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡ فَأَغۡرَقۡنَٰهُمۡ فِي ٱلۡيَمِّ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُواْ عَنۡهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوۡرَثۡنَا ٱلۡقَوۡمَ ٱلَّذِينَ كَانُواْ يُسۡتَضۡعَفُونَ مَشَٰرِقَ ٱلۡأَرۡضِ وَمَغَٰرِبَهَا ٱلَّتِي بَٰرَكۡنَا فِيهَاۖ وَتَمَّتۡ كَلِمَتُ رَبِّكَ ٱلۡحُسۡنَىٰ عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ بِمَا صَبَرُواْۖ وَدَمَّرۡنَا مَا كَانَ يَصۡنَعُ فِرۡعَوۡنُ وَقَوۡمُهُۥ وَمَا كَانُواْ يَعۡرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

پس هنگامی که نیکی (ونعمت) به آنها روی آورد, گفتند: «این حق ماست» واگر بدی (ورنجی) به آنها می رسید, به موسی وکسانی که با او بودند فال بد می زدند. آگاه باشید, همانا فال بدشان فقط به نزد خداست, (وبه کیفر گناهانشان می باشد) ولیکن بیشتر آنها نمی دانند. ﴿۱۳۱﴾ وگفتند: «هرچه را که از نشانه (ومعجزه) برای ما بیاوری, تا ما را بدان جادو کنی, ما به تو ایمان نمی آوریم». ﴿۱۳۲﴾ پس (عذاب و بلاهای آشکار از قبیل:) طوفان, وملخ, وشپش, و قورباغه ها, وخون را (که هر کدام معجزه و) نشانه هایی روشن وجدا جدا بود, بر آنها فرستادیم, باز سرکشی کردند, وگروهی گناهکار (ومجرم) بودند. ﴿۱۳۳﴾ وهنگامی که عذاب بر آنها واقع می شد, می گفتند: «ای موسی! پروردگارت را برای ما بخوان, به آنچه به تو وحی (وعهد) کرده است, اگر این عذاب را از ما بر طرف کنی, قطعاً به تو ایمان می آوریم, وبنی اسرائیل را با تو خواهیم فرستاد». ﴿۱۳٤﴾ پس هنگامی که عذاب را, تا مدت معینی که آنان به آن می رسیدند, از آنها بر طرف کردیم, ناگهان پیمان شکنی کردند. ﴿۱۳۵﴾ پس از آنها انتقام گرفتیم, وآنها را در دریا غرق کردیم, زیرا که آیات ما را تکذیب کردند, واز آن غافل بودند. ﴿۱۳٦﴾ و شرق وغرب زمین را که در آن برکت داده بودیم؛ به گروهی که ناتوان (ومستضعف) شمرده می شدند, به میراث دادیم, و وعدهٔ نیک پروردگارت بر بنی اسرائیل, بخاطر صبر (واستقامتی) که کردند, تحقق یافت, وآنچه فرعون وقوم او می ساختند, وآنچه را که بر می افراشتند در هم کوبیدیم (و ویران کردیم). ﴿۱۳۷﴾

وَجَٰوَزۡنَا بِبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡبَحۡرَ فَأَتَوۡاْ عَلَىٰ قَوۡمٖ
يَعۡكُفُونَ عَلَىٰٓ أَصۡنَامٖ لَّهُمۡۚ قَالُواْ يَٰمُوسَى ٱجۡعَل لَّنَآ
إِلَٰهٗا كَمَا لَهُمۡ ءَالِهَةٞۚ قَالَ إِنَّكُمۡ قَوۡمٞ تَجۡهَلُونَ ١٣٨
إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٞ مَّا هُمۡ فِيهِ وَبَٰطِلٞ مَّا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ١٣٩ قَالَ أَغَيۡرَ ٱللَّهِ أَبۡغِيكُمۡ إِلَٰهٗا وَهُوَ
فَضَّلَكُمۡ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ١٤٠ وَإِذۡ أَنجَيۡنَٰكُم
مِّنۡ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ يَسُومُونَكُمۡ سُوٓءَ ٱلۡعَذَابِ
يُقَتِّلُونَ أَبۡنَآءَكُمۡ وَيَسۡتَحۡيُونَ نِسَآءَكُمۡۚ وَفِي
ذَٰلِكُم بَلَآءٞ مِّن رَّبِّكُمۡ عَظِيمٞ ١٤١ ۞ وَوَٰعَدۡنَا
مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيۡلَةٗ وَأَتۡمَمۡنَٰهَا بِعَشۡرٖ فَتَمَّ مِيقَٰتُ
رَبِّهِۦٓ أَرۡبَعِينَ لَيۡلَةٗۚ وَقَالَ مُوسَىٰ لِأَخِيهِ هَٰرُونَ
ٱخۡلُفۡنِي فِي قَوۡمِي وَأَصۡلِحۡ وَلَا تَتَّبِعۡ سَبِيلَ
ٱلۡمُفۡسِدِينَ ١٤٢ وَلَمَّا جَآءَ مُوسَىٰ لِمِيقَٰتِنَا
وَكَلَّمَهُۥ رَبُّهُۥ قَالَ رَبِّ أَرِنِيٓ أَنظُرۡ إِلَيۡكَۚ قَالَ لَن
تَرَىٰنِي وَلَٰكِنِ ٱنظُرۡ إِلَى ٱلۡجَبَلِ فَإِنِ ٱسۡتَقَرَّ مَكَانَهُۥ
فَسَوۡفَ تَرَىٰنِيۚ فَلَمَّا تَجَلَّىٰ رَبُّهُۥ لِلۡجَبَلِ جَعَلَهُۥ دَكّٗا
وَخَرَّ مُوسَىٰ صَعِقٗاۚ فَلَمَّآ أَفَاقَ قَالَ سُبۡحَٰنَكَ تُبۡتُ
إِلَيۡكَ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ١٤٣

وما بنی اسرائیل را از دریا گذراندیم, آنگاه بر گروهی گذشتند که اطراف بتهای خود با تواضع وفروتنی گرد آمده بودند. گفتند: «ای موسی برای ما (نیز) معبودی قرار ده, همانگونه که آنها معبودهای دارند». (موسی) گفت: «حقا, شما گروهی نادان وجاهل هستید (وعظمت خدا را نمی دانید). ﴿۱۳۸﴾ بی گمان اینها عاقبت کارشان نا بودی است وآنچه انجام می دادند (نیز) باطل است». ﴿۱۳۹﴾ (سپس) گفت: «آیا غیر از خداوند, معبودی برای شما بجویم؟! در حالی که او شما را بر جهانیان (= مردم عصرتان) برتری داد». ﴿۱۴۰﴾ و(به یاد آورید) زمانی را که شما را از (فرعون و) فرعونیان نجات دادیم, آنها پیوسته شما را به بدترین صورت شکنجه می دادند, پسرانتان را می کشتند وزنانتان را زنده نگه می داشتند, ودراین, (برای) شما آز مایش بزرگی از جانب پروردگارتان بود. ﴿۱۴۱﴾ وبا موسی, سی شب وعده نهادیم, وآن را با ده شب (دیگر) کامل کردیم, پس میعاد پروردگارش (با او) چهل شب تمام شد. وموسی به برادرش هارون گفت: «جانشین من در میان قوم من باش, و(آنها را) اصلاح کن, واز راه مفسدان پیروی نکن». ﴿۱۴۲﴾ وهنگامی که موسی به میعاد ما آمد, وپروردگارش با او سخن گفت, عرض کرد: «پروردگارا! خودت را به من نشان بده, تا به تو بنگرم» فرمود: «(در دنیا) هرگز مرا نخواهی دید, ولیکن به کوه بنگر, پس اگر در جایش ثابت ماند, تو (نیز) مرا خواهی دید». پس چون پروردگارش بر (آن) کوه تجلی کرد, آن را متلاشی (وهموار) ساخت, وموسی بیهوش افتاد, پس هنگامی که به هوش آمد, عرض کرد: «تو پاک ومنزهی, من به سوی تو بازگشتم (و توبه کردم) ومن نخستین مؤمنانم». ﴿۱۴۳﴾

قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنِّي ٱصۡطَفَيۡتُكَ عَلَى ٱلنَّاسِ بِرِسَٰلَٰتِي
وَبِكَلَٰمِي فَخُذۡ مَآ ءَاتَيۡتُكَ وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ
﴿١٤٤﴾ وَكَتَبۡنَا لَهُۥ فِي ٱلۡأَلۡوَاحِ مِن كُلِّ شَيۡءٖ
مَّوۡعِظَةٗ وَتَفۡصِيلٗا لِّكُلِّ شَيۡءٖ فَخُذۡهَا بِقُوَّةٖ وَأۡمُرۡ
قَوۡمَكَ يَأۡخُذُواْ بِأَحۡسَنِهَاۚ سَأُوْرِيكُمۡ دَارَ ٱلۡفَٰسِقِينَ
﴿١٤٥﴾ سَأَصۡرِفُ عَنۡ ءَايَٰتِيَ ٱلَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي
ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّ وَإِن يَرَوۡاْ كُلَّ ءَايَةٖ لَّا يُؤۡمِنُواْ
بِهَا وَإِن يَرَوۡاْ سَبِيلَ ٱلرُّشۡدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗا وَإِن
يَرَوۡاْ سَبِيلَ ٱلۡغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلٗاۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِنَا وَكَانُواْ عَنۡهَا غَٰفِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآءِ ٱلۡأٓخِرَةِ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡۚ هَلۡ
يُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٤٧﴾ وَٱتَّخَذَ قَوۡمُ
مُوسَىٰ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِنۡ حُلِيِّهِمۡ عِجۡلٗا جَسَدٗا لَّهُۥ
خُوَارٌۚ أَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّهُۥ لَا يُكَلِّمُهُمۡ وَلَا يَهۡدِيهِمۡ سَبِيلًاۘ
ٱتَّخَذُوهُ وَكَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا سُقِطَ فِيٓ
أَيۡدِيهِمۡ وَرَأَوۡاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ ضَلُّواْ قَالُواْ لَئِن لَّمۡ يَرۡحَمۡنَا
رَبُّنَا وَيَغۡفِرۡ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

(خداوند) فرمود: «ای موسی! من تو را با پیامهایم وبا سخن خود, بر مردم (برتری دادم و) برگزیدم, پس آنچه را به تو داده ام, بگیر, واز سپاسگزاران باش». ﴿۱۴۴﴾ و برای او در لوح ها هرگونه پند, و تفصیل وبیان هر چیز را نوشتیم, (وبه موسی فرمودیم:) «پس آن را با نیرومندی (وجدیت) بگیر, وبه قومت فرمان ده تا به نیکوترین آن, عمل کنند, وبه زودی (جایگاه و) سرای نا فرمانان را به شما نشان خواهم داد». ﴿۱۴۵﴾ بزودی کسانی را که به نا حق در روی زمین تکبر می ورزند, از آیات خود باز می دارم, واگر هر (معجزه و) نشانه ای را ببینند, به آن ایمان نمی آورند, واگر راه هدایت را ببینند, آن را در پیش نمی گیرند, واگر راه گمراهی را ببینند, آن را بر می گزینند, این بدان (خاطر) است که آیات ما را تکذیب کردند واز آن غافل بودند. ﴿۱۴۶﴾ وکسانی که آیات ما, ودیدار آخرت را تکذیب کردند, اعمالشان تباه (ونا بود) شد, آیا جز آنچه را عمل می کردند, کیفر داده می شوند؟! ﴿۱۴۷﴾ وقوم موسی بعد از (رفتن) او (به میعادگاه) از زیورهایشان گوساله ای ساختند, جسد بی جانی که صدای گوساله داشت, آیا نمی دیدند که با آنها سخن نمی گوید, و به راهی هدایتشان نمی کند؟! آن را (به خدایی) گرفتند وستمکار بودند. ﴿۱۴۸﴾ وچون پشیمان شدند, ودیدند که به راستی گمراه شده اند, گفتند: «اگر پروردگارمان به رحم نکند و ما را نیامرزد, مسلّماً از زیانکاران خواهیم بود». ﴿۱۴۹﴾

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ غَضۡبَٰنَ أَسِفٗا قَالَ
بِئۡسَمَا خَلَفۡتُمُونِي مِنۢ بَعۡدِيٓۖ أَعَجِلۡتُمۡ أَمۡرَ رَبِّكُمۡۖ
وَأَلۡقَى ٱلۡأَلۡوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأۡسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُۥٓ إِلَيۡهِۚ قَالَ
ٱبۡنَ أُمَّ إِنَّ ٱلۡقَوۡمَ ٱسۡتَضۡعَفُونِي وَكَادُواْ يَقۡتُلُونَنِي فَلَا
تُشۡمِتۡ بِيَ ٱلۡأَعۡدَآءَ وَلَا تَجۡعَلۡنِي مَعَ ٱلۡقَوۡمِ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ ٱغۡفِرۡ لِي وَلِأَخِي وَأَدۡخِلۡنَا
فِي رَحۡمَتِكَۖ وَأَنتَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ
ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ ٱلۡعِجۡلَ سَيَنَالُهُمۡ غَضَبٞ مِّن رَّبِّهِمۡ
وَذِلَّةٞ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُفۡتَرِينَ
﴿١٥٢﴾ وَٱلَّذِينَ عَمِلُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ثُمَّ تَابُواْ مِنۢ بَعۡدِهَا
وَءَامَنُوٓاْ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعۡدِهَا لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٥٣﴾
وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى ٱلۡغَضَبُ أَخَذَ ٱلۡأَلۡوَاحَۖ وَفِي
نُسۡخَتِهَا هُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّلَّذِينَ هُمۡ لِرَبِّهِمۡ يَرۡهَبُونَ ﴿١٥٤﴾
وَٱخۡتَارَ مُوسَىٰ قَوۡمَهُۥ سَبۡعِينَ رَجُلٗا لِّمِيقَٰتِنَاۖ فَلَمَّآ
أَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ قَالَ رَبِّ لَوۡ شِئۡتَ أَهۡلَكۡتَهُم مِّن
قَبۡلُ وَإِيَّٰيَۖ أَتُهۡلِكُنَا بِمَا فَعَلَ ٱلسُّفَهَآءُ مِنَّآۖ إِنۡ هِيَ
إِلَّا فِتۡنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَآءُ وَتَهۡدِي مَن تَشَآءُۖ
أَنتَ وَلِيُّنَا فَٱغۡفِرۡ لَنَا وَٱرۡحَمۡنَاۖ وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلۡغَٰفِرِينَ
﴿١٥٥﴾

وچون موسی خشمگین واندوه ناک به سوی قومش بازگشت, گفت: « پس از من, چه بد جانشینانی برایم بودید, آیا از حکم پروردگارتان پیشی گرفتید؟!». ولوح ها را انداخت, وسر برادر خود را گرفت وبه سوی خود کشید, (هارون) گفت: «ای پسر مادرم! به راستی این قوم مرا (در تنگا قرار دادند و) ناتوان کردند, ونزدیک بود مرا بکشند, پس با (اهانت) من (کاری نکن که) دشمنان مرا شماتت کنند, ومرا با گروه ستمکاران قرار مده». ﴿۱۵۰﴾ (موسی) گفت: «پروردگارا! من وبرادرم را بیامرز, وما را در رحمت خویش داخل کن, وتو مهربانترین مهربانان هستی». ﴿۱۵۱﴾ به راستی کسانی که گوساله را (به خدایی) گرفتند, بزودی خشمی از پروردگارشان, وذلت (وخواری) در زندگی دنیا به آنها می رسد, واین چنین دروغ پردازان را کیفر می دهیم. ﴿۱۵۲﴾ وکسانی که مرتکب کارهای بد شدند, سپس بعد از آن توبه نمودند, وایمان آوردند, همانا پروردگار تو پس از آن, مسلّماً آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۵۳﴾ وچون خشم از (خاطر) موسی فرو نشست, الواح (تورات) را بر گرفت ودر نوشته های آن, هدایت ورحمت برای کسانی بود که از پروردگارشان می ترسند. ﴿۱۵۴﴾ وموسی از قومش, هفتاد مرد را برای میعاد ما برگزید, پس هنگامی که زلزله آنها را فرا گرفت, (وهمه مردند, موسی) گفت: « پروردگارا اگر می خواستی پیش از این آنها ومرا هلاک می کردی, آیا ما را به آنچه نادانان انجام داده اند, هلاک می کنی؟! این جز آزمایش تو چیزی نیست, هر که را بخواهی به (وسیلهٔ) آن گمراه می سازی, وهر که را بخواهی, هدایت می کنی, تو یاور (وکارساز) مایی, پس ما را بیامرز, وبر ما رحم کن, وتو بهترین آمرزندگانی. ﴿۱۵۵﴾

۞ وَٱكۡتُبۡ لَنَا فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗ وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِ
إِنَّا هُدۡنَآ إِلَيۡكَۚ قَالَ عَذَابِيٓ أُصِيبُ بِهِۦ مَنۡ أَشَآءُۖ
وَرَحۡمَتِي وَسِعَتۡ كُلَّ شَيۡءٖۚ فَسَأَكۡتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ
وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلَّذِينَ هُم بِـَٔايَٰتِنَا يُؤۡمِنُونَ
﴿١٥٦﴾ ٱلَّذِينَ يَتَّبِعُونَ ٱلرَّسُولَ ٱلنَّبِيَّ ٱلۡأُمِّيَّ
ٱلَّذِي يَجِدُونَهُۥ مَكۡتُوبًا عِندَهُمۡ فِي ٱلتَّوۡرَىٰةِ
وَٱلۡإِنجِيلِ يَأۡمُرُهُم بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَىٰهُمۡ عَنِ
ٱلۡمُنكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيۡهِمُ
ٱلۡخَبَٰٓئِثَ وَيَضَعُ عَنۡهُمۡ إِصۡرَهُمۡ وَٱلۡأَغۡلَٰلَ ٱلَّتِي
كَانَتۡ عَلَيۡهِمۡۚ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِهِۦ وَعَزَّرُوهُ
وَنَصَرُوهُ وَٱتَّبَعُواْ ٱلنُّورَ ٱلَّذِيٓ أُنزِلَ مَعَهُۥٓۙ أُوْلَٰٓئِكَ
هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّي
رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُمۡ جَمِيعًا ٱلَّذِي لَهُۥ مُلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۖ
فَـَٔامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ ٱلنَّبِيِّ ٱلۡأُمِّيِّ ٱلَّذِي يُؤۡمِنُ
بِٱللَّهِ وَكَلِمَٰتِهِۦ وَٱتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ
﴿١٥٨﴾ وَمِن قَوۡمِ مُوسَىٰٓ أُمَّةٞ يَهۡدُونَ بِٱلۡحَقِّ وَبِهِۦ
يَعۡدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

وبرای ما در این دنیا, ودر سرای آخرت, نیکی مقرر فرما, ما به سوی تو باز گشته ایم». (خداوند) فرمود: «عذابم را به هرکس که بخواهم می رسانم, ورحمتم همه چیز را فرا گرفته است, پس آن را برای کسانی که تقوا پیشه می کنند, وزکات می دهند, وکسانی که به آیات ما ایمان می آورند, مقرر خواهم داشت. ﴿۱۵۶﴾ آنان که از (این) رسول (خدا), پیامبر «أمی» (= درس ناخوانده) پیروی می کنند, که صفاتش را در تورات وانجیلی که نزدشان است, نوشته می یابند. آنها را به (کارهای) خوب وپسندیده فرمان می دهد واز زشتی (وکارهای نا پسند) بازشان می دارد. وپاکیزه ها را برایشان حلال می گرداند, وپلیدیها را بر آنان حرام می کند, وبارهای سنگین, وقید (وزنجیرهایی) را که بر آنها بود, از (دوش) آنها بر می دارد, پس کسانی که به او ایمان آوردند, و او را گرامی داشتند, و او را یاری دادند, واز نوری که با او نازل شده پیروی نمودند, آنانند که رستگا رند». ﴿۱۵۷﴾ بگو: «ای مردم! من فرستادۀ خدا به سوی همۀ شما هستم, آن خدایی که فرمانروایی آسمانها وزمین از آن اوست, معبود (راستینی) جز او نیست, زنده می کند, ومی میراند, پس به خدا وفرستاده اش آن پیامبر «أمّی» (درس ناخوانده) که به خدا و کلماتش ایمان دارد،ایمان بیاورید, واز او پیروی کنید؛ باشد که هدایت شوید. ﴿۱۵۸﴾ واز قوم موسی, گروهی هستند که (مردم را) به (سوی) حق هدایت می کنند, وبه آن (حق) عدالت (وحکم) می کنند. ﴿۱۵۹﴾

وَقَطَّعْنَٰهُمُ ٱثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا ۚ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ
مُوسَىٰٓ إِذِ ٱسْتَسْقَىٰهُ قَوْمُهُۥٓ أَنِ ٱضْرِب بِّعَصَاكَ
ٱلْحَجَرَ ۖ فَٱنۢبَجَسَتْ مِنْهُ ٱثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ
كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۚ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلْغَمَٰمَ
وَأَنزَلْنَا عَلَيْهِمُ ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا۟ مِن
طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْ ۚ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِن كَانُوٓا۟
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾ وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ ٱسْكُنُوا۟
هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةَ وَكُلُوا۟ مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا۟
حِطَّةٌ وَٱدْخُلُوا۟ ٱلْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ لَكُمْ
خَطِيٓـَٰٔتِكُمْ ۚ سَنَزِيدُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٦١﴾ فَبَدَّلَ
ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ ٱلَّذِى قِيلَ لَهُمْ
فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا كَانُوا۟
يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾ وَسْـَٔلْهُمْ عَنِ ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِى
كَانَتْ حَاضِرَةَ ٱلْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِى ٱلسَّبْتِ إِذْ
تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا
يَسْبِتُونَ ۙ لَا تَأْتِيهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ نَبْلُوهُم بِمَا كَانُوا۟
يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

و آنها را به دوازده قبیله, گروه گروه (که هریک شاخه ای از دود مان یعقوب بود) تقسیم کردیم, وبه موسی, آنگاه که قومش از او آب خواستند, وحی کردیم, که: «عصایت را بر سنگ بزن» ناگهان دوازده چشمه از آن بیرون جست, هر گروهی آبشخور خود را دانست. وابر را بر (سر) آنها سایبان ساختیم, وبر آنها «من» (= ترنجبین) و«سلوی» (= بلدر چین) فرو فرستادیم, (وبه آنان گفتیم:) از آنچه از پاکیزه ها روزیتان کرده ایم, بخورید, آنها (با نافرمانی شان) بر ما ستم نکردند؛ بلکه بر خویشتن ستم می نمودند. ﴿۱۶۰﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که به آنها گفته شد: « در این شهر (بیت المقدس) ساکن شوید, واز هر جا که خواستید, از (نعمتهای) آن بخورید, وبگویید: «گناهان ما را بریز» و با خشوع وفروتنی به دروازه در آیید, (اگر چنین کنید) گناهان شما را می بخشم, (و) نیکوکاران را (پاداش) افزونتری خواهیم داد». ﴿۱۶۱﴾ آنگاه ستمگران آنها, این سخن را که به آنها گفته شده بود, تغییر دادند, (وبه جای آن کلمهٔ مسخره آمیزی گفتند) پس به (کیفر) ستمی که می کردند, عذابی از آسمان بر آنها نازل کردیم. ﴿۱۶۲﴾ واز آنها دربارهٔ (اهل) قریه ای که نزدیک دریا (ی سرخ) بود بپرس, هنگامی که آنها در (روز) شنبه تجاوز می کردند, چون ماهیان آنها در (روز) شنبه شان (که روز تعطیل وعبادت, بود روی آب) آشکار می شدند, وروزی که (تعظیم) شنبه نمی کردند, به (سراغ) آنها نمی آمدند, این چنین آنها را به (کیفر) آنکه نافرمانی می کردند, آزمایش کردیم. ﴿۱۶۳﴾

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا ۙ اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ
مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ قَالُوا مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ
وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ
أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ
ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾
فَلَمَّا عَتَوْا عَن مَّا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً
خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ
إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَن يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ ۗ إِنَّ
رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾
وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا ۖ مِّنْهُمُ الصَّالِحُونَ
وَمِنْهُمْ دُونَ ذَٰلِكَ ۖ وَبَلَوْنَاهُم بِالْحَسَنَاتِ
وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِن
بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَٰذَا
الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِن يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُ
يَأْخُذُوهُ ۚ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِم مِّيثَاقُ الْكِتَابِ أَن لَّا
يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ ۗ وَالدَّارُ
الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾
وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا
لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾

و (به یاد آور) هنگامی را که گروهی از آنها (به گروه دیگر) گفتند: «چرا گروهی را اندرز می دهید که خداوند آنها را هلاک یا به عذاب شدیدی گرفتارشان خواهد کرد؟!» گفتند: «تا ما را نزد پروردگارتان عذری باشد, وشاید آنها تقوا پیشه کنند». ﴿۱٦٤﴾ پس چون آنچه را که به آن پند داده شدند, فراموش کردند, کسانی را که از بدی نهی می کردند, نجات دادیم, وکسانی را که ستم کردند, به (کیفر) آنکه نافرمان بودند, به عذابی سخت گرفتار ساختیم. ﴿۱٦٥﴾ پس چون از (ترک) آنچه از آن نهی شده بودند, سرپیچی کردند, به آنها گفتیم: « به صورت بوزینه های (خوار و) مطرود در آیید». ﴿۱٦٦﴾ و (نیز به یاد آور) هنگامی که پروردگارت اعلام کرد, مسلّماً تا روز قیامت, کسی را بر آنها مسلط خواهد کرد, که همواه به آنها عذاب سختی بچشاند, بی گمان پروردگارت زود کیفر است, و(برای توبه کننده گان) همانا او آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱٦۷﴾ وآنها را در زمین, بصورت گروه گروه, پراکنده ساختیم, (گروهی) از آنها صالح, و(گروهی) غیر صالح اند, وآنها را با نیکیها وبدیها آزمودیم, شاید (توبه کرده ، به راه راست) باز گردند. ﴿۱٦۸﴾ پس از آنها, گروهی (غیر صالح) جانشین آنها شدند, که کتاب (تورات) را به ارث بردند, متاع این (دنیای) پست را می گیرند, ومی گویند: «به زودی آمرزیده خواهیم شد». واگر متاع (دیگری) همانند آن برایشان بیاید, آن را (نیز) می گیرند، آیا پیمان کتاب (خدا) از آنها گرفته نشده است که بر خدا جز حق نگویند؟ وآنچه در آن است خوانده اند؟ وسرای آخرت برای کسانی که تقوا پیشه کنند, بهتراست, آیا نمی اندیشید؟! ﴿۱٦۹﴾ و کسانی که به کتاب (خدا) تمسک می جویند, ونماز را بر پا می دارند, (پاداش بزرگی خواهند داشت) به راستی ما پا داش درست کاران را ضایع نخواهیم کرد. ﴿۱۷۰﴾

۞ وَإِذْ نَتَقْنَا ٱلْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُۥ ظُلَّةٌ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُۥ
وَاقِعٌۢ بِهِمْ خُذُواْ مَآ ءَاتَيْنَٰكُم بِقُوَّةٍ وَٱذْكُرُواْ مَا فِيهِ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾ وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنۢ بَنِىٓ ءَادَمَ مِن
ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ
بِرَبِّكُمْ ۖ قَالُواْ بَلَىٰ ۛ شَهِدْنَآ ۛ أَن تَقُولُواْ يَوْمَ
ٱلْقِيَٰمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَٰذَا غَٰفِلِينَ ﴿١٧٢﴾ أَوْ
تَقُولُوٓاْ إِنَّمَآ أَشْرَكَ ءَابَآؤُنَا مِن قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنۢ
بَعْدِهِمْ ۖ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿١٧٣﴾ وَكَذَٰلِكَ
نُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٧٤﴾ وَٱتْلُ
عَلَيْهِمْ نَبَأَ ٱلَّذِىٓ ءَاتَيْنَٰهُ ءَايَٰتِنَا فَٱنسَلَخَ مِنْهَا
فَأَتْبَعَهُ ٱلشَّيْطَٰنُ فَكَانَ مِنَ ٱلْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ
شِئْنَا لَرَفَعْنَٰهُ بِهَا وَلَٰكِنَّهُۥٓ أَخْلَدَ إِلَى ٱلْأَرْضِ وَٱتَّبَعَ
هَوَىٰهُ ۚ فَمَثَلُهُۥ كَمَثَلِ ٱلْكَلْبِ إِن تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ
أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَث ۚ ذَّٰلِكَ مَثَلُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ
كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا ۚ فَٱقْصُصِ ٱلْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ سَآءَ مَثَلًا ٱلْقَوْمُ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِنَا وَأَنفُسَهُمْ كَانُواْ يَظْلِمُونَ ﴿١٧٧﴾ مَن يَهْدِ ٱللَّهُ
فَهُوَ ٱلْمُهْتَدِى ۖ وَمَن يُضْلِلْ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ
﴿١٧٨﴾

و (به یاد آورید) هنگامی که کوه را همچون سایبانی بر فرازشان برافراشتیم, وپنداشتند که بر آنان فرود می آید, (ودر چنین حالت از آنها عهد گرفتیم, وگفتیم:) آنچه را که به شما داده ایم, با نیرو (وجدیّت) بگیرید, وآنچه را که در آن است, یاد کنید, (وبه آن عمل نمائید) تا پرهیزگار شوید. ﴿۱۷۱﴾ و (به یاد بیاور) هنگامی که پروردگارت از پشتهای فرزندان آدم, ذریهٔ آنها را بر گرفت, وایشان را بر خودشان گواه ساخت, (وفرمود:) «آیا من پروردگار شما نیستم؟» گفتند: «آری, (هستی) گواهی می دهیم». و(این گواهی بدین خاطر بود که مبادا) در روز قیامت بگویید: « ما ازاین, بی خبر بودیم». ﴿۱۷۲﴾ یا (مبادا) بگویید: «پدرانمان, از پیش شرک آورده بودند, وما هم فرزندانی بعد از آنها بودیم, آیا ما را به آنچه باطل گرایان انجام دادند, نابود (ومجازات) می کنی؟». ﴿۱۷۳﴾ و این چنین, آیات را بتفصیل بیان می کنیم, وشاید (به سوی حق) باز گردند. ﴿۱۷٤﴾ و (ای پیامبر!) بر آنها بخوان سر گذشت کسی را که آیات خود را به او دادیم, آنگاه از آن جدا (وعاری) گشت, پس شیطان درپی او افتاد, واز گمراهان شد. ﴿۱۷۵﴾ و اگر می خواستیم (مقام ومنزلت) او را با آن (آیات) بالا می بردیم, ولی او بسوی زمین (ودنیا) مایل شد (وبه پستی گرایید) واز هوای خویش پیروی کرد, پس مثل او چون مثل سگ (هار) است که اگر به او حمله کنی, زبان از دهان بیرون می آورد, واگر اورا به حال خود واگذاری, (بازهم) زبانش را از دهان بیرون می آورد, این مثل گروهی است که آیات ما را تکذیب کردند, پس (این) داستانها را (بر آنها) باز گوکن, شاید بیندیشند. ﴿۱۷٦﴾ چه بد مثلی دارند, گروهی که آیات ما را تکذیب کردند, وآنها بر خویشتن ستم می کردند. ﴿۱۷۷﴾ هرکس را که خدا هدایت کند, پس او هدایت یافته (واقعی) است, وهرکس را که گمراه سازد, پس آنها زیانکاران (واقعی) هستند. ﴿۱۷۸﴾

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ ۖ لَهُمْ
قُلُوبٌ لَّا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُونَ بِهَا
وَلَهُمْ ءَاذَانٌ لَّا يَسْمَعُونَ بِهَآ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ كَٱلْأَنْعَٰمِ بَلْ هُمْ
أَضَلُّ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْغَٰفِلُونَ ﴿١٧٩﴾ وَلِلَّهِ ٱلْأَسْمَآءُ
ٱلْحُسْنَىٰ فَٱدْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُواْ ٱلَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِىٓ
أَسْمَٰٓئِهِۦ ۚ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُواْ يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾ وَمِمَّنْ
خَلَقْنَآ أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِٱلْحَقِّ وَبِهِۦ يَعْدِلُونَ ﴿١٨١﴾
وَٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿١٨٢﴾ وَأُمْلِى لَهُمْ ۚ إِنَّ كَيْدِى مَتِينٌ ﴿١٨٣﴾
أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُواْ ۗ مَا بِصَاحِبِهِم مِّن جِنَّةٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾ أَوَلَمْ يَنظُرُواْ فِى مَلَكُوتِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَىْءٍ وَأَنْ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ
قَدِ ٱقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ ۖ فَبِأَىِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُۥ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٥﴾
مَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَلَا هَادِىَ لَهُۥ ۚ وَيَذَرُهُمْ فِى طُغْيَٰنِهِمْ
يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَىٰهَا ۖ
قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ رَبِّى ۖ لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَآ إِلَّا هُوَ ۚ
ثَقُلَتْ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَا تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً ۗ
يَسْـَٔلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِىٌّ عَنْهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ ٱللَّهِ
وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

بتحقیق, گروه بسیاری از جن وانس را برای جهنم آفریده ایم, آنها دلهایی دارند که با آن نمی فهمند, وچشمانی دارند که با آن نمی بینند, وگوشهایی دارند که با آن نمی شنوند, آنان مانند چهار پایانند, بلکه اینان گمراه ترند, اینان همان غافلانند. ﴿۱۷۹﴾ وبرای خدا, نامهای نیک است, پس به آن (نامها) اورا بخوانید, وکسانی را که در نامهایش تحریف (وکجروی) می کنند, رها کنید, بزودی آنها کیفر آنچه را می کردند, خواهند دهد. ﴿۱۸۰﴾ و از (میان) آنان که آفریده ایم, گروهی هستند که به حق هدایت می نمایند, وبه آن (حکم و) عدالت می کنند. ﴿۱۸۱﴾ وکسانی که آیات ما را تکذیب کردند, به تدریج از جایی که نمی دانند, گرفتارشان خواهیم کرد. ﴿۱۸۲﴾ و به آنها مهلت می دهم, بی گمان تدبیر من متین (واستوار) است. ﴿۱۸۳﴾ آیا فکر نکرده اند که همنشین آنها (= رسول خدا) هیچ گونه (نشانی از) دیوانگی ندارد؟ او تنها بیم دهنده ی آشکار است. ﴿۱۸٤﴾ آیا در ملکوت آسمانها وزمین, وآنچه خدا آفریده است, نمی نگرند؟! و(آیا فکر نمی کنند) شاید اجلشان نزدیک شده باشد؟! پس بعد از این (قرآن), به کدام سخن, ایمان خواهند آورد؟! ﴿۱۸۵﴾ هرکس را که خدا گمراه کند, پس هدایت کننده ای برایش نیست, وآنها را در سرکشی وطغیانشان سر گردان رها می کند. ﴿۱۸٦﴾ (ای پیامبر) دربارۀ قیامت از تو سؤال می کنند, کی واقع می شود؟ بگو: «مسلماً علم آن فقط نزد پروردگار من است, وجز او کسی وقتش را (نمی داند و) آشکار نسازد , (دانستن آن) در آسمانها وزمین سنگین (و پوشیده) است, وجز بطور ناگهانی, به سوی شما نمی آید». (چنان) از تو سؤال می کنند که گویی تو از وقوع آن خبر داری, بگو: «علم آن, فقط نزد خداست, ولی بیشتر مردم نمی دانند». ﴿۱۸۷﴾

قُل لَّآ أَمۡلِكُ لِنَفۡسِي نَفۡعٗا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ
وَلَوۡ كُنتُ أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ لَٱسۡتَكۡثَرۡتُ مِنَ ٱلۡخَيۡرِ وَمَا
مَسَّنِيَ ٱلسُّوٓءُۚ إِنۡ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ وَبَشِيرٞ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ
﴿١٨٨﴾ ۞ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ وَجَعَلَ
مِنۡهَا زَوۡجَهَا لِيَسۡكُنَ إِلَيۡهَاۖ فَلَمَّا تَغَشَّىٰهَا حَمَلَتۡ
حَمۡلٗا خَفِيفٗا فَمَرَّتۡ بِهِۦۖ فَلَمَّآ أَثۡقَلَت دَّعَوَا ٱللَّهَ
رَبَّهُمَا لَئِنۡ ءَاتَيۡتَنَا صَٰلِحٗا لَّنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ
﴿١٨٩﴾ فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُمَا صَٰلِحٗا جَعَلَا لَهُۥ شُرَكَآءَ فِيمَآ
ءَاتَىٰهُمَاۚ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿١٩٠﴾ أَيُشۡرِكُونَ
مَا لَا يَخۡلُقُ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ ﴿١٩١﴾ وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ
لَهُمۡ نَصۡرٗا وَلَآ أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ﴿١٩٢﴾ وَإِن
تَدۡعُوهُمۡ إِلَى ٱلۡهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمۡۚ سَوَآءٌ عَلَيۡكُمۡ
أَدَعَوۡتُمُوهُمۡ أَمۡ أَنتُمۡ صَٰمِتُونَ ﴿١٩٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ عِبَادٌ أَمۡثَالُكُمۡۖ
فَٱدۡعُوهُمۡ فَلۡيَسۡتَجِيبُواْ لَكُمۡ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ
﴿١٩٤﴾ أَلَهُمۡ أَرۡجُلٞ يَمۡشُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَيۡدٖ يَبۡطِشُونَ
بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ أَعۡيُنٞ يُبۡصِرُونَ بِهَآۖ أَمۡ لَهُمۡ ءَاذَانٞ
يَسۡمَعُونَ بِهَاۗ قُلِ ٱدۡعُواْ شُرَكَآءَكُمۡ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا
تُنظِرُونِ ﴿١٩٥﴾

بگو: «من مالک سود وزیان خویشتن نیستم, مگر آنچه را خدا بخواهد, واگر غیب می دانستم, خیر (وسود) بسیاری (برای خود) فراهم می ساختم, وهیچ بدی (وزیانی) به من نمی رسید, من (کسی) نیستم, جز بیم دهنده, وبشارت دهنده ای برای گروهی که ایمان دارند. ﴿۱۸۸﴾ اوست که شما را از یک تن آفرید, وهمسرش را (نیز) از خودش پدید آورد؛ تا در کناراو آرام بگیرد, پس چون (مرد باهمسرش) آمیزش کرد, حملی سبک بر داشت, پس مدتی با آن (حمل) گذرانید, وچون سنگین شد, هر دو (زن وشوهر) به درگاه الله, پروردگارشان دعا کردند, که: «اگر (فرزندی) تندرست (وشایسته) به ما بدهی, مسلماً از سپاسگزاران خواهیم بود». ﴿۱۸۹﴾ پس چون (خداوند, فرزندی) تندرست (وشایسته) به آنها داد, برای او در آنچه به آنان داده بود, شریکانی قرار دادند, پس خداوند برتراست از آنچه شریک (وهمتای) او قرار می دهند. ﴿۱۹۰﴾ آیا چیزی را شریک می گیرند که چیزی را نمی آفرینند وخودشان مخلوقند. ﴿۱۹۱﴾ ونمی توانند آنها را یاری کنند, ونه خودشان را یاری می دهند. ﴿۱۹۲﴾ واگر آنها را به سوی هدایت دعوت کنید, از شما پیروی نمی کنند, برای شما یکسان است, خواه آنها را دعوت کنید ویا خاموش باشید. ﴿۱۹۳﴾ بی گمان آنهایی را که غیر از الله می خوانید, بندگانی همچون شما هستند, پس آنها را بخوانید, اگر راست می گویید (وآنها خدا هستند), پس باید (دعای) شما را اجابت کنند! ﴿۱۹۴﴾ آیا پاهایی دارند که با آن راه بروند؟! یا دستهایی دارند, که با آن چیزی را بگیرند؟! یا چشمانی دارند, که با آن ببینند؟! یا گوشهایی دارند, که با آن بشنوند؟! (ای پیامبر! به مشرکین) بگو: «شریکانتان را بخوانید, سپس (بر ضد من) تدبیر (ونیرنگ) کنید, ومرا مهلت ندهید. ﴿۱۹۵﴾

إِنَّ وَلِيِّۦَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى نَزَّلَ ٱلْكِتَٰبَ ۖ وَهُوَ يَتَوَلَّى
ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٩٦﴾ وَٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا
يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَآ أَنفُسَهُمْ يَنصُرُونَ
﴿١٩٧﴾ وَإِن تَدْعُوهُمْ إِلَى ٱلْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا۟ ۖ وَتَرَىٰهُمْ
يَنظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خُذِ ٱلْعَفْوَ
وَأْمُرْ بِٱلْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَإِمَّا
يَنزَغَنَّكَ مِنَ ٱلشَّيْطَٰنِ نَزْغٌ فَٱسْتَعِذْ بِٱللَّهِ ۚ إِنَّهُۥ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْا۟ إِذَا مَسَّهُمْ
طَٰٓئِفٌ مِّنَ ٱلشَّيْطَٰنِ تَذَكَّرُوا۟ فَإِذَا هُم مُّبْصِرُونَ
﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَٰنُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ فِى ٱلْغَىِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ
﴿٢٠٢﴾ وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم بِـَٔايَةٍ قَالُوا۟ لَوْلَا ٱجْتَبَيْتَهَا ۚ قُلْ
إِنَّمَآ أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ مِن رَّبِّى ۚ هَٰذَا بَصَآئِرُ مِن
رَّبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا
قُرِئَ ٱلْقُرْءَانُ فَٱسْتَمِعُوا۟ لَهُۥ وَأَنصِتُوا۟ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَٱذْكُر رَّبَّكَ فِى نَفْسِكَ تَضَرُّعًا
وَخِيفَةً وَدُونَ ٱلْجَهْرِ مِنَ ٱلْقَوْلِ بِٱلْغُدُوِّ وَٱلْءَاصَالِ
وَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْغَٰفِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ
لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِۦ وَيُسَبِّحُونَهُۥ وَلَهُۥ
يَسْجُدُونَ ۩ ﴿٢٠٦﴾

همانا یاور (و سرپرست) من, خداوندی است که (این) کتاب را نازل کرده, واو یاور (وکارساز) صالحان است. ﴿۱۹۶﴾ وکسانی را که به جای او می خوانید, نمی توانند شما را یاری کنند, و نه خودشان را یاری دهند. ﴿۱۹۷﴾ واگر آنها را به سوی هدایت دعوت کنید, (سخنانتان را) نمی شنوند, وآنان را می بینی که به تو نگاه می کنند, در حالی که نمی بینند». ﴿۱۹۸﴾ (ای پیامبر!) گذشت را پیشه کن, وبه نیکی فرمان ده, واز نادانان روی بگردان. ﴿۱۹۹﴾ واگر از سوی شیطان وسوسه ای به تو رسد, به خدا پناه ببر, بی گمان او شنوای داناست. ﴿۲۰۰﴾ همانا کسانی که پرهیزگاری می کنند, چون (خاطره و) وسوسه ای از شیطان به آنها برسد, به یاد (خدا) می افتند (وخدا را یاد می کنند) پس نا گهان بینا می گردند. ﴿۲۰۱﴾ و برادرانشان (از شیطان) آنان را به گمراهی می کشانند, سپس (در این زمینه) کوتاهی نمی کنند. ﴿۲۰۲﴾ وچون آیه (و معجزه) ای برای آنان نیاوری, گویند: «چرا خودت آن را بر نگزیدی؟!». بگو: «من فقط از چیزی پیروی می کنم که از پروردگارم به من وحی می شود, این (قرآن) حجتها (وبینا)یی از طرف پروردگارتان, ومایهٔ هدایت و رحمت است برای گروهی که ایمان می آورند». ﴿۲۰۳﴾ وچون قرآن خوانده شود, پس به آن گوش فرا دهید, وخاموش باشید, تا مشمول رحمت شوید. ﴿۲۰۴﴾ وپروردگارت را در دل خود, با تضرع وبیم, نه با صدای بلند, در صبحگاهان وشامگاهان, یادکن, واز غافلان مباش. ﴿۲۰۵﴾ همانا کسانی که در نزد پروردگار تو هستند, از عبادتش تکبر نمی ورزند, واو را به پاکی یاد می کنند, وبرایش سجده می کنند. ﴿۲۰۶﴾

سورة الأنفال

بسم الله الرحمن الرحيم

يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْأَنفَالِ ۖ قُلِ ٱلْأَنفَالُ لِلَّهِ وَٱلرَّسُولِ ۖ
فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَصْلِحُواْ ذَاتَ بَيْنِكُمْ ۖ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥٓ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١﴾ إِنَّمَا ٱلْمُؤْمِنُونَ
ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ
ءَايَـٰتُهُۥ زَادَتْهُمْ إِيمَـٰنًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾
ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَمِمَّا رَزَقْنَـٰهُمْ
يُنفِقُونَ ﴿٣﴾ أُوْلَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُؤْمِنُونَ حَقًّا ۚ لَّهُمْ
دَرَجَـٰتٌ عِندَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾
كَمَآ أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنۢ بَيْتِكَ بِٱلْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا
مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ لَكَـٰرِهُونَ ﴿٥﴾ يُجَـٰدِلُونَكَ فِى ٱلْحَقِّ
بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى ٱلْمَوْتِ وَهُمْ
يَنظُرُونَ ﴿٦﴾ وَإِذْ يَعِدُكُمُ ٱللَّهُ إِحْدَى ٱلطَّآئِفَتَيْنِ
أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ ٱلشَّوْكَةِ
تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُحِقَّ ٱلْحَقَّ بِكَلِمَـٰتِهِۦ
وَيَقْطَعَ دَابِرَ ٱلْكَـٰفِرِينَ ﴿٧﴾ لِيُحِقَّ ٱلْحَقَّ وَيُبْطِلَ
ٱلْبَـٰطِلَ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

سورۂ انفال

به نام خداوند بخشندۂ مهربان

از تو در بارۂ انفال (= غنایم) سؤال می کنند، بگو: «انفال از آنِ خدا و پیامبر است, پس از خدا بترسید؛ و میانۂ خودتان را اصلاح کنید, وخدا و پیامبرش را اطاعت کنید؛ اگر ایمان دارید. ﴿۱﴾ مؤمنان تنها کسانی هستند که چون نام خدا برده شود, دلهایشان ترسان گردد, وچون آیات او بر آنها خوانده شود, ایمانشان افزون گردد, و بر پروردگارشان توکل می کنند. ﴿۲﴾ کسانی که نماز را بر پا می دارند, واز آنچه به آنان روزی داده ایم, انفاق می کنند. ﴿۳﴾ اینان, مؤمنان حقیقی هستند, برای آنان درجاتی پیاپی (عالی) نزد پروردگارشان است, و(همچنین) آمرزش, وروزی فراوان ونیکو (در بهشت) است. ﴿٤﴾ همانگونه که پروردگارت تو را به حق از خانه ات (= مدینه, به سوی میدان بدر) بیرون آورد, در حالی که گروهی از مؤمنان نا خشنود بودند. ﴿٥﴾ آنها پس از آن که حقیقت آشکار شد؛ در بارۂ حق (= جهاد) با تو مجادله می کنند, گویی به سوی مرگ رانده می شوند, وخود می نگرند. ﴿٦﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که خداوند به شما وعده داد که یکی از دو گروه (= کاروان تجاری یا لشکر) نصیب شما خواهد بود, وشما دوست می داشتید که کاروان غیر جنگی (تجاری) برای شما باشد, وخداوند می خواست با سخنان خویش حق را پا یدار (واستوار) کند وریشۂ کافران را قطع کند. ﴿۷﴾ تا حق را ثابت, وباطل را از میان بر دارد, اگر چه گنهکاران نا خشنود باشند. ﴿۸﴾

إِذۡ تَسۡتَغِيثُونَ رَبَّكُمۡ فَٱسۡتَجَابَ لَكُمۡ أَنِّي مُمِدُّكُم
بِأَلۡفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُرۡدِفِينَ ٩ وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ
إِلَّا بُشۡرَىٰ وَلِتَطۡمَئِنَّ بِهِۦ قُلُوبُكُمۡۚ وَمَا ٱلنَّصۡرُ إِلَّا
مِنۡ عِندِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ١٠ إِذۡ
يُغَشِّيكُمُ ٱلنُّعَاسَ أَمَنَةٗ مِّنۡهُ وَيُنَزِّلُ عَلَيۡكُم مِّنَ
ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذۡهِبَ عَنكُمۡ رِجۡزَ
ٱلشَّيۡطَٰنِ وَلِيَرۡبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمۡ وَيُثَبِّتَ بِهِ ٱلۡأَقۡدَامَ
١١ إِذۡ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ أَنِّي مَعَكُمۡ فَثَبِّتُواْ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ سَأُلۡقِي فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
ٱلرُّعۡبَ فَٱضۡرِبُواْ فَوۡقَ ٱلۡأَعۡنَاقِ وَٱضۡرِبُواْ مِنۡهُمۡ كُلَّ
بَنَانٖ ١٢ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ شَآقُّواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ وَمَن
يُشَاقِقِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ١٣
ذَٰلِكُمۡ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلۡكَٰفِرِينَ عَذَابَ ٱلنَّارِ
١٤ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
زَحۡفٗا فَلَا تُوَلُّوهُمُ ٱلۡأَدۡبَارَ ١٥ وَمَن يُوَلِّهِمۡ يَوۡمَئِذٖ
دُبُرَهُۥٓ إِلَّا مُتَحَرِّفٗا لِّقِتَالٍ أَوۡ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٖ فَقَدۡ
بَآءَ بِغَضَبٖ مِّنَ ٱللَّهِ وَمَأۡوَىٰهُ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ
ٱلۡمَصِيرُ ١٦

(بیاد آورید) هنگامی که از پروردگارتان (فریاد و) یاری می خواستید, پس او (خواستهٔ) شما را پذیرفت. (وفرمود:): «من شما را با یک هزار از فرشتگان, که پیاپی فرود می آیند, یاری می کنم». ﴿۹﴾ وخداوند این (یاری ومدد) را تنها برای شادی واطمینان قلب شما قرار داد, وگرنه, پیروزی جز از طرف خدا نیست, به راستی خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۱۰﴾ (وبه یاد آورید) هنگامی را که خواب سبکی که آرامشی از سوی او بود, شما را فرا گرفت, واز آسمان آبی بر شما فرو فرستاد, تا شما را با آن پاک کند, وپلیدی شیطان را از شما دور سازد, ودلهای شما را محکم بدارد, و گامهایتان را با آن استوار کند. ﴿۱۱﴾ (وبه یاد آور) هنگامی که پروردگارت به فرشتگان وحی کرد: « من با شما هستم, پس کسانی را که ایمان آورده اند؛ ثابت قدم دارید, به زودی دردل کسانی که کافر شدند؛ ترس وهراس می افکنم, پس بر فراز گردنها بزنید, وهمهٔ انگشتانشان را بزنید (وقطع کنید). ﴿۱۲﴾ این بخاطر آن است که آنها با خدا ورسولش مخالفت کردند, وهر کس با خدا و رسولش مخالفت کند, پس (بداند که) خداوند سخت کیفراست. ﴿۱۳﴾ (ای کافران) شما این (عذاب ومجازات در دنیا) را بچشید! و(بدانید) که برای کافران (در قیامت) عذاب آتش است.﴿۱٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! چون با انبوه کافران (در میدان جنگ) روبرو شوید, پس به آنها پشت نکنید. ﴿۱۵﴾ وهر کس در آن روز به آنها پشت کند ـ مگر آنکه (هدفش از کناره گیری) برای حملهٔ دوباره یا (به قصد) پیوستن به گروهی (دیگر باشد) ـ به خشم خدا بازگشته (وسزاوار) است, وجایگاه او جهنم است, وچه بد جایگاهی است. ﴿۱٦﴾

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ قَتَلَهُمْ ۚ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ
رَمَيْتَ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ رَمَىٰ ۚ وَلِيُبْلِيَ ٱلْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ
بَلَآءً حَسَنًا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾ ذَٰلِكُمْ
وَأَنَّ ٱللَّهَ مُوهِنُ كَيْدِ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٨﴾ إِن
تَسْتَفْتِحُوا۟ فَقَدْ جَآءَكُمُ ٱلْفَتْحُ ۖ وَإِن تَنتَهُوا۟ فَهُوَ
خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَعُودُوا۟ نَعُدْ وَلَن تُغْنِىَ عَنكُمْ فِئَتُكُمْ
شَيْـًٔا وَلَوْ كَثُرَتْ وَأَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَوَلَّوْا۟
عَنْهُ وَأَنتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ
قَالُوا۟ سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٢١﴾ ۞ إِنَّ شَرَّ
ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلصُّمُّ ٱلْبُكْمُ ٱلَّذِينَ لَا
يَعْقِلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَوْ عَلِمَ ٱللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَّأَسْمَعَهُمْ ۖ
وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوا۟ وَّهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱسْتَجِيبُوا۟ لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ
لِمَا يُحْيِيكُمْ ۖ وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ
ٱلْمَرْءِ وَقَلْبِهِۦ وَأَنَّهُۥٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَٱتَّقُوا۟
فِتْنَةً لَّا تُصِيبَنَّ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مِنكُمْ خَآصَّةً ۖ
وَٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

پس شما آنها را نکشتید, بلکه خداوند آنها را کشت. وهنگامی که (به سوی آنها خاک وسنگ) انداختی, تو نینداختی, بلکه خدا انداخت, تا مؤمنان را به آزمایشی نیکو از جانب خود بیازماید, بی گمان خداوند شنوای داناست. ﴿۱۷﴾ این (واقعه) چنین بود (که دیدید) و(بدانید که) همانا خداوند سست کنندۀ مکر (ونقشه های) کافران است. ﴿۱۸﴾ (ای کافران!) خواهان فتح وپیروزی (حق) هستید, پس بی گمان فتح وپیروزی (مسلمانان) برایتان آمد, واگر (از کفر ومخالفت وجنگ) دست بردارید, برای شما بهتراست. واگر باز گردید, (ما هم) باز خواهیم گشت, وگروه شما هر چند زیاد باشد, شما را بی نیاز نخواهد کرد, (زیرا) که خداوند با مؤمنان است. ﴿۱۹﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! خدا و رسولش را اطاعت کنید, و از او روی نگردانید در حالی که (سخن او را) می شنوید. ﴿۲۰﴾ و مانند کسانی نباشید که گفتند: «شنیدیم» حال آنکه آنان نمی شنیدند. ﴿۲۱﴾ همانا بدترین جنبدگان نزد خدا, (افراد) کر و لالی هستند, که نمی اندیشند. ﴿۲۲﴾ واگر خداوند خیری در آنها می دانست, قطعاً به آنان می شنواند, واگر (هم با این حال) به آنان می شنواند, باز روی می گرداندند و اعراض (وسرپیچی) می کردند. ﴿۲۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! (دعوت) خدا و پیامبر (او) را اجابت کنید, هنگامی که شما را به سوی چیزی فرا می خواند که شما را حیات (وزندگی) می بخشد, وبدانید که خداوند میان شخص وقلب او حایل می شود, و(بدانید) که به سوی او محشور خواهید شد. ﴿۲۴﴾ واز فتنه ای بپرهیزید که تنها به ستمکاران شما نمی رسد, (بلکه همه را فرا می گیرد) وبدانید که خداوند سخت کیفراست! ﴿۲۵﴾

وَٱذۡكُرُوٓاْ إِذۡ أَنتُمۡ قَلِيلٞ مُّسۡتَضۡعَفُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ
تَخَافُونَ أَن يَتَخَطَّفَكُمُ ٱلنَّاسُ فَـَٔاوَىٰكُمۡ وَأَيَّدَكُم
بِنَصۡرِهِۦ وَرَزَقَكُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ
﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَخُونُواْ ٱللَّهَ وَٱلرَّسُولَ
وَتَخُونُوٓاْ أَمَٰنَٰتِكُمۡ وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَٱعۡلَمُوٓاْ
أَنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ فِتۡنَةٞ وَأَنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥٓ
أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿٢٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَتَّقُواْ
ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّكُمۡ فُرۡقَانٗا وَيُكَفِّرۡ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ
وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۗ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٢٩﴾ وَإِذۡ
يَمۡكُرُ بِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِيُثۡبِتُوكَ أَوۡ يَقۡتُلُوكَ أَوۡ
يُخۡرِجُوكَۚ وَيَمۡكُرُونَ وَيَمۡكُرُ ٱللَّهُۖ وَٱللَّهُ خَيۡرُ
ٱلۡمَٰكِرِينَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُنَا قَالُواْ قَدۡ
سَمِعۡنَا لَوۡ نَشَآءُ لَقُلۡنَا مِثۡلَ هَٰذَآ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّآ
أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذۡ قَالُواْ ٱللَّهُمَّ إِن كَانَ
هَٰذَا هُوَ ٱلۡحَقَّ مِنۡ عِندِكَ فَأَمۡطِرۡ عَلَيۡنَا حِجَارَةٗ
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ أَوِ ٱئۡتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٣٢﴾ وَمَا
كَانَ ٱللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمۡ وَأَنتَ فِيهِمۡۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ
مُعَذِّبَهُمۡ وَهُمۡ يَسۡتَغۡفِرُونَ ﴿٣٣﴾

وبه یاد آورید زمانی را که شما در روی زمین اندک وناتوان بودید, می ترسیدید که مردم شما را بربایند, پس خداوند شما را پناه داد, وبا یاری خود شمارا تأیید (وتقویت) کرد, واز چیزهای پاکیزه به شما روزی بخشید, شاید شما سپاسگزار باشید. ﴿۲۶﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! به خدا وپیامبر (او) خیانت نکنید, و(نیز) در امانتهای خود, در حالی که می دانید خیانت نورزید. ﴿۲۷﴾ وبدانید که اموال شما, واولاد شما, (وسیلهٔ) آزمایش است, وهمانا خداوند است که پاداش بزرگ نزد اواست. ﴿۲۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر از خدا بترسید برای شما راه نجات (و وسیله ای برای جدایی حق از باطل) قرار می دهد, وگناهانتان را می پوشاند, وشما را می آمرزد, وخداوند صاحب فضل وبخشش بزرگ است. ﴿۲۹﴾ و (به یاد آور) آنگاه که کافران در (بارهٔ) تو نقشه می کشیدند, که تو را به زندان بیفکنند, یا تو را بکشند, ویا (از مکه) بیرونت کنند, آنها چاره ومکرمی اندیشیدند, وخدا (هم) تدبیر می کرد, وخداوند بهترین (چاره جویان و) تدبیر کنندگان است. ﴿۳۰﴾ وچون آیات ما بر آنها خوانده شود, گویند: «همانا شنیدیم, اگر ما (هم) بخواهیم, مانند آن را می گوییم, اینها جز افسانه های پیشینیان نیست». ﴿۳۱﴾ و (به یاد آور) آنگاه که گفتند: «پروردگارا! اگر این (قرآن) حق است, واز جانب توست, پس از آسمان سنگی بر ما بباران, یا عذاب دردناکی بر ما بفرست». ﴿۳۲﴾ وتا تو (ای پیامبر) در میان آنها هستی, خداوند آنها را عذاب نخواهد کرد, و(نیز) تا زمانی که استغفار می کنند؛ خداوند عذابشان نمی کند. ﴿۳۳﴾

وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ ٱللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَمَا كَانُوٓاْ أَوْلِيَآءَهُۥٓ ۚ إِنْ أَوْلِيَآؤُهُۥٓ إِلَّا ٱلْمُتَّقُونَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِندَ ٱلْبَيْتِ إِلَّا مُكَآءً وَتَصْدِيَةً ۚ فَذُوقُواْ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُنفِقُونَ أَمْوَٰلَهُمْ لِيَصُدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ۚ فَسَيُنفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ ۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿٣٦﴾ لِيَمِيزَ ٱللَّهُ ٱلْخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ ٱلْخَبِيثَ بَعْضَهُۥ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكُمَهُۥ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُۥ فِي جَهَنَّمَ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ﴿٣٧﴾ قُل لِّلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِن يَنتَهُواْ يُغْفَرْ لَهُم مَّا قَدْ سَلَفَ وَإِن يَعُودُواْ فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَٰتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ ٱلدِّينُ كُلُّهُۥ لِلَّهِ ۚ فَإِنِ ٱنتَهَوْاْ فَإِنَّ ٱللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِن تَوَلَّوْاْ فَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَوْلَىٰكُمْ ۚ نِعْمَ ٱلْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٤٠﴾

وچرا خداوند آنها را عذاب نکند, حال آنکه آنان (مردم را) از مسجد الحرام باز می دارند, در حالی که آنان متولیان و سرپرست آن نیستند (ولیاقت آن را ندارند) متولی و سرپرست آن تنها پرهیزگارانند, ولی بیشترشان نمی دانند. ﴿۳٤﴾ ونمازشان نزد خانهٔ (کعبه) چیزی جز سوت کشیدن وکف زدن نبود, پس به (کیفر) کفرتان, عذاب را بچشید. ﴿۳٥﴾ به راستی کسانی که کافر شدند, اموالشان را برای بازداشتن (مردم) از راه خدا خرج می کنند, پس به زودی همه را خرج می کنند, آنگاه (مایهٔ) حسرت وپیشمانی بر آنان خواهد بود, سپس شکست می خورند, و(سرانجام) کسانی که کافر شدند, بسوی (آتش) جهنم رانده می شوند. ﴿۳٦﴾ تا خداوند پلید را از پاک جدا سازد, وپلیدان را روی هم بگذارد, آنگاه همگی را متراکم سازد, وسپس یک جا در دوزخ قرار دهد, اینها همان زیانکاران (واقعی) هستند. ﴿۳۷﴾ (ای پیامبر!) به کسانی که کافر شدند بگو: «اگر (از کفر ودشمنی) دست بر دارند, گذشته هایشان آمرزیده می شود, واگر (به همان اعمال خود) بازگردند, پس بی گمان سنت (وروش خداوند دربارهٔ) پیشینیان گذشته است (ودربارهٔ آنها نیزاجرا می شود). ﴿۳۸﴾ و با آنها پیکار کنید, تا فتنهٔ (شرک) ریشه کن شود, و(پرستش و) دین , همه از آن خدا باشد, پس اگر آنها (از شرک وآزار واذیت) دست بر دارند, خداوند به آنچه می کنند؛ بیناست. ﴿۳۹﴾ واگر (سرپیچی و) روی گردانی کنند, پس بدانید که خداوند سرپرست (ومولای) شماست, چه نیکو سرپرست وچه نیکو یاوری است. ﴿٤۰﴾

۞ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا غَنِمۡتُم مِّن شَيۡءٖ فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُۥ
وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينِ
وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِ إِن كُنتُمۡ ءَامَنتُم بِٱللَّهِ وَمَآ أَنزَلۡنَا
عَلَىٰ عَبۡدِنَا يَوۡمَ ٱلۡفُرۡقَانِ يَوۡمَ ٱلۡتَقَى ٱلۡجَمۡعَانِۗ
وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾ إِذۡ أَنتُم بِٱلۡعُدۡوَةِ
ٱلدُّنۡيَا وَهُم بِٱلۡعُدۡوَةِ ٱلۡقُصۡوَىٰ وَٱلرَّكۡبُ أَسۡفَلَ
مِنكُمۡۚ وَلَوۡ تَوَاعَدتُّمۡ لَٱخۡتَلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡمِيعَٰدِ
وَلَٰكِن لِّيَقۡضِيَ ٱللَّهُ أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗا لِّيَهۡلِكَ
مَنۡ هَلَكَ عَنۢ بَيِّنَةٖ وَيَحۡيَىٰ مَنۡ حَيَّ عَنۢ بَيِّنَةٖۗ
وَإِنَّ ٱللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ إِذۡ يُرِيكَهُمُ ٱللَّهُ فِي
مَنَامِكَ قَلِيلٗاۖ وَلَوۡ أَرَىٰكَهُمۡ كَثِيرٗا لَّفَشِلۡتُمۡ
وَلَتَنَٰزَعۡتُمۡ فِي ٱلۡأَمۡرِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ سَلَّمَۗ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ
بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٤٣﴾ وَإِذۡ يُرِيكُمُوهُمۡ إِذِ ٱلۡتَقَيۡتُمۡ فِيٓ
أَعۡيُنِكُمۡ قَلِيلٗا وَيُقَلِّلُكُمۡ فِيٓ أَعۡيُنِهِمۡ لِيَقۡضِيَ ٱللَّهُ
أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗاۗ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ
﴿٤٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا لَقِيتُمۡ فِئَةٗ فَٱثۡبُتُواْ
وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿٤٥﴾

وبدانید که هرگونه غنیمتی به دست آوردید, یک پنجمش برای خدا, وبرای پیامبر, وبرای خویشان, ویتیمان ومسکینان ودر راه ماندگان است, اگر به خدا وآنچه بر بندهٔ خود در روز فرقان (= جدایی حق از باطل), روز بر خورد دو گروه (مؤمنین ومشرکین در بدر) نازل کردیم, ایمان آورده اید, وخداوند بر هرچیز تواناست. ﴿٤١﴾ آنگاه که شما به کنارهٔ نزدیکتر بودید، وآنها به کنارهٔ دورتر بودند، وکاروان (قریش) پایین تر از شما بود, واگر با یکدیگر وعده می گذاشتید, قطعاً در(انجام) وعدهٔ (خود) اختلاف می کردید, ولی خداوند (بدون میعاد, شما را جمع کرد وروبروی یکدیگر قرار داد) تا کاری را که می بایست انجام شود, به انجام برساند, تا آن که هلاک (ونابود) می شود, از روی دلیل (وحجت) هلاک شود, وکسی که زنده می ماند, از روی دلیل (وحجت) زنده ماند, وهمانا خداوند شنوای داناست. ﴿٤٢﴾ (بیاد آور) آنگاه که خداوند (عدهٔ) آنها را در خوابت به تو اندک نشان داد, واگر زیاد نشان می داد؛ مسلماً سست می شدید, ودر این کار اختلاف می کردید, ولی خداوند (شما را از سستی واختلاف) سلامت داشت, بی گمان او به آنچه در سینه هاست؛ آگاه است. ﴿٤٣﴾ و(بیاد آور) آنگاه که چون باهم روبروشدید, آنها را به چشم شما کم نشان داد, وشما را (نیز) به چشم آنها کم جلوه داد, تا خداوند, کاری را که می بایست انجام شود, به انجام برساند, وهمهٔ کارها به خدا باز گردانده می شود. ﴿٤٤﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی می که با گروهی (از دشمن) روبرو شدید, پایدار (وثابت قدم) باشید, و خدا را بسیار یاد کنید, تا رستگار شوید. ﴿٤٥﴾

وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَا تَنَٰزَعُواْ فَتَفۡشَلُواْ
وَتَذۡهَبَ رِيحُكُمۡۖ وَٱصۡبِرُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ
﴿٤٦﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّذِينَ خَرَجُواْ مِن دِيَٰرِهِم بَطَرٗا
وَرِئَآءَ ٱلنَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ وَٱللَّهُ بِمَا
يَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ﴿٤٧﴾ وَإِذۡ زَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ
أَعۡمَٰلَهُمۡ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمُ ٱلۡيَوۡمَ مِنَ
ٱلنَّاسِ وَإِنِّي جَارٞ لَّكُمۡۖ فَلَمَّا تَرَآءَتِ ٱلۡفِئَتَانِ
نَكَصَ عَلَىٰ عَقِبَيۡهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّنكُمۡ إِنِّيٓ
أَرَىٰ مَا لَا تَرَوۡنَ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَۚ وَٱللَّهُ شَدِيدُ
ٱلۡعِقَابِ ﴿٤٨﴾ إِذۡ يَقُولُ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِي
قُلُوبِهِم مَّرَضٌ غَرَّ هَٰٓؤُلَآءِ دِينُهُمۡۗ وَمَن يَتَوَكَّلۡ
عَلَى ٱللَّهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٤٩﴾ وَلَوۡ تَرَىٰٓ
إِذۡ يَتَوَفَّى ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَضۡرِبُونَ
وُجُوهَهُمۡ وَأَدۡبَٰرَهُمۡ وَذُوقُواْ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ﴿٥٠﴾
ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيكُمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيۡسَ
بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ﴿٥١﴾ كَدَأۡبِ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ
مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ
بِذُنُوبِهِمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿٥٢﴾

و خدا و پیامبرش را اطاعت کنید, وبا همدیگر نزاع نکنید, که سست شوید, وقوت (ومهابت) شما از میان برود, وصبر کنید, بی گمان خداوند با صابران است. ﴿٤٦﴾ ومانند کسانی نباشید که باسرکشی وخود نمایی به مردم, از سرزمین خود (مکه) بیرون آمدند, و(مردم را) از راه خدا باز می داشتند, وخداوند به آنچه می کنند؛ احاطه دارد. ﴿٤٧﴾ و(به یاد بیاورید) هنگامی را که شیطان اعمال آنها را در نظرشان بیاراست, وگفت: «امروز هیچ کس از مردم بر شما پیروز نخواهد شد, ومن حامی (وپناه دهندۀ) شما هستم». پس هنگامی که دو گروه روبرو شدند, به عقب بازگشت, وگفت: «بی گمان من از شما بیزارم, به راستی من چیزی را می بینم که شما نمی بینید, همانا من از خدا می ترسم, وخداوند سخت کیفر است!». ﴿٤٨﴾ و (به یاد آورید) هنگامی را که منافقان وآنان که در دلهایشان بیماری است, می گفتند: «اینان را دینشان بفریفته است». وهرکس بر خدا توکل کند, پس بی گمان خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿٤٩﴾ واگر ببینی هنگامی که فرشتگان (مرگ) جان کافران را می گیرند, به صورت وپشت آنها می زنند و(می گویند:) «عذاب سوزنده را بچشید» (هر آینه تعجب می کردی). ﴿٥٠﴾ این به (خاطر) کارهایی است که پیش از این فرستاده اید, وآنکه خداوند هرگز نسبت به بندگانش ستم روا نمی دارد. ﴿٥١﴾ همانند شیوۀ فرعونیان, وکسانی که پیش از آنان بودند, به آیات خدا کفر ورزیدند, پس خداوند آنها را به کیفر گناهانشان فرو گرفت, مسلماً خداوند نیرومند سخت کیفر است. ﴿٥٢﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ لَمۡ يَكُ مُغَيِّرٗا نِّعۡمَةً أَنۡعَمَهَا عَلَىٰ
قَوۡمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُواْ مَا بِأَنفُسِهِمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ
عَلِيمٞ ﴿٥٣﴾ كَدَأۡبِ ءَالِ فِرۡعَوۡنَ وَٱلَّذِينَ مِن
قَبۡلِهِمۡ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ فَأَهۡلَكۡنَٰهُم بِذُنُوبِهِمۡ
وَأَغۡرَقۡنَآ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ وَكُلٌّ كَانُواْ ظَٰلِمِينَ ﴿٥٤﴾
إِنَّ شَرَّ ٱلدَّوَآبِّ عِندَ ٱللَّهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَهُمۡ لَا
يُؤۡمِنُونَ ﴿٥٥﴾ ٱلَّذِينَ عَٰهَدتَّ مِنۡهُمۡ ثُمَّ
يَنقُضُونَ عَهۡدَهُمۡ فِي كُلِّ مَرَّةٖ وَهُمۡ لَا
يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾ فَإِمَّا تَثۡقَفَنَّهُمۡ فِي ٱلۡحَرۡبِ فَشَرِّدۡ بِهِم
مَّنۡ خَلۡفَهُمۡ لَعَلَّهُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِمَّا
تَخَافَنَّ مِن قَوۡمٍ خِيَانَةٗ فَٱنۢبِذۡ إِلَيۡهِمۡ عَلَىٰ سَوَآءٍۚ
إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡخَآئِنِينَ ﴿٥٨﴾ وَلَا يَحۡسَبَنَّ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ سَبَقُوٓاْۚ إِنَّهُمۡ لَا يُعۡجِزُونَ ﴿٥٩﴾ وَأَعِدُّواْ لَهُم
مَّا ٱسۡتَطَعۡتُم مِّن قُوَّةٖ وَمِن رِّبَاطِ ٱلۡخَيۡلِ
تُرۡهِبُونَ بِهِۦ عَدُوَّ ٱللَّهِ وَعَدُوَّكُمۡ وَءَاخَرِينَ مِن
دُونِهِمۡ لَا تَعۡلَمُونَهُمُ ٱللَّهُ يَعۡلَمُهُمۡۚ وَمَا تُنفِقُواْ مِن
شَيۡءٖ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ يُوَفَّ إِلَيۡكُمۡ وَأَنتُمۡ لَا
تُظۡلَمُونَ ﴿٦٠﴾ ۞ وَإِن جَنَحُواْ لِلسَّلۡمِ فَٱجۡنَحۡ لَهَا
وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦١﴾

این, بدان خاطر است که خداوند, هیچ نعمتی را که بر قومی ارزانی داشته, تغییر نمی دهد, تا آنکه آنها (روش) خودشان را تغییر دهند, وبی گمان خداوند شنوای داناست. ﴿۵۳﴾ مانند شیوهٔ فرعونیان وکسانی که پیش از آنان بودند, آیات پروردگارشان را تکذیب کردند, پس آنان را به کیفر گناهانشان هلاک کردیم, وفرعونیان را غرق نمودیم, وهمهٔ (آنها) ستمکار بودند. ﴿۵٤﴾ یقیناً, بدترین جنبندگان نزد خدا, کسانی هستند که کافر شدند, پس آنان ایمان نمی آورند. ﴿۵۵﴾ کسانی که با آنها پیمان بستی, سپس هربار پیمان خود را می شکنند, وآنها (در خیانت وپیمان شکنی از خدا) نمی ترسند. ﴿۵٦﴾ پس اگر آنها را در (میدان) جنگ بیابی, چنان به آنان حمله ببر تا کسانی که پشت سر آنها هستند (بترسند و) باشد که پند گیرند. ﴿۵۷﴾ واگر از خیانت قومی بیم داشتی؛ منصفانه (پیمان شان را) به سوی آنان بینداز (وفسخ پیمانشان را برای همگان اعلان کن), به راستی که خداوند خائنان را دوست نمی دارد. ﴿۵۸﴾ وکسانی که کافر شدند, نپندارند که پیشی گرفته اند؛ آنها هرگز ما را ناتوان نخواهند کرد. ﴿۵۹﴾ وآنچه از نیرو درتوان دارید؛ برای (مقابله با) آنها آماده سازید, و(همچنین) از اسبان بسته (ی ورزیده, مهیا کنید) تا به وسیلهٔ آن دشمن خدا ودشمن خود را بترسانید, و(همچنین) دشمنان دیگری غیر از آنها را, که شما نمی شناسید وخدا آنها را می شناسد (بترسانید) وهر چیزی را که در راه خدا خرج می کنید, (پاداشش) به تمام وکمال به شما داده می شود, وبه شما ستم نخواهد شد. ﴿٦۰﴾ واگر به صلح مایل شدند, پس تو (نیز) از در صلح درآی, وبر خدا توکل کن, بی گمان او شنوای داناست. ﴿٦۱﴾

وَإِن يُرِيدُوٓاْ أَن يَخۡدَعُوكَ فَإِنَّ حَسۡبَكَ ٱللَّهُۚ هُوَ
ٱلَّذِيٓ أَيَّدَكَ بِنَصۡرِهِۦ وَبِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَأَلَّفَ
بَيۡنَ قُلُوبِهِمۡۚ لَوۡ أَنفَقۡتَ مَا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا مَّآ
أَلَّفۡتَ بَيۡنَ قُلُوبِهِمۡ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ أَلَّفَ بَيۡنَهُمۡۚ إِنَّهُۥ
عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٦٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَسۡبُكَ ٱللَّهُ وَمَنِ
ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٦٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ حَرِّضِ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَ عَلَى ٱلۡقِتَالِۚ إِن يَكُن مِّنكُمۡ عِشۡرُونَ
صَٰبِرُونَ يَغۡلِبُواْ مِاْئَتَيۡنِۚ وَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٞ
يَغۡلِبُوٓاْ أَلۡفٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا
يَفۡقَهُونَ ﴿٦٥﴾ ٱلۡـَٰٔنَ خَفَّفَ ٱللَّهُ عَنكُمۡ وَعَلِمَ
أَنَّ فِيكُمۡ ضَعۡفٗاۚ فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّاْئَةٞ صَابِرَةٞ
يَغۡلِبُواْ مِاْئَتَيۡنِۚ وَإِن يَكُن مِّنكُمۡ أَلۡفٞ يَغۡلِبُوٓاْ أَلۡفَيۡنِ
بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ مَعَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٦٦﴾ مَا كَانَ لِنَبِيٍّ
أَن يَكُونَ لَهُۥٓ أَسۡرَىٰ حَتَّىٰ يُثۡخِنَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ
تُرِيدُونَ عَرَضَ ٱلدُّنۡيَا وَٱللَّهُ يُرِيدُ ٱلۡأٓخِرَةَۗ وَٱللَّهُ
عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٦٧﴾ لَّوۡلَا كِتَٰبٞ مِّنَ ٱللَّهِ سَبَقَ
لَمَسَّكُمۡ فِيمَآ أَخَذۡتُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿٦٨﴾ فَكُلُواْ
مِمَّا غَنِمۡتُمۡ حَلَٰلٗا طَيِّبٗاۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ
غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٦٩﴾

واگر بخواهند تو را فریب دهند, پس خدا برای تو کافی است, اوست که با یاری خود و مؤمنان تو را تأیید (وتقویت) کرد. ﴿٦٢﴾ وبین دلهای آنها الفت داد, اگر تمام آنچه را که در روی زمین است خرج می کردی, نمی توانستی بین دلهایشان الفت دهی, ولی خدا در میان آنها الفت داد, همانا او پیروزمند حکیم است. ﴿٦٣﴾ ای پیامبر! خداوند تو را و کسانی از مؤمنان را که از تو پیروی کرده اند؛ (از شر دشمنان) کفایت می کند. ﴿٦٤﴾ ای پیامبر! مؤمنان را به جنگ تشویق کن, اگر بیست نفر بردبار از شما باشند, بر دویست نفر (از کافران) غلبه می کنند, واگر صد نفر از شما باشند بر هزار نفر از کسانی که کافر شدند, غلبه می کنند, زیرا آنان گروهی هستند که نمی فهمند. ﴿٦٥﴾ اکنون خداوند به شما تخفیف داد, ودانست که در شما ناتوانی است, پس اگر صدنفر بردبار از شما باشند؛ بر دویست نفر پیروز می شوند, واگر از شما هزار نفر باشند, به فرمان خدا بر دو هزار نفر پیروز خواهند شد, وخداوند با صابران است. ﴿٦٦﴾ هیچ پیامبری را سزاوار نیست که اسیرانی داشته باشد؛ تا آنکه در زمین کشتار بسیار کند, شما (با گرفتن فدیه از اسیران) متاع دنیا را می خواهید، وخداوند (سرای) آخرت را (برای شما) می خواهد, وخداوند پیروزمند حکیم است. ﴿٦٧﴾ اگر حکم پیشین الهی نبود(که غنیمت وفدیه ی اسیر حلال است) , قطعاً در آنچه گرفتید, عذاب بزرگی به شما می رسید. ﴿٦٨﴾ پس از آنچه غنیمت گرفته اید, حلال پاکیزه بخورید, واز خدا بترسید, همانا خداوند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿٦٩﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّمَن فِيٓ أَيۡدِيكُم مِّنَ ٱلۡأَسۡرَىٰٓ إِن
يَعۡلَمِ ٱللَّهُ فِي قُلُوبِكُمۡ خَيۡرٗا يُؤۡتِكُمۡ خَيۡرٗا مِّمَّآ أُخِذَ
مِنكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٧٠﴾ وَإِن
يُرِيدُواْ خِيَانَتَكَ فَقَدۡ خَانُواْ ٱللَّهَ مِن قَبۡلُ فَأَمۡكَنَ
مِنۡهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ
ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَٰٓئِكَ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ
بَعۡضٖۚ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَمۡ يُهَاجِرُواْ مَا لَكُم مِّن
وَلَٰيَتِهِم مِّن شَيۡءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُواْۚ وَإِنِ ٱسۡتَنصَرُوكُمۡ فِي
ٱلدِّينِ فَعَلَيۡكُمُ ٱلنَّصۡرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوۡمِۭ بَيۡنَكُمۡ وَبَيۡنَهُم
مِّيثَٰقٞۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿٧٢﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٍۚ إِلَّا تَفۡعَلُوهُ تَكُن فِتۡنَةٞ فِي
ٱلۡأَرۡضِ وَفَسَادٞ كَبِيرٞ ﴿٧٣﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلَّذِينَ ءَاوَواْ
وَّنَصَرُوٓاْ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ حَقّٗاۚ لَّهُم مَّغۡفِرَةٞ
وَرِزۡقٞ كَرِيمٞ ﴿٧٤﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنۢ بَعۡدُ
وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ مَعَكُمۡ فَأُوْلَٰٓئِكَ مِنكُمۡۚ وَأُوْلُواْ
ٱلۡأَرۡحَامِ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلَىٰ بِبَعۡضٖ فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ
بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمُۢ ﴿٧٥﴾

ای پیامبر! به اسیرانی که در دست شما هستند بگو: «اگر خداوند خیری در دلهای شما بداند, بهتر از آنچه از شما گرفته شد, به شما خواهد داد, وشما را می آمرزد, وخداوند آمرزندهٔ مهربان است». ﴿۷۰﴾ واگر بخواهند به تو خیانت کنند, پس آنها پیش از این (نیز) به خدا خیانت کردند, وخداوند (تو را) بر آنها پیروز گردانید, وخداوند دانای حکیم است. ﴿۷۱﴾ همانا کسانی که ایمان آوردند, وهجرت کردند, وبا اموال وجانهایشان در راه خدا جهاد نمودند، وکسانی که (ایشان را) پناه دادند ویاری نمودند, اینان یاران (ودوستدار) یکدیگرند, وکسانی که ایمان آوردند وهجرت نکرده اند, شما هیچ گونه دوستی (ومسؤلیتی) در برابر آنها ندارید؛ تا آنکه هجرت کنند، واگر در (کار) دین از شما یاری خواستند, پس برشماست که (آنها را) یاری کنید, مگر بر علیه گروهی که میان شما وآنها پیمانی است، وخداوند به آنچه می کنید؛ بیناست. ﴿۷۲﴾ وکسانی که کافر شدند, دوستدار (ویاور) یکدیگرند, اگر (شما ای مؤمنان این کار را) نکنید, فتنه وفسادی بزرگ در زمین بر پا خواهد شد. ﴿۷۳﴾ وکسانی که ایمان آوردند, وهجرت نمودند, ودر راه خدا جهاد کردند, وکسانی که (ایشان را) پناه دادند ویاری نمودند, اینان مؤمنان حقیقی هستند, برای آنها آمرزش وروزی شایسته ای خواهد بود. ﴿۷۴﴾ وکسانی که بعد از آنها ایمان آوردند وهجرت نمودند, وبه همراه شما جهاد کردند, پس آنان از شما هستند. وخویشاوندان در کتاب خدا نسبت به یکدیگر سزاوارترند, وهمانا خداوند به همه چیز داناست. ﴿۷۵﴾

سورة توبة

بسم الله الرحمن الرحيم

بَرَآءَةٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦٓ إِلَى ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾ فَسِيحُواْ فِى ٱلْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى ٱللَّهِ ۙ وَأَنَّ ٱللَّهَ مُخْزِى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٢﴾ وَأَذَٰنٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦٓ إِلَى ٱلنَّاسِ يَوْمَ ٱلْحَجِّ ٱلْأَكْبَرِ أَنَّ ٱللَّهَ بَرِىٓءٌ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ۙ وَرَسُولُهُۥ ۚ فَإِن تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ وَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى ٱللَّهِ ۗ وَبَشِّرِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّم مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنقُصُوكُمْ شَيْـًٔا وَلَمْ يُظَٰهِرُواْ عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُّوٓاْ إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾ فَإِذَا ٱنسَلَخَ ٱلْأَشْهُرُ ٱلْحُرُمُ فَٱقْتُلُواْ ٱلْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَٱحْصُرُوهُمْ وَٱقْعُدُواْ لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ ۚ فَإِن تَابُواْ وَأَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ فَخَلُّواْ سَبِيلَهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ٱسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُۥ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

سورۀ توبه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(اعلام) بیزاری از سوی خدا وپیامبرش, به کسانی از مشرکان است که (با آنها) پیمان بسته اید. ﴿۱﴾ پس چهارماه (مهلت دارید که) در زمین سیر کنید, وبدانید که شما نمی توانید خدا را نا توان سازید, وهمانا خداوند خوار و رسوا کنندۀ کافران است. ﴿۲﴾ و (این) اعلامی است از جانب خدا وپیامبرش به مردم, در روز حج اکبر (= روز عید قربان) که: خداوند و پیامبرش از مشرکان بیزارند, پس اگر توبه کنید, برای شما بهتراست, واگر روی بگردانید (وسر پیچی کنید) پس بدانید که شما نمی توانید خدا را نا توان سازید, وکسانی که کافر شدند به عذاب دردناکی بشارت ده!. ﴿۳﴾ مگر کسانی از مشرکان که با آنها پیمان بسته اید, آنگاه آنها چیزی (از آن در حق شما) فرو گذارنکردند, وکسی را بر (علیه) شما یاری ندادند, پس پیمان آنها را تا مدت (پیمان) شان به آخر (واتمام) برسانید, همانا خداوند پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿٤﴾ پس هنگامی که ماههای حرام پایان پذیرفت؛ مشرکان را هر کجا یافتید, بکشید, وآنها را (اسیر) بگیرید, وآنها را محاصره کنید, ودر هر کمینگاه, بر سر راهشان بنشینید, پس اگر توبه کردند, ونماز را برپا داشتند, وزکات را پرداختند؛ آنها را رها کنید, بی گمان خداوند آمرزندۀ مهربان است. ﴿٥﴾ واگر یکی از مشرکان از تو پناه خواست, پس اورا پناه بده, تا سخن خدا را بشنود, سپس اورا به محل امنش برسان, این بدان سبب است که آنها گروهی اند که نمی دانند. ﴿٦﴾

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِندَ ٱللَّهِ وَعِندَ
رَسُولِهِۦٓ إِلَّا ٱلَّذِينَ عَٰهَدتُّمْ عِندَ ٱلْمَسْجِدِ
ٱلْحَرَامِ ۖ فَمَا ٱسْتَقَٰمُوا۟ لَكُمْ فَٱسْتَقِيمُوا۟ لَهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
يُحِبُّ ٱلْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾ كَيْفَ وَإِن يَظْهَرُوا۟
عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا۟ فِيكُمْ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ يُرْضُونَكُم
بِأَفْوَٰهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَٰسِقُونَ
﴿٨﴾ ٱشْتَرَوْا۟ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا۟ عَن
سَبِيلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ لَا
يَرْقُبُونَ فِى مُؤْمِنٍ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾ فَإِن تَابُوا۟ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتَوُا۟ ٱلزَّكَوٰةَ فَإِخْوَٰنُكُمْ فِى ٱلدِّينِ ۗ وَنُفَصِّلُ
ٱلْـَٔايَٰتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ وَإِن نَّكَثُوٓا۟ أَيْمَٰنَهُم مِّنۢ
بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا۟ فِى دِينِكُمْ فَقَٰتِلُوٓا۟ أَئِمَّةَ
ٱلْكُفْرِ ۙ إِنَّهُمْ لَآ أَيْمَٰنَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنتَهُونَ ﴿١٢﴾
أَلَا تُقَٰتِلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوٓا۟ أَيْمَٰنَهُمْ وَهَمُّوا۟
بِإِخْرَاجِ ٱلرَّسُولِ وَهُم بَدَءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ
أَتَخْشَوْنَهُمْ ۚ فَٱللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخْشَوْهُ إِن كُنتُم
مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

چگونه برای مشرکان نزد خدا ونزد رسولش (عهد و پیمانی خواهد بود, مگر کسانی که نزد مسجد الحرام با آنها پیمان بستید, تا زمانی که (برپیمانشان) وفا دارماندند, شما نیز(بر سرپیمانتان) وفادارباشید, بی گمان خداوند پرهیزگاران را دوست دارد. ﴿۷﴾ چگونه (پیمانی باشد) درحالی که اگر بر شما پیروز شوند, نه خویشاوندی را رعایت می کنند و نه پیمان را؟! شما را با زبان های شان خشنود می کنند, و(لی) دلهایشان ابا دارد, وبیشتر شان نافرمانند. ﴿۸﴾ آیات خدا را به بهای اندکی فروختند, پس (مردم را) از راه او (= خدا) بازداشتند, آنها کار بدی انجام می دادند! ﴿۹﴾ در بارهٔ هیچ فرد مؤمنی خویشاوندی وپیمان را رعایت نمی کنند, وآنان مردمی تجاوز کاراند. ﴿۱۰﴾ پس اگر توبه کنند, ونماز را بر پا دارند, وزکات را بدهند, برادران دینی شما هستند, وما آیات خود را برای گروهی که می دانند بیان می کنیم. ﴿۱۱﴾ واگر سوگند (وپیمانهای) خود را پس از عهد (وپیمان) خویش شکستند, ودر دین شما طعن زدند, پس با پیشوایان کفر جنگ کنید, زیرا آنها عهد (وپیمانی) ندارند, باشد که (از کردار خود) دست بر دارند. ﴿۱۲﴾ آیا با گروهی که پیمانهای خود را شکستند, وقصد اخراج پیامبر کردند, نمی جنگید؟! درحالی که آنها نخستین بار (جنگ با شما را) آغاز کردند, آیا از آنها می ترسید؟! پس خداوند سزاوارتر است که ازاوبترسید, اگرایمان دارید. ﴿۱۳﴾

قَٰتِلُوهُمۡ يُعَذِّبۡهُمُ ٱللَّهُ بِأَيۡدِيكُمۡ وَيُخۡزِهِمۡ
وَيَنصُرۡكُمۡ عَلَيۡهِمۡ وَيَشۡفِ صُدُورَ قَوۡمٖ مُّؤۡمِنِينَ
﴿١٤﴾ وَيُذۡهِبۡ غَيۡظَ قُلُوبِهِمۡۗ وَيَتُوبُ ٱللَّهُ عَلَىٰ مَن
يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾ أَمۡ حَسِبۡتُمۡ أَن تُتۡرَكُواْ
وَلَمَّا يَعۡلَمِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ مِنكُمۡ وَلَمۡ يَتَّخِذُواْ
مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَا رَسُولِهِۦ وَلَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَلِيجَةٗۚ
وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٦﴾ مَا كَانَ لِلۡمُشۡرِكِينَ
أَن يَعۡمُرُواْ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ شَٰهِدِينَ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِم
بِٱلۡكُفۡرِۚ أُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ وَفِي ٱلنَّارِ هُمۡ
خَٰلِدُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّمَا يَعۡمُرُ مَسَٰجِدَ ٱللَّهِ مَنۡ
ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى
ٱلزَّكَوٰةَ وَلَمۡ يَخۡشَ إِلَّا ٱللَّهَۖ فَعَسَىٰٓ أُوْلَٰٓئِكَ أَن
يَكُونُواْ مِنَ ٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿١٨﴾ ۞ أَجَعَلۡتُمۡ سِقَايَةَ
ٱلۡحَآجِّ وَعِمَارَةَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ كَمَنۡ ءَامَنَ بِٱللَّهِ
وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَجَٰهَدَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ لَا يَسۡتَوُۥنَ
عِندَ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَٰهَدُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ
وَأَنفُسِهِمۡ أَعۡظَمُ دَرَجَةً عِندَ ٱللَّهِۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٢٠﴾

با آنها بجنگید, تا خداوند با دستان شما عذابشان کند, وآنان را رسوا سازد, وشما را بر آنها پیروزی دهد, وسینۀ گروه مؤمنان راشفا می بخشد. ﴿۱٤﴾ وخشم دلهایشان را از میان می برد, وخداوند توبه ی هرکس را بخواهد می پذیرد, وخداوند دانای حکیم است. ﴿۱۵﴾ آیا گمان کردید که (به حال خود) رها می شوید؛ در حالی که خداوند هنوز کسانی را که از شما جهاد کردند, وغیر از الله ورسولش ومؤمنان را همراز (خویش) نگرفته اند (از دیگران) مشخص نکرده است؟! وخداوند به آنچه انجام می دهید؛ آگاه است. ﴿۱٦﴾ مشرکان را (سزاوار) نیست, که مساجد خدا را آباد کنند, در حالی که به کفر خویش گواهی می دهند, آنها اعمالشان نابود (وحبط) شده, ودر آتش (جهنم) جاودانه خواهند ماند. ﴿۱۷﴾ مساجد خدا را فقط کسی آباد می کند که به خدا وروز آخرت ایمان آورده, ونماز را بر پا دارد, وزکات را بدهد, و جز از خدا نترسد, امید است که اینان از هدایت یا فتگان باشند. ﴿۱۸﴾ آیا آب دادن به حجاج, وآباد ساختن مسجد الحرام را, همچون (عمل) کسی که به خدا وروز قیامت ایمان آورده, ودر راه خدا جهاد کرده است, برابر می گیرید؟! (خیر, آنها) نزد خداوند برابر نیستند، وخداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند. ﴿۱۹﴾ (مقام) کسانی که ایمان آوردند, وهجرت کردند, وبا اموالشان وجانهایشان در راه خدا جهاد کردند, نزد خدا برتر (وبلند مرتبه تر) است, وآنها همان رستگارانند. ﴿۲۰﴾

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُم بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّاتٍ لَّهُمْ
فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ إِنَّ اللَّهَ
عِندَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا
تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا
الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُولَٰئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ إِن كَانَ آبَاؤُكُمْ
وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا
وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُم مِّنَ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ
اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾
لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ ۙ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ ۙ
إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنكُمْ شَيْئًا
وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم
مُّدْبِرِينَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ أَنزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَىٰ
رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنزَلَ جُنُودًا لَّمْ
تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَاءُ
الْكَافِرِينَ ﴿٢٦﴾

پروردگارشان آنها را به رحمتی از نزد خود وخشنودی (خویش) وبه باغهایی (از بهشت) که درآن نعمتهای جاویدانه دارند, بشارت می دهد. ﴿۲۱﴾ همواره در آن جاودانند, بی گمان اجر (وپاداش) بزرگ نزد خداوند است. ﴿۲۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! پدران خود وبرادران خود را دوستان (واولیاء) خود قرار ندهید, اگر کفر را بر ایمان ترجیح دادند, وکسانی از شما که آنان را دوست (وولی) خود قرار دهند, پس آنان ستمکارانند. ﴿۲۳﴾ بگو: «اگر پدرانتان, وفرزندانتان, وبرادرانتان وهمسرانتان, وخویشاوندانتان, واموالی که به دست آورده اید, وتجارتی که از کساد آن می ترسید, وخانه هایی که بدان دلخوش هستید, در نزد شما از خدا وپیامبرش وجهاد در راه او محبوتر است, پس منتظر باشید, تا خداوند فرمان (عذاب) خویش را بیاورد, وخداوند گروه نافرمان را هدایت نمی کند». ﴿۲۴﴾ به راستی خداوند شما را در جاهای زیادی یاری کرد, (و پیروزی بخشید) ودر روز حنین (نیزیاری کرد) آنگاه که فزونی جمعیت تان شما را شگفت آورده بود (ومغرور ساخت) پس سودی به حالتان نداشت, وزمین با همهٔ فراخی و وسعتش بر شما تنگ آمد, وسپس پشت (به میدان جنگ) نموده, فرار کردید. ﴿۲۵﴾ آنگاه خداوند آرامش خود را بر پیامبرش وبر مؤمنان نازل کرد, ولشکریانی فرستاد که شما آنها را نمی دیدید, وکسانی که کافر شدند عذاب (ومجازات) کرد, واین است کیفر کافران. ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَتُوبُ ٱللَّهُ مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ عَلَىٰ مَن يَشَآءُۗ
وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ
إِنَّمَا ٱلۡمُشۡرِكُونَ نَجَسٞ فَلَا يَقۡرَبُواْ ٱلۡمَسۡجِدَ
ٱلۡحَرَامَ بَعۡدَ عَامِهِمۡ هَٰذَاۚ وَإِنۡ خِفۡتُمۡ عَيۡلَةٗ
فَسَوۡفَ يُغۡنِيكُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦٓ إِن شَآءَۚ إِنَّ
ٱللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٢٨﴾ قَٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ لَا
يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَلَا بِٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ
مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ ٱلۡحَقِّ
مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ حَتَّىٰ يُعۡطُواْ
ٱلۡجِزۡيَةَ عَن يَدٖ وَهُمۡ صَٰغِرُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَتِ
ٱلۡيَهُودُ عُزَيۡرٌ ٱبۡنُ ٱللَّهِ وَقَالَتِ ٱلنَّصَٰرَى ٱلۡمَسِيحُ
ٱبۡنُ ٱللَّهِۖ ذَٰلِكَ قَوۡلُهُم بِأَفۡوَٰهِهِمۡۖ
يُضَٰهِـُٔونَ قَوۡلَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَبۡلُۚ
قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُۚ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٣٠﴾ ٱتَّخَذُوٓاْ
أَحۡبَارَهُمۡ وَرُهۡبَٰنَهُمۡ أَرۡبَابٗا مِّن دُونِ ٱللَّهِ
وَٱلۡمَسِيحَ ٱبۡنَ مَرۡيَمَ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُوٓاْ
إِلَٰهٗا وَٰحِدٗاۖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ سُبۡحَٰنَهُۥ عَمَّا
يُشۡرِكُونَ ﴿٣١﴾

سپس خداوند بعد از آن توبه ی هر کس را بخواهد می پذیرد, وخداوند آمرزندۀ مهربان است. ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! بی گمان مشرکان پلیداند, پس نباید بعد از امسال, به مسجد الحرام نزدیک شوند, واگر از فقر (وتنگدستی) می ترسید, پس هرگاه خدا بخواهد شما را از فضل خود بی نیازتان می سازد, بی گمان خداوند دانای حکیم است. ﴿۲۸﴾ با کسانی از اهل کتاب که نه به خدا ونه به روز قیامت ایمان دارند, ونه آنچه را خدا ورسولش حرام کرده, حرام می دانند, ونه دین حق را می پذیرند, بجنگید, تا زمانی که باذلت وخواری به دست خویش جزیه بدهند. ﴿۲۹﴾ ویهود گفتند: «عزیر پسر خداست» ونصار گفتند: «مسیح پسر خداست». این سخنی است که با زبانهایشان می گویند, مشابهت (وتقلید) می کنند سخن کسانی که پیش از این کافر بودند, خدا آنها را بکشد, چگونه (از حق) منحرف می شوند؟! ﴿۳۰﴾ (آنها) دانشمندان ورهبان خویش, و (همچنین) مسیح پسر مریم را معبودانی بجای الله گرفتند؛ در حالی که دستور نداشتند جز خداوند یکتایی را که هیچ معبودی (به حق) جز او نیست؛ بپرستند, او پاک ومنزه است از آنچه شریک او قرار می دهند. ﴿۳۱﴾

يُرِيدُونَ أَن يُطْفِـُٔواْ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفْوَٰهِهِمْ وَيَأْبَى
ٱللَّهُ إِلَّآ أَن يُتِمَّ نُورَهُۥ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿٣٢﴾
هُوَ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ ٱلْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوْ كَرِهَ
ٱلْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ
كَثِيرًا مِّنَ ٱلْأَحْبَارِ وَٱلرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَٰلَ
ٱلنَّاسِ بِٱلْبَٰطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ۗ
وَٱلَّذِينَ يَكْنِزُونَ ٱلذَّهَبَ وَٱلْفِضَّةَ وَلَا
يُنفِقُونَهَا فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾
يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِى نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا
جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ ۖ هَٰذَا مَا كَنَزْتُمْ
لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُواْ مَا كُنتُمْ تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ
عِدَّةَ ٱلشُّهُورِ عِندَ ٱللَّهِ ٱثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِى كِتَٰبِ
ٱللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ مِنْهَآ أَرْبَعَةٌ
حُرُمٌ ۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلْقَيِّمُ ۚ فَلَا تَظْلِمُواْ فِيهِنَّ
أَنفُسَكُمْ ۚ وَقَٰتِلُواْ ٱلْمُشْرِكِينَ كَآفَّةً كَمَا
يُقَٰتِلُونَكُمْ كَآفَّةً ۚ وَٱعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ
﴿٣٦﴾

(آنها) می خواهند نور خدا را با دهان خود خاموش کنند, وخداوند ابا می کند, مگر اینکه نورش را کامل (وتمام) کند, اگر چه کافران کراهت داشته باشند. ﴿۳۲﴾ او کسی است که رسول خود را با هدایت ودین حق فرستاد, تا آن را بر همهٔ دین ها غالب گرداند, اگر چه مشرکان کراهت داشته باشند. ﴿۳۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! بی گمان بسیاری از احبار ورهبان اموال مردم را به باطل می خورند, و(دیگران را) از راه خدا باز می دارند, وکسانی که طلا ونقره را می اندوزند (وگنجینه می کنند) ودر راه خدا انفاق نمی کنند, پس آنهارا به عذابی درد ناک بشارت ده. ﴿۳٤﴾ روزی که آن را در آتش جهنم گرم (وتفته اش) کنند, پس با آن پیشانی هایشان وپهلوهایشان, وپشتهایشان را داغ کنند, (وبه آنها گفته شود) این همان چیزی است که برای خود اندوختید, پس بچشید (طعم) آنچه را می اند و ختید. ﴿۳۵﴾ بی گمان تعداد ماهها نزد خداوند در کتاب خدا, از آن روز که آسمانها وزمین را آفریده, دوازده ماه است, که چهار ماه از آن, (ماه) حرام است. این, دین ثابت ودرست (الهی) است. پس در این ماهها به خود ستم نکنید, و دسته جمعی با مشرکان بجنگید, همان گونه که آنها دسته جمعی با شما می جنگند, وبدانید که خداوند با پرهیزگاران است. ﴿۳٦﴾

إِنَّمَا ٱلنَّسِيٓءُ زِيَادَةٌ فِي ٱلۡكُفۡرِۖ يُضَلُّ بِهِ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يُحِلُّونَهُۥ عَامٗا وَيُحَرِّمُونَهُۥ عَامٗا
لِّيُوَاطِـُٔواْ عِدَّةَ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ فَيُحِلُّواْ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُۚ
زُيِّنَ لَهُمۡ سُوٓءُ أَعۡمَٰلِهِمۡۗ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي
ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٣٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ مَا لَكُمۡ إِذَا قِيلَ لَكُمُ ٱنفِرُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ
ٱثَّاقَلۡتُمۡ إِلَى ٱلۡأَرۡضِۚ أَرَضِيتُم بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا
مِنَ ٱلۡأٓخِرَةِۚ فَمَا مَتَٰعُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا فِي
ٱلۡأٓخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّا تَنفِرُواْ يُعَذِّبۡكُمۡ
عَذَابًا أَلِيمٗا وَيَسۡتَبۡدِلۡ قَوۡمًا غَيۡرَكُمۡ وَلَا
تَضُرُّوهُ شَيۡـٔٗاۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾
إِلَّا تَنصُرُوهُ فَقَدۡ نَصَرَهُ ٱللَّهُ إِذۡ أَخۡرَجَهُ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ ثَانِيَ ٱثۡنَيۡنِ إِذۡ هُمَا فِي ٱلۡغَارِ إِذۡ
يَقُولُ لِصَٰحِبِهِۦ لَا تَحۡزَنۡ إِنَّ ٱللَّهَ مَعَنَاۖ
فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَيۡهِ وَأَيَّدَهُۥ بِجُنُودٖ لَّمۡ
تَرَوۡهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
ٱلسُّفۡلَىٰۗ وَكَلِمَةُ ٱللَّهِ هِيَ ٱلۡعُلۡيَاۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿٤٠﴾

همانا به تأخیر افکندن (وجابجای ما ههای حرام) افزونی در کفر است, کسانی که کافر شدند, با آن گمراه می شوند, یک سال؛ آن را حلال, ویک سال (دیگر) آن را حرام می کنند, تا مطابق با تعداد ماههایی شود که خداوند تحریم کرده است, پس آنچه را که خدا حرام کرده, حلال می شمارند, اعمال زشت شان در نظرشان آراسته شده است, وخداوند گروه کافران را هدایت نمی کند. ﴿۳۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! شما را چه شده, هنگامی که به شما گفته می شود: « (به سوی جهاد) در راه خدا حرکت کنید» به زمین می چسپید (وسستی می کنید) آیا به جای آخرت به زندگی دنیا راضی شده اید؟! حال آنکه متاع زندگی دنیا, در (برابر) آخرت, جز اندکی (هیچ) نیست. ﴿۳۸﴾ اگر (برای جهاد) کوچ نکنید, (خداوند) شما را به عذاب دردناکی, عذاب می کند, وقوم دیگری را به جای شما قرار می دهد, وهیچ زیانی به او نمی رسانید, وخداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۳۹﴾ اگر او (= پیامبر) را یاری نکنید, به راستی که خداوند او را یاری کرد, آنگاه که کافران او را (از مکه) بیرون کردند, نفر دوم از دو نفری که آن دو در غار بودند, به یار خود (ابو بکر) می گفت: «اندوهگین مباش, یقیناً خدا با ماست». پس خداوند آرامش خود را بر او فرو فرستاد, وبا لشکرهایی که شما آن را نمی دیدید, او را تأیید (وتقویت) نمود, وکلام (وگفتار شرک) کسانی که کافر شدند؛ پایین قرار داد, وکلام (وآیین) خدا بالا (وپیروز) است, وخداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۴۰﴾

ٱنفِرُواْ خِفَافًا وَثِقَالاً وَجَٰهِدُواْ بِأَمۡوَٰلِكُمۡ
وَأَنفُسِكُمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ
تَعۡلَمُونَ ﴿٤١﴾ لَوۡ كَانَ عَرَضٗا قَرِيبٗا وَسَفَرٗا
قَاصِدٗا لَّٱتَّبَعُوكَ وَلَٰكِنۢ بَعُدَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلشُّقَّةُۚ
وَسَيَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ لَوِ ٱسۡتَطَعۡنَا لَخَرَجۡنَا مَعَكُمۡ
يُهۡلِكُونَ أَنفُسَهُمۡ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿٤٢﴾ عَفَا
ٱللَّهُ عَنكَ لِمَ أَذِنتَ لَهُمۡ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكَ
ٱلَّذِينَ صَدَقُواْ وَتَعۡلَمَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٤٣﴾ لَا
يَسۡتَـٔۡذِنُكَ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ
أَن يُجَٰهِدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ
بِٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَا يَسۡتَـٔۡذِنُكَ ٱلَّذِينَ لَا
يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَٱرۡتَابَتۡ قُلُوبُهُمۡ
فَهُمۡ فِي رَيۡبِهِمۡ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾ ۞ وَلَوۡ أَرَادُواْ
ٱلۡخُرُوجَ لَأَعَدُّواْ لَهُۥ عُدَّةٗ وَلَٰكِن كَرِهَ ٱللَّهُ
ٱنۢبِعَاثَهُمۡ فَثَبَّطَهُمۡ وَقِيلَ ٱقۡعُدُواْ مَعَ ٱلۡقَٰعِدِينَ
﴿٤٦﴾ لَوۡ خَرَجُواْ فِيكُم مَّا زَادُوكُمۡ إِلَّا خَبَالاً
وَلَأَوۡضَعُواْ خِلَٰلَكُمۡ يَبۡغُونَكُمُ ٱلۡفِتۡنَةَ وَفِيكُمۡ
سَمَّٰعُونَ لَهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٧﴾

سبکبار وگرانبار (همگی برای جهاد) کوچ کنید, وبا اموال تان, وجانهایتان در راه خدا جهاد کنید, این برای شما بهتراست, اگر بدانید. ﴿٤١﴾ اگر متاعی نزدیک (ودست یافتنی) بود,وسفری آسان (ونزدیک درپیش) بود, البته از تو پیروی می کردند, ولیکن مسافت راه (تبوک) بر آنها دور (وپر مشقت) است, وبه زودی به خدا سوگند یاد می کنند که: «اگر توانایی داشتیم, البته همراه شما بیرون می شدیم» (آنها با این کارها) خود را هلاک می کنند, وخداوند می داند که آنها دروغگو هستند. ﴿٤٢﴾ (ای پیامبر!) خدا تو را ببخشاید! چرا به آنها اجازه دادی؟! پیش از آنکه راستگویان بر تو آشکار شوند, ودروغگویان را بشناسی!. ﴿٤٣﴾ کسانی که به خدا وروز آخرت ایمان دارند, هیچ گاه برای (ترک) جهاد با اموال شان وجانهایشان, از تو اجازه نمی خواهند, وخداوند نسبت به پرهیزگاران داناست. ﴿٤٤﴾ تنها کسانی از تو اجازه می خواهند؛ که به خدا وروز آخرت ایمان ندارند, ودلهایشان گرفتار شک است, وآنها در شک (وترید) خود سر گردانند. ﴿٤٥﴾ واگر آنها می خواستند که (همراه شما) بیرون شوند, سازو برگی برای آن آماده می کردند, ولیکن خداوند از حرکت آنها کراهت داشت, لذا آنها را (از حرکت) بازداشت, وبه آنان گفته شد: «با نشستگان بنشینید». ﴿٤٦﴾ اگر (آنها) همراه شما بیرون می آمدند, جز فساد (وتباهی) چیزی بر شما نمی افزودند, وبه سرعت در میان شما فتنه انگیزی می کردند, ودر میان شما افرادی (ضعیف الایمان) هستند که به (سخنان) آنها گوش فرا می دهند, وخداوند, (نسبت) به ستمکاران داناست. ﴿٤٧﴾

لَقَدِ ٱبۡتَغَوُاْ ٱلۡفِتۡنَةَ مِن قَبۡلُ وَقَلَّبُواْ لَكَ ٱلۡأُمُورَ
حَتَّىٰ جَآءَ ٱلۡحَقُّ وَظَهَرَ أَمۡرُ ٱللَّهِ وَهُمۡ
كَٰرِهُونَ ﴿٤٨﴾ وَمِنۡهُم مَّن يَقُولُ ٱئۡذَن لِّي
وَلَا تَفۡتِنِّيٓۚ أَلَا فِي ٱلۡفِتۡنَةِ سَقَطُواْۗ وَإِنَّ جَهَنَّمَ
لَمُحِيطَةُۢ بِٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٤٩﴾ إِن تُصِبۡكَ
حَسَنَةٞ تَسُؤۡهُمۡۖ وَإِن تُصِبۡكَ مُصِيبَةٞ يَقُولُواْ
قَدۡ أَخَذۡنَآ أَمۡرَنَا مِن قَبۡلُ وَيَتَوَلَّواْ وَّهُمۡ
فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾ قُل لَّن يُصِيبَنَآ إِلَّا مَا كَتَبَ
ٱللَّهُ لَنَا هُوَ مَوۡلَىٰنَاۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ
ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلۡ هَلۡ تَرَبَّصُونَ بِنَآ إِلَّآ
إِحۡدَى ٱلۡحُسۡنَيَيۡنِۖ وَنَحۡنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمۡ أَن
يُصِيبَكُمُ ٱللَّهُ بِعَذَابٖ مِّنۡ عِندِهِۦٓ أَوۡ بِأَيۡدِينَاۖ
فَتَرَبَّصُوٓاْ إِنَّا مَعَكُم مُّتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾ قُلۡ
أَنفِقُواْ طَوۡعًا أَوۡ كَرۡهٗا لَّن يُتَقَبَّلَ مِنكُمۡۖ إِنَّكُمۡ
كُنتُمۡ قَوۡمٗا فَٰسِقِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَا مَنَعَهُمۡ أَن
تُقۡبَلَ مِنۡهُمۡ نَفَقَٰتُهُمۡ إِلَّآ أَنَّهُمۡ كَفَرُواْ بِٱللَّهِ
وَبِرَسُولِهِۦ وَلَا يَأۡتُونَ ٱلصَّلَوٰةَ إِلَّا وَهُمۡ كُسَالَىٰ
وَلَا يُنفِقُونَ إِلَّا وَهُمۡ كَٰرِهُونَ ﴿٥٤﴾

به راستی که آنها پیش از این (نیز) فتنه گری می کردند, وکارها را برای تو دگرگون کردند, تا آنکه حق فرا رسید, وفرمان خدا آشکار شد، (وشما پیروز شدید) در حالی که آنها کراهت داشتند. ﴿۴۸﴾ بعضی از آنها می گویند: «(در ترک جهاد) به من اجازه بده, ومرا به فتنه (وگناه) نیفکن». آگاه باشید که آنها در فتنه افتاده اند, وبی گمان جهنم کافران را احاطه کرده است. ﴿۴۹﴾ اگر به تو نیکی برسد, آنها را ناراحت می کند, واگر مصیبتی به تورسد, می گویند: «ما پیش از این چارۀ کار خود را اندیشیده ایم» وشادمانه باز می گردند. ﴿۵۰﴾ بگو: «هرگز (مصیبتی) به ما نرسد, جز آنچه خداوند برای ما نوشته است, او مولای ماست, ومؤمنان باید بر خدا توکل کنند». ﴿۵۱﴾ بگو: «آیا برای ما جز یکی از دو نیکی را انتظار دارید؟! (یا پیروزی یا شهادت) وما برای شما انتظار داریم که خداوند, عذابی از نزد خودش به شما برساند, یا بدست ما (شما را مجازات کند) پس شما انتظار بکشید, بی گمان ما (نیز) با شما انتظار می کشیم». ﴿۵۲﴾ بگو: «انفاق کنید, چه از روی میل باشد یا به اکراه, هرگز از شما پذیرفته نخواهد شد, زیرا شما مردمی فاسق (ونافرمان) هستید». ﴿۵۳﴾ وهیچ چیز مانع قبول انفاقهای آنها نشد, مگر آنکه به خدا وپیامبرش کافر شدند, وجز با کسالت (وبی میلی) برای نماز حاضر نمی شوند, وجز با کراهت انفاق نمی کنند. ﴿۵۴﴾

فَلَا تُعۡجِبۡكَ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُمۡۚ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ
لِيُعَذِّبَهُم بِهَا فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَتَزۡهَقَ أَنفُسُهُمۡ وَهُمۡ
كَٰفِرُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ إِنَّهُمۡ لَمِنكُمۡ وَمَا
هُم مِّنكُمۡ وَلَٰكِنَّهُمۡ قَوۡمٌ يَفۡرَقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوۡ
يَجِدُونَ مَلۡجَـًٔا أَوۡ مَغَٰرَٰتٍ أَوۡ مُدَّخَلٗا لَّوَلَّوۡاْ إِلَيۡهِ
وَهُمۡ يَجۡمَحُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنۡهُم مَّن يَلۡمِزُكَ فِي
ٱلصَّدَقَٰتِ فَإِنۡ أُعۡطُواْ مِنۡهَا رَضُواْ وَإِن لَّمۡ يُعۡطَوۡاْ
مِنۡهَآ إِذَا هُمۡ يَسۡخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوۡ أَنَّهُمۡ رَضُواْ مَآ
ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَقَالُواْ حَسۡبُنَا ٱللَّهُ سَيُؤۡتِينَا ٱللَّهُ
مِن فَضۡلِهِۦ وَرَسُولُهُۥٓ إِنَّآ إِلَى ٱللَّهِ رَٰغِبُونَ ﴿٥٩﴾ ۞
إِنَّمَا ٱلصَّدَقَٰتُ لِلۡفُقَرَآءِ وَٱلۡمَسَٰكِينِ وَٱلۡعَٰمِلِينَ
عَلَيۡهَا وَٱلۡمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمۡ وَفِي ٱلرِّقَابِ وَٱلۡغَٰرِمِينَ
وَفِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱبۡنِ ٱلسَّبِيلِۖ فَرِيضَةٗ مِّنَ ٱللَّهِۗ
وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٦٠﴾ وَمِنۡهُمُ ٱلَّذِينَ يُؤۡذُونَ
ٱلنَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٗۚ قُلۡ أُذُنُ خَيۡرٖ لَّكُمۡ
يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَيُؤۡمِنُ لِلۡمُؤۡمِنِينَ وَرَحۡمَةٞ لِّلَّذِينَ
ءَامَنُواْ مِنكُمۡۚ وَٱلَّذِينَ يُؤۡذُونَ رَسُولَ ٱللَّهِ لَهُمۡ عَذَابٌ
أَلِيمٞ ﴿٦١﴾

پس (فزونی) اموال شان واولاد شان , تو را شگفت زده نکند, زیرا خداوند می خواهد به (وسیلۀ) آن آنها را در زندگی دنیا عذاب کند, ودرحالی که کافرند جانشان بر آید. ﴿۵۵﴾ وآنها (= منافقان) به خدا سوگند یاد می کنند که از شما هستند, درحالی که از شما نیستند, ولیکن آنها گروهی اند که می ترسند، (بدین سبب سوگند می خورند). ﴿۵۶﴾ اگر پناهگاه یا غارها یا تونلی (در زیر زمین) بیابند, شتابان به سوی آن می گریزند. ﴿۵۷﴾ واز آنها کسانی هستند که در (قسیم) صدقات (وغنایم) به تو خرده می گیرند, پس اگر از آن (اموال, بهره ای) به آنها داده شود, راضی می شوند, واگر از آن (چیزی) داده نشود, فوراً خشم می گیرند. ﴿۵۸﴾ اگر به آنچه خدا ورسولش به آنها داده است, راضی باشند, وبگویند: «خداوند برای ما کافی است, به زودی خدا ورسولش از فضل خود به ما عطا می فرماید, ما تنها به سوی خدا رغبت می وزریم». (برای آنها بهتر بود). ﴿۵۹﴾ صدقات (وزکاتها) مخصوص فقراء ومساکین وکار گزاران (جمع آوری) آن, ودلجوئی شدگان, وبرای (آزاد کردن) بردگان, و(ادای وام) بدهکاران, ودر راه خدا, وبه راه ماندگان, (است, این) فریضه ای (مقرر شده) از جانب خداست، وخداوند دانای حکیم است. ﴿۶۰﴾ واز آنها (= منافقان) کسانی هستند که پیامبر را آزار می دهند, و می گویند: «گوش (وخوش باور) است». بگو: «برای شما گوش نیکی است, به خدا ایمان دارد, ومؤمنان را تصدیق می کند, ورحمت است برای کسانی از شما که ایمان آورده اند». وکسانی که رسول خدا را آزار می دهند, برایشان عذاب درد ناکی است. ﴿۶۱﴾

يَحْلِفُونَ بِٱللَّهِ لَكُمْ لِيُرْضُوكُمْ وَٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ
أَحَقُّ أَن يُرْضُوهُ إِن كَانُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾
أَلَمْ يَعْلَمُوٓا۟ أَنَّهُۥ مَن يُحَادِدِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَأَنَّ لَهُۥ
نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدًا فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْخِزْىُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾
يَحْذَرُ ٱلْمُنَٰفِقُونَ أَن تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُم
بِمَا فِى قُلُوبِهِمْ ۚ قُلِ ٱسْتَهْزِءُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ مُخْرِجٌ مَّا
تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا
كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ ۚ قُلْ أَبِٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ
كُنتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا۟ قَدْ كَفَرْتُم بَعْدَ
إِيمَٰنِكُمْ ۚ إِن نَّعْفُ عَن طَآئِفَةٍ مِّنكُمْ نُعَذِّبْ طَآئِفَةًۢ
بِأَنَّهُمْ كَانُوا۟ مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾ ٱلْمُنَٰفِقُونَ
وَٱلْمُنَٰفِقَٰتُ بَعْضُهُم مِّنۢ بَعْضٍ ۚ يَأْمُرُونَ
بِٱلْمُنكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ
أَيْدِيَهُمْ ۚ نَسُوا۟ ٱللَّهَ فَنَسِيَهُمْ ۗ إِنَّ ٱلْمُنَٰفِقِينَ هُمُ
ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٦٧﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْمُنَٰفِقِينَ
وَٱلْمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ هِىَ
حَسْبُهُمْ ۚ وَلَعَنَهُمُ ٱللَّهُ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾

(منافقان) برای شما به خدا سوگند یاد می کنند, تا شما را خشنود سازند, درحالی که اگر ایمان داشتند, شایسته تر (این) است که خدا ورسولش را خشنود سازند. ﴿٦٢﴾ آیا نمی دانند, بی گمان هر کس با خدا ورسولش مخالفت (ودشمنی) کند, پس مسلماً برای او آتش جهنم است, جاودانه در آن خواهد بود؟! این (همان) رسوایی بزرگ است. ﴿٦٣﴾ منافقان می ترسند که مبادا سوره ای بر (علیه) آنان نازل شود, وبه آنها از آنچه درون دلهایشان (نهفته) است, آگاه سازد, بگو: «استهزا کنید, بی گمان خداوند, آنچه را که از آن می ترسید, آشکار می سازد». ﴿٦٤﴾ و (ای پیامبر!) اگر از آنها بپرسی: (« چرا چنین کرده اید؟»). گویند: «ما حرف می زدیم, (شوخی و) بازی می کردیم» بگو: «آیا خدا وآیات او وپیامبرش را مسخره می کردید؟». ﴿٦٥﴾ عذر نیاورید, به راستی که شما پس از ایمان (آوردن) تان کافر شده اید, اگر گروهی از شما را (بخاطر توبه) ببخشیم, گروه دیگری را عذاب خواهیم کرد, زیرا که مجرم بودند. ﴿٦٦﴾ مردان منافق وزنان منافق, همه (همانند هم و) از یک گروه اند, به کارهای زشت فرمان می دهند, واز نیکیها باز می دارند, ودستهایشان را (از بخشش) می بندند, خدا را فراموش کردند, پس خدا (نیز) آنها را فراموش کرد، بی گمان منافقان همان فاسقان هستند. ﴿٦٧﴾ خداوند به مردان منافق وزنان منافق وکفار, وعدهٔ آتش جهنم داده است, جاوانه در آن خواهند ماند, همان برای آنها کافی است, وخدا آنها را لعنت کرده است, وبرای آنها عذاب همیشگی است. ﴿٦٨﴾

كَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ كَانُوٓاْ أَشَدَّ مِنكُمۡ قُوَّةٗ وَأَكۡثَرَ
أَمۡوَٰلٗا وَأَوۡلَٰدٗا فَٱسۡتَمۡتَعُواْ بِخَلَٰقِهِمۡ فَٱسۡتَمۡتَعۡتُم
بِخَلَٰقِكُمۡ كَمَا ٱسۡتَمۡتَعَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُم
بِخَلَٰقِهِمۡ وَخُضۡتُمۡ كَٱلَّذِي خَاضُوٓاْۚ أُوْلَٰٓئِكَ حَبِطَتۡ
أَعۡمَٰلُهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمۡ يَأۡتِهِمۡ نَبَأُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ
قَوۡمِ نُوحٖ وَعَادٖ وَثَمُودَ وَقَوۡمِ إِبۡرَٰهِيمَ وَأَصۡحَٰبِ
مَدۡيَنَ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتِۚ أَتَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ
فَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ
يَظۡلِمُونَ ﴿٧٠﴾ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتُ بَعۡضُهُمۡ
أَوۡلِيَآءُ بَعۡضٖۚ يَأۡمُرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَيَنۡهَوۡنَ عَنِ
ٱلۡمُنكَرِ وَيُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ
وَيُطِيعُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ سَيَرۡحَمُهُمُ ٱللَّهُۗ
إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٞ ﴿٧١﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ
خَٰلِدِينَ فِيهَا وَمَسَٰكِنَ طَيِّبَةٗ فِي جَنَّٰتِ عَدۡنٖۚ
وَرِضۡوَٰنٞ مِّنَ ٱللَّهِ أَكۡبَرُۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ
﴿٧٢﴾

(شما منافقان) همانند کسانی که پیش از شما بودند, (هستید, بلکه) آنها از شما نیرومندتر, واموال وفرزندانشان بیشتر بود, آنها از نصیب خود بهره مند شدند, پس شما نیز از نصیب خود بهره مند شده اید, همچنانکه کسانی که پیش از شما بوده اند, از نصیب خویش بهره مند شده بودند, وشما (در سخنان ناپسند) فرورفتید, همان گونه که آنها فرورفتند؛ آنان اعمالشان در دنیا وآخرت نابود شد, وآنان همان زیانکارانند. ﴿۹۶﴾ آیا خبر کسانی که پیش از آنها بودند, (چون) قوم نوح, وعاد وثمود, وقوم ابراهیم, واصحاب مدین (= قوم شعیب) وشهرهای زیر ورو شده (قوم لوط) به آنها نرسیده است, که پیامبرانشان با دلایل روشن به (سوی) آنها آمدند, (ولی نپذیرفتند) پس خداوند (با هلاکشان) به آنها ستم نکرد, ولیکن خودشان بر خویشتن ستم می کردند. ﴿۷۰﴾ ومردان مؤمن وزنان مؤمن دوستان (و یاور) یکدیگرند, امر به معروف ونهی از منکر می کنند, ونماز را بر پا می دارند, وزکات را می پردازند, وخدا وپیامبرش را اطاعت می کنند, اینانند که خداوند به زودی آنها را مورد رحمت قرار می دهد, بی گمان خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۷۱﴾ خداوند به مردان مؤمن وزنان مؤمن, باغهایی (از بهشت) وعده داده که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است, جاودانه در آن خواهند ماند, و(نیز) خانه های پاکیزه ای در بهشتهای جاوید (نصیب شان فرموده) وخشنودی خداوند (از همهٔ اینها) برتراست, این, همان کامیابی بزرگ است. ﴿۷۲﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ جَٰهِدِ ٱلۡكُفَّارَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱغۡلُظۡ
عَلَيۡهِمۡۚ وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٧٣﴾
يَحۡلِفُونَ بِٱللَّهِ مَا قَالُواْ وَلَقَدۡ قَالُواْ كَلِمَةَ ٱلۡكُفۡرِ
وَكَفَرُواْ بَعۡدَ إِسۡلَٰمِهِمۡ وَهَمُّواْ بِمَا لَمۡ يَنَالُواْۚ وَمَا
نَقَمُوٓاْ إِلَّآ أَنۡ أَغۡنَىٰهُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ مِن فَضۡلِهِۦۚ فَإِن
يَتُوبُواْ يَكُ خَيۡرٗا لَّهُمۡۖ وَإِن يَتَوَلَّوۡاْ يُعَذِّبۡهُمُ ٱللَّهُ عَذَابًا
أَلِيمٗا فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَمَا لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مِن
وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ﴿٧٤﴾ ۞ وَمِنۡهُم مَّنۡ عَٰهَدَ ٱللَّهَ لَئِنۡ
ءَاتَىٰنَا مِن فَضۡلِهِۦ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ
ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّآ ءَاتَىٰهُم مِّن فَضۡلِهِۦ بَخِلُواْ بِهِۦ
وَتَوَلَّواْ وَّهُم مُّعۡرِضُونَ ﴿٧٦﴾ فَأَعۡقَبَهُمۡ نِفَاقٗا فِي
قُلُوبِهِمۡ إِلَىٰ يَوۡمِ يَلۡقَوۡنَهُۥ بِمَآ أَخۡلَفُواْ ٱللَّهَ مَا وَعَدُوهُ
وَبِمَا كَانُواْ يَكۡذِبُونَ ﴿٧٧﴾ أَلَمۡ يَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ
ٱللَّهَ يَعۡلَمُ سِرَّهُمۡ وَنَجۡوَىٰهُمۡ وَأَنَّ ٱللَّهَ عَلَّٰمُ
ٱلۡغُيُوبِ ﴿٧٨﴾ ٱلَّذِينَ يَلۡمِزُونَ ٱلۡمُطَّوِّعِينَ
مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ فِي ٱلصَّدَقَٰتِ وَٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ
إِلَّا جُهۡدَهُمۡ فَيَسۡخَرُونَ مِنۡهُمۡ سَخِرَ ٱللَّهُ مِنۡهُمۡ وَلَهُمۡ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

ای پیامبر! با کافران ومنافقان جهاد کن, وبرآنان سخت بگیر, وجایگاهشان جهنم است, وچه بد سرانجامی است. ﴿۷۳﴾ (منافقان) به خدا سوگند یاد می کنند که (سخنان نادرست) نگفته اند, وبه راستی که سخن کفر گفته اند, وپس از اسلام آوردنشان, کافر شده اند, وقصد چیزی (خطرناک) کردند, که به آن نرسیدند, تنها به این سبب عیبجوئی می کنند که خدا ورسولش, آنها را از فضل خود بی نیاز کرد, پس اگر توبه کنند, برای آنها بهتراست, واگر روی بگردانند؛ خداوند آنها را در دنیا وآخرت, با عذابی دردناک عذابشان می کند, ودر (روی) زمین هیچ کارساز و یاوری نخواهند داشت. ﴿۷٤﴾ بعضی از آنها با خدا (عهد و) پیمان بستند که: اگر (خداوند) از فضل خود (نصیبی) به ما دهد, قطعاً صدقه (وزکات) خواهیم داد, واز نیکوکاران خواهیم بود. ﴿۷۵﴾ پس چون (خداوند) از فضل خود به آنها (نصیبی) بخشید, به آن بخل ورزیدند, واعراض کنان روی گرداندند (وسر پیچی کردند). ﴿۷٦﴾ پس (این عمل) نفاق را تا روزی که او (= خدا) را ملاقات کنند, در دلهایشان بر قرار ساخت, به (سبب) آنچه که با خدا وعده کرده بودند, خلاف نمودند, (وعهد شکنی کردند) وبه (سبب) آنکه دروغ می گفتند. ﴿۷۷﴾ آیا نمی دانستند که خداوند اسرارشان, و(سخنان) در گوشی شان را می داند, وبی گمان خداوند دانای غیبها است. ﴿۷۸﴾ کسانی که از مؤمنان رغبت کننده (وفرمانبردار) در صدقات (شان) عیبجویی می کنند, وکسانی را که جز به اندازۀ (ناچیز) توانایی خود (چیزی) نمی یابند, پس (عیبجوئی و) مسخره شان می کنند, خداوند آنها را مسخره می کند, وبرای آنها عذاب دردناکی است. ﴿۷۹﴾

ٱسۡتَغۡفِرۡ لَهُمۡ أَوۡ لَا تَسۡتَغۡفِرۡ لَهُمۡ إِن تَسۡتَغۡفِرۡ لَهُمۡ سَبۡعِينَ مَرَّةٗ فَلَن يَغۡفِرَ ٱللَّهُ لَهُمۡۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَفَرُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۗ وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٨٠﴾ فَرِحَ ٱلۡمُخَلَّفُونَ بِمَقۡعَدِهِمۡ خِلَٰفَ رَسُولِ ٱللَّهِ وَكَرِهُوٓاْ أَن يُجَٰهِدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَقَالُواْ لَا تَنفِرُواْ فِي ٱلۡحَرِّۗ قُلۡ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرّٗاۚ لَّوۡ كَانُواْ يَفۡقَهُونَ ﴿٨١﴾ فَلۡيَضۡحَكُواْ قَلِيلٗا وَلۡيَبۡكُواْ كَثِيرٗا جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَإِن رَّجَعَكَ ٱللَّهُ إِلَىٰ طَآئِفَةٖ مِّنۡهُمۡ فَٱسۡتَـٔۡذَنُوكَ لِلۡخُرُوجِ فَقُل لَّن تَخۡرُجُواْ مَعِيَ أَبَدٗا وَلَن تُقَٰتِلُواْ مَعِيَ عَدُوًّاۖ إِنَّكُمۡ رَضِيتُم بِٱلۡقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٖ فَٱقۡعُدُواْ مَعَ ٱلۡخَٰلِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰٓ أَحَدٖ مِّنۡهُم مَّاتَ أَبَدٗا وَلَا تَقُمۡ عَلَىٰ قَبۡرِهِۦٓۖ إِنَّهُمۡ كَفَرُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَمَاتُواْ وَهُمۡ فَٰسِقُونَ ﴿٨٤﴾ وَلَا تُعۡجِبۡكَ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَأَوۡلَٰدُهُمۡۚ إِنَّمَا يُرِيدُ ٱللَّهُ أَن يُعَذِّبَهُم بِهَا فِي ٱلدُّنۡيَا وَتَزۡهَقَ أَنفُسُهُمۡ وَهُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَآ أُنزِلَتۡ سُورَةٌ أَنۡ ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَجَٰهِدُواْ مَعَ رَسُولِهِ ٱسۡتَـٔۡذَنَكَ أُوْلُواْ ٱلطَّوۡلِ مِنۡهُمۡ وَقَالُواْ ذَرۡنَا نَكُن مَّعَ ٱلۡقَٰعِدِينَ ﴿٨٦﴾

(ای پیامبر) برای آنها آمرزش بخواه یا برای شان آمرزش نخواه, اگر هفتاد بار برای آنها آمرزش بخواهی, هرگز خداوند آنها را نمی آمرزد, این بدان سبب است که آنها به خدا وپیامبرش کافر شدند, وخداوند گروه فاسقان را هدایت نمی کند. ﴿۸۰﴾ واپس ماندگان (از غزوۀ تبوک) از نشستن خود بعد از (مخالفت با) رسول خدا, خوشحال شدند، وکراهت داشتند که با اموال خود, وجانهای خود, در راه خدا جهاد کنند, و(به یکدیگر) گفتند: «در این گرما, (برای جهاد) بیرون نروید», (ای پیامبر! به آنان) بگو: «آتش جهنم (از این) گرمتراست» اگر در می یافتند. ﴿۸۱﴾ پس آنها باید کمتر بخندند, وبسیار گریه کنند, (این) جزای آنچه که انجام می دادند. ﴿۸۲﴾ پس اگر خداوند تو را به سوی گروهی از آنها باز گرداند, واز تو اجازۀ خروج (برای جهاد) خواستند, پس بگو: «هرگز با من خارج نخواهید شد, وهرگز همراه من, با هیچ دشمنی نخواهید جنگید, زیرا شما نخستین بار به نشستن (و کناره گیری) راضی شدید, پس با پس ماندگان بمانید». ﴿۸۳﴾ وهرگز بر هیچ یک از آنها که مرده است, نماز نخوان, وبر (کنار) قبرش نایست, بی گمان آنها به خدا ورسولش کافر شدند, ودر حالی که فاسق (ونافرمان) بودند؛ مردند. ﴿۸۴﴾ و(فزونی) اموال شان واولادشان, تو را شگفت زده نکند, زیرا خداوند می خواهد به (وسیلۀ) آن, آنها را در زندگی دنیا عذاب کند, ودر حالی که کافراند؛جانشان بر آید. ﴿۸۵﴾ وهنگامی که سوره ای نازل شود که به خدا ایمان آورید, وهمراه پیامبرش جهاد کنید, توانگرانشان از تو اجازه می خواهند, وگویند: « بگذار ما با خانه نشینان (که معذورند) باشیم». ﴿۸۶﴾

رَضُواْ بِأَن يَكُونُواْ مَعَ ٱلۡخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ
فَهُمۡ لَا يَفۡقَهُونَ ﴿٨٧﴾ لَٰكِنِ ٱلرَّسُولُ وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ مَعَهُۥ جَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡۚ
وَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلۡخَيۡرَٰتُۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ
﴿٨٨﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ
خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٨٩﴾ وَجَآءَ
ٱلۡمُعَذِّرُونَ مِنَ ٱلۡأَعۡرَابِ لِيُؤۡذَنَ لَهُمۡ وَقَعَدَ ٱلَّذِينَ
كَذَبُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ سَيُصِيبُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡهُمۡ
عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٩٠﴾ لَّيۡسَ عَلَى ٱلضُّعَفَآءِ وَلَا عَلَى
ٱلۡمَرۡضَىٰ وَلَا عَلَى ٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا
يُنفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُواْ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦۚ مَا عَلَى
ٱلۡمُحۡسِنِينَ مِن سَبِيلٖۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٩١﴾
وَلَا عَلَى ٱلَّذِينَ إِذَا مَآ أَتَوۡكَ لِتَحۡمِلَهُمۡ قُلۡتَ لَآ
أَجِدُ مَآ أَحۡمِلُكُمۡ عَلَيۡهِ تَوَلَّواْ وَّأَعۡيُنُهُمۡ تَفِيضُ مِنَ
ٱلدَّمۡعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُواْ مَا يُنفِقُونَ ﴿٩٢﴾ ۞ إِنَّمَا
ٱلسَّبِيلُ عَلَى ٱلَّذِينَ يَسۡتَـٔۡذِنُونَكَ وَهُمۡ أَغۡنِيَآءُۚ
رَضُواْ بِأَن يَكُونُواْ مَعَ ٱلۡخَوَالِفِ وَطَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ
قُلُوبِهِمۡ فَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٩٣﴾

آنها راضی شدند که با (زنان و) باز ماندگان باشند, وبردلهایشان مهر زده شده, پس آنان (چیزی) نمی فهمند. ﴿۸۷﴾ لیکن پیامبر وکسانی که با او ایمان آوردند, با اموال خود وجانهای خود (در راه خدا) جهاد کردند, نیکی ها (همه) از آنِ آنهاست, وآنانند که رستگارانند. ﴿۸۸﴾ خداوند برای آنها باغهایی (از بهشت) آماده کرده است, که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است, جاودانه در آن خواهند ماند, این کامیابی بزرگ است. ﴿۸۹﴾ و عذر آورندگان از اعراب (بادیه نشین, نزد تو) آمدند, تا به آنها اجازه داده شود, وکسانی که به خدا ورسولش دروغ گفته بودند (در خانه) نشستند, به زودی به کسانی از آنها که کافر شدند, عذاب دردناکی خواهد رسید. ﴿۹۰﴾ بر ناتوانان گناهی نیست ونه بر بیماران, ونه بر کسانی که چیزی نمی یابند, خرج کنند, (گناهی است). هرگاه برای خدا وپیامبرش خیر خواهی کنند, بر نیکو کاران هیچ راه (سرزنش) نیست, وخداوند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۹۱﴾ ونه بر کسانی که وقتی نزد تو آمدند که آنها را (بر مرکبی) سوار کنی, گفتی: «چیزی که شما را برآن سوار کنم, نمی یابم» آنها باز گشتند, در حالی که از اندوه چشمانشان اشک ریزان بود, چرا که هیچ چیزی برای انفاق (در راه خدا) نیافتند. ﴿۹۱﴾ تنها راه (سرزنش) بر کسانی (باز) است که از تو اجازه می خواهند, در حالی که توانگراند, (آنها) راضی شدند که با (زنان و) بازماندگان باشند, وخداوند بر دلهایشان مهر نهاده است, پس آنان (چیزی) نمی دانند. ﴿۹۳﴾

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ ۚ قُل لَّا
تَعْتَذِرُوا لَن نُّؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَّأَنَا اللَّهُ مِنْ
أَخْبَارِكُمْ ۚ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ
تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا
كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾ سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا
انقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ ۖ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ ۖ إِنَّهُمْ
رِجْسٌ ۖ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾ يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ ۖ
فَإِن تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ
الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾ الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا
وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَن يَتَّخِذُ
مَا يُنفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَائِرَ ۚ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ
السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ
مَن يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنفِقُ
قُرُبَاتٍ عِندَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ ۚ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَّهُمْ ۚ
سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٩٩﴾

هنگامی که به سوی آنها باز گردید ، از شما عذر خواهی می کنند ، بگو : « عذر خواهی نکنید؛ ما هرگز (گفتار) شما باور نخواهیم کرد ، به راستی که خداوند ما را از اخبار شما آگاه کرده است ، و به زودی خدا و رسولش ، اعمال شما را خواهند دید ، آنگاه به سوی (خدای) دانای پنهان و آشکار باز گردانده می شوید؛ پس شما را به آنچه انجام می دادید؛ آگاه می کند » ﴿٩٤﴾ هنگامی که به سوی آنان باز گردید ، برای شما به خدا سوگند یاد می کنند ، تا از آنها چشم پوشی (و اعراض) کنید ، پس از آنها روی بگرانید (و اعراض کنید) بی گمان آنها (مردمی) پلیدند ، و جایگاهشان جهنم است ، به کیفر آنچه که انجام می دادند. ﴿٩٥﴾ برای شما سوگند یاد می کنند ، تا از آنها راضی شوید ، اگر شما از آنها راضی شوید ، پس بی تردید خداوند از گروه فاسقان راضی نخواهد شد . ﴿٩٦﴾ کفر و نفاق اعراب (بادیه نشین) ، شدیدتر است ، و به نا آگاهی از حدود (و احکامی) که خدا بر پیامبرش نازل کرده ، سزاوارترند، و خداوند دانای حکیم است . ﴿٩٧﴾ از اعراب (بادیه نشین) کسانی اند که آنچه را (در راه خدا) انفاق می کنند ، غرامت به حساب می آورند ، و منتظرند حوادث (و پیشامد ناگواری) به شما برسد، حوادث بد (و ناگوار) بر خودشان باد ، و خداوند شنوای داناست. ﴿٩٨﴾ و از اعراب (بادیه نشین) کسانی اند که به خدا و روز آخرت ایمان دارند ، و آنچه را (در راه خدا) انفاق می کنند ، سبب تقرب به خدا ، و دعای پیامبر می دانند ، آگاه باشید ، بی گمان اینها سبب تقربشان خواهد بود ، و خداوند به زودی آنها را در رحمت خود وارد خواهد کرد ، بی گمان خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٩٩﴾

وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلۡأَوَّلُونَ مِنَ ٱلۡمُهَٰجِرِينَ وَٱلۡأَنصَارِ
وَٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُم بِإِحۡسَٰنٖ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ
عَنۡهُ وَأَعَدَّ لَهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي تَحۡتَهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ
خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۚ ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾ وَمِمَّنۡ
حَوۡلَكُم مِّنَ ٱلۡأَعۡرَابِ مُنَٰفِقُونَۖ وَمِنۡ أَهۡلِ
ٱلۡمَدِينَةِۖ مَرَدُواْ عَلَى ٱلنِّفَاقِ لَا تَعۡلَمُهُمۡۖ نَحۡنُ
نَعۡلَمُهُمۡۚ سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيۡنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ
عَظِيمٖ ﴿١٠١﴾ وَءَاخَرُونَ ٱعۡتَرَفُواْ بِذُنُوبِهِمۡ خَلَطُواْ
عَمَلٗا صَٰلِحٗا وَءَاخَرَ سَيِّئًا عَسَى ٱللَّهُ أَن يَتُوبَ
عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ خُذۡ مِنۡ أَمۡوَٰلِهِمۡ
صَدَقَةٗ تُطَهِّرُهُمۡ وَتُزَكِّيهِم بِهَا وَصَلِّ عَلَيۡهِمۡۖ إِنَّ
صَلَوٰتَكَ سَكَنٞ لَّهُمۡۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾ أَلَمۡ
يَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ هُوَ يَقۡبَلُ ٱلتَّوۡبَةَ عَنۡ عِبَادِهِۦ وَيَأۡخُذُ
ٱلصَّدَقَٰتِ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾
وَقُلِ ٱعۡمَلُواْ فَسَيَرَى ٱللَّهُ عَمَلَكُمۡ وَرَسُولُهُۥ
وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۖ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ
وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿١٠٥﴾
وَءَاخَرُونَ مُرۡجَوۡنَ لِأَمۡرِ ٱللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمۡ وَإِمَّا
يَتُوبُ عَلَيۡهِمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

و پیشگامان نخستین از مهاجرین و انصار ، و کسانی که به نیکی از آنها پیروی کردند، خداوند از آنها خشنود گشت ، و آنها (نیز) از او خشنود شدند ، و برای آنها باغهایی (از بهشت) آماده کرده است ، که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است ، جاودانه در آن خواهند ماند ، این کامیابی بزرگ است . ﴿۱۰۰﴾ و از (میان) اعراب (بادیه نشین) که پیرامون شما هستند ، گروهی منافقند ، و از اهل مدینه (نیز) گروهی خوی نفاق گرفته اند ، تو آنها را نمی شناسی ، (ولی) ما آنها را می شناسیم، به زودی آنها را دو بار عذاب خواهیم کرد ، سپس به سوی عذابی بزرگ (در قیامت) فرستاده می شوند. ﴿۱۰۱﴾ و گروه دیگری (نیز) هستند که به گناهان خود اعتراف کردند ، کارهای شایسته و ناشایسته را به هم آمیختند ، امید است که خداوند توبه ی آن را بپذیرد ، بی گمان خداوند آمرزنده ی مهربان است . ﴿۱۰۲﴾ از اموال آنها صدقه (و زکات) بگیر، تا بوسیله ی آن آنها را پاک سازی و تزکیه شان کنی ، و برای شان دعا کن ، یقیناً دعای تو مایه ی آرامش برای آنهاست ، و خداوند شنوای داناست. ﴿۱۰۳﴾ آیا نمی دانند ، که تنها خداوند توبه را از بندگانش می پذیرد ، و صدقات را می گیرد ، وبی گمان خداست که توبه پذیر مهربان است . ﴿۱۰۴﴾ وبگو:«عمل کنید ، پس بزودی خداوند ،وپیامبرش ومؤمنان اعمال شما را خواهند دید ، و به زودی به سوی (خدای) دانای پنهان و آشکار ، باز گردانده می شوید ، پس شما را به آنچه انجام می دادید؛ آگاه می کند » ﴿۱۰۵﴾ و گروه دیگری (نیز) موقوف به فرمان (و مشیت) خداست ، یا آنها را عذاب می کند ، و یا توبه ی آنها را می پذیرد ، وخداوند دانای حکیم است . ﴿۱۰۶﴾

وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مَسۡجِدٗا ضِرَارٗا وَكُفۡرٗا وَتَفۡرِيقَۢا
بَيۡنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَإِرۡصَادٗا لِّمَنۡ حَارَبَ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥ مِن قَبۡلُۚ وَلَيَحۡلِفُنَّ إِنۡ أَرَدۡنَآ إِلَّا ٱلۡحُسۡنَىٰۖ
وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ١٠٧ لَا تَقُمۡ فِيهِ أَبَدٗا
لَّمَسۡجِدٌ أُسِّسَ عَلَى ٱلتَّقۡوَىٰ مِنۡ أَوَّلِ يَوۡمٍ أَحَقُّ أَن
تَقُومَ فِيهِۚ فِيهِ رِجَالٞ يُحِبُّونَ أَن يَتَطَهَّرُواْۚ وَٱللَّهُ
يُحِبُّ ٱلۡمُطَّهِّرِينَ ١٠٨ أَفَمَنۡ أَسَّسَ بُنۡيَٰنَهُۥ
عَلَىٰ تَقۡوَىٰ مِنَ ٱللَّهِ وَرِضۡوَٰنٍ خَيۡرٌ أَم مَّنۡ أَسَّسَ
بُنۡيَٰنَهُۥ عَلَىٰ شَفَا جُرُفٍ هَارٖ فَٱنۡهَارَ بِهِۦ فِي نَارِ جَهَنَّمَۗ
وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ١٠٩ لَا يَزَالُ
بُنۡيَٰنُهُمُ ٱلَّذِي بَنَواْ رِيبَةٗ فِي قُلُوبِهِمۡ إِلَّآ أَن تَقَطَّعَ
قُلُوبُهُمۡۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ١١٠ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ ٱشۡتَرَىٰ
مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ أَنفُسَهُمۡ وَأَمۡوَٰلَهُم بِأَنَّ لَهُمُ
ٱلۡجَنَّةَۚ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَيَقۡتُلُونَ
وَيُقۡتَلُونَۖ وَعۡدًا عَلَيۡهِ حَقّٗا فِي ٱلتَّوۡرَىٰةِ
وَٱلۡإِنجِيلِ وَٱلۡقُرۡءَانِۚ وَمَنۡ أَوۡفَىٰ بِعَهۡدِهِۦ مِنَ
ٱللَّهِۚ فَٱسۡتَبۡشِرُواْ بِبَيۡعِكُمُ ٱلَّذِي بَايَعۡتُم بِهِۦۚ وَذَٰلِكَ
هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ١١١

و کسانی که برای زیان رسانیدن (به مسلمانان) و(تقویت) کفر وتفرقه افکنی میان مؤمنان ،مسجدی ساختند ، و(تا) کمینگاهی برای کسانی که از پیش با خدا ورسولش مبارزه کرده اند باشد ، و البته آنها سوگند یاد می کنند که قصدی جز نیکی (و خدمت) نداشته ایم و خداوند گواهی می دهد که یقیناً آنها دروغگو هستند. ﴿۱۰۷﴾ (ای پیامبر!) هر گز در آن مسجد (برای نماز) نایست ، آن مسجد که از روز نخست بر پایه تقوا بنا شده ، شایسته تر است که در آن (به نماز) بایستی ، در آن مردانی هستند که دوست دارند که پاکیزه شوند ، و خداوند پاکیزگان را دوست دارد . ﴿۱۰۸﴾ آیا کسی که اساس (وبنیان) آن را بر ترس از خدا و خشنودی (او) آن را بنا کرده بهتر است ،یا کسی که اساس (وبنیان) آن برکنار پرتگاه سستی بنا نهاده است ، پس (نا گهان) با او در آتش جهنم فرو ریزد ؟ و خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند . ﴿۱۰۹﴾ آن بنای که آنها نهاده اند، پیوسته در دلهایشان مایه ی شک (ونفاق) خواهد بود ، مگر اینکه دلهایشان پاره پاره شود (وبمیرند) و خداوند دانای حکیم است. ﴿۱۱۰﴾ بی گمان خداوند از مؤمنان جانهایشان و اموالشان را خریده است ، به (بهای) اینکه بهشت برای آنها باشد.(بدین صورت که): در راه خدا جنگ می کنند، پس می کشند، و کشته می شوند، (این) وعده ی حقی است بر او، (که) در تورات و انجیل و قرآن (آمده است) وچه کسی از خدا به عهدش وفا دارتر است ؟! پس شاد باشید، به داد وستدی که شما با او کرده اید، و این همان کامیابی بزرگ است. ﴿۱۱۱﴾

ٱلتَّـٰٓئِبُونَ ٱلۡعَـٰبِدُونَ ٱلۡحَـٰمِدُونَ
ٱلسَّـٰٓئِحُونَ ٱلرَّـٰكِعُونَ ٱلسَّـٰجِدُونَ
ٱلۡأٓمِرُونَ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَٱلنَّاهُونَ عَنِ ٱلۡمُنكَرِ
وَٱلۡحَـٰفِظُونَ لِحُدُودِ ٱللَّهِۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١١٢﴾
مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَن يَسۡتَغۡفِرُواْ
لِلۡمُشۡرِكِينَ وَلَوۡ كَانُوٓاْ أُوْلِي قُرۡبَىٰ مِنۢ بَعۡدِ مَا
تَبَيَّنَ لَهُمۡ أَنَّهُمۡ أَصۡحَـٰبُ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١١٣﴾ وَمَا
كَانَ ٱسۡتِغۡفَارُ إِبۡرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن مَّوۡعِدَةٖ
وَعَدَهَآ إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُۥٓ أَنَّهُۥ عَدُوّٞ لِّلَّهِ تَبَرَّأَ مِنۡهُۚ إِنَّ
إِبۡرَٰهِيمَ لَأَوَّٰهٌ حَلِيمٞ ﴿١١٤﴾ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُضِلَّ
قَوۡمَۢا بَعۡدَ إِذۡ هَدَىٰهُمۡ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُم مَّا
يَتَّقُونَۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ
مُلۡكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۚ وَمَا
لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِيّٖ وَلَا نَصِيرٖ ﴿١١٦﴾ لَّقَد
تَّابَ ٱللَّهُ عَلَى ٱلنَّبِيِّ وَٱلۡمُهَـٰجِرِينَ وَٱلۡأَنصَارِ
ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ ٱلۡعُسۡرَةِ مِنۢ بَعۡدِ مَا
كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٖ مِّنۡهُمۡ ثُمَّ تَابَ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّهُۥ
بِهِمۡ رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿١١٧﴾

(آنهـا) توبـه کننـدگان ،عابدان،سپاسـگزاران ، روزه داران ، رکـوع کننـدگان، سـجده کننـدگان،فرمان دهنـدگان بـه معـروف و بازدارنـدگان از منکـر، و حافظان (و نگه دارنـدگان) حـدود (و احکـام)الهـی هستند، و مؤمنان را بشارت ده . ﴿۱۱۲﴾ برای پیـامبر وکسانی که ایمان آوردنـد (شایسـته) نبـود کـه بـرای مشـرکان طلـب آمـرزش کننـد ، - هـر چنـد از نزدیکانشان باشند- بعد از آنکه برای آنها روشن شـد که آنها اهل دوزخند . ﴿۱۱۳﴾ و آمـرزش خواسـتن ابراهیم برای پدرش نبود؛ مگر به خاطر وعده ای که به او داده بود، پس چون برای او آشـکار شـد کـه او دشـمن خداسـت؛ از او بیـزاری جسـت ، بـی گمـان ابراهیم لابه کننده ی برد بـار بـود . ﴿۱۱٤﴾ و هرگـز خداوند قومی را ، بعد ازآنکـه آنهـا را هـدایت کـرد گمراه نمی کند ، تا آنکه چیزهـای را کـه بایـد از آن بپرهیزند ،برای آنها بیان کند ، بی گمان خداونـد بـه هر چیزی داناست . ﴿۱۱٥﴾ یقیناً فرمانروایی آسمانها وزمین از آن خداست ، زنده می کند و مـی میرانـد ، وشما را جز خدا کارساز و یـاوری نیسـت . ﴿۱۱٦﴾ قطعاً خداونـد رحمـت خـود را شـامل حـال پیـامبر و مهـاجران وانصـار ، آنـان کـه در زمـان سـختی (وتنگدستی) از او پیروی کردند ؛ نمود ، بعد ازآنکه نزدیک بود ، دلهای گروهی از آنها (از حق) منحرف شـود ، سـپس توبـه ی آنهـا را پـذیرفت ، بـی گمـان او(نسبت) به آنها رؤوف مهربان است . ﴿۱۱۷﴾

وَعَلَى ٱلثَّلَٰثَةِ ٱلَّذِينَ خُلِّفُواْ حَتَّىٰٓ إِذَا ضَاقَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلۡأَرۡضُ بِمَا رَحُبَتۡ وَضَاقَتۡ عَلَيۡهِمۡ أَنفُسُهُمۡ وَظَنُّوٓاْ أَن لَّا مَلۡجَأَ مِنَ ٱللَّهِ إِلَّآ إِلَيۡهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيۡهِمۡ لِيَتُوبُوٓاْۚ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلتَّوَّابُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَكُونُواْ مَعَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهۡلِ ٱلۡمَدِينَةِ وَمَنۡ حَوۡلَهُم مِّنَ ٱلۡأَعۡرَابِ أَن يَتَخَلَّفُواْ عَن رَّسُولِ ٱللَّهِ وَلَا يَرۡغَبُواْ بِأَنفُسِهِمۡ عَن نَّفۡسِهِۦۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ لَا يُصِيبُهُمۡ ظَمَأٞ وَلَا نَصَبٞ وَلَا مَخۡمَصَةٞ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَطَـُٔونَ مَوۡطِئٗا يَغِيظُ ٱلۡكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنۡ عَدُوّٖ نَّيۡلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُم بِهِۦ عَمَلٞ صَٰلِحٌۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا يُنفِقُونَ نَفَقَةٗ صَغِيرَةٗ وَلَا كَبِيرَةٗ وَلَا يَقۡطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمۡ لِيَجۡزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحۡسَنَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٢١﴾ ۞ وَمَا كَانَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ لِيَنفِرُواْ كَآفَّةٗۚ فَلَوۡلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرۡقَةٖ مِّنۡهُمۡ طَآئِفَةٞ لِّيَتَفَقَّهُواْ فِي ٱلدِّينِ وَلِيُنذِرُواْ قَوۡمَهُمۡ إِذَا رَجَعُوٓاْ إِلَيۡهِمۡ لَعَلَّهُمۡ يَحۡذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

و(همچنین) بر آن سه نفری که موقوف گذاشته شدند ، تا آنگاه که زمین با همهٔ فراخی اش بر آنها تنگ شد ، و از خود به تنگ آمدند ، و دانستند که پناهگاهی از خدا جز به سوی او نیست ، سپس رحمت خود را شامل حال آنها نمود ، تا توبه کنند (وتوبه ی آنان را پذیرفت) بی گمان خداوند است که توبه پذیر مهربان است. ﴿۱۱۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید از خدا بترسید،وبا راستگویان باشید . ﴿۱۱۹﴾ سزاوار نیست که اهل مدینه،و اعراب (بادیه نشین) که اطراف آنها هستند ، از(همراهی) رسول خدا باز پس مانند ، و نه برای (حفظ) جان خود ، از جان او چشم بپوشند،این بدان سبب است که هیچ تشنگی و خستگی و گرسنگی در راه خدا به آنها نمی رسد، و هیچ (جا منزل نمی کنند و) گامی که موجب خشم کافران شود؛ بر نمی دارند ، وهیچ (دستبرد و) و گزندی به دشمن نمی رسانند ، مگر اینکه به (سبب) آن ،عمل صالحی برای شان نوشته شود ، بی گمان خداوند پاداش نیکوکاران را ضایع نمی کند . ﴿۱۲۰﴾ و هیچ مال کوچک یا بزرگی را (در راه خدا) انفاق نمی کنند، و هیچ وادی (و سرزمینی) نمی پیمایند ، مگر اینکه برای آنها نوشته می شود ، تا خداوند پاداش نیکوترین کردارشان را به آنها بدهد . ﴿۱۲۱﴾ و(ممکن) نیست که مؤمنان همگی(برای جهاد) کوچک کنند ، پس چرا از هر گروهی از آنان ، دسته ای کوچ نمی کنند ، تا در دین دانش بیاموزند، وقوم خود را هشدار دهند ، هنگامی که به سوی آنها باز گشتند ، باشد که آنها بترسند . ﴿۱۲۲﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ قَٰتِلُواْ ٱلَّذِينَ يَلُونَكُم
مِّنَ ٱلۡكُفَّارِ وَلۡيَجِدُواْ فِيكُمۡ غِلۡظَةٗۚ وَٱعۡلَمُوٓاْ
أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾ وَإِذَا مَآ أُنزِلَتۡ
سُورَةٞ فَمِنۡهُم مَّن يَقُولُ أَيُّكُمۡ زَادَتۡهُ هَٰذِهِۦٓ
إِيمَٰنٗاۚ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَزَادَتۡهُمۡ إِيمَٰنٗا
وَهُمۡ يَسۡتَبۡشِرُونَ ﴿١٢٤﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم
مَّرَضٞ فَزَادَتۡهُمۡ رِجۡسًا إِلَىٰ رِجۡسِهِمۡ وَمَاتُواْ
وَهُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿١٢٥﴾ أَوَلَا يَرَوۡنَ أَنَّهُمۡ
يُفۡتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٖ مَّرَّةً أَوۡ مَرَّتَيۡنِ ثُمَّ
لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمۡ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾ وَإِذَا
مَآ أُنزِلَتۡ سُورَةٞ نَّظَرَ بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٍ هَلۡ
يَرَىٰكُم مِّنۡ أَحَدٖ ثُمَّ ٱنصَرَفُواْۚ صَرَفَ ٱللَّهُ
قُلُوبَهُم بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿١٢٧﴾ لَقَدۡ
جَآءَكُمۡ رَسُولٞ مِّنۡ أَنفُسِكُمۡ عَزِيزٌ عَلَيۡهِ
مَا عَنِتُّمۡ حَرِيصٌ عَلَيۡكُم بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ
رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿١٢٨﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقُلۡ حَسۡبِيَ
ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُۖ وَهُوَ رَبُّ
ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید ! با کسانی که از کافران که نزدیک شمایند، جنگ کنید ، و باید آنها در شما شدت و درشتی بیابند، و بدانید که خداوند با پرهیزگاران است. ﴿۱۲۳﴾ و هنگامی که سوره ای نازل شود، پس بعضی از آنها (به دیگری) می گوید : «این سوره ، ایمان کدام یک از شما را افزود ؟!» (به آنها بگو:) اما کسانی که ایمان آوده اند ، پس به ایمانشان افزوده ، و آنها شادمانی می کنند . ﴿۱۲٤﴾ و اما کسانی که در دلهایشان بیماری است ، پس پلیدی به پلیدیشان افزوده ، و در حالی که کافر بودند ؛ مردند . ﴿۱۲۵﴾ آیا آنها نمی بینند که در هر سال ، یک یا دوبار آزمایش می شوند ؟! باز توبه نمی کنند، و نه آنها پند می گیرند . ﴿۱۲٦﴾ و هنگامی که سوره ای نازل شود، بعضی از آنها به بعضی دیگر نگاه می کنند (گویند:) « آیا کسی شما را می بیند ؟!» سپس باز می گردند ، خداوند دلهای آنها را از (از حق) باز گردانید ، زیرا که آنها گروهی اند که نمی فهمند. ﴿۱۲۷﴾ یقیناً پیامبری از (میان) خودتان به سویتان آمد که رنجهای شما بر او دشوار (و گران) است، و بر (هدایت) شما سخت اصرار دارد، و(نسبت) به مؤمنان روؤف (و) مهربان است . ﴿۱۲۸﴾ پس اگر روی بر گردانند ، بگو :« خدا برای من کافی است ، هیچ معبودی (به حق) جز او نیست ،براو توکل کردم، و او پروردگار عرش عظیم است » ﴿۱۲۹﴾

سورة یونس

بسم الله الرحمن الرحیم

الٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿١﴾ أَكَانَ لِلنَّاسِ
عَجَبًا أَنۡ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ رَجُلٖ مِّنۡهُمۡ أَنۡ أَنذِرِ ٱلنَّاسَ وَبَشِّرِ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَنَّ لَهُمۡ قَدَمَ صِدۡقٍ عِندَ رَبِّهِمۡۗ قَالَ
ٱلۡكَٰفِرُونَ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٞ مُّبِينٌ ﴿٢﴾ إِنَّ رَبَّكُمُ
ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ ثُمَّ
ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَۖ مَا مِن شَفِيعٍ إِلَّا مِنۢ
بَعۡدِ إِذۡنِهِۦۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡ فَٱعۡبُدُوهُۚ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾ إِلَيۡهِ مَرۡجِعُكُمۡ جَمِيعٗاۖ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقًّاۚ
إِنَّهُۥ يَبۡدَؤُاْ ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ لِيَجۡزِيَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ بِٱلۡقِسۡطِۚ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمۡ
شَرَابٞ مِّنۡ حَمِيمٖ وَعَذَابٌ أَلِيمُۢ بِمَا كَانُواْ يَكۡفُرُونَ
﴿٤﴾ هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ ٱلشَّمۡسَ ضِيَآءٗ وَٱلۡقَمَرَ نُورٗا
وَقَدَّرَهُۥ مَنَازِلَ لِتَعۡلَمُواْ عَدَدَ ٱلسِّنِينَ وَٱلۡحِسَابَۚ مَا
خَلَقَ ٱللَّهُ ذَٰلِكَ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۚ يُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ
يَعۡلَمُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ فِي ٱخۡتِلَٰفِ ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ ٱللَّهُ
فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

سورۀ یونس

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الر. (الف . لام . را) این آیات کتاب محکم (و با حکمت) است . ﴿۱﴾ آیا برای مردم موجب شگفتی است که به مردی از خودشان وحی کرده ایم که : « مردم را بترسان و کسانی که ایمان آورده اند بشارت ده که برای آنها سابقه ی نیکو (و پاداشی حتمی) نزد پروردگارشان است ». کافران گفتند :«این (مرد) جادوگرآشکاری است ». ﴿۲﴾ بی گمان پروردگار شما ، الله است ، که آسمانها وزمین را درشش روز آفرید ، سپس بر عرش مستوی شد ، کار (جهان) را تدبیر می کند . هیچ شفاعت کننده ای نیست ، مگر بعد از فرمان او ، این است الله پروردگار شما ، پس او را پرستش کنید ، آیا پند نمی گیرید ؟! ﴿۳﴾ باز گشت همه شما به سوی اوست ، وعدۀ خداوند حق است ، بی گمان او آفرینش را آغاز می کند ، سپس آنها را باز می گرداند ، تا کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده اند به عدالت پاداش دهد ، و کسانی که کافر شدند ، برای شان نوشیدنی از آب جوشان است ، وعذابی دردناک، به سبب آنکه کفر می ورزیدند . ﴿٤﴾ او کسی است که خورشید را روشنایی ، و ماه را نور قرار داد ، و برای آن منازلی مقدر کرد ، تا عدد سالها و حساب را بدانید ، خداوند این را جز به حق نیافریده است ، آیات را برای گروهی که می دانند ، به تفصیل بیان می کند . ﴿٥﴾ بی گمان در آمد وشد شب وروز ، و آنچه خدا در آسمانها و زمین آفریده است ، نشانه های است برای گروهی که پرهیز گاری می کنند . ﴿٦﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا وَرَضُواْ بِٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَٱطۡمَأَنُّواْ بِهَا وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَنۡ ءَايَٰتِنَا غَٰفِلُونَ ﴿٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ مَأۡوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ يَهۡدِيهِمۡ رَبُّهُم بِإِيمَٰنِهِمۡۖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهِمُ ٱلۡأَنۡهَٰرُ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٩﴾ دَعۡوَىٰهُمۡ فِيهَا سُبۡحَٰنَكَ ٱللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمۡ فِيهَا سَلَٰمٞۚ وَءَاخِرُ دَعۡوَىٰهُمۡ أَنِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠﴾ ۞ وَلَوۡ يُعَجِّلُ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ ٱلشَّرَّ ٱسۡتِعۡجَالَهُم بِٱلۡخَيۡرِ لَقُضِيَ إِلَيۡهِمۡ أَجَلُهُمۡۖ فَنَذَرُ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا فِي طُغۡيَٰنِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿١١﴾ وَإِذَا مَسَّ ٱلۡإِنسَٰنَ ٱلضُّرُّ دَعَانَا لِجَنۢبِهِۦٓ أَوۡ قَاعِدًا أَوۡ قَآئِمٗا فَلَمَّا كَشَفۡنَا عَنۡهُ ضُرَّهُۥ مَرَّ كَأَن لَّمۡ يَدۡعُنَآ إِلَىٰ ضُرّٖ مَّسَّهُۥۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلۡمُسۡرِفِينَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٢﴾ وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَا ٱلۡقُرُونَ مِن قَبۡلِكُمۡ لَمَّا ظَلَمُواْ وَجَآءَتۡهُمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَمَا كَانُواْ لِيُؤۡمِنُواْۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٣﴾ ثُمَّ جَعَلۡنَٰكُمۡ خَلَٰٓئِفَ فِي ٱلۡأَرۡضِ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ لِنَنظُرَ كَيۡفَ تَعۡمَلُونَ ﴿١٤﴾

همانا کسانی که ملاقات ما را (در روز قیامت) امید ندارند ، وبه زندگی دنیا خشنود شده و بدان دل بسته اند، و کسانی که از آیات ما غافلند، ﴿۷﴾ آنها (همه) جایگاهشان آتش (جهنم) است ، به سبب کارهایی که انجام می دادند . ﴿۸﴾ بی گمان کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته کردند ، پروردگارشان به سبب ایمانشان آنها را به باغهای (بهشت) پر نعمت هدایت می کنند که نهرها زیر (درختان) آن جاری است . ﴿۹﴾ دعایشان در آن :«خداوندا! تو منزهی» باشد ، و تحیت شان در آن : «سلام» و پایان دعایشان این است که :«حمد وسپاس،مخصوص خدا ، پروردگار جهانیان است ». ﴿۱۰﴾ و اگر خداوند زود مردم را مجازات می کرد ، همانگونه که آنها برای خیر عجله دارند ، عمرشان به پایان می رسید ، (و نابود می شدند) پس کسانی که به ملاقات ما امید ندارند (به حال خود) رها می کنیم تا در طغیان خود سرگردان بمانند . ﴿۱۱﴾ وچون به انسان زیان (و رنجی) برسد ، (در هر حال که باشد) به پهلو خوابیده ، یا نشسته ، یا ایستاده، ما را می خواند . پس هنگامی که آن زیان (و رنج) از او بر طرف کریم ، چنان می رود که گویی هرگز ما را برای دفع زیان (و رنج) که به او رسیده بود ، نخوانده است ، این گونه برای اسرافکاران ،آنچه می کردند (در نظرشان) زینت داده شده است . ﴿۱۲﴾ به راستی که ما امتهای پیش از شما را هنگامی که ستم کردند ، هلاک کردیم ، در حالی که پیامبران آنها با دلیل روشن به سوی آنان آمدند وآنها ایمان نیاوردند ، این گونه گروه مجرمان را کیفر می دهیم. ﴿۱۳﴾ سپس شما را پس از آنها (روی) زمین جانشینان قرار دادیم ، تا بنگریم که چگونه عمل می کنید . ﴿۱۴﴾

وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَاتُنَا بَيِّنَٰتٖ قَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا ٱئۡتِ بِقُرۡءَانٍ غَيۡرِ هَٰذَآ أَوۡ بَدِّلۡهُۚ قُلۡ مَا يَكُونُ لِيٓ أَنۡ أُبَدِّلَهُۥ مِن تِلۡقَآيِٕ نَفۡسِيٓۖ إِنۡ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّۖ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنۡ عَصَيۡتُ رَبِّي عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿١٥﴾ قُل لَّوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَا تَلَوۡتُهُۥ عَلَيۡكُمۡ وَلَآ أَدۡرَىٰكُم بِهِۦۖ فَقَدۡ لَبِثۡتُ فِيكُمۡ عُمُرٗا مِّن قَبۡلِهِۦٓۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوۡ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمۡ وَلَا يَنفَعُهُمۡ وَيَقُولُونَ هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا عِندَ ٱللَّهِۚ قُلۡ أَتُنَبِّـُٔونَ ٱللَّهَ بِمَا لَا يَعۡلَمُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿١٨﴾ وَمَا كَانَ ٱلنَّاسُ إِلَّآ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ فَٱخۡتَلَفُواْۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةٞ سَبَقَتۡ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيۡنَهُمۡ فِيمَا فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ ءَايَةٞ مِّن رَّبِّهِۦۖ فَقُلۡ إِنَّمَا ٱلۡغَيۡبُ لِلَّهِ فَٱنتَظِرُوٓاْ إِنِّي مَعَكُم مِّنَ ٱلۡمُنتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

و هنگامی که آیات روشن ما بر آنها خوانده شود ، کسانی که به ملاقات ما (در روز قیامت) امید ندارند ، گویند : «قرآنی غیر از این بیاور یا آن را تغییر بده ». (ای پیامبر!) بگو : «من حق ندارم که آن را از پیش خود تغییر دهم ، و من پیروی نمی کنم مگر آنچه را که بر من وحی می شود ، ومن اگر پروردگارم را نافرمانی کنم از عذاب روز بزرگ می ترسم » ﴿۱۵﴾ بگو: « اگر خدا می خواست من آن را بر شما نمی خواندم، ونه(خداوند) شما را از آن آگاه می کرد ، به راستی که پیش از این عمری را در میان شما گذرانده ام ، آیا نمی اندیشید ؟!» ﴿۱۶﴾ پس چه کسی ستمکارتر است از آن کسی که برخدا دروغ می بندد، ویا آیات او را تکذیب می کند؟! بی گمان مجرمان رستگار نخواهند شد . ﴿۱۷﴾ و غیر از خدا چیزهای را می پرستند که نه به آنها زیانی می رساند ونه سودشان می بخشد، و می گویند : «اینها (= بتها) شفیعان ما نزد خدا هستند » بگو: «آیا خدا را به چیزی که در آسمانها ودر زمین نمی داند، خبر می دهید ؟!» منزه است او،و از آنچه با او شریک می سازند برتر است . ﴿۱۸﴾ (در آغاز) مردم جز امت واحدی نبودند ، پس اختلاف کردند ، و اگر فرمانی نبود پیش از این ، از پروردگار صادر شده بود ، در میان آنها در آنچه که در آن اختلاف داشتند، داوری می شد . ﴿۱۹﴾ و می گویند «چرا معجزه ای از (جانب) پروردگارش بر او نازل نشده است ؟ » . پس بگو :«(علم) غیب تنها از آن خداست، پس شما انتظار بکشید که من (نیز) با شما ازمنتظرانم ». ﴿۲۰﴾

وَإِذَآ أَذَقۡنَا ٱلنَّاسَ رَحۡمَةً مِّنۢ بَعۡدِ ضَرَّآءَ مَسَّتۡهُمۡ إِذَا لَهُم مَّكۡرٞ فِيٓ ءَايَاتِنَاۚ قُلِ ٱللَّهُ أَسۡرَعُ مَكۡرًاۚ إِنَّ رُسُلَنَا يَكۡتُبُونَ مَا تَمۡكُرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ ٱلَّذِي يُسَيِّرُكُمۡ فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِۖ حَتَّىٰٓ إِذَا كُنتُمۡ فِي ٱلۡفُلۡكِ وَجَرَيۡنَ بِهِم بِرِيحٖ طَيِّبَةٖ وَفَرِحُواْ بِهَا جَآءَتۡهَا رِيحٌ عَاصِفٞ وَجَآءَهُمُ ٱلۡمَوۡجُ مِن كُلِّ مَكَانٖ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمۡ أُحِيطَ بِهِمۡ دَعَوُاْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ لَئِنۡ أَنجَيۡتَنَا مِنۡ هَٰذِهِۦ لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّآ أَنجَىٰهُمۡ إِذَا هُمۡ يَبۡغُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ بِغَيۡرِ ٱلۡحَقِّۗ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّمَا بَغۡيُكُمۡ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُم مَّتَٰعَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ ثُمَّ إِلَيۡنَا مَرۡجِعُكُمۡ فَنُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا مَثَلُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا كَمَآءٍ أَنزَلۡنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَٱخۡتَلَطَ بِهِۦ نَبَاتُ ٱلۡأَرۡضِ مِمَّا يَأۡكُلُ ٱلنَّاسُ وَٱلۡأَنۡعَٰمُ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَخَذَتِ ٱلۡأَرۡضُ زُخۡرُفَهَا وَٱزَّيَّنَتۡ وَظَنَّ أَهۡلُهَآ أَنَّهُمۡ قَٰدِرُونَ عَلَيۡهَآ أَتَىٰهَآ أَمۡرُنَا لَيۡلًا أَوۡ نَهَارٗا فَجَعَلۡنَٰهَا حَصِيدٗا كَأَن لَّمۡ تَغۡنَ بِٱلۡأَمۡسِۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ ٱلۡأٓيَٰتِ لِقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَٱللَّهُ يَدۡعُوٓاْ إِلَىٰ دَارِ ٱلسَّلَٰمِ وَيَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٢٥﴾

وهنگامی که به مردم ، پس از رنج (و زیانی) که به آنها رسیده است رحمتی بچشانیم ، آنگاه آنها در آیات ما نیرنگ می کنند ، بگو: «خداوند در نیرنگ زدن سریعتر است ،بی تردید رسولان (= فرشتگان) ما آنچه نیرنگ می کنید ،می نویسند ». ﴿۲۱﴾ او کسی است که شما را در خشکی و دریا به حرکت در می آورد ، تا آنگاه که در کشتی قرار می گیرید ، و(کشتیها) با بادی ملایم آنها را (به سوی مقصد) حرکت می دهند و (آنها) به آن شادمان می شوند . (نا گهان) طوفان شدیدی می وزد ، و موج از هر سو (به سوی آنها) بیاید ، وگمان کنند، که راه گریزی ندارند(و هلاک خواهند شد) ، خدا را از روی اخلاص می خوانند که :«که اگر ما را از این (گرفتاری) نجات دهی،قطعاً از سپاسگزاران خواهیم بود ». ﴿۲۲﴾ پس چون (خداوند) آنها را نجات داد ، آنها به نا حق در زمین سرکشی (وستم) می کنند ای مردم! سر کشی(و ستم) شما تنها به زیان خوددتان است ، متاع (چند روز) زندگی دنیاست ، سپس باز گشتتان به سوی ماست ، پس شما را به آنچه انجام می دادید، خبر می دهیم . ﴿۲۳﴾ مثل زندگی دنیا، همانند آبی است که از آسمان نازل کردیم، سپس براثر آن گیاهان گوناگون زمین از آنچه مردم وچهارپایان می خورند ؛ روییدند، تا زمانی که زمین پیرایه خود بگرفت ، و آراسته شد، و اهل آن گمان کردند که خود بر آن چیره اند ،(نا گهان) فرمان ما در شب یا روزی فرا رسد، و آنچنان آن (کشتزار) را درو کنیم که گوی دیروز هرگز (کشتزاری) نبوده است . این گونه آیات (خود) را برای گروهی که می اندیشند به تفصیل بیان می کنیم . ﴿۲۴﴾ و خداوند به سرای سلامتی (= بهشت) دعوت می کند ، و هر کس را بخواهد به راه راست هدایت می کند . ﴿۲۵﴾

۞ لِّلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ ٱلۡحُسۡنَىٰ وَزِيَادَةٞۖ وَلَا يَرۡهَقُ
وُجُوهَهُمۡ قَتَرٞ وَلَا ذِلَّةٌۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ
فِيهَا خَٰلِدُونَ ٢٦ وَٱلَّذِينَ كَسَبُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ جَزَآءُ
سَيِّئَةِۭ بِمِثۡلِهَا وَتَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۖ مَّا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِنۡ
عَاصِمٖۖ كَأَنَّمَآ أُغۡشِيَتۡ وُجُوهُهُمۡ قِطَعٗا مِّنَ ٱلَّيۡلِ
مُظۡلِمًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ
٢٧ وَيَوۡمَ نَحۡشُرُهُمۡ جَمِيعٗا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ
مَكَانَكُمۡ أَنتُمۡ وَشُرَكَآؤُكُمۡۚ فَزَيَّلۡنَا بَيۡنَهُمۡۖ وَقَالَ
شُرَكَآؤُهُم مَّا كُنتُمۡ إِيَّانَا تَعۡبُدُونَ ٢٨ فَكَفَىٰ بِٱللَّهِ
شَهِيدَۢا بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمۡ إِن كُنَّا عَنۡ عِبَادَتِكُمۡ
لَغَٰفِلِينَ ٢٩ هُنَالِكَ تَبۡلُواْ كُلُّ نَفۡسٖ مَّآ أَسۡلَفَتۡۚ
وَرُدُّوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ مَوۡلَىٰهُمُ ٱلۡحَقِّۖ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ
يَفۡتَرُونَ ٣٠ قُلۡ مَن يَرۡزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
وَٱلۡأَرۡضِ أَمَّن يَمۡلِكُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَمَن يُخۡرِجُ
ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ وَيُخۡرِجُ ٱلۡمَيِّتَ مِنَ ٱلۡحَيِّ وَمَن
يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَۚ فَسَيَقُولُونَ ٱللَّهُۚ فَقُلۡ أَفَلَا تَتَّقُونَ ٣١
فَذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمُ ٱلۡحَقُّۖ فَمَاذَا بَعۡدَ ٱلۡحَقِّ إِلَّا
ٱلضَّلَٰلُۖ فَأَنَّىٰ تُصۡرَفُونَ ٣٢ كَذَٰلِكَ حَقَّتۡ
كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى ٱلَّذِينَ فَسَقُوٓاْ أَنَّهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ
٣٣

برای کسانی که نیکی کردند ، پاداش نیک (= بهشت) است وافزون بر آن (=رؤیت باری تعالی است). و تیرگی و خواری چهره هایشان را نپوشاند، اینان اهل بهشتند ، و جاودانه در آن خواهند ماند . ﴿۲۶﴾ و کسانی که مرتکب بدیها شدند، پاداش هر بدی همانند آن است ، و خواری (چهره های) آنها را می پوشانند و هیچ کسی نمی تواند آنها را از(عذاب) خدا نگه دارد (چنان شوند که) گوی با پاره ای از شب تاریک چهره هایشان پوشیده شده است ،اینان اهل آتش (دوزخ) اند و جاودانه در آن خواهند ماند. ﴿۲۷﴾ (و به یاد آورید) روزی که همه ی آنها را گرد آوریم ، سپس به کسانی که شرک آوردند گویم: «شما و معبودهایتان در مکان خوددتان بمانید » پس آنها را از یکدیگر جدا می کنیم ، و معبودهایشان (به آنها) می گویند :«شما ما را عبادت نمی کردید، ﴿۲۸﴾ پس ، بس است که خدا میان ما و شما گواه باشد ، که ما یقیناً از عبادت شما بی خبر بودیم ». ﴿۲۹﴾ آنجا هر کس هر چه پیش فرستاده است ، می آزماید ، و همه به سوی الله مالک حقیقی شان بازگردانده می شوند ، وچیزها ی را که افترا می بستند (از نظرشان) گم ونابود می شوند . ﴿۳۰﴾ بگو: «چه کسی شما را از آسمان و زمین روزی می دهد ؟کیست که مالک شنوایی وبینوایی هاست ؟ و چه کسی زنده را از مرده بیرون می آورد ، و مرده را از زنده بیرون می آورد؟ وچه کسی کار(جهان) را تدبیر می کند ؟ پس بی درنگ خواهند گفت: «الله» پس بگو: «آیا (از او) نمی ترسید ؟! ﴿۳۱﴾ پس آن الله پروردگار حقیقی شماست ، پس بعد از حق ، چه چیزی است جز گمراهی ؟ پس چگونه (از پرستش او) روی گران می شوید ؟! ». ﴿۳۲﴾ این چنین سخن پروردگارت بر کسانی که فاسق شدند؛ ثابت شده که آنها ایمان نمی آورند . ﴿۳۳﴾

قُلْ هَلْ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ ۚ قُلِ
ٱللَّهُ يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣٤﴾ قُلْ
هَلْ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ ۚ قُلِ ٱللَّهُ يَهْدِى
لِلْحَقِّ ۗ أَفَمَن يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ أَحَقُّ أَن يُتَّبَعَ أَمَّن لَّا
يَهِدِّىٓ إِلَّآ أَن يُهْدَىٰ ۖ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٥﴾
وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا ۚ إِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغْنِى مِنَ ٱلْحَقِّ
شَيْـًٔا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَا كَانَ هَٰذَا
ٱلْقُرْءَانُ أَن يُفْتَرَىٰ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ
ٱلَّذِى بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ ٱلْكِتَٰبِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِن رَّبِّ
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٣٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا۟ بِسُورَةٍ
مِّثْلِهِۦ وَٱدْعُوا۟ مَنِ ٱسْتَطَعْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾ بَلْ كَذَّبُوا۟ بِمَا لَمْ يُحِيطُوا۟ بِعِلْمِهِۦ وَلَمَّا
يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ فَٱنظُرْ
كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٩﴾ وَمِنْهُم مَّن يُؤْمِنُ
بِهِۦ وَمِنْهُم مَّن لَّا يُؤْمِنُ بِهِۦ ۚ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ
بِٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾ وَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل لِّى عَمَلِى وَلَكُمْ
عَمَلُكُمْ ۖ أَنتُم بَرِيٓـُٔونَ مِمَّآ أَعْمَلُ وَأَنَا۠ بَرِىٓءٌ مِّمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾ وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ
تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا۟ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾

بگو: «آیا از این معبودها ی شما کسی هست که آفرینش شما را آغاز می کند ،سپس آن را باز می گرداند؟!» بگو:«الله آفرینش را آغاز می کند ، سپس آن را باز می گرداند ،پس چگونه (از حق) منحرف می شوید ؟! ». ﴿۳٤﴾ بگو :«آیا از این معبودهای شما کسی هست که به (سوی) حق هدایت می کند ؟! » بگو:«الله به(سوی) حق هدایت می کند، آیا کسی که به (سوی) حق هدایت می کند، برای پیروی سزاوارتر است یا کسی که خود هدایت نمی شود؛ مگر آن که هدایتش کنند؟! پس شما را چه شده ؟! چگونه داوری می کنید؟!». ﴿۳٥﴾ و بیشتر آنها جزاز گمان پیروی نمی کنند ، بی تردید، گمان ، از حق بی نیاز نمی کند ، یقیناً خداوند به آنچه می کنند ، داناست. ﴿۳٦﴾ و (سزاوار) نیست این قرآن ، به دروغ (بدون وحی الهی) به خدا نسبت داده شود؛ بلکه تصدیق کننده چیزی است که پیش از آن (نازل شده) است، و بیان و تفصیل (آن) کتاب است، شکی در آن نیست ، از (جانب) پروردگار جهانیان است. ﴿۳۷﴾ آیا آنها می گویند: «(او) آن را به دروغ (به خدا) نسبت داده است ؟!» بگو :« اگر راست می گویید ، پس یک سوره همانند آن بیاورید، و جز خدا هر که را که می توانید به یاری بخوانید » ﴿۳۸﴾ بلکه آنها چیزی را تکذیب کردند که به آن علم و احاطه نداشتند ، و هنوز برای آنها مصداق (و حقیقت) آن نیامده است، بدین گونه کسانی که پیش از آنها بودند (نیز) تکذیب کردند ، پس بنگر سرانجام ستمکاران چگونه بوده است. ﴿۳۹﴾ و از آنها کسی هست که به آن ایمان می آورد ، و از آنها کسی هست که به آن ایمان نمی آورد ، و پروردگار تو به مفسدان آگاه تر است . ﴿٤۰﴾ و اگر (کافران) تو را تکذیب کردند ، پس بگو :« عمل من برای خودم ، و عمل شما برای خودتان است ، شما از آنچه من می کنم بیزارید ، و من (نیز) از آنچه (شما) می کنید بیزارم». ﴿٤۱﴾ و ازآنها کسانی هستند که به تو گوش فرا می دهند ، آیا تو می توانی کران را بشنوانی ، وهر چند نفهمند ؟! ﴿٤۲﴾

وَمِنْهُم مَّن يَنظُرُ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ تَهْدِي ٱلْعُمْيَ وَلَوْ
كَانُوا۟ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَظْلِمُ ٱلنَّاسَ
شَيْـًٔا وَلَـٰكِنَّ ٱلنَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾ وَيَوْمَ
يَحْشُرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوٓا۟ إِلَّا سَاعَةً مِّنَ ٱلنَّهَارِ
يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ ۚ قَدْ خَسِرَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِلِقَآءِ ٱللَّهِ
وَمَا كَانُوا۟ مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾ وَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ ٱلَّذِى
نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ ٱللَّهُ شَهِيدٌ
عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ ۖ فَإِذَا
جَآءَ رَسُولُهُمْ قُضِىَ بَيْنَهُم بِٱلْقِسْطِ وَهُمْ لَا
يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَـٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ
صَـٰدِقِينَ ﴿٤٨﴾ قُل لَّآ أَمْلِكُ لِنَفْسِى ضَرًّا وَلَا نَفْعًا
إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُ ۗ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ ۚ إِذَا جَآءَ أَجَلُهُمْ فَلَا
يَسْتَـْٔخِرُونَ سَاعَةً ۖ وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ
أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَتَىٰكُمْ عَذَابُهُۥ بَيَـٰتًا أَوْ نَهَارًا مَّاذَا
يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾ أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ
ءَامَنتُم بِهِۦٓ ۚ ءَآلْـَٰٔنَ وَقَدْ كُنتُم بِهِۦ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾
ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْخُلْدِ هَلْ
تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾ ۞
وَيَسْتَنۢبِـُٔونَكَ أَحَقٌّ هُوَ ۖ قُلْ إِى وَرَبِّىٓ إِنَّهُۥ لَحَقٌّ ۖ
وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٣﴾

و از آنها کسانی اند که به تو می نگرند ، آیا تو می توانی کران را راهنمایی کنی ، وهر چند نبینند ؟! ﴿۴۳﴾ یقیناً خداوند به مردم هیچ ستم نمی کند ، ولی مردم به خویشن ستم می کنند . ﴿۴۴﴾ و روزی که (خداوند) آنها را محشور می کند ، (چنان احساس می کنند) گویی جز ساعتی از روز که یکدیگر را بشناسند (در دنیا) درنگ نکرده اند، به راستی کسانی که لقای خداوند را تکذیب کردند ، زیان کردند ، وهدایت نیافتند . ﴿۴۵﴾ و اگر پاره ای از چیز های را که به آنها وعده داده ایم به تو نشان دهیم ، یا تو را بمیرانیم ، پس باز گشت شان به سوی ماست ، پس خداوند بر آنچه که می کنند ، گواه است. ﴿۴۶﴾ برای هر امتی پیامبری است ، پس هنگامی که پیامبرشان آمد ، میان آنها به عدالت داوری شود ، وبه آنها ستم نخواهد شد . ﴿۴۷﴾ ومی گویند :«اگر راست می گویید این وعده (عذاب) کی خواهد بود ؟!». ﴿۴۸﴾ بگو :«من برای خودم مالک هیچ زیانی و سودی نیستم ، جز آنچه خدا بخواهد ، برای هر امتی سر آمدی است ، هنگامی که سر آمد آنها فرا رسد، پس نه ساعتی تأخیر می کنند ، ونه پیشی می گیرند ». ﴿۴۹﴾ بگو :« به من خبر دهید؛ اگر عذاب او شبانگاه یا در روز به سراغ شما آید ، مجرمان چه چیز را (اینگونه) به شتاب می طلبند ؟! » ﴿۵۰﴾ باز هنگامی که (عذاب) واقع شد ، آیا به آن ایمان می آورید؟ (آنگاه گفته می شود) : حالا ، در حالی که با شتاب آن را می خواستید . ﴿۵۱﴾ سپس به کسانی که ستم کردند گفته می شود :«عذاب جاوید را بچشید ! آیا جز به آنچه که می کردید کیفر داده می شوید ؟!» ﴿۵۲﴾ و از تو خبر می گیرند :آیا آن حق است ؟! بگو :«آری ، سو گند به پروردگارم ، قطعاً آن حق است ، وشما عاجز کننده نیستید(و نمی توانید از آن فرار کنید) ». ﴿۵۳﴾

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي ٱلْأَرْضِ لَٱفْتَدَتْ بِهِۦ ۗ وَأَسَرُّوا۟ ٱلنَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ۖ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِٱلْقِسْطِ ۚ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ أَلَآ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ هُوَ يُحْيِۦ وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَتْكُم مَّوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَآءٌ لِّمَا فِي ٱلصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ قُلْ بِفَضْلِ ٱللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِۦ فَبِذَٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا۟ هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾ قُلْ أَرَءَيْتُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ لَكُم مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُم مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلَٰلًا قُلْ ءَآللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ ۖ أَمْ عَلَى ٱللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾ وَمَا ظَنُّ ٱلَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا۟ مِنْهُ مِن قُرْءَانٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ ۚ وَمَا يَعْزُبُ عَن رَّبِّكَ مِن مِّثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَلَآ أَصْغَرَ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٦١﴾

و هر کس که ستم کرده ، اگر تمام آنچه در زمین است داشته باشد، حتماً (همه را) برای نجات خودش بدهد ، و هنگامی که عذاب را ببیند ، پشیمانی (خود) را کتمان کنند ، و میان آنها به عدالت داوری شود، و به آنها ستم نخواهد شد . ﴿٥٤﴾ آگاه باشید ، بی شک آنچه در آسمانها و زمین است ، از آن خداست ، آگاه باشید همانا وعده ی خدا حق است ، و لیکن بیشتر آنها نمی دانند . ﴿٥٥﴾ اوست که زنده می کند و می میراند ، و(همه) به سوی او باز گردانده می شوید . ﴿٥٦﴾ ای مردم ! به راستی که برای شما از جانب پروردگارتان موعظه ای آمد، و شفایی برای آنچه در سینه هاست و هدایت و رحمتی برای مؤمنان است . ﴿٥٧﴾ بگو:«به فضل خدا و به رحمت او ، پس باید بدان خوشحال شوند، که آن از آنچه می اندوزند؛ بهتر است ». ﴿٥٨﴾ بگو:« به من خبر دهید؛ آنچه از روزی که خداوند برای شما نازل کرده است ، پس بخشی از آن را حلال ، و بخشی را حرام نموده اید ؟! » بگو:« آیا خداوند به شما اجازه داده است یا بر خدا دروغ می بندید؟» ﴿٥٩﴾ و کسانی که بر خدا دروغ می بندند ، (در باره ی) روز قیامت چه می پندارند ؟! بی گمان خداوند بر (همه ی) مردم فضل (و کرم) دارد،ولیکن بیشترشان سپاسگزاری نمی کنند . ﴿٦٠﴾ و در هیچ کار(و حالی) نباشی ، وهیچ بخشی از قرآن را نمی خوانی، و هیچ عملی را انجام نمی دهید ، مگر اینکه ما (حاضر و) گواه بر شما هستیم ، هنگامی که درآن (عمل) وارد می شوید ، و هموزن ذره ای در زمین و نه در آسمان بر پروردگارت پوشیده نمی ماند ، و نه کوچکتر از آن (ذره) و نه بزرگتر ، مگر اینکه در کتاب روشن (لوح محفوظ ، ثبت) است . ﴿٦١﴾

أَلَآ إِنَّ أَوۡلِيَآءَ ٱللَّهِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ
يَحۡزَنُونَ ﴿٦٢﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ
يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾ لَهُمُ ٱلۡبُشۡرَىٰ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا
وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِۚ لَا تَبۡدِيلَ لِكَلِمَٰتِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ هُوَ
ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٦٤﴾ وَلَا يَحۡزُنكَ قَوۡلُهُمۡۘ إِنَّ ٱلۡعِزَّةَ
لِلَّهِ جَمِيعًاۚ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦٥﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ
مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِۗ وَمَا يَتَّبِعُ
ٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُرَكَآءَۚ إِن
يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَإِنۡ هُمۡ إِلَّا يَخۡرُصُونَ ﴿٦٦﴾
هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ لِتَسۡكُنُواْ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ
مُبۡصِرًاۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَسۡمَعُونَ
﴿٦٧﴾ قَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدًاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۖ هُوَ ٱلۡغَنِيُّۖ
لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ إِنۡ
عِندَكُم مِّن سُلۡطَٰنِۭ بِهَٰذَآۚ أَتَقُولُونَ عَلَى ٱللَّهِ
مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٦٨﴾ قُلۡ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَفۡتَرُونَ
عَلَى ٱللَّهِ ٱلۡكَذِبَ لَا يُفۡلِحُونَ ﴿٦٩﴾ مَتَٰعٞ فِي
ٱلدُّنۡيَا ثُمَّ إِلَيۡنَا مَرۡجِعُهُمۡ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ ٱلۡعَذَابَ
ٱلشَّدِيدَ بِمَا كَانُواْ يَكۡفُرُونَ ﴿٧٠﴾

آگاه باشید ! همانا دوستان خدا ، نه ترسی بر آنهاست ، و نه آنها غمگین می شوند. ﴿٦٢﴾ (همان) کسانی که ایمان آوردند ، و پرهیزگاری می کردند . ﴿٦٣﴾ برای آنان در زندگی دنیا و در آخرت بشارت است ، سخنان خدا تغییر ناپذیر است ، این همان کامیابی بزرگ است . ﴿٦٤﴾ (ای پیامبر!) سخن آنها تو را غمگین نکند بی گمان تمام عزت (و پیروزمندی) از آن خداست ، او شنوای داناست. ﴿٦٥﴾ آگاه باشید ، هر که در آسمانها و هر که در زمین است ، از آن خداست ، و کسانی که غیر خدا؛ شریکان را می خوانند ، پیروی (از دلیلی) نمی کنند ، آنها تنها از گمان پیروی می کنند ، و آنها فقط دروغ می گویند. ﴿٦٦﴾ او کسی است که شب را برای شما قرار داد، تا در آن آرام بگیرید ، و روز را روشن (قرار داد) بی گمان در اینها نشانه هایی است برای گروهی که می شنوند. ﴿٦٧﴾ (مشرکان) گفتند: « خداوند فرزندی برگزیده است» او منزه است ، او بی نیاز است ، آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست،هیچ دلیلی نزد شما بر این (ادعا) نیست ، آیا بر خدا چیزی می گویید که نمی دانید؟! ﴿٦٨﴾ بگو : « بی گمان کسانی که به خدا دروغ می بندند، رستگار نمی شوند». ﴿٦٩﴾ بر خورداری (نا چیز) در دنیا دارند، آنگاه باز گشت شان به سوی ماست، سپس عذاب سختی بسبب آنکه کفر می ورزیدند؛ به آنها می چشانیم. ﴿٧٠﴾

۞ وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ نُوحٍ إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ إِن
كَانَ كَبُرَ عَلَيۡكُم مَّقَامِي وَتَذۡكِيرِي بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَعَلَى
ٱللَّهِ تَوَكَّلۡتُ فَأَجۡمِعُوٓاْ أَمۡرَكُمۡ وَشُرَكَآءَكُمۡ ثُمَّ لَا يَكُنۡ
أَمۡرُكُمۡ عَلَيۡكُمۡ غُمَّةٗ ثُمَّ ٱقۡضُوٓاْ إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿٧١﴾
فَإِن تَوَلَّيۡتُمۡ فَمَا سَأَلۡتُكُم مِّنۡ أَجۡرٍۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا
عَلَى ٱللَّهِۖ وَأُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٧٢﴾
فَكَذَّبُوهُ فَنَجَّيۡنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ فِي ٱلۡفُلۡكِ وَجَعَلۡنَٰهُمۡ
خَلَٰٓئِفَ وَأَغۡرَقۡنَا ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَاۖ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ
كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ بَعَثۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِۦ
رُسُلًا إِلَىٰ قَوۡمِهِمۡ فَجَآءُوهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَمَا كَانُواْ
لِيُؤۡمِنُواْ بِمَا كَذَّبُواْ بِهِۦ مِن قَبۡلُۚ كَذَٰلِكَ نَطۡبَعُ عَلَىٰ
قُلُوبِ ٱلۡمُعۡتَدِينَ ﴿٧٤﴾ ثُمَّ بَعَثۡنَا مِنۢ بَعۡدِهِم مُّوسَىٰ
وَهَٰرُونَ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِۦ بِـَٔايَٰتِنَا فَٱسۡتَكۡبَرُواْ
وَكَانُواْ قَوۡمٗا مُّجۡرِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ مِنۡ
عِندِنَا قَالُوٓاْ إِنَّ هَٰذَا لَسِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿٧٦﴾ قَالَ مُوسَىٰٓ
أَتَقُولُونَ لِلۡحَقِّ لَمَّا جَآءَكُمۡۖ أَسِحۡرٌ هَٰذَا وَلَا
يُفۡلِحُ ٱلسَّٰحِرُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوٓاْ أَجِئۡتَنَا لِتَلۡفِتَنَا عَمَّا
وَجَدۡنَا عَلَيۡهِ ءَابَآءَنَا وَتَكُونَ لَكُمَا ٱلۡكِبۡرِيَآءُ فِي
ٱلۡأَرۡضِ وَمَا نَحۡنُ لَكُمَا بِمُؤۡمِنِينَ ﴿٧٨﴾

و داستان نوح را بر آنها بخوان ، چون به قوم خود گفت :« ای قوم من ! اگر اقامت من ، و یاد آوری من به آیات خدا ، بر شما گران آمده است ، پس من بر خدا تو کل کردم ، شما تدبیر (و اندیشه ی) خود و معبودهایتان را جمع کنید، سپس هیچ چیز از کارهایتان بر شما پوشیده نماند ، آنگاه (برای کشتنم) به سوی من هجوم آورید ، و (لحظه ای) مرا مهلت ندهید. ﴿۷۱﴾ پس اگر روی بگردانید ، من (در مقابل دعوتم) از شما هیچ مزدی نخواسته ام ، مزد من ، تنها بر خداست ، و من مأمور شده ام که از مسلمانان باشم». ﴿۷۲﴾ پس آنها او را تکذیب کردند، آنگاه ما او، وآنان که با او در کشتی بودند ، نجات دادیم ، و آنها را جانشین(گذشتگان) قرار دادیم ، وکسانی را که آیات ما را تکذیب کردند؛ غرق کردیم . پس بنگر که سرانجام بیم دادگان چگونه بود! ﴿۷۳﴾ سپس بعد از او(= نوح) پیامبرانی به سوی قومشان فرستادیم ، پس آنان دلایل روشنی برای شان آوردند ،پس آنها (مستعد) نبودند که به آنچه پیش از آن تکذیب کرده بودند ، ایمان آوردند. این چنین بر دلهای تجاوزکاران مهر می نهیم . ﴿۷٤﴾ سپس بعد از آنها موسی و(برادرش) هارون را با آیات خود به سوی فرعون و اطرافیانش فرستادیم ، پس آنها تکبر ورزیدند ، و آنها گروه مجرم بودند. ﴿۷۵﴾ پس چون حق از نزد ما برای آنها آمد ،گفتند : « بی گمان این جادویی آشکار است ». ﴿۷٦﴾ موسی گفت: « آیا درباره ی حق ،چون برای شما آمده است (چنین) می گویید ؟! آیا این جادو است ؟در حالی که جادوگران رستگار نمی شوند » . ﴿۷۷﴾ (فرعونیان) گفتند : آیا آمده ای که ما را از آنچه نیاکانمان بر آن یافتیم ،باز داری ، وبزرگی (و حکومت) در روی زمین ،از آن شما دو تن باشد ؟ ما به شما دو نفر ایمان نمی آوریم . ﴿۷۸﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ٱئْتُونِي بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا
جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلْقُوا۟ مَآ أَنتُم
مُّلْقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّآ أَلْقَوْا۟ قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُم بِهِ
ٱلسِّحْرُ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ سَيُبْطِلُهُۥٓ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ
ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحِقُّ ٱللَّهُ ٱلْحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَوْ
كَرِهَ ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾ فَمَآ ءَامَنَ لِمُوسَىٰٓ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ
مِّن قَوْمِهِۦ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَإِي۟هِمْ
أَن يَفْتِنَهُمْ ۚ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَإِنَّهُۥ
لَمِنَ ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰقَوْمِ إِن كُنتُمْ
ءَامَنتُم بِٱللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوٓا۟ إِن كُنتُم مُّسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾
فَقَالُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٥﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ ٱلْقَوْمِ
ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّءَا
لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَٱجْعَلُوا۟ بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً
وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ
مُوسَىٰ رَبَّنَآ إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُۥ زِينَةً
وَأَمْوَٰلًا فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوا۟ عَن سَبِيلِكَ ۖ
رَبَّنَا ٱطْمِسْ عَلَىٰٓ أَمْوَٰلِهِمْ وَٱشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا
يُؤْمِنُوا۟ حَتَّىٰ يَرَوُا۟ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

و فرعون گفت:«تمام جادوگران (ماهر و) دانا نزد من بیاورید ». ﴿۷۹﴾ پس چون جادوگران آمدند ، موسی به آنها گفت : «آنچه شما (از وسایل سحر) می توانید بیفکنید ، (اکنون بر زمین) بیفکنید ». ﴿۸۰﴾ پس چون افکندند، موسی گفت : «آنچه شما آورده اید ، سحر است ، بی گمان خداوند آن را باطل خواهد کرد ، همانا خداوند عمل مفسدان را اصلاح نمی کند. ﴿۸۱﴾ و خداوند با کلمات خود ، حق را (ثابت و) پایدار می کند گرچه مجرمان کراهت داشته باشند» . ﴿۸۲﴾ پس هیچ کس به موسی ایمان نیاورد ، جز گروهی اندک از قوم او ،(آن هم) با ترس فرعون واطرافیانش ، که مبادا آنها را بیازارد ، و بی شک فرعون در زمین سر کش (و جاه طلب) بود ، و همانا او از اسرافکاران بود . ﴿۸۳﴾ موسی گفت :« ای قوم من! اگرشما به خدا ایمان آورده اید ، پس بر اوتوکل کنید ،اگر مسلمان هستید ». ﴿۸٤﴾ گفتند:« بر خدا توکل کرده ایم، پروردگارا! ما را دستخوش فتنه ی گروه ستمگر قرار نده ، ﴿۸۵﴾ و به رحمتت ما را از (شر) گروه کافران نجات بده ». ﴿۸٦﴾ و به موسی وبرادرش (هارون) وحی کردیم که : برای قوم خود ، خانه های در(سرزمین) مصر انتخاب کنید ، وخانه هایتان را عبادتگاه قرار دهید ، و نماز را بر پا دارید، و (ای موسی!) مؤمنان را (به پیروزی وبهشت) بشارت بده» ﴿۸۷﴾ و موسی گفت :« پروردگارا ! تو به فرعون واطرافیانش زینت و اموالی (فراوان) در زندگی دنیا داده ای ، پروردگارا! تا (بدین وسیله دیگران را) از راه توگمراه کنند. پروردگارا! اموالشان را نابود کن، و دلهایشان را سخت کن، پس آنها ایمان نمی آورند، تا عذاب دردناک را ببینند ». ﴿۸۸﴾

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَّعْوَتُكُمَا فَٱسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَآنِّ
سَبِيلَ ٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ ۞ وَجَٰوَزْنَا بِبَنِيٓ
إِسْرَٰٓءِيلَ ٱلْبَحْرَ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُۥ بَغْيًا
وَعَدْوًا ۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَدْرَكَهُ ٱلْغَرَقُ قَالَ ءَامَنتُ أَنَّهُۥ
لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱلَّذِيٓ ءَامَنَتْ بِهِۦ بَنُوٓاْ إِسْرَٰٓءِيلَ وَأَنَا۠ مِنَ
ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾ ءَآلْـَٰٔنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنتَ
مِنَ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾ فَٱلْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ
لِتَكُونَ لِمَنْ خَلْفَكَ ءَايَةً ۚ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ
عَنْ ءَايَٰتِنَا لَغَٰفِلُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِيٓ
إِسْرَٰٓءِيلَ مُبَوَّأَ صِدْقٍ وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ فَمَا
ٱخْتَلَفُواْ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلْعِلْمُ ۚ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ
يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾ فَإِن
كُنتَ فِي شَكٍّ مِّمَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ فَسْـَٔلِ ٱلَّذِينَ
يَقْرَءُونَ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِكَ ۚ لَقَدْ جَآءَكَ ٱلْحَقُّ
مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَا
تَكُونَنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ فَتَكُونَ
مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٩٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ
كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَوْ جَآءَتْهُمْ كُلُّ
ءَايَةٍ حَتَّىٰ يَرَوُاْ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

(خداوند) فرمود:« قطعاً دعای شما دو نفر پذیرفته شد، پس استقامت کنید،و از راه کسانی که نمی دانند، پیروی نکنید » ﴿۸۹﴾ و (سر انجام ما) بنی اسرائیل را از دریا گذراندیم ،پس فرعون وسپاهیانش از روی ستم وتعدی ، در پی آنها رفتند ، چون (فرعون) هنگام غرق شدنش فرا رسید ، گفت:«ایمان آوردم،که هیچ معبودی (به حق)نیست؛ جز کسی که بنی اسرائیل به اوایمان آورده اند ،و من از مسلمانان هستم » . ﴿۹۰﴾ (به او گفته شد:) حالا ؟ در حالی که قبلاً نافرمانی کردی و از مفسدان بودی! ﴿۹۱﴾ پس امروز بدنت را (از دریا) نجات می دهیم ، تا عبرتی برای کسانی که بعد از تو می آیند باشی ، و بی گمان بسیاری از مردم از آیات ما غافلند . ﴿۹۲﴾ و به راستی که بنی اسرائیل را در جایگاه نیکو منزل دادیم ، و از پاکیزه ها روزیشان دادیم ،پس اختلاف نکردند تا اینکه علم (و آگاهی) برای شان آمد، بی گمان پروردگارتو ، روز قیامت در آنچه در آن اختلاف می کردند، میانشان داوری خواهد کرد. ﴿۹۳﴾ پس اگر در آنچه بر تو نازل کرده ایم در تردید هستی ، از کسانی که کتاب (آسمانی) پیش از تو را می خوانند؛ بپرس، یقیناً حق از طرف پروردگارت به تو رسیده است ، پس هرگز از تردید کنندگان مباش! ﴿۹٤﴾ ومباش هرگز از کسانی که آیات خدا را تکذیب کردند ،آنگاه از زیانکاران خواهی بود . ﴿۹۵﴾ بی گمان کسانی که فرمان پروردگار بر آنها تحقق یافته ، ایمان نمی آورند ، ﴿۹٦﴾ هر چند که هرگونه آیه (و معجزه) برای آنها بیاید ، تا زمانی که عذاب دردناک را ببینند. ﴿۹۷﴾

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ ءَامَنَتْ فَنَفَعَهَآ إِيمَـٰنُهَآ إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّآ ءَامَنُوا۟ كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ ٱلْخِزْىِ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَمَتَّعْنَـٰهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٩٨﴾ وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَـَٔامَنَ مَن فِى ٱلْأَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا ۚ أَفَأَنتَ تُكْرِهُ ٱلنَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَن تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَيَجْعَلُ ٱلرِّجْسَ عَلَى ٱلَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلِ ٱنظُرُوا۟ مَاذَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَمَا تُغْنِى ٱلْـَٔايَـٰتُ وَٱلنُّذُرُ عَن قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠١﴾ فَهَلْ يَنتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلِهِمْ ۚ قُلْ فَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُنتَظِرِينَ ﴿١٠٢﴾ ثُمَّ نُنَجِّى رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ كَذَٰلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نُنجِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ قُلْ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمْ فِى شَكٍّ مِّن دِينِى فَلَآ أَعْبُدُ ٱلَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَـٰكِنْ أَعْبُدُ ٱللَّهَ ٱلَّذِى يَتَوَفَّىٰكُمْ ۖ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْ أَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾ وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۖ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِّنَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿١٠٦﴾

پس چرا هیچ شهر(وآبادی) ایمان نیاورد که ایمانشان سودشان دهد ، مگر قوم یونس، چون ایمان آوردند عذاب رسوا کننده را درزندگی دنیا از آنها بر طرف کردیم ، و تا مدتی معین آنها را بهرمند ساختیم. ﴿۹۸﴾ و اگر پروردگار تو می خواست ، مسلماً تمام کسانی که در (روی) زمین هستند، همگی ایمان می آوردند ، آیا تو می خواهی مردم را مجبور کنی تا که ایمان بیاورند ؟! ﴿۹۹﴾ و هیچ کس جز به فرمان خدا نمی تواند؛ ایمان بیاورد ، و(خداوند) پلیدی را بر کسانی که نمی اندیشند؛ قرار می دهد . ﴿۱۰۰﴾ بگو :«بنگرید چه چیز (از نشانه های یگانگی اش) در آسمانها و زمین است ؟» واین آیات و هشدارها به حال گروهی که ایمان نمی آورند ، سودی نمی بخشد . ﴿۱۰۱﴾ پس آیا آنها (چیزی) جزهمانند روزهای کسانی را که پیش از آنها گذشتند ، انتظار می کشند ؟! بگو :«پس منتظر باشید، که بی گمان من(نیز) با شما از منتظرانم ». ﴿۱۰۲﴾ سپس پیامبران مان ، وکسانی را که ایمان آورده اند نجات می دهیم ، اینگونه ، بر ما حق است که مؤمنان را نجات دهیم . ﴿۱۰۳﴾ بگو :«ای مردم ! اگر از دین من در شک هستید، پس من کسانی را که شما به جای الله پرستش می کنید ؛ نمی پرستم، ولیکن من تنها الله را می پرستم که شما رامی میراند ، و من مأمور شده ام از مؤمنان باشم . ﴿۱۰۴﴾ واینکه روی خود را به آیین حنیف متوجه کن ، وهرگز از مشرکان مباش! ﴿۱۰۵﴾ و به جای الله ، چیزی را که نه سودی به تو می رساند ونه زیانی به تو می رساند ؛ نخوان، پس اگر چنین کنی ، بی گمان از ستمکاران خواهی بود . ﴿۱۰۶﴾

وَإِن يَمْسَسْكَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِن يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَآدَّ لِفَضْلِهِۦ ۚ يُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾ قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَكُمُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَنِ ٱهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِى لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيْكُم بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾ وَٱتَّبِعْ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيْكَ وَٱصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ ۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

و اگر خداوند زیانی به تو برساند ، پس جز او هیچ کس نتواند آن را بر طرف کند ، و اگر اراده ی خیری برای تو کند ، پس هیچ کس فضل او را باز نتواند داشت ، به هرکس از بندگانش که بخواهد می رساند و او آمرزنده ی مهربان است» . ﴿۱۰۷﴾ بگو:«ای مردم! بی تردید حق از طرف پروردگارتان برای شما آمد ، پس هر کس هدایت شد ، برای خود هدایت شده ، و هر کس گمراه شد ، پس به زیان خود گمراه شده است ، و من نگهبان بر شما نیستم ». ﴿۱۰۸﴾ و از آنچه به تو وحی می شود پیروی کن ، وصبر کن ، تا خداوند داوری کند ، و او بهترین داوران است . ﴿۱۰۹﴾

سورة هود

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓر ۚ كِتَٰبٌ أُحْكِمَتْ ءَايَٰتُهُۥ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِن لَّدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ ۚ إِنَّنِى لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَأَنِ ٱسْتَغْفِرُوا۟ رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوٓا۟ إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُم مَّتَٰعًا حَسَنًا إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِى فَضْلٍ فَضْلَهُۥ ۖ وَإِن تَوَلَّوْا۟ فَإِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى ٱللَّهِ مَرْجِعُكُمْ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾ أَلَآ إِنَّهُمْ يَثْنُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا۟ مِنْهُ ۚ أَلَا حِينَ يَسْتَغْشُونَ ثِيَابَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٥﴾

سورۀ هود

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الر (الف. لام. را) این کتابی است که آیاتش استوار ، سپس روشن شده ، از نزد حکیم آگاه (نازل گردیده) است. ﴿۱﴾ که جز«الله» را نپرستید ، که من از سوی او هشدار دهنده و بشارت هنده برای شما هستم . ﴿۲﴾ و اینکه: از پروردگارتان آمرزش بخواهید ، سپس به سوی او توبه کنید ، تا شما را تا مدت معینی به بهره ی خوبی بهرمند سازد ، و هر صاحب فضلی را به اندازه فضلش ببخشد ، و اگر روی بگردانید ، پس من بر شما از عذاب روز بزرگ بیمناک هستم . ﴿۳﴾ باز گشت شما به سوی «الله» است ، و او بر همه چیز تواناست. ﴿٤﴾ آگاه باشید آنها سینه ها شان را خم می کنند (و سرها به هم نزدیک می کنند) تا خود را از او پنهان دارند ، آگاه باشید ، وقتی که آنها لباسهای خویش را به سر می کشند ، (خداوند) می داند آنچه را (در دل) پنهان می کنند وآنچه را آشکار می سازند ، بی تردید او به راز دلها آگاه است. ﴿٥﴾

۞ وَمَا مِن دَآبَّةٍ فِي ٱلْأَرْضِ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ
مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا ۚ كُلٌّ فِي كِتَٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٦﴾
وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ
وَكَانَ عَرْشُهُۥ عَلَى ٱلْمَآءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ
أَحْسَنُ عَمَلًا ۗ وَلَئِن قُلْتَ إِنَّكُم مَّبْعُوثُونَ مِنۢ
بَعْدِ ٱلْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا
سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمُ ٱلْعَذَابَ إِلَىٰٓ أُمَّةٍ
مَّعْدُودَةٍ لَّيَقُولُنَّ مَا يَحْبِسُهُۥٓ ۗ أَلَا يَوْمَ يَأْتِيهِمْ
لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا۟ بِهِۦ
يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ مِنَّا رَحْمَةً
ثُمَّ نَزَعْنَٰهَا مِنْهُ إِنَّهُۥ لَيَـُٔوسٌ كَفُورٌ ﴿٩﴾ وَلَئِنْ
أَذَقْنَٰهُ نَعْمَآءَ بَعْدَ ضَرَّآءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ
ٱلسَّيِّـَٔاتُ عَنِّىٓ ۚ إِنَّهُۥ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ
صَبَرُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُم مَّغْفِرَةٌ
وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾ فَلَعَلَّكَ تَارِكٌۢ بَعْضَ مَا يُوحَىٰٓ
إِلَيْكَ وَضَآئِقٌۢ بِهِۦ صَدْرُكَ أَن يَقُولُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ
عَلَيْهِ كَنزٌ أَوْ جَآءَ مَعَهُۥ مَلَكٌ ۚ إِنَّمَآ أَنتَ نَذِيرٌ ۚ وَٱللَّهُ
عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

و هیچ جنبنده ای در زمین نیست؛ مگر اینکه روزیش بر(عهده ی) خداست ، و (او) قرار گاه و مکان دفنش را می داند ، همه ی اینها در کتابی روشن (ثبت) است . ﴿٦﴾ و او کسی هست که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید ، و عرش او بر آب بود ، تا شما را بیازماید که کدام یک از شما به عمل نیکوتر است ، و اگر (به آنها) بگویی : «شما پس از مرگ برانگیخته می شوید» مسلماً کافران می گویند :« این (سخن) جز جادوی آشکار نیست». ﴿٧﴾ و اگر تا زمان محدودی عذاب را از آنها به تأخیر اندازیم ، البته (از روی تمسخر) می گویند: «چه چیزی مانع آن شده است ؟!» آگاه باشید ، روزی که (عذاب) به سراغشان آید ، از آنها برگرداند ه نخواهد شد، و آنچه را به مسخره می گرفتند ، آنان را در بر خواهد گرفت . ﴿٨﴾ و اگر از جانب خویش رحمتی به انسان بچشانیم ،سپس آن را ازاو بگیریم ، همانا او بسیار نا امید (و) ناسپاس خواهد شد . ﴿٩﴾ و اگر پس از رنج وسختی که به او رسیده است؛ نعمت و آسایشی به او بچشانیم ، البته می گوید :« سختیها از من دور شد» . همانا او شادمان (و) فخرفروش می شود . ﴿١٠﴾ مگر کسانی که صبر کردند ، و کارها نیک انجام دادند ، آنان برایشان آمرزش وپاداش بزرگی است . ﴿١١﴾ پس (ای پیامبر!) شاید برخی از آنچه که به تو وحی می شود ، واگذاری ، و سینه ات از این جهت تنگ (و ناراحت) شود که گویند: «چرا گنجی براو نازل نشده ، یا فرشته ای همراه او نیامده است ؟!» تو تنها هشدار دهنده ای ، وخداوند بر همه چیز نگاهبان است. ﴿١٢﴾

أَمْ يَقُولُونَ ٱفْتَرَىٰهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا۟ بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِۦ
مُفْتَرَيَٰتٍ وَٱدْعُوا۟ مَنِ ٱسْتَطَعْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ إِن
كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٣﴾ فَإِلَّمْ يَسْتَجِيبُوا۟ لَكُمْ فَٱعْلَمُوٓا۟
أَنَّمَآ أُنزِلَ بِعِلْمِ ٱللَّهِ وَأَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَهَلْ أَنتُم
مُّسْلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا
وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَٰلَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا
يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ
إِلَّا ٱلنَّارُ ۖ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا۟ فِيهَا وَبَٰطِلٌ مَّا كَانُوا۟
يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِۦ وَيَتْلُوهُ
شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِۦ كِتَٰبُ مُوسَىٰٓ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ
أُو۟لَٰٓئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِۦ ۚ وَمَن يَكْفُرْ بِهِۦ مِنَ ٱلْأَحْزَابِ
فَٱلنَّارُ مَوْعِدُهُۥ ۚ فَلَا تَكُ فِى مِرْيَةٍ مِّنْهُ ۚ إِنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن
رَّبِّكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾ وَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ
يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ ٱلْأَشْهَٰدُ هَٰٓؤُلَآءِ
ٱلَّذِينَ كَذَبُوا۟ عَلَىٰ رَبِّهِمْ ۚ أَلَا لَعْنَةُ ٱللَّهِ عَلَى
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٨﴾ ٱلَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ
وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُم بِٱلْءَاخِرَةِ هُمْ كَٰفِرُونَ ﴿١٩﴾

آیا می گویند : « این (قرآن) را از خود بافته (و به خدا نسبت داده) است» بگو: «اگر راست می گویید ، شما هم ده سوره ی به هم بافته ی مانند آن بیا ورید ، و غیر از خدا هر که می توانید (به یاری) بطلبید». ﴿۱۳﴾ پس اگر آنها دعوت شما را نپذیرفتند، بدانید که (قرآن) فقط به علم خدا نازل شده است ، و اینکه هیچ معبودی(به حق) جز او نیست ، پس آیا شما مسلمان می شوید ؟! ﴿۱٤﴾ کسی که زندگانی دنیا و زینت آن را بخواهد ، (پاداش) اعمالش را در این (دنیا) به طور کامل و تمام به آنها می دهیم ، و چیزی از آنها کم وکاست نخواهند شد . ﴿۱۵﴾ اینان کسانی هستند که در آخرت ، جز آتش (جهنم،نصیبی) نخواهند داشت ، وآنچه را در دنیا انجام داده اند ، بر باد رفته است ، و آنچه را عمل می کردند؛ باطل است. ﴿۱٦﴾ آیا کسی که از سوی پروردگارش دلیل روشن دارد ، و به دنبال آن شاهدی از سوی او باشد ، و پیش از آن کتاب موسی که پیشوا و رحمت بود (بر صحت آن گواهی دارد، همانند کسی است که دلیلی ندارد ؟!) . اینان به آن(قرآن) ایمان می آورند ، و از گروهای مختلف هر کس به آن کافر شود؛ پس آتش وعده گاه اوست ، پس تردیدی در آن نداشته باش ، بی گمان آن حق است ، از (جانب) پروردگارت (نازل شده است)، و لیکن بیشتر مردم ایمان نمی آورند . ﴿۱۷﴾ و چه کسی ستمکارتر است ؛ از کسی که بر خدا دروغ می بندد؟! آنان (روزقیامت) بر پروردگارشان عرضه می شوند ، و گواهان می گویند: « اینها همان کسانی هستند که بر پروردگارشان دروغ بسته اند» هان، لعنت خدا بر ستمکاران باد. ﴿۱۸﴾ (همان) کسانی که (مردم را) از راه خدا باز می دارند ، وآن را کج و منحرف می جویند، و آنان به آخرت کافرند . ﴿۱۹﴾

أُوْلَٰٓئِكَ لَمۡ يَكُونُواْ مُعۡجِزِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا كَانَ
لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنۡ أَوۡلِيَآءَۘ يُضَٰعَفُ لَهُمُ ٱلۡعَذَابُۚ
مَا كَانُواْ يَسۡتَطِيعُونَ ٱلسَّمۡعَ وَمَا كَانُواْ يُبۡصِرُونَ
﴿٢٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا
كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٢١﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ هُمُ
ٱلۡأَخۡسَرُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَأَخۡبَتُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّهِمۡ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ
ٱلۡجَنَّةِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٢٣﴾ ۞ مَثَلُ ٱلۡفَرِيقَيۡنِ
كَٱلۡأَعۡمَىٰ وَٱلۡأَصَمِّ وَٱلۡبَصِيرِ وَٱلسَّمِيعِۚ هَلۡ
يَسۡتَوِيَانِ مَثَلًاۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا
نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦٓ إِنِّي لَكُمۡ نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿٢٥﴾ أَن لَّا
تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۖ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٍ أَلِيمٖ
﴿٢٦﴾ فَقَالَ ٱلۡمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن قَوۡمِهِۦ مَا
نَرَىٰكَ إِلَّا بَشَرٗا مِّثۡلَنَا وَمَا نَرَىٰكَ ٱتَّبَعَكَ إِلَّا
ٱلَّذِينَ هُمۡ أَرَاذِلُنَا بَادِيَ ٱلرَّأۡيِۖ وَمَا نَرَىٰ لَكُمۡ
عَلَيۡنَا مِن فَضۡلِۭ بَلۡ نَظُنُّكُمۡ كَٰذِبِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ
يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي وَءَاتَىٰنِي
رَحۡمَةٗ مِّنۡ عِندِهِۦ فَعُمِّيَتۡ عَلَيۡكُمۡ أَنُلۡزِمُكُمُوهَا وَأَنتُمۡ
لَهَا كَٰرِهُونَ ﴿٢٨﴾

اینان (هیچ گاه) نمی توانند در زمین (خدا را)عاجز کنند (و بگریزند) و جز خدا (دوستان و) یاورانی ندارند ، عذاب برای آنان دو چندان خواهد شد ، توان شنیدن (حق) را نداشتند ، و(حقیقت را) نمی دیدند. ﴿۲۰﴾ اینان کسانی هستند که به خود شان زیان زده اند (و خویش را از دست داده اند) و آنچه بر می بافتند از (نظر) آنها گم (و دور) شدند. ﴿۲۱﴾ بدون شک آنها در آخرت ازهمه زیان کارترند . ﴿۲۲﴾ بی گمان کسانی که ایمان آورده اند و کارها ی شایسته انجام داده اند ، (و توجه کنان) به سوی پروردگارشان فروتنی کردند ، آنها اهل بهشتند ، آنان در آن جاودان خواهند ماند . ﴿۲۳﴾ مثل این دو گروه (مؤمنان وکافران) مانند کور و کر ، و بینا و شنواست ، آیا این دو در وصف یکسانند ؟! آیا پند نمی گیرید ؟! ﴿۲٤﴾ و به راستی ما نوح را به سوی قومش فرستادیم ،(و به آنها گفت :)«همانا من برای شما هشدار دهنده آشکار هستم . ﴿۲۵﴾ جز الله را نپرستید ، همانا من از عذاب روز درد ناک بر شما می ترسم ». ﴿۲٦﴾ پس اشراف کافر قومش گفتند :«ما تو را جز بشری همانند خودمان نمی بینیم ،و نمی بینیم کسانی که از توپیروی کرده اند؛ مگر (گروهی) ارازل (= فرو مایگان) ساده لوح (قوم) ما هستند ، و ما برای شما فضیلتی بر خود نمی بینیم ، بلکه شما را دروغگو می پنداریم». ﴿۲۷﴾ (نوح) گفت: «ای قوم من ! به من خبر دهید ، اگر من دلیل (وحجت) آشکاری از پروردگارم داشته باشم و از نزد خود رحمتی به من عطا کرده باشد ، پس (آن) بر شما پوشیده مانده است ،آیا می توانیم شما را به (پذیرش) آن اجبار کنیم ، در حالی که شما از آن کراهت دارید ؟! ﴿۲۸﴾

وَيَـٰقَوۡمِ لَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مَالًاۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَى
ٱللَّهِۚ وَمَآ أَنَا۠ بِطَارِدِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْۚ إِنَّهُم مُّلَـٰقُواْ رَبِّهِمۡ
وَلَـٰكِنِّيٓ أَرَىٰكُمۡ قَوۡمٗا تَجۡهَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَيَـٰقَوۡمِ مَن
يَنصُرُنِي مِنَ ٱللَّهِ إِن طَرَدتُّهُمۡۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾
وَلَآ أَقُولُ لَكُمۡ عِندِي خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَلَآ أَعۡلَمُ ٱلۡغَيۡبَ
وَلَآ أَقُولُ إِنِّي مَلَكٞ وَلَآ أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزۡدَرِيٓ
أَعۡيُنُكُمۡ لَن يُؤۡتِيَهُمُ ٱللَّهُ خَيۡرًاۖ ٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا فِيٓ
أَنفُسِهِمۡۖ إِنِّيٓ إِذٗا لَّمِنَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالُواْ يَـٰنُوحُ
قَدۡ جَـٰدَلۡتَنَا فَأَكۡثَرۡتَ جِدَٰلَنَا فَأۡتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن
كُنتَ مِنَ ٱلصَّـٰدِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأۡتِيكُم بِهِ
ٱللَّهُ إِن شَآءَ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَنفَعُكُمۡ
نُصۡحِيٓ إِنۡ أَرَدتُّ أَنۡ أَنصَحَ لَكُمۡ إِن كَانَ ٱللَّهُ يُرِيدُ
أَن يُغۡوِيَكُمۡۚ هُوَ رَبُّكُمۡ وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٣٤﴾ أَمۡ
يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۖ قُلۡ إِنِ ٱفۡتَرَيۡتُهُۥ فَعَلَيَّ إِجۡرَامِي
وَأَنَا۠ بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُجۡرِمُونَ ﴿٣٥﴾ وَأُوحِيَ إِلَىٰ نُوحٍ
أَنَّهُۥ لَن يُؤۡمِنَ مِن قَوۡمِكَ إِلَّا مَن قَدۡ ءَامَنَ فَلَا
تَبۡتَئِسۡ بِمَا كَانُواْ يَفۡعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَٱصۡنَعِ ٱلۡفُلۡكَ
بِأَعۡيُنِنَا وَوَحۡيِنَا وَلَا تُخَـٰطِبۡنِي فِي ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْۚ إِنَّهُم
مُّغۡرَقُونَ ﴿٣٧﴾

و ای قوم من ! بر (رساندن) این (دعوت) از شما مالی نمی طلبم ، پاداش من تنها بر خداست ، ومن (هرگز) کسانی را که ایمان آورده اند ، (از خود) طرد نمی کنم ، همانا آنها پروردگارشان را ملاقات خواهند کرد ، ولیکن من شما را قومی نادان می بینم. ﴿۲۹﴾ و ای قوم من ! اگر من آنها را طرد کنم ، چه کسی من را در برابر (عقوبت) خدا یاری می کند ؟! آیا پند نمی گیرید ؟! ﴿۳۰﴾ ومن به شما نمی گویم که گنج های خدا نزد من است ، و غیب نمی دانم ، و نمی گویم که من فرشته ام ، و (نیز) نمی گویم کسانی که در نظر شما حقیر می آیند ، خداوند به آنها خیری نخواهد داد ، خدا به آنچه در دلها ی آنان است آگاه تر است ، (و اگر آنها را طرد کنم) قطعاً آنگاه از ستمکاران خواهم بود ». ﴿۳۱﴾ (قوم) گفتند : «ای نوح ! به راستی که با ما جدال (و بحث) کردی ، و زیاد هم جدال و بحث کردی ، پس اگر از راستگویانی آنچه را که به وعده می دهی؛ بیاور» . ﴿۳۲﴾ (نوح) گفت: «اگر خدا بخواهد آن را برای شما می آورد ، و شما (عاجز کننده نیستید و) از آن نتوانید گریخت . ﴿۳۳﴾ و اگر خداوند بخواهد شما را گمراه سازد ، و من بخواهم شما را نصیحت کنم، نصیحت من سودی برای شما نخواهد داشت ، او پروردگار شماست ، و(همه) به سوی او بازگرداند ه می شوید». ﴿۳٤﴾ آیا (مشرکان) می گویند: (پیامبر) آن قرآن را بافته (و به خدا نسبت داده)است ؟ (ای پیامبر!) بگو:«اگر من آن را بافته باشم، پس گناهم بر عهده ی من است ، و من از گناهانی که شما می کنید؛ بیزارم». ﴿۳۵﴾ و به نوح وحی شد که : از قوم تو جز آنهای که ایمان آورده اند ، دیگر هیچ کسی ایمان نخواهد آورد ، پس بر آنچه که می کردند؛ غمگین مباش. ﴿۳٦﴾ و (اکنون) به دیدگان ما و به وحی ما ، کشتی بساز ، و در(باره ی) کسانی که ستم کردند، با من سخن مگو ، که آنان غرق شدنی هستند ». ﴿۳۷﴾

وَيَصۡنَعُ ٱلۡفُلۡكَ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيۡهِ مَلَأٞ مِّن قَوۡمِهِۦ
سَخِرُواْ مِنۡهُۚ قَالَ إِن تَسۡخَرُواْ مِنَّا فَإِنَّا نَسۡخَرُ مِنكُمۡ
كَمَا تَسۡخَرُونَ ﴿٣٨﴾ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ
عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيۡهِ عَذَابٞ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾
حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَمۡرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ قُلۡنَا ٱحۡمِلۡ فِيهَا مِن
كُلّٖ زَوۡجَيۡنِ ٱثۡنَيۡنِ وَأَهۡلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيۡهِ
ٱلۡقَوۡلُ وَمَنۡ ءَامَنَۚ وَمَآ ءَامَنَ مَعَهُۥٓ إِلَّا قَلِيلٞ ﴿٤٠﴾ ۞
وَقَالَ ٱرۡكَبُواْ فِيهَا بِسۡمِ ٱللَّهِ مَجۡرىٰهَا وَمُرۡسَىٰهَآۚ إِنَّ
رَبِّي لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٤١﴾ وَهِيَ تَجۡرِي بِهِمۡ فِي مَوۡجٖ
كَٱلۡجِبَالِ وَنَادَىٰ نُوحٌ ٱبۡنَهُۥ وَكَانَ فِي مَعۡزِلٖ
يَٰبُنَيَّ ٱرۡكَب مَّعَنَا وَلَا تَكُن مَّعَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٤٢﴾
قَالَ سَـَٔاوِيٓ إِلَىٰ جَبَلٖ يَعۡصِمُنِي مِنَ ٱلۡمَآءِۚ قَالَ
لَا عَاصِمَ ٱلۡيَوۡمَ مِنۡ أَمۡرِ ٱللَّهِ إِلَّا مَن رَّحِمَۚ وَحَالَ
بَيۡنَهُمَا ٱلۡمَوۡجُ فَكَانَ مِنَ ٱلۡمُغۡرَقِينَ ﴿٤٣﴾
وَقِيلَ يَٰٓأَرۡضُ ٱبۡلَعِي مَآءَكِ وَيَٰسَمَآءُ أَقۡلِعِي وَغِيضَ
ٱلۡمَآءُ وَقُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ وَٱسۡتَوَتۡ عَلَى ٱلۡجُودِيِّۖ وَقِيلَ
بُعۡدٗا لِّلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَنَادَىٰ نُوحٞ رَّبَّهُۥ فَقَالَ
رَبِّ إِنَّ ٱبۡنِي مِنۡ أَهۡلِي وَإِنَّ وَعۡدَكَ ٱلۡحَقُّ وَأَنتَ
أَحۡكَمُ ٱلۡحَٰكِمِينَ ﴿٤٥﴾

و (نوح) کشتی را می ساخت ، و هر گاه گروهی از اشراف قومش بر او می گذشتند ، او را مسخره می کردند ،(نوح) می گفت : «اگر ما را مسخره می کنید ، پس ما (نیز) شما را مسخره خواهیم کرد؛ همین گونه که مسخره می کنید، ﴿۳۸﴾ پس به زودی خواهید دانست ، چه کسی عذاب به سراغش می آید که خوارش سازد ، و عذاب جاودان بر چه کسی وارد خواهد شد ».. ﴿۳۹﴾ (این حالت همچنان ادامه داشت) تا زمانی که فرمان فرا رسید ، و (آب از) تنور جوشیدن گرفت (به نوح) گفتیم :«از هر جفتی (از حیوانات) دو تا (نر ماده) در آن (کشتی) برگیر ، و(همچنین) خاندانت را؛ جز کسی که وعده ی (هلاک) قبلاً بر او مقرر شده است ، و (نیز) کسانی که ایمان آورده اند (را برگیر) » و جز عده ی اندکی همراه اوایمان نیاوردند. ﴿۴۰﴾ (نوح) گفت: «در آن (کشتی) سوار شوید ، حرکت آن وتوقف آن به نام خداست ، همانا پروردگارم آمرزنده ی مهربان است» . ﴿۴۱﴾ و آن (کشتی) آنها را در موجی همچون کوهها می برد و در آن هنگام نوح فرزندش را که در کناره ای بود؛ صدا زد :«ای فرزندم ! همراه ما سوار شو ، و با کافران مباش ». ﴿۴۲﴾ گفت: «به زودی به کوهی پناه می برم که مرا از آب حفظ می کند !» (نوح) گفت: «امروز هیچ نگه دارنده ای در برابر فرمان خدا نیست ، مگر کسی که خدا به او رحم کند» و (نا گاه) موج در میان آن دو حائل شد ، پس (او) ازغرق شدگان گردید . ﴿۴۳﴾ و گفته شد :«ای زمین آبت را فرو بر، وای آسمان (بارانت را) فرو بند. و آب فرو نشست، و کار به انجام رسید و (کشتی) بر (کوه) جودی قرار گرفت ، و گفته شد : « دوری (و هلاکت) باد بر گروه ستمکاران». ﴿۴۴﴾ و نوح پروردگارش را ندا داد، پس گفت: «پروردگارا ! همانا پسرم از خاندان من است ، و بی گمان وعده ی تو (درباره ی نجات خاندانم) حق است ، و تو بهترین داورانی » . ﴿۴۵﴾

قَالَ يَٰنُوحُ إِنَّهُۥ لَيۡسَ مِنۡ أَهۡلِكَۖ إِنَّهُۥ عَمَلٌ غَيۡرُ صَٰلِحٖۖ فَلَا تَسۡـَٔلۡنِ مَا لَيۡسَ لَكَ بِهِۦ عِلۡمٌۖ إِنِّيٓ أَعِظُكَ أَن تَكُونَ مِنَ ٱلۡجَٰهِلِينَ ﴿٤٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّيٓ أَعُوذُ بِكَ أَنۡ أَسۡـَٔلَكَ مَا لَيۡسَ لِي بِهِۦ عِلۡمٞۖ وَإِلَّا تَغۡفِرۡ لِي وَتَرۡحَمۡنِيٓ أَكُن مِّنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٤٧﴾ قِيلَ يَٰنُوحُ ٱهۡبِطۡ بِسَلَٰمٖ مِّنَّا وَبَرَكَٰتٍ عَلَيۡكَ وَعَلَىٰٓ أُمَمٖ مِّمَّن مَّعَكَۚ وَأُمَمٞ سَنُمَتِّعُهُمۡ ثُمَّ يَمَسُّهُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٤٨﴾ تِلۡكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهَآ إِلَيۡكَۖ مَا كُنتَ تَعۡلَمُهَآ أَنتَ وَلَا قَوۡمُكَ مِن قَبۡلِ هَٰذَاۖ فَٱصۡبِرۡۖ إِنَّ ٱلۡعَٰقِبَةَ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمۡ هُودٗاۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥٓۖ إِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا مُفۡتَرُونَ ﴿٥٠﴾ يَٰقَوۡمِ لَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ أَجۡرًاۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَى ٱلَّذِي فَطَرَنِيٓۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿٥١﴾ وَيَٰقَوۡمِ ٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيۡهِ يُرۡسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيۡكُم مِّدۡرَارٗا وَيَزِدۡكُمۡ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمۡ وَلَا تَتَوَلَّوۡاْ مُجۡرِمِينَ ﴿٥٢﴾ قَالُواْ يَٰهُودُ مَا جِئۡتَنَا بِبَيِّنَةٖ وَمَا نَحۡنُ بِتَارِكِيٓ ءَالِهَتِنَا عَن قَوۡلِكَ وَمَا نَحۡنُ لَكَ بِمُؤۡمِنِينَ ﴿٥٣﴾

فرمود : «ای نوح ! همانا اواز خاندان تو نیست ، بی گمان او عمل غیر صالحی است . پس چیزی که به آن علم نداری از من مخواه ، من به تو اندرز می دهم (مبادا) که از جاهلان باشی » . ﴿٤٦﴾ (نوح) گفت: «پروردگارا ! همانا من به تو پناه می برم ، که از توچیزی بخواهم که به آن علم ندارم ، واگر مرا نبخشی و بر من رحم نکنی ، از زیانکاران خواهم بود». ﴿٤٧﴾ گفته شد :«ای نوح به سلامتی از سوی ما و (همراه با) برکت ها(ی فراوان) بر تو و بر امتهای که با تواند؛ فرود آی ، و امتهایی (نیز) هستند که به زودی آنها را (از نعمتها) بهرمند سازیم ،سپس عذاب دردناکی از سوی ما به آنها خواهد رسید» . ﴿٤٨﴾ اینها از خبرهای غیب است که آن را به تو (ای پیامبر) وحی می کنیم ، نه تو ، و نه قومت پیش از این آن را نمی دانستید، پس صبر کن، بی گمان عاقبت از آن پرهیز گاران است. ﴿٤٩﴾ و (ما) به سوی قوم عاد برادرشان هود را فرستادیم ، گفت:«ای قوم من ! خدا را بپرستید که معبودی جز او برای شما نیست ، وشما جز افترا زن نیستید (که بتها راشریک او قرار می دهید). ﴿٥٠﴾ « ای قوم من ! بر (رساندن) این (دعوت) از شما پاداشی نمی طلبم ، پاداش من تنها بر(عهده ی) که مرا آفرید ،آیا خرد نمی ورزید ؟! ﴿٥١﴾ و ای قوم من ! از پروردگارتان طلب آمرزش کنید ، سپس به سوی او باز گردید (و توبه کنید) تا (باران) آسمانی را پی در پی بر شما فرو ریزد ، و نیرویی بر نیرویتان بیفزاید ، و گناهکارانه روی نگردانید». ﴿٥٢﴾ گفتند : «ای هود ! برای ما دلیل روشنی نیاورده ای وما به (خاطر) گفتار تو معبودها یمان را رها نمی کنیم ،و ما به تو ایمان نمی آوریم. ﴿٥٣﴾

إِن نَّقُولُ إِلَّا ٱعۡتَرَىٰكَ بَعۡضُ ءَالِهَتِنَا بِسُوٓءٖۗ قَالَ إِنِّيٓ أُشۡهِدُ ٱللَّهَ وَٱشۡهَدُوٓاْ أَنِّي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُشۡرِكُونَ ﴿٥٤﴾ مِن دُونِهِۦۖ فَكِيدُونِي جَمِيعٗا ثُمَّ لَا تُنظِرُونِ ﴿٥٥﴾ إِنِّي تَوَكَّلۡتُ عَلَى ٱللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمۚ مَّا مِن دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ ءَاخِذُۢ بِنَاصِيَتِهَآۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٥٦﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقَدۡ أَبۡلَغۡتُكُم مَّآ أُرۡسِلۡتُ بِهِۦٓ إِلَيۡكُمۡۚ وَيَسۡتَخۡلِفُ رَبِّي قَوۡمًا غَيۡرَكُمۡ وَلَا تَضُرُّونَهُۥ شَيۡـٔٗاۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٍ حَفِيظٞ ﴿٥٧﴾ وَلَمَّا جَآءَ أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا هُودٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا وَنَجَّيۡنَٰهُم مِّنۡ عَذَابٍ غَلِيظٖ ﴿٥٨﴾ وَتِلۡكَ عَادٞ جَحَدُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ وَعَصَوۡاْ رُسُلَهُۥ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَمۡرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٖ ﴿٥٩﴾ وَأُتۡبِعُواْ فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا لَعۡنَةٗ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۗ أَلَآ إِنَّ عَادٗا كَفَرُواْ رَبَّهُمۡۗ أَلَا بُعۡدٗا لِّعَادٖ قَوۡمِ هُودٖ ﴿٦٠﴾ ۞ وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمۡ صَٰلِحٗاۚ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنۡ إِلَٰهٍ غَيۡرُهُۥۖ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ وَٱسۡتَعۡمَرَكُمۡ فِيهَا فَٱسۡتَغۡفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيۡهِۚ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٞ مُّجِيبٞ ﴿٦١﴾ قَالُواْ يَٰصَٰلِحُ قَدۡ كُنتَ فِينَا مَرۡجُوًّا قَبۡلَ هَٰذَآۖ أَتَنۡهَىٰنَآ أَن نَّعۡبُدَ مَا يَعۡبُدُ ءَابَآؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِي شَكّٖ مِّمَّا تَدۡعُونَآ إِلَيۡهِ مُرِيبٖ ﴿٦٢﴾

ما (چیزی) جزاین نمی گویم که« بعضی از معبودانمان آسیبی به تو رسانده اند». (هود) گفت :«همانا من خدا را گواه می گیرم ، و شما (نیز) گواه باشید ، که من از آنچه شریک (خدا) قرار می دهید، بیزارم ، ﴿٥٤﴾ غیر از او ، پس همگی برای من نقشه بکشید ،آنگاه مرا مهلت ندهید . ﴿٥٥﴾ همانا من بر الله که پروردگارمن وپروردگار شماست توکل کردم ، هیچ جنبنده ای نیست مگر آنکه او (= خداوند) گیرنده پیشانی اش است (و برآن چیره است) بی گمان پرودگارم بر راه راست است. ﴿٥٦﴾ پس اگر روی برگردانید ، به راستی که (من) آنچه را که با آن به سوی شما فرستاده شده بودم به شما رساندم ، و پروردگارم گروه دیگری را جانشین شما خواهد کرد ، و (شما)هیچ زیانی به او نمی توانید برسانید ، بی گمان پروردگارم بر همه چیز نگهبان است ». ﴿٥٧﴾ و هنگامی که فرمان ما فرا رسید ، هود وکسانی که با او ایمان آورده بودند ، به رحمتی از (سوی) خویش نجات دادیم ، و آنها را از عذاب سخت رهاندیم . ﴿٥٨﴾ و این (قوم) عاد بود که آیات پروردگارشان را انکار کردند ، و از پیامبران او نا فرمانی کردند ، و از فرمان هر سرکش دشمن حق ، پیروی کردند . ﴿٥٩﴾ آنها در این دنیا و(نیز) روز قیامت ، لعنت به دنبال دارند ،آگاه باشید که (قوم) عاد به پروردگارشان کفر ورزیدند ،هان بر عاد، قوم هود دوری (وهلاکت) باد . ﴿٦٠﴾ و به سوی (قوم) ثمود برادرشان صالح را (فرستادیم) گفت:«ای قوم من ! الله را بپرستید، که معبودی جز او برای شما نیست ، او شما را از زمین پدید آورد ، و شما را در آن به آباد کردنش گمارد ، پس از او آمرزش بطلبید ، سپس به سوی اوبازگردید (و توبه کنید) همانا پروردگارم نزدیک (و) اجابت کننده است » ﴿٦١﴾ گفتند: «ای صالح! پیش از این ما به تو امید می داشتیم ، آیا ما را از پرستش آنچه نیاکانمان می پرستیدند ، باز می داری ؟ و به راستی ما ازآنچه ما را به سوی آن دعوت می کنی سخت در شک و تردید هستیم » . ﴿٦٢﴾

قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّي
وَءَاتَىٰنِي مِنۡهُ رَحۡمَةٗ فَمَن يَنصُرُنِي مِنَ ٱللَّهِ إِنۡ
عَصَيۡتُهُۥۖ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيۡرَ تَخۡسِيرٖ ﴿٦٣﴾ وَيَٰقَوۡمِ
هَٰذِهِۦ نَاقَةُ ٱللَّهِ لَكُمۡ ءَايَةٗ فَذَرُوهَا تَأۡكُلۡ فِيٓ
أَرۡضِ ٱللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٖ فَيَأۡخُذَكُمۡ عَذَابٞ
قَرِيبٞ ﴿٦٤﴾ فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُواْ فِي دَارِكُمۡ
ثَلَٰثَةَ أَيَّامٖۖ ذَٰلِكَ وَعۡدٌ غَيۡرُ مَكۡذُوبٖ ﴿٦٥﴾ فَلَمَّا
جَآءَ أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا صَٰلِحٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ
بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا وَمِنۡ خِزۡيِ يَوۡمِئِذٍۗ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
ٱلۡقَوِيُّ ٱلۡعَزِيزُ ﴿٦٦﴾ وَأَخَذَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ
ٱلصَّيۡحَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دِيَٰرِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٦٧﴾
كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَآۗ أَلَآ إِنَّ ثَمُودَاْ كَفَرُواْ رَبَّهُمۡۗ أَلَا
بُعۡدٗا لِّثَمُودَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدۡ جَآءَتۡ رُسُلُنَآ إِبۡرَٰهِيمَ
بِٱلۡبُشۡرَىٰ قَالُواْ سَلَٰمٗاۖ قَالَ سَلَٰمٞۖ فَمَا لَبِثَ أَن
جَآءَ بِعِجۡلٍ حَنِيذٖ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا رَءَآ أَيۡدِيَهُمۡ لَا تَصِلُ
إِلَيۡهِ نَكِرَهُمۡ وَأَوۡجَسَ مِنۡهُمۡ خِيفَةٗۚ قَالُواْ لَا تَخَفۡ
إِنَّآ أُرۡسِلۡنَآ إِلَىٰ قَوۡمِ لُوطٖ ﴿٧٠﴾ وَٱمۡرَأَتُهُۥ قَآئِمَةٞ
فَضَحِكَتۡ فَبَشَّرۡنَٰهَا بِإِسۡحَٰقَ وَمِن وَرَآءِ إِسۡحَٰقَ
يَعۡقُوبَ ﴿٧١﴾

گفت : «ای قوم من ! به من خبر دهید که اگر من دلیل (و حجت) آشکاری از پروردگارم داشته باشم ، و از جانب خود رحمتی به من عطا کرده باشد ، پس اگر نافرمانی او کنم ، چه کسی مرا در برابر خدا یاری می کند ؟! پس شما جز زیان بر من نخواهید افزود . ﴿٦٣﴾ ای قوم من ! این ماده شترِ خداوند است ، که برای شما نشانه ای است ، پس بگذاریدش در زمین خدا بچرد ، و هیچ آزاری به آن نرسانید ، که (آنگاه) عذابی نزدیک شما را فرا گیرد» . ﴿٦٤﴾ پس آنها ،آن (ماده شتر) را پی کردند ،آنگاه (صالح به آنها) گفت: « سه روز در خانه هایتان بهرمند گردید ، (و بعد از آن عذاب خواهد آمد) این وعده ای است که دروغ نخواهد بود». ﴿٦٥﴾ پس چون فرمان (عذاب) ما فرا رسید، صالح وکسانی که با او ایمان آورده بودند ، به رحمتی از(سوی) خویش (از آن عذاب) و از رسوایی آن روز نجات دادیم ، بی گمان پروردگار تو همان قوی پیروزمند است . ﴿٦٦﴾ و کسانی که ستم کرده بودند ، صیحه ی (= بانگی مرگبار) فرو گرفت ، پس در خانه های خود به روی افتادند و مردند. ﴿٦٧﴾ چنان که گویی در آن (دیار) نبوده اند ، آگاه باشید که (قوم) ثمود به پروردگارشان کفر می ورزیدند، هان! بر (قوم) ثمود دوری (و هلاکت) باد . ﴿٦٨﴾ به راستی فرستندگان ما با بشارت نزد ابراهیم آمدند، گفتند:«سلام» ،(ابراهیم نیز در پاسخ) گفت:«سلام» پس طولی نکشید که گوساله ای بریان (برای آنان) آورد . ﴿٦٩﴾ پس چون دید دستانشان به سوی آن نمی رسد (و نمی خورند) به آنها گمان بد برد ، و (در دل) از آنان احساس ترس کرد ، (فرشتگان) گفتند :« نترس ،بی شک ما به سوی قوم لوط فرستاده شده ایم ». ﴿٧٠﴾ و همسرش (ساره) ایستاده بود، پس (از خوشحالی) خندید ، آنگاه او را به اسحاق، وبعد از او به یعقوب بشارت دادیم . ﴿٧١﴾

قَالَتْ يَـٰوَيْلَتَىٰٓ ءَأَلِدُ وَأَنَا۠ عَجُوزٌ وَهَـٰذَا بَعْلِى شَيْخًا ۖ
إِنَّ هَـٰذَا لَشَىْءٌ عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوٓا۟ أَتَعْجَبِينَ مِنْ
أَمْرِ ٱللَّهِ ۖ رَحْمَتُ ٱللَّهِ وَبَرَكَـٰتُهُۥ عَلَيْكُمْ أَهْلَ ٱلْبَيْتِ ۚ إِنَّهُۥ
حَمِيدٌ مَّجِيدٌ ﴿٧٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَٰهِيمَ ٱلرَّوْعُ
وَجَآءَتْهُ ٱلْبُشْرَىٰ يُجَـٰدِلُنَا فِى قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ
إِبْرَٰهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّٰهٌ مُّنِيبٌ ﴿٧٥﴾ يَـٰٓإِبْرَٰهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ
هَـٰذَآ ۖ إِنَّهُۥ قَدْ جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَإِنَّهُمْ ءَاتِيهِمْ عَذَابٌ
غَيْرُ مَرْدُودٍ ﴿٧٦﴾ وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِىٓءَ بِهِمْ
وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَـٰذَا يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾
وَجَآءَهُۥ قَوْمُهُۥ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِن قَبْلُ كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ
ٱلسَّيِّـَٔاتِ ۚ قَالَ يَـٰقَوْمِ هَـٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِى هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ ۖ
فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِى ضَيْفِىٓ ۖ أَلَيْسَ مِنكُمْ
رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿٧٨﴾ قَالُوا۟ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِى
بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾ قَالَ لَوْ
أَنَّ لِى بِكُمْ قُوَّةً أَوْ ءَاوِىٓ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾ قَالُوا۟
يَـٰلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَن يَصِلُوٓا۟ إِلَيْكَ ۖ فَأَسْرِ
بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ ٱلَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ
إِلَّا ٱمْرَأَتَكَ ۖ إِنَّهُۥ مُصِيبُهَا مَآ أَصَابَهُمْ ۚ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ
ٱلصُّبْحُ ۚ أَلَيْسَ ٱلصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

(ساره) گفت : «ای وای بر من ! آیا من می زایم ، در حالی که پیرزنم و این شوهرم (نیز) پیر است ؟! به راستی این چیز عجیبی است !» ﴿۷۲﴾ (فرشتگان) گفتند :«آیا از فرمان خدا تعجب می کنی ؟! رحمت خدا و برکاتش بر شما اهل بیت باد ، همانا او ستوده ی بزرگوار است ». ﴿۷۳﴾ پس چون ترس از (دل) ابراهیم (بیرون) رفت ، وبشارت به او رسید ، در باره ی قوم لوط با ما مجادله (و گفت گو) شروع کرد . ﴿۷٤﴾ بی گمان ابراهیم ، برد بار ، لابه گر بازگشت کننده (به سوی خدا) بود . ﴿۷٥﴾ ای ابراهیم! از این(سخن) بگذر، که به راستی فرمان (عذاب) پروردگارت فرا رسیده است ، و مسلماً عذابی بدون برگشت برایشان خواهد آمد. ﴿۷٦﴾ و چون فرستادگان ما نزد لوط آمدند، از (آمدن) آنان نگران ودلتنگ شد ، و گفت :«این روز بسیار سختی است » . ﴿۷۷﴾ و قوم او شتابان به سوی اوآمدند ، و پیش از این کارهای زشت مرتکب می شدند ، (لوط) گفت : «ای قوم من ! اینها دختران من هستند ، (با آنها ازدواج کنید) آنان برای شما پاکیزه ترند، و از خدا بترسید و مرا در(مورد) مهمانانم رسوا نکنید ، در میان شما یک مرد عاقلی وجود ندارد ؟! ». ﴿۷۸﴾ گفتند : « به راستی تو می دانی که ما به دختران تو نیازی نداریم ، و تو خوب می دانی که ما چه می خواهیم». ﴿۷۹﴾ (لوط) گفت:«کاش در برابر شما قدرتی داشتم ، ویا به تکیه گاه محکمی پناه می بردم ». ﴿۸۰﴾ (فرشتگان) گفتند : « ای لوط ! ما فرستادگان ، پروردگار تو هستیم ، (آنها) هرگز به تو نخواهند رسید ، پس در پاسی از شب گذشته خانواه ات را (از این شهر) ببر ، و هیچ یک از شما روی بر نگرداند جز همسرت ، که به او خواهد رسید آنچه که به آنها رسد ، بی گمان وعده گاه شان (وقت) صبح است ، آیا صبح نزدیک نیست ؟!». ﴿۸۱﴾

فَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَـٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنضُودٍ ﴿٨٢﴾ مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ ۖ وَمَا هِيَ مِنَ ٱلظَّـٰلِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾ ۞ وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۚ قَالَ يَـٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَـٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ وَلَا تَنقُصُوا۟ ٱلْمِكْيَالَ وَٱلْمِيزَانَ ۚ إِنِّىٓ أَرَىٰكُم بِخَيْرٍ وَإِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ ﴿٨٤﴾ وَيَـٰقَوْمِ أَوْفُوا۟ ٱلْمِكْيَالَ وَٱلْمِيزَانَ بِٱلْقِسْطِ ۖ وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا۟ فِى ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾ بَقِيَّتُ ٱللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ۚ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيْكُم بِحَفِيظٍ ﴿٨٦﴾ قَالُوا۟ يَـٰشُعَيْبُ أَصَلَوٰتُكَ تَأْمُرُكَ أَن نَّتْرُكَ مَا يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَآ أَوْ أَن نَّفْعَلَ فِىٓ أَمْوَٰلِنَا مَا نَشَٰٓؤُا۟ ۖ إِنَّكَ لَأَنتَ ٱلْحَلِيمُ ٱلرَّشِيدُ ﴿٨٧﴾ قَالَ يَـٰقَوْمِ أَرَءَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّى وَرَزَقَنِى مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا ۚ وَمَآ أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَآ أَنْهَىٰكُمْ عَنْهُ ۚ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا ٱلْإِصْلَـٰحَ مَا ٱسْتَطَعْتُ ۚ وَمَا تَوْفِيقِىٓ إِلَّا بِٱللَّهِ ۚ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

پس چون فرمان ما فرا رسید ، آن (شهر و سرزمین) را زیر و رو کردیم ، و بر (سر) آنها سنگهای از سنگ و گل متراکم روی هم فرو باریدیم . ﴿۸۲﴾ (سنگهای که) نزد پروردگارت نشاندار بود ، و این (سنگها و عذاب) از (سایر) ستمگران دور نیست. ﴿۸۳﴾ و به سوی (قوم) مدین برادرشان شعیب را (فرستادیم). گفت:« ای قوم من! الله را بپرستید ، که معبودی جز او برای شما نیست ، و پیمانه و میزان را کم نکنید ، من شما را در نعمت می بینم ، و من بر شما از عذاب روز فراگیر می ترسم . ﴿۸٤﴾ و ای قوم من ! پیمانه و میزان را با عدالت ، تمام (و کامل) دهید ، و اشیاء مردم را کم ندهید ، ودر زمین به فساد (وتباهی) نکوشید . ﴿۸۵﴾ اگر ایمان داشته باشید ، باقی گذاشته خداوند (از مال حلال) برای شما بهتر است ، ومن بر شما نگهبان نیستم ». ﴿۸٦﴾ گفتند :«ای شعیب ! آیا نمازت به تو فرمان می دهد که آنچه را که نیاکانمان می پرستیدند، رها کنیم، یا آنچه را می خواهیم در اموالمان انجام دهیم ؟! بی گمان تو (مردی) بردبارعاقلی هستی ! » . ﴿۸۷﴾ (شعیب) گفت : «ای قوم من !به من خبر دهید؛ اگر من دلیل (و حجت) آشکاری از پروردگارم داشته باشم ، و از سوی خود رزق نیکوی به من عطا کرده باشد ، (آیا نباید از او اطاعت کنم ؟!)و من نمی خواهم با شما مخالفت کنم،در باره ی چیزی که شما را از آن نهی می کنم ، (و خود مرتکب شوم) من جز اصلاح؛ - تا آنجا که توانای دارم- نمی خواهم، و توفیق من جز به (فضل) خدا نیست ، بر او توکل کردم ، و به سوی او باز می گردم . ﴿۸۸﴾

وَيَٰقَوۡمِ لَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ شِقَاقِيٓ أَن يُصِيبَكُم مِّثۡلُ مَآ أَصَابَ قَوۡمَ نُوحٍ أَوۡ قَوۡمَ هُودٍ أَوۡ قَوۡمَ صَٰلِحٖۚ وَمَا قَوۡمُ لُوطٖ مِّنكُم بِبَعِيدٖ ﴿٨٩﴾ وَٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ ثُمَّ تُوبُوٓاْ إِلَيۡهِۚ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٞ وَدُودٞ ﴿٩٠﴾ قَالُواْ يَٰشُعَيۡبُ مَا نَفۡقَهُ كَثِيرٗا مِّمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرَىٰكَ فِينَا ضَعِيفٗاۖ وَلَوۡلَا رَهۡطُكَ لَرَجَمۡنَٰكَۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡنَا بِعَزِيزٖ ﴿٩١﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ أَرَهۡطِيٓ أَعَزُّ عَلَيۡكُم مِّنَ ٱللَّهِ وَٱتَّخَذۡتُمُوهُ وَرَآءَكُمۡ ظِهۡرِيًّاۖ إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ مُحِيطٞ ﴿٩٢﴾ وَيَٰقَوۡمِ ٱعۡمَلُواْ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمۡ إِنِّي عَٰمِلٞۖ سَوۡفَ تَعۡلَمُونَ مَن يَأۡتِيهِ عَذَابٞ يُخۡزِيهِ وَمَنۡ هُوَ كَٰذِبٞۖ وَٱرۡتَقِبُوٓاْ إِنِّي مَعَكُمۡ رَقِيبٞ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا جَآءَ أَمۡرُنَا نَجَّيۡنَا شُعَيۡبٗا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ بِرَحۡمَةٖ مِّنَّا وَأَخَذَتِ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلصَّيۡحَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي دِيَٰرِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٩٤﴾ كَأَن لَّمۡ يَغۡنَوۡاْ فِيهَآۗ أَلَا بُعۡدٗا لِّمَدۡيَنَ كَمَا بَعِدَتۡ ثَمُودُ ﴿٩٥﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا وَسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ ﴿٩٦﴾ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَمَلَإِيْهِۦ فَٱتَّبَعُوٓاْ أَمۡرَ فِرۡعَوۡنَۖ وَمَآ أَمۡرُ فِرۡعَوۡنَ بِرَشِيدٖ ﴿٩٧﴾

وای قوم من ! دشمنی (ومخالفت) با من سبب نشود که به شما (نیز، عذابی) برسد ، همانند آنچه که به قوم نوح یا قوم هود ، یا قوم صالح رسید، و قوم لوط از شما چندان دور نیست . ﴿۸۹﴾ و از پروردگارتان آمرزش بطلبید ، سپس به سوی او باز گردید (و توبه کنید) همانا پروردگارم مهربان دوستدار است ». ﴿۹۰﴾ گفتند :«ای شعیب ! بسیاری از آنچه را که می گویی، نمی فهمیم ، و به درستی که ما تو را در میان خود ناتوان می بینیم ، و اگر(احترام) قبیله ات نبود؛ مسلماً تو را سنگسار می کردیم ، وتو نزد ما گرانقدر نیستی » ﴿۹۱﴾ (شعیب) گفت:« ای قوم من ! آیا قبیله ی من نزد شما گرامی تر از خداوند است ؟! و (فرمان) او را پشت سر خویش انداخته اید ! بی گمان پروردگارم به آنچه انجام می دهید احاطه دارد. ﴿۹۲﴾ و ای قوم من ! شما به روش خودتان عمل کنید ، من هم (به روش خود) عمل می کنم ، به زودی خواهید دانست ، چه کسی عذاب به سراغشان می آید که رسوایش کند ، و چه کسی خود دروغگو است! شما انتظار بکشید و من (نیز) با شما در انتظارم !» ﴿۹۳﴾ و چون فرمان ما فرا رسید، شعیب و کسانی را که با او ایمان آورده بودند، به رحمتی از (سوی) خود نجات دادیم وکسانی را که ستم کردند؛ صیحه ای (= بانگی مرگبار) فرو گرفت،پس در دیار خود به رو افتادند (و مردند) . ﴿۹٤﴾ چنان که گویی هر گز در آن (دیار) نبودند! آگاه باشید! دوری (وهلاکت) باد بر (قوم) مدین ، همان گونه که (قوم) ثمود دور (و هلاک) شدند ! ﴿۹۵﴾ و به راستی موسی را با آیات خود و دلیلی آشکار فرستادیم . ﴿۹٦﴾ به سوی فرعون و اطرافیانش ؛ پس (آنها) از فرمان فرعون پیروی کردند ، و فرمان فرعون درست (و بخردانه) نبود. ﴿۹۷﴾

يَقْدُمُ قَوْمَهُۥ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ فَأَوْرَدَهُمُ ٱلنَّارَ ۖ وَبِئْسَ
ٱلْوِرْدُ ٱلْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾ وَأُتْبِعُوا۟ فِى هَـٰذِهِۦ لَعْنَةً وَيَوْمَ
ٱلْقِيَـٰمَةِ ۚ بِئْسَ ٱلرِّفْدُ ٱلْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾ ذَٰلِكَ مِنْ أَنۢبَآءِ
ٱلْقُرَىٰ نَقُصُّهُۥ عَلَيْكَ ۖ مِنْهَا قَآئِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾
وَمَا ظَلَمْنَـٰهُمْ وَلَـٰكِن ظَلَمُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ ۖ فَمَآ أَغْنَتْ
عَنْهُمْ ءَالِهَتُهُمُ ٱلَّتِى يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ
لَّمَّا جَآءَ أَمْرُ رَبِّكَ ۖ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠١﴾
وَكَذَٰلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَآ أَخَذَ ٱلْقُرَىٰ وَهِىَ ظَـٰلِمَةٌ ۚ
إِنَّ أَخْذَهُۥٓ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً لِّمَنْ
خَافَ عَذَابَ ٱلْـَٔاخِرَةِ ۚ ذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَّهُ ٱلنَّاسُ
وَذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾ وَمَا نُؤَخِّرُهُۥٓ إِلَّا لِأَجَلٍ
مَّعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾ يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِۦ ۚ
فَمِنْهُمْ شَقِىٌّ وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ شَقُوا۟ فَفِى
ٱلنَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾ خَـٰلِدِينَ فِيهَا مَا
دَامَتِ ٱلسَّمَـٰوَٰتُ وَٱلْأَرْضُ إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَ ۚ إِنَّ
رَبَّكَ فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٠٧﴾ ۞ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ سُعِدُوا۟
فَفِى ٱلْجَنَّةِ خَـٰلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ ٱلسَّمَـٰوَٰتُ
وَٱلْأَرْضُ إِلَّا مَا شَآءَ رَبُّكَ ۖ عَطَآءً غَيْرَ مَجْذُوذٍ ﴿١٠٨﴾

(فرعون) روز قیامت پیش رو قومش است، پس آنها را وارد آتش (جهنم) کرد ، و(جهنم) چه بد آبشخور (و جایگاهی) است که بر آن وارد شدند . ﴿۹۸﴾ و در این (دنیا) و روز قیامت لعنتی به دنبال دارند ، چه بد عطایی است (لعنت) که (به آنها) داده شد . ﴿۹۹﴾ این (برخی) از اخبار (آبادیها و) شهرهاست که آن را برای تو باز گو می کنیم ، که برخی از آنها (هنوز) باقی است ، وبرخی (دیگر) درو شده (و از بین رفته) است. ﴿۱۰۰﴾ و (ما) به آنها ستم نکردیم ، ولیکن آنها خود بر خویشتن ستم کردند ، پس هنگامی که فرمان پروردگارت فرا رسید ، معبودان شان که به جای خداوند می خواندند؛ پس چیزی از آنان دفع نکردند (و یاریشان ندادند) و آنها را جز هلاکت (ونا بودی) نیفزودند . ﴿۱۰۱﴾ و این چنین است (مجازات و) گرفت پروردگارت ، هنگامی که فرو گیرد و مجازات کند آبادیها و شهرها را که (مردمش) ستمکار باشند ، بی گمان (مجازات و) گرفت او دردناک سخت است. ﴿۱۰۲﴾ یقیناً در این ، (پند و) نشانه ای است برای کسی که از عذاب آخرت بترسد ، آن (روز) روزی است که مردم (همه) در آن گرد آورده شوند، و آن (روز) روزی است که (همگی) حاضر شوند. ﴿۱۰۳﴾ و ما آن را مدتی معین به تأخیر نمی اندازیم. ﴿۱۰۴﴾ روزی بیاید که هیچ کس جز به اذن او سخن نگوید ، پس بعضی از آنها بدبختند ، و (بعضی دیگر) خوشبخت. ﴿۱۰۵﴾ اما کسانی که بدبخت شدند ، پس در آتش (دوزخ) اند، برای آنها در آن ناله و فریاد (= دم و بازدم) است. ﴿۱۰۶﴾ در آن جاودانه خواهند ماند، تا آسمانها و زمین (باقی) است ، مگر آنچه پروردگارت بخواهد ، بی گمان پروردگارت آنچه را که بخواهد؛ انجام دهد. ﴿۱۰۷﴾ و اما کسانی که خوشبخت (و سعادتمند) شدند ، پس جاودانه در بهشت خواهند ماند ، تا آسمانها و زمین (باقی) است . مگر آنچه پروردگارت بخواهد ، عطایی است قطع نشدنی. ﴿۱۰۸﴾

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَٰٓؤُلَآءِ ۚ مَا يَعْبُدُونَ
إِلَّا كَمَا يَعْبُدُ ءَابَآؤُهُم مِّن قَبْلُ ۚ وَإِنَّا لَمُوَفُّوهُمْ
نَصِيبَهُمْ غَيْرَ مَنقُوصٍ ﴿١٠٩﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى
ٱلْكِتَٰبَ فَٱخْتُلِفَ فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن
رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿١١٠﴾
وَإِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ أَعْمَٰلَهُمْ ۚ إِنَّهُۥ بِمَا
يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾ فَٱسْتَقِمْ كَمَآ أُمِرْتَ وَمَن تَابَ
مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا۟ ۚ إِنَّهُۥ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾
وَلَا تَرْكَنُوٓا۟ إِلَى ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ فَتَمَسَّكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا
لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِنْ أَوْلِيَآءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ
﴿١١٣﴾ وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ طَرَفَيِ ٱلنَّهَارِ وَزُلَفًا مِّنَ ٱلَّيْلِ ۚ إِنَّ
ٱلْحَسَنَٰتِ يُذْهِبْنَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ۚ ذَٰلِكَ ذِكْرَىٰ
لِلذَّٰكِرِينَ ﴿١١٤﴾ وَٱصْبِرْ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾ فَلَوْلَا كَانَ مِنَ ٱلْقُرُونِ مِن قَبْلِكُمْ
أُو۟لُوا۟ بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ ٱلْفَسَادِ فِي ٱلْأَرْضِ إِلَّا
قَلِيلًا مِّمَّنْ أَنجَيْنَا مِنْهُمْ ۗ وَٱتَّبَعَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ مَآ
أُتْرِفُوا۟ فِيهِ وَكَانُوا۟ مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾ وَمَا كَانَ
رَبُّكَ لِيُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ
﴿١١٧﴾

پس از (باطل بودن) آنچه اینان می پرستند در شک مباش. آنها نمی پرستند جز همانگونه که نیاکانشان از پیش می پرستیدند ، و مسلماً ما نصیب آنان را بی کم و کاست خواهیم داد. ﴿۱۰۹﴾ و به راستی (ما) به موسی کتاب دادیم ، پس در آن اختلاف شد ، و اگر فرمان پیشین پروردگارت نبود ، قطعاً در میان آنان داوری می شد ، و همانا آنها در این (قرآن) سخت در شک وتردید هستند . ﴿۱۱۰﴾ و بی گمان هر کدام (چون بر انگیخته شوند) پروردگارت (پاداش) اعمالشان را قطعاً بطور کامل و تمام خواهد داد ، زیرا که او به آنچه می کنند؛ آگاه است . ﴿۱۱۱﴾ پس (ای پیامبر!) همانگونه که فرمان یافته ای ، (در برابر مشرکان) استقامت کن ، و (نیز) کسی که با تو (به خدا) رو آورده است (باید استقامت کند) و سر کشی نکنید ، بی گمان او به آنچه که می کنید؛ بیناست. ﴿۱۱۲﴾ به کسانی که ستم کردند تمایل (و تکیه) نکنید ، که آتش (جهنم) به شما خواهد رسید ، و برای شما (سرپرست و) دوستانی جز خداوند وجود ندارد ، آنگاه یاری نمی شوید. ﴿۱۱۳﴾ و(ای پیامبر!) در دو طرف روز، و ساعاتی از شب ، نماز را بر پادار، بی شک نیکیها بدیها را از بین می برند ، این پندی برای پند پذیران است . ﴿۱۱٤﴾ و (ای پیامبر!) صبر کن ، پس بی گمان خداوند پاداش نیکو کاران را ضایع نخواهد کرد. ﴿۱۱٥﴾ پس چرا از امتهایی پیش از شما ، خردمندانی نبودند که (مردمان را) از فساد در زمین باز دارند ؟! مگر اندکی از آنان که نجاتشان دادیم ، و کسانی که ستم کردند ، از لذات (دینوی) و آسودگی پیروی کردند ، و گناهکار بودند (و نابود شدند). ﴿۱۱٦﴾ و (ای پیامبر!) پروردگارت چنین نبود که شهرها (و آبادیها) را به ظلم نابود کند ، در حالی که اهل آن (افرادی شایسته و) نیکو کار باشند. ﴿۱۱۷﴾

وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ ٱلنَّاسَ أُمَّةً وَٰحِدَةً ۖ وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ ۚ وَلِذَٰلِكَ خَلَقَهُمْ ۗ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ ٱلْجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾ وَكُلًّا نَّقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِۦ فُؤَادَكَ ۚ وَجَآءَكَ فِى هَٰذِهِ ٱلْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَقُل لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَٰمِلُونَ ﴿١٢١﴾ وَٱنتَظِرُوٓا۟ إِنَّا مُنتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ ٱلْأَمْرُ كُلُّهُۥ فَٱعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

و اگر پروردگارت می خواست ، (همه ی) مردم را یک امت قرار می داد ، ولی (آنها) همواره مختلف اند. ﴿۱۱۸﴾ مگر کسی که پروردگارت (بر او) رحم کند، و برای همین آنها را آفریده است ، و سخن پروردگار تو محقق شد که: مسلماً جهنم را از همه ی (عاصیان و مجرمان) جن وانس پر خواهم کرد . ﴿۱۱۹﴾ و ما هر یک از اخبار پیامبران را بر تو باز گو کردیم تا بوسیله ی آن ، دلت را استوار گردانیم ، و در این (قرآن) برای تو حق ، و برای مؤمنان موعظه و تذکری آمده است . ﴿۱۲۰﴾ و به کسانی که ایمان نمی آورند ، بگو: « بر روش خودتان عمل کنید ، ما (نیز بر روش خود) عمل می کنیم ، ﴿۱۲۱﴾ و منتظر باشید ، ما هم منتظریم!». ﴿۱۲۲﴾ و (آگاهی از) غیب آسمانها و زمین ، از آن خداست ، و همه ی کارها به سوی او باز گردانده می شود ، پس او را بپرست و بر او توکل کن ، و پروردگارت از آنچه می کنید؛ (هرگز) غافل نیست. ﴿۱۲۳﴾

سورة يوسف

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓر ۚ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿١﴾ إِنَّآ أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ ٱلْقَصَصِ بِمَآ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ وَإِن كُنتَ مِن قَبْلِهِۦ لَمِنَ ٱلْغَٰفِلِينَ ﴿٣﴾ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ إِنِّى رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِى سَٰجِدِينَ ﴿٤﴾

سورۀ یوسف

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الر (الف.لام. را) این آیات کتاب روشنگر است. ﴿۱﴾ همانا ما آن را قرآن عربی نازل کردیم ؛ شاید شما در یابید . ﴿۲﴾ (ای پیامبر!) ما بهترین داستانها را با وحی کردن این قرآن بر تو بازگو می کنیم، و مسلماً تو پیش از آن ازبی خبران بودی (و آگاهی نداشتی). ﴿۳﴾ (به یاد آور) هنگامی را که یوسف به پدرش یعقوب گفت : «پدرم ! همانا من (در خواب) یازده ستاره وخورشید و ماه را دیدم ، آنها را برای خود سجده کنان دیدم ». ﴿٤﴾

قَالَ يَٰبُنَيَّ لَا تَقۡصُصۡ رُءۡيَاكَ عَلَىٰٓ إِخۡوَتِكَ فَيَكِيدُواْ لَكَ كَيۡدًاۖ إِنَّ ٱلشَّيۡطَٰنَ لِلۡإِنسَٰنِ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿٥﴾ وَكَذَٰلِكَ يَجۡتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأۡوِيلِ ٱلۡأَحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكَ وَعَلَىٰٓ ءَالِ يَعۡقُوبَ كَمَآ أَتَمَّهَا عَلَىٰٓ أَبَوَيۡكَ مِن قَبۡلُ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡحَٰقَۚ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٞ ﴿٦﴾ ۞ لَّقَدۡ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخۡوَتِهِۦٓ ءَايَٰتٞ لِّلسَّآئِلِينَ ﴿٧﴾ إِذۡ قَالُواْ لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَىٰٓ أَبِينَا مِنَّا وَنَحۡنُ عُصۡبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٨﴾ ٱقۡتُلُواْ يُوسُفَ أَوِ ٱطۡرَحُوهُ أَرۡضٗا يَخۡلُ لَكُمۡ وَجۡهُ أَبِيكُمۡ وَتَكُونُواْ مِنۢ بَعۡدِهِۦ قَوۡمٗا صَٰلِحِينَ ﴿٩﴾ قَالَ قَآئِلٞ مِّنۡهُمۡ لَا تَقۡتُلُواْ يُوسُفَ وَأَلۡقُوهُ فِي غَيَٰبَتِ ٱلۡجُبِّ يَلۡتَقِطۡهُ بَعۡضُ ٱلسَّيَّارَةِ إِن كُنتُمۡ فَٰعِلِينَ ﴿١٠﴾ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأۡمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُۥ لَنَٰصِحُونَ ﴿١١﴾ أَرۡسِلۡهُ مَعَنَا غَدٗا يَرۡتَعۡ وَيَلۡعَبۡ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿١٢﴾ قَالَ إِنِّي لَيَحۡزُنُنِيٓ أَن تَذۡهَبُواْ بِهِۦ وَأَخَافُ أَن يَأۡكُلَهُ ٱلذِّئۡبُ وَأَنتُمۡ عَنۡهُ غَٰفِلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُواْ لَئِنۡ أَكَلَهُ ٱلذِّئۡبُ وَنَحۡنُ عُصۡبَةٌ إِنَّآ إِذٗا لَّخَٰسِرُونَ ﴿١٤﴾

(یعقوب) گفت : « ای پسرکم !خواب خود برای برادرانت باز گو نکن ، که برای تو نقشه ی بدی می اندیشند، بی گمان شیطان برای انسان دشمن آشکار است . ﴿۵﴾ و این گونه پروردگات تو را بر می گزیند، و از تأ ویل احادیث (= تعبیر خوابها) می آموزد ، و نعمتش را بر تو و بر آل یعقوب تمام می کند ، همان گون که پیش از این بر اجدادت ابراهیم و اسحاق تمام کرد ، یقیناً پروردگارت دانای حکیم است ». ﴿٦﴾ بی شک در (داستان) یو سف و برادرانش برای سؤال کنندگان نشانه ها و (عبرت ها) است . ﴿۷﴾ هنگامی که با خود گفتند: «یو سف وبرادر ش(بنیامین) نزد پدر مان از ما محبوب ترند ، در حالی که ما گروهی (نیرومند) هستیم، بی تردید پدرمان در اشتباهی آشکار است . ﴿۸﴾ یوسف را بکشید ، یا او را به سرزمینی (دور دست) بیفکنید ، تا توجه پدرتان فقط به(سوی) شما باشد، و بعد از آن(توبه کنید و) افرادی صالح باشید» . ﴿۹﴾ یکی از آنها گفت :« یوسف را نکشید، و اگر می خواهید(کاری) انجام دهید، او را به قعر چاه بیندازید ، تا بعضی از کاروانها (ی رهگذر) او را بر گیرد (و به جای دوری ببرد) ». ﴿۱۰﴾ (و آنگاه نزد پدر آمدند، و) گفتند: «پدرجان ! تو را چه شده است که ما را بر (برادرمان) یوسف امین نمی شماری ، در حالی که ما خیر خواه اوهستیم ؟! ﴿۱۱﴾ فردا او را با ما (به صحرا) بفرست ، تا(از میوه ها) بهره برد و بازی کند ، همانا ما نگهبان اوهستیم » . ﴿۱۲﴾ (یعقوب) گفت:«آنکه او را ببرید مرا اندوهگین می کند، و از این می ترسم که گرگ اورا بخورد، در حالی که شما از او غافل باشید! ». ﴿۱۳﴾ گفتند: «با این که ما گروهی (نیرومند) هستیم ، اگر گرگ او را بخورد ، براستی آنگاه ما زیانکار خواهیم بود ». ﴿۱٤﴾

فَلَمَّا ذَهَبُواْ بِهِۦ وَأَجۡمَعُوٓاْ أَن يَجۡعَلُوهُ فِي غَيَٰبَتِ ٱلۡجُبِّۚ وَأَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡهِ لَتُنَبِّئَنَّهُم بِأَمۡرِهِمۡ هَٰذَا وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿١٥﴾ وَجَآءُوٓ أَبَاهُمۡ عِشَآءٗ يَبۡكُونَ ﴿١٦﴾ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّا ذَهَبۡنَا نَسۡتَبِقُ وَتَرَكۡنَا يُوسُفَ عِندَ مَتَٰعِنَا فَأَكَلَهُ ٱلذِّئۡبُۖ وَمَآ أَنتَ بِمُؤۡمِنٖ لَّنَا وَلَوۡ كُنَّا صَٰدِقِينَ ﴿١٧﴾ وَجَآءُو عَلَىٰ قَمِيصِهِۦ بِدَمٖ كَذِبٖۚ قَالَ بَلۡ سَوَّلَتۡ لَكُمۡ أَنفُسُكُمۡ أَمۡرٗاۖ فَصَبۡرٞ جَمِيلٞۖ وَٱللَّهُ ٱلۡمُسۡتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾ وَجَآءَتۡ سَيَّارَةٞ فَأَرۡسَلُواْ وَارِدَهُمۡ فَأَدۡلَىٰ دَلۡوَهُۥۖ قَالَ يَٰبُشۡرَىٰ هَٰذَا غُلَٰمٞۚ وَأَسَرُّوهُ بِضَٰعَةٗۚ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ بِمَا يَعۡمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَرَوۡهُ بِثَمَنِۭ بَخۡسٖ دَرَٰهِمَ مَعۡدُودَةٖ وَكَانُواْ فِيهِ مِنَ ٱلزَّٰهِدِينَ ﴿٢٠﴾ وَقَالَ ٱلَّذِي ٱشۡتَرَىٰهُ مِن مِّصۡرَ لِٱمۡرَأَتِهِۦٓ أَكۡرِمِي مَثۡوَىٰهُ عَسَىٰٓ أَن يَنفَعَنَآ أَوۡ نَتَّخِذَهُۥ وَلَدٗاۚ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلِنُعَلِّمَهُۥ مِن تَأۡوِيلِ ٱلۡأَحَادِيثِۚ وَٱللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰٓ أَمۡرِهِۦ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٢١﴾ وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥٓ ءَاتَيۡنَٰهُ حُكۡمٗا وَعِلۡمٗاۚ وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٢٢﴾

پس چون او را با خود بردند ، و تصمیم گرفتند که او را در قعر چاه قرار دهند ، و (تصمیم خود را عملی نمودند) به او وحی کردیم که قطعاً آنها را از این کارشان آگاه خواهی کرد ، در حالی که آنها نمی دانند. ﴿۱۵﴾ و (برادران) شبانگاه گریان به نزد پدرشان آمدند . ﴿۱۶﴾ گفتند : «ای پدرما ! همانا ما رفتیم که مسابقه دهیم ، و یوسف را نزد اثاث خود گذاشتیم ، پس گرگ او را خورد ، و تو (هرگز سخن) ما را باورنخواهی کرد، هر چند راستگو باشیم ». ﴿۱۷﴾ و پیراهن او را با خونی دروغین (برای یعقوب) آوردند ، (او) گفت :« (چنین نیست) بلکه (هوای) نفس شما کاری (ناشایست) را برای شما آراسته است ، پس (کار من) صبر جمیل است ، و بر آنچه می گویید ، خداوند مدد کار(من) است ». ﴿۱۸﴾ و کاروانی فرا رسید ، و پس آنها آب آورشان را فرستادند ، و (او) دلو خود را در (چاه) انداخت (پس چون بیرون آورد، یوسف را در آن دید، صدا زد و) گفت: «مژده باد! این کودکی است» و او را بعنوان یک کالا (از دیگران) پنهان داشتند ، و خداوند به آنچه می کردند ، آگاه است. ﴿۱۹﴾ و (سر انجام) او را به بهای اندک – چند درهم –فروختند ، و در(باره ی) او بی رغبت بودند. ﴿۲۰﴾ و کسی از(اهل) مصر که او را خرید؛ به همسرش گفت: « جای او را گرامی دار، امید است برای ما سودمند باشد ، یا او را به فرزندی گیریم» و این چنین یوسف را در (آن سر) زمین متمکن ساختیم ، و تا از تأویل احادیث (= تعبیر خواب)به او بیاموزیم، و خداوند بر کارش چیره است ، ولیکن بیشتر مردم نمی دانند . ﴿۲۱﴾ وچون (یوسف به مرحله ی بلوغ و) کمال قوت رسید ،به او حکم(= نبوت) و علم عطا کردیم. ، و این چنین نیکوکاران را پاداش می دهیم . ﴿۲۲﴾

وَرَٰوَدَتۡهُ ٱلَّتِي هُوَ فِي بَيۡتِهَا عَن نَّفۡسِهِۦ وَغَلَّقَتِ ٱلۡأَبۡوَٰبَ وَقَالَتۡ هَيۡتَ لَكَۚ قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ رَبِّيٓ أَحۡسَنَ مَثۡوَايَۖ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدۡ هَمَّتۡ بِهِۦۖ وَهَمَّ بِهَا لَوۡلَآ أَن رَّءَا بُرۡهَٰنَ رَبِّهِۦۚ كَذَٰلِكَ لِنَصۡرِفَ عَنۡهُ ٱلسُّوٓءَ وَٱلۡفَحۡشَآءَۚ إِنَّهُۥ مِنۡ عِبَادِنَا ٱلۡمُخۡلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَٱسۡتَبَقَا ٱلۡبَابَ وَقَدَّتۡ قَمِيصَهُۥ مِن دُبُرٖ وَأَلۡفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا ٱلۡبَابِۚ قَالَتۡ مَا جَزَآءُ مَنۡ أَرَادَ بِأَهۡلِكَ سُوٓءًا إِلَّآ أَن يُسۡجَنَ أَوۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٢٥﴾ قَالَ هِيَ رَٰوَدَتۡنِي عَن نَّفۡسِيۚ وَشَهِدَ شَاهِدٞ مِّنۡ أَهۡلِهَآ إِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن قُبُلٖ فَصَدَقَتۡ وَهُوَ مِنَ ٱلۡكَٰذِبِينَ ﴿٢٦﴾ وَإِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٖ فَكَذَبَتۡ وَهُوَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَءَا قَمِيصَهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٖ قَالَ إِنَّهُۥ مِن كَيۡدِكُنَّۖ إِنَّ كَيۡدَكُنَّ عَظِيمٞ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعۡرِضۡ عَنۡ هَٰذَاۚ وَٱسۡتَغۡفِرِي لِذَنۢبِكِۖ إِنَّكِ كُنتِ مِنَ ٱلۡخَٰطِـِٔينَ ﴿٢٩﴾ ۞ وَقَالَ نِسۡوَةٞ فِي ٱلۡمَدِينَةِ ٱمۡرَأَتُ ٱلۡعَزِيزِ تُرَٰوِدُ فَتَىٰهَا عَن نَّفۡسِهِۦۖ قَدۡ شَغَفَهَا حُبًّاۖ إِنَّا لَنَرَىٰهَا فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٣٠﴾

و آن زنی که او(یوسف) در خانه اش بود ، ازاو در خواست کامجویی کرد ، و درها را بست وگفت: « بیا ، (در اختیار تو هستم) ». (یوسف) گفت: «به خدا پناه می برم! بی گمان او (عزیز مصر) سرور من است ، جایگاه مرا گرامی داشته است (پس چگونه به او خیانت کنم ؟!) مسلماً ستمکاران رستگار نمی شوند » . ﴿۲۳﴾ و به راستی آن زن قصد او(= یوسف) کرد ، و او نیز اگر برهان پروردگارش ندیده بود؛ قصد وی می کرد ، این چنین (کردیم) تا بدی و فحشا از او دور سازیم ، بی گمان او از بندگان مخلص ماست. ﴿۲٤﴾ و هر دو به طرف درشتافتند، و(همسر عزیز) پیراهن او را از پشت پاره کرد ، و(در این هنگام) شوهرش را نزد در یافتند . (آن) زن گفت : «کیفر کسی که خواسته باشد به خانواده ی تو بدی (و خیانت) کند چیست؟، جز اینکه زندان شود ، یا عذاب درد ناکی (ببیند). ﴿۲۵﴾ (یوسف) گفت : «او با اصرارمرا به سوی خود خوانده است ! » و(درآن هنگام) شاهدی از بستگان آن زن شهادت داد، اگر پیراهن او ازجلو پاره شده ، پس آن زن راست می گوید ، و او از دروغگویان است . ﴿۲٦﴾ و اگر پیراهن اش از پشت پاره شده ، (آن) زن دروغ می گوید ، و او از راستگویان است ». ﴿۲۷﴾ پس چون (عزیز مصر) دید که پیراهن او از پشت پاره شده است ، گفت:« این از مکر شما (زنان) است ، بی گمان مکر شما زنان بزرگ است . ﴿۲۸﴾ ای یوسف! از این (ماجرا) صرف نظر کن ، و (تو ای زن) برای گناه خود آمرزش بخواه ، همانا تو از خطا کاران بوده ای ». ﴿۲۹﴾ و (این خبر به شهر رسید) زنانی در شهر گفتند :«همسر عزیز، برای کامجویی غلام (= جوان) خود را به سوی خود می خواند ، به راستی محبت (و عشق این جوان) در قلبش نفوذ کرده است ، مسلماً ما او را در گمراهی آشکار می بینیم . ﴿۳۰﴾

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ
مُتَّكَـًٔا وَءَاتَتْ كُلَّ وَٰحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ
ٱخْرُجْ عَلَيْهِنَّ ۖ فَلَمَّا رَأَيْنَهُۥٓ أَكْبَرْنَهُۥ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ
وَقُلْنَ حَـٰشَ لِلَّهِ مَا هَـٰذَا بَشَرًا إِنْ هَـٰذَآ إِلَّا مَلَكٌ
كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَٰلِكُنَّ ٱلَّذِى لُمْتُنَّنِى فِيهِ ۖ وَلَقَدْ
رَٰوَدتُّهُۥ عَن نَّفْسِهِۦ فَٱسْتَعْصَمَ ۖ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَآ
ءَامُرُهُۥ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُونًا مِّنَ ٱلصَّـٰغِرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ
رَبِّ ٱلسِّجْنُ أَحَبُّ إِلَىَّ مِمَّا يَدْعُونَنِىٓ إِلَيْهِ ۖ وَإِلَّا
تَصْرِفْ عَنِّى كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ ٱلْجَـٰهِلِينَ
﴿٣٣﴾ فَٱسْتَجَابَ لَهُۥ رَبُّهُۥ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ ۚ
إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَا لَهُم مِّنۢ بَعْدِ
مَا رَأَوُا۟ ٱلْـَٔايَـٰتِ لَيَسْجُنُنَّهُۥ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ
مَعَهُ ٱلسِّجْنَ فَتَيَانِ ۖ قَالَ أَحَدُهُمَآ إِنِّىٓ أَرَىٰنِىٓ أَعْصِرُ
خَمْرًا ۖ وَقَالَ ٱلْـَٔاخَرُ إِنِّىٓ أَرَىٰنِىٓ أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِى
خُبْزًا تَأْكُلُ ٱلطَّيْرُ مِنْهُ ۖ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِۦٓ ۖ إِنَّا نَرَىٰكَ
مِنَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ
تُرْزَقَانِهِۦٓ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِۦ قَبْلَ أَن يَأْتِيَكُمَا ۚ
ذَٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِى رَبِّىٓ ۚ إِنِّى تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَّا
يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَهُم بِٱلْـَٔاخِرَةِ هُمْ كَـٰفِرُونَ ﴿٣٧﴾

پس چون (همسر عزیز) سخنان مکر آمیزشان را شنید ، (کسی را) به دنبال آنها فرستاد (و آنها را دعوت نمود) و برای آنها مجلس (با شکوه و با پشتی های زیبا) فراهم کرد ، وبه(دست) هر کدام چاقویی (برای بریدن میوه) داد ، و به یوسف گفت: «بر آنان بیرون شو» . پس زنان چون او را دیدند ، بزرگش یافتند ، و دستهای خود را بریدند ، و « گفتند: پناه بر خدا ! این بشر نیست ، این جز فرشته ای بزگوار نیست ». ﴿۳۱﴾ (همسر عزیز) گفت: «این هست همان کسی که مرا در (باره ی) او سرزنش کردید ، (آری) به راستی من او را برای کامجویی به خود دعوت کردم ، پس او خود داری کرد ، و اگر آنچه را که به او دستور می دهم ، انجام ندهد؛ قطعاً زندانی می شود و مسلماً خوار وزبون خواهد بود ». ﴿۳۲﴾ (یوسف) گفت : «پروردگارا ! زندان نزد من از آنچه (اینها) مرا به سوی آن می خوانند ، محبوبتر است، و اگر مکر آنها را از من نگردانی ، به سوی آنان متمایل می شوم، و از نادانان خواهم بود» . ﴿۳۳﴾ پس پروردگارش (دعای) او را اجابت کرد ، و مکر آنان را از او باز گردانید، بی گمان او شنوای داناست . ﴿۳٤﴾ سپس بعد از آنکه نشانه ها (ی پاکی یوسف) را دیدند؛ تصمیم گرفتند تا مدتی او را زندانی کنند . ﴿۳۵﴾ و دو جوان همراه او وارد زندان شدند، یکی از آن دو گفت: «من خواب دیده ام که(انگور برای) شراب می فشارم » و دیگری گفت:«من خواب دیده ام که نان بر سر حمل می کنم ، پرندگان از آن می خورند ، ما را از تعبیر آن آگاه کن ، بی گمان ما تو را از نیکو کاران می بینیم ». ﴿۳٦﴾ (یوسف) گفت:« پیش از آنکه (جیره) طعام شما را بیاورند و تناول کنید ، شما را از تعبیر خوابتان آگاه می سازم ، این (تعبیر خواب) چیزهای است که پروردگارم به من آموخته است، همانا من کیش قومی را که به خدا ایمان نمی آورند ، و آنان به (سرای) آخرت (نیز) کافرند، ترک کرده ام. ﴿۳۷﴾

وَٱتَّبَعۡتُ مِلَّةَ ءَابَآءِيٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَۚ مَا كَانَ لَنَآ أَن نُّشۡرِكَ بِٱللَّهِ مِن شَيۡءٖۚ ذَٰلِكَ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ عَلَيۡنَا وَعَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشۡكُرُونَ ﴿٣٨﴾ يَٰصَٰحِبَيِ ٱلسِّجۡنِ ءَأَرۡبَابٞ مُّتَفَرِّقُونَ خَيۡرٌ أَمِ ٱللَّهُ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّارُ ﴿٣٩﴾ مَا تَعۡبُدُونَ مِن دُونِهِۦٓ إِلَّآ أَسۡمَآءٗ سَمَّيۡتُمُوهَآ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلۡطَٰنٍۚ إِنِ ٱلۡحُكۡمُ إِلَّا لِلَّهِۚ أَمَرَ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّآ إِيَّاهُۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلۡقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٠﴾ يَٰصَٰحِبَيِ ٱلسِّجۡنِ أَمَّآ أَحَدُكُمَا فَيَسۡقِي رَبَّهُۥ خَمۡرٗاۖ وَأَمَّا ٱلۡأٓخَرُ فَيُصۡلَبُ فَتَأۡكُلُ ٱلطَّيۡرُ مِن رَّأۡسِهِۦۚ قُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ ٱلَّذِي فِيهِ تَسۡتَفۡتِيَانِ ﴿٤١﴾ وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُۥ نَاجٖ مِّنۡهُمَا ٱذۡكُرۡنِي عِندَ رَبِّكَ فَأَنسَىٰهُ ٱلشَّيۡطَٰنُ ذِكۡرَ رَبِّهِۦ فَلَبِثَ فِي ٱلسِّجۡنِ بِضۡعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلِكُ إِنِّيٓ أَرَىٰ سَبۡعَ بَقَرَٰتٖ سِمَانٖ يَأۡكُلُهُنَّ سَبۡعٌ عِجَافٞ وَسَبۡعَ سُنۢبُلَٰتٍ خُضۡرٖ وَأُخَرَ يَابِسَٰتٖۖ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمَلَأُ أَفۡتُونِي فِي رُءۡيَٰيَ إِن كُنتُمۡ لِلرُّءۡيَا تَعۡبُرُونَ ﴿٤٣﴾

و از کیش نیاکانم ابراهیم و اسحاق و یعقوب پیروی کرده ام ، برای ما سزاوار نیست که چیزی را شریک خدا قرار دهیم ، این از فضل خدا بر ما و بر(همه) مردم است، ولیکن بیشتر مردم شکر نمی گذارند . ﴿۳۸﴾ ای رفقای زندای من ! آیا خدایان پراکنده (متعدد) بهترند یا خداوند یکتای قهار؟ ﴿۳۹﴾ شما به جای خدا (چیزی را) نمی پرستید ، مگر نامهایی را که خود ونیاکان تان به آنها داده اید ، خداوند هیچ دلیلی بر (اثبات) آنها نازل نکرده است ، فرمانروایی تنها از آن خداوند است ، فرمان داده است که جز او را نپرستید ، این است دین راست و استوار ، ولیکن بیشتر مردم نمی دانند . ﴿۴۰﴾ ای رفقای زندانی من! اما یکی ازشما (آزاد می شود) پس سرور خویش را شراب خواهد نوشانید ، واما دیگری پس به دار آویخته می شود ، آنگاه پرندگان از (گوشت) سر او خواهند خورد ، امری که در (باره ی) آن از من نظر خواستید ،(چنین) مقدر شده است ». ﴿۴۱﴾ و (یوسف) به آن کسی از دو نفر که دانست رهایی می یابد ، گفت: «مرا نزد سرورت (= حاکم) یاد کن». ولی شیطان یاد کردن (اورا نزد) سرورش از خاطر او برد، پس (یوسف) چند سال در زندان باقی ماند . ﴿۴۲﴾ و پادشاه گفت :«همانا من (در خواب) هفت گاو چاق را دیدم که هفت گاو لاغر آنها را می خورند ، و هفت خوشه ی سبز، و (هفت خوشه ی) دیگر را خشک (می بینم). ای بزرگان ! در (باره ی) خوابم نظر دهید؛ اگر خواب را تعبیرمی کنید . ﴿۴۳﴾

قَالُوٓاْ أَضۡغَٰثُ أَحۡلَٰمٖۖ وَمَا نَحۡنُ بِتَأۡوِيلِ ٱلۡأَحۡلَٰمِ
بِعَٰلِمِينَ ﴿٤٤﴾ وَقَالَ ٱلَّذِي نَجَا مِنۡهُمَا وَٱدَّكَرَ بَعۡدَ أُمَّةٍ
أَنَا۠ أُنَبِّئُكُم بِتَأۡوِيلِهِۦ فَأَرۡسِلُونِ ﴿٤٥﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا
ٱلصِّدِّيقُ أَفۡتِنَا فِي سَبۡعِ بَقَرَٰتٖ سِمَانٖ يَأۡكُلُهُنَّ
سَبۡعٌ عِجَافٞ وَسَبۡعِ سُنۢبُلَٰتٍ خُضۡرٖ وَأُخَرَ يَابِسَٰتٖ
لَّعَلِّيٓ أَرۡجِعُ إِلَى ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالَ
تَزۡرَعُونَ سَبۡعَ سِنِينَ دَأَبٗا فَمَا حَصَدتُّمۡ فَذَرُوهُ فِي
سُنۢبُلِهِۦٓ إِلَّا قَلِيلٗا مِّمَّا تَأۡكُلُونَ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ يَأۡتِي مِنۢ
بَعۡدِ ذَٰلِكَ سَبۡعٞ شِدَادٞ يَأۡكُلۡنَ مَا قَدَّمۡتُمۡ لَهُنَّ إِلَّا
قَلِيلٗا مِّمَّا تُحۡصِنُونَ ﴿٤٨﴾ ثُمَّ يَأۡتِي مِنۢ بَعۡدِ ذَٰلِكَ
عَامٞ فِيهِ يُغَاثُ ٱلنَّاسُ وَفِيهِ يَعۡصِرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ
ٱلۡمَلِكُ ٱئۡتُونِي بِهِۦۖ فَلَمَّا جَآءَهُ ٱلرَّسُولُ قَالَ ٱرۡجِعۡ
إِلَىٰ رَبِّكَ فَسۡـَٔلۡهُ مَا بَالُ ٱلنِّسۡوَةِ ٱلَّٰتِي قَطَّعۡنَ أَيۡدِيَهُنَّۚ
إِنَّ رَبِّي بِكَيۡدِهِنَّ عَلِيمٞ ﴿٥٠﴾ قَالَ مَا خَطۡبُكُنَّ إِذۡ
رَٰوَدتُّنَّ يُوسُفَ عَن نَّفۡسِهِۦۚ قُلۡنَ حَٰشَ لِلَّهِ مَا
عَلِمۡنَا عَلَيۡهِ مِن سُوٓءٖۚ قَالَتِ ٱمۡرَأَتُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡـَٰٔنَ
حَصۡحَصَ ٱلۡحَقُّ أَنَا۠ رَٰوَدتُّهُۥ عَن نَّفۡسِهِۦ وَإِنَّهُۥ
لَمِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٥١﴾ ذَٰلِكَ لِيَعۡلَمَ أَنِّي لَمۡ أَخُنۡهُ
بِٱلۡغَيۡبِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي كَيۡدَ ٱلۡخَآئِنِينَ ﴿٥٢﴾

«(اینها) خوابهای (آشفته و) پریشان است ، و ما از تعبیر خوابهای پریشان آگاه نیستیم ». ﴿٤٤﴾ و یکی از آن دو نفر که نجات یافته بود ، بعد از مدتی (یوسف) را به یاد آورد ، گفت: «من شما را از تأویل (= تعبیر) آن خبر می دهم ، پس مرا (به سوی جوان زندانی) بفرستید». ﴿٤٥﴾ (چون نزد یوسف آمد، گفت:) «یوسف ، ای (مرد) راستگو ! در(باره ی این خواب که:) هفت گاو چاق ، هفت گاو لاغر آنها را می خورند ، و هفت خوشه ی سبز و (هفت خوشه ی) دیگر خشک ، برای ما نظر بده (و تعبیر کن) تا من به سوی مردم باز گردم ، شاید آنان (از تعبیر این خواب) با خبر شوند». ﴿٤٦﴾ (یوسف) گفت: «هفت سال پی درپی(با جدیت) زراعت کنید ، پس آنچه را دور کردید ، جز اندکی که می خورید ، (بقیه) در خوشه اش باقی بگذارید. ﴿٤٧﴾ سپس بعد از آن هفت (سال) سخت (قحطی) می آید ، که آنچه را برای آن سالها ذخیره کرده اید ، می خورید ، جز اندکی از آنچه که (برای بذر) ذخیره خواهید کرد. ﴿٤٨﴾ سپس بعد از آن هفت (سال) سالی فرا می رسد که باران فراوانی نصیب مردم می شود ، و درآن (سال ، مردم افشردنیها را) می فشرند». ﴿٤٩﴾ و پادشاه (چون این تعبیر را شنید) گفت : «او را نزد من بیاورید». پس چون فرستاده ی (پادشاه) نزد او آمد ، (یوسف) گفت: «به سوی سرورت باز گرد ، پس از او بپرس ماجرای زنانی که دستهای خود را بریدند چه بود ؟! قطعاً پروردگارم به نیرنگ آنها آگاه است ». ﴿٥٠﴾ (پادشاه آن زنان را خواست و) گفت: «جریان کارتان چه بود؛ هنگامی که یوسف را به سوی خود دعوت دادید ؟!». گفتند :« پناه بر خدا! ما هیچ گناهی بر او ندانسته ایم » (در این هنگام) همسرعزیز گفت: «اکنون حق آشکار شد ، من (بودم که) او را به سوی خود خواندم ، (و خواهش مرا رد کرد) و بی گمان او از راستگویان است. ﴿٥١﴾ این (سخن را) بدین خاطر است تا (عزیز) بداند که من در نهان به او خیانت نکرده ام ، و اینکه خداوند مکر خائنان را به هدف نمی رساند . ﴿٥٢﴾

۞ وَمَآ أُبَرِّئُ نَفۡسِيٓۚ إِنَّ ٱلنَّفۡسَ لَأَمَّارَةُۢ بِٱلسُّوٓءِ إِلَّا مَا
رَحِمَ رَبِّيٓۚ إِنَّ رَبِّي غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ ٱلۡمَلِكُ
ٱئۡتُونِي بِهِۦٓ أَسۡتَخۡلِصۡهُ لِنَفۡسِيۖ فَلَمَّا كَلَّمَهُۥ قَالَ إِنَّكَ
ٱلۡيَوۡمَ لَدَيۡنَا مَكِينٌ أَمِينٞ ﴿٥٤﴾ قَالَ ٱجۡعَلۡنِي عَلَىٰ خَزَآئِنِ
ٱلۡأَرۡضِۖ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٞ ﴿٥٥﴾ وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ
فِي ٱلۡأَرۡضِ يَتَبَوَّأُ مِنۡهَا حَيۡثُ يَشَآءُۚ نُصِيبُ بِرَحۡمَتِنَا مَن
نَّشَآءُۖ وَلَا نُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَأَجۡرُ ٱلۡأٓخِرَةِ
خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَآءَ إِخۡوَةُ
يُوسُفَ فَدَخَلُواْ عَلَيۡهِ فَعَرَفَهُمۡ وَهُمۡ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٥٨﴾
وَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمۡ قَالَ ٱئۡتُونِي بِأَخٖ لَّكُم مِّنۡ أَبِيكُمۡۚ
أَلَا تَرَوۡنَ أَنِّيٓ أُوفِي ٱلۡكَيۡلَ وَأَنَا۠ خَيۡرُ ٱلۡمُنزِلِينَ ﴿٥٩﴾
فَإِن لَّمۡ تَأۡتُونِي بِهِۦ فَلَا كَيۡلَ لَكُمۡ عِندِي وَلَا تَقۡرَبُونِ
﴿٦٠﴾ قَالُواْ سَنُرَٰوِدُ عَنۡهُ أَبَاهُ وَإِنَّا لَفَٰعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ
لِفِتۡيَٰنِهِ ٱجۡعَلُواْ بِضَٰعَتَهُمۡ فِي رِحَالِهِمۡ لَعَلَّهُمۡ يَعۡرِفُونَهَآ إِذَا
ٱنقَلَبُوٓاْ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِمۡ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٦٢﴾ فَلَمَّا
رَجَعُوٓاْ إِلَىٰٓ أَبِيهِمۡ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا مُنِعَ مِنَّا ٱلۡكَيۡلُ فَأَرۡسِلۡ
مَعَنَآ أَخَانَا نَكۡتَلۡ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿٦٣﴾

من هرگز نفس خود را تبرئه نمی کنم ، بی شک نفس (اماره ،انسان) پیوسته به بدی فرمان می دهد ، مگر آنچه پروردگام رحم کند، بی گمان پروردگارم آمرزنده ی مهربان است». ﴿۵۳﴾ و پادشاه گفت :«او (= یوسف) را نزد من بیاورید ،(تا) او را مخصوص خود گردانم » پس چون(یوسف نزد او آمد و) با او صحبت کرد ، (پادشاه) گفت: «تو امروز نزد ما صاحب مقام والا (و) امین هستی ». ﴿۵٤﴾ (یوسف) گفت: «مرا بر(سر پرستی) خزائن زمین (مصر) قرار بده ، که من نگهدارنده ای آگاهم ». ﴿۵۵﴾ و این گونه به یوسف در آن سرزمین تمکن (و قدرت) دادیم ، از آن (سرزمین) هر جا که می خواست منزل می گرفت ، ما رحمت خود را به هرکس که بخواهیم می رسانیم ، و پاداش نیکوکاران را ضایع نمی کنیم . ﴿۵٦﴾ ویقیناً پاداش آخرت ، برای کسانی که ایمان آوردند وپرهیز گاری می کردند ، بهتر است . ﴿۵۷﴾ و(چون سرزمین کنعان خشک سالی فرا گرفت) برادران یوسف (برای تهیه گندم به مصر) آمدند، پس بر او وارد شدند ، آنگاه او آنان را شناخت ، در حالی که آنها او را نشناختند. ﴿۵۸﴾ پس چون بارهایشان را آماده کرد ،(به آنان) گفت:«آن برادری که از پدرتان دارید،(نوبت آینده) نزد من بیاورید ، آیا نمی بینید که من پیمانه را تمام می دهم ، و من بهترین میزبان هستم ؟ ﴿۵۹﴾ پس اگر او را نزد من نیاوردید، نه پیمانه ای نزد من خواهید داشت ، و نه به من نزدیک شوید». ﴿٦۰﴾ گفتند :«ما در (باره ی) او با پدرش با اصرار گفتگو خواهیم کرد ، و مسلماً این کا را می کنیم ». ﴿٦۱﴾ و(یوسف) به غلامانش گفت: «سرمایه شان را در بارهایشان بگذارید ، شاید هنگامی که به سوی خانواده ی خود ، باز گشتند ، آن را بشناسند، شاید باز آیند » . ﴿٦۲﴾ پس چون به سوی پدرشان بازگشتند : «ای پدرما ! پیمانه (غله) از ما باز داشته شده است، پس برادرمان (بنیامین) با ما بفرست تا سهمی (از غله) بگیریم ، و بی گمان ما نگهبان اوخواهیم بود». ﴿٦۳﴾

قَالَ هَلۡ ءَامَنُكُمۡ عَلَيۡهِ إِلَّا كَمَآ أَمِنتُكُمۡ عَلَىٰٓ أَخِيهِ مِن قَبۡلُۖ فَٱللَّهُ خَيۡرٌ حَٰفِظٗاۖ وَهُوَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٦٤﴾ وَلَمَّا فَتَحُواْ مَتَٰعَهُمۡ وَجَدُواْ بِضَٰعَتَهُمۡ رُدَّتۡ إِلَيۡهِمۡۖ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا مَا نَبۡغِي هَٰذِهِۦ بِضَٰعَتُنَا رُدَّتۡ إِلَيۡنَاۖ وَنَمِيرُ أَهۡلَنَا وَنَحۡفَظُ أَخَانَا وَنَزۡدَادُ كَيۡلَ بَعِيرٖۖ ذَٰلِكَ كَيۡلٞ يَسِيرٞ ﴿٦٥﴾ قَالَ لَنۡ أُرۡسِلَهُۥ مَعَكُمۡ حَتَّىٰ تُؤۡتُونِ مَوۡثِقٗا مِّنَ ٱللَّهِ لَتَأۡتُنَّنِي بِهِۦٓ إِلَّآ أَن يُحَاطَ بِكُمۡۖ فَلَمَّآ ءَاتَوۡهُ مَوۡثِقَهُمۡ قَالَ ٱللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٞ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ يَٰبَنِيَّ لَا تَدۡخُلُواْ مِنۢ بَابٖ وَٰحِدٖ وَٱدۡخُلُواْ مِنۡ أَبۡوَٰبٖ مُّتَفَرِّقَةٖۖ وَمَآ أُغۡنِي عَنكُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن شَيۡءٍۖ إِنِ ٱلۡحُكۡمُ إِلَّا لِلَّهِۖ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُۖ وَعَلَيۡهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُواْ مِنۡ حَيۡثُ أَمَرَهُمۡ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغۡنِي عَنۡهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن شَيۡءٍ إِلَّا حَاجَةٗ فِي نَفۡسِ يَعۡقُوبَ قَضَىٰهَاۚ وَإِنَّهُۥ لَذُو عِلۡمٖ لِّمَا عَلَّمۡنَٰهُ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٦٨﴾ وَلَمَّا دَخَلُواْ عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيۡهِ أَخَاهُۖ قَالَ إِنِّيٓ أَنَا۠ أَخُوكَ فَلَا تَبۡتَئِسۡ بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٦٩﴾

(یعقوب) گفت :«آیا شما را بر او امین دانم ، همانگونه که پیش از این نسبت به برادرش (یوسف) امین داشتم ، پس خداوند بهترین نگهبان است ، و او مهربانترین مهربانان است». ﴿٦٤﴾ و چون بار خود را گشودند ، سرمایه شان یافتند که به آنها بازگردانده شده است . گفتند:«ای پدرما ! (ما دیگر) چه می خواهیم ؟ این سرمایه ماست که به ما باز گردانده شده است ،(پس او را با ما بفرست) و برای خانواده ی خود آذوقه می آوریم ، و برادرمان را حفظ می کنیم ، و یک بار شتر افزون خواهیم آورد؛ این پیمانه (برای عزیز مصر ، کار) آسانی است . ﴿٦٥﴾ (یعقوب) گفت :«هرگز او را با شما نمی فرستم؛ تا آنکه به نام خدا به من پیمان دهید که حتماً او را به نزد من باز خواهید آورد ، مگر اینکه قدرت از شما گرفته شود (و خود گرفتار آیید) پس چون (تعهد و) پیمان استوار به او دادند ، (یعقوب) گفت :«خداوند بر آنچه می گوییم نگهبان است ». ﴿٦٦﴾ و(همچنین به آنها) گفت:«ای پسران من ! از یک در وارد نشوید ، بلکه از درهای متفرق داخل شوید ، و(من) نمی توانم چیزی از (قضای) خداوند (که مقرر کرده است) از شما دفع کنم، حکم تنها از آن خداست ، بر او توکل کرده ام ، و (همه ی) متوکلان بر او توکل کنند. ﴿٦٧﴾ و چون به همان گونه که پدرشان به آنها دستور داده بود ، داخل شدند ،ــ (این کار) نمی توانست چیزی از (قضای) خداوند را از آنان دفع کند ــ جز حاجت (و خواهشی)در دل یعقوب که آن برآورده شد ، و بی گمان او علمی داشت که ما به آموخته بودیم ، ولیکن بیشتر مردم نمی دانند . ﴿٦٨﴾ و چون (برادران) بر یوسف وارد شدند ، برادرش (بنیامین) را نزد خود جای داد ، (و) گفت: «بدون شک من برادر تو(یوسف) هستم ، پس ازآنچه آنها انجام می دادند ، اندوهگین مباش ». ﴿٦٩﴾

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ ٱلسِّقَايَةَ فِى رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا ٱلْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَٰرِقُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا۟ وَأَقْبَلُوا۟ عَلَيْهِم مَّاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا۟ نَفْقِدُ صُوَاعَ ٱلْمَلِكِ وَلِمَن جَآءَ بِهِۦ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا۠ بِهِۦ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾ قَالُوا۟ تَٱللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُم مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَٰرِقِينَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا۟ فَمَا جَزَٰٓؤُهُۥٓ إِن كُنتُمْ كَٰذِبِينَ ﴿٧٤﴾ قَالُوا۟ جَزَٰٓؤُهُۥ مَن وُجِدَ فِى رَحْلِهِۦ فَهُوَ جَزَٰٓؤُهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧٥﴾ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَآءِ أَخِيهِ ثُمَّ ٱسْتَخْرَجَهَا مِن وِعَآءِ أَخِيهِ ۚ كَذَٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ ۖ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِى دِينِ ٱلْمَلِكِ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ نَرْفَعُ دَرَجَٰتٍ مَّن نَّشَآءُ ۗ وَفَوْقَ كُلِّ ذِى عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾ ۞ قَالُوٓا۟ إِن يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَّهُۥ مِن قَبْلُ ۚ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِى نَفْسِهِۦ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ ۚ قَالَ أَنتُمْ شَرٌّ مَّكَانًا ۖ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا۟ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْعَزِيزُ إِنَّ لَهُۥٓ أَبًا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُۥٓ ۖ إِنَّا نَرَىٰكَ مِنَ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾

پس هنگامی که بارهای آنها مهیا کرد ، جام (آبخوری پادشاه) را در بار برادرش گذاشت، سپس ندا دهنده ی ندا داد :«ای کاروانیان ، بدون شک شما دزد هستید». ﴿۷۰﴾ به طرف آنها رو کرده وگفتند : «چه چیز گم کرده اید ؟!» ﴿۷۱﴾ گفتند : «پیمانه ی پادشاه را گم کرده ایم ، و هر کس آن را بیاورد یک بار شتر (جایزه) دارد، و من ضامن این (وعده) هستم. ﴿۷۲﴾ گفتند :« به خداوند سوگند ، شما می دانید که ما نیامده ایم تا در این سرزمین فساد کنیم ، و ما (هرگز) دزد نبوده ایم ». ﴿۷۳﴾ (آنها) گفتند: «پس اگر دروغگو باشید؛ کیفرش چیست ؟» ﴿۷٤﴾ گفتند:«کیفر کسی که (آن پیمانه) در بارش پیدا شود ، پس خودش کیفر آن خواهد بود (که برده ی شما خواهد بود) ما این گونه ستم کاران را کیفر می دهیم ». ﴿۷۵﴾ پس شروع به (جست جوی) بارهای آنها ، پیش از بار برادرش پرداخت ، آنگاه آن را از بار برادرش بیرون آورد ، این گونه برای یوسف چاره اندیشی کردیم ، او (هرگز) نمی توانست در آیین پادشاه برادرش را بگیرد ، مگر آنکه خدا بخواهد ، درجات هرکس را بخواهیم بالا می بریم ، و بالاتر از هر صاحب علمی ، دانا تری است . ﴿۷٦﴾ (برادران) گفتند :«اگر او دزدی کرده است (تعجب ندارد)؛ برادرش (نیز) پیش از این دزدی کرده بود ، پس یوسف آن (سخن) را در دل خود پنهان داشت ، و برای آنها آشکار نکرد ، (در دل خود) گفت :«شما از نظر منزلت بدترین (مردم) هستید ، و خداوند به آنچه توصیف می کنید ، آگاه تراست ». ﴿۷۷﴾ گفتند :«ای عزیز ! همانا او پدر پیری دارد ، (که از دوری او سخت ناراحت می شود) لذا یکی ازما را به جای او بگیر ، بی گمان ما تو را از نیکو کاران می بینیم ». ﴿۷۸﴾

قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِ أَن نَّأۡخُذَ إِلَّا مَن وَجَدۡنَا مَتَٰعَنَا عِندَهُۥٓ إِنَّآ إِذٗا لَّظَٰلِمُونَ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا ٱسۡتَيۡـَٔسُواْ مِنۡهُ خَلَصُواْ نَجِيّٗاۖ قَالَ كَبِيرُهُمۡ أَلَمۡ تَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ أَبَاكُمۡ قَدۡ أَخَذَ عَلَيۡكُم مَّوۡثِقٗا مِّنَ ٱللَّهِ وَمِن قَبۡلُ مَا فَرَّطتُمۡ فِي يُوسُفَۖ فَلَنۡ أَبۡرَحَ ٱلۡأَرۡضَ حَتَّىٰ يَأۡذَنَ لِيٓ أَبِيٓ أَوۡ يَحۡكُمَ ٱللَّهُ لِيۖ وَهُوَ خَيۡرُ ٱلۡحَٰكِمِينَ ﴿٨٠﴾ ٱرۡجِعُوٓاْ إِلَىٰٓ أَبِيكُمۡ فَقُولُواْ يَٰٓأَبَانَآ إِنَّ ٱبۡنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدۡنَآ إِلَّا بِمَا عَلِمۡنَا وَمَا كُنَّا لِلۡغَيۡبِ حَٰفِظِينَ ﴿٨١﴾ وَسۡـَٔلِ ٱلۡقَرۡيَةَ ٱلَّتِي كُنَّا فِيهَا وَٱلۡعِيرَ ٱلَّتِيٓ أَقۡبَلۡنَا فِيهَاۖ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿٨٢﴾ قَالَ بَلۡ سَوَّلَتۡ لَكُمۡ أَنفُسُكُمۡ أَمۡرٗاۖ فَصَبۡرٞ جَمِيلٌۖ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَأۡتِيَنِي بِهِمۡ جَمِيعًاۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٨٣﴾ وَتَوَلَّىٰ عَنۡهُمۡ وَقَالَ يَٰٓأَسَفَىٰ عَلَىٰ يُوسُفَ وَٱبۡيَضَّتۡ عَيۡنَاهُ مِنَ ٱلۡحُزۡنِ فَهُوَ كَظِيمٞ ﴿٨٤﴾ قَالُواْ تَٱللَّهِ تَفۡتَؤُاْ تَذۡكُرُ يُوسُفَ حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا أَوۡ تَكُونَ مِنَ ٱلۡهَٰلِكِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ إِنَّمَآ أَشۡكُواْ بَثِّي وَحُزۡنِيٓ إِلَى ٱللَّهِ وَأَعۡلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٨٦﴾

(یوسف) گفت : «پناه بر خدا ، که ما جز آن کسی که کالایمان را نزد او یافته ایم،(دیگری را) بگیریم ، بی گمان در آن صورت ستم کار خواهیم بود » . ﴿۷۹﴾ پس چون (برادران) از او نامید شدند ، نجوا کنان به گوشه ای رفتند ، (برادر) بزرگشان گفت :«آیا نمی دانید که پدرتان از شما به نام خدا پیمان (استوار) گرفته است وپیش از این (نیز) در باره ی یوسف کوتاهی کرده اید؟! پس من هرگز از این سرزمین (مصر) بیرون نمی شوم ، تا پدرم به من اجازه دهد ، یا خداوند درباره ی من داوری کند ، و او بهترین داوران است . ﴿۸۰﴾ (شما) به سوی پدرتان باز گردید ، و بگویید :«ای پدر جان ! بی گمان پسرت دزدی کرد، و ما جز به آنچه می دانستیم گواهی ندادیم ، و ما از غیب آگاه نبودیم . ﴿۸۱﴾ و از(مردم) شهری که در آن بودیم ، و از کاروانی که با آن بودیم بپرس ، و بدون شک ما راستگو هستیم ». ﴿۸۲﴾ (یعقوب) گفت: «(حقیقت چنین نیست) بلکه (هوای) نفس شما ، کاری (ناشایست) را برای شما آراسته است؛ پس (کار من) صبر جمیل است ، امید است خداوند همه ی آنها را به من باز گرداند ، بی گمان او دانای حکیم است ». ﴿۸۳﴾ و از آنها روی بر گرداند وگفت: «افسوس بر یوسف» و چشمان او از اندوه سفید شد ، در حالی که (سرشارازغم بود) اندوه خود را فرو می برد . ﴿۸٤﴾ گفتند :«به خدا سو گند ، پیوسته یوسف را یاد می کنی ، تا آنکه سخت بیمار گردی یا بمیری ». ﴿۸۵﴾ (یعقوب) گفت: «من شرح غم و پریشانی خود را تنها به خدا می گویم ، (و به سوی او شکایت می برم) و از (سوی) خدا چیزهای می دانم که شما نمی دانید». ﴿۸٦﴾

يَٰبَنِيَّ ٱذۡهَبُواْ فَتَحَسَّسُواْ مِن يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا
تَاْيۡـَٔسُواْ مِن رَّوۡحِ ٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ لَا يَاْيۡـَٔسُ مِن رَّوۡحِ ٱللَّهِ
إِلَّا ٱلۡقَوۡمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٧﴾ فَلَمَّا دَخَلُواْ عَلَيۡهِ قَالُواْ
يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهۡلَنَا ٱلضُّرُّ وَجِئۡنَا بِبِضَٰعَةٖ
مُّزۡجَىٰةٖ فَأَوۡفِ لَنَا ٱلۡكَيۡلَ وَتَصَدَّقۡ عَلَيۡنَآۖ إِنَّ ٱللَّهَ
يَجۡزِي ٱلۡمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ هَلۡ عَلِمۡتُم مَّا
فَعَلۡتُم بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذۡ أَنتُمۡ جَٰهِلُونَ ﴿٨٩﴾
قَالُوٓاْ أَءِنَّكَ لَأَنتَ يُوسُفُۖ قَالَ أَنَا۠ يُوسُفُ وَهَٰذَآ
أَخِيۖ قَدۡ مَنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡنَآۖ إِنَّهُۥ مَن يَتَّقِ وَيَصۡبِرۡ
فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجۡرَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٩٠﴾
قَالُواْ تَٱللَّهِ لَقَدۡ ءَاثَرَكَ ٱللَّهُ عَلَيۡنَا وَإِن كُنَّا
لَخَٰطِـِٔينَ ﴿٩١﴾ قَالَ لَا تَثۡرِيبَ عَلَيۡكُمُ ٱلۡيَوۡمَۖ
يَغۡفِرُ ٱللَّهُ لَكُمۡۖ وَهُوَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٩٢﴾
ٱذۡهَبُواْ بِقَمِيصِي هَٰذَا فَأَلۡقُوهُ عَلَىٰ وَجۡهِ أَبِي يَأۡتِ
بَصِيرٗا وَأۡتُونِي بِأَهۡلِكُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٩٣﴾ وَلَمَّا
فَصَلَتِ ٱلۡعِيرُ قَالَ أَبُوهُمۡ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَۖ
لَوۡلَآ أَن تُفَنِّدُونِ ﴿٩٤﴾ قَالُواْ تَٱللَّهِ إِنَّكَ لَفِي
ضَلَٰلِكَ ٱلۡقَدِيمِ ﴿٩٥﴾

ای پسران من! بروید و از یوسف و برادرش جست جو کنید ، و از رحمت خدا نامید نشوید ، چرا که جز گروه کافران کسی از رحمت خدا نامید نمی شود ». ﴿۸۷﴾ پس چون (به مصر رفتند و) بر او(= یوسف) وارد شدند ، گفتند :«ای عزیز! به ما و خاندان ما سختی (و ناراحتی) رسیده است،و(اینک) کالای نا چیز(واندکی) با خود آورده ایم؛ پس پیمانه را برای ما کامل کن ، وبر ما صدقه (و بخشش) کن ، بی گمان خداوند بخشندگان را پاداش می دهد ». ﴿۸۸﴾ (یوسف) گفت:«آیا دانستید با یوسف چه کردید ، هنگامی که نادان بودید ؟! » . ﴿۸۹﴾ (برادران) گفتند:«آیا به راستی تو همان یوسفی ؟! ». (یوسف) گفت:«(آری) من یوسفم، و این برادر من است ، یقیناً خداوند بر ما منّت گذاشت ، همانا هر کس پرهیزگاری کند و صبر نماید ، بی گمان خداوند پاداش نیکو کاران را ضایع نمی کند ». ﴿۹۰﴾ (برادران) گفتند:«به خدا سوگند ، یقیناً خداوند تو را بر ما برتری داده ، و حقاً ما خطا کار بودیم » . ﴿۹۱﴾ (یوسف) گفت:« امروز هیچ سرزنشی بر شما نیست ، خداوند شما را می آمرزد، و او مهربانترین مهربانان است». ﴿۹۲﴾ این پیراهن مرا ببرید ، وبر چهره ی پدرم بیندازید تا بینا گردد ، و همه ی خانواده ی خود را نزد من بیاورید ». ﴿۹۳﴾ و چون کاروان (از سرزمین مصر) جدا شد (و حرکت کرد) پدرشان (به اطرافیان) گفت:«یقیناً من بوی یوسف را میابم ، اگر مرا به کم عقلی نسبت ندهید ». ﴿۹٤﴾ (آنها) گفتند :«به خدا سوگند، بی گمان تو در همان اشتباه دیرینه ات هستی ». ﴿۹۵﴾

فَلَمَّآ أَن جَآءَ ٱلۡبَشِيرُ أَلۡقَىٰهُ عَلَىٰ وَجۡهِهِۦ فَٱرۡتَدَّ
بَصِيرٗاۖ قَالَ أَلَمۡ أَقُل لَّكُمۡ إِنِّيٓ أَعۡلَمُ مِنَ ٱللَّهِ مَا لَا
تَعۡلَمُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُواْ يَٰٓأَبَانَا ٱسۡتَغۡفِرۡ لَنَا ذُنُوبَنَآ
إِنَّا كُنَّا خَٰطِـِٔينَ ﴿٩٧﴾ قَالَ سَوۡفَ أَسۡتَغۡفِرُ لَكُمۡ
رَبِّيٓۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾ فَلَمَّا دَخَلُواْ عَلَىٰ
يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيۡهِ أَبَوَيۡهِ وَقَالَ ٱدۡخُلُواْ مِصۡرَ إِن شَآءَ
ٱللَّهُ ءَامِنِينَ ﴿٩٩﴾ وَرَفَعَ أَبَوَيۡهِ عَلَى ٱلۡعَرۡشِ وَخَرُّواْ
لَهُۥ سُجَّدٗاۖ وَقَالَ يَٰٓأَبَتِ هَٰذَا تَأۡوِيلُ رُءۡيَٰيَ مِن قَبۡلُ
قَدۡ جَعَلَهَا رَبِّي حَقّٗاۖ وَقَدۡ أَحۡسَنَ بِيٓ إِذۡ أَخۡرَجَنِي
مِنَ ٱلسِّجۡنِ وَجَآءَ بِكُم مِّنَ ٱلۡبَدۡوِ مِنۢ بَعۡدِ أَن نَّزَغَ
ٱلشَّيۡطَٰنُ بَيۡنِي وَبَيۡنَ إِخۡوَتِيٓۚ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٞ لِّمَا
يَشَآءُۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡعَلِيمُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾ ۞ رَبِّ قَدۡ
ءَاتَيۡتَنِي مِنَ ٱلۡمُلۡكِ وَعَلَّمۡتَنِي مِن تَأۡوِيلِ ٱلۡأَحَادِيثِۚ
فَاطِرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ أَنتَ وَلِيِّۦ فِي ٱلدُّنۡيَا
وَٱلۡأٓخِرَةِۖ تَوَفَّنِي مُسۡلِمٗا وَأَلۡحِقۡنِي بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠١﴾
ذَٰلِكَ مِنۡ أَنۢبَآءِ ٱلۡغَيۡبِ نُوحِيهِ إِلَيۡكَۖ وَمَا كُنتَ
لَدَيۡهِمۡ إِذۡ أَجۡمَعُوٓاْ أَمۡرَهُمۡ وَهُمۡ يَمۡكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَآ
أَكۡثَرُ ٱلنَّاسِ وَلَوۡ حَرَصۡتَ بِمُؤۡمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

پس چون بشارت دهنده آمد و آن (پیراهن) را برچهره او افکند ، نا گهان بینا شد ، گفت: «آیا به شما نگفتم که من از (سوی) خدا چیزهای می دانم که شما نمی دانید ؟! ». ﴿۹٦﴾ گفتند :«ای پدر(جان) ما ! برای ما (در باره ی) گناهانمان آمرزش بخواه ، بی گمان ما خطا کار بودیم ». ﴿۹۷﴾ (یعقوب) گفت:« به زودی برای شما از پروردگارم آمرزش می طلبم ، بدون شک او آمرزنده ی مهربان است » . ﴿۹۸﴾ پس چون بر یوسف وارد شدند ، او پدر ومادرش را (در آغوش گرفت و) نزد خود جای داد و گفت :«(همگی) به مصر درآیید؛ اگر خدا بخواهد در امن (و امان) خواهید بود». ﴿۹۹﴾ و پدر ومادر خود را بر تخت نشاند ، و (همگی) برای او به سجده افتادند ، و(یوسف) گفت:« ای پدرجان! این تعبیرخوابم است ، که از پیش دیده بودم ، پروردگارم آن را راست گرداند (و تحقق بخشید) ، یقیناً به من نیکی کرد هنگامی که مرا از زندان بیرون آورد ، و شما را از آن بیابان (به اینجا) آورد ، بعد از آنکه شیطان میان من وبرادرانم (فتنه و) فساد کرد ، بی گمان پروردگارم به آنچه که می خواهد (تدبیر کند) باریک بین است ، همان او دانا ی حکیم است . ﴿۱۰۰﴾ پروردگارا! (بهره ی عظیمی) از فرمانروایی به من عطا کردی ، و از علم (تأویل احادیث =)تعبیر خوابها به من آموختی ، پدید آورنده ای آسمانها و زمین ! تویی کار ساز من در دنیا و آخرت ، مرا مسلمان بمیران و به شایستگان ملحق فرما». ﴿۱۰۱﴾ (ای پیامبر!) این از خبرهای غیب است که به تو وحی می کنیم ، و هنگامی که (برادران یوسف) بد اندیشی می کردند و تصمیم (قطعی)گرفتند ، تونزد آنها نبودی . ﴿۱۰۲﴾ و بیشتر مردم – و اگر چه (برایمان شان) حرص ورزی – مؤمن نخواهند بود . ﴿۱۰۳﴾

وَمَا تَسۡـَٔلُهُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠٤﴾ وَكَأَيِّن مِّنۡ ءَايَةٖ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ يَمُرُّونَ عَلَيۡهَا وَهُمۡ عَنۡهَا مُعۡرِضُونَ ﴿١٠٥﴾ وَمَا يُؤۡمِنُ أَكۡثَرُهُم بِٱللَّهِ إِلَّا وَهُم مُّشۡرِكُونَ ﴿١٠٦﴾ أَفَأَمِنُوٓاْ أَن تَأۡتِيَهُمۡ غَٰشِيَةٞ مِّنۡ عَذَابِ ٱللَّهِ أَوۡ تَأۡتِيَهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغۡتَةٗ وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿١٠٧﴾ قُلۡ هَٰذِهِۦ سَبِيلِيٓ أَدۡعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِۚ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا۠ وَمَنِ ٱتَّبَعَنِيۖ وَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿١٠٨﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِم مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡقُرَىٰٓۗ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۗ وَلَدَارُ ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْۗ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿١٠٩﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا ٱسۡتَيۡـَٔسَ ٱلرُّسُلُ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُمۡ قَدۡ كُذِبُواْ جَآءَهُمۡ نَصۡرُنَا فَنُجِّيَ مَن نَّشَآءُۖ وَلَا يُرَدُّ بَأۡسُنَا عَنِ ٱلۡقَوۡمِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١١٠﴾ لَقَدۡ كَانَ فِي قَصَصِهِمۡ عِبۡرَةٞ لِّأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِۗ مَا كَانَ حَدِيثٗا يُفۡتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصۡدِيقَ ٱلَّذِي بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَتَفۡصِيلَ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿١١١﴾

و تو بر این (دعوت) از آنها پاداشی نمی طلبی ، آن جز پندی برای جهانیان نیست . ﴿۱۰۴﴾ و چه بسا نشانه ای در آسمانها و زمین وجود دارد که آنها از کنارش می گذرند و از آن روی می گردانند. ﴿۱۰۵﴾ و بیشتر آنها به خداوند ایمان نمی آورند ؛ مگر اینکه آنان (به نوعی) مشرک اند. ﴿۱۰۶﴾ آیا ایمن هستند از اینکه عذاب فراگیری از سوی خدا به سراغ آنها بیاید ، یا ناگهان قیامت به سراغشان آید ، در حالی که آنان بی خبرند . ﴿۱۰۷﴾ (ای پیامبر!) بگو:«این راه من است ، من با بصیرت (کامل) به سوی خدا دعوت می کنم، و کسانی که از من پیروی کردند (نیز چنین می کند) و خداوند پاک ومنزه است ، ومن از مشرکان نیستم». ﴿۱۰۸﴾ و ما پیش از تو نفرستادیم ، جزمردمی از اهل قریه ها که به آنها وحی می کردیم ، آیا (مشرکان) در زمین سیر نکردند؛ تا ببیند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند، چگونه بود ؟! و یقیناً سرای آخرت برای کسانی که پرهیزگاری کردند ، بهتر است ، آیا نمی اندیشید؟! ﴿۱۰۹﴾ (کافران پیوسته به انکار خود ادامه دادند) تا آنگاه که پیامبران (از قومشان) ناامید شدند، و (مردم) پنداشتند که به آنها دروغ گفته شده است، (در این هنگام) یاری ما به سراغشان آمد ، پس هر کس را که خواستیم نجات یافت ، و عذاب ما از قوم گنهکار را باز نخواهد گشت. ﴿۱۱۰﴾ یقیناً در داستانهایشان عبرتی برای خرد مندان است ، این (قرآن) سخنی نبود که (به دروغ) بافته شود ، بلکه تصدیق کننده ی کتابهای است که پیش از آن است ، و بیان کننده (و شرح) هر چیز است ، و هدایت و رحمت برای گروهی است که ایمان می آورند. ﴿۱۱۱﴾

سورة الرعد

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓر ۚ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ۗ وَٱلَّذِىٓ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن
رَّبِّكَ ٱلْحَقُّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾
ٱللَّهُ ٱلَّذِى رَفَعَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ۖ ثُمَّ
ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ ۖ كُلٌّ
يَجْرِى لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ يُفَصِّلُ ٱلْءَايَٰتِ
لَعَلَّكُم بِلِقَآءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى مَدَّ
ٱلْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَٰسِىَ وَأَنْهَٰرًا ۖ وَمِن كُلِّ
ٱلثَّمَرَٰتِ جَعَلَ فِيهَا زَوْجَيْنِ ٱثْنَيْنِ ۖ يُغْشِى ٱلَّيْلَ ٱلنَّهَارَ
ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣﴾ وَفِى
ٱلْأَرْضِ قِطَعٌ مُّتَجَٰوِرَٰتٌ وَجَنَّٰتٌ مِّنْ أَعْنَٰبٍ وَزَرْعٌ
وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ يُسْقَىٰ بِمَآءٍ وَٰحِدٍ
وَنُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِى ٱلْأُكُلِ ۚ إِنَّ فِى
ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾ ۞ وَإِن تَعْجَبْ
فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَءِذَا كُنَّا تُرَٰبًا أَءِنَّا لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍ ۗ
أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ ٱلْأَغْلَٰلُ فِىٓ
أَعْنَاقِهِمْ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَٰلِدُونَ
﴿٥﴾

سورۀ رعد

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

المر (الف . لام . میم . را) اینها آیات کتاب (قرآن) است، و آنچه از (سوی) پروردگارت برتو نازل شده ، حق است ، ولیکن بیشتر مردم ایمان نمی آورند . ﴿۱﴾ خداوند کسی است که آسمانها را بدون ستون بر افراشت که می بینید ، آنگاه بر عرش مستقر شد، و خورشید وماه را مسخر ساخت ، که هر کدام تا مدت معینی روان است ، کار(و امور هستی) را تدبیر می کند ، نشانه های را (روشن) بیان می کند ، شاید شما به لقای پروردگارتان یقین حاصل کنید . ﴿۲﴾ و او کسی است که زمین را گسترد ، و در آن کوهها ونهرها قرار داد ، ودر آن از هر نوع میوه ها دو قسم (ترش وشیرین و...) پدید آورد ، شب را بر روزمی پوشاند ، بی گمان در این (امور) نشانه ها (وعبرتها) است برای گروهی که می اندیشند. ﴿۳﴾ و در زمین قطعه های (گوناگون) کنارهم (قرار دارد) و باغها یی از انگور و کشتزار و نخلهای که گاه از یک بن می رویند و گاه از چند بن ، (در صورتی) که از یک آب سیراب می شوند ، و(با این حال) میوه بعضی از آنها را بعضی (دیگر) برتری دادیم ، بدون شک در این (امور) نشانها (و عبرتها) است برای گروهی که خرد می ورزند . ﴿٤﴾ و(ای پیامبر!) اگر (از ایمان نیاوردن کفار) تعجب می کنی ، پس سخن آنان عجیب (تر) است ، که (می گویند:) «آیا هنگامی که (مردیم و) خاک شدیم (بار دیگر زنده می شویم و) و به آفرینش نوینی باز می گردیم ؟!» اینان کسانی هستند که به پروردگارشان کافر شده اند، واینان غل ها (و زنجیرها) در گردنهایشان است ، واینان اهل آتش (جهنم) اند ، و جاودانه درآن خواهند ماند . ﴿٥﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلسَّيِّئَةِ قَبْلَ ٱلْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِن
قَبْلِهِمُ ٱلْمَثُلَٰتُ ۗ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِّلنَّاسِ عَلَىٰ
ظُلْمِهِمْ ۖ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٦﴾ وَيَقُولُ
ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦٓ ۗ إِنَّمَآ
أَنتَ مُنذِرٌ ۖ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿٧﴾ ٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ
كُلُّ أُنثَىٰ وَمَا تَغِيضُ ٱلْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ ۖ وَكُلُّ
شَىْءٍ عِندَهُۥ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ
ٱلْكَبِيرُ ٱلْمُتَعَالِ ﴿٩﴾ سَوَآءٌ مِّنكُم مَّنْ أَسَرَّ ٱلْقَوْلَ
وَمَن جَهَرَ بِهِۦ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍۭ بِٱلَّيْلِ وَسَارِبٌۢ
بِٱلنَّهَارِ ﴿١٠﴾ لَهُۥ مُعَقِّبَٰتٌ مِّنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِۦ
يَحْفَظُونَهُۥ مِنْ أَمْرِ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ
حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا۟ مَا بِأَنفُسِهِمْ ۗ وَإِذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِقَوْمٍ سُوٓءًا
فَلَا مَرَدَّ لَهُۥ ۚ وَمَا لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَالٍ ﴿١١﴾ هُوَ
ٱلَّذِى يُرِيكُمُ ٱلْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنشِئُ
ٱلسَّحَابَ ٱلثِّقَالَ ﴿١٢﴾ وَيُسَبِّحُ ٱلرَّعْدُ بِحَمْدِهِۦ
وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِۦ وَيُرْسِلُ ٱلصَّوَٰعِقَ فَيُصِيبُ
بِهَا مَن يَشَآءُ وَهُمْ يُجَٰدِلُونَ فِى ٱللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ
ٱلْمِحَالِ ﴿١٣﴾

و آنها پیش از نیکی (و رحمت) بدی (و عذاب) را بـه شـتاب از تو می خواهند ، با اینکه (بـر امتهـا) پـیش از آنهـا بلاهـا (و عقوبتهـای عبـرت انگیـز) گذشـته اسـت، و بـی گمـان پروردگارتو نسبت به مـردم – بـا وجـود سـتمکار بودنشـان – دارای مغفـرت اسـت (و مـی آمـرزد) و همانـا پروردگـارتو سخت کیفراست . ﴿٦﴾ و کسانی که کافر شدند می گویند : «چرا نشانه ها (ومعجزه ای) از (سوی) پروردگارش بر او نازل نشده است ؟! » (ای پیامبر!) تو فقط هشدار دهند ه ای، و برای هر قومی هـدایت کننـده ای اسـت. ﴿٧﴾ خداونـد مـی دانـد آنچه را که هر ماده ای بدان بار دار می شود ، و آنچـه را کـه رحم ها می کاهند و آنچه افزون می کنند، و هر چیـز نـزد او مقدار معینی دارد . ﴿٨﴾ (او) دانای غیـب و آشـکار، بـزرگ بلند مرتبه است. ﴿٩﴾ (برای خداوند) یکسان است که کسـی از شما پنهانی سخن بگوید ، و کسی که آن را آشکار سازد ، و کسـی کـه در (تـاریکی) شـب پنهـان مـی شـود، یـا در (روشـنایی) روز(آشـکارا) راه مـی رود . ﴿١٠﴾ بـرای او (= انسان) فرشتگانی است که پی درپی (صبح وشـام) از پـیش رویش و از پشت سرش او را به امر خدا حفظ می کنند ، بی گمان خداوند حالت (و سرنوشـت) هـیچ قـومی را تغیـر نمـی دهد ، تا وقتی که آنان آنچه را که در ضمیرشان اسـت، تغیـر دهند . و هنگامی که خداوند برای قـومی (بخـاطر اعمالشـان) بدی را اراده کند ، پس هـیچ چیـز مـانع آن نخواهـد شـد ، و آنان را جز او هیچ کارسازی نیست . ﴿١١﴾ او کسـی اسـت که برق را برای ترساندن ، و امیدوارشدن به شما مـی نمایانـد، و ابرهای سنگین (بار) را پدید مـی آورد . ﴿١٢﴾ و رعـد بـه ستایش او و فرشتگان از ترس او تسبیح می گویند. و صـاعقه ها را می فرستد ، پس هر کس که بخواهد بـدان آسـیب مـی رساند ، و آنها (با وجود مشاهده این همه آیات الهی همچنان) در باره ی خدا مجادلـه مـی کننـد ، و او بسـیار نیرومنـد (و سخت گیر) است . ﴿١٣﴾

لَهُۥ دَعۡوَةُ ٱلۡحَقِّۖ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا
يَسۡتَجِيبُونَ لَهُم بِشَيۡءٍ إِلَّا كَبَٰسِطِ كَفَّيۡهِ إِلَى ٱلۡمَآءِ
لِيَبۡلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَٰلِغِهِۦۚ وَمَا دُعَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي
ضَلَٰلٖ ﴿١٤﴾ وَلِلَّهِ يَسۡجُدُ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ
طَوۡعٗا وَكَرۡهٗا وَظِلَٰلُهُم بِٱلۡغُدُوِّ وَٱلۡأٓصَالِ ۩ ﴿١٥﴾ قُلۡ مَن
رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ قُلِ ٱللَّهُۚ قُلۡ أَفَٱتَّخَذۡتُم مِّن
دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ لَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ نَفۡعٗا وَلَا ضَرّٗاۚ قُلۡ
هَلۡ يَسۡتَوِي ٱلۡأَعۡمَىٰ وَٱلۡبَصِيرُ أَمۡ هَلۡ تَسۡتَوِي ٱلظُّلُمَٰتُ
وَٱلنُّورُۗ أَمۡ جَعَلُواْ لِلَّهِ شُرَكَآءَ خَلَقُواْ كَخَلۡقِهِۦ فَتَشَٰبَهَ
ٱلۡخَلۡقُ عَلَيۡهِمۡۚ قُلِ ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ وَهُوَ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّٰرُ
﴿١٦﴾ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَسَالَتۡ أَوۡدِيَةُۢ بِقَدَرِهَا
فَٱحۡتَمَلَ ٱلسَّيۡلُ زَبَدٗا رَّابِيٗاۚ وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيۡهِ فِي
ٱلنَّارِ ٱبۡتِغَآءَ حِلۡيَةٍ أَوۡ مَتَٰعٖ زَبَدٞ مِّثۡلُهُۥۚ كَذَٰلِكَ يَضۡرِبُ
ٱللَّهُ ٱلۡحَقَّ وَٱلۡبَٰطِلَۚ فَأَمَّا ٱلزَّبَدُ فَيَذۡهَبُ جُفَآءٗۖ وَأَمَّا مَا
يَنفَعُ ٱلنَّاسَ فَيَمۡكُثُ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ كَذَٰلِكَ يَضۡرِبُ ٱللَّهُ
ٱلۡأَمۡثَالَ ﴿١٧﴾ لِلَّذِينَ ٱسۡتَجَابُواْ لِرَبِّهِمُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ
وَٱلَّذِينَ لَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَهُۥ لَوۡ أَنَّ لَهُم مَّا فِي ٱلۡأَرۡضِ
جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفۡتَدَوۡاْ بِهِۦٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ سُوٓءُ
ٱلۡحِسَابِ وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمِهَادُ ﴿١٨﴾

دعوت حق از آن اوست ، و کسانی را که (مشرکان) به جای او می خوانند ، (هرگز) دعوتشان اجابت نمی کنند ، مگر مانند کسی که کف دستش را به سوی آب می گشاید تا (آب) به دهانش برسد ، و (هرگز) به آن نخواهد رسید ، و دعای کافران جز در گمراهی نیست . ﴿١٤﴾ (تمام) کسانی که در آسمانها و زمین هستند –از روی اطاعت (و دل خواه) یا اکراه (و نا خواه) – و (همچنین) سایه هاشان؛ صبحگاهانه و شامگاهان برای خدا سجده می کنند. ﴿١٥﴾ (ای پیامبر! به مشرکان) بگو: « پروردگار آسمانها و زمین کیست ؟» بگو :«الله» (سپس به آنها) بگو :« آیا به جای او اولیاء (و معبودانی) بر گزیده اید که مالک سود و زیان خود نیستند ». بگو :« آیا نابینا وبینا برابرند ، یا تاریکی ها و نور یکسان است ؟ آیا آنها شریکانی برای خدا قرار داده اند که همچون آفرینش او آفریده اند ، پس (این) آفرینش (ها) بر آنها مشبه شده است ؟! ».بگو :«الله آفریننده ی همه چیز است ، و او یگانه ی چیره است . ﴿١٦﴾ (خداوند) از آسمانها آب را فرو فرستاد ، پس رودخانه ها به اندازه ی (ظرفیت) خویش روان شد ، آنگاه سیل بر روی خود کفی بالا آمده برداشت، وازآنچه (در کوره ها) برای بدست آوردن زینت آلات یا وسایل زندگی آتش روی آن روشن می کنند ، کفی مانند آن به وجود می آید ، خداوند (مثال) حق و باطل را این گونه بیان می کند ، پس اما کفها کنار افتاده ، از بین می رود ، و آنچه به مردم سود می بخشد در زمین (باقی) می ماند ، این گونه خداوند (برای روشن شدن حق از باطل) مثال می زند. ﴿١٧﴾ برای کسانی که (دعوت) پروردگارشان را اجابت کردند ، پاداش نیک (= بهشت) است و کسانی که (دعوت) او را اجابت نکردند ، اگرتمام آنچه در زمین است و (نیز) همانندش ، از آن آنها باشد برای رهایی خود (از عذاب) فدیه بدهند ، (از آنها پذیرفته نخواهد شد) آنها سختی حساب را خواهند داشت ، و جایگاهشان جهنم است ، و چه بد جایگاهی است ! . ﴿١٨﴾

۞ أَفَمَن يَعْلَمُ أَنَّمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ ٱلْحَقُّ كَمَنْ هُوَ
أَعْمَىٰٓ ۚ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُوْلُواْ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٩﴾ ٱلَّذِينَ يُوفُونَ
بِعَهْدِ ٱللَّهِ وَلَا يَنقُضُونَ ٱلْمِيثَٰقَ ﴿٢٠﴾ وَٱلَّذِينَ يَصِلُونَ مَآ
أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوٓءَ
ٱلْحِسَابِ ﴿٢١﴾ وَٱلَّذِينَ صَبَرُواْ ٱبْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُواْ
ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنفَقُواْ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً
وَيَدْرَءُونَ بِٱلْحَسَنَةِ ٱلسَّيِّئَةَ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى ٱلدَّارِ
﴿٢٢﴾ جَنَّٰتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَن صَلَحَ مِنْ ءَابَآئِهِمْ
وَأَزْوَٰجِهِمْ وَذُرِّيَّٰتِهِمْ ۖ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِم مِّن كُلِّ
بَابٍ ﴿٢٣﴾ سَلَٰمٌ عَلَيْكُم بِمَا صَبَرْتُمْ ۚ فَنِعْمَ عُقْبَى ٱلدَّارِ
﴿٢٤﴾ وَٱلَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهْدَ ٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ مِيثَٰقِهِۦ
وَيَقْطَعُونَ مَآ أَمَرَ ٱللَّهُ بِهِۦٓ أَن يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِى
ٱلْأَرْضِ ۙ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ﴿٢٥﴾ ٱللَّهُ
يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ ۚ وَفَرِحُواْ بِٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَا وَمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا فِى ٱلْءَاخِرَةِ إِلَّا مَتَٰعٌ ﴿٢٦﴾
وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوْلَآ أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَةٌ مِّن رَّبِّهِۦ ۗ قُلْ
إِنَّ ٱللَّهَ يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِىٓ إِلَيْهِ مَنْ أَنَابَ ﴿٢٧﴾
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُم بِذِكْرِ ٱللَّهِ ۗ أَلَا بِذِكْرِ ٱللَّهِ
تَطْمَئِنُّ ٱلْقُلُوبُ ﴿٢٨﴾

آیا کسی که می داند آنچه از (طرف) پروردگارت بر تو نازل شده حق است ، مانند کسی است که او نابیناست ؟! تنها خرد مندان پند می گیرند. ﴿۱۹﴾ (همان) کسانی که به پیمان خدا وفا می کنند ، وعهد (وپیمان) را نمی شکنند . ﴿۲۰﴾ و کسانی که آنچه را خداوند به پیوستن آن فرمان داده؛ پیوند می دهند ، و از پروردگارشان می ترسند ، و از سختی حساب بیم دارند . ﴿۲۱﴾ و کسانی که به طلب روی پروردگارشان صبر کردند ، و نماز را بر پا داشتند و از آنچه به آنها روزی داده ایم ، پنهان و آشکارا انفاق کردند، و بدی را با نیکی دفع می کنند ، فرجام (نیک) سرای آخرت از آن آنهاست. ﴿۲۲﴾ (همان) باغها ی جاویدان (بهشتی) که وارد آن می شوند ، و(همچنین) هر کس از پدرانشان و همسرانشان و فرزندانشان که نیکو کار بوده اند ، و فرشتگان از هر دری بر آنان وارد می شوند . ﴿۲۳﴾ (و به آنها می گویند :) «سلام بر شما به (خاطر) آنچه صبر نمو ده اید ، پس چه خوب است عاقبت آن سرا(ی جاویدان)» . ﴿۲٤﴾ و کسانی که پیمان خدا را پس از استوار کردنش می شکنند ، و آنچه را که خداوند به پیوستن آن فرمان داده ؛ قطع می کنند ، و در زمین فساد می نمایند ، لعنت برای آنهاست ، و برای آنها سختی (و بدی) آن سرا (ی آخرت) است. ﴿۲۵﴾ خداوند روزی را برای هرکسی که بخواهد وسیع می گرداند ، و (هر کس که بخواهد) تنگ می دارد ، و (کافران) به زندگی دنیا شاد شدند ، در حالی که زندگی دنیا در (برابر) آخرت جز متاعی (ناچیز) نیست. ﴿۲٦﴾ و کسانی که کافر شدند می گویند : «چرا نشانه (و معجزه ای) از (سوی) پروردگارش براو نازل نشده است ؟!». (ای پیامبر!) بگو:« بی گمان خداوند هرکس را بخواهد گمراه می کند ، و هر کس که باز گردد (و توبه کند) به سوی خویش هدایت می کند». ﴿۲۷﴾ (همانا) کسانی که ایمان آوردند ، و دلهایشان به یاد خدا آرام می گیرد ،آگاه باشید! (تنها) با یاد خدا دلها آرام می گیرند . ﴿۲۸﴾

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ طُوبَىٰ لَهُمۡ
وَحُسۡنُ مَـَٔابٖ ﴿٢٩﴾ كَذَٰلِكَ أَرۡسَلۡنَٰكَ فِيٓ أُمَّةٖ قَدۡ
خَلَتۡ مِن قَبۡلِهَآ أُمَمٞ لِّتَتۡلُوَاْ عَلَيۡهِمُ ٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ
إِلَيۡكَ وَهُمۡ يَكۡفُرُونَ بِٱلرَّحۡمَٰنِۚ قُلۡ هُوَ رَبِّي لَآ إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَ عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُ وَإِلَيۡهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾ وَلَوۡ أَنَّ
قُرۡءَانٗا سُيِّرَتۡ بِهِ ٱلۡجِبَالُ أَوۡ قُطِّعَتۡ بِهِ ٱلۡأَرۡضُ أَوۡ
كُلِّمَ بِهِ ٱلۡمَوۡتَىٰۗ بَل لِّلَّهِ ٱلۡأَمۡرُ جَمِيعًاۗ أَفَلَمۡ يَاْيۡـَٔسِ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَن لَّوۡ يَشَآءُ ٱللَّهُ لَهَدَى ٱلنَّاسَ
جَمِيعًاۗ وَلَا يَزَالُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ تُصِيبُهُم بِمَا صَنَعُواْ
قَارِعَةٌ أَوۡ تَحُلُّ قَرِيبٗا مِّن دَارِهِمۡ حَتَّىٰ يَأۡتِيَ وَعۡدُ ٱللَّهِۚ
إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخۡلِفُ ٱلۡمِيعَادَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدِ ٱسۡتُهۡزِئَ بِرُسُلٖ
مِّن قَبۡلِكَ فَأَمۡلَيۡتُ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ ثُمَّ أَخَذۡتُهُمۡۖ فَكَيۡفَ
كَانَ عِقَابِ ﴿٣٢﴾ أَفَمَنۡ هُوَ قَآئِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفۡسِۢ
بِمَا كَسَبَتۡۗ وَجَعَلُواْ لِلَّهِ شُرَكَآءَ قُلۡ سَمُّوهُمۡۚ أَمۡ
تُنَبِّـُٔونَهُۥ بِمَا لَا يَعۡلَمُ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَم بِظَٰهِرٖ مِّنَ
ٱلۡقَوۡلِۗ بَلۡ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ مَكۡرُهُمۡ وَصُدُّواْ عَنِ
ٱلسَّبِيلِۗ وَمَن يُضۡلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنۡ هَادٍ ﴿٣٣﴾ لَّهُمۡ
عَذَابٞ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَعَذَابُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَشَقُّۖ وَمَا
لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن وَاقٖ ﴿٣٤﴾

وکسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند ، برای شان خوشی است، وبازگشتگاه نیکو (دارند). ﴿۲۹﴾ (ای پیامبر!) این گونه تو را در (میان) امتی فرستادیم که پیش از آنها امتهای (دیگر، بودند و) رفتند ، تا آنچه را به تو وحی کردیم بر آنها بخوانی ، در حالی که آنها به (خدای) رحمان کفر می ورزند . بگو:«او پروردگار من است ، معبودی (به حق) جز او نیست ، بر او توکل کردم ، و بازگشتم به سوی اوست ». ﴿۳۰﴾ اگر (چنین) قرآنی بود که کوهها به آن به حرکت آیند یا زمین به آن پاره پاره شود یا مردگان را به سخن آرد ، (باز هم ایمان نمی آورند) بلکه همه امور از آن خداست ،آیا کسانی که ایمان آورده اند (هنوز) ندانسته اند که اگر خداوند می خواست؛ قطعاً همه ی مردم را هدایت می کرد ؟!وپیوسته کسانی که کافر شدند بخاطر آنچه کرده اند بلاهای کوبنده می رسد،ویا به نزدیکی خانه ی آنها فرود می آید،تا وعده ی خدا فرا رسد ،بی گمان خداون خلاوف وعده نمی کند. ﴿۳۱﴾ و به راستی به پیامبرانی پیش از تو (نیز) تمسخر(و استهزاء) کردند ، پس (من) به کسانی که کفر ورزیدند مهلت دادم؛ آنگاه آنان را (فرو) گرفتم، پس (بنگر) مجازات من چگونه بود ؟! ﴿۳۲﴾ آیا کسی که بالای سر همه ایستاده (و نگهبان) است (همانند بتان است؟!) وبرای خداوند شریکانی قرار دادند،(ای پیامبر!) بگو:«آنها را نام ببرید ! آیا او را به چه چیزی که در زمین نمی داند ، آگاه می کنید؟! یا سخن بیهوده (و بی محتوا) می گویید ؟! » بلکه (حق این است که) برای کسانی که کافر شدند؛ مکرشان آراسته شده است ، و از راه (راست) باز داشته شده اند ، و کسی را که خدا گمراه کند، پس هیچ راهنمایی برای او وجود نخواهد داشت . ﴿۳۳﴾ در زندگی دنیا برای آنها عذاب (دردناکی) است و قطعاً عذاب آخرت سخت تر است، و آنها را هیچ نگه دارنده ای از(عذاب) خداوند نیست . ﴿۳٤﴾

۞ مَّثَلُ ٱلْجَنَّةِ ٱلَّتِى وُعِدَ ٱلْمُتَّقُونَ ۖ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ أُكُلُهَا دَآئِمٌ وَظِلُّهَا ۚ تِلْكَ عُقْبَى ٱلَّذِينَ
ٱتَّقَوا۟ ۖ وَّعُقْبَى ٱلْكَٰفِرِينَ ٱلنَّارُ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ
ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ يَفْرَحُونَ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ ۖ وَمِنَ
ٱلْأَحْزَابِ مَن يُنكِرُ بَعْضَهُۥ ۚ قُلْ إِنَّمَآ أُمِرْتُ أَنْ
أَعْبُدَ ٱللَّهَ وَلَآ أُشْرِكَ بِهِۦٓ ۚ إِلَيْهِ أَدْعُوا۟ وَإِلَيْهِ مَـَٔابِ
﴿٣٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَٰهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا ۚ وَلَئِنِ ٱتَّبَعْتَ
أَهْوَآءَهُم بَعْدَمَا جَآءَكَ مِنَ ٱلْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ ٱللَّهِ
مِن وَلِىٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن
قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَٰجًا وَذُرِّيَّةً ۚ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ
أَن يَأْتِىَ بِـَٔايَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۗ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ
﴿٣٨﴾ يَمْحُوا۟ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُ وَيُثْبِتُ ۖ وَعِندَهُۥٓ أُمُّ
ٱلْكِتَٰبِ ﴿٣٩﴾ وَإِن مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ ٱلَّذِى
نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ ٱلْبَلَٰغُ وَعَلَيْنَا
ٱلْحِسَابُ ﴿٤٠﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا نَأْتِى ٱلْأَرْضَ نَنقُصُهَا
مِنْ أَطْرَافِهَا ۚ وَٱللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِۦ ۚ وَهُوَ
سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٤١﴾ وَقَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ
ٱلْمَكْرُ جَمِيعًا ۖ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ ۗ وَسَيَعْلَمُ
ٱلْكُفَّٰرُ لِمَنْ عُقْبَى ٱلدَّارِ ﴿٤٢﴾

وصف بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده است ، (چنین است که:) نهرها از زیر(درختان) آن جاری است ، میوه هایش همیشگی ، و (نیز) سایه اش (دائمی است) ، این است سرانجام کسانی که پرهیزگاری کردند ، و سر انجام کافران آتش (جهنم) است . ﴿۳۵﴾ و کسانی که به آنها کتاب (آسمانی) دادیم ، از آنچه بر تو نازل شده ، خوشحال می شوند ، و از احزاب (و گروهها) کسانی هستند که قسمتی از آن را انکار می کنند ، (ای پیامبر!) بگو:«من مأمورم که «الله» را بپرستم ، و به او شرک نیاورم ، و تنها به سوی او دعوت می کنم ، وبازگشت من به سوی اوست ». ﴿۳۶﴾ و این گونه این (قرآن) را (به عنوان) حکم (و فرمانی به زبان) عربی نازل کردیم ، و اگر بعد از آن که آگاهی برای توآمده ، از هوسهای آنها پیروی کنی، در برابر(عذاب) خداوند هیچ کارساز و نگهدارنده ای نخواهی داشت . ﴿۳۷﴾ و به راستی پیش از تو پیامبرانی فرستادیم و برای آنها همسران وفرزندانی قرار دادیم ، و هیچ پیامبری حق نداشت ، که جز به فرمان خدا معجزه ای بیاورد ، برای هر(امر و) زمانی ، نوشته ای مقرر است . ﴿۳۸﴾ خداوند هر چه را که بخواهد محو و(هر چه بخواهد) اثبات می کند و ام الکتاب (= لوح محفوظ) نزد اوست . ﴿۳۹﴾ و اگر برخی از آنچه را که به آنها وعده می دهیم به تو نشان دهیم، یا (بیش از فرا رسیدن آنها) تو را بمیرانیم، در هر حال بر(عهد ه ی) تو تنها تبلیغ (رسالت) است ، و حساب (آنها) بر ماست . ﴿۴۰﴾ آیا ندیده اند که ما پیوسته به سراغ (این سر) زمین (کفر) می آییم ، که آن را از اطراف (و دامنه هایش) می کاهیم ؟! (و به سرزمین اسلام می افزاییم؟) و خداوند حکم می کند، و هیچ کس نمی تواند حکم او را رد کند ، و او سریع الحساب (= زود شمار) است . ﴿۴۱﴾ و به راستی کسانی که پیش از آنها بودند مکر ورزیدند (و نقشه کشیدند) پس (باید دانست که) تمام مکرها (و نقشه ها) از آن خداست ، می داند آنچه را که هر کس انجام می دهد ، و به زودی کافران خواهند دانست که سرا نجام (نیک) سرا (ی آخرت) از آن کیست . ﴿۴۲﴾

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَسْتَ مُرْسَلًا ۚ قُلْ كَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًۢا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِندَهُۥ عِلْمُ ٱلْكِتَٰبِ ﴿٤٣﴾

و کسانی که کافر شدند می گویند :«تو پیامبر (خدا) نیستی» بگو:«کافی است که خدا و کسی که علم (پیشین) نزد اوست ، میان من و شما گواه باشند ». ﴿٤٣﴾

سورة إبراهيم

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓر ۚ كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ ٱلنَّاسَ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿١﴾ ٱللَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۗ وَوَيْلٌ لِّلْكَٰفِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا عَلَى ٱلْءَاخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍۭ بَعِيدٍ ﴿٣﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِۦ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ ۖ فَيُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ وَذَكِّرْهُم بِأَيَّىٰمِ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

سورۀ ابراهیم

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الر(الف . لام . را) این (قرآن) کتابی است که برتو (ای پیامبر) نازل کردیم ، تا مردم را به فرمان پروردگارشان از تاریکها (ی شرک وجهالت) به سوی روشنایی (ایمان ودانش) در آوری ، به سوی راه (خداوند) پیروزمند ستوده . ﴿١﴾ (همان) خدای که آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است ، از آن اوست ، و وای بر کافران از عذاب سخت . ﴿٢﴾ (همانا) کسانی که زندگی دنیا را بر آخرت ترجیح می دهند ، و (مردم را) از راه خدا باز می دارند، و کجی (و انحراف) آن راه را می خواهند، اینان در گمراهی دوری هستند . ﴿٣﴾ ما هیچ پیامبری را، مگر به زبان قومش، نفرستادیم ؛ تا (حقایق را) برای آنها بیان کند، پس خداوند هر کس را بخواهد گمراه می سازد و هر کس را بخواهد هدایت می کند ، و او پیروزمند حکیم است . ﴿٤﴾ و به راستی ما موسی رابا نشانه ها ی خود فرستادیم ، (و به او دستور دادیم) که : قومت را از تاریکیها به روشنای بیرون آر، و ایام الله (= روزهای پیروزی حق بر باطل) را به یادشان آور، بی گمان دراین (امر) برای هر صبر کننده ی شکر گزاری نشانه های است . ﴿٥﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ
إِذْ أَنجَىٰكُم مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ
ٱلْعَذَابِ وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ
نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِى ذَٰلِكُم بَلَآءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ
﴿٦﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ ۖ
وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِى لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰٓ
إِن تَكْفُرُوٓا۟ أَنتُمْ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ ٱللَّهَ
لَغَنِىٌّ حَمِيدٌ ﴿٨﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا۟ ٱلَّذِينَ مِن
قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ ۛ وَٱلَّذِينَ مِنۢ
بَعْدِهِمْ ۛ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم
بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَرَدُّوٓا۟ أَيْدِيَهُمْ فِىٓ أَفْوَٰهِهِمْ وَقَالُوٓا۟ إِنَّا
كَفَرْنَا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ وَإِنَّا لَفِى شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَآ
إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾ ۞ قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِى ٱللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُم مِّن
ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ قَالُوٓا۟ إِنْ
أَنتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا تُرِيدُونَ أَن تَصُدُّونَا عَمَّا
كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

و (ای پیامبر!به یاد آور) هنگامی که موسی به قومش گفت : «نعمت خدا را بر خود بیاد آورید ،چون شما را از(چنگال) فرعونیان نجات داد ، که به بدترین عذابها شما را عذاب می کردند ، پسرانتان را سرمی بریدند ، و زنانتان را (برای خدمتکاری) زنده می گذاشتند، و در این (امر) از جانب پروردگارتان برای شما آزمایش بزرگ بود ». ﴿٦﴾ و(و به یاد آورید) هنگامی را که پروردگارتان اعلام کرد که: «اگر شکر گزاری کنید ، یقیناً (نعمت خود را) به شما افزون می دهم ، و اگر کفران کنید ، بی گمان عذاب من سخت است ». ﴿٧﴾ و موسی به (آنها) گفت :«اگر شما وهمه ی مردم روی زمین کافر شوید ، پس (به خداوند هیچ زیانی نمی رسد) بی گمان خداوند بی نیاز ستوده است». ﴿٨﴾ آیا خبر کسانی که پیش از شما بودند ، (مانند) قوم نوح وعاد وثمود ،به شما نرسیده است ؟! و (خبر) کسانی که پس از ایشان بودند ، که جز خداوند آنان را نمی شناسد ؟! پیامبران شان با دلایل (و معجزات) روشن به سوی آنها آمدند ، پس آنها دستانشان در دهانهای شان گرفتند ، و گفتند : «ما به آنچه شما فرستاده شده اید ، کافریم ، و ما نسبت به آنچه ما را به سوی آن فرا می خوانید ، سخت در شک و تردید هستیم ». ﴿٩﴾ پیامبران شان گفتند: «آیا در (وجود) خدا آفریننده آسمانها و زمین شک است ؟ (او) شما را فرا می خواند تا گناهانتان را برای تان بیامرزد ، و شما را تا مدت معینی مهلت دهد ». (آنها) گفتند : «شما جز بشری همانند ما نیستید ، می خواهید ما را از آنچه که نیاکانمان می پرستیدند باز دارید ، پس معجزه (و دلیل) آشکاری برای ما بیاورید » . ﴿١٠﴾

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِن نَّحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَٰكِنَّ
ٱللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۖ وَمَا كَانَ لَنَآ
أَن نَّأْتِيَكُم بِسُلْطَٰنٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ
فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَآ أَلَّا
نَتَوَكَّلَ عَلَى ٱللَّهِ وَقَدْ هَدَىٰنَا سُبُلَنَا ۚ وَلَنَصْبِرَنَّ
عَلَىٰ مَآ ءَاذَيْتُمُونَا ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ
﴿١٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُم
مِّنْ أَرْضِنَآ أَوْ لَتَعُودُنَّ فِى مِلَّتِنَا ۖ فَأَوْحَىٰٓ إِلَيْهِمْ
رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ
ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۚ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِى
وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾ وَٱسْتَفْتَحُوا۟ وَخَابَ كُلُّ
جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾ مِّن وَرَآئِهِۦ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِن مَّآءٍ
صَدِيدٍ ﴿١٦﴾ يَتَجَرَّعُهُۥ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُۥ وَيَأْتِيهِ
ٱلْمَوْتُ مِن كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۖ وَمِن
وَرَآئِهِۦ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾ مَّثَلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
بِرَبِّهِمْ ۖ أَعْمَٰلُهُمْ كَرَمَادٍ ٱشْتَدَّتْ بِهِ ٱلرِّيحُ فِى يَوْمٍ
عَاصِفٍ ۖ لَّا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا۟ عَلَىٰ شَىْءٍ ۚ
ذَٰلِكَ هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلْبَعِيدُ ﴿١٨﴾

پیامبران شان گفتند :«ما جز بشری همانند شما نیستیم ، ولیکن خداوند بر هر کس از بندگانش که بخواهد منّت می گذارد (و به پیامری بر می گزیند) و ما (هرگز) نمی توانیم (و حق نداریم) که معجزه ای جز به فرمان خدا برایتان بیاوریم . و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند. ﴿۱۱﴾ و ما را چه شده است که بر خدا توکل نکنیم ، در حالی که ما را به راههای (سعادت بخش) مان هدایت فرموده است ؟! و مسلماً ما برآزارهای که به می رسانید صبر خواهیم کرد ، (ورسالت خود را خواهیم رساند) و توکل کنندگان باید تنها بر خدا توکل کنند». ﴿۱۲﴾ و کسانی که کافر شدند به پیامبران شان گفتند :« ما قطعاً شما را از سرزمین خود بیرون خواهیم کرد ، یا اینکه به آیین ما باز گردید ». پس پروردگارشان به آنها وحی فرستاد که: « یقیناً ستمگران را نابود خواهیم کرد ، ﴿۱۳﴾ و شما را بعد از آنها در زمین سکونت خواهیم داد ، این (وعده) برای کسی است که از وقوف در پیشگاه من بترسد ، و از وعید (عذاب) من بیمناک باشد ». ﴿۱٤﴾ و (پیامبران از خدا) طلب فتح و پیروزی (بر کفار) کردند، و (سرانجام) هر گردنکش وستیزه جو ناکام (و نابود) شد. ﴿۱۵﴾ پشت سرش جهنم است ، و از آب چرک وخون (بد بو) نوشانده شود. ﴿۱٦﴾ که جرعه جرعه آن را می نوشد ، و نمی تواند آن را (به آسانی) فرو برد (و گوارایش نیست) و مرگ از هر سو به سراغ او می آید ، در حالی که او نخواهد مرد ، و عذاب سختی در پیش رو دارد . ﴿۱۷﴾ وصف کسانی که به پروردگارشان کافر شدند ، اعمالشان همچون خاکستر است که تند بادی در یک روز طوفانی سخت برآن وزیده باشد ، توان نگه داشتن آنچه را که به دست آورده اند؛ ندارند ، واین همان گمراهی دور (و دراز) است . ﴿۱۸﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ ۚ إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾ وَبَرَزُوا۟ لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ ٱلضُّعَفَٰٓؤُا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوٓا۟ إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنتُم مُّغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ ۚ قَالُوا۟ لَوْ هَدَىٰنَا ٱللَّهُ لَهَدَيْنَٰكُمْ ۖ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ أَجَزِعْنَآ أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِن مَّحِيصٍ ﴿٢١﴾ وَقَالَ ٱلشَّيْطَٰنُ لَمَّا قُضِىَ ٱلْأَمْرُ إِنَّ ٱللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ ٱلْحَقِّ وَوَعَدتُّكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ ۖ وَمَا كَانَ لِىَ عَلَيْكُم مِّن سُلْطَٰنٍ إِلَّآ أَن دَعَوْتُكُمْ فَٱسْتَجَبْتُمْ لِى ۖ فَلَا تَلُومُونِى وَلُومُوٓا۟ أَنفُسَكُم ۖ مَّآ أَنَا۠ بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ أَنتُم بِمُصْرِخِىَّ ۖ إِنِّى كَفَرْتُ بِمَآ أَشْرَكْتُمُونِ مِن قَبْلُ ۗ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾ وَأُدْخِلَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ ۖ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَٰمٌ ﴿٢٣﴾ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِى ٱلسَّمَآءِ ﴿٢٤﴾

(ای انسان) آیا ندیدی که خداوند آسمانها و زمین را به حق آفریده است ؟! اگر بخواهد شما را می برد و خلق جدیدی (به جای شما پدید) می آورد . ﴿۱۹﴾ و این (کار) برخداوند دشوار نیست . ﴿۲۰﴾ و(در روز قیامت) همگی در پیشگاه خداوند حاضر (و آشکار) شوند ، پس (در این هنگام) ضعیفان به مستکبران می گویند : «همانا ما پیرو شما بودیم ، پس آیا می توانید چیزی از عذاب خدا را از ما دفع کنید ؟». (آنها) گویند: «اگر خداوند ما راهدایت کرده بود ، ما (نیز) شما راهدایت می کردیم ، چه بی تابی کنیم وچه صبر نماییم ، برای ما یکسان است ، (هیچ) گریز گاهی برای ما نیست». ﴿۲۱﴾ و چون (داوری و) کار تمام شود ، شیطان گوید: « بی گمان خداوند به شما وعده ی حق (و راستین) داد ، و من به شما وعده دادم ، آنگاه خلاف وعده کردم ، من بر شما هیچ تسلطی نداشتم ، جز اینکه دعوتتان کردم ، وشما (دعوت) مرا پذیرفتید ، پس مرا سرزنش نکنید ، و (بلکه) خویش را سرزنش کنید ، نه من فریاد رس شما هستم ، و نه شما فریاد رس من ، همانا من از این که مرا پیش از این شریک (خدا) ساختید ، بیزارم » بی گمان برای ستمکاران عذاب دردناکی است . ﴿۲۲﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند به باغهای (بهشتی) در آورند، که نهرها از زیر(درختان) آن جاری است ، به فرمان پروردگارشان جاودانه در آن می مانند ، و تحیت آنها در آن سلام است . ﴿۲۳﴾ آیا ندیدی که خداوند چگونه مثل زده است ؟ کلمه ی طیبه (= توحید ، و گفتار پاکیزه) همچون درخت طیبه و پاکی است که ریشه ی آن (درزمین) ثابت ، و شاخه اش در آسمان است . ﴿۲٤﴾

تُؤْتِيٓ أُكُلَهَا كُلَّ حِينٍۭ بِإِذْنِ رَبِّهَا ۗ وَيَضْرِبُ ٱللَّهُ
ٱلْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾ وَمَثَلُ
كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ ٱجْتُثَّتْ مِن فَوْقِ
ٱلْأَرْضِ مَا لَهَا مِن قَرَارٍ ﴿٢٦﴾ يُثَبِّتُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ بِٱلْقَوْلِ ٱلثَّابِتِ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا وَفِى
ٱلْءَاخِرَةِ ۖ وَيُضِلُّ ٱللَّهُ ٱلظَّٰلِمِينَ ۚ وَيَفْعَلُ ٱللَّهُ مَا
يَشَآءُ ﴿٢٧﴾ ۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ بَدَّلُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ
كُفْرًا وَأَحَلُّوا۟ قَوْمَهُمْ دَارَ ٱلْبَوَارِ ﴿٢٨﴾ جَهَنَّمَ
يَصْلَوْنَهَا ۖ وَبِئْسَ ٱلْقَرَارُ ﴿٢٩﴾ وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ أَندَادًا
لِّيُضِلُّوا۟ عَن سَبِيلِهِۦ ۗ قُلْ تَمَتَّعُوا۟ فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ
إِلَى ٱلنَّارِ ﴿٣٠﴾ قُل لِّعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ يُقِيمُوا۟
ٱلصَّلَوٰةَ وَيُنفِقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِّن
قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خِلَٰلٌ ﴿٣١﴾ ٱللَّهُ
ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَأَنزَلَ مِنَ
ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۖ
وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلْفُلْكَ لِتَجْرِىَ فِى ٱلْبَحْرِ بِأَمْرِهِۦ ۖ
وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلْأَنْهَٰرَ ﴿٣٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلشَّمْسَ
وَٱلْقَمَرَ دَآئِبَيْنِ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

هر زمان (وفصلی) میوه ی خود را به فرمان پروردگارش می دهد ، و خداوند برای (هدایت) مردم مثلها می زند ، باشد که متذکر شوند (وپند گیرند) . ﴿۲۵﴾ و مثل کلمه ی خبیثه (= شرک ، و گفتار پلید) همچون درخت پلید (وناپاکی) است که از زمین برکنده شده ، (و هیچ) قرار وثباتی ندارد . ﴿۲۶﴾ خداوند کسانی را که ایمان آوردند ، با گفتار ثابت (کلمه توحید) در زندگی دنیا و(هم) آخرت پایدار (و ثابت قدم) می دارد ، و ستمکاران را گمراه می سازد ، و خداوند هر چه بخواهد؛ انجام می دهد . ﴿۲۷﴾ آیا ندیدی آن کسانی را که (شکر) نعمت خدا را به کفران تبدیل کردند ، و قوم خود را به سرای نابودی کشاندند ؟! ﴿۲۸﴾ که (همان) جهنم است ، (که آنها) به آن در آیند ، و بد قرار گاهی است . ﴿۲۹﴾ (آنها) برای خداوند همتایانی قرار دادند تا (مردم را) از راه او گمراه کنند ، بگو : « (چند روزی) بهره گیرید ، پس یقیناً باز گشت تان به سوی آتش (دوزخ) است ». ﴿۳۰﴾ به بندگان من که ایمان آورده اند؛ بگو: نماز را بر پا دارند ، و از آنچه به آنها روزی داده ایم ، پنهان و آشکار انفاق کنند ، پیش از آن که روزی فرار رسد که در آن نه خرید و فروش است و نه دوستی . ﴿۳۱﴾ الله (همان) کسی است که آسمانها و زمین را آفرید ، و از آسمان ، آبی (گوارا) نازل کرد ، پس با آن (آب) میوه ها (ی گوناگون) برای روزی شما (از زمین) بیرون آورد ، و کشتی (ها) را برای شما مسخر گرداند ، تا به فرمان او در دریا روان باشد ، و نهرها (نیز) برای شما مسخر گرداند ، ﴿۳۲﴾ و خورشید وماه را که پیوسته در گردش اند برای شما مسخر ساخت ، و شب وروز را (نیز) برای شما مسخر گرداند . ﴿۳۳﴾

وَءَاتَىٰكُم مِّن كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ ۚ وَإِن تَعُدُّوا۟ نِعْمَتَ
ٱللَّهِ لَا تُحْصُوهَآ ۗ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾
وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ رَبِّ ٱجْعَلْ هَٰذَا ٱلْبَلَدَ ءَامِنًا
وَٱجْنُبْنِى وَبَنِىَّ أَن نَّعْبُدَ ٱلْأَصْنَامَ ﴿٣٥﴾ رَبِّ إِنَّهُنَّ
أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ ۖ فَمَن تَبِعَنِى فَإِنَّهُۥ مِنِّى ۖ
وَمَنْ عَصَانِى فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾ رَّبَّنَآ إِنِّىٓ
أَسْكَنتُ مِن ذُرِّيَّتِى بِوَادٍ غَيْرِ ذِى زَرْعٍ عِندَ بَيْتِكَ
ٱلْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ فَٱجْعَلْ أَفْـِٔدَةً
مِّنَ ٱلنَّاسِ تَهْوِىٓ إِلَيْهِمْ وَٱرْزُقْهُم مِّنَ ٱلثَّمَرَٰتِ
لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ رَبَّنَآ إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِى وَمَا
نُعْلِنُ ۗ وَمَا يَخْفَىٰ عَلَى ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا
فِى ٱلسَّمَآءِ ﴿٣٨﴾ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى وَهَبَ لِى عَلَى
ٱلْكِبَرِ إِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ ۚ إِنَّ رَبِّى لَسَمِيعُ ٱلدُّعَآءِ
﴿٣٩﴾ رَبِّ ٱجْعَلْنِى مُقِيمَ ٱلصَّلَوٰةِ وَمِن ذُرِّيَّتِى ۚ رَبَّنَا
وَتَقَبَّلْ دُعَآءِ ﴿٤٠﴾ رَبَّنَا ٱغْفِرْ لِى وَلِوَٰلِدَىَّ
وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ ٱلْحِسَابُ ﴿٤١﴾ وَلَا
تَحْسَبَنَّ ٱللَّهَ غَٰفِلًا عَمَّا يَعْمَلُ ٱلظَّٰلِمُونَ ۚ
إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ ٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٤٢﴾

و ازهر چه از او خواستید به شما ارزانی داشت ، و اگر (بخواهید) نعمت (های) خدا را بشمارید ، نمی توانید آن را بشمارید ، بی شک انسان ستمگری ناسپاس است . ﴿۳٤﴾ و(به یاد آورید) چون ابراهیم گفت : « پروردگارا ! این شهر (مکه) را مکان امن قرار بده ، و مرا و فرزندانم را از آنکه بتها را پرستش کنیم دور بدار . ﴿۳۵﴾ پروردگارا ! بی گمان آنها (= بتها) بسیاری از مردم را گمراه ساختند ، پس کسی که از من پیروی کند، بدون شک او از من است ، و کسی که از من نافرمانی کند ، بی گمان تو آمرزنده ی مهربانی . ﴿۳٦﴾ پروردگارا ! من (برخی) از فرزندانم را در وادی (خشک) و بی آب و بی گیاه ، نزد خانه گرامی تو ساکن ساختم . پروردگارا ! تا نماز را بر پا دارند ، پس تو دلهای (گروهی) از مردم را به آنها مایل بگردان و از میوه ها به آنها روزی ده ، باشد که آنان سپاس گزارند . ﴿۳۷﴾ پروردگارا ! تو می دانی آنچه را که ما پنهان می کنیم و آنچه را که آشکار می سازیم، وچیزی نه در زمین و نه در آسمان بر خداوند پوشیده نمی ماند. ﴿۳۸﴾ ستایش از آن خداوند است که در (سن) پیری ، اسماعیل و اسحاق به من عطا فرمود، مسلماً پروردگار من شنونده ی دعاست . ﴿۳۹﴾ پروردگارا ! مرا بر پا دارنده ی نماز قرار بده ، و از فرزندانم (چنین فرما) ، پروردگارا ! و دعای مرا بپذیر! ﴿٤۰﴾ پروردگارا ! مرا و پدر و مادر مرا ، و مؤمنان را (در) روزی که حساب بر پا می شود بیامرز» . ﴿٤۱﴾ و گمان مبر که خدا ، از آنچه ستمکاران می کنند غافل است ، (نه ، بلکه کیفر) آنها را برای روزی که چشمها در آن خیره می شوند ، به تأخیر می افکند . ﴿٤۲﴾

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ ۖ
وَأَفْئِدَتُهُمْ هَوَاءٌ ﴿٤٣﴾ وَأَنذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ
الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخِّرْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ
قَرِيبٍ نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرُّسُلَ ۗ أَوَلَمْ تَكُونُوا
أَقْسَمْتُم مِّن قَبْلُ مَا لَكُم مِّن زَوَالٍ ﴿٤٤﴾
وَسَكَنتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ
وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ
الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾ وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِندَ اللَّهِ
مَكْرُهُمْ وَإِن كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ
﴿٤٦﴾ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ
عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ
الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ ۖ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾
وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾
سَرَابِيلُهُم مِّن قَطِرَانٍ وَتَغْشَىٰ وُجُوهَهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾
لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
الْحِسَابِ ﴿٥١﴾ هَٰذَا بَلَاغٌ لِّلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ
وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ
﴿٥٢﴾

شتابان سرها رو به بالا گرفته و چشم برهم نمی زنند ، و دلهایشان (فرو ریخته و) خالی است . ﴿۴۳﴾ و (ای پیامبر!) مردم را از روز ی که عذاب به سراغشان می آید ؛ بترسان ، آنگاه آنان که ستم کرده اند، گویند :«پروردگارا ! ما را تا یک مدت نزدیک (وکمی) مهلت بده ، (تا) دعوت تو را اجابت کنیم ، و پیامبران را پیروی نماییم ». (به آنان گفته می شود:) آیا شما نبودید که پیش از این سو گند یاد می کردید که هیچ (فنا و) زوال برایتان نیست . ﴿۴۴﴾ و در مسکن کسانی که به خویشتن ستم کردند ، ساکن شدید ، و برای شما روشن شد که با آنها چگونه رفتار کردیم ، و برای شما مثلها (از سر گذشت پشینیان) زدیم . ﴿۴۵﴾ و به راستی آنها (نهایت) مکر خود را بکار بردند ، و (همه ی) مکرشان نزد خدا (آشکار) است، و هر چند که با مکرشان کوهها از جا کنده شود . ﴿۴۶﴾ پس گمان مبر که خداوند (وعده ای را که) به پیامبرانش (داده) ، خلف وعده کند ، بی گمان خداوند پیروزمند انتقام گیر است . ﴿۴۷﴾ روزی که (این) زمین به زمین دیگر ، و آسمانها (به گونه ای دیگر) مبدل می شود ، و آنها (همگی) به پیشگاه خداوند یکتای قهار ظاهر و (آشکار) می شوند. ﴿۴۸﴾ و در آن روز مجرمان را (دست و پا) به هم بسته در غلها می بینی . ﴿۴۹﴾ جامهایشان از قطران است و چهره هایشان را آتش (جهنم) می پوشاند. ﴿۵۰﴾ تا خداوند هر کس را به (سزای) آنچه کرده است؛ کیفر دهد ، همانا خداوند سریع الحساب (= زود شمار) است . ﴿۵۱﴾ این (قرآن) پیامی برای مردم است ، و تا بدان هشدار یابند ، و تا بدانند که او معبودی یکتاست ، و تا خردمندان پندگیرند . ﴿۵۲﴾

سورة الحجر

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓرۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ وَقُرۡءَانٖ مُّبِينٖ ﴿١﴾ رُّبَمَا
يَوَدُّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡ كَانُواْ مُسۡلِمِينَ ﴿٢﴾ ذَرۡهُمۡ
يَأۡكُلُواْ وَيَتَمَتَّعُواْ وَيُلۡهِهِمُ ٱلۡأَمَلُۖ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ
﴿٣﴾ وَمَآ أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٞ مَّعۡلُومٞ ﴿٤﴾
مَّا تَسۡبِقُ مِنۡ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسۡتَـٔۡخِرُونَ ﴿٥﴾ وَقَالُواْ
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِي نُزِّلَ عَلَيۡهِ ٱلذِّكۡرُ إِنَّكَ لَمَجۡنُونٞ ﴿٦﴾ لَّوۡ
مَا تَأۡتِينَا بِٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٧﴾ مَا
نُنَزِّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَمَا كَانُوٓاْ إِذٗا مُّنظَرِينَ ﴿٨﴾
إِنَّا نَحۡنُ نَزَّلۡنَا ٱلذِّكۡرَ وَإِنَّا لَهُۥ لَحَٰفِظُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدۡ
أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ فِي شِيَعِ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾ وَمَا يَأۡتِيهِم
مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿١١﴾ كَذَٰلِكَ
نَسۡلُكُهُۥ فِي قُلُوبِ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٢﴾ لَا يُؤۡمِنُونَ بِهِۦۖ
وَقَدۡ خَلَتۡ سُنَّةُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَلَوۡ فَتَحۡنَا عَلَيۡهِم بَابٗا
مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَظَلُّواْ فِيهِ يَعۡرُجُونَ ﴿١٤﴾ لَقَالُوٓاْ إِنَّمَا
سُكِّرَتۡ أَبۡصَٰرُنَا بَلۡ نَحۡنُ قَوۡمٞ مَّسۡحُورُونَ ﴿١٥﴾

سورۀ حجر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الر (الف . لام . را) این آیات کتاب و قرآن روشنگر است . ﴿۱﴾ **چه بسا کسانی** که کافر شدند دوست دارند (و آرزو می کنند) که ای کاش مسلمان بودند. ﴿۲﴾ بگذار آنها بخورند ، و بهره گیرند ، و آرزوها (ی دراز) سرگرم (وغافل) شان سازد ، پس بزودی خواهند دانست . ﴿۳﴾ و ما (اهل) هیچ دیار (و شهر) ی را هلاک نکردیم؛ مگر اینکه (مهلت و) اجلی معین (و معلوم) داشت. ﴿٤﴾ هیچ امتی براجل خود پیش نمی گیرد ، و از آن عقب نخواهد افتاد . ﴿٥﴾ و (کافران) گفتند:« ای کسی که قرآن بر تو نازل شده است ، بی تردید تو دیوانه ای! ﴿٦﴾ اگر از راستگویانی چرا فرشتگان را برای ما نمی آوری ؟». ﴿٧﴾ ما فرشتگان را جز به حق نازل نمی کنیم ، و (هر گاه نازل شوند) آنگاه به آنها مهلت داده نمی شود ، (و کارشان یکسره می شود) . ﴿٨﴾ همانا ما قرآن را نازل کردیم و قطعاً ما نگهبان آن هستیم . ﴿٩﴾ و یقیناً ما پیش از تو (پیامبرانی) در (میان) گروها (و امتها) ی نخستین فرستاده ایم . ﴿١٠﴾ هیچ پیامبری به (سوی) آنها نمی آمد مگر آن که مسخره اش می کردند . ﴿١١﴾ این چنین آن (تکذیب و استهزاء) را در دلهای مجرمان راه می دهیم . ﴿١٢﴾ آنها به آن (قرآن) ایمان نمی آورند ، و به راستی سنت (و روش) پیشینیان (نیز چنین) گذشته است . ﴿١٣﴾ و اگر دری از آسمان به روی آنها بگشاییم که پیوسته در آن بالا روند ، ﴿١٤﴾ باز هم می گویند: « یقیناً ما را چشم بندی کرده اند ، بلکه ما گروهی سحر شده ایم ! ». ﴿١٥﴾

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي ٱلسَّمَآءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّٰهَا لِلنَّٰظِرِينَ ﴿١٦﴾ وَحَفِظْنَٰهَا مِن كُلِّ شَيْطَٰنٍ رَّجِيمٍ ﴿١٧﴾ إِلَّا مَنِ ٱسْتَرَقَ ٱلسَّمْعَ فَأَتْبَعَهُۥ شِهَابٌ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ وَٱلْأَرْضَ مَدَدْنَٰهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَٰسِيَ وَأَنۢبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونٍ ﴿١٩﴾ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَٰيِشَ وَمَن لَّسْتُمْ لَهُۥ بِرَٰزِقِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِن مِّن شَيْءٍ إِلَّا عِندَنَا خَزَآئِنُهُۥ وَمَا نُنَزِّلُهُۥٓ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢١﴾ وَأَرْسَلْنَا ٱلرِّيَٰحَ لَوَٰقِحَ فَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَسْقَيْنَٰكُمُوهُ وَمَآ أَنتُمْ لَهُۥ بِخَٰزِنِينَ ﴿٢٢﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِۦ وَنُمِيتُ وَنَحْنُ ٱلْوَٰرِثُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ عَلِمْنَا ٱلْمُسْتَقْدِمِينَ مِنكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا ٱلْمُسْتَـْٔخِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ ۚ إِنَّهُۥ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ مِن صَلْصَٰلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٦﴾ وَٱلْجَآنَّ خَلَقْنَٰهُ مِن قَبْلُ مِن نَّارِ ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّي خَٰلِقٌۢ بَشَرًا مِّن صَلْصَٰلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُواْ لَهُۥ سَٰجِدِينَ ﴿٢٩﴾ فَسَجَدَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾ إِلَّآ إِبْلِيسَ أَبَىٰٓ أَن يَكُونَ مَعَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٣١﴾

و به راستی ما در آسمان برجهایی قرار دادیم ، و آنها را برای بینندگان آراستیم . ﴿۱۶﴾ وآن را از هر شیطان رانده شده ای حفظ کردیم . ﴿۱۷﴾ مگر آن کسی که دزدانه گوش فرا دهد ، پس (در آن صورت) شهابی آشکار دنبالش کند . ﴿۱۸﴾ و زمین را گستردیم ، و در آن کوههای استواری افکندیم ، و از هر چیز سنجیده (و مناسب) در آن رویاندیم . ﴿۱۹﴾ و برای شما (انواع) وسایل زندگی ، و (همچنین برای) کسانی که روزی دهنده ی آنها نیستید ، در آن قرار دادیم . ﴿۲۰﴾ و هیچ چیز نیست مگر آنکه گنجینه هایش نزد ماست ، و ما جز به اندازه ای معین آن را نازل نمی کنیم . ﴿۲۱﴾ و ما بادها را بارور کننده ی (ابر ها و گیاهان) فرستادیم ، پس از آسمانها آبی نازل کردیم و با آن (آب) شما را سیراب ساختیم ، در حالی که شما خازن (و نگهدارنده ی) آن نیستید . ﴿۲۲﴾ و یقیناً ماییم که زنده می کنیم و می میرانیم ، و ما وارث (همه ی جهانیان) هستیم . ﴿۲۳﴾ و به یقین (حال) گذشتگان شما را دانسته ایم ، و به یقین (حال) آیندگان را (هم به خوبی) دانسته ایم . ﴿۲۴﴾ و (ای پیامبر!) بی گمان پروردگار تو ،(همه ی) آنها را (در قیامت) محشور می کند ، همانا او حکیم داناست . ﴿۲۵﴾ و به راستی ما انسان را از گِل خشکیده ای ، که از گِل بویناک تیره ای (گرفته شده) بود آفریدیم. ﴿۲۶﴾ و جن را پیش از آن از آتش سوزان آفریدیم . ﴿۲۷﴾ و (به یاد آور) هنگامی را که پروردگارت به فرشتگان فرمود: « همانا من آفریننده ی بشری از گِل خشکیده ای که از گِل بویناک تیره ای (گرفته شده) ، هستم . ﴿۲۸﴾ پس چون (او را آفریدم و) به او سامان دادم ، و از روح خود در آن دمیدم ، (همگی) برای او سجده کنید ». ﴿۲۹﴾ پس همه ی فرشتگان با همدیگر سجده کردند . ﴿۳۱﴾ جز ابلیس ، که سر پیچی کرد از آنکه با سجده کنندگان باشد . ﴿۳۱﴾

قَالَ يَٰٓإِبۡلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٣٢﴾
قَالَ لَمۡ أَكُن لِّأَسۡجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقۡتَهُۥ مِن صَلۡصَٰلٖ
مِّنۡ حَمَإٖ مَّسۡنُونٖ ﴿٣٣﴾ قَالَ فَٱخۡرُجۡ مِنۡهَا فَإِنَّكَ
رَجِيمٞ ﴿٣٤﴾ وَإِنَّ عَلَيۡكَ ٱللَّعۡنَةَ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٣٥﴾
قَالَ رَبِّ فَأَنظِرۡنِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ﴿٣٦﴾ قَالَ فَإِنَّكَ
مِنَ ٱلۡمُنظَرِينَ ﴿٣٧﴾ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡوَقۡتِ ٱلۡمَعۡلُومِ ﴿٣٨﴾
قَالَ رَبِّ بِمَآ أَغۡوَيۡتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ
وَلَأُغۡوِيَنَّهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنۡهُمُ
ٱلۡمُخۡلَصِينَ ﴿٤٠﴾ قَالَ هَٰذَا صِرَٰطٌ عَلَيَّ
مُسۡتَقِيمٌ ﴿٤١﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيۡسَ لَكَ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٌ
إِلَّا مَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡغَاوِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِنَّ جَهَنَّمَ
لَمَوۡعِدُهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٤٣﴾ لَهَا سَبۡعَةُ أَبۡوَٰبٖ لِّكُلِّ بَابٖ
مِّنۡهُمۡ جُزۡءٞ مَّقۡسُومٌ ﴿٤٤﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ
وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾ ٱدۡخُلُوهَا بِسَلَٰمٍ ءَامِنِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَزَعۡنَا
مَا فِي صُدُورِهِم مِّنۡ غِلٍّ إِخۡوَٰنًا عَلَىٰ سُرُرٖ مُّتَقَٰبِلِينَ
﴿٤٧﴾ لَا يَمَسُّهُمۡ فِيهَا نَصَبٞ وَمَا هُم مِّنۡهَا
بِمُخۡرَجِينَ ﴿٤٨﴾ ۞ نَبِّئۡ عِبَادِيٓ أَنِّيٓ أَنَا ٱلۡغَفُورُ
ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ ٱلۡعَذَابُ ٱلۡأَلِيمُ ﴿٥٠﴾
وَنَبِّئۡهُمۡ عَن ضَيۡفِ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿٥١﴾

(خداوند) فرمود : « ای ابلیس! تو را چه شده که با سجده کنندگان (همراه) نیستی؟!» ﴿۳۲﴾ گفت :«من هرگز برای بشری که او را از گِل خشکیده ای که از گل بویناک تیره ای (گرفته شده) آفریده ای ، سجده نخواهم کرد » . ﴿۳۳﴾ (خداوند) فرمود:« از آن (بهشت) بیرون شو ، بی گمان تو رانده شده ای ، ﴿۳٤﴾ و همانا تا روز قیامت بر تو لعنت خواهد بود ». ﴿۳۵﴾ (ابلیس) گفت :«پروردگارا ! مرا تا روزی که (مردم) برانگیخته می شوند مهلت ده » . ﴿۳٦﴾ (خداوند) فرمود:« یقیناً تو از مهلت یافتگانی ، ﴿۳۷﴾ تا (آن) روز وقت مقرر (ومعین شده) ». ﴿۳۸﴾ گفت :« پروردگارا ! به سبب اینکه مرا گمراه ساختی ، قطعاً من (گناه و بدیها) در زمین در نظرشان زینت می دهم ، و همگی آنها را گمراه خواهم کرد ، ﴿۳۹﴾ مگر بندگان مخلص تو را از (میان) آنها » . ﴿٤۰﴾ (خداوند) فرمود: « این (اخلاص) راه مستقیم است که به من می رسد . ﴿٤۱﴾ یقیناً تو را بر بندگانم تسلطی نیست ، مگر (بر آن) گمراهانی که از تو پیروی می کنند . ﴿٤۲﴾ و بی گمان جهنم میعاد گاه برای همه ی آنهاست. ﴿٤۳﴾ برای آن هفت در هست ،برای هر دری گروهی از آنها تقسیم (ومعین) شده اند». ﴿٤٤﴾ یقیناً پرهیز گاران درباغها (ی بهشت) و در(کنار) چشمه ها هستند . ﴿٤۵﴾ (به آنها گفته می شود:) به سلامت و ایمنی به آن (باغها) وارد شوید. ﴿٤٦﴾ آنچه در دلهایشان از کینه (و حسد) بود ، بیرون کشیدیم ، برادرانه بر تختها روبرروی یکدیگر قرار دارند . ﴿٤۷﴾ در آنجا هیچ خستگی و رنجی به آنها نمی رسد ، و هیچ گاه از آنجا بیرونشان نرانند . ﴿٤۸﴾ (ای پیامبر!) بندگانم را خبر ده که یقیناً من آمرزنده ی مهربانم . ﴿٤۹﴾ و آنکه عذاب من همان عذاب درد ناک است ! ﴿۵۰﴾ و آنها را از مهمانان ابراهیم خبر ده . ﴿۵۱﴾

إِذْ دَخَلُواْ عَلَيْهِ فَقَالُواْ سَلَٰمًا قَالَ إِنَّا مِنكُمْ وَجِلُونَ
﴿٥٢﴾ قَالُواْ لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾
قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَىٰٓ أَن مَّسَّنِيَ ٱلْكِبَرُ فَبِمَ تُبَشِّرُونَ
﴿٥٤﴾ قَالُواْ بَشَّرْنَٰكَ بِٱلْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ
ٱلْقَٰنِطِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ وَمَن يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِۦٓ
إِلَّا ٱلضَّآلُّونَ ﴿٥٦﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا
ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾ قَالُوٓاْ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلَىٰ قَوْمٍ
مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾ إِلَّآ ءَالَ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ قَدَّرْنَآ إِنَّهَا لَمِنَ
ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا جَآءَ ءَالَ لُوطٍ ٱلْمُرْسَلُونَ
﴿٦١﴾ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ ﴿٦٢﴾ قَالُواْ بَلْ
جِئْنَٰكَ بِمَا كَانُواْ فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾ وَأَتَيْنَٰكَ
بِٱلْحَقِّ وَإِنَّا لَصَٰدِقُونَ ﴿٦٤﴾ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ
مِّنَ ٱلَّيْلِ وَٱتَّبِعْ أَدْبَٰرَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ
وَٱمْضُواْ حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾ وَقَضَيْنَآ إِلَيْهِ ذَٰلِكَ
ٱلْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَٰٓؤُلَآءِ مَقْطُوعٌ مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾
وَجَآءَ أَهْلُ ٱلْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ إِنَّ
هَٰٓؤُلَآءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَلَا
تُخْزُونِ ﴿٦٩﴾ قَالُوٓاْ أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٠﴾

چون بر او وارد شدند ، و سلام گفتند. (ابراهیم) گفت: « همانا ما از شما می ترسیم » ﴿۵۲﴾ گفتند:« نترس ، بی گمان ما تو را به پسری دانا بشارت می دهیم » ﴿۵۳﴾ (ابراهیم) گفت: « آیا به من (این) بشارت می دهید با اینکه پیری به من رسیده است ؟ پس به چه چیز بشارت می دهید ؟! ». ﴿۵۴﴾ گفتند :« تو را به حق بشارت دادیم ، پس از نا امیدان نباش ». ﴿۵۵﴾ (ابراهیم) گفت: «و چه کسی جز گمراهان از رحمت پروردگارش نا امید می شود؟! » . ﴿۵۶﴾ (آنگاه) گفت :«پس ای فرستادگان (خدا) مقصود شما چیست ؟ » . ﴿۵۷﴾ گفتند:« همانا ما به سوی قوم گنهکار فرستاده شده ایم (تا آنها را هلاک کنیم). ﴿۵۸﴾ جز خاندان لوط که ما حتماً همه ی آنها را نجات خواهیم داد. ﴿۵۹﴾ مگر همسر او که مقدر داشتیم او قطعاً از بازماندگان (و هلاکت شوند گان) باشد ». ﴿۶۰﴾ پس هنگامی که که فرستادگان (خدا) نزد خاندان لوط آمدند . ﴿۶۱﴾ (لوط) گفت:«همانا شما گروهی نا شناس هستید ! » ﴿۶۲﴾ (فرشتگان) گفتند :« بلکه ، ما (همان) چیزی را برای تو آورده ایم که آنها در آن تردید داشتند . ﴿۶۳﴾ و ما حق را برای تو آورده ایم ، و ما قطعاً راستگویانیم . ﴿۶۴﴾ پس پاسی از شب گذشته خانواده ات با خود بردار، (و از این جا) ببر ، و (خودت) به دنبال آنها برو ، و کسی از شما پشت سرش ننگرد ، و به آن جایی که فرمان یافته اید بروید. ﴿۶۵﴾ و ما این امر را به او(= لوط) وحی کردیم که همانا صبحگاهان همه ی آنها ریشه کن خواهند شد. ﴿۶۶﴾ و اهل شهر شادی کنان (به طرف خانه ی لوط) آمدند. ﴿۶۷﴾ (لوط) گفت:« به راستی اینها میهمانان من هستند ، پس مرا رسوا (و شرمنده) نکنید ، ﴿۶۸﴾ و از خدا بترسید و مرا خوار نسازید » . ﴿۶۹﴾ (آنها) گفتند:«مگر ما تو را از (مهمانی وحمایت) مردمان نهی نکرده بودیم ؟!» ﴿۷۰﴾

قَالَ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِيٓ إِن كُنتُمۡ فَٰعِلِينَ ﴿٧١﴾ لَعَمۡرُكَ
إِنَّهُمۡ لَفِي سَكۡرَتِهِمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلصَّيۡحَةُ
مُشۡرِقِينَ ﴿٧٣﴾ فَجَعَلۡنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمۡطَرۡنَا عَلَيۡهِمۡ
حِجَارَةٗ مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ
لِّلۡمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٖ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾ إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٧٧﴾ وَإِن كَانَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأَيۡكَةِ
لَظَٰلِمِينَ ﴿٧٨﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٖ مُّبِينٖ
﴿٧٩﴾ وَلَقَدۡ كَذَّبَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡحِجۡرِ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٨٠﴾
وَءَاتَيۡنَٰهُمۡ ءَايَٰتِنَا فَكَانُواْ عَنۡهَا مُعۡرِضِينَ ﴿٨١﴾ وَكَانُواْ
يَنۡحِتُونَ مِنَ ٱلۡجِبَالِ بُيُوتًا ءَامِنِينَ ﴿٨٢﴾
فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلصَّيۡحَةُ مُصۡبِحِينَ ﴿٨٣﴾ فَمَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم
مَّا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿٨٤﴾ وَمَا خَلَقۡنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۗ وَإِنَّ ٱلسَّاعَةَ
لَأٓتِيَةٞۖ فَٱصۡفَحِ ٱلصَّفۡحَ ٱلۡجَمِيلَ ﴿٨٥﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
ٱلۡخَلَّٰقُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٨٦﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَٰكَ سَبۡعٗا مِّنَ ٱلۡمَثَانِي
وَٱلۡقُرۡءَانَ ٱلۡعَظِيمَ ﴿٨٧﴾ لَا تَمُدَّنَّ عَيۡنَيۡكَ إِلَىٰ مَا
مَتَّعۡنَا بِهِۦٓ أَزۡوَٰجٗا مِّنۡهُمۡ وَلَا تَحۡزَنۡ عَلَيۡهِمۡ وَٱخۡفِضۡ
جَنَاحَكَ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَقُلۡ إِنِّيٓ أَنَا ٱلنَّذِيرُ
ٱلۡمُبِينُ ﴿٨٩﴾ كَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَى ٱلۡمُقۡتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

(لوط) گفت:«اینها دختران(قوم) من هستند ، (با آنها ازدواج کنید) اگر انجام دهنده ی کاری (مشروع) هستید» . ﴿۷۱﴾ سوگند به جان تو (ای پیامبر) که آنها در مستی خود سر گردانند . ﴿۷۲﴾ پس هنگام طلوع آفتاب صیحه (= بانگ مرگبار) آنها را فرو گرفت . ﴿۷۳﴾ آنگاه بالای آن (آبادیها) را پایین قرار دادیم . (و زیررو کردیم) و بر(سر) آنان سنگهای از سنگ گل بارانیدیم . ﴿۷٤﴾ بی گمان در این (سر گذشت) نشانه های برای هوشیاران است . ﴿۷۵﴾ و همانا آن (شهرهای ویرانه) بر سر راه (کاروانیان) پا برجاست . ﴿۷٦﴾ بی گمان در این نشانه ای برای مؤمنان است. ﴿۷۷﴾ و بی شک اصحاب أیکه (= قوم شعیب) ستمکار بودند. ﴿۷۸﴾ پس (ما) از آنها انتقام گرفتیم ، و (شهرهای ویرانه شده) این دو (قوم) بر سر راه آشکار است . ﴿۷۹﴾ و به راستی اصحاب حجر (= قوم ثمود) پیامبران را تکذیب کردند . ﴿۸۰﴾ و (ما) آیات خود را به آنها دادیم ، پس آنها از آنان روی گردان بودند. ﴿۸۱﴾ آنها با خاطری مطمئن و آسوده از کوهها خانه هایی (برای خود) می تراشیدند . ﴿۸۲﴾ پس صبحگاهان صیحه(= بانگ مرگبار) آنها را فرو گرفت . ﴿۸۳﴾ و آنچه را به دست آورده بودند (عذاب الهی را) از آنها دفع نکرد . ﴿۸٤﴾ و (ما) آسمانها و زمین و آنچه را که میان آن دو است ، جز به حق نیافریدیم ، و قیامت قطعاً خواهد آمد ، پس (ای پیامبر) بطرز شایسته ای گذشت کن (و از آنها صرف نظر فرما) ﴿۸۵﴾ بی گمان پروردگار تو ، همان آفریننده ی داناست . ﴿۸٦﴾ و به راستی (ما) به تو سبع المثانی (= سوره ی فاتحه) و قرآن عظیم دادیم . ﴿۸۷﴾ (پس) هرگز چشم خود را به (سوی) آنچه (از نعمتها ومتاع دنیوی) که گروههایی از آنان را از آن بهرمند ساخته ایم ، ندوز، وبر آنها غمگین نباش ، و بال (شفقت) خود را برای مؤمنان فرود آر (و نسبت به آنها فروتن باش) . ﴿۸۸﴾ و بگو: «همانا من هشدار دهنده ی آشکارم » . ﴿۸۹﴾ (و آنها را از عذابی بترسان) همانگونه که برتقسیم کنندگان (آیات الهی) نازل کردیم . ﴿۹۰﴾

ٱلَّذِينَ جَعَلُواْ ٱلۡقُرۡءَانَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَسۡـَٔلَنَّهُمۡ
أَجۡمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾ فَٱصۡدَعۡ بِمَا تُؤۡمَرُ
وَأَعۡرِضۡ عَنِ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيۡنَٰكَ
ٱلۡمُسۡتَهۡزِءِينَ ﴿٩٥﴾ ٱلَّذِينَ يَجۡعَلُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
ءَاخَرَۚ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَقَدۡ نَعۡلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ
صَدۡرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾ فَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ
ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٩٨﴾ وَٱعۡبُدۡ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأۡتِيَكَ ٱلۡيَقِينُ
﴿٩٩﴾

(همان) کسانی که قرآن را تقسیم (و بخش،بخش) کردند. ﴿۹۱﴾ پس سوگند به پروردگارت ، قطعاً (در قیامت) از همه آنها سؤال خواهیم کرد. ﴿۹۲﴾ از آنچه می کردند. ﴿۹۳﴾ پس (ای پیامبر!) به آنچه مأمور شده ای آشکارا ابلاغ کن ، و از مشرکان روی بگردان. ﴿۹٤﴾ بی گمان ما (شر) مسخره کنندگان را از تو دفع خواهیم کرد. ﴿۹٥﴾ کسانی که معبود دیگری با خدا قرار می دهند ، پس بزودی خواهند دانست . ﴿۹٦﴾ و به راستی ما می دانیم که سینه تو (ای پیامبر) از آنچه آنها می گویند تنگ می شود (و تو را آزرده و نا راحت می کند). ﴿۹۷﴾ پس به ستایش پروردگارت تسبیح گوی و از سجده کنندگان باش . ﴿۹۸﴾ و پروردگارت را عبادت کن تا هنگامی که یقین (= مرگ) به سراغت آید. ﴿۹۹﴾

سورة النحل

بسم الله الرحمن الرحيم

أَتَىٰٓ أَمۡرُ ٱللَّهِ فَلَا تَسۡتَعۡجِلُوهُۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا
يُشۡرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ بِٱلرُّوحِ مِنۡ أَمۡرِهِۦ عَلَىٰ
مَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرُوٓاْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠
فَٱتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۚ
تَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِن نُّطۡفَةٖ
فَإِذَا هُوَ خَصِيمٞ مُّبِينٞ ﴿٤﴾ وَٱلۡأَنۡعَٰمَ خَلَقَهَاۖ لَكُمۡ
فِيهَا دِفۡءٞ وَمَنَٰفِعُ وَمِنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿٥﴾ وَلَكُمۡ فِيهَا
جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسۡرَحُونَ ﴿٦﴾

سورۀ نحل

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

فرمان خدا فرا رسیده است ، پس برای آن شتاب نکنید ، او پاک وبرتر است از آنچه شریک او قرار می دهند . ﴿۱﴾ (خداوند) فرشتگان را با روح (= وحی) به فرمان خویش بر هرکس از بندگانش بخواهد نازل می کند ، (با این پیام) که (مردم را) هشدار دهید ، (و بگویید:) معبودی (به حق) جز من نیست ، پس از من بترسید . ﴿۲﴾ آسمانها و زمین را به حق آفرید ، از آنچه که شریکش می سازند برتر است . ﴿۳﴾ انسان را از نطفه آفرید ، آنگاه او (دشمنی) ستیزه جویی آشکار شده است . ﴿٤﴾ و چهار پایان را برای شما آفرید ، که در آنها پوشش (گرم) و منافع (دیگری) است ، و از(گوشت ، برخی) آنها می خورید . ﴿٥﴾ و در آنها برای شما (زینت و) زیبائی است ، چون شامگاهان (از صحرا) باز می گردانید، وچون صبحگاهان (به صحرا) می فرستید . ﴿٦﴾

وَتَحۡمِلُ أَثۡقَالَكُمۡ إِلَىٰ بَلَدٖ لَّمۡ تَكُونُواْ بَٰلِغِيهِ إِلَّا
بِشِقِّ ٱلۡأَنفُسِۚ إِنَّ رَبَّكُمۡ لَرَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿٧﴾
وَٱلۡخَيۡلَ وَٱلۡبِغَالَ وَٱلۡحَمِيرَ لِتَرۡكَبُوهَا وَزِينَةٗۚ وَيَخۡلُقُ
مَا لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٨﴾ وَعَلَى ٱللَّهِ قَصۡدُ ٱلسَّبِيلِ وَمِنۡهَا
جَآئِرٞۚ وَلَوۡ شَآءَ لَهَدَىٰكُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٩﴾ هُوَ
ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗۖ لَّكُم مِّنۡهُ شَرَابٞ
وَمِنۡهُ شَجَرٞ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾ يُنۢبِتُ لَكُم بِهِ
ٱلزَّرۡعَ وَٱلزَّيۡتُونَ وَٱلنَّخِيلَ وَٱلۡأَعۡنَٰبَ وَمِن
كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ
وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ وَٱلنُّجُومُ مُسَخَّرَٰتُۢ بِأَمۡرِهِۦٓۗ
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿١٢﴾ وَمَا
ذَرَأَ لَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُخۡتَلِفًا أَلۡوَٰنُهُۥٓۗ إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾ وَهُوَ
ٱلَّذِي سَخَّرَ ٱلۡبَحۡرَ لِتَأۡكُلُواْ مِنۡهُ لَحۡمٗا طَرِيّٗا
وَتَسۡتَخۡرِجُواْ مِنۡهُ حِلۡيَةٗ تَلۡبَسُونَهَاۖ وَتَرَى ٱلۡفُلۡكَ
مَوَاخِرَ فِيهِ وَلِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ
تَشۡكُرُونَ ﴿١٤﴾

و (آنها) بارهای سنگین شما را به شهری که جز با رنج و مشقت زیاد ، به آن نمی رسیدید ، حمل می کنند ، بی گمان پروردگارتان روؤف مهربان است . ﴿۷﴾ و (همچنین) اسبان واستران و خران را (آفرید) تا برآنها سوار شوید ، و (نیز برای شما) زینت است ، و چیزهایی را می آفریند که نمی دانید . ﴿۸﴾ و برخداست که راه راست را (به بند گانش) بنمایاند ، و برخی از آن راهها بیراهه (و کج) است ، و اگر می خواست همه ی شما را هدایت می کرد . ﴿۹﴾ او کسی است که از آسمان برایتان آبی نازل کرد ، که از آن (آب) آشامیدنی است ، و از آن (گیاهان و) درختانی (می روید) که (حیوانات خود را) در آن می چرانید . ﴿۱۰﴾ (خداوند) با آن (آب) برای شما زراعت و زیتون و (درختان) خرما و تاکستانها ، و از همه نوع میوه ها می رویاند. بی گمان در این نشانه ای است برای گروهی که اندیشه می کنند . ﴿۱۱﴾ و شب و روز و خورشید و ماه را برای شما مسخر کرد ، و ستارگان (نیز) به فرمان او مسخر هستند ، بی تردید در این نشانه ای است برای گروهی که خرد می ورزند . ﴿۱۲﴾ و (همچنین مسخر گرداند) آنچه را که برای شما در زمین به رنگهای گوناگون آفرید ، مسلماً در این نشانه ای است برای گروهی که پند می پذیرند. ﴿۱۳﴾ و او کسی است که دریا را مسخر ساخت ، تا از آن گوشت تازه بخورید ، و زینتی (مانند مروارید) که آن را بپوشید؛ بیرون آرید ، و کشتیها را می بینی که در آن روانند (و سینه ی دریا را می شکافند) و تا از فضل او (= خداوند) روزی بجویید ، و باشد که شکر گزارید. ﴿۱۴﴾

وَأَلْقَىٰ فِي ٱلْأَرْضِ رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَٰرًا
وَسُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَٰمَٰتٍ ۚ وَبِٱلنَّجْمِ
هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَن يَخْلُقُ كَمَن لَّا يَخْلُقُ ۗ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِن تَعُدُّوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ لَا
تُحْصُوهَآ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ
مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾ وَٱلَّذِينَ
يَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ
يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْوَٰتٌ غَيْرُ أَحْيَآءٍ ۖ وَمَا يَشْعُرُونَ
أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَٰحِدٌ ۚ فَٱلَّذِينَ
لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ قُلُوبُهُم مُّنكِرَةٌ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ
﴿٢٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا
يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾ وَإِذَا
قِيلَ لَهُم مَّاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمْ ۙ قَالُوٓا۟ أَسَٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ
﴿٢٤﴾ لِيَحْمِلُوٓا۟ أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۙ وَمِنْ
أَوْزَارِ ٱلَّذِينَ يُضِلُّونَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ أَلَا سَآءَ مَا
يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾ قَدْ مَكَرَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ
فَأَتَى ٱللَّهُ بُنْيَٰنَهُم مِّنَ ٱلْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ
ٱلسَّقْفُ مِن فَوْقِهِمْ وَأَتَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا
يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

و در زمین کوههای استوار (و محکمی) افکند ، که مبادا شما را بلرزاند ، و نهرها و راهها (پدید آورد) شاید هدایت شوید . ﴿۱۵﴾ و (نیز) نشانه ها (قرار داد) و (در هنگام شب) بوسیله ستارگان راه می یابند . ﴿۱۶﴾ آیا کسی که می آفریند ، مانند کسی است که نمی آفریند ؟! آیا پند نمی گیرید ؟! ﴿۱۷﴾ و اگر (بخواهید) نعمت (های) خدا را بشمارید ، نمی توانید آن را بشمارید ، بی تردید خداوند آمرزنده ی مهربان است . ﴿۱۸﴾ و خداوند آنچه را پنهان می دارید، و آنچه را آشکار می کنید ؛ می داند . ﴿۱۹﴾ و آنهایی را که به جای الله (به خدایی) می خوانند؛ چیزی را نمی آفرینند ، و خودشان (نیز) آفریده می شوند . ﴿۲۰﴾ (آنها) مردگانی هستند غیر زنده ، و نمی دانند در چه زمانی برانگیخته می شوند . ﴿۲۱﴾ معبود شما ، معبودی یگانه است ، پس کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند ، دلهایشان (حق را) انکار کند ، و خودشان مستکبرند . ﴿۲۲﴾ قطعاً آنچه را پنهان می دارند ، وآنچه را آشکار می کنند ؛ می داند ، بی گمان اومستکبران را دوست ندارد . ﴿۲۳﴾ و چون به آنها گفته شود :« پروردگارتان چه چیز نازل کرده است ؟ » گویند: «افسانه های پیشینیان» . ﴿۲۴﴾ تا در روز قیامت بار گناهان خود را بطور کامل بر دوش کشند ، و (نیز) بخشی از گناهان کسانی را که به نادانی گمراهشان می سازند ، آگاه باشید ، چه بد است آنچه بر دوش می کشند . ﴿۲۵﴾ به راستی کسانی که پیش از ایشان بودند (نیز) مکر ورزیدند ، پس خداوند بنیاد شان را از اساس وپایه ویران کرد ، که سقف از بالا بر سرشان فرو ریخت ، و عذاب (الهی) ازآنجای که نمی دانستند به سراغشان آمد . ﴿۲۶﴾

ثُمَّ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يُخۡزِيهِمۡ وَيَقُولُ أَيۡنَ شُرَكَآءِيَ
ٱلَّذِينَ كُنتُمۡ تُشَٰٓقُّونَ فِيهِمۡۚ قَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ
ٱلۡعِلۡمَ إِنَّ ٱلۡخِزۡيَ ٱلۡيَوۡمَ وَٱلسُّوٓءَ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ
﴿٢٧﴾ ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ ظَالِمِيٓ أَنفُسِهِمۡۖ
فَأَلۡقَوُاْ ٱلسَّلَمَ مَا كُنَّا نَعۡمَلُ مِن سُوٓءِۭۚ بَلَىٰٓ إِنَّ ٱللَّهَ
عَلِيمُۢ بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٢٨﴾ فَٱدۡخُلُوٓاْ أَبۡوَٰبَ
جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ فَلَبِئۡسَ مَثۡوَى ٱلۡمُتَكَبِّرِينَ
﴿٢٩﴾ ۞ وَقِيلَ لِلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ مَاذَآ أَنزَلَ رَبُّكُمۡۚ قَالُواْ
خَيۡرٗاۗ لِّلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ فِي هَٰذِهِ ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٞۚ
وَلَدَارُ ٱلۡأٓخِرَةِ خَيۡرٞۚ وَلَنِعۡمَ دَارُ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾
جَنَّٰتُ عَدۡنٖ يَدۡخُلُونَهَا تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ لَهُمۡ
فِيهَا مَا يَشَآءُونَۚ كَذَٰلِكَ يَجۡزِي ٱللَّهُ ٱلۡمُتَّقِينَ
﴿٣١﴾ ٱلَّذِينَ تَتَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ طَيِّبِينَۙ يَقُولُونَ
سَلَٰمٌ عَلَيۡكُمُ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٣٢﴾
هَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّآ أَن تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ يَأۡتِيَ أَمۡرُ
رَبِّكَۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ وَمَا ظَلَمَهُمُ
ٱللَّهُ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٣٣﴾
فَأَصَابَهُمۡ سَيِّـَٔاتُ مَا عَمِلُواْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ
بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٣٤﴾

آنگاه روز قیامت (خداوند) آنها را رسوا می سازد ، می فرماید :«آن شریکان (دروغین) من ، (آن) کسانی که شما در باره ی آنها (با پیامبران) دشمنی (و مجادله) می کردید ، کجا هستند ؟! کسانی که به آنها علم داده شده گویند :«همانا رسوایی و سختی امروز بر کافران است » . ﴿۲۷﴾ (همان) کسانی که فرشتگان (عذاب) جانشان را می گیرند ، در حالی که به خود ستم کرده بودند ، پس سر تسلیم فرود می آورند (و گویند :) ما هیچ (کار) بدی انجام نمی دادیم ، آری ، مسلماً خداوند به آنچه انجام می دادید؛ داناست . ﴿۲۸﴾ پس از درهای جهنم داخل شوید در حالی که جاودانه در آن خواهید بود ، چه بد است جایگاه مستکبران . ﴿۲۹﴾ و به که کسانی پرهیزگاری نمودند، گفته شد: « پروردگارتان چه چیز نازل کرده است ؟ » گویند :«خیر (و هدایت را)». برای کسانی که نیکی کردند ، در این دنیا نیکی است ، و قطعاً سرای آخرت (بسی) بهتر است ، و چه خوب است سرای پرهیزگاران. ﴿۳۰﴾ باغهایی (از بهشت) جاویدان است ، که به در آیند، نهرها از زیر (درختان) آن جاری است ، در آنجا هر چه بخواهند برای شان (مهیا) است ، این گونه خداوند پرهیزگاران را پاداش می دهد . ﴿۳۱﴾ (همان) کسانی که فرشتگان (رحمت) جانشان را می گیرند ، در حالی که پاکند ، (به آنها) می گویند:« سلام بر شما ، به خاطر آنچه که می کردید به بهشت وارد شوید ». ﴿۳۲﴾ آیا (کافران) جز این انتظار دارند که فرشتگان (برای گرفتن جانشان) به سراغ آنها بیایند ، یا فرمان پروردگارت (برای عذابشان) فرا رسد ، کسانی که پیش از آنها بودند (نیز) چنین کردند ، و خداوند به آنها ستم نکرد ، لیکن آنها به خویشتن ستم می کردند . ﴿۳۳﴾ پس بدیهای آنچه را که می کردند به آنها رسید ، و آنچه به آن مسخره می کردند ، برآنان فرود آمد . ﴿۳٤﴾

وَقَالَ ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ لَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ مَا عَبَدۡنَا مِن
دُونِهِۦ مِن شَيۡءٖ نَّحۡنُ وَلَآ ءَابَآؤُنَا وَلَا حَرَّمۡنَا مِن
دُونِهِۦ مِن شَيۡءٖۚ كَذَٰلِكَ فَعَلَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۚ
فَهَلۡ عَلَى ٱلرُّسُلِ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدۡ
بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ
وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَۖ فَمِنۡهُم مَّنۡ هَدَى ٱللَّهُ وَمِنۡهُم
مَّنۡ حَقَّتۡ عَلَيۡهِ ٱلضَّلَٰلَةُۚ فَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ
فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ إِن
تَحۡرِصۡ عَلَىٰ هُدَىٰهُمۡ فَإِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَن يُضِلُّۖ
وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ
أَيۡمَٰنِهِمۡۙ لَا يَبۡعَثُ ٱللَّهُ مَن يَمُوتُۚ بَلَىٰ وَعۡدًا عَلَيۡهِ
حَقًّا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٨﴾
لِيُبَيِّنَ لَهُمُ ٱلَّذِي يَخۡتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعۡلَمَ ٱلَّذِينَ
كَفَرُوٓاْ أَنَّهُمۡ كَانُواْ كَٰذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوۡلُنَا لِشَيۡءٍ
إِذَآ أَرَدۡنَٰهُ أَن نَّقُولَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾ وَٱلَّذِينَ
هَاجَرُواْ فِي ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا ظُلِمُواْ لَنُبَوِّئَنَّهُمۡ فِي
ٱلدُّنۡيَا حَسَنَةٗۖ وَلَأَجۡرُ ٱلۡأٓخِرَةِ أَكۡبَرُۚ لَوۡ كَانُواْ
يَعۡلَمُونَ ﴿٤١﴾ ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ
﴿٤٢﴾

و کسانی که شرک ورزیدند گفتند : «اگر خدا می خواست ، نه ما و نه پدرانمان ، غیر از او هیچ چیزی را پرستش نمی کردیم ، و نه چیزی را بدون فرمان او حرام می ساختیم » کسانی که پیش از آنها بودند (نیز) چنین کردند، پس آیا بر پیامبران جز ابلاغ آشکار (مسئولیت دیگری) هست ؟ ﴿۳۵﴾ یقیناً ما در (میان) هر امتی پیامبری را فرستادیم که :«خدای یکتا را بپرستید ، و از طاغوت اجتناب کنید » . پس خداوند بعضی از آنان را هدایت کرد و بر بعضی از آنان گمراهی محقق گشت ، پس در زمین بگردید ، آنگاه بنگرید عاقبت تکذیب کنندگان چگونه بود . ﴿۳۶﴾ (ای پیامبر!) هر اندازه بر هدایت آنها حریص باشی (سودی ندارد ، زیرا که) خداوند کسی را که گمراه کرده است ، هدایت نمی کند، و آنها یاورانی ندارند . ﴿۳۷﴾ و آنها با شدید ترین سوگند هایشان به خداوند سوگند یاد کردند که :«خداوند کسی را که می میرد، بر نمی انگیزد ! » آری (این) وعده ی قطعی بر اوست (که همه ی مردگان را بر می انگیزد) ولی بیشتر مردم نمی دانند . ﴿۳۸﴾ تا آنچه را که درآن اختلاف می کردند برای شان روشن سازد، و تا کسانی که کافر شدند ، بدانند که آنها دروغگو بوده اند . ﴿۳۹﴾ فرمان ما به هر چیزکه چون اراده اش کنیم ، فقط این است که به او گوییم :«موجود باش » پس (بلا فاصله) موجود می شود. ﴿۴۰﴾ و کسانی که پس از آن که ستم دیدند، در راه خدا هجرت کردند ، یقیناً در این دنیا جایگاه خوبی خواهیم داد ، و مسلماً پاداش آخرت بزرگتر است ، ای کاش می دانستند . ﴿۴۱﴾ (همان) کسانی که صبر کردند ، و (تنها) بر پروردگارشان توکل می کنند . ﴿۴۲﴾

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِمۡۖ
فَسۡـَٔلُوٓاْ أَهۡلَ ٱلذِّكۡرِ إِن كُنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٤٣﴾
بِٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلزُّبُرِۗ وَأَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلذِّكۡرَ لِتُبَيِّنَ
لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيۡهِمۡ وَلَعَلَّهُمۡ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾
أَفَأَمِنَ ٱلَّذِينَ مَكَرُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَخۡسِفَ ٱللَّهُ بِهِمُ
ٱلۡأَرۡضَ أَوۡ يَأۡتِيَهُمُ ٱلۡعَذَابُ مِنۡ حَيۡثُ لَا يَشۡعُرُونَ
﴿٤٥﴾ أَوۡ يَأۡخُذَهُمۡ فِي تَقَلُّبِهِمۡ فَمَا هُم بِمُعۡجِزِينَ
﴿٤٦﴾ أَوۡ يَأۡخُذَهُمۡ عَلَىٰ تَخَوُّفٖ فَإِنَّ رَبَّكُمۡ لَرَءُوفٞ
رَّحِيمٌ ﴿٤٧﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَىٰ مَا خَلَقَ ٱللَّهُ مِن شَيۡءٖ
يَتَفَيَّؤُاْ ظِلَٰلُهُۥ عَنِ ٱلۡيَمِينِ وَٱلشَّمَآئِلِ سُجَّدٗا لِّلَّهِ
وَهُمۡ دَٰخِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَلِلَّهِ يَسۡجُدُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ مِن دَآبَّةٖ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَهُمۡ لَا
يَسۡتَكۡبِرُونَ ﴿٤٩﴾ يَخَافُونَ رَبَّهُم مِّن فَوۡقِهِمۡ وَيَفۡعَلُونَ
مَا يُؤۡمَرُونَ ۩ ﴿٥٠﴾ ۞ وَقَالَ ٱللَّهُ لَا تَتَّخِذُوٓاْ إِلَٰهَيۡنِ
ٱثۡنَيۡنِۖ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ فَإِيَّٰيَ فَٱرۡهَبُونِ ﴿٥١﴾
وَلَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَلَهُ ٱلدِّينُ وَاصِبًاۚ
أَفَغَيۡرَ ٱللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾ وَمَا بِكُم مِّن نِّعۡمَةٖ فَمِنَ ٱللَّهِۖ
ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ فَإِلَيۡهِ تَجۡـَٔرُونَ ﴿٥٣﴾ ثُمَّ إِذَا
كَشَفَ ٱلضُّرَّ عَنكُمۡ إِذَا فَرِيقٞ مِّنكُم بِرَبِّهِمۡ يُشۡرِكُونَ
﴿٥٤﴾

وپیش از تو (ای پیامبر) جز مردانی که به آنها وحی می کردیم نفرستادیم ، پس (ای مردم) اگر نمی دانید از (آگاهان) اهل کتاب بپرسید . ﴿٤٣﴾ (که آنها را) با دلایل روشن و کتابها (فرستادیم) و (ما این) قرآن را بر تو نازل کردیم تا برای مردم روشن سازی ، آنچه را که به سوی آنها نازل شده است ، و باشد که آنها بیندیشند. ﴿٤٤﴾ آیا کسانی که بد اندیشی (و توطئه) کردند ، (از این) ایمن هستند که خدا (همه ی) آنها را در زمین فرو برد ، و یا عذاب (الهی) از جایی که نمی دانند ، به سراغشان بیاید ؟! ﴿٤٥﴾ یا (آن که) به هنگام رفت و آمدشان (گریبان) آنها را بگیرد ، پس نتوانند که (ما را ناتوان کنند و) بگریزند . ﴿٤٦﴾ یا (آن که) آنان رادر حال ترس (و وحشت) بگیرد ، پس بی تردید پروردگارشما روؤف مهربان است . ﴿٤٧﴾ آیا آنها به چیزهای که خداوند آفریده است نمی نگرند که (چگونه) سایه هایش از راست و چپ سجده کنان برای خداوند در حرکتند ، و آنها (عاجز و) فروتن هستند ؟! ﴿٤٨﴾ و آنچه در آسمانها و آنچه در زمین از جنبندگان وجود دارد، و (نیز) فرشتگان؛ برای خدا سجده می کنند، و آنان تکبر نمی ورزند . ﴿٤٩﴾ آنها از پروردگارشان که بر فرازشان است ، می ترسند، و آنچه فرمان می یابند ، انجام دهند . ﴿٥٠﴾ و خداوند فرمود :« دو معبود را نگیرید ، فقط او معبود یگانه است ، پس (تنها) از من بترسید » . ﴿٥١﴾ و آنچه در آسمانها و زمین است از آن اوست ، و (نیز) دین (و پرستش) ابدی از آن اوست، آیا از غیر خدا می ترسید ؟! ﴿٥٢﴾ آنچه از نعمت دارید ، پس (همه) از (جانب) خداوند است ، سپس هنگامی که نا راحتی به شما رسد ، باز به سوی او زاری می کنید . ﴿٥٣﴾ سپس هنگامی که آن ناراحتی را از شما بر طرف ساخت ، آنگاه گروهی از شما به پروردگارشان شرک می آورند . ﴿٥٤﴾

لِيَكْفُرُوا۟ بِمَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوا۟ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾
وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَٰهُمْ ۗ تَٱللَّهِ
لَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ ٱلْبَنَٰتِ
سُبْحَٰنَهُۥ ۙ وَلَهُم مَّا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم
بِٱلْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُۥ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَٰرَىٰ مِنَ
ٱلْقَوْمِ مِن سُوٓءِ مَا بُشِّرَ بِهِۦٓ ۚ أَيُمْسِكُهُۥ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ
يَدُسُّهُۥ فِى ٱلتُّرَابِ ۗ أَلَا سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا
يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ مَثَلُ ٱلسَّوْءِ ۖ وَلِلَّهِ ٱلْمَثَلُ ٱلْأَعْلَىٰ ۚ وَهُوَ
ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَوْ يُؤَاخِذُ ٱللَّهُ ٱلنَّاسَ بِظُلْمِهِم مَّا
تَرَكَ عَلَيْهَا مِن دَآبَّةٍ وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ
فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَـْٔخِرُونَ سَاعَةً ۖ وَلَا
يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ
وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ ٱلْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ ٱلْحُسْنَىٰ ۖ لَا جَرَمَ
أَنَّ لَهُمُ ٱلنَّارَ وَأَنَّهُم مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَٱللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰٓ
أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَعْمَٰلَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ
ٱلْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَآ أَنزَلْنَا عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ
إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ ٱلَّذِى ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ ۙ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

تا آنچه را که به آنها دادایم کفران کنند ، پس (چند روزی) بهره گیرید ، که بزودی خواهید دانست . ﴿۵۵﴾ و آنها برای چیزی (= بتانی) که نمی دانند ، سهمی از آنچه روزیشان داده ایم قرار می دهند ، به خدا سو گند، البته از آنچه افترا می بندید، باز خواست خواهید شد . ﴿۵۶﴾ و (آنها) برای خدا دختران قرار می دهند ، - او منزه است - و برای خودشان آنچه را میل دارند . ﴿۵۷﴾ و هرگاه به یکی از آنها به (تولد) دختر بشار دهند ، چهره اش سیاه می شود در حالی که او خشم خود را فرو می خورد . ﴿۵۸﴾ و به سبب بشارت بدی که به او داده شده ، از قوم (خود) پنهان می شود (می اندیشد که) آیا با خواری او را نگه دارد یا در خاک پنهانش کند ؟! آگاه باشید آنچه را که حکم می کنند ، بد (حکمی) است. ﴿۵۹﴾ برای کسانی که به (سرای) آخرت ایمان ندارند ، مثل (و صفت) بد است . و برای خداوند صفت برتر (و عالی) است ، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۶۰﴾ و اگر خداوند مردم را به (خاطر) ستمشان مؤاخذه می کرد ، هیچ جنبنده ای بر روی آن (= زمین) باقی نمی گذارد ، و لیکن آنها را تا زمان معین مهلت می دهد ، پس هنگامی که اجلشان فرا رسد ، نه ساعتی تأخیر می کنند و نه ساعتی پیشی می گیرند . ﴿۶۱﴾ و (آنها) برای خدا چیزهایی قرار می دهند که خودشان (از آن) کراهت دارند ، و زبانهایشان (سخن) دروغ بیان می کند که نیکیها از آن ایشان است، بی تردید برای آنان آتش (جهنم) است ، و قطعاً آنها از پیشگامان (جهنم) هستند . ﴿۶۲﴾ (ای پیامبر!) به خدا سوگند که به سوی امتهای پیش از تو (پیامبرانی) فرستادیم ، پس شیطان اعمالشان را برای آنها بیا راست ، لذا امروز او دوست (و یاور) شان است ، و عذاب درد ناکی برای آنهاست . ﴿۶۳﴾ و (ای پیامبر! ما) کتاب (قرآن) را بر تو نازل نکردیم؛ مگر برای اینکه آنچه را که در آن اختلاف کردند ، برای آنها روشن سازی ، و (نیز) مایه ی هدایت ورحمت برای گروهی که ایمان می آورند؛ باشد. ﴿۶۴﴾

وَٱللَّهُ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَحۡيَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَآۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَسۡمَعُونَ ﴿٦٥﴾ وَإِنَّ لَكُمۡ فِي ٱلۡأَنۡعَٰمِ لَعِبۡرَةٗۖ نُّسۡقِيكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِۦ مِنۢ بَيۡنِ فَرۡثٖ وَدَمٖ لَّبَنًا خَالِصٗا سَآئِغٗا لِّلشَّٰرِبِينَ ﴿٦٦﴾ وَمِن ثَمَرَٰتِ ٱلنَّخِيلِ وَٱلۡأَعۡنَٰبِ تَتَّخِذُونَ مِنۡهُ سَكَرٗا وَرِزۡقًا حَسَنًاۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَأَوۡحَىٰ رَبُّكَ إِلَى ٱلنَّحۡلِ أَنِ ٱتَّخِذِي مِنَ ٱلۡجِبَالِ بُيُوتٗا وَمِنَ ٱلشَّجَرِ وَمِمَّا يَعۡرِشُونَ ﴿٦٨﴾ ثُمَّ كُلِي مِن كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ فَٱسۡلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلٗاۚ يَخۡرُجُ مِنۢ بُطُونِهَا شَرَابٞ مُّخۡتَلِفٌ أَلۡوَٰنُهُۥ فِيهِ شِفَآءٞ لِّلنَّاسِۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُمۡ ثُمَّ يَتَوَفَّىٰكُمۡۚ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰٓ أَرۡذَلِ ٱلۡعُمُرِ لِكَيۡ لَا يَعۡلَمَ بَعۡدَ عِلۡمٖ شَيۡـًٔاۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٞ قَدِيرٞ ﴿٧٠﴾ وَٱللَّهُ فَضَّلَ بَعۡضَكُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖ فِي ٱلرِّزۡقِۚ فَمَا ٱلَّذِينَ فُضِّلُواْ بِرَآدِّي رِزۡقِهِمۡ عَلَىٰ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُمۡ فَهُمۡ فِيهِ سَوَآءٌۚ أَفَبِنِعۡمَةِ ٱللَّهِ يَجۡحَدُونَ ﴿٧١﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنۡ أَنفُسِكُمۡ أَزۡوَٰجٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّنۡ أَزۡوَٰجِكُم بَنِينَ وَحَفَدَةٗ وَرَزَقَكُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِۚ أَفَبِٱلۡبَٰطِلِ يُؤۡمِنُونَ وَبِنِعۡمَتِ ٱللَّهِ هُمۡ يَكۡفُرُونَ ﴿٧٢﴾

و خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد ، پس با آن زمین را بعد از مردنش زنده گرداند . بی گمان در این ، نشانه ای است برای گروهی که می شنوند . ﴿٦٥﴾ و همانا در (وجود) چهار پایان برای شما عبرتی است ، از آنچه در شکم آنها ، از میان سرگین و خون ، شیر خالص که برای نوشندگان گوارا است، به شما می نوشانیم. ﴿٦٦﴾ و (نیز) از میوه های در ختان خرما و انگور، مسکرات (نا پاک) و روزی خوب (و پاکیزه) می گیرید . بی گمان در این نشانه ای است برای گروهی که خرد می ورزند . ﴿٦٧﴾ و پروردگار تو به زنبور عسل الهام کرد که :«از کوهها و درختان و داربستهایی که (مردم) می سازند ، خانه هایی برگزین ، ﴿٦٨﴾ آنگاه از (شیره ی) تمام میوه ها (و گلها) بخور ، سپس راههای هموار پروردگارت را بپیما » از شکم آنها ، نوشیدنی با رنگهای گوناگون بیرون می آید که در آن شفا برای مردم است. بی شک در این نشانه ای است برای گروهی که می اندیشند . ﴿٦٩﴾ و خداوند شما را آفرید ، سپس می میراند، و بعضی از شما به پیری و (فرتوتی) می رساند ، تا بعد از علم (وآگاهی) چیزی نداند (و همه را فراموش کند) بی گمان خداوند دانای تواناست . ﴿٧٠﴾ و خداوند برخی از شما را بر برخی (دیگر) در روزی برتری داده است ، پس کسانی که برتری داده شده اند، حاضر نیستند از روزی خود به بردگانشان بدهند ، تا همگی در آن برابر شوند ، آیا آنها نعمت خدا را انکار می کند ؟! ﴿٧١﴾ و خداوند برای شما از (جنس) خودتان همسرانی قرار داد ، و از همسرانتان برای شما فرزندان و نوادگان پدید آورد ، و از پاکیزه ها به شما روزی داد ، آیا به باطل ایمان می آورند ، و به نعمت خدا آنها کفر می ورزند ؟! ﴿٧٢﴾

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ شَيْـًٔا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾ فَلَا تَضْرِبُوا۟ لِلَّهِ ٱلْأَمْثَالَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾ ۞ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَّمْلُوكًا لَّا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَىْءٍ وَمَن رَّزَقْنَٰهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا ۖ هَلْ يَسْتَوُۥنَ ۚ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَآ أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَىْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوْلَىٰهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُّ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ ۖ هَلْ يَسْتَوِى هُوَ وَمَن يَأْمُرُ بِٱلْعَدْلِ ۙ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾ وَلِلَّهِ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَمَآ أَمْرُ ٱلسَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ ٱلْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾ وَٱللَّهُ أَخْرَجَكُم مِّنۢ بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْـًٔا وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۙ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ أَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَى ٱلطَّيْرِ مُسَخَّرَٰتٍ فِى جَوِّ ٱلسَّمَآءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا ٱللَّهُ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

و آنها غیر از خدا ، چیزی را می پرستند که هیچ روزی را برای آنها از آسمانها و زمین در اختیار ندارند ، و (هرگز) نمی توانند . ﴿۷۳﴾ پس برای خدا مثلها مزنید ، یقیناً خداوند می داند ، و شما نمی دانید . ﴿۷٤﴾ خداوند مثلی زده : برده ی مملوکی را که بر هیچ چیز توانا نیست ، و کسی را که از جانب خود ، روزی نیکو بخشیده ایم ، پس او پنهان و آشکار از آن (روزی) انفاق می کند ، آیا (این دو نفر) برابرند ؟! ستایش مخصوص خداست ، بلکه بیشترشان نمی دانند. ﴿۷۵﴾ و خداوند مثل (دیگری) زده است : دو مرد را ، که یکی از آن دو ،گنگ است ، و بر هیچ چیزی توانا نیست ، سر بار صاحب (و مولای) خود است ، هر کجا او را بفرستد ، هیچ خیری را نمی آورد .(و مأموریتش را خوب انجام نمی دهد). آیا او و کسی که به عدل فرمان می دهد ، و خود بر راه مستقیم قرار دارد ، برابر است ؟! ﴿۷٦﴾ (علم) غیب آسمانها و زمین از آن خداست (و تنها او همه را می داند) و امر قیامت مانند چشم برهم زدن و یا از آن هم نزدیکتر است ، بی گمان خداوند بر همه چیز تواناست . ﴿۷۷﴾ و خداوند شما را از شکم مادرانتان بیرون آورد ، در حالی که هیچ چیز نمی دانستید ، و برای شما گوش و دیدگان و دلها پدید آورد ، شاید سپاس گزارید . ﴿۷۸﴾ آیا آنها به پرندگانی که درجوّ آسمان مسخر (فرمان خدا) هستند ، نمی نگرند ، مسلماً در این (امر) نشانه هایی است برای گروهی که ایمان می آورند . ﴿۷۹﴾

وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّنۢ بُيُوتِكُمۡ سَكَنٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّن جُلُودِ ٱلۡأَنۡعَٰمِ بُيُوتٗا تَسۡتَخِفُّونَهَا يَوۡمَ ظَعۡنِكُمۡ وَيَوۡمَ إِقَامَتِكُمۡ ۙ وَمِنۡ أَصۡوَافِهَا وَأَوۡبَارِهَا وَأَشۡعَارِهَآ أَثَٰثٗا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٖ ﴿٨٠﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّمَّا خَلَقَ ظِلَٰلٗا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ ٱلۡجِبَالِ أَكۡنَٰنٗا وَجَعَلَ لَكُمۡ سَرَٰبِيلَ تَقِيكُمُ ٱلۡحَرَّ وَسَرَٰبِيلَ تَقِيكُم بَأۡسَكُمۡۚ كَذَٰلِكَ يُتِمُّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تُسۡلِمُونَ ﴿٨١﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَإِنَّمَا عَلَيۡكَ ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿٨٢﴾ يَعۡرِفُونَ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ ثُمَّ يُنكِرُونَهَا وَأَكۡثَرُهُمُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٣﴾ وَيَوۡمَ نَبۡعَثُ مِن كُلِّ أُمَّةٖ شَهِيدٗا ثُمَّ لَا يُؤۡذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُواْ وَلَا هُمۡ يُسۡتَعۡتَبُونَ ﴿٨٤﴾ وَإِذَا رَءَا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ ٱلۡعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُمۡ وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾ وَإِذَا رَءَا ٱلَّذِينَ أَشۡرَكُواْ شُرَكَآءَهُمۡ قَالُواْ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ شُرَكَآؤُنَا ٱلَّذِينَ كُنَّا نَدۡعُواْ مِن دُونِكَۖ فَأَلۡقَوۡاْ إِلَيۡهِمُ ٱلۡقَوۡلَ إِنَّكُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿٨٦﴾ وَأَلۡقَوۡاْ إِلَى ٱللَّهِ يَوۡمَئِذٍ ٱلسَّلَمَۖ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٨٧﴾

و خداوند برای شما از خانه هایتان جای آرامش (و سکونت) قرار داد ، و از پوست چهار پایان (نیز) برای شما خانه هایی (= خیمه هایی) قرار داد که آن را در روز کوچ کردنتان و روز اقامتتان سبک می یابید (و به آسانی آن را جا به جا می کنید) و از پشمهایش و کرکهایش و موهایش اثاثیه (خانه) و متاع (و اسباب و وسایل زندگی) تا مدت معینی (برایتان) قرار داد . ﴿۸۰﴾ و (نیز) خداوند از آنچه آفریده است سایه هایی برای شما قرار داده ، و از کوهها پناهگاهایی برای شما قرار داده است، و برای شما جامه هایی برای شما قرار داد که شما را از از گرما (و سرما) حفظ می کند ، و جامه هایی که شما را در (هنگام) جنگ (و درگیری) مصون می دارد . این گونه (خداوند) نعمتهایش را بر شما تمام می کند ، باشد که تسلیم (فرمان او) شوید . ﴿۸۱﴾ پس (ای پیامبر!) اگر (آنها) روی گرداندند ؛ جزاین نیست که بر (عهده ی) تو ابلاغ آشکار است . ﴿۸۲﴾ (آنها) نعمت خدا را می شناسند ، سپس انکارش می کنند ، و بیشترشان کافرند . ﴿۸۳﴾ و روزی که از هر امتی گواهی (بر آنان) بر می انگیزیم ، آنگاه به کسانی که کافر شدند ، اجازه ی (سخن گفتن) داده نمی شود ، و نه از آنها تقاضای توبه (و عذر خواهی) می شود. ﴿۸٤﴾ و کسانی که ستم کردند ، هنگامی که عذاب را ببینند ، پس نه از (عذاب) آنها کاسته می شود ، و نه آنها مهلت می یابند . ﴿۸۵﴾ و کسانی که شرک ورزیدند هنگامی که شریکان (= معبودهایی خود ساخته) خود را ببینند ، می گویند :«پروردگارا ! اینان شریکان (و معبودان) ما هستند ، کسانی که ما به جای تو می خواندیم». آنگاه (معبودانشان) به آنها پاسخ می دهند :«به راستی که شما دروغگو هستید » ﴿۸٦﴾ و در آن روز (همگی) در پیشگاه خدا تسلیم شوند ، و(تمام) آنچه را افتراء می بستند ، از (نظر) آنان گم (و نابود) شوند. ﴿۸۷﴾

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ زِدۡنَٰهُمۡ عَذَابٗا فَوۡقَ ٱلۡعَذَابِ بِمَا كَانُواْ يُفۡسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوۡمَ نَبۡعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٖ شَهِيدًا عَلَيۡهِم مِّنۡ أَنفُسِهِمۡۖ وَجِئۡنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَىٰ هَٰٓؤُلَآءِۚ وَنَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ تِبۡيَٰنٗا لِّكُلِّ شَيۡءٖ وَهُدٗى وَرَحۡمَةٗ وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٨٩﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يَأۡمُرُ بِٱلۡعَدۡلِ وَٱلۡإِحۡسَٰنِ وَإِيتَآيِٕ ذِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَيَنۡهَىٰ عَنِ ٱلۡفَحۡشَآءِ وَٱلۡمُنكَرِ وَٱلۡبَغۡيِۚ يَعِظُكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَأَوۡفُواْ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ إِذَا عَٰهَدتُّمۡ وَلَا تَنقُضُواْ ٱلۡأَيۡمَٰنَ بَعۡدَ تَوۡكِيدِهَا وَقَدۡ جَعَلۡتُمُ ٱللَّهَ عَلَيۡكُمۡ كَفِيلًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا تَفۡعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُواْ كَٱلَّتِي نَقَضَتۡ غَزۡلَهَا مِنۢ بَعۡدِ قُوَّةٍ أَنكَٰثٗا تَتَّخِذُونَ أَيۡمَٰنَكُمۡ دَخَلَۢا بَيۡنَكُمۡ أَن تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرۡبَىٰ مِنۡ أُمَّةٍۚ إِنَّمَا يَبۡلُوكُمُ ٱللَّهُ بِهِۦۚ وَلَيُبَيِّنَنَّ لَكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَا كُنتُمۡ فِيهِ تَخۡتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَلَٰكِن يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِي مَن يَشَآءُۚ وَلَتُسۡـَٔلُنَّ عَمَّا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾

کسانی که کافر شدند و (مردم را) از راه خدا باز داشتند ، به (کیفر) آنکه فساد می کردند ، عذابی بر عذابشان خواهیم افزود . ﴿۸۸﴾ و روزی که در (میان) هر امتی ، گواهی از خودشان بر آنها بر می انگیزیم ، و تو را بر آنها گواه آوریم . و (ما این) کتاب را بر تو نازل کردیم ، که بیانگر همه چیز ، و هدایت و رحمت و بشارت برای مسلمانان است . ﴿۸۹﴾ به راستی خداوند به عدل و احسان و بخشش به نزدیکان فرمان می دهد ، و از فحشا و منکر و ستم نهی می کند ، و شما را پند می دهد؛ شاید متذکر شوید . ﴿۹۰﴾ و به عهد (و پیمان) خدا وفا کنید ، هرگاه عهد (و پیمان) بستید ، و سوگندها را پس از محکم ساختنش نشکنید، درحالی که شما خدا را کفیل (و ضامن) بر خود قرارداده اید ، یقیناً خداوند آنچه را می کنید ؛ می داند . ﴿۹۱﴾ و مانند آن زن نباشید که پشم های تابیده ی خود را پس از محکم شدن وا می تابد . (و قطعه قطعه می کند) ، که سوگندهای خود را وسیله ی (خیانت و) فریب سازید ، به خاطر اینکه گروهی از گروه (دیگر) بیشتراست . جز این نیست که خداوند شما را با این وسیله آزمایش می کند ، یقیناً روز قیامت ، آنچه را درآن اختلاف می کردید ، برای شما روشن خواهد کرد . ﴿۹۲﴾ و اگر خدا می خواست همه ی شما را یک امت قرار می داد ، و لیکن هر کس را بخواهد؛ گمراه می کند ، و هر کس را بخواهد؛ هدایت می نماید ، و قطعاً از آنچه می کردید ، باز خواست خواهید شد. ﴿۹۳﴾

وَلَا تَتَّخِذُوٓاْ أَيۡمَٰنَكُمۡ دَخَلَۢا بَيۡنَكُمۡ فَتَزِلَّ قَدَمُۢ
بَعۡدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُواْ ٱلسُّوٓءَ بِمَا صَدَدتُّمۡ عَن سَبِيلِ
ٱللَّهِۖ وَلَكُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿٩٤﴾ وَلَا تَشۡتَرُواْ بِعَهۡدِ ٱللَّهِ
ثَمَنٗا قَلِيلًاۚ إِنَّمَا عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ
تَعۡلَمُونَ ﴿٩٥﴾ مَا عِندَكُمۡ يَنفَدُ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ
بَاقٖۗ وَلَنَجۡزِيَنَّ ٱلَّذِينَ صَبَرُوٓاْ أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ مَا
كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٩٦﴾ مَنۡ عَمِلَ صَٰلِحٗا مِّن
ذَكَرٍ أَوۡ أُنثَىٰ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَلَنُحۡيِيَنَّهُۥ حَيَوٰةٗ طَيِّبَةٗۖ
وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ أَجۡرَهُم بِأَحۡسَنِ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ
﴿٩٧﴾ فَإِذَا قَرَأۡتَ ٱلۡقُرۡءَانَ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِ مِنَ
ٱلشَّيۡطَٰنِ ٱلرَّجِيمِ ﴿٩٨﴾ إِنَّهُۥ لَيۡسَ لَهُۥ سُلۡطَٰنٌ عَلَى
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَلَىٰ رَبِّهِمۡ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾ إِنَّمَا
سُلۡطَٰنُهُۥ عَلَى ٱلَّذِينَ يَتَوَلَّوۡنَهُۥ وَٱلَّذِينَ هُم بِهِۦ
مُشۡرِكُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذَا بَدَّلۡنَآ ءَايَةٗ مَّكَانَ ءَايَةٖ
وَٱللَّهُ أَعۡلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوٓاْ إِنَّمَآ أَنتَ مُفۡتَرِۭۚ بَلۡ
أَكۡثَرُهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٠١﴾ قُلۡ نَزَّلَهُۥ رُوحُ ٱلۡقُدُسِ
مِن رَّبِّكَ بِٱلۡحَقِّ لِيُثَبِّتَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَهُدٗى
وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُسۡلِمِينَ ﴿١٠٢﴾

و سوگندهایتان را وسیله ی (خیانت و) فریب در میان خود قرار ندهید ، که (مبادا) گامی بعد از استواری اش (بر ایمان) متزلزل شود ، و به خاطر باز داشتن (مردم) از راه خدا ، بدی آن را (در دنیا) بچشید ، و (در آخرت) برای شما عذاب بزرگی خواهد بود . ﴿۹٤﴾ و پیمان (و عهد) خدا را به بهای اندک نفروشید ، اگر بدانید ! آنچه نزد خداوند است ، یقیناً برای شما بهتر است . ﴿۹٥﴾ آنچه نزد شماست، فنا می شود، و آنچه نزد خداست باقی است ، و قطعاً به کسانی که صبر کردند ، پاداششان را به (حسب) بهترین اعمالی که انجام می دادند؛ می دهیم . ﴿۹٦﴾ هر کسی که کار شایسته ای انجام دهد ، (خواه) مرد باشد یا زن ، در حالی که مؤمن است ، او را به حیاتی پاک زنده می داریم ، و مسلماً پاداششان را به (حسب) بهترین اعمالی که انجام می دادند ؛ به آنها می دهیم . ﴿۹۷﴾ پس هنگامی که قرآن می خوانی، از (شر) شیطان رانده شده ، به خدا پناه ببر . ﴿۹۸﴾ بی گمان او بر کسانی که ایمان آورده اند و بر پروردگارشان توکل می کنند ، (هیچ) تسلطی ندارد. ﴿۹۹﴾ تسلط او تنها بر کسانی است که او را به دوستی (و سر پرستی) خود بر گزیده اند ، و کسانی که (به پیروی از وی) به او (= خدا) شرک می ورزند. ﴿۱۰۰﴾ و هنگامی که آیه ای را به جای آیه ی دیگر جایگزین (= نسخ) کنیم - و خداوند به آنچه که نازل می کند، داناتر است - (آنها) گویند :« بی گمان تو افترا زنی » (هر گز چنین نیست) بلکه بیشتر آنها نمی دانند . ﴿۱۰۱﴾ بگو :« روح القدس (= جبرئیل) آن را از جانب پروردگارت به حق نازل کرده است ، تا کسانی که ایمان آورده اند ، ثابت قدم گرداند ، و برای (عموم) مسلمانان هدایت وبشارت باشد». ﴿۱۰۲﴾

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُۥ بَشَرٌ ۗ لِّسَانُ ٱلَّذِى يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِىٌّ وَهَـٰذَا لِسَانٌ عَرَبِىٌّ مُّبِينٌ ﴿١٠٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِـَٔايَـٰتِ ٱللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ ٱللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِى ٱلْكَذِبَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِـَٔايَـٰتِ ٱللَّهِ ۖ وَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْكَـٰذِبُونَ ﴿١٠٥﴾ مَن كَفَرَ بِٱللَّهِ مِنۢ بَعْدِ إِيمَـٰنِهِۦٓ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُۥ مُطْمَئِنٌّۢ بِٱلْإِيمَـٰنِ وَلَـٰكِن مَّن شَرَحَ بِٱلْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱسْتَحَبُّوا۟ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا عَلَى ٱلْـَٔاخِرَةِ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلْكَـٰفِرِينَ ﴿١٠٧﴾ أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَسَمْعِهِمْ وَأَبْصَـٰرِهِمْ ۖ وَأُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْغَـٰفِلُونَ ﴿١٠٨﴾ لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ هُمُ ٱلْخَـٰسِرُونَ ﴿١٠٩﴾ ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا۟ مِنۢ بَعْدِ مَا فُتِنُوا۟ ثُمَّ جَـٰهَدُوا۟ وَصَبَرُوٓا۟ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٠﴾

و به راستی (ما) می دانیم که آنها می گویند: «همانا بشری (این آیات را) به او آموزش می دهد » در حالی که زبان کسی که اینها به او نسبت می دهند عجمی (= غیر عربی) است ، و این (قرآن به) زبان عربی آشکار است . ﴿۱۰۳﴾ یقیناً کسانی که به آیات خدا ایمان نمی آورند ، خدا آنها را هدایت نمی کند ، و برای آنها عذاب درد ناکی است . ﴿۱۰۴﴾ تنها کسانی دروغ می بندند که به آیات خدا ایمان ندارند ، و ایشانند که دروغگویان (واقعی) هستند . ﴿۱۰۵﴾ کسی که بعد از ایمانش به خدا کافر شود (باز خواست می شود) مگر کسی که به زور (به کفر) واداشته شود در حالی که قلبش به ایمان آرام باشد ، لیکن کسی که سینه ی خود را برای (پذیرش) کفر بگشاید، پس خشم خدا برآنهاست ، و برای آنها عذاب بزرگی است . ﴿۱۰۶﴾ این به (خاطر) آن است که زندگی دنیا را بر آخرت ترجیح دادند ، و همانا خداوند گروه کافران (لجوج) را هدایت نمی کند . ﴿۱۰۷﴾ اینان کسانی هستند که (بر اثر گناهان شان) خداوند بر دلهایشان و گوششان و چشمانشان مهر نهاده است ، و اینان غافلان (واقعی) هستند . ﴿۱۰۸﴾ بدون شک آنها در آخرت زیانکارانند. ﴿۱۰۹﴾ آنگاه پروردگارتو برای کسانی که هجرت کردند ، بعد از آن که شکنجه (و عذاب) کشیدند (تا سخن کفر بگویند) سپس (در راه خدا) جهاد کردند ، و صبر نمودند ، بی گمان پروردگارت بعد از این (رنج ها) آمرزنده ی مهربان است . ﴿۱۱۰﴾

۞ يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَن نَّفْسِهَا وَتُوَفَّىٰ
كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾
وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً
يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّن كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ
ٱللَّهِ فَأَذَٰقَهَا ٱللَّهُ لِبَاسَ ٱلْجُوعِ وَٱلْخَوْفِ بِمَا
كَانُوا۟ يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُولٌ
مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ ٱلْعَذَابُ وَهُمْ ظَٰلِمُونَ
﴿١١٣﴾ فَكُلُوا۟ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ حَلَٰلًا طَيِّبًا
وَٱشْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾
إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ ٱلْمَيْتَةَ وَٱلدَّمَ وَلَحْمَ ٱلْخِنزِيرِ
وَمَآ أُهِلَّ لِغَيْرِ ٱللَّهِ بِهِۦ ۖ فَمَنِ ٱضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا
عَادٍ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٥﴾ وَلَا تَقُولُوا۟ لِمَا
تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ ٱلْكَذِبَ هَٰذَا حَلَٰلٌ وَهَٰذَا
حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَفْتَرُونَ
عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾ مَتَٰعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى ٱلَّذِينَ هَادُوا۟ حَرَّمْنَا مَا
قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِن قَبْلُ ۖ وَمَا ظَلَمْنَٰهُمْ وَلَٰكِن كَانُوٓا۟
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

(به یاد آورید روز قیامت ، آن) روزی که هرکس (به دفاع) از خود به مجادله بر می خیزد ، و به هر کسی (پاداش) آنچه کرده است؛ به طور کامل (و تمام) داده می شود ، و به آنها ستم نخواهد شد . ﴿۱۱۱﴾ و خداوند مثلی زده است : قریه ای که ایمن و آسوده بود ، همواره روزی اش به فراوانی از هرجا می رسید ، پس (اهلش) به نعمت های خدا ناسپاسی کردند ، آنگاه خداوند به (کیفر) آنچه که انجام می دادند ؛ لباس گرسنگی و ترس (و نا امنی) را بر آنها پوشانید (و طعمش را چشانید). ﴿۱۱۲﴾ و به راستی پیامبری از خودشان به سوی آنها آمد، پس او را تکذیب کردند ، آنگاه در حالی که ظالم بودند ، عذاب (الهی) آنها را فرو گرفت . ﴿۱۱۳﴾ پس از آنچه که خدا به شما روزی داده است ؛ حلال (و) پاکیزه بخورید ، و شکر ونعمت خدا را بجای می آورید ، اگر او را می پرستید . ﴿۱۱٤﴾ (خداوند) تنها مردار ، و خون و گوشت خوک و آنچه را که (هنگام ذبح) نام غیر خدا برآن برده شده است؛ بر شما حرام کرده است ، پس کسی که ناچار شود در حالی که نه ستمکار باشد و نه از حد تجاوز کند (و از آنها بخورد) پس بی گمان خداوند آمرزنده ی مهربان است . ﴿۱۱۵﴾ و چیزی را که زبانتان به دروغ توصیف می کند ؛ نگویید : « این حلال است ،و آن حرام » تا برخدا افترا ببندید، یقیناً کسانی که بر خدا افترا می بندند ؛ رستگار نمی شوند. ﴿۱۱٦﴾ (در این دنیا) بهره ی اند ک (نصیبشان می شود) و برای آنها (در آخرت) عذاب دردناک است . ﴿۱۱۷﴾ و برکسانی که یهودی شدند ؛ حرام کرده بودیم ، چیزهای را که پیش از این بر تو حکایت کردیم ، و (ما) به آنها ستم نکردیم ، ولیکن آنها به خودشان ستم کردند . ﴿۱۱۸﴾

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا۟ ٱلسُّوٓءَ بِجَهَـٰلَةٍ ثُمَّ
تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوٓا۟ إِنَّ رَبَّكَ مِنۢ بَعْدِهَا
لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٩﴾ إِنَّ إِبْرَٰهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِّلَّهِ
حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾ شَاكِرًا
لِّأَنْعُمِهِ ۚ ٱجْتَبَىٰهُ وَهَدَىٰهُ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾
وَءَاتَيْنَٰهُ فِى ٱلدُّنْيَا حَسَنَةً ۖ وَإِنَّهُۥ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ لَمِنَ
ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٢٢﴾ ثُمَّ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ أَنِ ٱتَّبِعْ مِلَّةَ
إِبْرَٰهِيمَ حَنِيفًا ۖ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾
إِنَّمَا جُعِلَ ٱلسَّبْتُ عَلَى ٱلَّذِينَ ٱخْتَلَفُوا۟ فِيهِ ۚ وَإِنَّ
رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ فِيمَا كَانُوا۟ فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾ ٱدْعُ إِلَىٰ سَبِيلِ رَبِّكَ بِٱلْحِكْمَةِ
وَٱلْمَوْعِظَةِ ٱلْحَسَنَةِ ۖ وَجَـٰدِلْهُم بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ ۚ
إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ ۖ وَهُوَ
أَعْلَمُ بِٱلْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا۟ بِمِثْلِ
مَا عُوقِبْتُم بِهِۦ ۖ وَلَئِن صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِّلصَّـٰبِرِينَ
﴿١٢٦﴾ وَٱصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِٱللَّهِ ۚ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ
وَلَا تَكُ فِى ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ
مَعَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوا۟ وَّٱلَّذِينَ هُم مُّحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

سپس پروردگار تو برای کسانی که ازروی جهالت بدی کردند ، آنگاه بعد از آن توبه کردند ، و (اعمال خود را) اصلاح کردند ، یقیناً پروردگارت بعد از آن (توبه ، برای آنها) آمرزنده ی مهربان است . ﴿۱۱۹﴾ به راستی ابراهیم (به تنهایی) امتی بود ، فرمانبردار خدا ، حنیف (= خالی از انحراف) بود و (هرگز) از مشرکان نبود . ﴿۱۲۰﴾ شکر گزار نعمتهای خدا بود ، (خداوند) او را برگزید ، و به راه راست هدایتش نمود. ﴿۱۲۱﴾ (ما) در دنیا به او نیکی عطا کردیم ؛ و قطعاً او در آخرت از صالحان است. ﴿۱۲۲﴾ سپس به تو (ای پیامبر!) وحی کردیم که از آیین ابراهیم که حنیف بود و از مشرکان نبود ؛ پیروی کن . ﴿۱۲۳﴾ (رعایت تعظیم روز) شنبه تنها بر کسانی که در آن اختلاف کردند (بعنوان مجازات) مقرر شد ، و بی گمان پروردگارت روز قیامت در آنچه اختلاف می کردند؛ میان آنها داوری می کند. ﴿۱۲٤﴾ با حکمت وپند نیکو (مردم را) به راه پروردگارت دعوت نما ، و با روشی که نیکو تر است ، با آنها (بحث و) مناظره کن ، بی تردید پروردگارت به (حال) کسی که از راه او گمراه شده است؛ دانا تر است ، و (نیز) او به هدایت یافتگان؛ دانا تر است . ﴿۱۲۵﴾ و اگر خواستید مجازات کنید ، پس چنان مجازات کنید که شما را مجازات کرده اند ، و اگر صبر نمایید ، مسلماً آن برای صابران بهتر است . ﴿۱۲٦﴾ و (ای پیامبر گرامی) صبر کن و صبر تو جز به (توفیق) خدا نیست ، و بر آنها اندوهگین مشو، و از آنچه مکر می ورزند؛ دلتنگ مباش . ﴿۱۲۷﴾ همانا خداوند با کسانی است که تقوا پیشه کردند ، و کسانی که نیکو کارانند . ﴿۱۲۸﴾

سورة الإسراء

بسم الله الرحمن الرحيم

سُبۡحَٰنَ ٱلَّذِيٓ أَسۡرَىٰ بِعَبۡدِهِۦ لَيۡلٗا مِّنَ ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡحَرَامِ إِلَى ٱلۡمَسۡجِدِ ٱلۡأَقۡصَا ٱلَّذِي بَٰرَكۡنَا حَوۡلَهُۥ لِنُرِيَهُۥ مِنۡ ءَايَٰتِنَآۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ ﴿١﴾ وَءَاتَيۡنَا مُوسَى ٱلۡكِتَٰبَ وَجَعَلۡنَٰهُ هُدٗى لِّبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُواْ مِن دُونِي وَكِيلٗا ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنۡ حَمَلۡنَا مَعَ نُوحٍۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَبۡدٗا شَكُورٗا ﴿٣﴾ وَقَضَيۡنَآ إِلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ فِي ٱلۡكِتَٰبِ لَتُفۡسِدُنَّ فِي ٱلۡأَرۡضِ مَرَّتَيۡنِ وَلَتَعۡلُنَّ عُلُوّٗا كَبِيرٗا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَآءَ وَعۡدُ أُولَىٰهُمَا بَعَثۡنَا عَلَيۡكُمۡ عِبَادٗا لَّنَآ أُوْلِي بَأۡسٖ شَدِيدٖ فَجَاسُواْ خِلَٰلَ ٱلدِّيَارِۚ وَكَانَ وَعۡدٗا مَّفۡعُولٗا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدۡنَا لَكُمُ ٱلۡكَرَّةَ عَلَيۡهِمۡ وَأَمۡدَدۡنَٰكُم بِأَمۡوَٰلٖ وَبَنِينَ وَجَعَلۡنَٰكُمۡ أَكۡثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنۡ أَحۡسَنتُمۡ أَحۡسَنتُمۡ لِأَنفُسِكُمۡ وَإِنۡ أَسَأۡتُمۡ فَلَهَاۚ فَإِذَا جَآءَ وَعۡدُ ٱلۡأٓخِرَةِ لِيَسُـُٔواْ وُجُوهَكُمۡ وَلِيَدۡخُلُواْ ٱلۡمَسۡجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٖ وَلِيُتَبِّرُواْ مَا عَلَوۡاْ تَتۡبِيرًا ﴿٧﴾

سورۀ اِسراء

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

پاک ومنزه است کسی که بنده اش را شبی از مسجد الحرام به مسجد الأقصی - که گرداگردش را برکت داده ایم - برد؛ تا برخی از آیات خود را به او بنمایانیم ، بی گمان اوست که شنوای بیناست . ﴿۱﴾ و (ما) به موسی کتاب (تورات) دادیم، و آن را (مایه ی) هدایت برای بنی اسرائیل گردانیدیم، (و فرمودیم :) که جز من کارسازی بر مگزینید . ﴿۲﴾ ای فرزندان کسانی که با نوح (بر کشتی) سوار کردیم، به راستی او(= نوح) بنده ای شکر گزار بود . ﴿۳﴾ و (ما) به بنی اسرائیل در کتاب (تورات) وحی کردیم که دو بار در زمین فساد خواهید کرد، و برتری جویی (و طغیان) بزرگی خواهید نمود . ﴿٤﴾ پس هنگامی که وعده ی نخستین آن دو (بار) فرا رسد؛ گروهی از بندگان بسیار نیرومند (پیکار جوی) خود را بر شما برانگیزیم (تا شما را درهم کوبند و نابود کنند) پس (برای قتل و کشتار) درون خانه ها را جستجو کنند، و این و عده شدنی (و قطعی) است. ﴿٥﴾ آنگاه شما را بر آنها چیره گردانیم، و شما را با اموال و فرزندان یاریتان کنیم ، و (تعداد) نفرات شما را بیشتر (از دشمن) گردانیم . ﴿٦﴾ اگر نیکی کنید، به خودتان نیکی کرده اید، و اگر بدی کنید، باز به خود کرده اید، پس هنگامی که وعده ی دیگر فرا رسد، (چنان دشمنان برشما مسلط هستند که) آثارغم واندوه در چهره هایتان ظاهر می شود، و به مسجد (الأقصی) در آیند؛ همانگونه که در مرتبه ی اول وارد شدند ، و آنچه را زیر سلطه ی خود یابند؛ یکسره نابود گردانند . ﴿۷﴾

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ ۚ وَإِنْ عُدتُّمْ عُدْنَا ۘ وَجَعَلْنَا
جَهَنَّمَ لِلْكَٰفِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾ إِنَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ
يَهْدِى لِلَّتِى هِىَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ٱلَّذِينَ
يَعْمَلُونَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾ وَأَنَّ
ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْءَاخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا
﴿١٠﴾ وَيَدْعُ ٱلْإِنسَٰنُ بِٱلشَّرِّ دُعَآءَهُۥ بِٱلْخَيْرِ ۖ وَكَانَ
ٱلْإِنسَٰنُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ءَايَتَيْنِ ۖ
فَمَحَوْنَآ ءَايَةَ ٱلَّيْلِ وَجَعَلْنَآ ءَايَةَ ٱلنَّهَارِ مُبْصِرَةً
لِّتَبْتَغُوا۟ فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا۟ عَدَدَ ٱلسِّنِينَ
وَٱلْحِسَابَ ۚ وَكُلَّ شَىْءٍ فَصَّلْنَٰهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ
إِنسَٰنٍ أَلْزَمْنَٰهُ طَٰٓئِرَهُۥ فِى عُنُقِهِۦ ۖ وَنُخْرِجُ لَهُۥ يَوْمَ
ٱلْقِيَٰمَةِ كِتَٰبًا يَلْقَىٰهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾ ٱقْرَأْ كِتَٰبَكَ
كَفَىٰ بِنَفْسِكَ ٱلْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مَّنِ
ٱهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِى لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا
يَضِلُّ عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَمَا كُنَّا
مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَإِذَآ أَرَدْنَآ أَن
نُّهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا۟ فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا
ٱلْقَوْلُ فَدَمَّرْنَٰهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ
ٱلْقُرُونِ مِنۢ بَعْدِ نُوحٍ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِۦ
خَبِيرًۢا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

امید است که پروردگارتان به شما رحم فرماید ، و اگر برگردید ، ماهم باز می گردیم، و جهنم را برای کافران زندان قرار داده ایم . ﴿۸﴾ بی شک این قرآن، به راهی که آن استوارترین راههاست؛ هدایت می کند ، و به مؤمنانی که کارهای شایسته انجام می دهند بشارت می دهد که برای آنها پاداش بزرگی است . ﴿۹﴾ و این که برای کسانی که به آخرت ایمان ندارند عذاب دردناکی را آماده کرده ایم . ﴿۱۰﴾ و انسان بدیها را می طلبد، آن گونه که نیکیها را طلب می کند، و انسان همیشه عجول است . ﴿۱۱﴾ و (ما) شب و روز را دو نشانه قرار دادیم، پس نشانه شب را محو کردیم، و نشانه ی روز را روشنی بخش ساختیم، تا (در پرتو آن) از پروردگارتان فضل (و روزی) بجویید، و تا شمارش سالها و حساب را بدانید، و هرچیز را به تفصیل بیان کرده ایم. ﴿۱۲﴾ و هر انسانی اعمال (خیر و شر) ش را در گردنش آویخته ایم، و روز قیامت کتابی برای او بیرون می آوریم که آن را سرگشوده می بینید (که همانا نامه ی اعمالش است) . ﴿۱۳﴾ (و به او می فرماییم :) کتابت را بخوان، کافی است که امروزخود حساب گر خویش باشی . ﴿۱٤﴾ کسی که هدایت یابد برای خود هدایت یافته است، و کسی که گمراه گردد، فقط به زیان خود گمراه شده است . و هیچ کس بار (گناه) دیگری را به دوش نمی کشد، و ما هرگز عذاب نخواهیم کرد؛ مگر آنکه پیامبری بفرستیم . ﴿۱۵﴾ و هنگامی که بخواهیم دیاری را نابود کنیم، به مترفین (و سرکشان) آنجا فرمان (اطاعت) می دهیم، پس چون در آنجا به فسق (و فساد) بر خاستند، آنگاه وعده ی (عذاب) بر آنها محقق می گردد، پس آنها را به کلی نابود گردانیم . ﴿۱٦﴾ و چه بسیار نسلها را که بعد از نوح (زندگی می کردند) هلاک کردیم ، و کافی است که پروردگارت (نسبت)به گناهان بندگانش دانای بیناست . ﴿۱۷﴾

مَّن كَانَ يُرِيدُ ٱلْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُۥ فِيهَا مَا نَشَآءُ
لِمَن نُّرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُۥ جَهَنَّمَ يَصْلَىٰهَا مَذْمُومًا
مَّدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ ٱلْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا
وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُوْلَٰٓئِكَ كَانَ سَعْيُهُم مَّشْكُورًا ﴿١٩﴾
كُلًّا نُّمِدُّ هَٰٓؤُلَآءِ وَهَٰٓؤُلَآءِ مِنْ عَطَآءِ رَبِّكَ ۚ وَمَا كَانَ
عَطَآءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾ ٱنظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا
بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ وَلَلْآخِرَةُ أَكْبَرُ دَرَجَٰتٍ وَأَكْبَرُ
تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾ لَّا تَجْعَلْ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتَقْعُدَ
مَذْمُومًا مَّخْذُولًا ﴿٢٢﴾ ۞ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوٓاْ
إِلَّآ إِيَّاهُ وَبِٱلْوَٰلِدَيْنِ إِحْسَٰنًا ۚ إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِندَكَ
ٱلْكِبَرَ أَحَدُهُمَآ أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُل لَّهُمَآ أُفٍّ وَلَا
تَنْهَرْهُمَا وَقُل لَّهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَٱخْفِضْ
لَهُمَا جَنَاحَ ٱلذُّلِّ مِنَ ٱلرَّحْمَةِ وَقُل رَّبِّ ٱرْحَمْهُمَا
كَمَا رَبَّيَانِى صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِى نُفُوسِكُمْ ۚ
إِن تَكُونُواْ صَٰلِحِينَ فَإِنَّهُۥ كَانَ لِلْأَوَّٰبِينَ
غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَءَاتِ ذَا ٱلْقُرْبَىٰ حَقَّهُۥ وَٱلْمِسْكِينَ
وَٱبْنَ ٱلسَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ ٱلْمُبَذِّرِينَ
كَانُوٓاْ إِخْوَٰنَ ٱلشَّيَٰطِينِ ۖ وَكَانَ ٱلشَّيْطَٰنُ لِرَبِّهِۦ
كَفُورًا ﴿٢٧﴾

هر کس که (دنیای) زود گذر را بخواهد، در آن(دنیا) برای هر که بخواهیم؛ همان اندازه که بخواهیم؛ زود خواهیم داد، سپس جهنم را برای او قرار خواهیم داد که نکوهیده ی مردود در (آتش سوزان) آن درآید. ﴿۱۸﴾ و کسی که (سرای) آخرت را بخواهد، و برای آن سعی و تلاش خود را بکند، در حالی که مؤمن باشد ، پس اینان سعی (و تلاش) شان مشکور است (و پاداش داده خواهد شد) . ﴿۱۹﴾ هر یک از اینان و آنان (از هر دو گروه) از عطای پروردگارت (بهره و) کمک می دهیم، و عطای پروردگارت هرگز (از کسی) باز داشته شده نیست (مؤمن وکافر همه از نعمتهای دنیوی بهره مند می شوند) ﴿۲۰﴾ بنگر چگونه بعضی را بربعضی دیگر برتری داده ایم ، و یقیناً درجات آخرت و برتریهایش از این هم بیشتر است . ﴿۲۱﴾ (هرگز) معبود دیگری را با الله (شریک) قرار مده، که آنگاه نکوهیده ی خوار (بی یار ویاور) خواهی نشست. ﴿۲۲﴾ و پروردگارت (چنین) مقرر داشته است که : جز او را نپرستید، و به پدر و مادر نیکی کنید، هرگاه یکی از آن دو، یا هر دوی آنها نزد تو به سن پیری رسند، (حتی) به آنها (کلمه ی) افّ (= کمترین کلمه رنج آور) نگو، و بر(سر) آنها فریاد نزن، و با نیکی (و بزرگوارانه) با آنها سخن بگو . ﴿۲۳﴾ و از روی مهربانی بال فروتنی (و خاکساری) برای آنها فرود آور، و بگو : « پروردگارا ! به آنان رحمت آور ، همانگونه که مرا در کودکی پرورش دادند ». ﴿۲٤﴾ پروردگار شما به آنچه در دلهایتان است؛ آگاه تر است، اگر صالح باشید، بی گمان او برای توبه کنندگان آمرزنده است. ﴿۲۵﴾ و حق خویشاوندان را بپرداز، و (همچنین حق) مسکین ، و در راه مانده را (بپرداز) و هرگز اسراف (و تبذیر) نکن . ﴿۲٦﴾ به راستی که تبذیر کنند گان؛ برادران شیاطین هستند، و شیطان نسبت به پروردگارش بسیار ناسپاس است . ﴿۲۷﴾

وَإِمَّا تُعۡرِضَنَّ عَنۡهُمُ ٱبۡتِغَآءَ رَحۡمَةٖ مِّن رَّبِّكَ تَرۡجُوهَا
فَقُل لَّهُمۡ قَوۡلٗا مَّيۡسُورٗا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجۡعَلۡ يَدَكَ مَغۡلُولَةً
إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبۡسُطۡهَا كُلَّ ٱلۡبَسۡطِ فَتَقۡعُدَ مَلُومٗا
مَّحۡسُورًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ
وَيَقۡدِرُۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرَۢا بَصِيرٗا ﴿٣٠﴾ وَلَا
تَقۡتُلُوٓاْ أَوۡلَٰدَكُمۡ خَشۡيَةَ إِمۡلَٰقٖۖ نَّحۡنُ نَرۡزُقُهُمۡ وَإِيَّاكُمۡۚ
إِنَّ قَتۡلَهُمۡ كَانَ خِطۡـٔٗا كَبِيرٗا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقۡرَبُواْ ٱلزِّنَىٰٓۖ
إِنَّهُۥ كَانَ فَٰحِشَةٗ وَسَآءَ سَبِيلٗا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقۡتُلُواْ
ٱلنَّفۡسَ ٱلَّتِي حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلۡحَقِّۗ وَمَن قُتِلَ مَظۡلُومٗا
فَقَدۡ جَعَلۡنَا لِوَلِيِّهِۦ سُلۡطَٰنٗا فَلَا يُسۡرِف فِّي ٱلۡقَتۡلِۖ
إِنَّهُۥ كَانَ مَنصُورٗا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقۡرَبُواْ مَالَ ٱلۡيَتِيمِ إِلَّا
بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ حَتَّىٰ يَبۡلُغَ أَشُدَّهُۥۚ وَأَوۡفُواْ بِٱلۡعَهۡدِۖ
إِنَّ ٱلۡعَهۡدَ كَانَ مَسۡـُٔولٗا ﴿٣٤﴾ وَأَوۡفُواْ ٱلۡكَيۡلَ إِذَا
كِلۡتُمۡ وَزِنُواْ بِٱلۡقِسۡطَاسِ ٱلۡمُسۡتَقِيمِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ
وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلٗا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقۡفُ مَا لَيۡسَ لَكَ بِهِۦ
عِلۡمٌۚ إِنَّ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡبَصَرَ وَٱلۡفُؤَادَ كُلُّ أُوْلَٰٓئِكَ كَانَ
عَنۡهُ مَسۡـُٔولٗا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمۡشِ فِي ٱلۡأَرۡضِ مَرَحًاۖ
إِنَّكَ لَن تَخۡرِقَ ٱلۡأَرۡضَ وَلَن تَبۡلُغَ ٱلۡجِبَالَ طُولٗا
﴿٣٧﴾ كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُۥ عِندَ رَبِّكَ مَكۡرُوهٗا ﴿٣٨﴾

و هرگاه امیدوار رحمت (و گشایش) پروردگارت باشی، از آنان (= مسکینان و در راه ماندگان) اعراض کنی، پس با گفتاری نرم با آنان سخن بگو. ﴿۲۸﴾ و (هرگز) دستت را به گردن خوددت نبند، (و ترک انفاق منما) و بیش از حد آن را مگشا، آنگاه سرزنش شده ی درمانده بنشینی. ﴿۲۹﴾ یقیناً پروردگارت روزی را برای هرکس که بخواهد گشاده و (یا) تنگ می دارد، بی گمان او به بندگانش دانای بیناست. ﴿۳۰﴾ و فرزندانتان از ترس تنگدستی نکشید، ما آنها وشما را روزی می دهیم، به راستی کشتن آنها گناه بزرگی است. ﴿۳۱﴾ و نزدیک زنا نشوید، که کار بسیار زشت، و بد راهی است! ﴿۳۲﴾ و جانی که خداوند (خونش را) حرام شمرده ،جز به حق نکشید، و کسی که مظلوم کشته شود، برای ولیش (برای حق قصاص) قدرتی قرار داده ایم، پس در کشتن (و خونخواهی) اسراف نکند، بی گمان او مورد حمایت است. ﴿۳۳﴾ و به مال یتیم نزدیک نشوید، جز به روشی که آن بهتر است، تا آنکه به (حد بلوغ) و رشدش برسد، و به عهد (خویش) وفا کنید، بی گمان از عهد سؤال می شود. ﴿۳٤﴾ و هنگامی که پیمانه می کنید، پیمانه را کامل (و تمام) دهید، و با ترازوی درست وزن کنید، این برای شما بهتر و عاقبتش نیکوتر است. ﴿۳۵﴾ و از آنچه به آن علم نداری، پیروی نکن، بدون شک گوش و چشم و دل، هر یک از اینها از آن باز خواست خواهند شد. ﴿۳٦﴾ و در روی (روی) زمین با تکبر راه مرو، بی گمان تو نمی توانی زمین را بشکافی، و (هرگز) در بلندی (و قامت) به کوهها نمی رسی. ﴿۳۷﴾ همه ی این کارها (ی ذکر شده) بدی (و گناه) آن نزد پروردگارت ناپسند است. ﴿۳۸﴾

ذَٰلِكَ مِمَّآ أَوۡحَىٰٓ إِلَيۡكَ رَبُّكَ مِنَ ٱلۡحِكۡمَةِۗ وَلَا تَجۡعَلۡ مَعَ
ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ فَتُلۡقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومٗا مَّدۡحُورًا ﴿٣٩﴾
أَفَأَصۡفَىٰكُمۡ رَبُّكُم بِٱلۡبَنِينَ وَٱتَّخَذَ مِنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ إِنَٰثًاۚ
إِنَّكُمۡ لَتَقُولُونَ قَوۡلًا عَظِيمٗا ﴿٤٠﴾ وَلَقَدۡ صَرَّفۡنَا فِي هَٰذَا
ٱلۡقُرۡءَانِ لِيَذَّكَّرُواْ وَمَا يَزِيدُهُمۡ إِلَّا نُفُورٗا ﴿٤١﴾ قُل لَّوۡ
كَانَ مَعَهُۥٓ ءَالِهَةٞ كَمَا يَقُولُونَ إِذٗا لَّٱبۡتَغَوۡاْ إِلَىٰ ذِي
ٱلۡعَرۡشِ سَبِيلٗا ﴿٤٢﴾ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوّٗا
كَبِيرٗا ﴿٤٣﴾ تُسَبِّحُ لَهُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ ٱلسَّبۡعُ وَٱلۡأَرۡضُ وَمَن
فِيهِنَّۚ وَإِن مِّن شَيۡءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمۡدِهِۦ وَلَٰكِن لَّا
تَفۡقَهُونَ تَسۡبِيحَهُمۡۗ إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورٗا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا
قَرَأۡتَ ٱلۡقُرۡءَانَ جَعَلۡنَا بَيۡنَكَ وَبَيۡنَ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ
بِٱلۡأٓخِرَةِ حِجَابٗا مَّسۡتُورٗا ﴿٤٥﴾ وَجَعَلۡنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ أَكِنَّةً
أَن يَفۡقَهُوهُ وَفِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَقۡرٗاۚ وَإِذَا ذَكَرۡتَ رَبَّكَ فِي
ٱلۡقُرۡءَانِ وَحۡدَهُۥ وَلَّوۡاْ عَلَىٰٓ أَدۡبَٰرِهِمۡ نُفُورٗا ﴿٤٦﴾ نَّحۡنُ
أَعۡلَمُ بِمَا يَسۡتَمِعُونَ بِهِۦٓ إِذۡ يَسۡتَمِعُونَ إِلَيۡكَ وَإِذۡ هُمۡ
نَجۡوَىٰٓ إِذۡ يَقُولُ ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلٗا
مَّسۡحُورًا ﴿٤٧﴾ ٱنظُرۡ كَيۡفَ ضَرَبُواْ لَكَ ٱلۡأَمۡثَالَ فَضَلُّواْ
فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ سَبِيلٗا ﴿٤٨﴾ وَقَالُوٓاْ أَءِذَا كُنَّا عِظَٰمٗا
وَرُفَٰتًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ خَلۡقٗا جَدِيدٗا ﴿٤٩﴾

این (احکام) از آن حکمتی است که پروردگارت به تو وحی فرستاده، و هرگز معبودی را با خدا قرار نده، که نکوهیده ی مطرود در جهنم افکنده می شوی. ﴿۳۹﴾ آیا پروردگارتان برای شما پسران برگزید، و (خودش) از فرشتگان دختران را برگزیده است ؟! بی گمان شما سخن بزرگ (و زشتی) می گویید . ﴿۴۰﴾ و به راستی (ما) در این قرآن (سخنان) گوناگون آوردیم ، تا متذکر شوند، ولی جز به رمیدنشان نمی افزاید. ﴿۴۱﴾ (ای پیامبر!) بگو : «اگر آن چنان که آنها (= مشرکان) می گویند با او معبودانی بود، در این صورت، (معبودان) سعی می کردند راهی به سوی (خداوند) صاحب عرش پیدا کنند » ﴿۴۲﴾ او منزه و پاک است، و از آنچه آنها می گویند بسی برتر است . ﴿۴۳﴾ آسمانهای هفتگانه و زمین و هرکس که در آنهاست همه تسبیح او می گویند، و هیچ چیز نیست؛ مگر آنکه به ستایش او تسبیح می گوید، ولیکن شما تسبیح آنها را در نمی یابید ، بی گمان او بردبار آمرزنده است. ﴿۴۴﴾ و(ای پیامبر!) هنگامی که قرآن بخوانی، میان تو و میان کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند، پرده ای پوشیده قرار می دهیم . ﴿۴۵﴾ و بر دلهایشان پوششهایی قرار می دهیم تا آن را در نیابند، و در گوشهایشان سنگینی (می گذاریم که نشنوند) . و چون پروردگارت را در قرآن به یگانگی یاد کنی، آنها با نفرت پشت می کنند (و می گریزند). ﴿۴۶﴾ وچون به تو گوش فرا می دهند، ما داناتریم به چه (منظور) به آن (= قرآن) گوش فرا می دهند، و (نیز) هنگامی که آنان نجوی می کنند، آنگاه که ستمگران می گویند: «شما جز از مردی که جادوشده پیروی نمی کنید ». ﴿۴۷﴾ بنگرچگونه برای تو مثلها زدند ، پس گمراه شدند، لذا نمی توانند راهی (به سوی حق) بیابند. ﴿۴۸﴾ و (کافران) گفتند: «آیا هنگامی که ما استخوانها یی (پوسیده) و پراکنده ای شدیم، آیا دگر بار با آفرینش تازه ای بر انگیخته خواهیم شد؟! » ﴿۴۹﴾

۞ قُلْ كُونُوا۟ حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا
يَكْبُرُ فِى صُدُورِكُمْ ۚ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا ۖ قُلِ
ٱلَّذِى فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ
وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هُوَ ۖ قُلْ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ قَرِيبًا
﴿٥١﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِۦ
وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾ وَقُل لِّعِبَادِى
يَقُولُوا۟ ٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ ۚ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ يَنزَغُ بَيْنَهُمْ ۚ
إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ كَانَ لِلْإِنسَٰنِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾
رَّبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ ۖ إِن يَشَأْ يَرْحَمْكُمْ أَوْ إِن يَشَأْ
يُعَذِّبْكُمْ ۚ وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ
أَعْلَمُ بِمَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا
بَعْضَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ عَلَىٰ بَعْضٍ ۖ وَءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾
قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِۦ فَلَا يَمْلِكُونَ
كَشْفَ ٱلضُّرِّ عَنكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ
يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ ٱلْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ
وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُۥ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُۥٓ ۚ إِنَّ عَذَابَ
رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾ وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ
مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا
شَدِيدًا ۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِى ٱلْكِتَٰبِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

بگو: «سنگ باشید یا آهن ، ﴿٥٠﴾ یا (هر) مخلوقی که درخاطرتان بزرگ می نماید ، (باز هم خداوند قادر است شما را دوباره زنده کند). پس خواهند گفت : «چه کسی ما را بازمی گرداند ؟!» بگو:« (همان) کسی که نخستین بار شما را آفرید» . پس آنان سرهایشان را (از روی تردید) به تو می جنبانند و می گویند : «آن چه زمانی خواهد بود ؟! » بگو: «شاید که نزدیک باشد ، ﴿٥١﴾ روزی که (خداوند) شما را (از قبرهایتان) فرا می خواند ، پس شما هم سپاس گویان (دعوت) اورا اجابت می کنید، و می پندارید جز مدت کوتاهی (در دنیا) درنگ نکرده اید ». ﴿٥٢﴾ و به بندگانم بگو: «(با یکدیگر) سخنی بگویند که آن بهترین باشد ، بی گمان شیطان میان آنها فتنه (و فساد) می کند، به راستی که شیطان دشمن آشکاری برای انسان است». ﴿٥٣﴾ و پروردگارشما به (حال) شما داناتر است، اگر بخواهد بر شما رحمت می آورد، یا اگر بخواهد عذابتان می کند،و(ای پیامبر!) ما تو را بر آنها نگهبان نفرستاده ایم. ﴿٥٤﴾ پروردگار تو، به (حال هر) کسی که در آسمانها و زمین است، داناتر است، و به راستی (ما) بعضی پیامبران را بر بعضی (دیگر) برتری دادیم، و به داود زبور عطا کردیم . ﴿٥٥﴾ (ای پیامبر!) بگو: « کسانی را که به جای او (معبود خود) می پندارید؛ بخوانید ، پس آنها نه می توانند بلا (و مشکلی) را از شما دورسازند ، و نه تغییر دهند . ﴿٥٦﴾ کسانی را که (کافران) آنان را می خوانند ، خودشان به سوی پروردگارشان وسیله ی (تقرب) می جویند، که کدام یک از آنها نزدیکترند، و به رحمت او امیدوارند و از عذابش می ترسند ، بی گمان عذاب پروردگارت همواره ترسناک است» . ﴿٥٧﴾ و هیچ (آبادی و) قریه ای نیست؛ مگر اینکه پیش از (فرا رسیدن) روز قیامت، ما آنان را هلاک خواهیم کرد، یا به عذاب شدیدی عذابشان می کنیم، این در کتاب (= لوح محفوظ) ثبت است . ﴿٥٨﴾

وَمَا مَنَعَنَآ أَن نُّرۡسِلَ بِٱلۡأٓيَٰتِ إِلَّآ أَن كَذَّبَ بِهَا ٱلۡأَوَّلُونَۚ وَءَاتَيۡنَا ثَمُودَ ٱلنَّاقَةَ مُبۡصِرَةٗ فَظَلَمُواْ بِهَاۚ وَمَا نُرۡسِلُ بِٱلۡأٓيَٰتِ إِلَّا تَخۡوِيفٗا ﴿٥٩﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِٱلنَّاسِۚ وَمَا جَعَلۡنَا ٱلرُّءۡيَا ٱلَّتِيٓ أَرَيۡنَٰكَ إِلَّا فِتۡنَةٗ لِّلنَّاسِ وَٱلشَّجَرَةَ ٱلۡمَلۡعُونَةَ فِي ٱلۡقُرۡءَانِۚ وَنُخَوِّفُهُمۡ فَمَا يَزِيدُهُمۡ إِلَّا طُغۡيَٰنٗا كَبِيرٗا ﴿٦٠﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ قَالَ ءَأَسۡجُدُ لِمَنۡ خَلَقۡتَ طِينٗا ﴿٦١﴾ قَالَ أَرَءَيۡتَكَ هَٰذَا ٱلَّذِي كَرَّمۡتَ عَلَيَّ لَئِنۡ أَخَّرۡتَنِ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ لَأَحۡتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُۥٓ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٦٢﴾ قَالَ ٱذۡهَبۡ فَمَن تَبِعَكَ مِنۡهُمۡ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمۡ جَزَآءٗ مَّوۡفُورٗا ﴿٦٣﴾ وَٱسۡتَفۡزِزۡ مَنِ ٱسۡتَطَعۡتَ مِنۡهُم بِصَوۡتِكَ وَأَجۡلِبۡ عَلَيۡهِم بِخَيۡلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكۡهُمۡ فِي ٱلۡأَمۡوَٰلِ وَٱلۡأَوۡلَٰدِ وَعِدۡهُمۡۚ وَمَا يَعِدُهُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾ إِنَّ عِبَادِي لَيۡسَ لَكَ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٞۚ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلٗا ﴿٦٥﴾ رَّبُّكُمُ ٱلَّذِي يُزۡجِي لَكُمُ ٱلۡفُلۡكَ فِي ٱلۡبَحۡرِ لِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِكُمۡ رَحِيمٗا ﴿٦٦﴾

و (هیچ چیز) ما را از فرستادن معجزات باز نداشت؛ جز اینکه پیشینیان آن را تکذیب کردند، و به (قوم) ثمود، ماده شتر که (معجزه ای) روشنگر بود ، دادیم، پس (آنها) به آن ستم کردند (و آن را کشتند) . و ما معجزات را جز برای ترسانیدن نمی فرستیم . ﴿۵۹﴾ (و ای پیامبر! به یاد آور) هنگامی را که به تو گفتیم : «بی شک پروردگارت به مردم احاطه (کامل) دارد، و رؤیایی را که (در شب اسراء و معراج عیاناً) به تو نشان دادیم و (همچنین) درخت ملعون در قرآن ، (چیزی) جز برای آزمایش مردم قرار ندادیم ، ما آنها را می ترسانیم، پس (این ترسانیدن) جز سرکشی بزرگ، چیزی بر آنها نمی افزاید ». ﴿۶۰﴾ و (به یاد آور) چون به فرشتگان گفتیم : «برای آدم سجده کنید» پس (همگی) سجده کردند؛ جز ابلیس که گفت : «آیا برای کسی سجده کنم که (او را) از گل آفریده ای؟!» . ﴿۶۱﴾ (سپس) گفت : «به من خبر بده، این کسی را که بر من برتری داده ای (به چه دلیل بوده است ؟ !) اگر مرا تا روز قیامت مهلت دهی، فرزندانش را؛ جز عده ی کمی (گمراه و) ریشه کن خواهم کرد» . ﴿۶۲﴾ (خداوند) فرمود : «برو، پس هر کس از آنان، از تو پیروی کند ، بی تردید جهنم کیفر شماست، که کیفری کامل (و فراوان) است، ﴿۶۳﴾ و هرکس از آنان را که می توانی با صدایت بر انگیز، و با (یاری) سواران و پیادگانت بر آنها بتاز، و در اموال و فرزندان با آنها شرکت جوی، و به آنها وعده بده - و شیطان جز فریب به آنها وعده نمی دهد - ﴿۶۴﴾ بی گمان توهرگز بر بندگان من سلطه ای نخواهی داشت؛ و پروردگار تو برای نگهبانی آنها کافی است ». ﴿۶۵﴾ پروردگارشما کسی است که کشتی را در دریا برای شما به حرکت در می آورد، تا از فضلش بهره مند شوید، بی گمان او نسبت به شما مهربان است . ﴿۶۶﴾

وَإِذَا مَسَّكُمُ ٱلضُّرُّ فِى ٱلْبَحْرِ ضَلَّ مَن تَدْعُونَ إِلَّآ إِيَّاهُ ۖ فَلَمَّا نَجَّىٰكُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ ۚ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنتُمْ أَن يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ ٱلْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا۟ لَكُمْ وَكِيلًا ﴿٦٨﴾ أَمْ أَمِنتُمْ أَن يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَىٰ فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ ٱلرِّيحِ فَيُغْرِقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ۙ ثُمَّ لَا تَجِدُوا۟ لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِۦ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾ ۞ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِىٓ ءَادَمَ وَحَمَلْنَٰهُمْ فِى ٱلْبَرِّ وَٱلْبَحْرِ وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَفَضَّلْنَٰهُمْ عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا۟ كُلَّ أُنَاسٍۭ بِإِمَٰمِهِمْ ۖ فَمَنْ أُوتِىَ كِتَٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾ وَمَن كَانَ فِى هَٰذِهِۦٓ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾ وَإِن كَادُوا۟ لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ ٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ لِتَفْتَرِىَ عَلَيْنَا غَيْرَهُۥ ۖ وَإِذًا لَّٱتَّخَذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَآ أَن ثَبَّتْنَٰكَ لَقَدْ كِدتَّ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْـًٔا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾ إِذًا لَّأَذَقْنَٰكَ ضِعْفَ ٱلْحَيَوٰةِ وَضِعْفَ ٱلْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

و هنگامی که در دریا سختی به شما برسد، جز او همه کسانی را که می خوانید؛ فراموش می کنید، پس چون شما را به خشکی نجات دهد؛ روی می گردانید، و انسان بسیار ناسپاس است . ﴿٦٧﴾ آیا از آن که شما را به کناره ای از خشکی فرو برد؛ یا تند بادی از سنگریزه بر شما بفرستد؛ ایمن شده اید؟! آنگاه برای خود هیچ نگهبان (و کارسازی) نیابید. ﴿٦٨﴾ آیا از آن که بار دیگر شما را به دریا باز گرداند؛ سپس تند باد کوبنده ای بر شما بفرستد، آنگاه شما را به (کیفر) کفرتان غرق کند؛ ایمن شده اید؟! سپس در برابر ما بازخواست کننده (و خونخواهی برای خود) نیابید . ﴿٦٩﴾ و به راستی ما فرزندان آدم را گرامی داشتیم، و آنها را در خشکی و دریا (بر مرکبها) حمل کردیم ، و از انواع (روزیهای) پاکیزه به آنها روزی دادیم، و آنها را بر بسیاری از موجوداتی که آفریده ایم؛ چنانکه باید برتری بخشیدیم . ﴿٧٠﴾ (به یاد آورید) روزی را که هرگروهی را با پیشوایشان فرا خوانیم، پس کسی که نامه ی (اعمال) اش را به (دست) راستش داده شود، پس اینان نامه شان را (با شادمانی) می خوانند، و به اندازه ی رشته ی شکاف هسته ی خرمایی ستم نمی بینند. ﴿٧١﴾ و (اما) کسی که در این (دنیا از دیدن حق) نا بینا بوده است؛ پس او در آخرت (نیز) نابینا و گمراه تر است . ﴿٧٢﴾ و (ای پیامبر!) نزدیک بود (مشرکان) تو را (با وسوسه های خود) از آنچه بر تو وحی کرده ایم؛ منصرف کنند، تا غیر آن را به ما نسبت دهی، و آنگاه تو را دوست خود بگیرند. ﴿٧٣﴾ و اگر (ما) تو را ثابت قدم نمی کردیم؛ به راستی نزدیک بود اندکی به آنها تمایل کنی . ﴿٧٤﴾ (اگر چنین می کردی) آنگاه دو چندان عذاب در زندگی دنیا و دو چندان عذاب (بعد از) مرگ به تو می چشاندیم، سپس در برابر ما برای خود یاوری نمی یافتی . ﴿٧٥﴾

وَإِن كَادُواْ لَيَسْتَفِزُّونَكَ مِنَ ٱلْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا ۖ وَإِذًا لَّا يَلْبَثُونَ خِلَٰفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَن قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِن رُّسُلِنَا ۖ وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾ أَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِدُلُوكِ ٱلشَّمْسِ إِلَىٰ غَسَقِ ٱلَّيْلِ وَقُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ ۖ إِنَّ قُرْءَانَ ٱلْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِۦ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰٓ أَن يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾ وَقُل رَّبِّ أَدْخِلْنِى مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِى مُخْرَجَ صِدْقٍ وَٱجْعَل لِّى مِن لَّدُنكَ سُلْطَٰنًا نَّصِيرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَآءَ ٱلْحَقُّ وَزَهَقَ ٱلْبَٰطِلُ ۚ إِنَّ ٱلْبَٰطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ ٱلْقُرْءَانِ مَا هُوَ شِفَآءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ۙ وَلَا يَزِيدُ ٱلظَّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَآ أَنْعَمْنَا عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ أَعْرَضَ وَنَـَٔا بِجَانِبِهِۦ ۖ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ كَانَ يَـُٔوسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِۦ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ سَبِيلًا ﴿٨٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلرُّوحِ ۖ قُلِ ٱلرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّى وَمَآ أُوتِيتُم مِّنَ ٱلْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِن شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِٱلَّذِىٓ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِۦ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

ونزدیک بود (با مکر و توطئه) تو را از (سر)زمین (مکه) بلغزانند، تا تو را از آن بیرون کنند، (و اگر چنین می کردند) آنگاه پس از تو جز مدت کمی (باقی) نمی ماندند. ﴿٧٦﴾ این (روش و) سنت (ما درباره ی) پیامبرانی است که پیش از تو فرستادیم، و (هرگز) برای سنت ما تغییر و دگرگونی نخواهی یافت. ﴿٧٧﴾ نماز را از زوال آفتاب (هنگام ظهر) تا تاریکی شب بر پا دار، و (نیز) قرآن فجر (= نماز صبح) را؛ بی گمان قرآن (خواندن ، در نماز) فجر (فرشتگان) حاضر آیند. ﴿٧٨﴾ و پاسی از شب را (از خواب) بر خیز و با آن (= قرآن) نماز بخوان، که برای تو افزون (بر دیگران) است،امید است پروردگارت تو را به مقامی پسندیده برانگیزد. ﴿٧٩﴾ و بگو :« پروردگارا ! مرا به در آوردنی راست (به مدینه) در آور، و به بیرون آوردنی راست، مرا (از مکه) بیرون آور ، و از سوی خود حجتی یاری کننده برایم قرار بده». ﴿٨٠﴾ و بگو:«حق آمد، و باطل نابود شد ، بی گمان باطل نابود شدنی است». ﴿٨١﴾ و از قرآن آنچه را که شفا و رحمت برای مؤمنان است؛ نازل می کنیم، و ستمکاران را جز زیان نمی افزاید. ﴿٨٢﴾ و هنگامی که برانسان نعمت بخشیم ، (از حق) روی بگرداند، و (متکبرانه) پهلویش را دورکند، و هنگامی که (کمترین) بدی به او برسد، نا امید گردد . ﴿٨٣﴾ (ای پیامبر!) بگو :«هر کس به روش خود عمل می کند، پس پروردگارتان به کسی که او هدایت یافته تر است؛ داناتر است». ﴿٨٤﴾ و (ای پیامبر!) از تو درباره ی روح سؤال می کنند، بگو :«روح از فرمان پروردگار من است، و جز اندکی از دانش به شما داده نشده است » . ﴿٨٥﴾ و اگر بخواهیم آنچه را که به تو وحی کرده ایم؛ (از سینه ات) می بریم، آنگاه در برابر ما برای خود هیچ کارسازی (و مدد کننده ای) نخواهی یافت، ﴿٨٦﴾

إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۚ إِنَّ فَضْلَهُۥ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾ قُل لَّئِنِ ٱجْتَمَعَتِ ٱلْإِنسُ وَٱلْجِنُّ عَلَىٰٓ أَن يَأْتُوا۟ بِمِثْلِ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِۦ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِى هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰٓ أَكْثَرُ ٱلنَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾ وَقَالُوا۟ لَن نُّؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ ٱلْأَرْضِ يَنۢبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ ٱلْأَنْهَٰرَ خِلَٰلَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ ٱلسَّمَآءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا أَوْ تَأْتِىَ بِٱللَّهِ وَٱلْمَلَٰٓئِكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِّن زُخْرُفٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِى ٱلسَّمَآءِ وَلَن نُّؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَٰبًا نَّقْرَؤُهُۥ ۗ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّى هَلْ كُنتُ إِلَّا بَشَرًا رَّسُولًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ أَن يُؤْمِنُوٓا۟ إِذْ جَآءَهُمُ ٱلْهُدَىٰٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓا۟ أَبَعَثَ ٱللَّهُ بَشَرًا رَّسُولًا ﴿٩٤﴾ قُل لَّوْ كَانَ فِى ٱلْأَرْضِ مَلَٰٓئِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَلَكًا رَّسُولًا ﴿٩٥﴾ قُلْ كَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًۢا بَيْنِى وَبَيْنَكُمْ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ بِعِبَادِهِۦ خَبِيرًۢا بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

لـیکن (بـاقی مانـدنش بـه سـبب) رحمتـی از جانـب پروردگارت است؛ بـدون شـک فضـل او بـر تـو بـزرگ است. ﴿۸۷﴾ (ای پیامبر!) بگو :«اگر انس و جن (همگی) گرد آیند بر آن که همانند این قرآن را بیاورند، (هرگـز) همانند آن را نخواهند آورد، هر چند برخی از آنان یـاور برخی (دیگر) باشـند». ﴿۸۸﴾ و بـه تحقیـق (مـا) در ایـن قرآن، برای مردم هر مثلی را گوناگون بیان کردیم، پـس بیشتر مردم جز ناسپاسی را قبول نکردند، ﴿۸۹﴾ و گفتند : «ما هرگز به تو ایمان نمی آوریم؛ تااینکه از زمین چشمه ای برای ما جاری کنی . ﴿۹۰﴾ یا باغی از نخل و انگـور داشته باشی، آنگـاه نهرهـا در میـان آن بـه خـوبی جـاری سازی . ﴿۹۱﴾ یا آسمان را آنچنان که می پنـداری پـاره پاره بر (سر) مـا فـرود آوری، یـا خداونـد و فرشـتگان را روبروی (ما) بیاوری، ﴿۹۲﴾ یا اینکه خانه ای (پر نقش و نگار) از سیم ورز داشته باشی، یا در آسمان بـالا روی، و هرگز به بالا رفتنت ایمان نمی آوریم؛ مگر آنکـه کتـابی بر ما نازل کنی، کـه آن را بخـوانیم» . بگـو :«پروردگـارم منزه است،آیا مـن جـز بشـری فرسـتاده شـده هسـتم ؟!». ﴿۹۳﴾ و مردم را (هیچ چیز) باز نداشت، از آنکـه ایمـان آوردند هنگامی که هدایت به سوی آنان آمد؛ مگـر ایـن که گفتند : «آیا خداوند بشری را (بعنوان) پیامبر فرسـتاده اسـت ؟!» ﴿۹٤﴾ (ای پیـامبر!) بگـو :«اگـر در زمـین فرشتگانی بودند که با آرامش (و مطمئن) راه می رفتنـد، مسلماً از آسمان فرشته ای را (بعنوان) پیامبر بر آنها نـازل می کردیم» (اما چون شما انسان هسـتید پیامبرتـان نیـز از خودتان است) ﴿۹۵﴾ (ای پیـامبر!) بگـو :«همـین کـافی است که خداوند میان من وشما گواه باشد، بی گمـان او (نسـبت) بـه بنـدگانش دانـای بیناسـت. ﴿۹٦﴾

وَمَن يَهْدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلْمُهْتَدِ ۖ وَمَن يُضْلِلْ فَلَن تَجِدَ لَهُمْ
أَوْلِيَآءَ مِن دُونِهِۦ ۖ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ عَلَىٰ
وُجُوهِهِمْ عُمْيًا وَبُكْمًا وَصُمًّا ۖ مَّأْوَىٰهُمْ جَهَنَّمُ ۖ
كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَـٰهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٧﴾ ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُم
بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَـٰتِنَا وَقَالُوٓا۟ أَءِذَا كُنَّا عِظَـٰمًا وَرُفَـٰتًا
أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾ ۞ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ
ٱللَّهَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰٓ أَن
يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى
ٱلظَّـٰلِمُونَ إِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾ قُل لَّوْ أَنتُمْ تَمْلِكُونَ
خَزَآئِنَ رَحْمَةِ رَبِّىٓ إِذًا لَّأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ ٱلْإِنفَاقِ ۚ
وَكَانَ ٱلْإِنسَـٰنُ قَتُورًا ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ تِسْعَ
ءَايَـٰتٍۭ بَيِّنَـٰتٍ ۖ فَسْـَٔلْ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِذْ جَآءَهُمْ فَقَالَ
لَهُۥ فِرْعَوْنُ إِنِّى لَأَظُنُّكَ يَـٰمُوسَىٰ مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾
قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَآ أَنزَلَ هَـٰٓؤُلَآءِ إِلَّا رَبُّ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ بَصَآئِرَ وَإِنِّى لَأَظُنُّكَ يَـٰفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا
﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَن يَسْتَفِزَّهُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَـٰهُ وَمَن
مَّعَهُۥ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنۢ بَعْدِهِۦ لِبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
ٱسْكُنُوا۟ ٱلْأَرْضَ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ ٱلْـَٔاخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ
لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

و هرکسی را که خدا هدایت کند، پس او هدایت یافته ی (واقعی) است، و هرکسی را که گمراه سازد؛ پس جز خدا (سر پرستان و) دوستانی برای او نخواهی یافت، و روز قیامت آنان را بر چهره هایشان، نابینا و گنگ و کر محشور می کنیم، جایگاهشان جهنم است، هرگاه (آتش آن) فرو نشیند، بر آنان شعله ای (سوزان) می افزاییم. ﴿۹۷﴾ این کیفر آنهاست، به (خاطر) این که به آیات ما کافر شدند، و گفتند: «آیا هنگامی که ما استخوانهایی (پوسیده) و پراکنده ای شدیم، آیا دگر بار با آفرینش تازه ای برانگیخته خواهیم شد ؟!». ﴿۹۸﴾ آیا نمی دانند، که خداوندی که آسمانها و زمین را آفریده؛ قادر است که مانند آنها را بیافریند، و برای آنان سر آمدی مقرر کرده که شکی در آن نیست، سپس ستمکاران جز ناسپاسی را قبول نکردند. ﴿۹۹﴾ (ای پیامبر!) بگو: «اگرشما مالک گنجینه های (بخشش و) رحمت پروردگار من بودید، آنگاه از ترس فقر (و تنگدستی) از انفاق خود داری می کردید، و انسان بسیار بخیل (و تنگ نظر) است». ﴿۱۰۰﴾ و به راستی (ما) به موسی نه معجزه ی روشن دادیم، پس (ای پیامبر) از بنی اسرائیل بپرس، آن زمان که (موسی) به سوی آنان آمد، فرعون به او گفت: «ای موسی گمان می کنم تو سحر شده ای». ﴿۱۰۱﴾ (موسی) گفت: «تو قطعاً می دانی که این (معجزه) ها را جز پروردگار آسمانها و زمین؛ برای روشنگری نفرستاده است، و من ای فرعون، یقیناً تو را هلاک شده می پندارم». ﴿۱۰۲﴾ پس (فرعون) تصمیم گرفت که آنان (= بنی اسرائیل) را از آن سرزمین بیرون کند، پس (ما) او وهمه ی کسانی را که با او بودند؛ غرق کردیم. ﴿۱۰۳﴾ و بعد از (هلاکت) او به بنی اسرائیل گفتیم: «در (این) سرزمین (شام) ساکن شوید، پس هنگامی که وعده آخرت فرا رسد، همه ی شما دسته جمعی خواهیم آورد». ﴿۱۰۴﴾

وَبِٱلۡحَقِّ أَنزَلۡنَٰهُ وَبِٱلۡحَقِّ نَزَلَۗ وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا مُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا ﴿١٠٥﴾ وَقُرۡءَانٗا فَرَقۡنَٰهُ لِتَقۡرَأَهُۥ عَلَى ٱلنَّاسِ عَلَىٰ مُكۡثٖ وَنَزَّلۡنَٰهُ تَنزِيلٗا ﴿١٠٦﴾ قُلۡ ءَامِنُواْ بِهِۦٓ أَوۡ لَا تُؤۡمِنُوٓاْۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ مِن قَبۡلِهِۦٓ إِذَا يُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ يَخِرُّونَ لِلۡأَذۡقَانِ سُجَّدٗا ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبۡحَٰنَ رَبِّنَآ إِن كَانَ وَعۡدُ رَبِّنَا لَمَفۡعُولٗا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلۡأَذۡقَانِ يَبۡكُونَ وَيَزِيدُهُمۡ خُشُوعٗا ۩ ﴿١٠٩﴾ قُلِ ٱدۡعُواْ ٱللَّهَ أَوِ ٱدۡعُواْ ٱلرَّحۡمَٰنَۖ أَيّٗا مَّا تَدۡعُواْ فَلَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰۚ وَلَا تَجۡهَرۡ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتۡ بِهَا وَٱبۡتَغِ بَيۡنَ ذَٰلِكَ سَبِيلٗا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي لَمۡ يَتَّخِذۡ وَلَدٗا وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ شَرِيكٞ فِي ٱلۡمُلۡكِ وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ وَلِيّٞ مِّنَ ٱلذُّلِّۖ وَكَبِّرۡهُ تَكۡبِيرَۢا ﴿١١١﴾

و (ما) این (قرآن) را به حق نازل کردیم، و به حق نازل شد، و تو را (ای پیامبر) جز بشارت دهنده و هشدار دهنده نفرستادیم. ﴿۱۰۵﴾ و قرآنی که (آیات و سوره هایش را) جدا ساختیم، تا آن را با درنگ (وتأنّی) بر مردم بخوانی، و آن را تدریج (و کم کم) نازل کردیم. ﴿۱۰۶﴾ (ای پیامبر!) بگو :«(خواه) به آن ایمان آورید، یا ایمان نیاورید، بی گمان کسانی که پیش از آن به آنها دانش داده شده، هنگامی که (آیات قرآن) بر آنها خوانده می شود، سجده کنان به رو در می افتند». ﴿۱۰۷﴾ و می گویند: «منزه است پروردگار ما، که یقیناً وعده هایش انجام شدنی است ». ﴿۱۰۸﴾ و (آنها) گریه کنان به رو در می افتند، و (تلاوت این قرآن) بر فروتنی شان می افزاید. ﴿۱۰۹﴾ بگو :«الله» را بخوانید یا « رحمان» را بخوانید، هر کدام را بخوانید، پس (فرقی ندارد) برای او نامهای نیکوست، و نمازت را نه زیاد بلند بخوان، و نه آن را خیلی آهسته بخوان، و میان آن دو؛ راهی (معتدل) برگزین. ﴿۱۱۰﴾ و بگو : « ستایش برای خداوند است که فرزندی (برای خود) بر نگزیده و او را در فرمانروای هیچ شریکی نیست، و بخاطر ناتوانی (و ذلت حامی و) سرپرستی برای او نیست، و او را به شایستگی بزرگ بشمار». ﴿۱۱۱﴾

سورة الكهف

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ عَلَىٰ عَبۡدِهِ ٱلۡكِتَٰبَ وَلَمۡ يَجۡعَل لَّهُۥ عِوَجَاۜ ﴿١﴾ قَيِّمٗا لِّيُنذِرَ بَأۡسٗا شَدِيدٗا مِّن لَّدُنۡهُ وَيُبَشِّرَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ٱلَّذِينَ يَعۡمَلُونَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أَنَّ لَهُمۡ أَجۡرًا حَسَنٗا ﴿٢﴾ مَّٰكِثِينَ فِيهِ أَبَدٗا ﴿٣﴾ وَيُنذِرَ ٱلَّذِينَ قَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱللَّهُ وَلَدٗا ﴿٤﴾

سورۀ کهف

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حمد وسپاس مخصوص خدایی است که بر بنده اش (محمد) کتاب (قرآن) را نازل کرد، و هیچ گونه کجی و انحرافی در آن قرار نداد. ﴿۱﴾ در حالی که ثابت و مستقیم (و نگاهبان کتابهای آسمانی) است، تا (بدکاران را) از عذاب سخت او بیم دهد، و مؤمنانی را که کارهای شایسته انجام می دهند، مژده دهد که پاداش نیکویی برای آنهاست. ﴿۲﴾ (همان بهشتی) که جاودانه در آن خواهند ماند. ﴿۳﴾ و (نیز) کسانی که گفتند : خداوند فرزندی (برای خود) برگزیده است، بیم دهد. ﴿٤﴾

مَّا لَهُم بِهِۦ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِأَبَآئِهِمْ ۚ كَبُرَتْ كَلِمَةً
تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَٰهِهِمْ ۚ إِن يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾
فَلَعَلَّكَ بَٰخِعٌ نَّفْسَكَ عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمْ إِن لَّمْ يُؤْمِنُوا۟
بِهَٰذَا ٱلْحَدِيثِ أَسَفًا ﴿٦﴾ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى
ٱلْأَرْضِ زِينَةً لَّهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾
وَإِنَّا لَجَٰعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾ أَمْ
حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَٰبَ ٱلْكَهْفِ وَٱلرَّقِيمِ كَانُوا۟ مِنْ
ءَايَٰتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾ إِذْ أَوَى ٱلْفِتْيَةُ إِلَى ٱلْكَهْفِ فَقَالُوا۟
رَبَّنَآ ءَاتِنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا
﴿١٠﴾ فَضَرَبْنَا عَلَىٰٓ ءَاذَانِهِمْ فِى ٱلْكَهْفِ سِنِينَ
عَدَدًا ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَٰهُمْ لِنَعْلَمَ أَىُّ ٱلْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ
لِمَا لَبِثُوٓا۟ أَمَدًا ﴿١٢﴾ نَّحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم
بِٱلْحَقِّ ۚ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ ءَامَنُوا۟ بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَٰهُمْ هُدًى
﴿١٣﴾ وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا۟ فَقَالُوا۟ رَبُّنَا رَبُّ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ لَن نَّدْعُوَا۟ مِن دُونِهِۦٓ إِلَٰهًا ۖ
لَّقَدْ قُلْنَآ إِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾ هَٰٓؤُلَآءِ قَوْمُنَا ٱتَّخَذُوا۟ مِن
دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً ۖ لَّوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطَٰنٍۭ بَيِّنٍ ۖ
فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

نه ایشان به این سخن علم و آگاهی دارند ونه پدرانشان، سخن بزرگی از دهانشان بیرون می شود ! آنان جز دروغ نمی گویند . ﴿۵﴾ پس گویی می خواهی درپی ایشان خود را از غم و اندوه هلاک سازی، اگر به این سخن (قرآن) ایمان نیاورند . ﴿٦﴾ ما آنچه که روی زمین است، زینت آن قرار داده ایم، تا آنها را بیازماییم که کدامیک شان بهتر عمل می کنند. ﴿۷﴾ و ما (سرانجام) آنچه که روی زمین است، (صاف می کنیم) به خاکی هموار وبی گیاه (بیابانی خشک) تبدیل می کنیم. ﴿۸﴾ آیا گمان کردی که اصحاب کهف (= غار) و رقیم (= نوشته) از جمله نشانه های شگفت انگیز ما بوده اند؟! ﴿۹﴾ (بیاد آور) آنگاه که آن جوانان به غار پناه بردند، و گفتند: «پروردگارا ! ما را از سوی خود رحمتی عطا کن، و راه نجاتی برایمان فراهم ساز». ﴿۱۰﴾ پس (ما پرده های خواب را) در غار بر گوش هایشان زدیم، و سالها در خواب فرورفتند . ﴿۱۱﴾ سپس آنان بر انگیختیم تا بدانیم کدام یک از آن دو گروه مدت ماندن خود را بهتر حساب کرده است . ﴿۱۲﴾ ما داستان آنان را به حق برای تو باز گو می کنیم . آنها جوانانی بودند که به پروردگارشان ایمان آورده بودند ، و ما برهدایتشان افزودیم . ﴿۱۳﴾ و (ما) دلهای آنها را محکم ساختیم، هنگامی که قیام کردند، و گفتند : «پروردگار ما، پروردگار آسمانها و زمین است، و ما هرگز غیر از او معبودی نمی پرستیم (اگر چنین کنیم) سخنی گزاف و بیهوده گفته ایم . ﴿۱٤﴾ این قوم ما، معبودهای جز خدا انتخاب کرده اند، چرا دلیل آشکاری (بر این معبودان) نمی آورند ؟! چه کسی ستمکارتراست از آن فردی که بر خدا دروغ ببندد؟! ». ﴿۱۵﴾

وَإِذِ ٱعۡتَزَلۡتُمُوهُمۡ وَمَا يَعۡبُدُونَ إِلَّا ٱللَّهَ فَأۡوُۥٓاْ إِلَى
ٱلۡكَهۡفِ يَنشُرۡ لَكُمۡ رَبُّكُم مِّن رَّحۡمَتِهِۦ وَيُهَيِّئۡ لَكُم
مِّنۡ أَمۡرِكُم مِّرۡفَقٗا ﴿١٦﴾ ۞ وَتَرَى ٱلشَّمۡسَ إِذَا طَلَعَت
تَّزَٰوَرُ عَن كَهۡفِهِمۡ ذَاتَ ٱلۡيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَت
تَّقۡرِضُهُمۡ ذَاتَ ٱلشِّمَالِ وَهُمۡ فِي فَجۡوَةٖ مِّنۡهُۚ ذَٰلِكَ
مِنۡ ءَايَٰتِ ٱللَّهِۗ مَن يَهۡدِ ٱللَّهُ فَهُوَ ٱلۡمُهۡتَدِۖ وَمَن
يُضۡلِلۡ فَلَن تَجِدَ لَهُۥ وَلِيّٗا مُّرۡشِدٗا ﴿١٧﴾ وَتَحۡسَبُهُمۡ
أَيۡقَاظٗا وَهُمۡ رُقُودٞۚ وَنُقَلِّبُهُمۡ ذَاتَ ٱلۡيَمِينِ وَذَاتَ
ٱلشِّمَالِۖ وَكَلۡبُهُم بَٰسِطٞ ذِرَاعَيۡهِ بِٱلۡوَصِيدِۚ لَوِ
ٱطَّلَعۡتَ عَلَيۡهِمۡ لَوَلَّيۡتَ مِنۡهُمۡ فِرَارٗا وَلَمُلِئۡتَ مِنۡهُمۡ
رُعۡبٗا ﴿١٨﴾ وَكَذَٰلِكَ بَعَثۡنَٰهُمۡ لِيَتَسَآءَلُواْ بَيۡنَهُمۡۚ
قَالَ قَآئِلٞ مِّنۡهُمۡ كَمۡ لَبِثۡتُمۡۖ قَالُواْ لَبِثۡنَا يَوۡمًا أَوۡ
بَعۡضَ يَوۡمٖۚ قَالُواْ رَبُّكُمۡ أَعۡلَمُ بِمَا لَبِثۡتُمۡ فَٱبۡعَثُوٓاْ
أَحَدَكُم بِوَرِقِكُمۡ هَٰذِهِۦٓ إِلَى ٱلۡمَدِينَةِ فَلۡيَنظُرۡ أَيُّهَآ
أَزۡكَىٰ طَعَامٗا فَلۡيَأۡتِكُم بِرِزۡقٖ مِّنۡهُ وَلۡيَتَلَطَّفۡ وَلَا
يُشۡعِرَنَّ بِكُمۡ أَحَدًا ﴿١٩﴾ إِنَّهُمۡ إِن يَظۡهَرُواْ عَلَيۡكُمۡ
يَرۡجُمُوكُمۡ أَوۡ يُعِيدُوكُمۡ فِي مِلَّتِهِمۡ وَلَن تُفۡلِحُوٓاْ
إِذًا أَبَدٗا ﴿٢٠﴾

و(به آنها گفتیم :) هنگامی که از آنها و آنچه را جز خدا می پرستند؛ کناره گیری کردید، پس به غار پناه برید، که پروردگارتان نعمتش را بر شما می گستراند، و راه آسایش ونجات از این امر را برای شما فراهم می سازد. ﴿۱٦﴾ و خورشید را می دیدی که به هنگام طلوع به سمت راست غارشان متمایل می گردد، و به هنگام غروب به سمت چپ، و آنها در محل وسیعی از آن (غار) قرار داشتند، این از آیات خدا است، هر کس را هدایت کند، پس او هدایت یافته (واقعی) است، و هرکه را گمراه کند، سرپرست و راهنمائی هرگز برای او نخواهی یافت. ﴿۱۷﴾ و (اگر به آنها نگاه می کردی) می پنداشتی بیدارند، در حالی که آنها خفته بودند، و ما آنها را به سمت راست و چپ می گرداندیم، و سگ آنها دستهای خود را (بحالت پاسبانی) بر دهانه غار گشوده بود . اگر به آنها نگاه می کردی قطعاً فرار می کردی، و تو از آنها سخت می ترسیدی (و وجودت از وحشت پر می شد) . ﴿۱۸﴾ و این گونه ما آنها را (از خواب) بر انگیختیم تا از یکدیگر سؤال کنند، یکی از آنها گفت: «چه مدت خوابیدید ؟» گفتند : «یک روز یا بخشی از یک روز» (وقتی که نتوانستند مدت خوابشان را بدانند) گفتند: «پروردگارتان داناتر است که چقدر مانده اید، پس (اکنون) یک نفر از خودتان را با این سکه ای که دارید به شهر بفرستید، و باید بنگرد کدام یک از غذا ها پاکیزه تر است، پس روزی و طعامی از آن برای شما بیاورد، و باید دقت کند، و هیچ کس را از حال شما آگاه نسازد. ﴿۱۹﴾ بدرستی که اگر آنها (از وضع شما آگاه شوند و)، بر شما دست یابند، سنگسار تان می کنند، یا شما را به آئین خویش باز می گردانند، و در آن صورت هرگزرستگار نخواهید شد». ﴿۲۰﴾

وَكَذَٰلِكَ أَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوٓاْ أَنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَآ إِذْ يَتَنَٰزَعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ ۖ فَقَالُواْ ٱبْنُواْ عَلَيْهِم بُنْيَٰنًا ۖ رَّبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ ۚ قَالَ ٱلَّذِينَ غَلَبُواْ عَلَىٰٓ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَٰثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًۢا بِٱلْغَيْبِ ۖ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ ۚ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ بِعِدَّتِهِم مَّا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ ۗ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَآءً ظَٰهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِم مِّنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَاْىْءٍ إِنِّى فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ وَٱذْكُر رَّبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰٓ أَن يَهْدِيَنِ رَبِّى لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُواْ فِى كَهْفِهِمْ ثَلَٰثَ مِاْئَةٍ سِنِينَ وَٱزْدَادُواْ تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُواْ ۖ لَهُۥ غَيْبُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ أَبْصِرْ بِهِۦ وَأَسْمِعْ ۚ مَا لَهُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِىٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِى حُكْمِهِۦٓ أَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَٱتْلُ مَآ أُوحِىَ إِلَيْكَ مِن كِتَابِ رَبِّكَ ۖ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَٰتِهِۦ وَلَن تَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾

و این چنین مردم را متوجه حال آنها کردیم، تا بدانند که وعده ی خداوند حق است، و آنکه در (قیام) قیامت شکی نیست، هنگامی که (مردم) میان خود در این باره نزاع می کردند، پس گروهی گفتند: «بنائی بر آن بسازید»، پروردگارشان از آنها آگاه تر است . برخی دیگر که قدرت بدست (و اکثریت) داشتند گفتند: « بر (غار) ایشان پرستشگاهی می سازیم». ﴿۲۱﴾ (گروهی) خواهند گفت : «آنها سه نفر بودند، که چهارمین آنها سگشان بود، » و (گروهی) می گویند : «پنج نفر بودند، که ششمین آنها سگشان بود » - همه ی اینها سخنانی بدون دلیل است - و (گروهی) می گویند: «آنها هفت نفر بودند، و هشتمین آنها سگشان بود » ، بگو :«پروردگار من از تعداد آنها آگاه تر است». جز گروه کمی تعداد آنها را نمی دانند. پس درباره ی آنان گفتگوی مختصر و ساده (و مجادله روشن و آرام) داشته باش، و از هیچ کس درباره ی آنها سؤال مکن. ﴿۲۲﴾ و هرگز درباره ی هیچ چیز نگو : «من فردا آن را انجام می دهم» . ﴿۲۳﴾ مگر اینکه خدا بخواهد، و هرگاه فراموش کردی(و إن شاء الله نگفتی) پروردگارت را به خاطر بیاور، و بگو : «امیداورم که پروردگارم مرا به راهی روشن تر از این هدایت کند» . ﴿۲٤﴾ و آنها (= اصحاب کهف) مدت سیصد سال در غارشان درنگ کردند، و نه سال (نیز) بر آن افزودند . ﴿۲٥﴾ (ای پیامبر!) بگو :«خداوند از مدت ماندنشان (در غار) آگاهتر است، غیب آسمانها و زمین از آن اوست، چقدر بیناست و چقدر شنواست ! آنها هیچ ولی (و سرپرستی) جز او ندارند، و او تعالی هیچ کس را در حکم خود شریک نمی کند ». ﴿۲٦﴾ و آنچه از کتاب پروردگارت به سوی تو وحی شده؛ تلاوت کن، هیچ کسی نمی تواند سخنان پروردگارت را دگرگون سازد ، و هرگز پناهگاهی جز او نمی یابی. ﴿۲۷﴾

وَٱصۡبِرۡ نَفۡسَكَ مَعَ ٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ رَبَّهُم بِٱلۡغَدَوٰةِ
وَٱلۡعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجۡهَهُۥۖ وَلَا تَعۡدُ عَيۡنَاكَ عَنۡهُمۡ
تُرِيدُ زِينَةَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَا تُطِعۡ مَنۡ أَغۡفَلۡنَا
قَلۡبَهُۥ عَن ذِكۡرِنَا وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ وَكَانَ أَمۡرُهُۥ فُرُطًا
﴿٢٨﴾ وَقُلِ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكُمۡۖ فَمَن شَآءَ فَلۡيُؤۡمِن
وَمَن شَآءَ فَلۡيَكۡفُرۡۚ إِنَّآ أَعۡتَدۡنَا لِلظَّٰلِمِينَ نَارًا
أَحَاطَ بِهِمۡ سُرَادِقُهَاۚ وَإِن يَسۡتَغِيثُواْ يُغَاثُواْ بِمَآءٖ
كَٱلۡمُهۡلِ يَشۡوِي ٱلۡوُجُوهَۚ بِئۡسَ ٱلشَّرَابُ وَسَآءَتۡ
مُرۡتَفَقًا ﴿٢٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجۡرَ مَنۡ أَحۡسَنَ عَمَلًا
﴿٣٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهِمُ
ٱلۡأَنۡهَٰرُ يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَيَلۡبَسُونَ
ثِيَابًا خُضۡرٗا مِّن سُندُسٖ وَإِسۡتَبۡرَقٖ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا عَلَى
ٱلۡأَرَآئِكِۚ نِعۡمَ ٱلثَّوَابُ وَحَسُنَتۡ مُرۡتَفَقًا ﴿٣١﴾ ۞
وَٱضۡرِبۡ لَهُم مَّثَلٗا رَّجُلَيۡنِ جَعَلۡنَا لِأَحَدِهِمَا
جَنَّتَيۡنِ مِنۡ أَعۡنَٰبٖ وَحَفَفۡنَٰهُمَا بِنَخۡلٖ وَجَعَلۡنَا
بَيۡنَهُمَا زَرۡعٗا ﴿٣٢﴾ كِلۡتَا ٱلۡجَنَّتَيۡنِ ءَاتَتۡ أُكُلَهَا وَلَمۡ
تَظۡلِم مِّنۡهُ شَيۡـٔٗاۚ وَفَجَّرۡنَا خِلَٰلَهُمَا نَهَرٗا ﴿٣٣﴾
وَكَانَ لَهُۥ ثَمَرٞ فَقَالَ لِصَٰحِبِهِۦ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ أَنَا۠
أَكۡثَرُ مِنكَ مَالٗا وَأَعَزُّ نَفَرٗا ﴿٣٤﴾

و بـا کسـانی بـاش کـه پروردگـار خـود را صـبحگاهان و شامگاهان می خوانند، (و تنها) وجه او را می طلبند، و هرگـز بخاطر زیورهای دنیا، چشمانت از آنها بر مگیر، و پیروی نکن از کسانی کـه دلهایشـان را از یـاد خـود غافـل سـاخته ایـم، و هوای نفس خـویش را پیـروی کردنـد، و کارهایشـان از حـد گذشـته (و بـر بـاد) اسـت. ﴿۲۸﴾ (ای پیـامبر!) بگـو : «(ایـن قرآن) حق است از سوی پروردگارتـان، پـس هـر کـس مـی خواهد ایمان بیاورد، و هرکس می خواهـد کـافر گـردد ». مـا برای ستمکاران آتشی آماده کرده ایم که سرا پـرده اش آنـان را از هر طرف احاطه کرده است . و اگر تقاضای آب کننـد، آبی ، همچون فلز گداخته که صورتها را بریان می کند، برای آنان می آورند، چه بد نوشیدنی، و چه بـد آرامگـاهی اسـت. ﴿۲۹﴾ بدرستی کسانی که ایمان آوردند و کارهـای شایسـته انجام دادند، همانا ما پـاداش نیکـو کـاران را ضـایع نخـواهیم کرد. ﴿۳۰﴾ آنها کسانی هستند که بهشـتهای جاویـدان از آن ایشان است، (بهشتهای که) نهرها از زیـر (کاخهـا و درختـان) آن جاری است، در آنجا با دسـتبندهایی از طـلا آراسـته مـی شوند، و لباسهایی (فاخر) سبز رنگ از حریر نازک و ضـخیم در بر می کننـد، در حـالی کـه بـر تختهـا تکیـه زده انـد، چـه پاداش خوبی و چه منزل نیکو و خـوبی اسـت . ﴿۳۱﴾ و (ای پیامبر!) برای آنها مثالی بزن، (مثال) آن دو مرد که برای یکـی از آنها دو باغ از انواع انگورها قرار دادیم، و گرداگرد آن دو (باغ) را بـا درختـان نخـل پوشـاندیم، و در میـان آن زراعـت (پربرکتی) قرار دادیم . ﴿۳۲﴾ هـر دو بـاغ، میـوه آورده بـود (میوه های بسیار) و چیزی فرو گذار نکـرده بـود ، و میـان آن دو (باغ) ، نهر بزرگی جاری ساخته بـودیم. ﴿۳۳﴾ (صـاحب این دو باغ) میوه های بسیار(و درآمد فراوانی) داشت؛ پس بـه همین خاطر با دوستش در حـالی کـه بـا او گفتگـو مـی کـرد گفت : «من از لحاظ ثروت از تـو بیشـترم و از لحـاظ نفـرات نیرومند ترم » . ﴿۳٤﴾

وَدَخَلَ جَنَّتَهُۥ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفۡسِهِۦ قَالَ مَآ أَظُنُّ أَن
تَبِيدَ هَٰذِهِۦٓ أَبَدٗا ﴿٣٥﴾ وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةٗ
وَلَئِن رُّدِدتُّ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيۡرٗا مِّنۡهَا مُنقَلَبٗا ﴿٣٦﴾
قَالَ لَهُۥ صَاحِبُهُۥ وَهُوَ يُحَاوِرُهُۥٓ أَكَفَرۡتَ بِٱلَّذِي
خَلَقَكَ مِن تُرَابٖ ثُمَّ مِن نُّطۡفَةٖ ثُمَّ سَوَّىٰكَ رَجُلٗا
﴿٣٧﴾ لَّٰكِنَّا۠ هُوَ ٱللَّهُ رَبِّي وَلَآ أُشۡرِكُ بِرَبِّيٓ أَحَدٗا ﴿٣٨﴾
وَلَوۡلَآ إِذۡ دَخَلۡتَ جَنَّتَكَ قُلۡتَ مَا شَآءَ ٱللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا
بِٱللَّهِۚ إِن تَرَنِ أَنَا۠ أَقَلَّ مِنكَ مَالٗا وَوَلَدٗا ﴿٣٩﴾ فَعَسَىٰ
رَبِّيٓ أَن يُؤۡتِيَنِ خَيۡرٗا مِّن جَنَّتِكَ وَيُرۡسِلَ عَلَيۡهَا
حُسۡبَانٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ فَتُصۡبِحَ صَعِيدٗا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ أَوۡ
يُصۡبِحَ مَآؤُهَا غَوۡرٗا فَلَن تَسۡتَطِيعَ لَهُۥ طَلَبٗا ﴿٤١﴾
وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِۦ فَأَصۡبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيۡهِ عَلَىٰ مَآ أَنفَقَ
فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي لَمۡ
أُشۡرِكۡ بِرَبِّيٓ أَحَدٗا ﴿٤٢﴾ وَلَمۡ تَكُن لَّهُۥ فِئَةٞ يَنصُرُونَهُۥ
مِن دُونِ ٱللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرٗا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ ٱلۡوَلَٰيَةُ
لِلَّهِ ٱلۡحَقِّۚ هُوَ خَيۡرٞ ثَوَابٗا وَخَيۡرٌ عُقۡبٗا ﴿٤٤﴾ وَٱضۡرِبۡ
لَهُم مَّثَلَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا كَمَآءٍ أَنزَلۡنَٰهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ
فَٱخۡتَلَطَ بِهِۦ نَبَاتُ ٱلۡأَرۡضِ فَأَصۡبَحَ هَشِيمٗا
تَذۡرُوهُ ٱلرِّيَٰحُۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ مُّقۡتَدِرًا ﴿٤٥﴾

و در حالی که به خود ستمکار بود، در باغ خویش داخل شد، و گفت : «من باور نمی کنم هرگز این (باغ) نابود شود. ﴿۳۵﴾ و باور نمی کنم که قیامت بر پا گردد، و اگر به سوی پروردگارم باز گردانده شوم (به فرض این که قیامتی باشد) قطعاً جایگاهی بهتر از این خواهم یافت». ﴿۳۶﴾ دوست وی - در حالی که با اوگفتگو می کرد - به او گفت: «آیا به آن کسی که تو را از خاک، سپس از نطفه آفرید، آنگاه تو را مردی (کامل) قرار داد، کافر شدی ؟! ﴿۳۷﴾ لیکن من (می گویم) الله پروردگار من است، و هیچ کس را شریک پروردگارم قرار نمی دهم. ﴿۳۸﴾ چرا هنگامی که به باغ خویش وارد شدی، نگفتی : ما شاء الله ، نیرو و قوتی جز از ناحیه خدا نیست، اگر مرا از نظر مال و فرزند کمتر از خود ببینی . ﴿۳۹﴾ پس امید است که پروردگارم بهتر از باغ تو به من بدهد، و بر باغ تو آفتی از آسمان فرو فرستد؛تا به زمینی بی گیاه لغزنده ای تبدیل گردد. ﴿۴۰﴾ یا آب آن در عمق زمین فرو رفته تا هرگز نتوانی آن را به دست آوری» . ﴿۴۱﴾ (سر انجام عذاب الهی فرا رسید) و تمام میوه هایش را در بر گرفت و نابود شد . و او بخاطر هزینه هائی که صرف آن کرده بود؛ پیوسته دستهایش را به هم می مالید - در حالی که داربستهای آن فرو ریخته بود- و می گفت : «ای کاش کسی را شریک پروردگارم قرار نداده بودم! » ﴿۴۲﴾ و او را گروهی نبود که در برابر خداوند یاریش کنند، و نتوانست که خود را یاری کند . ﴿۴۳﴾ در آنجا (ثابت گردید) که یاری و کمک از آن خداوند برحق است، اوست که بهترین پاداش و بهترین عاقبت را (برای مطیعان) دارد . ﴿۴۴﴾ (ای پیامبر!) برای آنان مثل زندگی دنیا را بزن که ماند آبی است که آن را از آسمان فرو فرستادیم، سپس گیاه هان زمین با آن درهم آمیخت سپس خشک گردید، و باد ها آن را به هر سو پراکنده اش کردند. و خداوند بر همه چیز تواناست . ﴿۴۵﴾

ٱلۡمَالُ وَٱلۡبَنُونَ زِينَةُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۖ وَٱلۡبَٰقِيَٰتُ
ٱلصَّٰلِحَٰتُ خَيۡرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابٗا وَخَيۡرٌ أَمَلٗا ﴿٤٦﴾
وَيَوۡمَ نُسَيِّرُ ٱلۡجِبَالَ وَتَرَى ٱلۡأَرۡضَ بَارِزَةٗ وَحَشَرۡنَٰهُمۡ
فَلَمۡ نُغَادِرۡ مِنۡهُمۡ أَحَدٗا ﴿٤٧﴾ وَعُرِضُواْ عَلَىٰ رَبِّكَ
صَفّٗا لَّقَدۡ جِئۡتُمُونَا كَمَا خَلَقۡنَٰكُمۡ أَوَّلَ مَرَّةِۭۚ بَلۡ
زَعَمۡتُمۡ أَلَّن نَّجۡعَلَ لَكُم مَّوۡعِدٗا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ ٱلۡكِتَٰبُ
فَتَرَى ٱلۡمُجۡرِمِينَ مُشۡفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ
يَٰوَيۡلَتَنَا مَالِ هَٰذَا ٱلۡكِتَٰبِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةٗ وَلَا
كَبِيرَةً إِلَّآ أَحۡصَىٰهَاۚ وَوَجَدُواْ مَا عَمِلُواْ حَاضِرٗاۗ وَلَا
يَظۡلِمُ رَبُّكَ أَحَدٗا ﴿٤٩﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ
لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ كَانَ مِنَ ٱلۡجِنِّ فَفَسَقَ عَنۡ
أَمۡرِ رَبِّهِۦٓۗ أَفَتَتَّخِذُونَهُۥ وَذُرِّيَّتَهُۥٓ أَوۡلِيَآءَ مِن دُونِي
وَهُمۡ لَكُمۡ عَدُوُّۢۚ بِئۡسَ لِلظَّٰلِمِينَ بَدَلٗا ﴿٥٠﴾ ۞ مَّآ
أَشۡهَدۡتُهُمۡ خَلۡقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَلَا خَلۡقَ
أَنفُسِهِمۡ وَمَا كُنتُ مُتَّخِذَ ٱلۡمُضِلِّينَ عَضُدٗا ﴿٥١﴾
وَيَوۡمَ يَقُولُ نَادُواْ شُرَكَآءِيَ ٱلَّذِينَ زَعَمۡتُمۡ
فَدَعَوۡهُمۡ فَلَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَهُمۡ وَجَعَلۡنَا بَيۡنَهُم مَّوۡبِقٗا
﴿٥٢﴾ وَرَءَا ٱلۡمُجۡرِمُونَ ٱلنَّارَ فَظَنُّوٓاْ أَنَّهُم مُّوَاقِعُوهَا
وَلَمۡ يَجِدُواْ عَنۡهَا مَصۡرِفٗا ﴿٥٣﴾

مال و فرزندان زینت زندگی دنیاست، و کارهای ماندگار شایسته، نزد پروردگارت بهترین ثواب دارد، و بهترین امید است . ﴿٤٦﴾ و (بیاد بیاور) روزی که کوهها را به حرکت در آوریم ، و زمین را آشکار (و صاف) می بینی، همگان را گرد می آوریم ، و احدی از آنان را فرو نمی گذاریم . ﴿٤٧﴾ و ایشان به صف بر پروردگارت عرضه می شوند (و به آنها می فرماید :) «همگی نزد ما آمدید، همان گونه که نخستین بار شمار را آفریدیم ، بلکه شما گمان می کردید، ما هرگز موعدی برای شما قرار نخواهیم داد». ﴿٤٨﴾ و کتاب (نامه ی اعمال) در آنجا گذارده می شود، پس گنهکاران را می بینی که از آنچه در آن است ترسانند، و می گویند :«ای وای بر ما ، این چه کتابی است که هیچ عمل کوچک وبزرگی را فرو نگذاشته؛ مگر اینکه آن را به شمار آورده است؟!» و آنچه را انجام داده اند؛ حاضر یابند و پروردگارت به هیچ کس ستم نمی کند. ﴿٤٩﴾ و (ای پیامبر! برایشان بیان کن) زمانی که به فرشتگان گفتیم :«برای آدم سجده کنید » پس (همه) سجده کردند، بجز ابلیس - که از جن بود - و از فرمان پروردگارش سرپیچید ، آیا او و فرزندانش به جای من دوستان خود می گیرید، در حالی که آنها دشمن شما هستند؟! ستمکاران چه جایگزین بدی دارند . ﴿٥٠﴾ من آنان (= ابلیس و فرزندانش) را به هنگام آفرینش آسمان و زمین، و نه به هنگام آفرینش خودشان حاضر نکردم . و من هیچ وقت گمراه کنندگان را دستیار ومددکار خود قرار نمی دهم (و اصلاً نیازی ندارم) . ﴿٥١﴾ و (بیاد بیاورید) روزی را که خداوند می فرماید: شریک هائی را که برای من می پنداشتید، بخوانید (تا شما را از عذاب رها سازند) . پس آنها را بخوانند، ولی اجابتشان نکنند، و ما درمیان این دو گروه هلاکت گاهی قرار داده ایم . ﴿٥٢﴾ و گناهکاران آتش (دوزخ) را می بینند،پس یقین می کنند که درآن خواهند افتاد ، و از آن هیچ راه گریزی نیابند. ﴿٥٣﴾

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ لِلنَّاسِ مِن كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَكَانَ ٱلْإِنسَٰنُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾ وَمَا مَنَعَ ٱلنَّاسَ أَن يُؤْمِنُوٓا۟ إِذْ جَآءَهُمُ ٱلْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا۟ رَبَّهُمْ إِلَّآ أَن تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ ٱلْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ ٱلْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٥﴾ وَمَا نُرْسِلُ ٱلْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ۚ وَيُجَٰدِلُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِٱلْبَٰطِلِ لِيُدْحِضُوا۟ بِهِ ٱلْحَقَّ ۖ وَٱتَّخَذُوٓا۟ ءَايَٰتِي وَمَآ أُنذِرُوا۟ هُزُوًا ﴿٥٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ ۚ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِيٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرًا ۖ وَإِن تَدْعُهُمْ إِلَى ٱلْهُدَىٰ فَلَن يَهْتَدُوٓا۟ إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾ وَرَبُّكَ ٱلْغَفُورُ ذُو ٱلرَّحْمَةِ ۖ لَوْ يُؤَاخِذُهُم بِمَا كَسَبُوا۟ لَعَجَّلَ لَهُمُ ٱلْعَذَابَ ۚ بَل لَّهُم مَّوْعِدٌ لَّن يَجِدُوا۟ مِن دُونِهِۦ مَوْئِلًا ﴿٥٨﴾ وَتِلْكَ ٱلْقُرَىٰٓ أَهْلَكْنَٰهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا۟ وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِم مَّوْعِدًا ﴿٥٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَىٰهُ لَآ أَبْرَحُ حَتَّىٰٓ أَبْلُغَ مَجْمَعَ ٱلْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَٱتَّخَذَ سَبِيلَهُۥ فِي ٱلْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾

و به راستی در این قرآن ، هر گونه مثلی برای مردم بیان کرده ایم ، ولی انسان بیش از هر چیز به مجادله می پردازد . ﴿٥٤﴾ و چیزی مردم را باز نداشت از اینکه - وقتی هدایت به سویشان آمد - ایمان بیاورند، و از پروردگارشان طلب آمرزش کنند؛ جز اینکه (می خواستند) سر نوشت پیشینیان برای آنان بیاید، یا عذاب در برابر شان قرار گیرد . ﴿٥٥﴾ و ما پیامبران را جز بشارت دهنده و هشدار دهنده نمی فرستیم، و کسانی که کافر شدند، همواره به باطل مجادله می کنند تا بوسیله آن، حق را از میان بردارند، و آیات و نشانه ها ی من و آنچه به آن بیم داده شده اند به باد مسخره گرفتند. ﴿٥٦﴾ و چه کسی ستم کار تر از آن کسی است که به آیات پروردگارش پند داده شود، سپس از آن روی گرداند، و آنچه را با دستهای خود پیش فرستاده فراموش کرد؟! ما بر دلهای آنان پرده هایی افکنده ایم تا نفهمند، و در گوشهایشان سنگینی (قرار داده ایم). و اگر آنها را به سوی هدایت بخوانی، پس هرگز هدایت نمی شوند. ﴿٥٧﴾ و پروردگارت آمرزنده، و صاحب رحمت است، اگر به خاطر آنچه مرتکب شده اند، آنها را مؤاخذه می کرد، قطعاً هر چه زود تر عذاب را برای آنها می فرستاد، ولی برای آنها موعدی است که هرگز از آن راه فراری نخواهند داشت. ﴿٥٨﴾ و این شهرها و آبادیها هنگامی که ستم کردند؛ هلاکشان نمودیم، و برای هلاکتشان موعدی قرار دادیم. ﴿٥٩﴾ و (بیاد بیاور) هنگامی را که موسی به جوان (خدمتکار) خود (یوشع بن نون) گفت: «من دست از جستجو بر نمی دارم تا به محل بر خورد دو دریا برسم هر چند مدت طولانی به راه خود ادامه دهم ». ﴿٦٠﴾ پس چون به محل برخورد دو دریا رسیدند، ماهی خود را (که برای تغذیه همراه داشتند) فراموش کردند و ماهی راه خود را در دریا پیش گرفت (و رفت). ﴿٦١﴾

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَىٰهُ ءَاتِنَا غَدَآءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِن
سَفَرِنَا هَٰذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾ قَالَ أَرَءَيْتَ إِذْ أَوَيْنَآ إِلَى
ٱلصَّخْرَةِ فَإِنِّى نَسِيتُ ٱلْحُوتَ وَمَآ أَنسَىٰنِيهُ إِلَّا
ٱلشَّيْطَٰنُ أَنْ أَذْكُرَهُۥ ۚ وَٱتَّخَذَ سَبِيلَهُۥ فِى ٱلْبَحْرِ عَجَبًا
﴿٦٣﴾ قَالَ ذَٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ ۚ فَٱرْتَدَّا عَلَىٰٓ ءَاثَارِهِمَا
قَصَصًا ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ ءَاتَيْنَٰهُ
رَحْمَةً مِّنْ عِندِنَا وَعَلَّمْنَٰهُ مِن لَّدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾ قَالَ
لَهُۥ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰٓ أَن تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ
رُشْدًا ﴿٦٦﴾ قَالَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِىَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾
وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِۦ خُبْرًا ﴿٦٨﴾ قَالَ
سَتَجِدُنِىٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ صَابِرًا وَلَآ أَعْصِى لَكَ أَمْرًا
﴿٦٩﴾ قَالَ فَإِنِ ٱتَّبَعْتَنِى فَلَا تَسْـَٔلْنِى عَن شَىْءٍ حَتَّىٰٓ
أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾ فَٱنطَلَقَا حَتَّىٰٓ إِذَا رَكِبَا
فِى ٱلسَّفِينَةِ خَرَقَهَا ۖ قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ
جِئْتَ شَيْـًٔا إِمْرًا ﴿٧١﴾ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَن
تَسْتَطِيعَ مَعِىَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِى بِمَا
نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِى مِنْ أَمْرِى عُسْرًا ﴿٧٣﴾ فَٱنطَلَقَا
حَتَّىٰٓ إِذَا لَقِيَا غُلَٰمًا فَقَتَلَهُۥ قَالَ أَقَتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةًۢ
بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْـًٔا نُّكْرًا ﴿٧٤﴾

پس هنگامی که (از آنجا) گذشتند،(موسی) به جوان (خدمتکار) خود (یوشع) گفت:«غذایمان را بیاور، که سخت از این سفرمان خسته شده ایم ». ﴿٦٢﴾ گفت : «به یاد داری، هنگامی که (برای استراحت) به کنار آن تخته سنگ پناه بردیم، من (در آنجا) ماهی را فراموش کردم؛ و جز شیطان (کسی) آن را از یاد من نبرد تا به یادش باشم، و ماهی بطرز شگفت آوری راه خود را در دریا پیش گرفت». ﴿٦٣﴾ (موسی) گفت : «آن همان چیزی بود که ما می خواستیم» پس جستجو کنان از همان راه باز گشتند. ﴿٦٤﴾ پس (در آنجا) بنده ای از بندگانم (= خضر) را یافتند که از جانب خود به او رحمتی عطا کرده و علم فراوانی از نزد خود به او آموخته بودیم. ﴿٦٥﴾ موسی به او گفت : «آیا از تو پیروی کنم تا از آنچه به تو آموخته شده و مایه رشد و صلاح است، به من بیاموزی؟». ﴿٦٦﴾ (خضر) گفت : « تو هرگز نمی توانی با من شکیبایی کنی! ﴿٦٧﴾ و چگونه می توانی بر چیزی که به (راز) آن آگاه نیستی، شکیبا باشی؟!» ﴿٦٨﴾ (موسی) گفت : «به خواست خدا مرا شکیبا خواهی یافت، و در هیچ کاری تو را نا فرمانی نکنم». ﴿٦٩﴾ (خضر) گفت :«پس اگر همراهی مرا نمودی، از هیچ چیز مپرس تا آنکه خودم درباره ی آن برای تو سخن بگویم». ﴿٧٠﴾ پس آن دو به راه افتادند، تا آنکه سوار کشتی شدند (خضر) کشتی را سوراخ کرد. (موسی) گفت : «آیا آن را سوراخ کردی تا سرنشینان آن غرق کنی؟ راستی چه کاربدی انجام دادی !» ﴿٧١﴾ (خضر) گفت : «آیا نگفتم تو هرگز نمی توانی با من شکیبایی کنی ؟!» ﴿٧٢﴾ (موسی) گفت : «بخاطر آنچه فراموش کردم، مرا مؤاخذه مکن و از این کارم بر من سخت مگیر». ﴿٧٣﴾ پس به راه خود ادامه دادند؛ تا هنگامی که به نوجوانی بر خوردند، پس (خضر) او را کشت، (موسی) گفت: «آیا انسان پاکی را، بدون آنکه کسی را کشته باشد؛ کشتی ؟ براستی کار زشتی انجام دادی ! » ﴿٧٤﴾

۞ قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٥﴾ قَالَ إِن سَأَلْتُكَ عَن شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي ۖ قَدْ بَلَغْتَ مِن لَّدُنِّي عُذْرًا ﴿٧٦﴾ فَانطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَن يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَن يَنقَضَّ فَأَقَامَهُ ۖ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿٧٧﴾ قَالَ هَٰذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ ۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِع عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٧٨﴾ أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدتُّ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُم مَّلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿٧٩﴾ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا أَن يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿٨٠﴾ فَأَرَدْنَا أَن يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨١﴾ وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنزٌ لَّهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَن يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۚ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ۚ ذَٰلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِع عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٢﴾ وَيَسْأَلُونَكَ عَن ذِي الْقَرْنَيْنِ ۖ قُلْ سَأَتْلُو عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾

گفت : «آیا به تو نگفتم که هرگز نمی توانی با من صبر کنی؟!» ﴿۷۵﴾ (موسی) گفت : «بعد از این اگر از تو درباره ی چیزی سؤال کردم، دیگر با من همراهی نکن، به راستی از جانب من معذور خواهی بود» . ﴿۷۶﴾ پس به راه خود ادامه دادند، تا به اهل قریه ای رسیدند، از آنان خواستند که به ایشان غذا دهند، ولی آنان از مهمان نمودن آنان خود داری کردند. آنگاه در آنجا دیواری یافتند که می خواست فروریزد، پس (خضر)آن را راست و استوار کرد، (موسی) گفت : «اگر می خواستی (می توانستی) در مقابل این کار؛ مزدی بگیری» ﴿۷۷﴾ (خضر) گفت :«اینک زمان جدای من و تو فرا رسیده، بزودی تو را از راز (و حکمت) آنچه که نتوانستی در برابر آن صبر کنی؛ آگاه خواهم ساخت . ﴿۷۸﴾ اما کشتی، از آن بینوایانی بود که در دریا کار می کردند، پس من خواستم آن رامعیوب کنم، (چرا که) پشت سر آنها پادشاهی (ستمگر) بود که هر کشتی (سالمی) را بزور می گرفت. ﴿۷۹﴾ و اما نوجوان، پدر و مادرش (هر دو) با ایمان بودند، پس بیم داشتیم که آنان را به سرکشی و کفر وا دارد. ﴿۸۰﴾ از این رو، خواستیم که پروردگارشان فرزند پاکتر و پر محبت تری بجای اوبه آن دو عطاء فرماید. ﴿۸۱﴾ و اما دیوار، از آن دو نوجوان یتیم در آن شهر بود، و زیر آن، گنجی متعلق به آن دو وجود داشت، و پدرشان مردی صالح بود، پس پروردگارت خواست که آنان به حد بلوغ برسند و گنج خود را بیرون آورند، این رحمتی ازپروردگارت بود، این (کارها) را من خود سرانه انجام ندادم، این بود راز(و حکمت) کارهای که نتوانستی در برابر آنها صبر کنی». ﴿۸۲﴾ و (ای پیامبر!) از تو درباره ی «ذوالقرنین» می پرسند؛ بگو : « به زودی چیزی از سر گذشت او برای شما خواهم خواند». ﴿۸۳﴾

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُۥ فِى ٱلْأَرْضِ وَءَاتَيْنَٰهُ مِن كُلِّ شَىْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾
فَأَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ ٱلشَّمْسِ وَجَدَهَا
تَغْرُبُ فِى عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِندَهَا قَوْمًا ۗ قُلْنَا يَٰذَا
ٱلْقَرْنَيْنِ إِمَّآ أَن تُعَذِّبَ وَإِمَّآ أَن تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾
قَالَ أَمَّا مَن ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُۥ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِۦ
فَيُعَذِّبُهُۥ عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٨٧﴾ وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا
فَلَهُۥ جَزَآءً ٱلْحُسْنَىٰ ۖ وَسَنَقُولُ لَهُۥ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾
ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ ٱلشَّمْسِ
وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَّمْ نَجْعَل لَّهُم مِّن دُونِهَا سِتْرًا
﴿٩٠﴾ كَذَٰلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾ ثُمَّ أَتْبَعَ
سَبَبًا ﴿٩٢﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ ٱلسَّدَّيْنِ وَجَدَ مِن
دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوا۟ يَٰذَا
ٱلْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِى ٱلْأَرْضِ فَهَلْ
نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰٓ أَن تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾
قَالَ مَا مَكَّنِّى فِيهِ رَبِّى خَيْرٌ فَأَعِينُونِى بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ
وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾ ءَاتُونِى زُبَرَ ٱلْحَدِيدِ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا سَاوَىٰ
بَيْنَ ٱلصَّدَفَيْنِ قَالَ ٱنفُخُوا۟ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَعَلَهُۥ نَارًا قَالَ
ءَاتُونِىٓ أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾ فَمَا ٱسْطَٰعُوٓا۟ أَن يَظْهَرُوهُ
وَمَا ٱسْتَطَٰعُوا۟ لَهُۥ نَقْبًا ﴿٩٧﴾

یقیناً ما به او در زمین قدرت و حکومت دادیم، و اسباب هر چیز را در اختیارش گذاشتیم. ﴿۸٤﴾ پس او (از این) اسباب (پیروی و) استفاده کرد. ﴿۸٥﴾ تا آن که به غروب گاه آفتاب رسید، (چنین به نظرش رسید) که خورشید در چشمه ای گل آلود و سیاه غروب می کند، و در آنجا مردمی را یافت، گفتیم:«ای ذوالقرنین! یا (آنان را) مجازات می کنی، و یا روش خوبی در باره ی آنها انتخاب می نمایی». ﴿۸٦﴾ (ذو القرنین) گفت : «اما کسی که ستم کرده است، مجازات خواهیم کرد، سپس به سوی پروردگارش باز گردانده می شود، آنگاه او را مجازات سختی خواهد کرد. ﴿۸۷﴾ و اما کسی که ایمان آورد و کار شایسته انجام داد، پس (در آخرت) پاداشی نیکو دارد، و ما دستور، آسانی به او خواهیم داد». ﴿۸۸﴾ سپس از اسبابی (که در اختیارش بود) استفاده کرد. ﴿۸۹﴾ تا آنکه به جایگاه بر آمدن آفتاب رسید، (در آنجا) دید که آفتاب بر مردمانی طلوع می کند که در برابر (تابش) آفتاب برای شان پوششی قرار نداده بودیم. ﴿۹۰﴾ اینچنین بود (کار ذی القرنین) و به راستی ما از آنچه در اختیار داشت (و انجام می داد) کاملاً آگاه بودیم. ﴿۹۱﴾ سپس از وسایل و اسباب استفاده کرد. ﴿۹۲﴾ (و به سفر ادامه داد) تا به میان دو کوه رسید، و در کنار آن دو (کوه) مردمی را یافت که هیچ سخنی را نمی فهمیدند. ﴿۹۳﴾ (آنان به او) گفتند : «ای ذوالقرنین! یأجوج و مأجوج در این سرزمین فساد می کنند، پس آیا هزینه ای برای تو قرار دهیم، که میان ما و آنها سدی بسازی؟! » ﴿۹٤﴾ (ذوالقرنین) گفت : «آنچه پروردگارم در اختیار من قرار داده (از قدرت و ثروت) بهتر است(از آنچه شما پیشنهاد می کنید) پس مرا با نیرو یاری کنید، تا میان شما وآنها سدّ محکمی بسازم. ﴿۹٥﴾ قطعات بزرگ آهن برایم بیاورید، (و روی هم بچینید)» تا وقتی که کاملاً میان دو کوه برابر کرد (و پوشانید)، گفت : «(در اطراف آن آتش بیفروزید) و در آن بدمید» (آنها دمیدند) تا وقتی قطعات آهن را سرخ و گداخته کرد. گفت:«(اکنون) مس ذوب شده برایم بیاورید؛ تا بر روی آن بریزم» . ﴿۹٦﴾ (سر انجام سد محکمی ساخت) پس آنها (= یأجوج و مأجوج) اصلاً نتوانستند از آن بالا روند، و نتوانستند سوراخ و نقبی درآن ایجاد کنند. ﴿۹۷﴾

قَالَ هَٰذَا رَحۡمَةٞ مِّن رَّبِّيۖ فَإِذَا جَآءَ وَعۡدُ رَبِّي جَعَلَهُۥ دَكَّآءَۖ وَكَانَ وَعۡدُ رَبِّي حَقّٗا ﴿٩٨﴾ ۞ وَتَرَكۡنَا بَعۡضَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ يَمُوجُ فِي بَعۡضٖۖ وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَجَمَعۡنَٰهُمۡ جَمۡعٗا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضۡنَا جَهَنَّمَ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡكَٰفِرِينَ عَرۡضًا ﴿١٠٠﴾ ٱلَّذِينَ كَانَتۡ أَعۡيُنُهُمۡ فِي غِطَآءٍ عَن ذِكۡرِي وَكَانُواْ لَا يَسۡتَطِيعُونَ سَمۡعًا ﴿١٠١﴾ أَفَحَسِبَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَن يَتَّخِذُواْ عِبَادِي مِن دُونِيٓ أَوۡلِيَآءَۚ إِنَّآ أَعۡتَدۡنَا جَهَنَّمَ لِلۡكَٰفِرِينَ نُزُلٗا ﴿١٠٢﴾ قُلۡ هَلۡ نُنَبِّئُكُم بِٱلۡأَخۡسَرِينَ أَعۡمَٰلًا ﴿١٠٣﴾ ٱلَّذِينَ ضَلَّ سَعۡيُهُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَهُمۡ يَحۡسَبُونَ أَنَّهُمۡ يُحۡسِنُونَ صُنۡعًا ﴿١٠٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ وَلِقَآئِهِۦ فَحَبِطَتۡ أَعۡمَٰلُهُمۡ فَلَا نُقِيمُ لَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَزۡنٗا ﴿١٠٥﴾ ذَٰلِكَ جَزَآؤُهُمۡ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُواْ وَٱتَّخَذُوٓاْ ءَايَٰتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ﴿١٠٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَانَتۡ لَهُمۡ جَنَّٰتُ ٱلۡفِرۡدَوۡسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا لَا يَبۡغُونَ عَنۡهَا حِوَلٗا ﴿١٠٨﴾ قُل لَّوۡ كَانَ ٱلۡبَحۡرُ مِدَادٗا لِّكَلِمَٰتِ رَبِّي لَنَفِدَ ٱلۡبَحۡرُ قَبۡلَ أَن تَنفَدَ كَلِمَٰتُ رَبِّي وَلَوۡ جِئۡنَا بِمِثۡلِهِۦ مَدَدٗا ﴿١٠٩﴾ قُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡ يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ فَمَن كَانَ يَرۡجُواْ لِقَآءَ رَبِّهِۦ فَلۡيَعۡمَلۡ عَمَلٗا صَٰلِحٗا وَلَا يُشۡرِكۡ بِعِبَادَةِ رَبِّهِۦٓ أَحَدَۢا ﴿١١٠﴾

(آنگاه) گفت: «این از رحمت پروردگار من است (و تا خدا بخواهد پا برجا می ماند) اما هنگامی که وعده ی پروردگارم فرا رسد، آن را درهم می کوبد، و وعده ی پروردگارم حق است». ﴿۹۸﴾ و در آن روز(که جهان پایان می پذیرد) ما آنها را (چنان) رها می کنیم که در هم موج می زنند، و در شیپور دمیده می شود، سپس ما همه را (در یکجا) جمع می کنیم. ﴿۹۹﴾ و درآن روز، جهنم را بر کافران عرضه می داریم. ﴿۱۰۰﴾ (آن) کسانی که چشمانشان از یاد من درپرده ی (غفلت) بود، و توان شنیدن (حق را) نداشتند. ﴿۱۰۱﴾ آیا کسانی که کافر شدند؛ گمان می برند که بندگان مرا بجای من اولیای خود بگیرند ؟! بی گمان ما جهنم را برای پذیرائی کافران آماده کرده ایم. ﴿۱۰۲﴾ (ای پیامبر!) بگو :«آیا شما را به زیان کارترین(مردم) در کارها، خبر دهیم . ﴿۱۰۳﴾ کسانی که تلاش و کوشش شان در زندگی دنیا تباه و ضایع شده، وبا این حال گمان می کنند که کار نیک انجام می دهند». ﴿۱۰۴﴾ آنها کسانی هستند که به آیات پروردگارشان ولقای او (در جهان آخرت) کافرشدند، در نتیجه اعمالشان تباه و نابود شد، سپس در روز قیامت برای آنها (ارزشی قائل نیستیم و) وزنی بر پا نخواهیم کرد. ﴿۱۰۵﴾ (آری) این (گونه) است سزای ایشان دوزخ است، بخاطر آنکه کافر شدند، و آیات من و پیامبرانم را مسخره گرفتند. ﴿۱۰۶﴾ بی گمان کسانی که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام دادند، باغهای (بهشت) برین محل پذیرائی آنان خواهد بود. ﴿۱۰۷﴾ جاودانه در آن خواهند ماند و هرگز تقاضای نقل مکان از آنجا نمی کنند. ﴿۱۰۸﴾ (ای پیامبر!) بگو :«اگر دریا برای (نگارش) کلمات پروردگارم جوهر شود؛ قطعاً دریا به پایان می رسد، پیش از آنکه کلمات پروردگارم پایان یابد، هر چند همانند آن (دریا) به کمک آن بیاوریم». ﴿۱۰۹﴾ (ای پیامبر!) بگو :«من فقط بشری هستم مثل شما، (امتیاز من این است که) به من وحی می شود، که تنها معبودتان معبود یگانه است، پس هر که به لقای پروردگارش امید دارد، باید کار شایسته انجام دهد، و هیچ کس را در عبادت پروردگارش شریک نسازد». ﴿۱۱۰﴾

سورة مريم

بسم الله الرحمن الرحيم

كٓهيعٓصٓ ﴿١﴾ ذِكۡرُ رَحۡمَتِ رَبِّكَ عَبۡدَهُۥ زَكَرِيَّآ ﴿٢﴾ إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥ نِدَآءً خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ ٱلۡعَظۡمُ مِنِّي وَٱشۡتَعَلَ ٱلرَّأۡسُ شَيۡبًا وَلَمۡ أَكُنۢ بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٤﴾ وَإِنِّي خِفۡتُ ٱلۡمَوَٰلِيَ مِن وَرَآءِي وَكَانَتِ ٱمۡرَأَتِي عَاقِرٗا فَهَبۡ لِي مِن لَّدُنكَ وَلِيّٗا ﴿٥﴾ يَرِثُنِي وَيَرِثُ مِنۡ ءَالِ يَعۡقُوبَۖ وَٱجۡعَلۡهُ رَبِّ رَضِيّٗا ﴿٦﴾ يَٰزَكَرِيَّآ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ ٱسۡمُهُۥ يَحۡيَىٰ لَمۡ نَجۡعَل لَّهُۥ مِن قَبۡلُ سَمِيّٗا ﴿٧﴾ قَالَ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَٰمٞ وَكَانَتِ ٱمۡرَأَتِي عَاقِرٗا وَقَدۡ بَلَغۡتُ مِنَ ٱلۡكِبَرِ عِتِيّٗا ﴿٨﴾ قَالَ كَذَٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٞ وَقَدۡ خَلَقۡتُكَ مِن قَبۡلُ وَلَمۡ تَكُ شَيۡـٔٗا ﴿٩﴾ قَالَ رَبِّ ٱجۡعَل لِّيٓ ءَايَةٗۚ قَالَ ءَايَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ ٱلنَّاسَ ثَلَٰثَ لَيَالٖ سَوِيّٗا ﴿١٠﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ مِنَ ٱلۡمِحۡرَابِ فَأَوۡحَىٰٓ إِلَيۡهِمۡ أَن سَبِّحُواْ بُكۡرَةٗ وَعَشِيّٗا ﴿١١﴾

سورۀ مریم

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

کهیعص (کاف. ها. یا. عین. صاد). ﴿۱﴾ (این) بیان رحمت پروردگارت (نسبت) به بنده اش زکریا است. ﴿۲﴾ چون پروردگارش را به ندایی پنهان (به دعا) خواند. ﴿۳﴾ گفت: «پروردگارا ! به راستی که استخوانم سست شده، و شعله ی پیری سرم را فرا گرفته (و موهایم سفید گشته است) و من (هرگز) در دعای تو، ای پروردگارم! محروم نبوده ام . ﴿٤﴾ و به راستی که من بعد از (مرگ) خودم از وارثانم بیمناکم، و همسرم نازا (و عقیم) است، پس از نزد خویش وارثی به من عطا فرما. ﴿٥﴾ که وارث من و (نیز) وارث آل یعقوب باشد، و پروردگارا ! او را پسندیده قرار ده». ﴿٦﴾ (خداوند فرمود :) «ای زکریا ! همانا ما تو را به پسری بشارت می دهیم که نامش یحیی است، (که) پیش از این همنامی برای او قرار نداده ایم ». ﴿٧﴾ (زکریا) گفت : «پروردگارا ! چگونه برای من پسری خواهد بود؟! درحالی که همسرم نازا است، و من (نیز) از شدت پیری به ناتوانی رسیده ام! » ﴿٨﴾ (فرشته) گفت : «این گونه است، پروردگارت فرموده است: این بر من آسان است، و به راستی پیش از این تو را آفریدم در حالی که چیزی نبودی». ﴿٩﴾ (زکریا) گفت : «پروردگارا ! برای من نشانه ای قرار ده » فرمود :«نشانه ی تو این است که سه شبانه (روز) در حالی که (تندرست و) سالمی؛ نتوانی با مردم سخن بگویی». ﴿١٠﴾ پس (او) از محراب (= جایگاه عبادتش) بر قومش بیرون آمد، آنگاه به آنها اشاره کرد که: صبح وشام (خدا را) تسبیح گویید». ﴿١١﴾

يَٰيَحۡيَىٰ خُذِ ٱلۡكِتَٰبَ بِقُوَّةٖۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡحُكۡمَ صَبِيّٗا ﴿١٢﴾ وَحَنَانٗا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَوٰةٗۖ وَكَانَ تَقِيّٗا ﴿١٣﴾ وَبَرَّۢا بِوَٰلِدَيۡهِ وَلَمۡ يَكُن جَبَّارًا عَصِيّٗا ﴿١٤﴾ وَسَلَٰمٌ عَلَيۡهِ يَوۡمَ وُلِدَ وَيَوۡمَ يَمُوتُ وَيَوۡمَ يُبۡعَثُ حَيّٗا ﴿١٥﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ مَرۡيَمَ إِذِ ٱنتَبَذَتۡ مِنۡ أَهۡلِهَا مَكَانٗا شَرۡقِيّٗا ﴿١٦﴾ فَٱتَّخَذَتۡ مِن دُونِهِمۡ حِجَابٗا فَأَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرٗا سَوِيّٗا ﴿١٧﴾ قَالَتۡ إِنِّيٓ أَعُوذُ بِٱلرَّحۡمَٰنِ مِنكَ إِن كُنتَ تَقِيّٗا ﴿١٨﴾ قَالَ إِنَّمَآ أَنَا۠ رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَٰمٗا زَكِيّٗا ﴿١٩﴾ قَالَتۡ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَٰمٞ وَلَمۡ يَمۡسَسۡنِي بَشَرٞ وَلَمۡ أَكُ بَغِيّٗا ﴿٢٠﴾ قَالَ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٞۖ وَلِنَجۡعَلَهُۥٓ ءَايَةٗ لِّلنَّاسِ وَرَحۡمَةٗ مِّنَّاۚ وَكَانَ أَمۡرٗا مَّقۡضِيّٗا ﴿٢١﴾ ۞ فَحَمَلَتۡهُ فَٱنتَبَذَتۡ بِهِۦ مَكَانٗا قَصِيّٗا ﴿٢٢﴾ فَأَجَآءَهَا ٱلۡمَخَاضُ إِلَىٰ جِذۡعِ ٱلنَّخۡلَةِ قَالَتۡ يَٰلَيۡتَنِي مِتُّ قَبۡلَ هَٰذَا وَكُنتُ نَسۡيٗا مَّنسِيّٗا ﴿٢٣﴾ فَنَادَىٰهَا مِن تَحۡتِهَآ أَلَّا تَحۡزَنِي قَدۡ جَعَلَ رَبُّكِ تَحۡتَكِ سَرِيّٗا ﴿٢٤﴾ وَهُزِّيٓ إِلَيۡكِ بِجِذۡعِ ٱلنَّخۡلَةِ تُسَٰقِطۡ عَلَيۡكِ رُطَبٗا جَنِيّٗا ﴿٢٥﴾

(خداوند فرمود:) ای زکریا ! کتاب (تورات) را با قوت (و جدیت) بگیر، و در کودکی به او دانش (و نبوت) دادیم. ﴿۱۲﴾ و (نیز به او) شفقت و پاکیزگی ازجانب خود (عطا کردیم). و (او) پرهیزگاربود. ﴿۱۳﴾ و (او) نسبت به پدر و مادرش نیکو کار بود، و سرکش (و) نا فرمان نبود. ﴿۱٤﴾ و سلام بر او باد، روزی که متولد شد، و روزی که می میرد، و روزی که زنده برانگیخته می شود. ﴿۱۵﴾ و در (این) کتاب (قرآن) مریم را یاد کن، هنگامی که از خانواده اش کناره گرفت، (و در) ناحیه ی شرقی (بیت المقدس) مستقر شد . ﴿۱٦﴾ پس میان خود وآنها پرده ای کشید، آنگاه (ما) روح خود (= جبر ئیل) را به سوی اوفرستادیم، پس به هیئت انسانی کامل بر اوظاهر شد . ﴿۱۷﴾ (مریم) گفت : «همانا من از (شر) تو، به (خدای) رحمان پناه می برم ، اگر تو پرهیزگار هستی ». ﴿۱۸﴾ (فرشته) گفت : «یقیناً من فرستاده ی پروردگار تو هستم، تا پسر پاکیزه ای به تو ببخشم ». ﴿۱۹﴾ (مریم) گفت : «چگونه ممکن است مرا پسری باشد در حالی که تاکنون انسانی با من تماس نداشته است، و هرگز (زن) بدکاره ای (هم) نبوده ام ؟!». ﴿۲۰﴾ (فرشته) گفت : «این گونه است، پروردگارت فرموده است: این (کار) بر من آسان است، و او را برای مردم نشانه ای قرار می دهیم، و (نیز) رحمتی از سوی ماست، و این امری است انجام یافته». ﴿۲۱﴾ پس (مریم) به او بار دار شد، آنگاه با اوبه جایی دور دستی (رفت و از مردم) کناره گرفت. ﴿۲۲﴾ پس درد زایمان او را به سوی تنه ی (درخت) خرمایی کشاند، گفت: «ای کاش پیش از این مرده بودم، و بکلی از یادها رفته (و فراموش شده) بودم ». ﴿۲۳﴾ نا گهان از (سمت) پایینش (فرشته یا عیسی) او را صدا زد که: «غمگین مباش، به راستی پروردگارت زیر (پای) توچشمه ای (جاری) قرار داده است . ﴿۲٤﴾ و (این) تنه ی (درخت) خرما رابه طرف خود تکان بده، (که) رطب تازه ای بر تو فرو می ریزد. ﴿۲۵﴾

فَكُلِي وَٱشۡرَبِي وَقَرِّي عَيۡنٗاۖ فَإِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ ٱلۡبَشَرِ
أَحَدٗا فَقُولِيٓ إِنِّي نَذَرۡتُ لِلرَّحۡمَٰنِ صَوۡمٗا فَلَنۡ أُكَلِّمَ
ٱلۡيَوۡمَ إِنسِيّٗا ﴿٢٦﴾ فَأَتَتۡ بِهِۦ قَوۡمَهَا تَحۡمِلُهُۥۖ قَالُواْ
يَٰمَرۡيَمُ لَقَدۡ جِئۡتِ شَيۡـٔٗا فَرِيّٗا ﴿٢٧﴾ يَٰٓأُخۡتَ هَٰرُونَ
مَا كَانَ أَبُوكِ ٱمۡرَأَ سَوۡءٖ وَمَا كَانَتۡ أُمُّكِ بَغِيّٗا ﴿٢٨﴾
فَأَشَارَتۡ إِلَيۡهِۖ قَالُواْ كَيۡفَ نُكَلِّمُ مَن كَانَ فِي
ٱلۡمَهۡدِ صَبِيّٗا ﴿٢٩﴾ قَالَ إِنِّي عَبۡدُ ٱللَّهِ ءَاتَىٰنِيَ ٱلۡكِتَٰبَ
وَجَعَلَنِي نَبِيّٗا ﴿٣٠﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيۡنَ مَا كُنتُ
وَأَوۡصَٰنِي بِٱلصَّلَوٰةِ وَٱلزَّكَوٰةِ مَا دُمۡتُ حَيّٗا ﴿٣١﴾
وَبَرَّۢا بِوَٰلِدَتِي وَلَمۡ يَجۡعَلۡنِي جَبَّارٗا شَقِيّٗا ﴿٣٢﴾ وَٱلسَّلَٰمُ
عَلَيَّ يَوۡمَ وُلِدتُّ وَيَوۡمَ أَمُوتُ وَيَوۡمَ أُبۡعَثُ حَيّٗا ﴿٣٣﴾
ذَٰلِكَ عِيسَى ٱبۡنُ مَرۡيَمَۚ قَوۡلَ ٱلۡحَقِّ ٱلَّذِي فِيهِ
يَمۡتَرُونَ ﴿٣٤﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَن يَتَّخِذَ مِن وَلَدٖۖ
سُبۡحَٰنَهُۥٓۚ إِذَا قَضَىٰٓ أَمۡرٗا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن
فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾ وَإِنَّ ٱللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمۡ فَٱعۡبُدُوهُۚ هَٰذَا
صِرَٰطٞ مُّسۡتَقِيمٞ ﴿٣٦﴾ فَٱخۡتَلَفَ ٱلۡأَحۡزَابُ مِنۢ
بَيۡنِهِمۡۖ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن مَّشۡهَدِ يَوۡمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾
أَسۡمِعۡ بِهِمۡ وَأَبۡصِرۡ يَوۡمَ يَأۡتُونَنَا لَٰكِنِ ٱلظَّٰلِمُونَ ٱلۡيَوۡمَ
فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٣٨﴾

پس (از آن) بخور و (از آب چشمه) بنوش، و دیدگان را(به این مولود) روشن دار، پس اگر کسی از انسانها را دیدی (با اشاره) بگو : «همانا من برای (خدای) رحمان روزه (سکوت) نذر کرده ام، لذا امروز با هیچ بشری سخن نمی گویم ». ﴿۲٦﴾ پس (مریم) در حالی که او (= عیسی) را برداشته بود، نزد قومش آمد، گفتند : «ای مریم ! به راستی کاری (بسیار) زشت (و شگفت انگیزی) انجام داده ای ! ﴿۲۷﴾ ای خواهر هارون ! پدرت مرد بدی نبود، و مادرت (نیز) زن بد کاره ای نبود!». ﴿۲۸﴾ پس (مریم) به او (=عیسی) اشاره کرد، گفتند : «چگونه با کسی که کودکی است در گهواره، سخن بگوییم ؟! » ﴿۲۹﴾ (عیسی) گفت : «من بنده ی خدا هستم، به من کتاب داده، و مرا پیامبر قرار داده است. ﴿۳۰﴾ و مرا هر جا که باشم پر برکت و فرخنده قرار داده، و تا زنده ام مرا به نماز و زکات سفارش کرده است. ﴿۳۱﴾ و (مرا) نسبت به مادرم نیکو کار (قرار داده) ومرا سرکش (و) بدبخت قرار نداده است. ﴿۳۲﴾ و سلام بر من، روزی که متولد شدم، و روزی که می میرم، و روزی که زنده برانگیخته شوم » ﴿۳۳﴾ این است (حکایت) عیسی پسر مریم، گفتار راستی که در آن تردید (و اختلاف) می کنند. ﴿۳٤﴾ (هرگز) شایسته خدا نیست که فرزندی برگیرد، اومنزه است، هرگاه کاری را فرمان دهد (و بخواهد) ، فقط به آن می گوید : «موجود شو» پس (بی درنگ) موجود می شود. ﴿۳۵﴾ و (عیسی به قومش گفت :) «یقیناً الله پروردگار من و پروردگار شماست، پس او را پرستش کنید، (که) راه راست این است». ﴿۳٦﴾ آنگاه گروه ها (ی یهود و نصاری) درمیان خود اختلاف کردند، پس وای بر کسانی که کافر شدند، از حضور (در آن) روز بزرگ (قیامت). ﴿۳۷﴾ (آن) روزی که نزد ما می آیند، چه خوب شنوا و چه خوب بینا هستند، لیکن ستمکاران امروز در گمراهی آشکارند . ﴿۳۸﴾

وَأَنذِرۡهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡحَسۡرَةِ إِذۡ قُضِيَ ٱلۡأَمۡرُ وَهُمۡ فِي غَفۡلَةٖ
وَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّا نَحۡنُ نَرِثُ ٱلۡأَرۡضَ وَمَنۡ
عَلَيۡهَا وَإِلَيۡنَا يُرۡجَعُونَ ﴿٤٠﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِبۡرَٰهِيمَ
إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقٗا نَّبِيًّا ﴿٤١﴾ إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ يَٰٓأَبَتِ لِمَ
تَعۡبُدُ مَا لَا يَسۡمَعُ وَلَا يُبۡصِرُ وَلَا يُغۡنِي عَنكَ شَيۡـٔٗا
﴿٤٢﴾ يَٰٓأَبَتِ إِنِّي قَدۡ جَآءَنِي مِنَ ٱلۡعِلۡمِ مَا لَمۡ يَأۡتِكَ
فَٱتَّبِعۡنِيٓ أَهۡدِكَ صِرَٰطٗا سَوِيّٗا ﴿٤٣﴾ يَٰٓأَبَتِ لَا تَعۡبُدِ
ٱلشَّيۡطَٰنَۖ إِنَّ ٱلشَّيۡطَٰنَ كَانَ لِلرَّحۡمَٰنِ عَصِيّٗا ﴿٤٤﴾
يَٰٓأَبَتِ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يَمَسَّكَ عَذَابٞ مِّنَ ٱلرَّحۡمَٰنِ
فَتَكُونَ لِلشَّيۡطَٰنِ وَلِيّٗا ﴿٤٥﴾ قَالَ أَرَاغِبٌ أَنتَ عَنۡ
ءَالِهَتِي يَٰٓإِبۡرَٰهِيمُۖ لَئِن لَّمۡ تَنتَهِ لَأَرۡجُمَنَّكَۖ وَٱهۡجُرۡنِي
مَلِيّٗا ﴿٤٦﴾ قَالَ سَلَٰمٌ عَلَيۡكَۖ سَأَسۡتَغۡفِرُ لَكَ رَبِّيٓۖ
إِنَّهُۥ كَانَ بِي حَفِيّٗا ﴿٤٧﴾ وَأَعۡتَزِلُكُمۡ وَمَا
تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَأَدۡعُواْ رَبِّي عَسَىٰٓ أَلَّآ أَكُونَ
بِدُعَآءِ رَبِّي شَقِيّٗا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا ٱعۡتَزَلَهُمۡ وَمَا يَعۡبُدُونَ
مِن دُونِ ٱللَّهِ وَهَبۡنَا لَهُۥٓ إِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَۖ وَكُلّٗا
جَعَلۡنَا نَبِيّٗا ﴿٤٩﴾ وَوَهَبۡنَا لَهُم مِّن رَّحۡمَتِنَا وَجَعَلۡنَا
لَهُمۡ لِسَانَ صِدۡقٍ عَلِيّٗا ﴿٥٠﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ
مُوسَىٰٓ إِنَّهُۥ كَانَ مُخۡلَصٗا وَكَانَ رَسُولٗا نَّبِيّٗا ﴿٥١﴾

و (ای پیامبر!) آنها را از روز حسرت بترسان، آنگاه که کار پایان پذیرد، و آنها (همچنان) در غفلتند و ایمان نمی آورند. ﴿۳۹﴾ همانا ماییم که زمین و کسانی را که بر آن هستند، به ارث می بریم، و (همگی) به سوی ما باز گردانده می شوند. ﴿۴۰﴾ و (ای پیامبر!) در (این) کتاب ابراهیم را یاد کن، بی گمان او پیامبری راستگو بود. ﴿۴۱﴾ هنگامی که به پدرش گفت: «ای پدر جان! چرا چیزی را پرستش می کنی که نه می شنود و نه می بیند، و نه هیچ نیازی از تو بر آورده می سازد؟! ﴿۴۲﴾ ای پدر جان! یقیناً (از جانب خدا) دانشی برای من آمده که برای تو نیامده است، پس از من پیروی کن، تا تو را به راه راست هدایت کنم. ﴿۴۳﴾ ای پدرجان! شیطان را پرستش نکن، زیرا که شیطان نسبت به (خداوند) رحمان نافرمان بود. ﴿۴۴﴾ ای پدر جان! من از این می ترسم که از (سوی خداوند) رحمان عذابی به تو برسد، آنگاه از دوستان شیطان (و همنشینان او در آتش) باشی». ﴿۴۵﴾ (پدرش) گفت: «ای ابراهیم! آیا تو از معبود های من روی گردانی؟ اگر باز نیایی، قطعاً تو را سنگسار می کنم، و برای مدت طولانی از من دور شو». ﴿۴۶﴾ (ابراهیم) گفت: «سلام بر تو! به زودی از پروردگارم برای تو طلب آمرزش خواهم کرد، بی گمان او نسبت به من مهربان است. ﴿۴۷﴾ و از شما و آنچه به جای خدا می خوانید، کناره گیری می کنم، و پروردگارم را می خوانم، امید است که در خواندن پروردگارم محروم نباشم». ﴿۴۸﴾ پس چون از آنها وآنچه به جای خدا می پرستیدند کناره گیری کرد، اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم، و هر یک (از آنان) را پیامبر گردانیدیم. ﴿۴۹﴾ و از رحمت خود به آنها عطا کردیم، و برای شان (در میان امتها) ذکر خیر بلند آوازه ای قرار دادیم. ﴿۵۰﴾ و (ای پیامبر!) در (این) کتاب موسی را یاد کن، به راستی او مخلص بود، و فرستاده ای پیامبر بود. ﴿۵۱﴾

وَنَٰدَيۡنَٰهُ مِن جَانِبِ ٱلطُّورِ ٱلۡأَيۡمَنِ وَقَرَّبۡنَٰهُ نَجِيّٗا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبۡنَا لَهُۥ مِن رَّحۡمَتِنَآ أَخَاهُ هَٰرُونَ نَبِيّٗا ﴿٥٣﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِسۡمَٰعِيلَۚ إِنَّهُۥ كَانَ صَادِقَ ٱلۡوَعۡدِ وَكَانَ رَسُولٗا نَّبِيّٗا ﴿٥٤﴾ وَكَانَ يَأۡمُرُ أَهۡلَهُۥ بِٱلصَّلَوٰةِ وَٱلزَّكَوٰةِ وَكَانَ عِندَ رَبِّهِۦ مَرۡضِيّٗا ﴿٥٥﴾ وَٱذۡكُرۡ فِي ٱلۡكِتَٰبِ إِدۡرِيسَۚ إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقٗا نَّبِيّٗا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعۡنَٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ أَنۡعَمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مِّنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مِن ذُرِّيَّةِ ءَادَمَ وَمِمَّنۡ حَمَلۡنَا مَعَ نُوحٖ وَمِن ذُرِّيَّةِ إِبۡرَٰهِيمَ وَإِسۡرَٰٓءِيلَ وَمِمَّنۡ هَدَيۡنَا وَٱجۡتَبَيۡنَآۚ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُ ٱلرَّحۡمَٰنِ خَرُّواْ سُجَّدٗا وَبُكِيّٗا ۩ ﴿٥٨﴾ ۞ فَخَلَفَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ خَلۡفٌ أَضَاعُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَٱتَّبَعُواْ ٱلشَّهَوَٰتِۖ فَسَوۡفَ يَلۡقَوۡنَ غَيّٗا ﴿٥٩﴾ إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَأُوْلَٰٓئِكَ يَدۡخُلُونَ ٱلۡجَنَّةَ وَلَا يُظۡلَمُونَ شَيۡـٔٗا ﴿٦٠﴾ جَنَّٰتِ عَدۡنٍ ٱلَّتِي وَعَدَ ٱلرَّحۡمَٰنُ عِبَادَهُۥ بِٱلۡغَيۡبِۚ إِنَّهُۥ كَانَ وَعۡدُهُۥ مَأۡتِيّٗا ﴿٦١﴾ لَّا يَسۡمَعُونَ فِيهَا لَغۡوًا إِلَّا سَلَٰمٗاۖ وَلَهُمۡ رِزۡقُهُمۡ فِيهَا بُكۡرَةٗ وَعَشِيّٗا ﴿٦٢﴾ تِلۡكَ ٱلۡجَنَّةُ ٱلَّتِي نُورِثُ مِنۡ عِبَادِنَا مَن كَانَ تَقِيّٗا ﴿٦٣﴾ وَمَا نَتَنَزَّلُ إِلَّا بِأَمۡرِ رَبِّكَۖ لَهُۥ مَا بَيۡنَ أَيۡدِينَا وَمَا خَلۡفَنَا وَمَا بَيۡنَ ذَٰلِكَۚ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيّٗا ﴿٦٤﴾

و (ما) او را از طرف راست (کوه) طور ندا دادیم، و رازگویان او را (به خود) نزدیک ساختیم . ﴿۵۲﴾ و (ما) از رحمت خود برادرش هارون را - که پیامبر بود - به او عطا کردیم . ﴿۵۳﴾ و در (این) کتاب اسماعیل را یاد کن، بی گمان او راست وعده، و فرستاده ای پیامبر بود. ﴿۵۴﴾ و (او همواره) خانوده اش را به نماز و زکات فرمان می داد، و نزد پروردگارش پسندیده بود . ﴿۵۵﴾ و در (این) کتاب ادریس را یاد کن بی شک او پیامبری راستگو بود . ﴿۵۶﴾ و (ما) او را به جایگاهی بلند فرا بردیم . ﴿۵۷﴾ اینان کسانی از پیامبران بودند که خداوند بر آنان انعام کرده بود، از فرزندان آدم و از کسانی که با نوح (بر کشتی) سوار کردیم، و از فرزندان ابراهیم و اسرائیل (= یعقوب) و از کسانی که آنها را هدایت کردیم و بر گزیدیم. چون آیات (خداوند) رحمان بر آنها تلاوت می شد، سجد کنان و گریان (به خاک) می افتادند. ﴿۵۸﴾ آنگاه پس از آنان (فرزندان) نا خلفانی جانشین شدند که نماز را (ضایع و) ترک کردند واز شهوات پیروی کردند، پس به زودی (کیفر) گمراهی (خود) را خواهند یافت . ﴿۵۹﴾ مگر آن که توبه کرد و ایمان آورد، و کار شایسته انجام داد، پس اینان به بهشت داخل می شوند، و بر آنان هیچ ستمی نخواهند شد . ﴿۶۰﴾ باغهایی (بهشتی) جاودانی است که (خداوند) رحمان به غیب (= نادیده) بندگانش را به آن وعده داده است، مسلماً وعده ی او فرا خواهد رسید . ﴿۶۱﴾ در آنجا سخن بیهوده نمی شنوند، جز سلام (می شنوند) و بر آنها (هر) صبح وشام روزی شان (در بهشت آماده) است. ﴿۶۲﴾ این همان بهشتی است که از (میان) بندگانمان (به) آن کسی که (در دنیا) پرهیزگار بوده به ارث می دهیم . ﴿۶۳﴾ و (جبرئیل به پیامبر عرض کرد :) (ما فرشتگان) جز به فرمان پروردگارت نازل نمی شویم، (آگاهی از) آنچه پیش روی ما، و آنچه پشت سرما ، و آنچه میان این دو است، (همه) از آن اوست، و پروردگارت هر گز فراموشکار نیست . ﴿۶۴﴾

رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا فَٱعۡبُدۡهُ
وَٱصۡطَبِرۡ لِعِبَٰدَتِهِۦۚ هَلۡ تَعۡلَمُ لَهُۥ سَمِيّٗا ﴿٦٥﴾
وَيَقُولُ ٱلۡإِنسَٰنُ أَءِذَا مَا مِتُّ لَسَوۡفَ أُخۡرَجُ حَيّٗا
﴿٦٦﴾ أَوَلَا يَذۡكُرُ ٱلۡإِنسَٰنُ أَنَّا خَلَقۡنَٰهُ مِن قَبۡلُ
وَلَمۡ يَكُ شَيۡـٔٗا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحۡشُرَنَّهُمۡ
وَٱلشَّيَٰطِينَ ثُمَّ لَنُحۡضِرَنَّهُمۡ حَوۡلَ جَهَنَّمَ جِثِيّٗا ﴿٦٨﴾
ثُمَّ لَنَنزِعَنَّ مِن كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمۡ أَشَدُّ عَلَى ٱلرَّحۡمَٰنِ
عِتِيّٗا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحۡنُ أَعۡلَمُ بِٱلَّذِينَ هُمۡ أَوۡلَىٰ بِهَا صِلِيّٗا
﴿٧٠﴾ وَإِن مِّنكُمۡ إِلَّا وَارِدُهَاۚ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتۡمٗا
مَّقۡضِيّٗا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْ وَّنَذَرُ
ٱلظَّٰلِمِينَ فِيهَا جِثِيّٗا ﴿٧٢﴾ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ
ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٖ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَيُّ
ٱلۡفَرِيقَيۡنِ خَيۡرٞ مَّقَامٗا وَأَحۡسَنُ نَدِيّٗا ﴿٧٣﴾ وَكَمۡ
أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّن قَرۡنٍ هُمۡ أَحۡسَنُ أَثَٰثٗا وَرِءۡيٗا ﴿٧٤﴾
قُلۡ مَن كَانَ فِي ٱلضَّلَٰلَةِ فَلۡيَمۡدُدۡ لَهُ ٱلرَّحۡمَٰنُ مَدًّاۚ
حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوۡاْ مَا يُوعَدُونَ إِمَّا ٱلۡعَذَابَ وَإِمَّا ٱلسَّاعَةَ
فَسَيَعۡلَمُونَ مَنۡ هُوَ شَرّٞ مَّكَانٗا وَأَضۡعَفُ جُندٗا
﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱهۡتَدَوۡاْ هُدٗىۗ وَٱلۡبَٰقِيَٰتُ
ٱلصَّٰلِحَٰتُ خَيۡرٌ عِندَ رَبِّكَ ثَوَابٗا وَخَيۡرٞ مَّرَدّٗا ﴿٧٦﴾

(همان) پروردگار آسمانها و زمین، و آنچه میان آن دو است، پس او را پرستش کن، و بر عبادتش شکیبا (و پایدار) باش. آیا (مانند و) همنامی برای او می شناسی؟ ﴿٦٥﴾ و انسان (کافر) می گوید: «آیا زمانی که بمیریم، زنده (از گور) بیرون آورده خواهم شد ؟!» ﴿٦٦﴾ آیا انسان به یاد نمی آورد که ما پیش از این او را آفریدیم در حالی که هیچ چیز نبود؟! ﴿٦٧﴾ پس سوگند به پروردگارت که محققاً (همه ی) آنها را با شیاطین محشور خواهیم کرد، سپس (همه ی) آنها را به زانو در آمده پیرامون جهنم حاضر می سازیم. ﴿٦٨﴾ آنگاه از هر گروه، کسانی را که در برابر (فرمان خداوند) رحمان (از همه) سرکش تر (و پر جرأت تر) بوده اند، جدا خواهیم کرد. ﴿٦٩﴾ سپس ما به (حال) کسانی که (برای سوختن) در آتش (جهنم) سزاوارترند؛ دانا تریم . ﴿٧٠﴾ و هیچ یک از شما نیست؛ مگر آن که وارد آن (= جهنم) شود، این (وعده) برپروردگارت فرمانی حتمی (و شدنی) است . ﴿٧١﴾ سپس کسانی را که تقوا پیشه کردند از آن رهایی می بخشیم، و ستمکاران را به زانو در آمده در آن رها می کنیم. ﴿٧٢﴾ و هنگامی که آیات روشن ما بر آنها تلاوت شود، کسانی که کافر شدند به کسانی که ایمان آوردند؛ می گویند : «کدام یک از دو گروه (ما و شما) در جایگاه (و مقام) بهتر، و از لحاظ محفل، (محفلشان) نیکو تر است » . ﴿٧٣﴾ چه بسیار نسلها را پیش از آنان نابود کردیم که آنها از لحاظ ثروت از اینها بهتر بودند و ظاهر شان (نیز) آراسته تربود. ﴿٧٤﴾ (ای پیامبر!) بگو : «کسی که در گمراهی است، پس (خداوند) رحمان (از روی استدراج) او را به فزونی مهلت دهد، تا زمانی که آنچه را به آن وعده داده شده اند؛ یا عذاب و یا قیامت را ببینند، آنگاه به زودی خواهند دانست چه کسی جایگاهش بدتر، و سپاهش نا توان تر است. ﴿٧٥﴾ و کسانی که هدایت یا فته اند، خداوند بر هدایتشان می افزاید، و (آثار و) نیکهای شایسته ماندگار در نزد پرردگارت پاداش بهتر، و عاقبت خوبتر دارد. ﴿٧٦﴾

أَفَرَءَيْتَ ٱلَّذِى كَفَرَ بِـَٔايَـٰتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ مَالًا
وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَطَّلَعَ ٱلْغَيْبَ أَمِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحْمَـٰنِ
عَهْدًا ﴿٧٨﴾ كَلَّا ۚ سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُۥ
مِنَ ٱلْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾ وَنَرِثُهُۥ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا
فَرْدًا ﴿٨٠﴾ وَٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ ءَالِهَةً لِّيَكُونُوا۟
لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾ كَلَّا ۚ سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ
عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّآ أَرْسَلْنَا ٱلشَّيَـٰطِينَ عَلَى
ٱلْكَـٰفِرِينَ تَؤُزُّهُمْ أَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ ۖ إِنَّمَا
نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٤﴾ يَوْمَ نَحْشُرُ ٱلْمُتَّقِينَ إِلَى ٱلرَّحْمَـٰنِ
وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ ٱلْمُجْرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٦﴾
لَّا يَمْلِكُونَ ٱلشَّفَـٰعَةَ إِلَّا مَنِ ٱتَّخَذَ عِندَ ٱلرَّحْمَـٰنِ
عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا۟ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحْمَـٰنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَّقَدْ
جِئْتُمْ شَيْـًٔا إِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ ٱلسَّمَـٰوَٰتُ يَتَفَطَّرْنَ
مِنْهُ وَتَنشَقُّ ٱلْأَرْضُ وَتَخِرُّ ٱلْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَن
دَعَوْا۟ لِلرَّحْمَـٰنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنۢبَغِى لِلرَّحْمَـٰنِ أَن
يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِن كُلُّ مَن فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ إِلَّآ ءَاتِى ٱلرَّحْمَـٰنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَّقَدْ
أَحْصَىٰهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ ءَاتِيهِ يَوْمَ
ٱلْقِيَـٰمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

آیا دیده ای کسی که به آیات ما کافر شد، و گفت : «قطعاً مال و فرزند (فراوانی) به من داده خواهد شد»؟! ﴿۷۷﴾ آیا بر غیب آگاهی یافته است، یا نزد (خدای) رحمان عهدی گرفته است ؟! ﴿۷۸﴾ (هرگز) چنین نیست، (ما) به زودی آنچه را می گوید خواهیم نوشت، و بر عذاب او بسیار می افزاییم. ﴿۷۹﴾ و آنچه را می گوید از او می گیریم، و تنها نزد ما می آید . ﴿۸۰﴾ و (آنها) به جای خدا معبودانی را (برای خود) بر گزیدند، تا سبب عزتشان باشد. ﴿۸۱﴾ چنین نیست، (بلکه) به زودی (معبودها) عبادت آنان را انکار خواهند کرد، و برضدشان برخیزند . ﴿۸۲﴾ (ای پیامبر!) آیا ندیدی که ما شیا طین را بر کافران فرستادیم (و مسلط نبودیم) تا آنها را سخت بر انگیزند . ﴿۸۳﴾ پس (ای پیامبر!) درباره ی آنها شتاب نکن، ما با دقت (اجل و اعمال) آنها را می شماریم . ﴿۸٤﴾ روزی که پرهیز گاران را (دسته جمعی) - به صورت مهمان - به سوی (خداوند) رحمان گرد آوریم . ﴿۸۵﴾ و مجرمان را تشنه کام به سوی جهنم برانیم . ﴿۸٦﴾ آنها مالک شفاعت نیستند؛ مگر کسی که نزد (خداوند) رحمان عهدی گرفته باشد . ﴿۸۷﴾ و (مشرکان) گفتند: «(خداوند) رحمان فرزندی (برای خود) برگزیده است». ﴿۸۸﴾ به راستی چیزی بسیار زشت (و زننده ای، در میان) آوردید. ﴿۸۹﴾ نزدیک است آسمانها از این (سخن) از هم متلاشی گردد، و زمین شکافته شود، و کوهها درهم شکافته فرو ریزند . ﴿۹۰﴾ (از این رو) که برای (خداوند) رحمان فرزندی ادعا کرده اند. ﴿۹۱﴾ و هرگز برای (خداوند) رحمان سزاوار نیست که فرزندی بر گزیند . ﴿۹۲﴾ هیچ چیز در آسمانها و زمین نیست؛ مگر این که به بندگی سوی (خداوند) رحمان بیاید. ﴿۹۳﴾ یقیناً (خداوندهمه ی) آنها را سر شماری کرده، و به دقت شمرده است، ﴿۹٤﴾ و همه ی آنها روز قیامت، تنها نزد او حاضر می شوند . ﴿۹۵﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَيَجۡعَلُ لَهُمُ ٱلرَّحۡمَٰنُ وُدّٗا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرۡنَٰهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ ٱلۡمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِۦ قَوۡمٗا لُّدّٗا ﴿٩٧﴾ وَكَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم مِّن قَرۡنٍۖ هَلۡ تُحِسُّ مِنۡهُم مِّنۡ أَحَدٍ أَوۡ تَسۡمَعُ لَهُمۡ رِكۡزَۢا ﴿٩٨﴾

بی گمان کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، (خداوند) رحمان برای آنها محبتی (در دلها) قرار می دهد . ﴿۹٦﴾ پس همانا (ای پیامبر!) ما آن (= قرآن) به زبان تو آسان نمودیم، تا پرهیز گاران را با آن بشارت دهی، و گروه ستیزه گران (سر سخت) رابا آن هشدار دهی . ﴿۹۷﴾ و چه بسیار نسلها که پیش از آنها هلاک کردیم، آیا کسی از آنها را احساس می کنی، یا کمترین صدایی از آنها می شنوی؟! ﴿۹۸﴾

سورة طه

بسم الله الرحمن الرحيم

طه ﴿١﴾ مَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡقُرۡءَانَ لِتَشۡقَىٰٓ ﴿٢﴾ إِلَّا تَذۡكِرَةٗ لِّمَن يَخۡشَىٰ ﴿٣﴾ تَنزِيلٗا مِّمَّنۡ خَلَقَ ٱلۡأَرۡضَ وَٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلۡعُلَى ﴿٤﴾ ٱلرَّحۡمَٰنُ عَلَى ٱلۡعَرۡشِ ٱسۡتَوَىٰ ﴿٥﴾ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا وَمَا تَحۡتَ ٱلثَّرَىٰ ﴿٦﴾ وَإِن تَجۡهَرۡ بِٱلۡقَوۡلِ فَإِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلسِّرَّ وَأَخۡفَى ﴿٧﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ لَهُ ٱلۡأَسۡمَآءُ ٱلۡحُسۡنَىٰ ﴿٨﴾ وَهَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿٩﴾ إِذۡ رَءَا نَارٗا فَقَالَ لِأَهۡلِهِ ٱمۡكُثُوٓاْ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ نَارٗا لَّعَلِّيٓ ءَاتِيكُم مِّنۡهَا بِقَبَسٍ أَوۡ أَجِدُ عَلَى ٱلنَّارِ هُدٗى ﴿١٠﴾ فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِيَ يَٰمُوسَىٰٓ ﴿١١﴾ إِنِّيٓ أَنَا۠ رَبُّكَ فَٱخۡلَعۡ نَعۡلَيۡكَۖ إِنَّكَ بِٱلۡوَادِ ٱلۡمُقَدَّسِ طُوٗى ﴿١٢﴾

سورۀ طه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

طه (طا. ها). ﴿۱﴾ (ای پیامبر! ما) قرآن را برتو نازل نکردیم که به مشقت افتی. ﴿۲﴾ مگر (آن) یاد آوری برای کسی است که (از خدا) می ترسد. ﴿۳﴾ (این قرآن) فرو فرستاده شده از سوی کسی که زمین و آسمانهای بلند را آفریده است . ﴿٤﴾ (خداوند) رحمان (است که) بر عرش قرار گرفت. ﴿٥﴾ از آن اوست آنچه در آسمانها و آنچه در زمین، و آنچه میان آن دو است، و آنچه زیر خاک (پنهان) است. ﴿٦﴾ و اگر سخن آشکارا بگویی (یا آن را پنهان داری) بی گمان او (راز) نهان و نهان تر را می داند. ﴿۷﴾ (او) الله است، که هیچ معبودی جزاو نیست؛ نامهای نیکو از آن اوست. ﴿۸﴾ و(ای پیامبر!) آیا خبر موسی به تو رسیده است ؟ ﴿۹﴾ هنگامی که آتشی را (ازدور) دید، پس به خانواده ی خود گفت: «(لحظه ای) درنگ کنید، همانا من آتشی را دیده ام شاید شعله ای از آن برای شما بیاورم، یا بر آن آتش راهنمایی بیابم». ﴿۱۰﴾ پس چون نزد آن (آتش) آمد، ندا داده شد که : «ای موسی! ﴿۱۱﴾ همانا من پروردگار تو هستم، پس کفشهایت را بیرون کن، که تو در وادی مقدس طوی هستی . ﴿۱۲﴾

وَأَنَا ٱخۡتَرۡتُكَ فَٱسۡتَمِعۡ لِمَا يُوحَىٰٓ ﴿١٣﴾ إِنَّنِيٓ أَنَا ٱللَّهُ
لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعۡبُدۡنِي وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ لِذِكۡرِيٓ ﴿١٤﴾
إِنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ أَكَادُ أُخۡفِيهَا لِتُجۡزَىٰ كُلُّ نَفۡسِۭ
بِمَا تَسۡعَىٰ ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنۡهَا مَن لَّا يُؤۡمِنُ بِهَا
وَٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ فَتَرۡدَىٰ ﴿١٦﴾ وَمَا تِلۡكَ بِيَمِينِكَ
يَٰمُوسَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّؤُاْ عَلَيۡهَا
وَأَهُشُّ بِهَا عَلَىٰ غَنَمِي وَلِيَ فِيهَا مَـَٔارِبُ أُخۡرَىٰ ﴿١٨﴾
قَالَ أَلۡقِهَا يَٰمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَلۡقَىٰهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٞ
تَسۡعَىٰ ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذۡهَا وَلَا تَخَفۡۖ سَنُعِيدُهَا
سِيرَتَهَا ٱلۡأُولَىٰ ﴿٢١﴾ وَٱضۡمُمۡ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ
تَخۡرُجۡ بَيۡضَآءَ مِنۡ غَيۡرِ سُوٓءٍ ءَايَةً أُخۡرَىٰ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيَكَ
مِنۡ ءَايَٰتِنَا ٱلۡكُبۡرَى ﴿٢٣﴾ ٱذۡهَبۡ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ إِنَّهُۥ
طَغَىٰ ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ ٱشۡرَحۡ لِي صَدۡرِي ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرۡ
لِيٓ أَمۡرِي ﴿٢٦﴾ وَٱحۡلُلۡ عُقۡدَةٗ مِّن لِّسَانِي ﴿٢٧﴾
يَفۡقَهُواْ قَوۡلِي ﴿٢٨﴾ وَٱجۡعَل لِّي وَزِيرٗا مِّنۡ أَهۡلِي ﴿٢٩﴾
هَٰرُونَ أَخِي ﴿٣٠﴾ ٱشۡدُدۡ بِهِۦٓ أَزۡرِي ﴿٣١﴾ وَأَشۡرِكۡهُ فِيٓ
أَمۡرِي ﴿٣٢﴾ كَيۡ نُسَبِّحَكَ كَثِيرٗا ﴿٣٣﴾ وَنَذۡكُرَكَ كَثِيرًا
﴿٣٤﴾ إِنَّكَ كُنتَ بِنَا بَصِيرٗا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدۡ أُوتِيتَ
سُؤۡلَكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدۡ مَنَنَّا عَلَيۡكَ مَرَّةً أُخۡرَىٰٓ
﴿٣٧﴾

و من تو را (به پیامبری) بر گزیدم، پس به آنچه (بر تو) وحی می شود، گوش فرا ده. ﴿۱۳﴾ یقیناً من «الله» هستم، هیچ معبودی (به حق) جز من نیست، پس مرا پرستش کن، و نماز را برای یاد من بر پا دار. ﴿۱٤﴾ قطعاً قیامت خواهد آمد، می خواهم (وقت) آن را پنهان دارم، تا هر کس در برابر سعی (و اعمالی) که می کند جزا داده شود. ﴿۱٥﴾ پس مبادا کسی که به آن ایمان ندارد، و از هوسهای خود پیروی می کند، تو را از آن باز دارد، که هلاک خواهی شد . ﴿۱٦﴾ و ای موسی ! آن چیست به (دست) راست؟» ﴿۱۷﴾ گفت: «این عصای من است، بر آن تکیه می کنم، و با آن برای گوسفندانم (برگ درختان) فرو می ریزم، و مرا با آن کارهای دیگری (نیز) است (که بر آورده می کنم) . ﴿۱۸﴾ فرمود: «ای موسی! آن را بیفکن» ﴿۱۹﴾ پس (موسی) آن (عصا) را افکند، که ناگهان ماری شد که (به هر سو) می دوید. ﴿۲۰﴾ فرمود :«آن را بگیر و نترس، به زودی آن را به صورت اولش باز می گردانیم. ﴿۲۱﴾ و دستت در بغل خود کن، تا سفید (و) بی عیب بیرون آید، (این نیز) معجزه ی دیگری است. ﴿۲۲﴾ تا آیات (و نشانه های) بزرگ خود را به تو نشان دهیم. ﴿۲۳﴾ (اینک) به سوی فرعون برو، بی گمان او سرکشی کرده است ». ﴿۲٤﴾ (موسی) گفت : «پروردگارا ! سینه ام را برایم بگشا. ﴿۲٥﴾ و کارم را برایم آسان گردان. ﴿۲٦﴾ و گره از زبانم باز کن. ﴿۲۷﴾ تا سخنانم را بفهمند. ﴿۲۸﴾ و برای من (یاور و) وزیری از خاندانم قرار ده . ﴿۲۹﴾ برادرم هارون را. ﴿۳۰﴾ به (وسیله ی) او پشت مرا محکم کن، ﴿۳۱﴾ و او را در کار (رسالت) من شریک ساز، ﴿۳۲﴾ تا تو را بسیار تسبیح گوییم، ﴿۳۳﴾ و بسیار تو را یاد کنیم، ﴿۳٤﴾ بی شک تو به (حال) ما خوب بینایی ». ﴿۳٥﴾ فرمود :«ای موسی ! هر چه خواستی به تو داده شد. ﴿۳٦﴾ و به تحقیق ما بار دیگر (نیز) بر تو منت نهاده ایم (و نعمت بخشیده ایم) ﴿۳۷﴾

إِذْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰٓ ﴿٣٨﴾ أَنِ ٱقْذِفِيهِ فِى
ٱلتَّابُوتِ فَٱقْذِفِيهِ فِى ٱلْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ ٱلْيَمُّ بِٱلسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ
عَدُوٌّ لِّى وَعَدُوٌّ لَّهُۥ ۚ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّى وَلِتُصْنَعَ
عَلَىٰ عَيْنِىٓ ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِىٓ أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ
عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُۥ ۖ فَرَجَعْنَٰكَ إِلَىٰٓ أُمِّكَ كَىْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا
تَحْزَنَ ۚ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَٰكَ مِنَ ٱلْغَمِّ وَفَتَنَّٰكَ فُتُونًا ۚ
فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِىٓ أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَٰمُوسَىٰ
﴿٤٠﴾ وَٱصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِى ﴿٤١﴾ ٱذْهَبْ أَنتَ وَأَخُوكَ
بِـَٔايَٰتِى وَلَا تَنِيَا فِى ذِكْرِى ﴿٤٢﴾ ٱذْهَبَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ
طَغَىٰ ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُۥ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُۥ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَىٰ
﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَآ إِنَّنَا نَخَافُ أَن يَفْرُطَ عَلَيْنَآ أَوْ أَن يَطْغَىٰ
﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَآ ۖ إِنَّنِى مَعَكُمَآ أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾
فَأْتِيَاهُ فَقُولَآ إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِىٓ
إِسْرَٰٓءِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ ۖ قَدْ جِئْنَٰكَ بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ
وَٱلسَّلَٰمُ عَلَىٰ مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلْهُدَىٰٓ ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِىَ إِلَيْنَآ
أَنَّ ٱلْعَذَابَ عَلَىٰ مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَن
رَّبُّكُمَا يَٰمُوسَىٰ ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا ٱلَّذِىٓ أَعْطَىٰ كُلَّ شَىْءٍ
خَلْقَهُۥ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ ٱلْقُرُونِ ٱلْأُولَىٰ ﴿٥١﴾

آن هنگام که به مادرت الهام کردیم، آنچه راکه باید الهام می شد، ﴿۳۸﴾ که :«او را در صندوقی بگذار، آنگاه آن (صندوق) را به دریا بینداز، تا دریا او را به ساحل افکند، (و) دشمن من و دشمن او، او را برگیرد ». و من محبتی از سوی خود بر تو افکندم و تا در برابر دیدگان من پرورش یابی . ﴿۳۹﴾ آنگاه که خواهرت می رفت و می گفت : «آیا کسی به شما نشان دهم که سرپرستی اش را به عهده گیرد ؟! » پس تو را به مادرت باز گرداندیم، تا چشمش (به دیدار تو) روشن شود، و اندوهگین نگردد، و (بعدها) تو یک نفر (قبطی) را کشتی، پس (ما) تو را از اندوه (و گرفتاری) نجات دادیم، و بارها (چنانکه باید) تو را آزمودیم. پس (از آن) سالها در میان مردم مدین ماندی، سپس ای موسی! بر (طبق) تقدیر (الهی به اینجا) آمدی . ﴿۴۰﴾ و تو را برای خودم خاص ساختم (و پرورش دادم). ﴿۴۱﴾ (اینک) تو و برادرت با آیات من برو، و در یاد من سستی نکنید . ﴿۴۲﴾ به سوی فرعون بروید، بی گمان او سرکشی کرده است. ﴿۴۳﴾ پس به نرمی با او سخن بگویید، شاید که او پند گیرد یا (از پروردگارش) بترسد، ﴿۴۴﴾ (موسی وهارون) گفتند :«پروردگارا ! به راستی ما می ترسیم که بر ما پیش دستی نماید (و قبل از بیان حق ما را آزار دهد) یا طغیان کند» ﴿۴۵﴾ فرمود :«نترسید! بی شک من با شما هستم، می شنوم و می بینم. ﴿۴۶﴾ پس به نز د او بروید و بگویید : ما فرستادگان پروردگارت هستیم، بنی اسرائیل را با ما بفرست، و آنها را آزار و شکنجه نکن، به راستی که ما نشانه ی روشنی از سوی پروردگارت برای تو آورده ایم ، و سلام بر آن کسی که از هدایت پیروی کند . ﴿۴۷﴾ همانا به ما وحی شده که محققاً عذاب (الهی) بر کسی است که (آیات و معجزات را) تکذیب کند، و (از ایمان) روی بگرداند». ﴿۴۸﴾ (فرعون) گفت :«ای موسی! پروردگار شما کیست ؟» ﴿۴۹﴾ (موسی) گفت : «پروردگار ما کسی است که آفرینش هر چیزی را به او ارزانی داشته، سپس (آنها را) هدایت کرده است» ﴿۵۰﴾ (فرعون) گفت : «پس حال (و سرنوشت) نسلهای گذشته چه می شود؟ » ﴿۵۱﴾

قَالَ عِلۡمُهَا عِندَ رَبِّي فِي كِتَٰبٖۖ لَّا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا
يَنسَى ﴿٥٢﴾ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ مَهۡدٗا وَسَلَكَ
لَكُمۡ فِيهَا سُبُلٗا وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجۡنَا
بِهِۦٓ أَزۡوَٰجٗا مِّن نَّبَاتٖ شَتَّىٰ ﴿٥٣﴾ كُلُواْ وَٱرۡعَوۡاْ
أَنۡعَٰمَكُمۡۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّأُوْلِي ٱلنُّهَىٰ ﴿٥٤﴾ ۞
مِنۡهَا خَلَقۡنَٰكُمۡ وَفِيهَا نُعِيدُكُمۡ وَمِنۡهَا نُخۡرِجُكُمۡ تَارَةً
أُخۡرَىٰ ﴿٥٥﴾ وَلَقَدۡ أَرَيۡنَٰهُ ءَايَٰتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ
﴿٥٦﴾ قَالَ أَجِئۡتَنَا لِتُخۡرِجَنَا مِنۡ أَرۡضِنَا بِسِحۡرِكَ
يَٰمُوسَىٰ ﴿٥٧﴾ فَلَنَأۡتِيَنَّكَ بِسِحۡرٖ مِّثۡلِهِۦ فَٱجۡعَلۡ
بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكَ مَوۡعِدٗا لَّا نُخۡلِفُهُۥ نَحۡنُ وَلَآ أَنتَ مَكَانٗا
سُوٗى ﴿٥٨﴾ قَالَ مَوۡعِدُكُمۡ يَوۡمُ ٱلزِّينَةِ وَأَن يُحۡشَرَ
ٱلنَّاسُ ضُحٗى ﴿٥٩﴾ فَتَوَلَّىٰ فِرۡعَوۡنُ فَجَمَعَ كَيۡدَهُۥ
ثُمَّ أَتَىٰ ﴿٦٠﴾ قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ وَيۡلَكُمۡ لَا تَفۡتَرُواْ عَلَى
ٱللَّهِ كَذِبٗا فَيُسۡحِتَكُم بِعَذَابٖۖ وَقَدۡ خَابَ مَنِ
ٱفۡتَرَىٰ ﴿٦١﴾ فَتَنَٰزَعُوٓاْ أَمۡرَهُم بَيۡنَهُمۡ وَأَسَرُّواْ
ٱلنَّجۡوَىٰ ﴿٦٢﴾ قَالُوٓاْ إِنۡ هَٰذَٰنِ لَسَٰحِرَٰنِ يُرِيدَانِ
أَن يُخۡرِجَاكُم مِّنۡ أَرۡضِكُم بِسِحۡرِهِمَا وَيَذۡهَبَا
بِطَرِيقَتِكُمُ ٱلۡمُثۡلَىٰ ﴿٦٣﴾ فَأَجۡمِعُواْ كَيۡدَكُمۡ ثُمَّ
ٱئۡتُواْ صَفّٗاۚ وَقَدۡ أَفۡلَحَ ٱلۡيَوۡمَ مَنِ ٱسۡتَعۡلَىٰ ﴿٦٤﴾

(موسی) گفت :«علم آن نزد پروردگارم در کتابی (ثبت) است، پروردگارم نه اشتباه می کند و نه فراموش می کند . ﴿۵۲﴾ (همان) کسی که زمین را برای شما گهواره (و محل آسایش) قرار داد، و برای شما در آن راههایی ایجاد نمود، و از آسمان آبی فرو فرستاد پس با آن، انواع گوناگون گیاه را (از زمین) بیرون آوردیم. ﴿۵۳﴾ بخورید، و (نیز) چهار پایانتان را بچرانید، بی گمان در این (امور) نشانه های برای خردمندان است . ﴿۵۴﴾ (ما) شما را از آن (= زمین) آفریدیم، و در آن باز می گردانیم، و بار دیگرشما را از آن بیرون می آوریم. ﴿۵۵﴾ و به راستی (ما) همه ی آیات خود را به او نشان دادیم، پس (او همه را) تکذیب کرد و سر باز زد . ﴿۵۶﴾ گفت :«ای موسی ! آیا به نزد ما آمده ای که با سحر خود، ما را از سرزمین مان بیرون کنی ؟! ﴿۵۷﴾ پس یقیناً ما هم سحری مانند آن برای تو می آوریم، پس (هم اکنون) در مکانی هموار (و مقبول همه) موعدی میان ما و خودت قرار بده که نه ما و نه تو از آن تخلف نکنیم، ﴿۵۸﴾ (موسی) گفت : «موعد شما روز (عید) زینت است و آن که (همه ی) مردم چاشتگاه گرد آورده شوند» ﴿۵۹﴾ آنگاه فرعون باز گشت، پس (همه ی) مکر و حیله خود را جمع کرد، سپس آمد. ﴿۶۰﴾ موسی به آنها گفت : «وای بر شما ! برخدا دروغ نبندید، که شما را با عذابی نابود می سازد، و یقیناً کسی که (بر خدا) افترا بندد، نا کام (و نا امید) می شود» ﴿۶۱﴾ پس آنها در کارشان میان خود اختلاف کردند، و رازشان را پنهان داشتند. ﴿۶۲﴾ گفتند : «مسلماً این دو (نفر) جادو گرند، می خواهند شما را با جادوشان از سرزمین تان بیرون کنند، و آیین (و راه و رسم) برتر شما را از بین ببرند. ﴿۶۳﴾ پس (همه ی) حیله (و تدبیر) خود را گرد آورید (و به کار بندید) سپس در یک صف (برای مبازه) بیایید، و به راستی امروز کسی رستگار خواهد شد که چیره (و غالب) گردد . ﴿۶۴﴾

قَالُواْ يَـٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلۡقِيَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ أَوَّلَ مَنۡ أَلۡقَىٰ ﴿٦٥﴾ قَالَ بَلۡ أَلۡقُواْۖ فَإِذَا حِبَالُهُمۡ وَعِصِيُّهُمۡ يُخَيَّلُ إِلَيۡهِ مِن سِحۡرِهِمۡ أَنَّهَا تَسۡعَىٰ ﴿٦٦﴾ فَأَوۡجَسَ فِي نَفۡسِهِۦ خِيفَةٗ مُّوسَىٰ ﴿٦٧﴾ قُلۡنَا لَا تَخَفۡ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٦٨﴾ وَأَلۡقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلۡقَفۡ مَا صَنَعُوٓاْۖ إِنَّمَا صَنَعُواْ كَيۡدُ سَٰحِرٖۖ وَلَا يُفۡلِحُ ٱلسَّاحِرُ حَيۡثُ أَتَىٰ ﴿٦٩﴾ فَأُلۡقِيَ ٱلسَّحَرَةُ سُجَّدٗا قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِرَبِّ هَـٰرُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٧٠﴾ قَالَ ءَامَنتُمۡ لَهُۥ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ لَكُمۡۖ إِنَّهُۥ لَكَبِيرُكُمُ ٱلَّذِي عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحۡرَۖ فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيۡدِيَكُمۡ وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمۡ فِي جُذُوعِ ٱلنَّخۡلِ وَلَتَعۡلَمُنَّ أَيُّنَآ أَشَدُّ عَذَابٗا وَأَبۡقَىٰ ﴿٧١﴾ قَالُواْ لَن نُّؤۡثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَآءَنَا مِنَ ٱلۡبَيِّنَٰتِ وَٱلَّذِي فَطَرَنَاۖ فَٱقۡضِ مَآ أَنتَ قَاضٍۖ إِنَّمَا تَقۡضِي هَـٰذِهِ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَآ ﴿٧٢﴾ إِنَّآ ءَامَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغۡفِرَ لَنَا خَطَٰيَٰنَا وَمَآ أَكۡرَهۡتَنَا عَلَيۡهِ مِنَ ٱلسِّحۡرِۗ وَٱللَّهُ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓ ﴿٧٣﴾ إِنَّهُۥ مَن يَأۡتِ رَبَّهُۥ مُجۡرِمٗا فَإِنَّ لَهُۥ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحۡيَىٰ ﴿٧٤﴾ وَمَن يَأۡتِهِۦ مُؤۡمِنٗا قَدۡ عَمِلَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلدَّرَجَٰتُ ٱلۡعُلَىٰ ﴿٧٥﴾ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ وَذَٰلِكَ جَزَآءُ مَن تَزَكَّىٰ ﴿٧٦﴾

(ساحران) گفتند :«ای موسی ! یا این است که (اول) تو (عصا را) بیفکنی یا آنکه ما کسانی باشیم که اول بیفکنیم ؟! » ﴿٦٥﴾ (موسی) گفت :« بلکه، (شما) بیفکنید» پس نا گهان ریسمانهایشان و عصا هایشان از (اثر) سحرشان چنان به نظرش رسید که حرکت می کند (و می دوند) ﴿٦٦﴾ پس موسی در دل خود ترسی احساس کرد (مبادا در ایمان مردم خللی ایجاد شود) . ﴿٦٧﴾ گفتیم : «نترس! مسلماً تو (غالب و) برتری، ﴿٦٨﴾ و آنچه را در دست راست خود داری بیفکن، تا (تمام) آنچه را که ساخته اند، ببلعد، بی شک آنچه ساخته اند، تنها مکر ساحر است، و ساحر هر جا رود رستگار (و موفق) نخواهد شد». ﴿٦٩﴾ (پس موسی عصای خود را افکند، ناگهان به مار بزرگی تبدیل شد و همه ی آنها را که ساخته بودند بلعید) آنگاه ساحران (همگی) به سجده افتادند، گفتند: «(ما) به پروردگار هارون و موسی ایمان آوردیم». ﴿٧٠﴾ (فرعون) گفت: «آیا پیش از آن که به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید؟! بی تردید او بزرگ شماست که به شما سحر آموخته است، پس یقیناً دستانتان و پاهایتان بر خلاف یکدیگر قطع می کنم، و شما را بر تنه های نخل به دار می آویزم، و بی شک خواهید دانست که عذاب (و شکنجه) کدامیک از ما سخت تر است و پایدارتر است!». ﴿٧١﴾ گفتند: «سوگند به آن که ما را آفریده است، هرگز تو را بر این دلایل روشنی که برای ما آمده، ترجیح نمی دهیم، پس به هر حکمی که می خواهی حکم کن، تو تنها می توانی در این زندگی دنیا حکم کنی. ﴿٧٢﴾ همانا ما به پروردگارمان ایمان آورده ایم تا گناهانمان و آنچه را از سحر که ما را به آن وادار کردی، برای مان ببخشاید، و خداوند بهتر و پایدارتر است». ﴿٧٣﴾ بی گمان کسی که گناهکار به نزد پروردگارش حاضر شود، پس آتش جهنم برای اوست، در آن جا نه می میرد، و نه زنده می ماند. ﴿٧٤﴾ و کسی که مؤمن نزد او آید، در حالی که کارهای شایسته انجام داده باشد، پس اینان برای شان درجات بلند است. ﴿٧٥﴾ باغهای جاویدان (بهشتی) که نهرها زیر (درختان) آن جاری است، همیشه در آن خواهند بود، و این است پاداش کسی که خود را (از شرک و گناهان) پاک نموده است. ﴿٧٦﴾

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِى فَٱضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِى ٱلْبَحْرِ يَبَسًا لَّا تَخَٰفُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَىٰ ﴿٧٧﴾ فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِۦ فَغَشِيَهُم مِّنَ ٱلْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُۥ وَمَا هَدَىٰ ﴿٧٩﴾ يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ قَدْ أَنجَيْنَٰكُم مِّنْ عَدُوِّكُمْ وَوَٰعَدْنَٰكُمْ جَانِبَ ٱلطُّورِ ٱلْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰ ﴿٨٠﴾ كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْ وَلَا تَطْغَوْا۟ فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِى ۖ وَمَن يَحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبِى فَقَدْ هَوَىٰ ﴿٨١﴾ وَإِنِّى لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا ثُمَّ ٱهْتَدَىٰ ﴿٨٢﴾ ۞ وَمَآ أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يَٰمُوسَىٰ ﴿٨٣﴾ قَالَ هُمْ أُو۟لَآءِ عَلَىٰٓ أَثَرِى وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴿٨٤﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنۢ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ ٱلسَّامِرِىُّ ﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوْمِهِۦ غَضْبَٰنَ أَسِفًا ۚ قَالَ يَٰقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا ۚ أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ ٱلْعَهْدُ أَمْ أَرَدتُّمْ أَن يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِى ﴿٨٦﴾ قَالُوا۟ مَآ أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلَٰكِنَّا حُمِّلْنَآ أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ ٱلْقَوْمِ فَقَذَفْنَٰهَا فَكَذَٰلِكَ أَلْقَى ٱلسَّامِرِىُّ ﴿٨٧﴾

و به راستی (ما) به موسی وحی کردیم که: «شبانه بندگان مرا (از مصر بیرون) ببر، سپس برای آنها در دریا راهی خشک بگشا، که نه از تعقیب (دشمنان) خواهی ترسید، و نه (از غرق شدن در دریا) هراسی داری. ﴿۷۷﴾ پس فرعون با لشکریانش آنان را دنبال کردند، آنگاه دریا چنانکه باید آنان را (بطور کامل در میان امواج خود) فرو پوشانید. ﴿۷۸﴾ و فرعون قوم خود را گمراه نمود، و هدایت نکرد. ﴿۷۹﴾ ای بنی اسرائیل! به راستی (ما) شما را از (دست) دشمنانتان نجات دادیم، و در طرف راست (کوه) طور با شما وعده گذاردیم، (تا تورات را بر شما نازل کنیم) و بر شما «منّ» (= ترنجبین) و «سلوی» (= بلدرچین) نازل کردیم. ﴿۸۰﴾ از پاکیزه ها آنچه به شما روزی داده ایم؛ بخورید، و در آن سرکشی نکنید، که خشم من بر شما وارد می شود، وکسی که خشم من بر او وارد شود، قطعاً نابود شده است. ﴿۸۱﴾ و همانا من آمرزنده ام برای کسی که توبه کرد و ایمان آورد، و کار شایسته انجام داد، سپس هدایت یافت. ﴿۸۲﴾ ای موسی! چه چیز سبب شد که از قوم خود پیشی گیری؟ ﴿۸۳﴾ (موسی) گفت:«پروردگارا! آنان به دنبال من هستند، و من به سوی تو شتاب کردم، تا(از من) خشنود شوی». ﴿۸٤﴾ فرمود:«بی گمان ما قوم تو را بعد از تو، آزمودیم، و سامری آنها را گمراه کرد». ﴿۸۵﴾ پس موسی خشمگین (و) اندوهناک به سوی قومش بازگشت، (و) گفت:«ای قوم من! مگر پروردگارتان وعده ی نیکو به شما نداده بود؟ آیا مدت (جدایی من از شما) به درازا کشید، یا خواستید خشمی از (سوی) پروردگارتان بر شما نازل شود، که وعده ی مرا خلاف کردید؟». ﴿۸٦﴾ گفتند:«(ما) به اختیار خود وعده ی تو را خلاف نکردیم، لیکن بارهای سنگینی از زینت (و زیورهای) قوم (فرعون) که با خود داشتیم، آن را (در آتش) افکندیم» پس بدینسان سامری نیز (آنچه داشت) افکند. ﴿۸۷﴾

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُۥ خُوَارٌ فَقَالُوا۟ هَٰذَآ إِلَٰهُكُمْ وَإِلَٰهُ مُوسَىٰ فَنَسِىَ ﴿٨٨﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَٰرُونُ مِن قَبْلُ يَٰقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنتُم بِهِۦ ۖ وَإِنَّ رَبَّكُمُ ٱلرَّحْمَٰنُ فَٱتَّبِعُونِى وَأَطِيعُوٓا۟ أَمْرِى ﴿٩٠﴾ قَالُوا۟ لَن نَّبْرَحَ عَلَيْهِ عَٰكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩١﴾ قَالَ يَٰهَٰرُونُ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوٓا۟ ﴿٩٢﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ ۖ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِى ﴿٩٣﴾ قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِى وَلَا بِرَأْسِىٓ ۖ إِنِّى خَشِيتُ أَن تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِى ﴿٩٤﴾ قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَٰسَٰمِرِىُّ ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا۟ بِهِۦ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ ٱلرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَٰلِكَ سَوَّلَتْ لِى نَفْسِى ﴿٩٦﴾ قَالَ فَٱذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِى ٱلْحَيَوٰةِ أَن تَقُولَ لَا مِسَاسَ ۖ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّن تُخْلَفَهُۥ ۖ وَٱنظُرْ إِلَىٰٓ إِلَٰهِكَ ٱلَّذِى ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا ۖ لَّنُحَرِّقَنَّهُۥ ثُمَّ لَنَنسِفَنَّهُۥ فِى ٱلْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ إِنَّمَآ إِلَٰهُكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ وَسِعَ كُلَّ شَىْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾

آنگاه برای آنها مجسمه ی گوساله ای که صدای (چون صدای گوساله) داشت، پدید آورد، پس (سامری و پیروانش به مردم) گفتند:«این معبود شما، و معبود موسی است، که آن را فراموش کرده است». ﴿۸۸﴾ آیا نمی بینند که (این گوساله) هیچ پاسخی به آنها نمی دهد، و مالک هیچ سود و زیانی برای آنها نیست؟ ﴿۸۹﴾ و بی شک هارون پیش از این به آنها گفته بود:« ای قوم من ! یقیناً شما به (وسیله ی) این (گوساله) آزمون شده اید، و بی گمان پروردگار شما (خداوند) رحمان است، پس از من پیروی نمائید و فرمانم را اطاعت کنید». ﴿۹۰﴾ (آنها) گفتند:«(ما) پیوسته پیرامون آن (برای پرستش) می نشینیم (و آن را عبادت می کنیم)،تا موسی به سوی ما باز گردد». ﴿۹۱﴾ (چون موسی آمد) گفت:«ای هارون! چه چیزی تو را بازداشت، هنگامی که آنها را دیدی گمراه شده اند، ﴿۹۲﴾ از من پیروی نکردی؟ آیا فرمان مرا عصیان (و سرپیچی) کردی؟!». ﴿۹۳﴾ (هارون) گفت:«ای پسر مادرم! نه ریش مرا بگیر، و نه (موی) سرم را، همانا من ترسیدم که بگویی میان بنی اسرائیل تفرقه انداختی، و سخن (و سفارش) مرا به کار نبستی ». ﴿۹٤﴾ (موسی رو به سامری کرد و) گفت:«ای سامری! (این) کار تو چیست؟ (چرا چنین کرده ای؟)». ﴿۹۵﴾ گفت:« من چیزی را دیدم که آنها ندیدند، پس مشتی (خاک) از رد پای (اسب) رسول (= جبرئیل) را گرفتم، آنگاه آن را (بر پیکر) افکندم ، و این چنین (هوای) نفسم (این کار را) برایم آراسته جلوه داد». ﴿۹٦﴾ (موسی) گفت:« پس برو، بی شک بهره ی تو در زندگی دنیا این است که بگویی:«(به من) دست نزنید (و نزدیک نشوید)» و همانا وعده ای (از عذاب) داری، که هرگز تخلف نخواهد شد، و (اکنون) به معبودت بنگر که پیوسته عبادتش می کردی (و آن را رها نمی کردی) آن را خواهیم سوزاند، سپس (خاکستر و ذرات) آن را در دریا پراکنده می سازیم. ﴿۹۷﴾ معبود شما تنها الله است که جز او هیچ معبودی نیست؛ و علم او همه چیز را فرا گرفته است». ﴿۹۸﴾

كَذَٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ مَا قَدْ سَبَقَ ۚ وَقَدْ ءَاتَيْنَٰكَ
مِن لَّدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَّنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُۥ يَحْمِلُ يَوْمَ
ٱلْقِيَٰمَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَٰلِدِينَ فِيهِ ۖ وَسَآءَ لَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ
حِمْلًا ﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ ۚ وَنَحْشُرُ ٱلْمُجْرِمِينَ
يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾ يَتَخَٰفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا
عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ
طَرِيقَةً إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلْجِبَالِ
فَقُلْ يَنسِفُهَا رَبِّى نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا
﴿١٠٦﴾ لَّا تَرَىٰ فِيهَا عِوَجًا وَلَآ أَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمَئِذٍ
يَتَّبِعُونَ ٱلدَّاعِىَ لَا عِوَجَ لَهُۥ ۖ وَخَشَعَتِ ٱلْأَصْوَاتُ
لِلرَّحْمَٰنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾ يَوْمَئِذٍ لَّا تَنفَعُ
ٱلشَّفَٰعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَٰنُ وَرَضِىَ لَهُۥ قَوْلًا ﴿١٠٩﴾
يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِۦ
عِلْمًا ﴿١١٠﴾ ۞ وَعَنَتِ ٱلْوُجُوهُ لِلْحَىِّ ٱلْقَيُّومِ ۖ وَقَدْ خَابَ
مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١١﴾ وَمَن يَعْمَلْ مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَكَذَٰلِكَ
أَنزَلْنَٰهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ ٱلْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ
يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

(ای پیامبر!) این گونه از خبرهای آنچه گذشته است بر تو باز گو می کنیم، و به راستی (ما) از جانب خود به تو ذکر (= قرآن) داده ایم. ﴿۹۹﴾ کسی که از آن (قرآن) روی گردان شود، پس بی گمان او روز قیامت بار سنگینی (از گناه) بر دوش خواهد کشید. ﴿۱۰۰﴾ که در آن (رنج) جاودانه خواهند ماند، و برای آنها روز قیامت بد باری است. ﴿۱۰۱﴾ (همان) روزی که در «صور» دمیده شود، و مجرمان را کبود (چشم) در آن روز گرد آوریم. ﴿۱۰۲﴾ آنها در میان خود آهسته سخن می گویند، (و به یکدیگر می گویند:) «(شما) فقط ده روز (در دنیا) درنگ کرده اید». ﴿۱۰۳﴾ ما به آنچه می گویند؛ داناتریم، چون نیکو روش ترین آنها بگوید :«(شما) تنها یک روز درنگ کرده اید». ﴿۱۰۴﴾ و (ای پیامبر!)از تو درباره ی کوهها می پرسند، پس بگو:«پروردگارم آنها را سخت متلاشی (و پراکنده) خواهد کرد، ﴿۱۰۵﴾ پس آنها را (زمینی) صاف و هموار می گرداند، ﴿۱۰۶﴾ که در آن هیچ پستی وبلندی را نبینی». ﴿۱۰۷﴾ (در) آن روز، (همگی) دعوت کننده را پیروی کنند، هیچ راه سرپیچی (و مخالفت) نیست، و همه ی صداها در برابر (خداوند) رحمان خاشع می شود، پس جز صدای آهسته (چیزی) نشنوی. ﴿۱۰۸﴾ آن روز شفاعت (هیچ کس) سود نمی بخشد، جز کسی را که (خداوند) رحمان به او اجازه داده، و گفتار او را پسندیده است. ﴿۱۰۹﴾ آنچه را پیش رو دارند، و آنچه را پشت سرشان است می داند، و آنها به علم او احاطه ندارند. ﴿۱۱۰﴾ و (همه ی) چهره ها در برابر (خداوند) زنده ی پاینده فروتن می شود، و آن که (بار) ستم بر دوش دارد، ناکام (و مأیوس) می گردد. ﴿۱۱۱﴾ و کسی که کارهای شایسته انجام دهد در حالی که او مؤمن باشد، پس نه از ستمی می ترسد و نه از کم و کاستی، (در حقش می هراسد). ﴿۱۱۲﴾ و این گونه آن را قرآنی عربی نازل کردیم، و وعید (و هشدارها) را در آن گوناگون بیان داشتیم، و شاید آنها تقوا پیشه کنند، یا برای آنها پندی پدید آورد. ﴿۱۱۳﴾

فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلۡمَلِكُ ٱلۡحَقُّۗ وَلَا تَعۡجَلۡ بِٱلۡقُرۡءَانِ مِن
قَبۡلِ أَن يُقۡضَىٰٓ إِلَيۡكَ وَحۡيُهُۥۖ وَقُل رَّبِّ زِدۡنِي عِلۡمٗا
﴿١١٤﴾ وَلَقَدۡ عَهِدۡنَآ إِلَىٰٓ ءَادَمَ مِن قَبۡلُ فَنَسِيَ وَلَمۡ
نَجِدۡ لَهُۥ عَزۡمٗا ﴿١١٥﴾ وَإِذۡ قُلۡنَا لِلۡمَلَٰٓئِكَةِ ٱسۡجُدُواْ
لِأٓدَمَ فَسَجَدُوٓاْ إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰ ﴿١١٦﴾ فَقُلۡنَا يَٰٓـَٔادَمُ
إِنَّ هَٰذَا عَدُوّٞ لَّكَ وَلِزَوۡجِكَ فَلَا يُخۡرِجَنَّكُمَا مِنَ
ٱلۡجَنَّةِ فَتَشۡقَىٰٓ ﴿١١٧﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعۡرَىٰ
﴿١١٨﴾ وَأَنَّكَ لَا تَظۡمَؤُاْ فِيهَا وَلَا تَضۡحَىٰ ﴿١١٩﴾
فَوَسۡوَسَ إِلَيۡهِ ٱلشَّيۡطَٰنُ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ هَلۡ أَدُلُّكَ
عَلَىٰ شَجَرَةِ ٱلۡخُلۡدِ وَمُلۡكٖ لَّا يَبۡلَىٰ ﴿١٢٠﴾ فَأَكَلَا مِنۡهَا
فَبَدَتۡ لَهُمَا سَوۡءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخۡصِفَانِ عَلَيۡهِمَا مِن
وَرَقِ ٱلۡجَنَّةِۚ وَعَصَىٰٓ ءَادَمُ رَبَّهُۥ فَغَوَىٰ ﴿١٢١﴾ ثُمَّ
ٱجۡتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَتَابَ عَلَيۡهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٢﴾ قَالَ ٱهۡبِطَا
مِنۡهَا جَمِيعَۢاۖ بَعۡضُكُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوّٞۖ فَإِمَّا يَأۡتِيَنَّكُم
مِّنِّي هُدٗى فَمَنِ ٱتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشۡقَىٰ
﴿١٢٣﴾ وَمَنۡ أَعۡرَضَ عَن ذِكۡرِي فَإِنَّ لَهُۥ مَعِيشَةٗ
ضَنكٗا وَنَحۡشُرُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ أَعۡمَىٰ ﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ
لِمَ حَشَرۡتَنِيٓ أَعۡمَىٰ وَقَدۡ كُنتُ بَصِيرٗا ﴿١٢٥﴾

پس بلند مرتبه است خداوندی که فرمانروای حق است، به (تلاوت) قرآن شتاب مکن؛ پیش از آن که وحی آن برتو تمام شود، و بگو:«پروردگارا! به علم من بیفزا». ﴿۱۱٤﴾ و به راستی پیش از این به آدم سفارش کردیم (و عهد بستیم) پس او فراموش کرد، و برای او عزمی (استوار) نیافتیم. ﴿۱۱۵﴾ و (به یاد آور) آنگاه که به فرشتگان گفتیم:«برای آدم سجده کنید» پس (همگی) سجده کردند؛ جز ابلیس که سر باز زد. ﴿۱۱٦﴾ پس گفتیم:«ای آدم! بی گمان این (ابلیس) دشمن تو و (دشمن) همسرت است، پس مبادا شما را از بهشت بیرون کند که به رنج (و مشقت) افتی. ﴿۱۱۷﴾ همانا برای تو این است که در آن نه گرسنه می شوی و نه برهنه می مانی. ﴿۱۱۸﴾ و آن که تو در آن نه تشنه می شوی و نه گرما (و سوزش آفتاب) می یابی. ﴿۱۱۹﴾ پس شیطان او را به وسوسه انداخت، گفت:«ای آدم! آیا (می خواهی) تو را به درخت جاودانگی و فرمانروایی بی زوال راهنمایی کنم؟!». ﴿۱۲۰﴾ آنگاه (آدم و حوا) از آن (درخت) خوردند، (و لباسهای بهشتی آنها ریخت) پس عورتشان برایشان آشکار گشت، و شروع کردند که از برگ (درختان) بهشت بر خودشان می چسپاندند، و آدم پروردگارش را نافرمانی کرد، پس گمراه شد. ﴿۱۲۱﴾ سپس پروردگارش او را برگزید، پس توبه اش را پذیرفت، و (او را) هدایت کرد. ﴿۱۲۲﴾ فرمود:«(شما دو تن با ابلیس) همگی از آن (بهشت) فرود آیید، در حالی که دشمن یکدیگر خواهید بود، پس اگر از (سوی) من هدایتی برای شما بیاید، هر کس از هدایت من پیروی کند، پس نه گمراه می شود و نه به رنج افتد (و بدبخت شود). ﴿۱۲۳﴾ و کسی که از یاد من روی گردان شود، پس بی گمان زندگانی (سخت و) تنگی خواهد داشت، و روز قیامت او را نابینا بر انگیزیم. ﴿۱۲٤﴾ گوید:«پروردگارا! چرا مرا نابینا برانگیختی؟ و حال آنکه من (در دنیا) بینا بودم!». ﴿۱۲۵﴾

قَالَ كَذَٰلِكَ أَتَتْكَ ءَايَٰتُنَا فَنَسِيتَهَا ۖ وَكَذَٰلِكَ ٱلْيَوْمَ
تُنسَىٰ ﴿١٢٦﴾ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنۢ
بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ۚ وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَىٰٓ ﴿١٢٧﴾
أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ ٱلْقُرُونِ يَمْشُونَ
فِى مَسَٰكِنِهِمْ ۗ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِى ٱلنُّهَىٰ ﴿١٢٨﴾
وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَأَجَلٌ
مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾ فَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ
بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ۖ وَمِنْ
ءَانَآىِٕ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ ٱلنَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ
﴿١٣٠﴾ وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِۦٓ أَزْوَٰجًا
مِّنْهُمْ زَهْرَةَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَرِزْقُ رَبِّكَ
خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾ وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِٱلصَّلَوٰةِ وَٱصْطَبِرْ عَلَيْهَا
ۖ لَا نَسْـَٔلُكَ رِزْقًا ۖ نَّحْنُ نَرْزُقُكَ ۗ وَٱلْعَٰقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ
﴿١٣٢﴾ وَقَالُوا۟ لَوْلَا يَأْتِينَا بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّهِۦٓ ۚ أَوَلَمْ تَأْتِهِم
بَيِّنَةُ مَا فِى ٱلصُّحُفِ ٱلْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾ وَلَوْ أَنَّآ أَهْلَكْنَٰهُم
بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِۦ لَقَالُوا۟ رَبَّنَا لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا
رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَٰتِكَ مِن قَبْلِ أَن نَّذِلَّ وَنَخْزَىٰ
﴿١٣٤﴾ قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا۟ ۖ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ
أَصْحَٰبُ ٱلصِّرَٰطِ ٱلسَّوِىِّ وَمَنِ ٱهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

فرمود:«همان گونه که آیات ما برای تو آمد پس آنها را فراموش کردی؛ و این گونه امروز (تو در آتش) فراموش خواهی شد». ﴿۱۲۶﴾ و این گونه کسی را که اسراف کند، و به آیات پروردگارش ایمان نیاورد؛ جزا می دهیم، و یقیناً عذاب آخرت شدیدتر و پایدارتر است. ﴿۱۲۷﴾ آیا برای هدایت (و بیداری) آنها کافی نیست که پیش از اینان چه بسیار از نسلها را هلاک کردیم که در مساکن آنها راه می روند؟! بی گمان در این (امر) نشانه های برای خردمندان است. ﴿۱۲۸﴾ و اگر فرمانی که پیش از این از پروردگارت مقرر شده (مبنی بر تأخیر عذاب) و وقت معین، نبود، مسلماً (عذاب الهی) بر آنها محقق می شد. ﴿۱۲۹﴾ پس (ای پیامبر!) بر آنچه می گویند، صبر کن، و پیش از طلوع آفتاب و قبل از غروب آن به ستایش پروردگارت تسبیح گوی، و (نیز) در ساعاتی از شب و اطراف روز تسبیح گوی، باشد که خشنود شوی. ﴿۱۳۰﴾ و هرگز چشمان خود را به (سوی) آنچه (از نعمتها و متاع دینوی) که گروههایی از آنان را از آن بهره مند ساخته ایم، ندوز، اینها زینت ها (و شکوفه های) زندگی دنیا است، تا ،آنان را در آن بیازماییم، و روزی پروردگار تو بهتر و پایدارتر است. ﴿۱۳۱﴾ و خانواده ات را به نماز فرمان بده، و (خود) بر (انجام) آن شکیبا باش، (ما) از تو روزی نمی خواهیم، (بلکه) ما به تو روزی می دهیم، و سرانجام نیک برای پرهیزگاران است. ﴿۱۳۲﴾ و (مشرکان) گفتند:«چرا معجزه ای از جانب پروردگارش برای ما نمی آورد؟!» بگو:«آیا دلایل روشنی که در کتابهای پیشین بوده برای آنها نیامده است؟! ﴿۱۳۳﴾ اگر (ما) آنها را پیش از آمدن او (= پیامبر) با عذابی هلاک می کردیم؛ قطعاً (روز قیامت) می گفتند:«پروردگارا! چرا پیامبری به سوی ما نفرستادی،تا پیش از آن که خوار و رسوا شویم از آیات تو پیروی کنیم؟!». ﴿۱۳۴﴾ (ای پیامبر!) بگو:« همه منتظرند، شما (نیز) منتظرباشید، پس به زودی خواهید دانست که چه کسی اصحاب راه راست، و چه کسی هدایت یافته اند». ﴿۱۳۵﴾

سورة الأنبياء

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱقۡتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمۡ وَهُمۡ فِي غَفۡلَةٖ مُّعۡرِضُونَ ﴿١﴾
مَا يَأۡتِيهِم مِّن ذِكۡرٖ مِّن رَّبِّهِم مُّحۡدَثٍ إِلَّا ٱسۡتَمَعُوهُ
وَهُمۡ يَلۡعَبُونَ ﴿٢﴾ لَاهِيَةٗ قُلُوبُهُمۡۗ وَأَسَرُّواْ ٱلنَّجۡوَى
ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ هَلۡ هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡۖ أَفَتَأۡتُونَ
ٱلسِّحۡرَ وَأَنتُمۡ تُبۡصِرُونَ ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّي يَعۡلَمُ
ٱلۡقَوۡلَ فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ
﴿٤﴾ بَلۡ قَالُوٓاْ أَضۡغَٰثُ أَحۡلَٰمِۭ بَلِ ٱفۡتَرَىٰهُ بَلۡ هُوَ
شَاعِرٞ فَلۡيَأۡتِنَا بِـَٔايَةٖ كَمَآ أُرۡسِلَ ٱلۡأَوَّلُونَ ﴿٥﴾ مَآ
ءَامَنَتۡ قَبۡلَهُم مِّن قَرۡيَةٍ أَهۡلَكۡنَٰهَآۖ أَفَهُمۡ يُؤۡمِنُونَ
﴿٦﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَا قَبۡلَكَ إِلَّا رِجَالٗا نُّوحِيٓ إِلَيۡهِمۡۖ
فَسۡـَٔلُوٓاْ أَهۡلَ ٱلذِّكۡرِ إِن كُنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿٧﴾
وَمَا جَعَلۡنَٰهُمۡ جَسَدٗا لَّا يَأۡكُلُونَ ٱلطَّعَامَ وَمَا
كَانُواْ خَٰلِدِينَ ﴿٨﴾ ثُمَّ صَدَقۡنَٰهُمُ ٱلۡوَعۡدَ فَأَنجَيۡنَٰهُمۡ
وَمَن نَّشَآءُ وَأَهۡلَكۡنَا ٱلۡمُسۡرِفِينَ ﴿٩﴾ لَقَدۡ أَنزَلۡنَآ
إِلَيۡكُمۡ كِتَٰبٗا فِيهِ ذِكۡرُكُمۡۖ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿١٠﴾

سورۀ انبیاء

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حساب مردم به آنها نزدیک شده است، در حالی که آنها در غفلت روی گردانند. ﴿۱﴾ هیچ پند تازه ای از جانب پروردگارشان برای آنها نمی آید، مگر آنکه بازی کنان به آن گوش می دهند. ﴿۲﴾ (در حالی که) دلهایشان غافل (و در لهو سرگرم) است . و کسانی که ستمکار بودند پنهانی نجوی کردند (و گفتند:) «آیا جز این است که او بشری مانند شماست ؟! آیا به جادو روی می آورید، در حالی که (حقیقت را) می بینید ؟!» ﴿۳﴾ (پیامبر) گفت : «پروردگارم هر سخنی را که در آسمان و زمین باشد، می داند، و او شنوای داناست» . ﴿٤﴾ بلکه (آنها) گفتند : «(آنچه او آورده) خوابهای آشفته است، بلکه آن را به دروغ (به خدا) افترا بسته است، (نه) بلکه اوشاعر است، پس (اگر راست می گوید) برای ما معجزه ای بیاورد، چنانکه پیامبران پیشین (با معجزات) فرستاده شدند». ﴿٥﴾ پیش از آنها هیچ (آبادی و) قریه ای که آن را هلاک کردیم؛ ایمان نیاورده بودند، آیا اینها ایمان می آورند؟! ﴿٦﴾ و (ای پیامبر!) پیش از تو، جز مردانی را که به آنها وحی می کردیم؛ نفرستادیم، پس (ای مردم!) اگر نمی دانید از اهل کتاب بپرسید. ﴿٧﴾ و (ما) آنها را پیکرهایی که غذا نخورند، قرار ندادیم، و (در دنیا) جاوید هم نبودند. ﴿٨﴾ سپس وعده ای را که به آنها داده بودیم راست گردانیدیم (و وفا کردیم) پس آنها و هر که را خواستیم (از دشمنانشان) نجات دادیم، و مسرفان را هلاک کردیم. ﴿٩﴾ به راستی به سوی شما کتابی نازل کردیم که آوازه (و عزت) شما در آن است، آیا خرد نمی ورزید ؟ ﴿١٠﴾

وَكَمْ قَصَمْنَا مِن قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَأَنشَأْنَا بَعْدَهَا
قَوْمًا ءَاخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّآ أَحَسُّواْ بَأْسَنَآ إِذَا هُم
مِّنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرْكُضُواْ وَٱرْجِعُوٓاْ إِلَىٰ مَآ
أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَٰكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْـَٔلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُواْ
يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَت تِّلْكَ
دَعْوَىٰهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَٰهُمْ حَصِيدًا خَٰمِدِينَ ﴿١٥﴾
وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿١٦﴾
لَوْ أَرَدْنَآ أَن نَّتَّخِذَ لَهْوًا لَّٱتَّخَذْنَٰهُ مِن لَّدُنَّآ إِن كُنَّا
فَٰعِلِينَ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِٱلْحَقِّ عَلَى ٱلْبَٰطِلِ
فَيَدْمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ ۚ وَلَكُمُ ٱلْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ
﴿١٨﴾ وَلَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَمَنْ عِندَهُۥ
لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِۦ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾
يُسَبِّحُونَ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمِ ٱتَّخَذُوٓاْ
ءَالِهَةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ هُمْ يُنشِرُونَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيهِمَآ
ءَالِهَةٌ إِلَّا ٱللَّهُ لَفَسَدَتَا ۚ فَسُبْحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلْعَرْشِ
عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ
يُسْـَٔلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً ۖ قُلْ
هَاتُواْ بُرْهَٰنَكُمْ ۖ هَٰذَا ذِكْرُ مَن مَّعِىَ وَذِكْرُ مَن قَبْلِى ۗ
بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٱلْحَقَّ ۖ فَهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

چه بسیار شهرهایی را که (ساکنانش) ستمکار بودند؛ درهم شکستیم، و بعد از آنها قوم دیگری را پدید آوردیم. ﴿۱۱﴾ پس چون عذاب ما را احساس کردند، ناگهان آنها ازآنجا می گریختند. ﴿۱۲﴾ (گفتیم :) فرار نکنید، به سوی خانه هایتان و نعمتهای که در آن آسوده بودید، باز گردید، باشد که باز خواست شوید. ﴿۱۳﴾ گفتند : «وای بر ما، یقیناً ما ستمکار بودیم». ﴿۱٤﴾ پس پیوسته فریاد شان این بود، تا آنکه آنها را (چون کشت) درو شده خاموش ساختیم . ﴿۱۵﴾ و (ما) آسمان و زمین، و آنچه را که در میان آن دو است به بازیچه نیافریدیم. ﴿۱٦﴾ (به فرض محال) اگر می خواستیم که سر گرمی بگیریم، همانا آن را از نزد خودمان بر می گرفتیم، اگر (چنین کاری) می کردیم . ﴿۱۷﴾ بلکه ما حق را بر باطل می افکنیم، پس آن را درهم می شکند و ناگاه آن (باطل) نابود می شود، و وای بر شما (ای کافران) از آنچه توصیف می کنید. ﴿۱۸﴾ و هرکس که در آسمانها و زمین است، از آن اوست، و آنان که نزد او هستند، (هیچ گاه) از عبادتش سرکشی نمی کنند، و (هرگز) خسته نمی شوند. ﴿۱۹﴾ شب وروز تسبیح می گویند، سستی نمی ورزند. ﴿۲۰﴾ آیا آنها معبودانی از زمین برگزیده اند، که آنها (مردگان را) بر می انگیزند. ﴿۲۱﴾ اگر در این دو (= آسمان و زمین) معبودانی جز «الله» بود، مسلماً هر دو (= آسمان و زمین) تباه می شدند (و نظام هستی به هم می خورد) پس منزه است خداوند، پروردگار عرش، از آنچه آنها توصیف می کنند. ﴿۲۲﴾ (او) از آنچه می کند، باز خواست نمی شود، و آنان باز خواست می شوند. ﴿۲۳﴾ آیا به جز او معبودانی را بر گزیده اند ؟! بگو : «دلیل تان را بیاورید، این پند کسانی است که با من هستند، وپند آنان که پیش از من بودند » بلکه بیشتر آنها حق را نمی دانند، لذا آنها (از آن) روی گردانند. ﴿۲٤﴾

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِيٓ إِلَيۡهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعۡبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُواْ ٱتَّخَذَ ٱلرَّحۡمَٰنُ وَلَدٗاۗ سُبۡحَٰنَهُۥۚ بَلۡ عِبَادٞ مُّكۡرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسۡبِقُونَهُۥ بِٱلۡقَوۡلِ وَهُم بِأَمۡرِهِۦ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡ وَلَا يَشۡفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرۡتَضَىٰ وَهُم مِّنۡ خَشۡيَتِهِۦ مُشۡفِقُونَ ﴿٢٨﴾ ۞ وَمَن يَقُلۡ مِنۡهُمۡ إِنِّيٓ إِلَٰهٞ مِّن دُونِهِۦ فَذَٰلِكَ نَجۡزِيهِ جَهَنَّمَۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوَلَمۡ يَرَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَنَّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ كَانَتَا رَتۡقٗا فَفَتَقۡنَٰهُمَاۖ وَجَعَلۡنَا مِنَ ٱلۡمَآءِ كُلَّ شَيۡءٍ حَيٍّۖ أَفَلَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلۡنَا فِي ٱلۡأَرۡضِ رَوَٰسِيَ أَن تَمِيدَ بِهِمۡ وَجَعَلۡنَا فِيهَا فِجَاجٗا سُبُلٗا لَّعَلَّهُمۡ يَهۡتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلۡنَا ٱلسَّمَآءَ سَقۡفٗا مَّحۡفُوظٗاۖ وَهُمۡ عَنۡ ءَايَٰتِهَا مُعۡرِضُونَ ﴿٣٢﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ فِي فَلَكٖ يَسۡبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلۡنَا لِبَشَرٖ مِّن قَبۡلِكَ ٱلۡخُلۡدَۖ أَفَإِيْن مِّتَّ فَهُمُ ٱلۡخَٰلِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفۡسٖ ذَآئِقَةُ ٱلۡمَوۡتِۗ وَنَبۡلُوكُم بِٱلشَّرِّ وَٱلۡخَيۡرِ فِتۡنَةٗۖ وَإِلَيۡنَا تُرۡجَعُونَ ﴿٣٥﴾

و (ما) پیش از توهیچ پیامبری را نفرستادیم، مگر آنکه به او وحی کردیم که : «معبودی جز من نیست، پس تنها مرا عبادت کنید» . ﴿۲۵﴾ و گفتند : «(خداوند) رحمان فرزندی برگزیده است » او منزه است، بلکه آنان (= فرشتگان) بندگان گرامی (او) هستند، ﴿۲۶﴾ (هرگز) در سخن بر او پیشی نمی گیرند، و به فرمان او کار می کنند . ﴿۲۷﴾ (خداوند) آنچه که در پیش روی آنها است، و آنچه که پشت سر آنهاست می داند، و آنها جز برای کسی که (خداوند از او خشنود باشد و) بپسندد، شفاعت نمی کنند، و آنها از ترس او بیمناکند. ﴿۲۸﴾ و هر کس از آنها بگوید : «همانا من به جای او معبود هستم » پس سزای چنین کسی را جهنم می دهیم،وستمکاران را این گونه سزا می دهیم. ﴿۲۹﴾ آیا کسانی که کافر شدند؛ ندیدند که آسمانها و زمین به هم پیوسته بودند، پس (ما) آنها را از یکدیگر باز کردیم، و هر چیز زنده ای را از آب پدید آوردیم ؟! آیا ایمان نمی آورند ؟! ﴿۳۰﴾ و در زمین، کوهها (ی استوار) قرار دادیم، که (مبادا) آنها را بلرزاند، و در آن راههایی گشاده قرار دادیم؛ باشد که آنان راه یابند. ﴿۳۱﴾ و آسمان را سقفی محفوظ قرار دادیم، و آنها از آیات آن روی گردانند. ﴿۳۲﴾ و او کسی است که شب و روز، و خورشید و ماه را آفرید، هر یک در مداری شناورند . ﴿۳۳﴾ و پیش از تو (ای پیامبر!) برای هیچ بشری جاودانگی قرار ندادیم، آیا اگرتو بمیری، پس آنها جاوید خواهند بود ؟! ﴿۳۴﴾ هر کسی چشنده ی مرگ است، و شما را به بدی و نیکی (کاملاً) آزمایش می کنیم، و به سوی ما باز گردانده می شوید. ﴿۳۵﴾

وَإِذَا رَءَاكَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا ٱلَّذِى يَذْكُرُ ءَالِهَتَكُمْ وَهُم بِذِكْرِ ٱلرَّحْمَٰنِ هُمْ كَٰفِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ ٱلْإِنسَٰنُ مِنْ عَجَلٍ ۚ سَأُوْرِيكُمْ ءَايَٰتِى فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ حِينَ لَا يَكُفُّونَ عَن وُجُوهِهِمُ ٱلنَّارَ وَلَا عَن ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِم بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدِ ٱسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِٱلَّذِينَ سَخِرُواْ مِنْهُم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ مَن يَكْلَؤُكُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ مِنَ ٱلرَّحْمَٰنِ ۗ بَلْ هُمْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ ءَالِهَةٌ تَمْنَعُهُم مِّن دُونِنَا ۚ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا هُم مِّنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ ٱلْعُمُرُ ۗ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِى ٱلْأَرْضَ نَنقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَآ ۚ أَفَهُمُ ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾

و کسانی که کافر شدند؛ هنگامی که تو را ببینند، فقط تو را به ریشخند می گیرند، (ومی گویند :) «آیا این همان کسی است که معبودان شما را (به بدی) یاد می کند؟! » در حالی که خودشان یاد (خداوند) رحمان را انکار می کنند . ﴿۳٦﴾ انسان از شتاب آفریده شده، به زودی آیات خود را به شما نشان خواهیم داد، پس شتاب نکنید. ﴿۳۷﴾ و می گویند : «اگر راست می گویید، این وعده ی (قیامت) کی خواهد بود ؟!». ﴿۳۸﴾ اگر کسانی که کافر شدند؛ می دانستند زمانی که (قیامت فرا رسد) نمی توانند (شعله ها ی) آتش را از چهره هایشان و نه از پشتهایشان باز دارند، و نه کسی آنها را یاری می کند، (چنین نمی گفتند). ﴿۳۹﴾ بلکه (حق این است که آن) ناگهانی به سراغشان می آید، پس مبهوتشان می کند، آنگاه نمی توانند آن را دفع کنند، و نه به آنها مهلت داده شود . ﴿٤۰﴾ و به راستی به پیامبران پیش از تو (نیز) استهزاء شد (و مورد تمسخر قرار گرفتند)، پس آنچه را مسخره می کردند، (از عذاب الهی) دامان کسانی از آنها را که مسخره می کردند گرفت (و هلاک شدند). ﴿٤۱﴾ (ای پیامبر!) بگو : « چه کسی شما را در شب و روز از (عذاب خداوند) رحمان نگاه می دارد ؟ بلکه (حق این است که) آنها از یاد پروردگارشان روی گردانند. ﴿٤۲﴾ آیا آنها معبودانی دارند که (می توانند) آنها را در برابر (عذاب) ما (حفظ کنند و) باز دارند . (آنها) نمی توانند خودشان را یاری دهند، و نه آنها از (عذاب) ما محفوظ هستند. ﴿٤۳﴾ بلکه، (ما) آنها و پدرانشان را (از نعمتهای دنیوی) بهرمند ساختیم، تا اینکه عمرشان به درازا کشید (و مغرور شدند) آیا نمی بینند که ما پیوسته به سراغ (سر) زمین (کفر) می آییم، که آن را از اطراف (و دامنه هایش) می کاهیم ؟! آیا آنها پیروزند، (یا ما) ؟! ﴿٤٤﴾

قُلْ إِنَّمَآ أُنذِرُكُم بِٱلْوَحْيِ ۚ وَلَا يَسْمَعُ ٱلصُّمُّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِن مَّسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ ٱلْمَوَٰزِينَ ٱلْقِسْطَ لِيَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا ۖ وَإِن كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا ۗ وَكَفَىٰ بِنَا حَٰسِبِينَ ﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ٱلْفُرْقَانَ وَضِيَآءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ وَهُم مِّنَ ٱلسَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهَٰذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَٰهُ ۚ أَفَأَنتُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٥٠﴾ ۞ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَآ إِبْرَٰهِيمَ رُشْدَهُۥ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِۦ عَٰلِمِينَ ﴿٥١﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَا هَٰذِهِ ٱلتَّمَاثِيلُ ٱلَّتِىٓ أَنتُمْ لَهَا عَٰكِفُونَ ﴿٥٢﴾ قَالُوا۟ وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا لَهَا عَٰبِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنتُمْ أَنتُمْ وَءَابَآؤُكُمْ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوٓا۟ أَجِئْتَنَا بِٱلْحَقِّ أَمْ أَنتَ مِنَ ٱللَّٰعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَل رَّبُّكُمْ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ٱلَّذِى فَطَرَهُنَّ وَأَنَا۠ عَلَىٰ ذَٰلِكُم مِّنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَٱللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَٰمَكُم بَعْدَ أَن تُوَلُّوا۟ مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾

(ای پیامبر!) بگو : «من تنها شما را به وحی هشدار می دهم » و کران هنگامی که هشدار می شوند، ندا را نمی شنوند . ﴿٤٥﴾ اگر شمّه ای از عذاب پروردگارت به آنها برسد، قطعاً خواهند گفت : «ای وای بر ما ! بی گمان ما (همگی) ستمکار بودیم ». ﴿٤٦﴾ و (ما) در روز قیامت ترازوهای عدل را می نهیم، پس به هیچ کس، هیچ ستمی نمی شود، و اگر (عملی) به مقدار سنگینی یک دانه ی خردل باشد، آن را (به حساب) می آوریم، و حسابرسی ما کافی است. ﴿٤٧﴾ و به راستی به موسی و هارون فرقان (= جدا کننده ی حق از باطل) و روشنی و پندی برای پرهیزگاران، دادیم . ﴿٤٨﴾ (همانا) کسانی که در نهان از پروردگارشان می ترسند، و آنان از قیامت بیم دارند. ﴿٤٩﴾ و این (قرآن) پند مبارکی است که آن را نازل کردیم، آیا شما آن را انکار می کنید ؟! ﴿٥٠﴾ به راستی (ما) پیش از این به ابراهیم رشد (و راه یابی اش) را دادیم، و به (حال) او آگاه بودیم. ﴿٥١﴾ چون به پدرش و قومش گفت : «این مجسمه ها چیست که شما به (پرستش) آنها دل نهاده اید ؟! ﴿٥٢﴾ گفتند: «ما پدران خود را پرستش کنند گان آنها یافته ایم». ﴿٥٣﴾ (ابراهیم) گفت : «به راستی شما وپدرانتان، در گمراهی آشکار بوده اید » . ﴿٥٤﴾ گفتند : «آیا برای ما (سخن) حق را آورده ای، یا تو از بازی کنندگانی (و شوخی می کنی) ؟! » ﴿٥٥﴾ گفت : « بلکه پروردگار شما، پروردگار آسمانها و زمین است، آن که آنها را پدید آورد، و من بر این (سخن) از گواهانم. ﴿٥٦﴾ و (آهسته گفت :) به خدا سوگند، بعد از آن که پشت کنان روی بگردانید برای (نابودی) بتهای شما تدبیری خواهم اندیشید. ﴿٥٧﴾

فَجَعَلَهُمْ جُذَٰذًا إِلَّا كَبِيرًا لَّهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ
يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾ قَالُوا۟ مَن فَعَلَ هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَآ إِنَّهُۥ
لَمِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٩﴾ قَالُوا۟ سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ
يُقَالُ لَهُۥٓ إِبْرَٰهِيمُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا۟ فَأْتُوا۟ بِهِۦ عَلَىٰٓ أَعْيُنِ
ٱلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوٓا۟ ءَأَنتَ فَعَلْتَ
هَٰذَا بِـَٔالِهَتِنَا يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُۥ
كَبِيرُهُمْ هَٰذَا فَسْـَٔلُوهُمْ إِن كَانُوا۟ يَنطِقُونَ
﴿٦٣﴾ فَرَجَعُوٓا۟ إِلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوٓا۟ إِنَّكُمْ أَنتُمُ
ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ نُكِسُوا۟ عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ
عَلِمْتَ مَا هَٰٓؤُلَآءِ يَنطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ
أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكُمْ
شَيْـًٔا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ
مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ قَالُوا۟ حَرِّقُوهُ
وَٱنصُرُوٓا۟ ءَالِهَتَكُمْ إِن كُنتُمْ فَٰعِلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْنَا
يَٰنَارُ كُونِى بَرْدًا وَسَلَٰمًا عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا۟
بِهِۦ كَيْدًا فَجَعَلْنَٰهُمُ ٱلْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَٰهُ
وَلُوطًا إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا لِلْعَٰلَمِينَ ﴿٧١﴾
وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا
صَٰلِحِينَ ﴿٧٢﴾

پس (در غیاب بت پرستان) همه ی آنها - جز (بت) بزرگشان - را قطعه قطعه کرد، باشد که به سوی او باز گردند. ﴿۵۸﴾ (و هنگامی که به بت خانه آمدند و دیدند) گفتند : «هر کسی که با خدایان ما چنین کرده است، مسلماً او از ستمکاران است» . ﴿۵۹﴾ (عده ای) گفتند : «شنیدیم جوانی که او را ابراهیم می گویند، آنها (= بتها) را (به بدی) یاد می کرد». ﴿۶۰﴾ گفتند : « پس او را در برابر دیدگان مردم بیاورید، باشد که آنها گواهی دهند». ﴿۶۱﴾ (هنگامی که ابراهیم را حاضر کردند) گفتند : «ای ابراهیم ! آیا تو این (کار) را با خدایان ما کرده ای؟! » ﴿۶۲﴾ گفت :«بلکه این بزرگشان این (کار) را کرده است، پس از آنها بپرسید اگر سخن می گویند!». ﴿۶۳﴾ آنگاه (آنها) به خود باز گشتند، پس گفتند : «بی گمان شما خود ستمکار هستید». ﴿۶۴﴾ سپس (با شرمندگی) سر به زیر انداختند (و گفتند :) « مسلماً تو می دانی که اینها سخن نمی گویند» . ﴿۶۵﴾ (ابراهیم) گفت : «آیا به جای الله چیزی را می پرستید که هیچ نفعی برای شما ندارد، و نه زیانی به شما می رساند؟! ﴿۶۶﴾ اف برشما، و بر آنچه به جای الله می پرستید، آیا نمی اندیشید؟!» ﴿۶۷﴾ گفتند :«او را بسوزانید، و معبودان خود را یاری کنید، اگر کننده ی (کاری) هستید» . ﴿۶۸﴾ (سر انجا م آنها او را به آتش انداختند، ولی ما) گفتیم : «ای آتش ! بر ابراهیم سرد و سلامت باش». ﴿۶۹﴾ و آنها خواستند برای (نابودی) او نیرنگ (خطرناکی) ورزند، پس آنها را زیانکارترین (مردم) قرار دادیم . ﴿۷۰﴾ و او ولوط را به سرزمینی که در آن برای جهانیان برکت داده ایم، نجات دادیم. ﴿۷۱﴾ و اسحاق، و افزون (بر او نوه اش) یعقوب را به او بخشیدیم، وهمه ی آنان را شایسته قرار دادیم . ﴿۷۲﴾

وَجَعَلْنَٰهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِمْ فِعْلَ ٱلْخَيْرَٰتِ وَإِقَامَ ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءَ ٱلزَّكَوٰةِ ۖ وَكَانُوا۟ لَنَا عَٰبِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَلُوطًا ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَٰهُ مِنَ ٱلْقَرْيَةِ ٱلَّتِى كَانَت تَّعْمَلُ ٱلْخَبَٰٓئِثَ ۗ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ فَٰسِقِينَ ﴿٧٤﴾ وَأَدْخَلْنَٰهُ فِى رَحْمَتِنَآ ۖ إِنَّهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٧٥﴾ وَنُوحًا إِذْ نَادَىٰ مِن قَبْلُ فَٱسْتَجَبْنَا لَهُۥ فَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥ مِنَ ٱلْكَرْبِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ وَنَصَرْنَٰهُ مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَآ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾ وَدَاوُۥدَ وَسُلَيْمَٰنَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِى ٱلْحَرْثِ إِذْ نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ ٱلْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَٰهِدِينَ ﴿٧٨﴾ فَفَهَّمْنَٰهَا سُلَيْمَٰنَ ۚ وَكُلًّا ءَاتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُۥدَ ٱلْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَٱلطَّيْرَ ۚ وَكُنَّا فَٰعِلِينَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنَٰهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَّكُمْ لِتُحْصِنَكُم مِّنۢ بَأْسِكُمْ ۖ فَهَلْ أَنتُمْ شَٰكِرُونَ ﴿٨٠﴾ وَلِسُلَيْمَٰنَ ٱلرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِى بِأَمْرِهِۦٓ إِلَى ٱلْأَرْضِ ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا ۚ وَكُنَّا بِكُلِّ شَىْءٍ عَٰلِمِينَ ﴿٨١﴾

و (نیز) آنها را پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما (مردم را) هدایت می کردند، و انجام کارهای نیک و بر پاداشتن نماز و ادای زکات را به آنها وحی کردیم، و آنها (همه) عبادتگزار ما بودند. ﴿۷۳﴾ و لوط را حکمت (= نبوت) و دانش دادیم، و او را از شهری که (مردمانش) اعمال زشت (و پلید) انجام می دادند، نجات دادیم، بی شک آنها مردم بدِ فاسقی بودند. ﴿۷٤﴾ و او را در رحمت خود داخل کردیم، بی گمان او از صالحان بود. ﴿۷۵﴾ و (ای پیامبر!) نوح را (به یاد آور) هنگامی که پیش از آن (ما را) ندا داد، پس ما (دعایش) برای او اجابت کردیم، آنگاه او و خاندانش را از اندوه بزرگ نجات دادیم. ﴿۷٦﴾ و او را بر قومی که آیات ما را تکذیب کرده بودند؛ یاری دادیم، بی گمان آنها قوم بدی بودند، پس همه ی آنها را غرق کردیم. ﴿۷۷﴾ و داود و سلیمان را(به یاد آور) هنگامی که در (باره ی) کشتزاری که گوسفندان قوم، شبانه در آن چریده بودند، داوری می کردند، و ما بر حکم (و قضاوت) آنها شاهد بودیم. ﴿۷۸﴾ پس آن (شیوه ی قضاوت عادلانه و درست) را به سلیمان فهماندیم، و به هر یک از آنان حکمت (= داوری) و دانش عطا کردیم، و کوهها و پرندگان را با داود مسخر ساختیم که (همراه او) تسبیح می گفتند، و ما این (همه) را انجام دادیم. ﴿۷۹﴾ و ساختن زره را بخاطر شما به او آموختیم، تا شما را از (آسیب) جنگ های تان محفوظ دارد، پس آیا شکر گزار هستید؟!. ﴿۸۰﴾ و تند باد را مسخر (و مطیع) سلیمان کردیم، که به فرمان او به سوی سرزمینی که در آن برکت دادیم، حرکت می کرد، و ما بر هر چیز آگاهیم. ﴿۸۱﴾

وَمِنَ ٱلشَّيَٰطِينِ مَن يَغُوصُونَ لَهُۥ
وَيَعۡمَلُونَ عَمَلٗا دُونَ ذَٰلِكَۖ وَكُنَّا لَهُمۡ
حَٰفِظِينَ ﴿٨٢﴾ ۞ وَأَيُّوبَ إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّي
مَسَّنِيَ ٱلضُّرُّ وَأَنتَ أَرۡحَمُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿٨٣﴾
فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ فَكَشَفۡنَا مَا بِهِۦ مِن ضُرّٖۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ
أَهۡلَهُۥ وَمِثۡلَهُم مَّعَهُمۡ رَحۡمَةٗ مِّنۡ عِندِنَا وَذِكۡرَىٰ
لِلۡعَٰبِدِينَ ﴿٨٤﴾ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِدۡرِيسَ وَذَا ٱلۡكِفۡلِۖ
كُلّٞ مِّنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿٨٥﴾ وَأَدۡخَلۡنَٰهُمۡ فِي رَحۡمَتِنَآۖ
إِنَّهُم مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَذَا ٱلنُّونِ إِذ
ذَّهَبَ مُغَٰضِبٗا فَظَنَّ أَن لَّن نَّقۡدِرَ عَلَيۡهِ فَنَادَىٰ فِي
ٱلظُّلُمَٰتِ أَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبۡحَٰنَكَ إِنِّي
كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٧﴾ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ
وَنَجَّيۡنَٰهُ مِنَ ٱلۡغَمِّۚ وَكَذَٰلِكَ نُـۨجِي ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٨٨﴾
وَزَكَرِيَّآ إِذۡ نَادَىٰ رَبَّهُۥ رَبِّ لَا تَذَرۡنِي فَرۡدٗا وَأَنتَ
خَيۡرُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ﴿٨٩﴾ فَٱسۡتَجَبۡنَا لَهُۥ وَوَهَبۡنَا لَهُۥ
يَحۡيَىٰ وَأَصۡلَحۡنَا لَهُۥ زَوۡجَهُۥٓۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ
يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلۡخَيۡرَٰتِ وَيَدۡعُونَنَا رَغَبٗا وَرَهَبٗاۖ
وَكَانُواْ لَنَا خَٰشِعِينَ ﴿٩٠﴾

و(نیز) از شیاطین کسانی را (مسخر کردیم) که برایش غواصی می کردند، و کارهایی غیر از این (نیز) انجام می دادند، و (ما) حافظ آنها بودیم. ﴿۸۲﴾ و (ای پیامبر!) ایوب را (به یاد آور) هنگامی که پروردگارش را ندا داد:« رنج و بیماری به من رسیده است، و تو مهربانترین مهربانانی». ﴿۸۳﴾ پس (ما) دعای او را اجابت کردیم، و رنج و ناراحتی که داشت بر طرف ساختیم، و خانواده اش و (نیز) همانندشان را با آنها به او بازگرداندیم، (تا) رحمتی از جانب ما، و پندی برای عبادت کنندگان باشد. ﴿۸٤﴾ و اسماعیل و ادریس و ذوالکفل را (به یاد آور) که همگی از صابران بودند. ﴿۸۵﴾ و (ما) آنها را در رحمت خود وارد کردیم، بی گمان آنها از صالحان بودند. ﴿۸٦﴾ و ذوالنون (= یونس) را (به یاد آور) هنگامی که خشمگین (از میان قومش) رفت، پس چنین پنداشت که ما هرگز بر او تنگ نمی گیریم، پس (وقتی که در شکم ماهی فرو رفت) در تاریکیها ندا داد که:«(خداوندا !) هیچ معبودی جز تو نیست، تو منزهی! بی گمان من از ستمکاران بودم». ﴿۸۷﴾ پس دعای او را اجابت کردیم، و از اندوه نجاتش دادیم، و این گونه مؤمنان را نجات می دهیم. ﴿۸۸﴾ و زکریا را (به یاد آور) هنگامی که پروردگارش را ندا داد:«پروردگارا! مرا تنها مگذار، و تو بهترین وارثانی». ﴿۸۹﴾ پس دعای او را اجابت کردیم، و یحیی را به او بخشیدیم، و همسرش را (بعد از آن که نازا بود) برایش شایسته (و آماده بار داری) گردانیدیم. بی گمان آنها همواره در کارهای خیر می شتافتند، و در حال بیم و امید ما را می خواندند، و پیوسته برای ما (خاشع و) فروتن بودند. ﴿۹۰﴾

وَٱلَّتِيٓ أَحۡصَنَتۡ فَرۡجَهَا فَنَفَخۡنَا فِيهَا مِن رُّوحِنَا
وَجَعَلۡنَٰهَا وَٱبۡنَهَآ ءَايَةٗ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ
هَٰذِهِۦٓ أُمَّتُكُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ وَأَنَا۠ رَبُّكُمۡ
فَٱعۡبُدُونِ ﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُوٓاْ أَمۡرَهُم بَيۡنَهُمۡۖ
كُلٌّ إِلَيۡنَا رَٰجِعُونَ ﴿٩٣﴾ فَمَن يَعۡمَلۡ
مِنَ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَهُوَ مُؤۡمِنٞ فَلَا كُفۡرَانَ
لِسَعۡيِهِۦ وَإِنَّا لَهُۥ كَٰتِبُونَ ﴿٩٤﴾ وَحَرَٰمٌ عَلَىٰ
قَرۡيَةٍ أَهۡلَكۡنَٰهَآ أَنَّهُمۡ لَا يَرۡجِعُونَ ﴿٩٥﴾
حَتَّىٰٓ إِذَا فُتِحَتۡ يَأۡجُوجُ وَمَأۡجُوجُ وَهُم مِّن
كُلِّ حَدَبٖ يَنسِلُونَ ﴿٩٦﴾ وَٱقۡتَرَبَ ٱلۡوَعۡدُ
ٱلۡحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَٰخِصَةٌ أَبۡصَٰرُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
يَٰوَيۡلَنَا قَدۡ كُنَّا فِي غَفۡلَةٖ مِّنۡ هَٰذَا بَلۡ كُنَّا
ظَٰلِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمۡ وَمَا تَعۡبُدُونَ مِن
دُونِ ٱللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنتُمۡ لَهَا وَٰرِدُونَ
﴿٩٨﴾ لَوۡ كَانَ هَٰٓؤُلَآءِ ءَالِهَةٗ مَّا وَرَدُوهَاۖ
وَكُلٌّ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمۡ فِيهَا زَفِيرٞ وَهُمۡ
فِيهَا لَا يَسۡمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ سَبَقَتۡ
لَهُم مِّنَّا ٱلۡحُسۡنَىٰٓ أُوْلَٰٓئِكَ عَنۡهَا مُبۡعَدُونَ ﴿١٠١﴾

و (ای پیامبر! به یاد آور) زنی را که شرمگاهش را پاک نگاه داشت، پس (ما) از روح خود در آن دمیدیم، و او و فرزندنش را نشانه ای برای جهانیان قرار دادیم. ﴿۹۱﴾ بی تردید این است آیین شما که آیینی یگانه است، و من پروردگار شما هستم، پس مرا پرستش کنید. ﴿۹۲﴾ و (گروهی از پیروان انبیا) در میان خود در امر(دین) شان فرقه فرقه شدند، همگی به سوی ما باز می گردند. ﴿۹۳﴾ پس کسی که از کارهای شایسته انجام دهد در حالی که مؤمن باشد، کوشش او ناسپاسی نخواهد شد، و بی گمان ما (اعمالش را) برایش می نویسیم. ﴿۹۴﴾ و (مردم)هر شهری را که (بر اثر کفر و گناه) آن را هلاک کردیم، محال است که (به دنیا) بازگردند. ﴿۹۵﴾ تا وقتی که (سد) یأجوج و مأجوج گشوده شود، و آنها از هر (تبه و) بلندی شتابان سرازیر گردند. ﴿۹۶﴾ و وعده ی حق (= قیامت) نزدیک شود، پس در آن هنگام چشمهای کسانی که کافر شدند (از وحشت) خیره ماند (گویند:) ای وای برما که از این (واقعه) در غفلت بودیم، بلکه ما ستمکار بودیم! ﴿۹۷﴾ یقیناً شما و آنچه به جای خدا می پرستید، هیزم جهنم هستید، شما در آن وارد خواهید شد. ﴿۹۸﴾ اگر اینها (= بتها) معبودانی (برحق) بودند، هرگز وارد آن نمی شدند، و (آنها) همگی در آن جاودان خواهند ماند. ﴿۹۹﴾ برای آنها در آن (= جهنم) ناله ها (ی دردناکی) است، و آنها در آن (چیزی) نمی شنوند. ﴿۱۰۰﴾ به راستی کسانی که پیشتر از سوی ما (وعده ی) نیکوی برای آنها مقرر شده است، آنها از آن (= جهنم) دور نگاه داشته می شوند. ﴿۱۰۱﴾

لَا يَسۡمَعُونَ حَسِيسَهَاۖ وَهُمۡ فِي مَا ٱشۡتَهَتۡ
أَنفُسُهُمۡ خَٰلِدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا يَحۡزُنُهُمُ ٱلۡفَزَعُ
ٱلۡأَكۡبَرُ وَتَتَلَقَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ هَٰذَا يَوۡمُكُمُ
ٱلَّذِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾ يَوۡمَ نَطۡوِي
ٱلسَّمَآءَ كَطَيِّ ٱلسِّجِلِّ لِلۡكُتُبِۚ كَمَا بَدَأۡنَآ
أَوَّلَ خَلۡقٖ نُّعِيدُهُۥۚ وَعۡدًا عَلَيۡنَآۚ إِنَّا كُنَّا
فَٰعِلِينَ ﴿١٠٤﴾ وَلَقَدۡ كَتَبۡنَا فِي ٱلزَّبُورِ مِنۢ
بَعۡدِ ٱلذِّكۡرِ أَنَّ ٱلۡأَرۡضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ
ٱلصَّٰلِحُونَ ﴿١٠٥﴾ إِنَّ فِي هَٰذَا لَبَلَٰغٗا لِّقَوۡمٍ
عَٰبِدِينَ ﴿١٠٦﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا رَحۡمَةٗ
لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠٧﴾ قُلۡ إِنَّمَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ
إِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞۖ فَهَلۡ أَنتُم مُّسۡلِمُونَ
﴿١٠٨﴾ فَإِن تَوَلَّوۡاْ فَقُلۡ ءَاذَنتُكُمۡ عَلَىٰ سَوَآءٖۖ
وَإِنۡ أَدۡرِيٓ أَقَرِيبٌ أَم بَعِيدٞ مَّا تُوعَدُونَ
﴿١٠٩﴾ إِنَّهُۥ يَعۡلَمُ ٱلۡجَهۡرَ مِنَ ٱلۡقَوۡلِ وَيَعۡلَمُ مَا
تَكۡتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَإِنۡ أَدۡرِي لَعَلَّهُۥ فِتۡنَةٞ
لَّكُمۡ وَمَتَٰعٌ إِلَىٰ حِينٖ ﴿١١١﴾ قَٰلَ رَبِّ ٱحۡكُم بِٱلۡحَقِّۗ
وَرَبُّنَا ٱلرَّحۡمَٰنُ ٱلۡمُسۡتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

آنها (حتی) صدایش را نمی شنوند، و در آنچه دلشان بخواهد جاودانه (متنعم) هستند. ﴿۱۰۲﴾ وحشت بزرگ (قیامت) آنها را اندوهگین نسازد، و فرشتگان به استقبالشان آیند (گویند:) «این همان روز تان است که به شما وعده داده می شد». ﴿۱۰۳﴾ روزی که آسمان را چون طوماری نوشته شده درهم می پیچیم، همانگونه که نخستین آفرینش را آغاز کردیم، (دیگر بار) آن را باز می گردانیم، (این) وعده ای بر ما است، قطعاً آن را انجام خواهیم داد. ﴿۱۰۴﴾ و به راستی بعد از ذکر (= تورات) در زبور نوشتیم که:« زمین را بندگان صالح من به ارث خواهند برد». ﴿۱۰۵﴾ بی گمان در این (امر) برای گروه عبادت کنند گان پیام روشنی است. ﴿۱۰۶﴾ و (ای پیامبر!) تو را جز رحمتی برای جهانیان نفرستادیم. ﴿۱۰۷﴾ بگو:«تنها به سوی من وحی می شود که همانا معبود شما، معبود یگانه است، پس آیا شما تسلیم می شوید؟!». ﴿۱۰۸﴾ پس اگر (باز) روی گردان شوند، بگو:« من شما را یکسان آگاه کردم (و اعلام خطر می کنم) و نمی دانم آنچه که به شما وعده داده می شود؛ نزدیک است یا دور؟! ﴿۱۰۹﴾ بی شک او سخن آشکار را می داند، و (نیز) آنچه را (در دل خود) کتمان می کنید؛ می داند. ﴿۱۱۰﴾ و من نمی دانم، شاید این (تأخیر عذاب) برای شما آزمایشی، و بهره مندی تا مدتی (معین) باشد». ﴿۱۱۱﴾ (و پیامبر) گفت:«ای پروردگارا! به حق داوری کن، و پروردگار ما (خداوند) رحمان است، که از او استمداد می شود در برابر آنچه شما بیان می کنید». ﴿۱۱۲﴾

سورة الحج

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمۡۚ إِنَّ زَلۡزَلَةَ ٱلسَّاعَةِ
شَيۡءٌ عَظِيمٞ ١ يَوۡمَ تَرَوۡنَهَا تَذۡهَلُ كُلُّ مُرۡضِعَةٍ
عَمَّآ أَرۡضَعَتۡ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمۡلٍ حَمۡلَهَا
وَتَرَى ٱلنَّاسَ سُكَٰرَىٰ وَمَا هُم بِسُكَٰرَىٰ وَلَٰكِنَّ
عَذَابَ ٱللَّهِ شَدِيدٞ ٢ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ
فِي ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيۡطَٰنٖ مَّرِيدٖ ٣
كُتِبَ عَلَيۡهِ أَنَّهُۥ مَن تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُۥ يُضِلُّهُۥ وَيَهۡدِيهِ إِلَىٰ
عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ٤ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِن كُنتُمۡ فِي رَيۡبٖ
مِّنَ ٱلۡبَعۡثِ فَإِنَّا خَلَقۡنَٰكُم مِّن تُرَابٖ ثُمَّ مِن نُّطۡفَةٖ ثُمَّ
مِنۡ عَلَقَةٖ ثُمَّ مِن مُّضۡغَةٖ مُّخَلَّقَةٖ وَغَيۡرِ مُخَلَّقَةٖ لِّنُبَيِّنَ
لَكُمۡۚ وَنُقِرُّ فِي ٱلۡأَرۡحَامِ مَا نَشَآءُ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى ثُمَّ
نُخۡرِجُكُمۡ طِفۡلٗا ثُمَّ لِتَبۡلُغُوٓاْ أَشُدَّكُمۡۖ وَمِنكُم
مَّن يُتَوَفَّىٰ وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَىٰٓ أَرۡذَلِ ٱلۡعُمُرِ
لِكَيۡلَا يَعۡلَمَ مِنۢ بَعۡدِ عِلۡمٖ شَيۡـٔٗاۚ وَتَرَى ٱلۡأَرۡضَ
هَامِدَةٗ فَإِذَآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡهَا ٱلۡمَآءَ ٱهۡتَزَّتۡ وَرَبَتۡ
وَأَنۢبَتَتۡ مِن كُلِّ زَوۡجِۭ بَهِيجٖ ٥

سورۀ حج

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای مردم! از پروردگارتان بترسید، بدون شک زلزله ی قیامت حادثه ی عظیمی است. ﴿۱﴾ روزی که آن را می بینید، هر مادر شیر دهی، (کودک) شیر خوارش از یاد خود می برد، و هر (زن) بارداری، بار خود را بر زمین می گذارد، و مردم را مست می بینی، در حالی که مست نیستند، و لیکن عذاب خدا شدید است. ﴿۲﴾ و بعضی از مردم، بدون (هیچ) علم ودانشی، در (باره ی) خداوند به مجادله بر می خیزند، و از هر شیطان سرکشی پیروی می کنند، ﴿۳﴾ (در قضای الهی) بر او (= شیطان) نوشته شده که هر کس با او دوستی کند، مسلماً او گمراهش می کند، و او را به عذاب (آتش) سوزان (جهنم) می کشاند. ﴿٤﴾ ای مردم! اگر از بر انگیخته شدن در شک هستید، پس (به این نکته دقت کنید:) همانا ما شما را از خاک آفریدیم، سپس از نطفه، و بعد از خون بسته شده، سپس از مضغه (= پاره گوشتی) شکل یافته و شکل نایافته، تا (قدرت و حکمت خود را) برای شما آشکار سازیم، و هر چه را که بخواهیم تا زمانی معین در رحم (مادران) نگه می داریم، آنگاه شما را به صورت طفل بیرون می آوریم، سپس تا به حد رشد (و بلوغ) خود برسید، و از شما کسی هست که می میرد، و از شما کسی هست که (آنقدر عمر می کند که) به نهایت فرتوتی (و پیری) باز برده می شود، تا آنکه پس از (آن همه) علم ودانش، چیزی نداند، و (به مثال دیگر توجه کنید :) زمین را خشکیده می بینی، پس هنگامی که آب (باران) بر آن فرو فرستیم، به حرکت در آید، و رشد کند، و از هرنوع گیاه زیبا (و خرم) برویاند. ﴿۵﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّهُۥ يُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَأَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ
شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٦﴾ وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٞ لَّا رَيۡبَ فِيهَا وَأَنَّ
ٱللَّهَ يَبۡعَثُ مَن فِي ٱلۡقُبُورِ ﴿٧﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يُجَٰدِلُ فِي
ٱللَّهِ بِغَيۡرِ عِلۡمٖ وَلَا هُدٗى وَلَا كِتَٰبٖ مُّنِيرٖ ﴿٨﴾ ثَانِيَ
عِطۡفِهِۦ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۖ لَهُۥ فِي ٱلدُّنۡيَا خِزۡيٞۖ
وَنُذِيقُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَذَابَ ٱلۡحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذَٰلِكَ بِمَا
قَدَّمَتۡ يَدَاكَ وَأَنَّ ٱللَّهَ لَيۡسَ بِظَلَّٰمٖ لِّلۡعَبِيدِ ﴿١٠﴾ وَمِنَ
ٱلنَّاسِ مَن يَعۡبُدُ ٱللَّهَ عَلَىٰ حَرۡفٖۖ فَإِنۡ أَصَابَهُۥ خَيۡرٌ
ٱطۡمَأَنَّ بِهِۦۖ وَإِنۡ أَصَابَتۡهُ فِتۡنَةٌ ٱنقَلَبَ عَلَىٰ وَجۡهِهِۦ خَسِرَ
ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةَۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡخُسۡرَانُ ٱلۡمُبِينُ ﴿١١﴾
يَدۡعُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُۥ وَمَا لَا يَنفَعُهُۥۚ
ذَٰلِكَ هُوَ ٱلضَّلَٰلُ ٱلۡبَعِيدُ ﴿١٢﴾ يَدۡعُواْ لَمَن ضَرُّهُۥٓ أَقۡرَبُ
مِن نَّفۡعِهِۦۚ لَبِئۡسَ ٱلۡمَوۡلَىٰ وَلَبِئۡسَ ٱلۡعَشِيرُ ﴿١٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ
يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي
مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾ مَن كَانَ
يَظُنُّ أَن لَّن يَنصُرَهُ ٱللَّهُ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ فَلۡيَمۡدُدۡ
بِسَبَبٍ إِلَى ٱلسَّمَآءِ ثُمَّ لۡيَقۡطَعۡ فَلۡيَنظُرۡ هَلۡ يُذۡهِبَنَّ كَيۡدُهُۥ
مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

این به خاطر آن است که (بدانید) خداوند حق است، و آنکه او مردگان را زنده می کند، و آن که او بر هر چیز تواناست . ﴿٦﴾ و آنکه قیامت آمدنی است، شکی در آن نیست، و آنکه خداوند (همه ی) کسانی که در گورها هستند، بر می انگیزد. ﴿٧﴾ از مردم کسی است که بدون هیچ دانش و هیچ هدایت و کتاب روشنی بخشی درباره ی خدا مجادله می کند . ﴿٨﴾ (تکبر کنان) پهلو (و گردن) خود را می پیچد، تا (مردم را) از راه خدا گمراه سازد، برای او در دنیا رسوایی است، و روز قیامت آتش سوزان را به او می چشانیم. ﴿٩﴾ (و به او می گوییم :) این (کیفر) در برابر چیزی است که دستهایت از پیش فرستاده است، و بی گمان خداوند (هرگز) به بندگان ستم نمی کند . ﴿١٠﴾ و از (میان) مردم کسی است که خدا را بر کناره (با تردید) می پرستد (و ایمانش بسیار ضعیف و سست است) پس اگر خیری به او برسد(دلش) به آن آرام می گیرد، و اگر بلایی (برای آزمایش) به او برسد، روی می گرداند (و به کفر باز می گردد)، در دنیا و آخرت زیان کرده است، این همان زیان آشکار است، ﴿١١﴾ (او) به جای خدا چیزی را می خواند که نه زیانی به او می رساند و نه سودی به او می بخشد، این همان گمراهی دور است. ﴿١٢﴾ (او) کسی را می خواند که زیانش نزدیکتر از نفعش است، چه بد (سر پرست و) یاوری است، و چه بد(همدم و) معاشری است. ﴿١٣﴾ بی گمان خداوند کسانی را که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، به باغهایی (از بهشت) وارد می کند که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است، مسلماً خداوند آنچه را می خواهد، انجام می دهد. ﴿١٤﴾ کسی که گمان می کند که خداوند او (= پیامبر) را در دنیا و آخرت یاری نخواهد کرد، (و بدین خاطر عصبانی است) پس ریسمانی به سقف (خانه اش) بیاویزید (و خود را حلق آویز کند) سپس آن را قطع کند، آنگاه بنگرد آیا (این) تدبیرش خشم او را از میان خواهد برد ؟! ﴿١٥﴾

وَكَذَٰلِكَ أَنزَلْنَٰهُ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ وَأَنَّ ٱللَّهَ يَهْدِى مَن
يُرِيدُ ﴿١٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَٱلَّذِينَ هَادُوا۟
وَٱلصَّٰبِـِٔينَ وَٱلنَّصَٰرَىٰ وَٱلْمَجُوسَ وَٱلَّذِينَ
أَشْرَكُوٓا۟ إِنَّ ٱللَّهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ إِنَّ
ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ
يَسْجُدُ لَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِى ٱلْأَرْضِ
وَٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ وَٱلنُّجُومُ وَٱلْجِبَالُ وَٱلشَّجَرُ
وَٱلدَّوَآبُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ ٱلنَّاسِ ۖ وَكَثِيرٌ حَقَّ عَلَيْهِ
ٱلْعَذَابُ ۗ وَمَن يُهِنِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّكْرِمٍ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ ۩ ﴿١٨﴾ ۞ هَٰذَانِ خَصْمَانِ
ٱخْتَصَمُوا۟ فِى رَبِّهِمْ ۖ فَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ قُطِّعَتْ لَهُمْ
ثِيَابٌ مِّن نَّارٍ يُصَبُّ مِن فَوْقِ رُءُوسِهِمُ ٱلْحَمِيمُ ﴿١٩﴾
يُصْهَرُ بِهِۦ مَا فِى بُطُونِهِمْ وَٱلْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَلَهُم مَّقَٰمِعُ
مِنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَآ أَرَادُوٓا۟ أَن يَخْرُجُوا۟ مِنْهَا مِنْ
غَمٍّ أُعِيدُوا۟ فِيهَا وَذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ
ٱللَّهَ يُدْخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ
جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ
أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا ۖ وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾

و این گونه (ما) آن (= قرآن) را (بصورت) آیات روشن نازل کردیم، و بی گمان خداوند هر کس را بخواهد هدایت می کند. ﴿۱۶﴾ یقیناً کسانی که ایمان آوردند، و کسانی که یهودی شدند، و صابئان (= بی دینان) و نصاری و مجوس و کسانی که (به خدا) شرک آوردند، خداوند در میان آنها روز قیامت داوری می کند، بی گمان خداوند بر هر چیز گواه است . ﴿۱۷﴾ آیا ندیدی که هر کس در آسمانها و هر کس که در زمین است، و خورشید و ماه و ستارگان و کوهها و درختان و جنبندگان و بسیاری از مردم برای خدا سجده می کنند، و بسیارند که (فرمان) عذاب برآنان تحقق یافته است، و هر که را خدا خوارسازد، پس کسی او را گرامی نخواهد داشت، بی گمان خداوند هر چه را بخواهد، می کند . ﴿۱۸﴾ این دو (گروه) دشمنان یکدیگرند درباره ی پروردگارشان (ستیز و) خصومت کردند، پس کسانی که کافر شدند لباسهایی از آتش برای آنها بریده شده است، از بالای سرشان آب سوزان ریخته می شود. ﴿۱۹﴾ که آنچه در درونشان است و (نیز) پوستها (یشان) با آن گداخته می شود. ﴿۲۰﴾ و برای (زدن) آنها گرزهای از آهن (داغ) است. ﴿۲۱﴾ هر گاه بخواهند از (شدت) اندوه از آنجا (= دوزخ) خارج شوند، به آن باز گردانده می شوند، و (به آنها گفته می شود:) عذاب سوزان (جهنم) را بچشید . ﴿۲۲﴾ بی گمان خداوند کسانی را که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند به باغهایی (از بهشت) وارد می کند که از زیر (درختان) آن نهرها جاری است، در آنجا به دستبندها ی از طلا و مروارید آراسته می شوند، و لباسشان در آنجا ابریشم است. ﴿۲۳﴾

وَهُدُوٓاْ إِلَى ٱلطَّيِّبِ مِنَ ٱلْقَوْلِ وَهُدُوٓاْ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ ٱلَّذِى جَعَلْنَٰهُ لِلنَّاسِ سَوَآءً ٱلْعَٰكِفُ فِيهِ وَٱلْبَادِ ۚ وَمَن يُرِدْ فِيهِ بِإِلْحَادٍۭ بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَٰهِيمَ مَكَانَ ٱلْبَيْتِ أَن لَّا تُشْرِكْ بِى شَيْـًٔا وَطَهِّرْ بَيْتِىَ لِلطَّآئِفِينَ وَٱلْقَآئِمِينَ وَٱلرُّكَّعِ ٱلسُّجُودِ ﴿٢٦﴾ وَأَذِّن فِى ٱلنَّاسِ بِٱلْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِن كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾ لِّيَشْهَدُواْ مَنَٰفِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُواْ ٱسْمَ ٱللَّهِ فِىٓ أَيَّامٍ مَّعْلُومَٰتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلْأَنْعَٰمِ ۖ فَكُلُواْ مِنْهَا وَأَطْعِمُواْ ٱلْبَآئِسَ ٱلْفَقِيرَ ﴿٢٨﴾ ثُمَّ لْيَقْضُواْ تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُواْ نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُواْ بِٱلْبَيْتِ ٱلْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾ ذَٰلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ حُرُمَٰتِ ٱللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُۥ عِندَ رَبِّهِۦ ۗ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ ٱلْأَنْعَٰمُ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ۖ فَٱجْتَنِبُواْ ٱلرِّجْسَ مِنَ ٱلْأَوْثَٰنِ وَٱجْتَنِبُواْ قَوْلَ ٱلزُّورِ ﴿٣٠﴾

و به سوی گفتار پاکیزه هدایت می شوند، و به راه (خداوند) ستوده راهنمایی می گردند. ﴿۲٤﴾ بی گمان کسانی که کافر شدند، و (مردم را) از راه خدا باز می دارند و (همچنین از) مسجد الحرام، که آن را برای (همه ی) مردم یکسان قرار دادیم، (چه) مقیم در آنجا و یا وارد بر آن، و کسی که از روی ستم در آنجا کجروی (و انحراف از حق را) بخواهد، از عذاب دردناک به او می چشانیم. ﴿۲۵﴾ و (به یاد آور) زمانی را که جای خانه (کعبه) را برای ابراهیم تعیین کردیم؛ (و گفتیم :) چیزی را شریک من قرار مده، و خانه ی مرا برای طواف کنندگان و قیام کنندگان و رکوع (و) سجود کنندگان پاک گردان. ﴿۲٦﴾ و در (میان) مردم به حج ندا بده، تا پیاده و (سوار) بر هر (مرکب و) شتر لاغری از هر راه دوری به سوی تو بیایند. ﴿۲۷﴾ تا شاهد منافع (گوناگون) خویش باشند، و در روزهای معین (به هنگام قربانی) نام خدا را بر چهارپایانی که به آنها روزی داده ایم؛ یاد کنند، پس از (گوشت) آن بخورید، و بینوای فقیر را (نیز) اطعام کنید . ﴿۲۸﴾ سپس، باید آلودگیهای شان را بر طرف سازند، و به نذرهای خود وفا کنند، و (برگرد) خانه های کهنسال (کعبه) طواف کنند. ﴿۲۹﴾ (حکم) این است، و هر کس (مقدسات و) حرمت نهاده های خدا را بزرگ دارد، پس این (کار) نزد پروردگارش برای او بهتر است . و چهارپایان برای شما حلال شده، مگر آنچه بر شما خوانده می شود، پس از پلیدی بتها اجتناب کنید، و از گفتار باطل (و دروغ) دوری کنید. ﴿۳۰﴾

حُنَفَآءَ لِلَّهِ غَيۡرَ مُشۡرِكِينَ بِهِۦۚ وَمَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ
فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ ٱلسَّمَآءِ فَتَخۡطَفُهُ ٱلطَّيۡرُ أَوۡ
تَهۡوِي بِهِ ٱلرِّيحُ فِي مَكَانٖ سَحِيقٖ ﴿٣١﴾ ذَٰلِكَ وَمَن
يُعَظِّمۡ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقۡوَى ٱلۡقُلُوبِ ﴿٣٢﴾
لَكُمۡ فِيهَا مَنَٰفِعُ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى ثُمَّ مَحِلُّهَآ إِلَى ٱلۡبَيۡتِ
ٱلۡعَتِيقِ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٖ جَعَلۡنَا مَنسَكٗا لِّيَذۡكُرُواْ
ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّنۢ بَهِيمَةِ ٱلۡأَنۡعَٰمِۗ
فَإِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ فَلَهُۥٓ أَسۡلِمُواْۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُخۡبِتِينَ
﴿٣٤﴾ ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَجِلَتۡ قُلُوبُهُمۡ وَٱلصَّٰبِرِينَ
عَلَىٰ مَآ أَصَابَهُمۡ وَٱلۡمُقِيمِي ٱلصَّلَوٰةِ وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ
يُنفِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَٱلۡبُدۡنَ جَعَلۡنَٰهَا لَكُم مِّن شَعَٰٓئِرِ
ٱللَّهِ لَكُمۡ فِيهَا خَيۡرٞۖ فَٱذۡكُرُواْ ٱسۡمَ ٱللَّهِ عَلَيۡهَا صَوَآفَّۖ
فَإِذَا وَجَبَتۡ جُنُوبُهَا فَكُلُواْ مِنۡهَا وَأَطۡعِمُواْ ٱلۡقَانِعَ
وَٱلۡمُعۡتَرَّۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرۡنَٰهَا لَكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ
﴿٣٦﴾ لَن يَنَالَ ٱللَّهَ لُحُومُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا وَلَٰكِن يَنَالُهُ
ٱلتَّقۡوَىٰ مِنكُمۡۚ كَذَٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمۡ لِتُكَبِّرُواْ ٱللَّهَ
عَلَىٰ مَا هَدَىٰكُمۡۗ وَبَشِّرِ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٣٧﴾ ۞ إِنَّ
ٱللَّهَ يُدَٰفِعُ عَنِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ
خَوَّانٖ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾

در حالی که حقگرا و مخلص خدا و شریک نیاورندگان به او باشید، و کسی که به خدا شرک آورد، پس گویی از آسمان سقوط کرده است، آنگاه پرندگان (گوشت خوار) او را می ربایند، یا باد او را به جایی بسیار دور پرتاب می کند. ﴿۳۱﴾ (حکم) این است، و کسی که شعائر الهی را بزرگ دارد، پس بی گمان این (کار) از پرهیزگاری دلهاست. ﴿۳۲﴾ در آن (چهارپایان قربانی) تا زمان معین برای شما منافع (و بهره ها) است، پس قربانگاه آن خانه ی کهنسال (کعبه) است. ﴿۳۳﴾ و برای هر امتی (رسم) قربانی دادیم، تا نام خدا را (به هنگام ذبح) بر چهار پایانی که روزی شان کرده است؛ ببرند، پس معبود شما، معبود یگانه است، (همه) برای او تسلیم شوید، و به فروتنان بشارت ده. ﴿۳٤﴾ (همان) کسانی که چون نام خدا برده شود، دلهایشان ترسان گردد، و شکیبایان در برابر مصیبتهایی که به آنها می رسد، و آنها که نماز را بر پا می دارند، و از آنچه روزی شان کرده ایم؛ انفاق می کنند. ﴿۳۵﴾ و (قربانی) شتران (فربه) را (در حج) برای شما از شعائر الهی قرار دادیم، در آن برای شما خیر (و برکت) است. پس (هنگام قربانی) در حالی که بر پا ایستاده اند؛ نام خدا را بر آنها ببرید، آنگاه چون پهلوها یشان (بر زمین) افتاد، از (گوشت) آنها بخورید، و (فقیران) قانع (غیر سائل) و(فقیران) سائل را اطعام کنید. این گونه (ما) آنها را برای شما رام کردیم؛ باشد که شما سپاسگزاری کنید. ﴿۳٦﴾ گوشتهای قربانی و خونهای آنها هرگز به خدا نمی رسد، ولیکن پرهیزگاری شما به او می رسد، این گونه (خداوند) آنها را برای شما مسخر کرده تا خداوند را به (شکرانه ی)آن که شما را هدایت کرده است؛ بزرگ بشمارید، و نیکوکاران را بشارت ده. ﴿۳۷﴾ یقیناً خداوند از کسانی که ایمان آورده اند؛ دفاع می کند، بی گمان خداوند هیچ خیانتکار ناسپاسی را دوست ندارد . ﴿۳۸﴾

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَـٰتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُواْ ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ
نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ ٱلَّذِينَ أُخْرِجُواْ مِن دِيَـٰرِهِم
بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّآ أَن يَقُولُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُ ۗ وَلَوْلَا دَفْعُ ٱللَّهِ
ٱلنَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّهُدِّمَتْ صَوَٰمِعُ وَبِيَعٌ
وَصَلَوَٰتٌ وَمَسَـٰجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا ٱسْمُ ٱللَّهِ كَثِيرًا ۗ
وَلَيَنصُرَنَّ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِىٌّ
عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ ٱلَّذِينَ إِن مَّكَّنَّـٰهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ أَقَامُواْ
ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَمَرُواْ بِٱلْمَعْرُوفِ وَنَهَوْاْ
عَنِ ٱلْمُنكَرِ ۗ وَلِلَّهِ عَـٰقِبَةُ ٱلْأُمُورِ ﴿٤١﴾ وَإِن
يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ
وَثَمُودُ ﴿٤٢﴾ وَقَوْمُ إِبْرَٰهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾
وَأَصْحَـٰبُ مَدْيَنَ ۖ وَكُذِّبَ مُوسَىٰ فَأَمْلَيْتُ
لِلْكَـٰفِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾
فَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَـٰهَا وَهِىَ ظَالِمَةٌ فَهِىَ خَاوِيَةٌ
عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُّعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ مَّشِيدٍ ﴿٤٥﴾ أَفَلَمْ
يَسِيرُواْ فِى ٱلْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَآ أَوْ
ءَاذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا ۖ فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى ٱلْأَبْصَـٰرُ وَلَـٰكِن
تَعْمَى ٱلْقُلُوبُ ٱلَّتِى فِى ٱلصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

به کسانی که با آنان جنگ می شود، اجازه (جهاد) داده شده است، از آن روی که مورد ستم قرار گرفته اند، و یقیناً خداوند بر یاری آنها تواناست. ﴿۳۹﴾ (همان) کسانی که به ناحق از دیارشان رانده شدند؛ جز اینکه می گفتند:« پروردگار ما الله است». و اگر خداوند بعضی از مردم را به (وسیله ی) بعضی دیگر دفع نمی کرد، بی گمان دیرها(ی راهبان) و کلیساها(ی مسیحیان) و کنشتها(ی یهودیان) و مساجدی که نام خدا در آنها بسیار برده می شود؛ ویران می گردید، و مسلماً خداوند یاری می کند کسی که (دین) او را یاری دهد، بی گمان خداوند قوی پیروزمند است. ﴿۴۰﴾ (همان) کسانی که اگر در زمین به آنها قدرت (و حکومت) بخشیم، نماز را بر پا می دارند، و زکات را می دهند، و امر به معروف و نهی ازمنکر می کنند، و سرانجام کارها از آن خداست. ﴿۴۱﴾ (ای پیامبر) اگر (این قوم بت پرست) تو را تکذیب می کنند، (غمگین نباش) به راستی پیش از آنها قوم نوح و عاد وثمود (پیامبرانشان را) تکذیب کردند. ﴿۴۲﴾ و (همچنین) قوم ابراهیم و قوم لوط. ﴿۴۳﴾ و اصحاب مدین (قوم شعیب)، و موسی (نیز) تکذیب شد، پس به کافران مهلت دادم آنگاه آنها را فرو گرفتم، پس (بنگر) انکار (و عقوبت) من چگونه بود ! ﴿۴۴﴾ پس چه بسیار آبادیها را در حالی که (مردمش) ستمگر بودند؛ نابودشان کردیم، پس (اینک) بر سقفهایش فروریخته (و ویران شده) است، و (چه بسیار) چاه (پر آب) که بی حاصل مانده، و (چه) قصر(های) بر افراشته استوار (که بی صاحب مانده است). ﴿۴۵﴾ آیا آنها در زمین سیر نکردند، تا دلهایی داشته باشند که با آن (حقیقت را) دریابند، یا گوشهای که با آن (اخبار گذشتگان را) بشنوند ؟! پس بی گمان چشمها (ی ظاهر) نا بینا نمی شود، ولیکن دلهایی که در سینه هاست؛ نابینا می شود. ﴿۴۶﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلْعَذَابِ وَلَن يُخْلِفَ ٱللَّهُ وَعْدَهُۥ ۚ وَإِنَّ يَوْمًا عِندَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَمْلَيْتُ لَهَا وَهِىَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْتُهَا وَإِلَىَّ ٱلْمَصِيرُ ﴿٤٨﴾ قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّمَآ أَنَا۠ لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَٱلَّذِينَ سَعَوْا۟ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُو۟لَٰٓئِكَ أَصْحَٰبُ ٱلْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ وَلَا نَبِىٍّ إِلَّآ إِذَا تَمَنَّىٰٓ أَلْقَى ٱلشَّيْطَٰنُ فِىٓ أُمْنِيَّتِهِۦ فَيَنسَخُ ٱللَّهُ مَا يُلْقِى ٱلشَّيْطَٰنُ ثُمَّ يُحْكِمُ ٱللَّهُ ءَايَٰتِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾ لِّيَجْعَلَ مَا يُلْقِى ٱلشَّيْطَٰنُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَٱلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَفِى شِقَاقٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا۟ بِهِۦ فَتُخْبِتَ لَهُۥ قُلُوبُهُمْ ۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهَادِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فِى مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ ٱلسَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

و آنها به شتاب از تو عذاب می طلبند، و خداوند هرگز وعده اش را خلاف نمی کند، وبی گمان یک روز نزد پروردگارت، مانند هزار سال از آنچه است که (شما) می شمارید. ﴿٤٧﴾ و چه بسیار آبادیها که به آنها مهلت دادم؛ در حالی که (مردمش) ستمگر بودند، آنگاه آنها را گرفتم، و باز گشت (همه) به سوی من است. ﴿٤٨﴾ (ای پیامبر!) بگو : «ای مردم ! جز این نیست که من برای شما بیم دهنده ی آشکاری هستم » . ﴿٤٩﴾ پس کسانی که ایمان آوردند و کارها ی شایسته انجام دادند، برای آنها آمرزش و روزی نیک است. ﴿٥٠﴾ و کسانی که مبارزه کنان در (انکار) آیات ما تلاش کردند، (و پنداشتند که ما را به ستوه می آورند) آنان اهل دوزخ هستند. ﴿٥١﴾ و (ما) هیچ رسول و پیامبری را پیش از تو نفرستادیم؛ مگر اینکه چون (آیات ما را) تلاوت می کرد، شیطان در تلاوت او (چیزی) القاء می کرد، آنگاه خدا آنچه شیطان القاء می کند؛ از میان می برد، سپس خداوند آیاتش را استوار (و محکم) می دارد، و خداوند دانای حکیم است. ﴿٥٢﴾ تا (خداوند) آنچه را که شیطان القاء می کند، آزمونی قرار دهد برای کسانی که در دلهایش بیماری است، و آنهایی که دلهایشان سخت است، و بی گمان ستمکاران در مخالفت (و دشمنی) دور (و دراز) هستند. ﴿٥٣﴾ و تا کسانی که به آنان دانش داده شده بدانند که مسلماً آن (قرآن) از سوی پروردگارت حق است، پس به آن ایمان بیاورند، آنگاه دلهایشان برای آن (حق) خاضع گردد، و یقیناً خداوند کسانی را که ایمان آوردند به راه راست هدایت می کند. ﴿٥٤﴾ و کسانی که کافر شدند همواره در آن (= قرآن) شک دارند، تا آنکه نا گهان قیامت فرا رسد یا عذاب روز نحس بر آنها (فرود) آید . ﴿٥٥﴾

ٱلۡمُلۡكُ يَوۡمَئِذٖ لِّلَّهِ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡۚ فَٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٥٦﴾
وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا فَأُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ
عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ هَاجَرُواْ فِي سَبِيلِ
ٱللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوٓاْ أَوۡ مَاتُواْ لَيَرۡزُقَنَّهُمُ ٱللَّهُ رِزۡقًا حَسَنٗاۚ
وَإِنَّ ٱللَّهَ لَهُوَ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٥٨﴾ لَيُدۡخِلَنَّهُم
مُّدۡخَلٗا يَرۡضَوۡنَهُۥۗ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٞ ﴿٥٩﴾ ۞
ذَٰلِكَ وَمَنۡ عَاقَبَ بِمِثۡلِ مَا عُوقِبَ بِهِۦ ثُمَّ بُغِيَ
عَلَيۡهِ لَيَنصُرَنَّهُ ٱللَّهُۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾
ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ
ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِ وَأَنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٞ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكَ
بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدۡعُونَ مِن
دُونِهِۦ هُوَ ٱلۡبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ
﴿٦٢﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ
فَتُصۡبِحُ ٱلۡأَرۡضُ مُخۡضَرَّةًۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٞ
﴿٦٣﴾ لَّهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَإِنَّ
ٱللَّهَ لَهُوَ ٱلۡغَنِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

فرمانروایی در آن روز از آن خداست، میان آنها داوری می کند، پس کسانی که ایمان آورده، و کارهای شایسته انجام داده اند؛ در باغهای پر نعمت (بهشت) هستند. ﴿٥٦﴾ و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند، برای آنها عذاب خوار کننده ای است. ﴿٥٧﴾ و کسانی که در راه خدا هجرت کردند، سپس کشته شدند یا (به مرگ طبیعی) مردند، مسلماً خداوند به آنها روزی نیکویی می دهد، یقیناً خداوند بهترین روزی دهندگان است. ﴿٥٨﴾ بدون شک آنها را به جایگاهی وارد می کند که از آن خشنود باشند، و بی گمان خداوند دانای برد بار است. ﴿٥٩﴾ (احکام) این است، و هر کس به همان مقدار که به او ستم شده مجازات کند، سپس بر او ستم کنند، بدون شک خداوند او را یاری خواهد کرد، یقیناً خداوند بخشنده ی آمرزنده است . ﴿٦٠﴾ این (یاری الهی) به خاطر آن است که خداوند شب را در روز داخل می کند، و روز را در شب داخل می گرداند، و بی گمان خداوند شنوای بیناست. ﴿٦١﴾ این بخاطر آن است که خداوند حق است، و آنچه جز او (به خدای) می خوانند باطل است، و به راستی که خداوند بلند مرتبه ی بزرگ است . ﴿٦٢﴾ آیا ندیدی که خداوند از آسمان آبی فرو فرستاد، سپس زمین (بر اثر آن) سبز و خرم می گردد؟ بی گمان خداوند باریک بین آگاه است. ﴿٦٣﴾ آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست، و بدون شک خداوند بی نیاز ستوده است . ﴿٦٤﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِى ٱلْأَرْضِ وَٱلْفُلْكَ تَجْرِى فِى ٱلْبَحْرِ بِأَمْرِهِۦ وَيُمْسِكُ ٱلسَّمَآءَ أَن تَقَعَ عَلَى ٱلْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِۦٓ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِٱلنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۗ إِنَّ ٱلْإِنسَـٰنَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِّكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ ۖ فَلَا يُنَـٰزِعُنَّكَ فِى ٱلْأَمْرِ ۚ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ وَإِن جَـٰدَلُوكَ فَقُلِ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ ٱللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ فِيمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۗ إِنَّ ذَٰلِكَ فِى كِتَـٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ سُلْطَـٰنًا وَمَا لَيْسَ لَهُم بِهِۦ عِلْمٌ ۗ وَمَا لِلظَّـٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَـٰتُنَا بَيِّنَـٰتٍ تَعْرِفُ فِى وُجُوهِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ٱلْمُنكَرَ ۖ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِٱلَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ ءَايَـٰتِنَا ۗ قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُم بِشَرٍّ مِّن ذَٰلِكُمُ ٱلنَّارُ وَعَدَهَا ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

آیا ندیدی که خداوند آنچه را در زمین است مسخر شما کرده است، و (نیز) کشتیها به فرمان او در دریا روان است، و آسمان را از آن که بر زمین افتد - جز به فرمانش - نگه می دارد، بی گمان خداوند (نسبت) به مردم رؤوف مهربان است . ﴿٦٥﴾ و او کسی است که شما را زنده کرد، سپس شما را می میراند، آنگاه بار دیگر زنده می کند، به راستی که انسان بسیار ناسپاس است . ﴿٦٦﴾ برای هر امتی (روش عبادت و) آیینی مقرر کردیم که آنان به آن عمل کنند، پس نباید در این امر با تو به نزاع بر خیزند، به سوی پروردگارت دعوت کن، بی گمان تو بر هدایت مستقیم قرار داری. ﴿٦٧﴾ و اگر با تو مجادله کردند، پس بگو : «خداوند به آنچه انجام می دهید؛ داناتر است، ﴿٦٨﴾ خداوند روز قیامت میان شما در آنچه در آن اختلاف می کردید، داوری می کند». ﴿٦٩﴾ آیا ندانسته ای که خداوند آنچه را در آسمان و زمین است می داند ؟! بی گمان (همه ی) اینها در کتابی (ثبت) است، مسلماً این برخداوند آسان است . ﴿٧٠﴾ و (آنها) به جای خداوند چیزی را می پرستند که (او) هیچ دلیلی بر آن نازل نکرده است، و چیزی را که علم به آن ندارند، و برای ستمگران هیچ یاوری نیست. ﴿٧١﴾ و هنگامی که آیات روشن ما بر آنان خوانده می شود، در چهره ی کسانی که کافر شدند (آثار) ناخوشی (و انکار) را می شناسی که نزدیک است بر کسانی که آیات ما را بر آنان می خواند، حمله ور شوند، بگو: «آیا شما را به بدتر از این خبر دهم ؟ (همان) آتش (جهنم) است که خداوند به کسانی که کافر شدند؛ وعده داده است، و بد سرانجامی است». ﴿٧٢﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَٱسۡتَمِعُواْ لَهُۥٓۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَن يَخۡلُقُواْ ذُبَابًا وَلَوِ ٱجۡتَمَعُواْ لَهُۥۖ وَإِن يَسۡلُبۡهُمُ ٱلذُّبَابُ شَيۡـٔٗا لَّا يَسۡتَنقِذُوهُ مِنۡهُۚ ضَعُفَ ٱلطَّالِبُ وَٱلۡمَطۡلُوبُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُواْ ٱللَّهَ حَقَّ قَدۡرِهِۦٓۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ ٱللَّهُ يَصۡطَفِي مِنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلٗا وَمِنَ ٱلنَّاسِۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعُۢ بَصِيرٞ ﴿٧٥﴾ يَعۡلَمُ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡۗ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرۡجَعُ ٱلۡأُمُورُ ﴿٧٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱرۡكَعُواْ وَٱسۡجُدُواْ وَٱعۡبُدُواْ رَبَّكُمۡ وَٱفۡعَلُواْ ٱلۡخَيۡرَ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ۩ ﴿٧٧﴾ وَجَٰهِدُواْ فِي ٱللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِۦۚ هُوَ ٱجۡتَبَىٰكُمۡ وَمَا جَعَلَ عَلَيۡكُمۡ فِي ٱلدِّينِ مِنۡ حَرَجٖۚ مِّلَّةَ أَبِيكُمۡ إِبۡرَٰهِيمَۚ هُوَ سَمَّىٰكُمُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ مِن قَبۡلُ وَفِي هَٰذَا لِيَكُونَ ٱلرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيۡكُمۡ وَتَكُونُواْ شُهَدَآءَ عَلَى ٱلنَّاسِۚ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَٱعۡتَصِمُواْ بِٱللَّهِ هُوَ مَوۡلَىٰكُمۡۖ فَنِعۡمَ ٱلۡمَوۡلَىٰ وَنِعۡمَ ٱلنَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

ای مردم! مثلی زده شده است، پس به آن گوش فرا دهید : بی گمان کسانی را که به جای الله (به خدایی) می خوانید؛ هر گز نمی توانند مگسی را بیافرینند، اگر چه (همگی) برای این (کار) گرد آیند، و اگر مگس چیزی از آنها برباید، نمی توانند از آن باز پس گیرند، (آری) طالب و مطلوب (= عابد ومعبود) نا توانند. ﴿۷۳﴾ (آنها) خداوند را چنانکه سزاوار اوست نشناختند، یقیناً خداوند قوی پیروزمند است . ﴿۷٤﴾ خداوند از فرشتگان رسولانی را بر می گزیند، و (نیز) از مردم، بی گمان خداوند شنوای بیناست . ﴿۷۵﴾ آنچه را در پیش روی آنها، و آنچه پشت سر آنهاست می داند، و (همه ی) کارها به سوی خدا باز گردانده می شود. ﴿۷٦﴾ ای کسانی که ایمان آوره اید ! رکوع کنید، و سجده کنید، و پروردگارتان را بپرستید، و کار نیک انجام دهید باشد که رستگار شوید. ﴿۷۷﴾ و در راه خدا جهاد کنید، چنانکه سزاوار جهاد (در راه) او است، او شما را بر گزید، و در دین برای شما هیچ سختی (و تنگنایی) قرار نداد، (همان) آیین پدرتان ابراهیم است، او (= خداوند) پیش از این (در کتب سابقه) و در این (قرآن نیز) شما را مسلمان نامید، تا پیامبر گواه بر شما باشد و شما گواهان بر مردم باشید، پس نماز را بر پا دارید، و زکات را بدهید، و به خدا تمسک جویید، که او مولای شماست، چه خوب مولا، وچه خوب یاوری است . ﴿۷۸﴾

سورة المؤمنون

بسم الله الرحمن الرحيم

قَدۡ أَفۡلَحَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي صَلَاتِهِمۡ
خَٰشِعُونَ ﴿٢﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَنِ ٱللَّغۡوِ مُعۡرِضُونَ ﴿٣﴾
وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِلزَّكَوٰةِ فَٰعِلُونَ ﴿٤﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِفُرُوجِهِمۡ
حَٰفِظُونَ ﴿٥﴾ إِلَّا عَلَىٰٓ أَزۡوَٰجِهِمۡ أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُمۡ
فَإِنَّهُمۡ غَيۡرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾ فَمَنِ ٱبۡتَغَىٰ وَرَآءَ ذَٰلِكَ
فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡعَادُونَ ﴿٧﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِأَمَٰنَٰتِهِمۡ
وَعَهۡدِهِمۡ رَٰعُونَ ﴿٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ عَلَىٰ صَلَوَٰتِهِمۡ
يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡوَٰرِثُونَ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ
يَرِثُونَ ٱلۡفِرۡدَوۡسَ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَا
ٱلۡإِنسَٰنَ مِن سُلَٰلَةٖ مِّن طِينٖ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلۡنَٰهُ نُطۡفَةٗ فِي
قَرَارٖ مَّكِينٖ ﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقۡنَا ٱلنُّطۡفَةَ عَلَقَةٗ فَخَلَقۡنَا ٱلۡعَلَقَةَ
مُضۡغَةٗ فَخَلَقۡنَا ٱلۡمُضۡغَةَ عِظَٰمٗا فَكَسَوۡنَا ٱلۡعِظَٰمَ لَحۡمٗا
ثُمَّ أَنشَأۡنَٰهُ خَلۡقًا ءَاخَرَۚ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ أَحۡسَنُ ٱلۡخَٰلِقِينَ ﴿١٤﴾
ثُمَّ إِنَّكُم بَعۡدَ ذَٰلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ
تُبۡعَثُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدۡ خَلَقۡنَا فَوۡقَكُمۡ سَبۡعَ طَرَآئِقَ وَمَا
كُنَّا عَنِ ٱلۡخَلۡقِ غَٰفِلِينَ ﴿١٧﴾

سورۀ مؤمنون

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

به راستی مؤمنان رستگار شدند. ﴿۱﴾ همان کسانی که در نمازشان خاشع (و فروتن) هستند. ﴿۲﴾ و کسانی که از لغو (و کارهای بیهوده) روی گردانند. ﴿۳﴾ و کسانی که زکات را انجام می دهند. ﴿٤﴾ و آنها که شرمگاهشان را حفظ می کنند. ﴿٥﴾ جز بر همسران شان یا (بر) کنیزان شان، پس بی گمان اینان (در بهره گیری از آنان) ملامت نمی شوند. ﴿٦﴾ پس کسی که فراتر از این بخواهد، آنانند که تجاوز گرند. ﴿۷﴾ و کسانی که امانتهای شان و عهد خود را رعایت می کنند. ﴿۸﴾ و کسانی که برنمازهای شان مواظبت می نمایند . ﴿۹﴾ (آری) اینانند که وارثند. ﴿۱۰﴾ کسانی که (بهشت) فردوس را ارث می برند، و جاودانه در آن خواهند ماند. ﴿۱۱﴾ و به راستی انسان را از چکیده ای از گِل آفریدیم . ﴿۱۲﴾ سپس او را از نطفه ای در قرار گاهی استوار (= رحم) قرار دادیم . ﴿۱۳﴾ سپس نطفه را (به صورت) علقه (= خون بسته) گرداندیم، آنگاه علقه را (به صورت) مضغه (= پاره گوشتی) در آوردیم، آنگاه مضغه را (به صورت) استخوانهایی گردانیدیم، پس بر استخوانها گوشت پوشاندیم، سپس آن را آفرینشی دیگر بخشیدیم، پس (پر برکت و) بزرگوار است، خدایی که بهترین آفرینندگان است. ﴿۱٤﴾ سپس مسلماً شما بعد از این خواهید مرد. ﴿۱٥﴾ آنگاه یقیناً شما روز قیامت بر انگیخته می شوید. ﴿۱٦﴾ وبه راستی بر فرازتان هفت آسمان آفریدیم، و (ما هرگز) از آفرینش (خود) غافل نبوده ایم . ﴿۱۷﴾

وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءًۢ بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَّٰهُ فِى ٱلْأَرْضِ ۖ
وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍۭ بِهِۦ لَقَٰدِرُونَ ﴿١٨﴾ فَأَنشَأْنَا لَكُم
بِهِۦ جَنَّٰتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَٰبٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَٰكِهُ كَثِيرَةٌ
وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِن طُورِ سَيْنَآءَ
تَنۢبُتُ بِٱلدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِّلْءَاكِلِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِى
ٱلْأَنْعَٰمِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم مِّمَّا فِى بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا
مَنَٰفِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾ وَعَلَيْهَا وَعَلَى ٱلْفُلْكِ
تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِۦ فَقَالَ
يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ ۖ أَفَلَا
تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ ٱلْمَلَؤُا۟ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ
مَا هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَن يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ
وَلَوْ شَآءَ ٱللَّهُ لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةً مَّا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِىٓ
ءَابَآئِنَا ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌۢ بِهِۦ جِنَّةٌ
فَتَرَبَّصُوا۟ بِهِۦ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِى بِمَا
كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾ فَأَوْحَيْنَآ إِلَيْهِ أَنِ ٱصْنَعِ ٱلْفُلْكَ
بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَإِذَا جَآءَ أَمْرُنَا وَفَارَ ٱلتَّنُّورُ ۙ
فَٱسْلُكْ فِيهَا مِن كُلٍّ زَوْجَيْنِ ٱثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا
مَن سَبَقَ عَلَيْهِ ٱلْقَوْلُ مِنْهُمْ ۖ وَلَا تُخَٰطِبْنِى فِى ٱلَّذِينَ
ظَلَمُوٓا۟ ۖ إِنَّهُم مُّغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾

و از آسمان آبی به اندازه ی معین نازل کردیم، پس آن را در زمین جای دادیم، و بی گمان ما بر ازبین بردن آن کاملاً قادر هستیم. ﴿۱۸﴾ پس بوسیله ی آن باغهایی از درختان خرما و انگور برای شما پدید آوردیم، شما را در آن (باغها) میوه های بسیار است، و از آن می خورید. ﴿۱۹﴾ و (نیز) درختی را که از طور سینا بیرون می آید (= درخت زیتون) که از آن روغن و (نان) خورش برای خورندگان فراهم می شود. ﴿۲۰﴾ و بی گمان برای شما در چهارپایان عبرتی است، از آنچه درونشان است (= از شیر آنها) شما را سیراب می کنیم ؛ و برای شما در آنها منافع فراوان است، و از (گوشت) آنها می خورید. ﴿۲۱﴾ و بر آنها و بر کشتیها سوار می شوید. ﴿۲۲﴾ و به راستی (ما) نوح را به سوی قومش فرستادیم، پس (او به آنها) گفت :«ای قوم من! الله را بپرستید، که جز او معبودی برای شما نیست، آیا پرهیز نمی کنید ؟! ﴿۲۳﴾ پس اشراف قومش، (آن) کسانی که کافر بودند؛ گفتند: «این (مرد) جز بشری همچون شما نیست، که می خواهد بر شما برتری جوید، اگر خدا می خواست، همانا فرشتگانی را نازل می کرد، ما (هرگز) چنین چیزی را در (میان) نیاکان خود نشنیده ایم . ﴿۲٤﴾ او مرد دیوانه ای بیش نیست، پس تا مدتی در باره ی او صبر کنید، ﴿۲٥﴾ (نوح) گفت : « پروردگارا! مرا در برابر تکذیب آنها یاری کن » ﴿۲٦﴾ پس به او وحی کردیدم که : « به دیدگان ما و به وحی ما کشتی بساز، پس هنگامی که فرمان ما فرا رسد، و آب از تنور بجوشد، آنگاه از هرنوع (حیوان) یک جفت (نر و ماده) در کشتی سوار کن و (نیز) خانواده خود را (سوار کن) جز کسی از آنان را که وعده ی (هلاک) از پیش بر او مقرر شده است. و در (باره ی) کسانی که ستم کردند، با من سخن مگو، که آنان غرق شدنی هستند». ﴿۲۷﴾

فَإِذَا ٱسْتَوَيْتَ أَنتَ وَمَن مَّعَكَ عَلَى ٱلْفُلْكِ فَقُلِ
ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى نَجَّىٰنَا مِنَ ٱلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٨﴾
وَقُل رَّبِّ أَنزِلْنِى مُنزَلًا مُّبَارَكًا وَأَنتَ خَيْرُ ٱلْمُنزِلِينَ
﴿٢٩﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ وَإِن كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ
أَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا ءَاخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ
رَسُولًا مِّنْهُمْ أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ
أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِهِ ٱلَّذِينَ
كَفَرُوا۟ وَكَذَّبُوا۟ بِلِقَآءِ ٱلْءَاخِرَةِ وَأَتْرَفْنَٰهُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَا مَا هَٰذَآ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ
مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُم بَشَرًا
مِّثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذًا لَّخَٰسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيَعِدُكُمْ أَنَّكُمْ إِذَا
مِتُّمْ وَكُنتُمْ تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَنَّكُم مُّخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾ ۞
هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنْ هِىَ إِلَّا
حَيَاتُنَا ٱلدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾
إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ
لَهُۥ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِى بِمَا كَذَّبُونِ
﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَّيُصْبِحُنَّ نَٰدِمِينَ ﴿٤٠﴾
فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّيْحَةُ بِٱلْحَقِّ فَجَعَلْنَٰهُمْ غُثَآءً فَبُعْدًا
لِّلْقَوْمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنشَأْنَا مِنۢ بَعْدِهِمْ قُرُونًا
ءَاخَرِينَ ﴿٤٢﴾

هنگامی که تو و همراهانت بر کشتی سوار شدید؛ بگو:« ستایش برای خدایی است که ما را از قوم ستمگر نجات داد». ﴿۲۸﴾ و (نیز) بگو : « پروردگارا ! ما را در منزلگاهی پر برکت فرود آور، و تو بهترین فرود آورندگانی». ﴿۲۹﴾ بی گمان در این (ماجرا) نشانه هایی است، و (ما) به راستی آزمایش می کنیم . ﴿۳۰﴾ سپس قوم دیگری را بعد از آنها به وجود آوردیم. ﴿۳۱﴾ پس از خودشان پیامبری در (میان) آنان فرستایم که : «خدا را بپرستید، که جز او معبودی برای شما نیست، آیا پرهیز نمی کنید ؟! » ﴿۳۲﴾ و گروهی از اشراف قومش که کافر بودند، و دیدار آخرت را تکذیب می کردند، ودر زندگی دنیا به آنها نعمت و آسایش داده بودیم، گفتند :«این(مرد) بشری همچون شما است، از آنچه که (شما) می خورید، می خورد، واز آنچه که شما می نوشید، می نوشد. ﴿۳۳﴾ و اگر از بشری همچون خود اطاعت کردید، یقیناً شما زیانکار خواهید شد. ﴿۳٤﴾ آیا (او) به شما وعده می دهد : که همانا شما چون مردید و خاک و استخوانهایی (پوسیده) شدید، (بار دیگر از گور) بیرون آورده می شوید ؟! ﴿۳۵﴾ هیهات، هیهات (= دور است، دور است) آنچه به شما وعده داده می شود. ﴿۳٦﴾ جز زندگی دنیوی ما چیزی نیست، می میریم و زنده می شویم، و هرگز برانگیخته نخواهیم شد. ﴿۳۷﴾ او جز مردی نیست که بر خدا دروغ بسته است، و ما به او ایمان نمی آوریم ». ﴿۳۸﴾ (پیامبرشان) گفت : «پروردگارا ! مرا در برابر تکذیب آنها یاری کن». ﴿۳۹﴾ (خداوند) فرمود :«به زودی (از کار خود) پشیمان خواهند شد» ﴿٤۰﴾ پس صیحه (= بانگ مرگبار) آنها را به حق فرو گرفت، آنگاه آنها را (همچون) خاشاکی (بر سیلاب) قرار دادیم، پس قوم ستمکار (از رحمت خدا) دور (و نابود) باد. ﴿٤۱﴾ سپس اقوام دیگری را بعد از آنها پدید آوردیم . ﴿٤۲﴾

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا
رُسُلَنَا تَتْرَا ۖ كُلَّ مَا جَاءَ أُمَّةً رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ ۚ فَأَتْبَعْنَا
بَعْضَهُم بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ ۚ فَبُعْدًا لِّقَوْمٍ لَّا
يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا
وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِ فَاسْتَكْبَرُوا
وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا
وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَابِدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ
الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ
يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنَاهُمَا
إِلَىٰ رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾ يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ
الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا ۖ إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾
وَإِنَّ هَٰذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾
فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ زُبُرًا ۖ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ
فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرْهُمْ فِي غَمْرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾
أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُم بِهِ مِن مَّالٍ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ
لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ ۚ بَل لَّا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُم مِّنْ
خَشْيَةِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ هُم بِآيَاتِ رَبِّهِمْ
يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُم بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

هیچ امتی از اجل خود پیشی نمی گیرد، و نه تأخیر می کند. ﴿٤٣﴾ سپس پیامبران خود را پی در پی فرستادیم، هر زمان پیامبری برای (هدایت) امتی می آمد، او را تکذیب می کردند، پس (ما نیز) آنها (= امتهای کافر) را یکی پس از دیگری هلاک کردیم، و آنها را افسانه هایی (برای آیندگان) قرار دادیم. پس دور باد قومی که ایمان نمی آورند. ﴿٤٤﴾ سپس موسی و برادرش هارون را با آیات خود، و دلایل آشکار فرستادیم، ﴿٤٥﴾ به سوی فرعون و اشراف (قوم) او، پس آنها تکبر کردند، و مردمی (سرکش و) برتری جوی بودند. ﴿٤٦﴾ پس گفتند : «آیا (ما) به دو انسان مانند خود ایمان بیاوریم، در حالی که قوم آنها بردگان (و زیر دستان) ما هستند؟! » ﴿٤٧﴾ پس (آنها) آن دو (پیامبر) را تکذیب کردند، سرانجام (همگی) از هلاک شدگان گشتند. ﴿٤٨﴾ و به راستی به موسی کتاب (تورات) دادیم، باشد که آنان (= بنی اسرائیل) هدایت شوند. ﴿٤٩﴾ و پسر مریم و مادرش را آیتی قرار دادیم، و آنها را در مکانی بلند و هموار که دارای امنیت و آب جاری بود، جای دادیم. ﴿٥٠﴾ ای پیامبران ! از (غذاهای) پاکیزه بخورید، و کار شایسته انجام دهید، بی شک من به آنچه انجام می دهید؛ آگاهم. ﴿٥١﴾ و بی گمان این امت شما، امت واحدی است، و من پروردگار شما هستم، پس از من بترسید . ﴿٥٢﴾ پس آنها در میان خود در کار (دین) شان فرقه فرقه و پراکنده شدند، و هرگروه به آنچه نزد خود دارند؛ خوشحالند. ﴿٥٣﴾ پس (ای پیامبر!) آنها را تا مدتی در جهل و غفلتشان بگذار. ﴿٥٤﴾ آیا گمان می کنند که آن مال و فرزند که با آنها به آنان یاری می دهیم. ﴿٥٥﴾ برای این است که شتابان خیرات (و نیکیها) به آنها برسانیم ؟! (چنین نیست) بلکه آنها (حقیقت را) درنمی یابند. ﴿٥٦﴾ بی گمان کسانی که از خوف پروردگارشان بیمناکند. ﴿٥٧﴾ و کسانی که به آیات پروردگارشان ایمان می آورند. ﴿٥٨﴾ و کسانی که به پروردگارشان شرک نمی آورند. ﴿٥٩﴾

وَٱلَّذِينَ يُؤْتُونَ مَآ ءَاتَواْ وَّقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ
رَٰجِعُونَ ﴿٦٠﴾ أُوْلَٰٓئِكَ يُسَٰرِعُونَ فِي ٱلْخَيْرَٰتِ وَهُمْ لَهَا
سَٰبِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ وَلَدَيْنَا
كِتَٰبٌ يَنطِقُ بِٱلْحَقِّ ۚ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ بَلْ
قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَٰذَا وَلَهُمْ أَعْمَٰلٌ مِّن دُونِ ذَٰلِكَ
هُمْ لَهَا عَٰمِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم
بِٱلْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْـَٔرُونَ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْـَٔرُواْ ٱلْيَوْمَ ۖ
إِنَّكُم مِّنَّا لَا تُنصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ ءَايَٰتِي تُتْلَىٰ
عَلَيْكُمْ فَكُنتُمْ عَلَىٰٓ أَعْقَٰبِكُمْ تَنكِصُونَ ﴿٦٦﴾
مُسْتَكْبِرِينَ بِهِۦ سَٰمِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَلَمْ يَدَّبَّرُواْ
ٱلْقَوْلَ أَمْ جَآءَهُم مَّا لَمْ يَأْتِ ءَابَآءَهُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾
أَمْ لَمْ يَعْرِفُواْ رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُۥ مُنكِرُونَ ﴿٦٩﴾ أَمْ
يَقُولُونَ بِهِۦ جِنَّةٌ ۚ بَلْ جَآءَهُم بِٱلْحَقِّ وَأَكْثَرُهُمْ
لِلْحَقِّ كَٰرِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوِ ٱتَّبَعَ ٱلْحَقُّ أَهْوَآءَهُمْ
لَفَسَدَتِ ٱلسَّمَٰوَٰتُ وَٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ ۚ بَلْ
أَتَيْنَٰهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِم مُّعْرِضُونَ
﴿٧١﴾ أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ ۖ وَهُوَ
خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَٰطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ
عَنِ ٱلصِّرَٰطِ لَنَٰكِبُونَ ﴿٧٤﴾

و کسانی که (در راه خدا) آنچه را باید بدهند، می دهند، و (با این حال) دلهایشان بیم ناک است، که بی گمان آنان به سوی پروردگارشان باز می گردند . ﴿٦٠﴾ (آری) اینانند که در نیکیها شتاب می کنند، و در انجام آن (از دیگران) پیشی می گیرند. ﴿٦١﴾ (ما) هیچ کس را جز به اندازه ی توانش تکلیف نمی کنیم، و نزد ما کتابی است که به حق سخن می گوید، و به آنها هیچ ستمی نمی شود. ﴿٦٢﴾ بلکه دلهای آنها از این (کتاب) در غفلت است، و آنها جز این؛ اعمال (زشت) دیگری (نیز) دارند که پیوسته آن را انجام می دهند. ﴿٦٣﴾ تا زمانی که متنعمان آنها را به عذاب گرفتار کنیم، در این هنگام آنها ناله و فریاد سر می دهند . ﴿٦٤﴾ (به آنها گفته می شود :) امروز فریاد نکنید، یقیناً شما از سوی ما یاری نخواهید شد. ﴿٦٥﴾ به راستی آیات من پیوسته بر شما خوانده می شد، پس شما (از حق اعراض می کردید و) به عقب باز می گشتید. ﴿٦٦﴾ در حالی که در برابر آن تکبر می کردید، (و در مجالس) شبانه ی (خود) به بدگویی می پرداختید (و افسانه سرایی می کردید) ﴿٦٧﴾ آیا (آنها) در این گفتار نیندیشیدند، یا (اینکه) چیزی برای آنان آمده که برای نیاکان نخستین شان نیامده است ؟! ﴿٦٨﴾ یا (اینکه) پیامبرشان را نشناخته اند، پس او را انکار می کنند ؟! ﴿٦٩﴾ یا می گویند او جنون دارد؟ (چنین نیست) بلکه (او) حق را برای آنها آورده است، و بیشترشان از حق کراهت دارند. ﴿٧٠﴾ و اگر حق از هوسهای آنها پیروی کند، آسمانها و زمین و هرکه در آنهاست، تباه شوند، بلکه (ما) برای آنها پند و اندرزشان آورده ایم، پس آنها از پندشان روی گردانند. ﴿٧١﴾ یا (اینکه) تو از آنها مزدی طلب می کنی ؟ پس پاداش پروردگارت بهتر است، و او بهترین روزی دهندگان است. ﴿٧٢﴾ و یقیناً تو آنها را به راه راست دعوت می کنی . ﴿٧٣﴾ و بی گمان کسانی که به آخرت ایمان ندارند از (این) راه (راست) منحرف هستند . ﴿٧٤﴾

۞ وَلَوْ رَحِمْنَٰهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِم مِّن ضُرٍّ لَّلَجُّواْ فِي
طُغْيَٰنِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَٰهُم بِٱلْعَذَابِ
فَمَا ٱسْتَكَانُواْ لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا
فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ
مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِىٓ أَنشَأَ لَكُمُ ٱلسَّمْعَ
وَٱلْأَبْصَٰرَ وَٱلْأَفْـِٔدَةَ ۚ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ
ٱلَّذِى ذَرَأَكُمْ فِى ٱلْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ
ٱلَّذِى يُحْىِۦ وَيُمِيتُ وَلَهُ ٱخْتِلَٰفُ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ ۚ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُواْ مِثْلَ مَا قَالَ
ٱلْأَوَّلُونَ ﴿٨١﴾ قَالُوٓاْ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا
وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ
وَءَابَآؤُنَا هَٰذَا مِن قَبْلُ إِنْ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ
ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُل لِّمَنِ ٱلْأَرْضُ وَمَن فِيهَآ إِن
كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ أَفَلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَن رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ ٱلسَّبْعِ
وَرَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ
أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنۢ بِيَدِهِۦ مَلَكُوتُ كُلِّ
شَىْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ
﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ ۚ قُلْ فَأَنَّىٰ تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

و اگر به آنها رحم کنیم و بلا و رنجی را که بدان گرفتارند، از آنها بر طرف سازیم، در طغیان خود لجاجت (و پافشاری) می کنند (و) سر گردان می مانند . ﴿۷۵﴾ و به راستی (ما) آنها را به عذاب (و بلا) گرفتار ساختیم، (تا بیدار شوند) پس برای پروردگارشان فروتنی ننمودند، و (به درگاهش تضرع و) زاری نکردند. ﴿۷۶﴾ تا زمانی که دری از عذاب سخت به روی آنها گشودیم، آنگاه آنها در آن بکلی نا امید گردند . ﴿۷۷﴾ و او کسی است که برای شما گوش و چشم و دل پدید آورد، چه اندک سپاس می گزارید. ﴿۷۸﴾ و او کسی است که شما را در زمین (آفرید و) پراکنده نمود، و به سوی او گرد آورده می شوید. ﴿۷۹﴾ و او کسی است که زنده می کند و می میراند، و رفت و آمد شب و روز از آن اوست، آیا نمی اندیشید ؟! ﴿۸۰﴾ (چنین نکردند) بلکه آنها (نیز) مثل آنچه پیشینیان گفته بودند، گفتند . ﴿۸۱﴾ گفتند : « آیا هنگامی که مردیم و خاک و استخوانها (ی پوسیده) شدیم، آیا (دوباره) برانگیخته می شویم، ﴿۸۲﴾ به راستی این وعده به ما و نیاکان ما از قبل داده شده، این (چیزی) جز افسانه های پیشینیان نیست». ﴿۸۳﴾ (ای پیامبر!) بگو: «اگر می دانید، زمین و هرکه در آن است از آنِ کیست ؟! ». ﴿۸٤﴾ به زودی خواهند گفت :«(همه) از آن خداست» بگو: «آیا پند نمی گیرید؟!». ﴿۸۵﴾ بگو: «چه کسی پروردگار آسمانهای هفتگانه، و پروردگار عرش عظیم است ؟!» ﴿۸٦﴾ خواهند گفت: «(همه) از آنِ الله است» بگو: «آیا (از خدا) نمی ترسید ؟!». ﴿۸۷﴾ بگو: «اگر می دانید، چه کسی فرمانروایی همه ی موجودات در دست دارد، و او پناه می دهد، و کسی در برابر او پناه داده نمی شود ؟! ﴿۸۸﴾ خواهند گفت: «ازآن خداست» بگو: «پس چگونه جادو می شوید ؟!» ﴿۸۹﴾

بَلۡ أَتَيۡنَٰهُم بِٱلۡحَقِّ وَإِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا ٱتَّخَذَ
ٱللَّهُ مِن وَلَدٖ وَمَا كَانَ مَعَهُۥ مِنۡ إِلَٰهٍۚ إِذٗا لَّذَهَبَ
كُلُّ إِلَٰهِۭ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٖۚ
سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَٰلِمِ ٱلۡغَيۡبِ
وَٱلشَّهَٰدَةِ فَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُل رَّبِّ
إِمَّا تُرِيَنِّي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجۡعَلۡنِي
فِي ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَىٰٓ أَن نُّرِيَكَ مَا
نَعِدُهُمۡ لَقَٰدِرُونَ ﴿٩٥﴾ ٱدۡفَعۡ بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ
ٱلسَّيِّئَةَۚ نَحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾ وَقُل رَّبِّ
أَعُوذُ بِكَ مِنۡ هَمَزَٰتِ ٱلشَّيَٰطِينِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ
رَبِّ أَن يَحۡضُرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَ أَحَدَهُمُ
ٱلۡمَوۡتُ قَالَ رَبِّ ٱرۡجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّيٓ أَعۡمَلُ صَٰلِحٗا
فِيمَا تَرَكۡتُۚ كَلَّآۚ إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَآئِلُهَاۖ وَمِن وَرَآئِهِم
بَرۡزَخٌ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَلَآ
أَنسَابَ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ وَلَا يَتَسَآءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَن
ثَقُلَتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٠٢﴾
وَمَنۡ خَفَّتۡ مَوَٰزِينُهُۥ فَأُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ
أَنفُسَهُمۡ فِي جَهَنَّمَ خَٰلِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلۡفَحُ وُجُوهَهُمُ
ٱلنَّارُ وَهُمۡ فِيهَا كَٰلِحُونَ ﴿١٠٤﴾

(چنین نیست) بلکه حق را برای آنها آوردیم، و بی گمان آنان دروغگو هستند. ﴿۹۰﴾ خداوند هر گز فرزندی بر نگزیده است، و هیچ معبود (دیگری) با او نیست، (اگر چنین بود) آنگاه هر معبودی آنچه را که آفریده بود؛ می برد، و مسلماً بعضی بر بعضی دیگر برتری می جستند، خداوند منزه (و پاک) است از آنچه آنها توصیف می کنند. ﴿۹۱﴾ دانای نهان و آشکار است، پس برتر است از آنچه شریک او می سازند. ﴿۹۲﴾ (ای پیامبر!) بگو: «پروردگارا ! اگر آنچه را که به آنها وعده داده می شود، به من نشان دهی . ﴿۹۳﴾ پروردگارا ! پس مرا در (زمره ی) قوم ستمگران قرار مده ». ﴿۹٤﴾ و یقیناً ما تواناییم که آنچه را به آنها وعده می دهیم؛ به تو نشان دهیم . ﴿۹۵﴾ بدی را به روشی که آن بهتر است، دفع کن، ما به آنچه توصیف می کنند؛ داناتریم. ﴿۹٦﴾ و بگو: «پروردگارا ! من از وسوسه های شیطان به تو پناه می برم، ﴿۹۷﴾ و پروردگارا ! از اینکه آنان نزد من حاضر شوند، به تو پناه می برم » . ﴿۹۸﴾ (کافران پیوسته به راه و روش خود ادامه می دهند) تا زمانی که مرگ یکی از آنها فرا رسد، گوید: «پروردگارا ! مرا (به دنیا) باز گردان ، ﴿۹۹﴾ باشد که در آنچه (در دنیا) ترک (و کوتاهی) کرده ام، کار شایسته ای انجام دهم». هرگز چنین نیست، بی گمان این سخنی است که او به زبان می گوید، (و به فرض محال اگر باز گردد، به کارهای گذشته اش ادامه می دهد) و پشت سر آنها برزخی است تا روزی که برانگیخته شوند. ﴿۱۰۰﴾ پس هنگامی که در صور دمیده شود، در آن روز هیچ گونه پیوندهای خویشاوندی در میان آنها نخواهد بود، و از (حال) یکدیگر نپرسند. ﴿۱۰۱﴾ و کسانی که (کفه ی) ترازوی (اعمال) شان سنگین شود، پس آنانند که رستگار هستند. ﴿۱۰۲﴾ و کسانی که (کفه ی) ترازوی (اعمال) شان سبک باشد، پس آنها کسانی هستند که (وجود خود را از دست داده و) به خود زیان رسانده اند و در جهنم جاودانه خواهند ماند. ﴿۱۰۳﴾ (شعله های) آتش چهره هایشان را می سوزاند، و آنها درآن ترشرو (و عبوس) هستند. ﴿۱۰٤﴾

أَلَمۡ تَكُنۡ ءَايَٰتِي تُتۡلَىٰ عَلَيۡكُمۡ فَكُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُواْ رَبَّنَا غَلَبَتۡ عَلَيۡنَا شِقۡوَتُنَا وَكُنَّا قَوۡمٗا ضَآلِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَآ أَخۡرِجۡنَا مِنۡهَا فَإِنۡ عُدۡنَا فَإِنَّا ظَٰلِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ ٱخۡسَـُٔواْ فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٨﴾ إِنَّهُۥ كَانَ فَرِيقٞ مِّنۡ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَآ ءَامَنَّا فَٱغۡفِرۡ لَنَا وَٱرۡحَمۡنَا وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَٱتَّخَذۡتُمُوهُمۡ سِخۡرِيًّا حَتَّىٰٓ أَنسَوۡكُمۡ ذِكۡرِي وَكُنتُم مِّنۡهُمۡ تَضۡحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيۡتُهُمُ ٱلۡيَوۡمَ بِمَا صَبَرُوٓاْ أَنَّهُمۡ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿١١١﴾ قَٰلَ كَمۡ لَبِثۡتُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُواْ لَبِثۡنَا يَوۡمًا أَوۡ بَعۡضَ يَوۡمٖ فَسۡـَٔلِ ٱلۡعَآدِّينَ ﴿١١٣﴾ قَٰلَ إِن لَّبِثۡتُمۡ إِلَّا قَلِيلٗاۖ لَّوۡ أَنَّكُمۡ كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿١١٤﴾ أَفَحَسِبۡتُمۡ أَنَّمَا خَلَقۡنَٰكُمۡ عَبَثٗا وَأَنَّكُمۡ إِلَيۡنَا لَا تُرۡجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلۡمَلِكُ ٱلۡحَقُّۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَن يَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ لَا بُرۡهَٰنَ لَهُۥ بِهِۦ فَإِنَّمَا حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُل رَّبِّ ٱغۡفِرۡ وَٱرۡحَمۡ وَأَنتَ خَيۡرُ ٱلرَّٰحِمِينَ ﴿١١٨﴾

(به آنها گفته می شود:) مگر آیات من بر شما خوانده نمی شد، پس شما آنها را تکذیب می کردید ؟! ﴿۱۰۵﴾ (در پاسخ) گویند: «پروردگارا ! بدبختی ما بر ما چیره شد، و ما قومی گمراه بودیم. ﴿۱۰۶﴾ پروردگارا ! ما را از این (جهنم) بیرون کن، پس اگر (به کفر و نافرمانی) باز گردیم، قطعاً ستمکار خواهیم بود ». ﴿۱۰۷﴾ (خداوند) می فرماید:«در آن گم شوید و با من سخن مگویید. ﴿۱۰۸﴾ بی گمان گروهی از بندگانم می گفتند: پروردگارا ! (ما) ایمان آوردیم، پس ما را ببخش و بر ما رحم کن، و تو بهترین رحم کنندگانی . ﴿۱۰۹﴾ پس شما آنها را به مسخره گرفتید؛ تا یاد مرا فراموش تان کردند، و شما به آنها می خندیدید! ﴿۱۱۰﴾ همانا من امروز آنها را بخاطر صبری که کرده اند پاداش دادم، قطعاً آنها کامیاب هستند». ﴿۱۱۱﴾ (خداوند) می فرماید: « (شمار) چند سال در زمین درنگ کردید؟!». ﴿۱۱۲﴾ گویند:« یک روز، یا قسمتی از یک روز درنگ کرده ایم، پس از حسابگران بپرس». ﴿۱۱۳﴾ می فرماید: «(آری) اگر می دانستید، شما جز مقدار اندکی (در دنیا) درنگ نکردید، ﴿۱۱۴﴾ آیا گمان کردید که ما شما را بیهوده آفریده ایم، و همانا شما به سوی ما باز گردانده نمی شوید ؟! ﴿۱۱۵﴾ پس بلند مرتبه (و برتر) است خداوند ی که فرمانروای حق است، هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، پروردگار عرش کریم است. ﴿۱۱۶﴾ و هر کس که با خداوند معبود دیگری را بخواند، مسلماً هیچ دلیلی بر (حقانیت) آن نخواهد داشت، جز این نیست که حسابش نزد پروردگارش خواهد بود، یقیناً کافران رستگار نمی شوند. ﴿۱۱۷﴾ و (ای پیامبر) بگو :« پروردگارا ! ببخش و رحم کن! و تو بهترین رحم کنندگانی ». ﴿۱۱۸﴾

سورة النور

بسم الله الرحمن الرحيم

سُورَةٌ أَنزَلْنَٰهَا وَفَرَضْنَٰهَا وَأَنزَلْنَا فِيهَآ ءَايَٰتٍۭ بَيِّنَٰتٍ لَّعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾ ٱلزَّانِيَةُ وَٱلزَّانِى فَٱجْلِدُوا۟ كُلَّ وَٰحِدٍ مِّنْهُمَا مِا۟ئَةَ جَلْدَةٍ ۖ وَلَا تَأْخُذْكُم بِهِمَا رَأْفَةٌ فِى دِينِ ٱللَّهِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ ۖ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٌ مِّنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ ٱلزَّانِى لَا يَنكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَٱلزَّانِيَةُ لَا يَنكِحُهَآ إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ ۚ وَحُرِّمَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ وَٱلَّذِينَ يَرْمُونَ ٱلْمُحْصَنَٰتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا۟ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَآءَ فَٱجْلِدُوهُمْ ثَمَٰنِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا۟ لَهُمْ شَهَٰدَةً أَبَدًا ۚ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٤﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا۟ مِنۢ بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ وَٱلَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَٰجَهُمْ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ شُهَدَآءُ إِلَّآ أَنفُسُهُمْ فَشَهَٰدَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَٰدَٰتٍۭ بِٱللَّهِ ۙ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٦﴾ وَٱلْخَٰمِسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ ٱللَّهِ عَلَيْهِ إِن كَانَ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٧﴾ وَيَدْرَؤُا۟ عَنْهَا ٱلْعَذَابَ أَن تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَٰدَٰتٍۭ بِٱللَّهِ ۙ إِنَّهُۥ لَمِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٨﴾ وَٱلْخَٰمِسَةَ أَنَّ غَضَبَ ٱللَّهِ عَلَيْهَآ إِن كَانَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

سورۀ نور

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(این) سوره ای است که آن را نازل کرده ایم، و (احکام) آن واجب نموده ایم، و در آن آیات روشنی نازل کرده ایم، شاید شما پند گیرید. ﴿۱﴾ هر یک از زن و مرد زنا کار را صد تازیانه بزنید، و اگر به خدا و روز آخرت ایمان دارید! نباید در (اجرای احکام) دین خدا نسبت به آن دو (زن و مرد) رأفت (و رحمت کاذب) داشته باشید، وباید گروهی از مؤمنان بر مجازاتشان (شاهد و) حاضر باشند. ﴿۲﴾ مرد زنا کار جز با زن زنا کار یا مشرک ازدواج نمی کند، و زن زنا کار را جز مرد زنا کار یا مشرک به ازدواج خود در نمی آورد، و این (امر) بر مؤمنان حرام شده است . ﴿۳﴾ و کسانی که زنان پاکدامن را (به زنا) متهم می کنند، سپس چهار شاهد نمی آورند، پس آنها را هشتاد تازیانه بزنید، و هرگز شهادتشان را نپذیرید، و اینانند که فاسق اند. ﴿٤﴾ مگر کسانی که بعد از آن توبه کردند، و (اعمال خود را) اصلاح (و جبران) نمودند، پس بی گمان خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٥﴾ و کسانی که همسران خود را (به زنا) متهم می کنند، و جز خودشان گواهانی ندارند، پس هر یک از آنها باید چهار مرتبه به نام خدا سوگند یاد کنند که او از راستگویان است. ﴿٦﴾ و پنجمین بار (چنین گوید :) که لعنت خدا بر او باد؛ اگر از دروغگویان باشد . ﴿۷﴾ و از آن (زن) کیفر (رجم) را دور می کند، (به) آن که چهار بار خدا را شاهد بگیرد (و سوگند یاد کند) که او (= شوهرش) از دروغگویان است. ﴿۸﴾ و بار پنجم (بگوید :) که خشم خداوند بر او باد؛ اگر (شوهرش) از راستگویان باشد. ﴿۹﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نمی بود، و اینکه خداوند توبه پذیر حکیم است (گرفتار عقوبت الهی می شدید). ﴿۱۰﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ جَآءُو بِٱلۡإِفۡكِ عُصۡبَةٞ مِّنكُمۡۚ لَا تَحۡسَبُوهُ
شَرّٗا لَّكُمۖ بَلۡ هُوَ خَيۡرٞ لَّكُمۚ لِكُلِّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُم مَّا
ٱكۡتَسَبَ مِنَ ٱلۡإِثۡمِۚ وَٱلَّذِي تَوَلَّىٰ كِبۡرَهُۥ مِنۡهُمۡ لَهُۥ
عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿١١﴾ لَّوۡلَآ إِذۡ سَمِعۡتُمُوهُ ظَنَّ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ
وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتُ بِأَنفُسِهِمۡ خَيۡرٗا وَقَالُواْ هَٰذَآ إِفۡكٞ مُّبِينٞ
﴿١٢﴾ لَّوۡلَا جَآءُو عَلَيۡهِ بِأَرۡبَعَةِ شُهَدَآءَۚ فَإِذۡ لَمۡ يَأۡتُواْ
بِٱلشُّهَدَآءِ فَأُوْلَٰٓئِكَ عِندَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ ﴿١٣﴾
وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ
لَمَسَّكُمۡ فِي مَآ أَفَضۡتُمۡ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ إِذۡ
تَلَقَّوۡنَهُۥ بِأَلۡسِنَتِكُمۡ وَتَقُولُونَ بِأَفۡوَاهِكُم مَّا لَيۡسَ لَكُم
بِهِۦ عِلۡمٞ وَتَحۡسَبُونَهُۥ هَيِّنٗا وَهُوَ عِندَ ٱللَّهِ عَظِيمٞ ﴿١٥﴾
وَلَوۡلَآ إِذۡ سَمِعۡتُمُوهُ قُلۡتُم مَّا يَكُونُ لَنَآ أَن نَّتَكَلَّمَ
بِهَٰذَا سُبۡحَٰنَكَ هَٰذَا بُهۡتَٰنٌ عَظِيمٞ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ ٱللَّهُ
أَن تَعُودُواْ لِمِثۡلِهِۦٓ أَبَدًا إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٧﴾
وَيُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلۡأٓيَٰتِۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾
إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحِبُّونَ أَن تَشِيعَ ٱلۡفَٰحِشَةُ فِي ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِۚ وَٱللَّهُ
يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ
عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ وَأَنَّ ٱللَّهَ رَءُوفٞ رَّحِيمٞ ﴿٢٠﴾

مسلماً کسانی که تهمت بزرگ (درباره ی ام المؤمنین عایشه) آوردند، گروهی از خود شما هستند، گمان نکنید که این (ماجرا) برای شما بد است، بلکه آن برای شما خیر است، برای هر کدام از آنها سهمی از گناه است که مرتکب شده است، و کسی از آنان که (بخش) بزرگی (و مهمی)از آن (تهمت) را به عهده داشته است، برای او عذاب عظیمی است. ﴿۱۱﴾ چرا هنگامی که این (تهمت) را شنیدید، مردان و زنان مؤمن نسبت به خود گمان خیر نبردند، و نگفتند: این تهمتی (بزرگ و) آشکار است. ﴿۱۲﴾ چرا چهار شاهد بر آن نیاوردند؟! پس چون گواهان را نیاوردند، آنان در نزد خدا دروغگویانند. ﴿۱۳﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او در دنیا و آخرت نبود، قطعاً در آنچه به آن پرداختید، عذاب (سخت و) بزرگی به شما می رسید. ﴿۱٤﴾ زمانی که آن (شایعه) را از زبان یکدیگر می گرفتید، و با دهان خود سخنی می گفتید که به آن علم (و یقین) نداشتید، و آن را سهل (و کوچک) می پنداشتید در حالی که آن نزد خدا بسیار بزرگ است . ﴿۱۵﴾ چرا هنگامی که آن را شنیدید؛ نگفتید : «ما حق نداریم که آن (سخن) را بر زبان آوریم، (خداوندا) تو منزهی! این بهتان بزرگی است ؟!». ﴿۱٦﴾ خداوند شما را اندرز می دهد که اگر مؤمن هستید؛ هرگز به چنین کاری باز نگردید . ﴿۱۷﴾ و خداوند آیات (خود) را برای شما بیان می کند، و خداوند دانای حکیم است. ﴿۱۸﴾ بی گمان کسانی که دوست دارند زشتیها در (میان) مؤمنان شایع شود، عذاب درد ناکی برای آنها در دنیا و آخرت است، و خداوند می داند وشما نمی دانید. ﴿۱۹﴾ و اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نمی بود، و اینکه خداوند روؤف مهربان است، (عقوبت سختی شما را در بر می گرفت). ﴿۲۰﴾

۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّبِعُواْ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ وَمَن يَتَّبِعۡ خُطُوَٰتِ ٱلشَّيۡطَٰنِ فَإِنَّهُۥ يَأۡمُرُ بِٱلۡفَحۡشَآءِ وَٱلۡمُنكَرِۚ وَلَوۡلَا فَضۡلُ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ وَرَحۡمَتُهُۥ مَا زَكَىٰ مِنكُم مِّنۡ أَحَدٍ أَبَدٗا وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُزَكِّي مَن يَشَآءُۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٞ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأۡتَلِ أُوْلُواْ ٱلۡفَضۡلِ مِنكُمۡ وَٱلسَّعَةِ أَن يُؤۡتُوٓاْ أُوْلِي ٱلۡقُرۡبَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينَ وَٱلۡمُهَٰجِرِينَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۖ وَلۡيَعۡفُواْ وَلۡيَصۡفَحُوٓاْۗ أَلَا تُحِبُّونَ أَن يَغۡفِرَ ٱللَّهُ لَكُمۡۗ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَرۡمُونَ ٱلۡمُحۡصَنَٰتِ ٱلۡغَٰفِلَٰتِ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ لُعِنُواْ فِي ٱلدُّنۡيَا وَٱلۡأٓخِرَةِ وَلَهُمۡ عَذَابٌ عَظِيمٞ ﴿٢٣﴾ يَوۡمَ تَشۡهَدُ عَلَيۡهِمۡ أَلۡسِنَتُهُمۡ وَأَيۡدِيهِمۡ وَأَرۡجُلُهُم بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٢٤﴾ يَوۡمَئِذٖ يُوَفِّيهِمُ ٱللَّهُ دِينَهُمُ ٱلۡحَقَّ وَيَعۡلَمُونَ أَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡحَقُّ ٱلۡمُبِينُ ﴿٢٥﴾ ٱلۡخَبِيثَٰتُ لِلۡخَبِيثِينَ وَٱلۡخَبِيثُونَ لِلۡخَبِيثَٰتِۖ وَٱلطَّيِّبَٰتُ لِلطَّيِّبِينَ وَٱلطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَٰتِۚ أُوْلَٰٓئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَۖ لَهُم مَّغۡفِرَةٞ وَرِزۡقٞ كَرِيمٞ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَدۡخُلُواْ بُيُوتًا غَيۡرَ بُيُوتِكُمۡ حَتَّىٰ تَسۡتَأۡنِسُواْ وَتُسَلِّمُواْ عَلَىٰٓ أَهۡلِهَاۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

ای کسانی که ایمان آوردید! از گامهای شیطان پیروی نکنید، و هرکس که از گامهای شیطان پیروی کند، پس بی گمان (گمراهش می کند، و) او(= شیطان) به فحشا و منکر فرمان می دهد، و اگر فضل خدا و رحمت او بر شما نمی بود، هرگز کسی از شما پاک نمی شد، و لیکن خداوند هر که را بخواهد پاک می کند، و خدا شنوای داناست . ﴿۲۱﴾ کسانی از میان شما که توانگر و (دارای) وسعت (زندگی) هستند، نباید سوگند بخورند بر آن که به خویشاوندان و مستمندان و مهاجران در راه خدا چیزی ندهند، آنها باید عفو کنند و چشم بپوشند، آیا دوست نمی دارید که خداوند شما را ببخشد؟! و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۲۲﴾ بی گمان کسانی که زنان پاکدامن بی خبر (از هرگونه بدکاری و) مؤمن را متهم (به زنا) می سازند، در دنیا و آخرت لعنت شده اند، و عذاب بزرگی برای آنهاست. ﴿۲۳﴾ روزی که زبانهایشان و دستهایشان و پاهایشان به آنچه می کردند بر علیه آنها گواهی می دهند. ﴿۲٤﴾ آن روز، خداوند جزای واقعی آنها را به تمام (و بی کم و کاست) می دهد، و خواهند دانست که خداوند همان حق آشکار است. ﴿۲۵﴾ زنان ناپاک از آن مردان نا پاکند، و مردان ناپاک (نیز) برای زنان ناپاک هستند، و زنان پاک از آن مردان پاک، و مردان پاک از آن زنان پاک اند. اینان از آنچه (مردم درباره شان) می گویند، مبّرا (و پاک) هستند، برای آنها آمرزش (الهی) و روزی ارزشمندی است. ﴿۲٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! وارد خانه هایی جز خانه های خود نشوید، تا اجازه بگیرید، و براهل آن (خانه) سلام کنید، این برای شما بهتر است، باشد که پند گیرید. ﴿۲۷﴾

فَإِن لَّمۡ تَجِدُواْ فِيهَآ أَحَدٗا فَلَا تَدۡخُلُوهَا حَتَّىٰ
يُؤۡذَنَ لَكُمۡۖ وَإِن قِيلَ لَكُمُ ٱرۡجِعُواْ فَٱرۡجِعُواْۖ هُوَ
أَزۡكَىٰ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعۡمَلُونَ عَلِيمٞ ٢٨ لَّيۡسَ
عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٌ أَن تَدۡخُلُواْ بُيُوتًا غَيۡرَ مَسۡكُونَةٖ فِيهَا
مَتَٰعٞ لَّكُمۡۚ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا تُبۡدُونَ وَمَا تَكۡتُمُونَ
٢٩ قُل لِّلۡمُؤۡمِنِينَ يَغُضُّواْ مِنۡ أَبۡصَٰرِهِمۡ
وَيَحۡفَظُواْ فُرُوجَهُمۡۚ ذَٰلِكَ أَزۡكَىٰ لَهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ
بِمَا يَصۡنَعُونَ ٣٠ وَقُل لِّلۡمُؤۡمِنَٰتِ يَغۡضُضۡنَ مِنۡ
أَبۡصَٰرِهِنَّ وَيَحۡفَظۡنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبۡدِينَ زِينَتَهُنَّ
إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنۡهَاۖ وَلۡيَضۡرِبۡنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّۖ
وَلَا يُبۡدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوۡ
ءَابَآئِهِنَّ أَوۡ ءَابَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوۡ أَبۡنَآئِهِنَّ أَوۡ
أَبۡنَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوۡ إِخۡوَٰنِهِنَّ أَوۡ بَنِيٓ إِخۡوَٰنِهِنَّ أَوۡ
بَنِيٓ أَخَوَٰتِهِنَّ أَوۡ نِسَآئِهِنَّ أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُنَّ أَوِ
ٱلتَّٰبِعِينَ غَيۡرِ أُوْلِي ٱلۡإِرۡبَةِ مِنَ ٱلرِّجَالِ أَوِ ٱلطِّفۡلِ
ٱلَّذِينَ لَمۡ يَظۡهَرُواْ عَلَىٰ عَوۡرَٰتِ ٱلنِّسَآءِۖ وَلَا
يَضۡرِبۡنَ بِأَرۡجُلِهِنَّ لِيُعۡلَمَ مَا يُخۡفِينَ مِن زِينَتِهِنَّۚ
وَتُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ لَعَلَّكُمۡ
تُفۡلِحُونَ ٣١

پس اگر کسی در آن (خانه) نیافتید، وارد نشوید، تا به شما اجازه داده شود، و اگر به شما گفته شد :« باز گردید» پس باز گردید، که آن برای شما پاکیزه تر است، و خداوند به آنچه انجام می دهید؛ داناست. ﴿۲۸﴾ و برشما گناهی نیست که وارد خانه هایی غیر مسکونی بشوید، که در آن متاعی دارید، و خداوند می داند آنچه را آشکار می سازید و آنچه را پنهان می کنید. ﴿۲۹﴾ (ای پیامبر!) به مردان مؤمن بگو چشمهای خود را (از نگاه به نا محرم) فرو گیرند، و شرمگاهشان را حفظ کنند، این (کار) برای آنها پاکیزه تر است، بی گمان خداوند به آنچه انجام می دهند؛ آگاه است. ﴿۳۰﴾ و به زنان مؤمن بگو چشمهای خود را (از نگاه به نامحرم) فرو گیرند، و شرمگاهشان را حفظ کنند، و زینت خود را آشکار نکنند؛ جز آنچه از آن که (طبعاً خودش) نمایان است، و باید (اطراف) مقنعه های خود را بر گریبانهایشان بیفکنند (تا گردن و سینه با آن پوشیده گردد) و زینت خود را آشکار نسازند؛ مگر برای شوهرانشان، یا پدرانشان، یا پدر شوهرانشان، یا پسرانشان یا پسران شوهرانشان، یا برادرانشان یا پسران برادرانشان، یا پسران خواهرانشان یا زنان (هم کیش) شان یا بردگانشان یا مردان (سفیه) خدمتکاری که رغبتی (به زنان) ندارند، یا کودکانی که بر شرمگاه زنان آگاهی نیافته اند، و (زنان) نباید (هنگام راه رفتن) پاهای خود را (به زمین) بکوبند، تا آنچه از زینت شان را که پنهان کرده اند، دانسته شود، و ای مؤمنان ! همگی به سوی خدا توبه کنید، تا رستگار شوید. ﴿۳۱﴾

وَأَنكِحُواْ ٱلۡأَيَـٰمَىٰ مِنكُمۡ وَٱلصَّـٰلِحِينَ مِنۡ عِبَادِكُمۡ
وَإِمَآئِكُمۡۚ إِن يَكُونُواْ فُقَرَآءَ يُغۡنِهِمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۗ
وَٱللَّهُ وَٰسِعٌ عَلِيمٞ ﴿٣٢﴾ وَلۡيَسۡتَعۡفِفِ ٱلَّذِينَ لَا يَجِدُونَ
نِكَاحًا حَتَّىٰ يُغۡنِيَهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضۡلِهِۦۗ وَٱلَّذِينَ يَبۡتَغُونَ
ٱلۡكِتَـٰبَ مِمَّا مَلَكَتۡ أَيۡمَـٰنُكُمۡ فَكَاتِبُوهُمۡ إِنۡ عَلِمۡتُمۡ
فِيهِمۡ خَيۡرٗاۖ وَءَاتُوهُم مِّن مَّالِ ٱللَّهِ ٱلَّذِيٓ ءَاتَىٰكُمۡۚ وَلَا
تُكۡرِهُواْ فَتَيَـٰتِكُمۡ عَلَى ٱلۡبِغَآءِ إِنۡ أَرَدۡنَ تَحَصُّنٗا
لِّتَبۡتَغُواْ عَرَضَ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَاۚ وَمَن يُكۡرِههُّنَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ
مِنۢ بَعۡدِ إِكۡرَٰهِهِنَّ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدۡ أَنزَلۡنَآ
إِلَيۡكُمۡ ءَايَـٰتٖ مُّبَيِّنَـٰتٖ وَمَثَلٗا مِّنَ ٱلَّذِينَ خَلَوۡاْ مِن
قَبۡلِكُمۡ وَمَوۡعِظَةٗ لِّلۡمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ ۞ ٱللَّهُ نُورُ
ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ مَثَلُ نُورِهِۦ كَمِشۡكَوٰةٖ فِيهَا
مِصۡبَاحٌۖ ٱلۡمِصۡبَاحُ فِي زُجَاجَةٍۖ ٱلزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا
كَوۡكَبٞ دُرِّيّٞ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٖ مُّبَـٰرَكَةٖ زَيۡتُونَةٖ لَّا
شَرۡقِيَّةٖ وَلَا غَرۡبِيَّةٖ يَكَادُ زَيۡتُهَا يُضِيٓءُ وَلَوۡ لَمۡ تَمۡسَسۡهُ
نَارٞۚ نُّورٌ عَلَىٰ نُورٖۗ يَهۡدِي ٱللَّهُ لِنُورِهِۦ مَن يَشَآءُۚ
وَيَضۡرِبُ ٱللَّهُ ٱلۡأَمۡثَـٰلَ لِلنَّاسِۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ
﴿٣٥﴾ فِي بُيُوتٍ أَذِنَ ٱللَّهُ أَن تُرۡفَعَ وَيُذۡكَرَ فِيهَا
ٱسۡمُهُۥ يُسَبِّحُ لَهُۥ فِيهَا بِٱلۡغُدُوِّ وَٱلۡأٓصَالِ ﴿٣٦﴾

مردان وزنان مجرد (و بی همسر) خود را همسر دهید، و (نیز) غلامان و کنیزانتان که شایسته (و نیکوکار) هستند، (همسر دهید) اگر فقیر باشند، خداوند از فضل (و کرم) خویش آنها را بی نیاز می کند، و خداوند گشایش دهنده ی آگاه است. ﴿۳۲﴾ و کسانی که (اسباب و امکانات) ازدواج نمی یابند، باید پاکدامنی پیشه کنند؛ تا خداوند آنان را از فضل خود بی نیاز گرداند، و کسانی از بردگانتان که خواستار مکاتبه (= باز خریدن خویش) هستند، پس با آنها قرار داد ببندید، اگر خیر و صلاح در آنها احساس می کنید، و چیزی از مال خدا را که به شما داده است؛ به آنها بدهید، و کنیزان خود را که می خواهند پاکدامنی کنند، برای بدست آوردن متاع ناچیز زندگانی دنیا به زنا وادار نکنید، و کسی که آنها را (بر این کار) مجبور کند، پس بی گمان خداوند بعد از اجبار آنها (برای آنان) آمرزنده ی مهربان است . ﴿۳۳﴾ و به راستی ما بر شما آیاتی روشن نازل کردیم، و مثلی از (حال) کسانی که پیش از شما گذشتند، و اندرزی برای پرهیزگاران. ﴿۳٤﴾ الله نور آسمانها وز مین است، مَثل نور او همانند چراغدانی است که در آن چراغی (افروخته) باشد، که آن چراغ در (میان) شیشه ای است، آن شیشه گویی ستاره ای درخشان است، این چراغ با (روغن) درخت پر برکت زیتون افروخته می شود، که نه شرقی است و نه غربی، نزدیک است که روغنش بدون تماس با آتش شعله ور شود، نوری است افزون بر نور، و خداوند هر کس را بخواهد به نور خود هدایت می کند، و خداوند برای مردم مثلها می زند، و خداوند به هرچیزی آگاه است. ﴿۳۵﴾ (این چراغ پر نور) در خانه های است که خداوند اجازه داده است که بلند شود، و نامش در آنها برده شود، (و) صبح وشام در آنها تسبیح او گویند. ﴿۳٦﴾

رِجَالٌ لَّا تُلْهِيهِمْ تِجَٰرَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَن ذِكْرِ ٱللَّهِ وَإِقَامِ
ٱلصَّلَوٰةِ وَإِيتَآءِ ٱلزَّكَوٰةِ ۙ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ
ٱلْقُلُوبُ وَٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهُمُ ٱللَّهُ أَحْسَنَ مَا
عَمِلُوا۟ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَآءُ
بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَعْمَٰلُهُمْ
كَسَرَابٍۭ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ ٱلظَّمْـَٔانُ مَآءً حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَهُۥ
لَمْ يَجِدْهُ شَيْـًٔا وَوَجَدَ ٱللَّهَ عِندَهُۥ فَوَفَّىٰهُ حِسَابَهُۥ ۗ
وَٱللَّهُ سَرِيعُ ٱلْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ أَوْ كَظُلُمَٰتٍ فِى بَحْرٍ لُّجِّىٍّ
يَغْشَىٰهُ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِۦ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِۦ سَحَابٌ ۚ
ظُلُمَٰتٌۢ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَآ أَخْرَجَ يَدَهُۥ لَمْ يَكَدْ
يَرَىٰهَا ۗ وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ ٱللَّهُ لَهُۥ نُورًا فَمَا لَهُۥ مِن نُّورٍ
﴿٤٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ وَٱلطَّيْرُ صَٰٓفَّٰتٍ ۖ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُۥ
وَتَسْبِيحَهُۥ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ أَلَمْ تَرَ
أَنَّ ٱللَّهَ يُزْجِى سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُۥ ثُمَّ يَجْعَلُهُۥ رُكَامًا
فَتَرَى ٱلْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَٰلِهِۦ وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ
مِن جِبَالٍ فِيهَا مِنۢ بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ
وَيَصْرِفُهُۥ عَن مَّن يَشَآءُ ۖ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِۦ يَذْهَبُ
بِٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٤٣﴾

مردانی که هیچ تجارت و خرید و فروشی آنها را از یاد خدا و بر پاداشتن نماز و ادای زکات غافل نمی کند، (آنها) از روزی می ترسند که در آن دلها و چشمها دگرگون (و بی تاب) می شود. ﴿۳۷﴾ تا خداوند بهتر از آنچه انجام داده اند به آنها پاداش دهد، و از فضل خود بر پاداش آنها بیفزاید، و خداوند هر کس را که بخواهد بی حساب روزی می دهد. ﴿۳۸﴾ و کسانی که کافر شدند؛ اعمالشان همچون سرابی است در بیابانی، که (انسان) تشنه (از دور) آن را آب می پندارد، تا آنکه به آن نزدیک شود، چیزی نمی یابد، و خدا را نزد خود یابد که حساب او را کامل بدهد، و خداوند زود شمار است. ﴿۳۹﴾ یا (اعمالشان) همچون تاریکیهایی در دریای پهناور که موج آن را پوشانده، و بر فراز آن موج دیگری است، (و) بر فرازآن ابری (تاریک) است،تاریکیهایی است یکی بر فراز دیگری، (آن گونه که) هرگاه دست خود را بیرون آورد، ممکن نیست آن را ببیند، و کسی را که خدا نوری برای او قرار نداده است، پس (هیچ) نوری برای او نیست. ﴿۴۰﴾ آیا ندیدی که همه ی آنان که در آسمانها و زمین هستند، و پرندگان بال گسترده خدا را تسبیح می گویند. (خداوند) نماز و تسبیح هریک از آنها را می داند، و خداوند به آنچه انجام می دهند؛ داناست. ﴿۴۱﴾ و فرمانروایی آسمانها و زمین از آنِ خداست، و بازگشت (همه) به سوی خداست. ﴿۴۲﴾ آیا ندیدی که خداوند ابرهایی را به آرامی می راند، سپس بین آنها پیوند می دهد، آنگاه آن را متراکم می کند، پس قطره (باران) را می بینی که از میان آن بیرون می شود، و از آسمان، از کوههای که در آنجاست، دانه های تگرگ نازل می کند، پس آن را به هر کس که بخواهد می رساند، و آن را از هرکس که بخواهد باز می دارد، نزدیک است درخشندگی برق آن (نور) چشمها را (از بین) ببرد. ﴿۴۳﴾

يُقَلِّبُ ٱللَّهُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبۡرَةٗ لِّأُوْلِي
ٱلۡأَبۡصَٰرِ ﴿٤٤﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَآبَّةٖ مِّن مَّآءٖۖ فَمِنۡهُم
مَّن يَمۡشِي عَلَىٰ بَطۡنِهِۦ وَمِنۡهُم مَّن يَمۡشِي عَلَىٰ
رِجۡلَيۡنِ وَمِنۡهُم مَّن يَمۡشِي عَلَىٰٓ أَرۡبَعٖۚ يَخۡلُقُ ٱللَّهُ مَا
يَشَآءُۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٤٥﴾ لَّقَدۡ
أَنزَلۡنَآ ءَايَٰتٖ مُّبَيِّنَٰتٖۚ وَٱللَّهُ يَهۡدِي مَن يَشَآءُ إِلَىٰ
صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ
وَبِٱلرَّسُولِ وَأَطَعۡنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٞ مِّنۡهُم مِّنۢ بَعۡدِ
ذَٰلِكَۚ وَمَآ أُوْلَٰٓئِكَ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا دُعُوٓاْ إِلَى
ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَهُمۡ إِذَا فَرِيقٞ مِّنۡهُم
مُّعۡرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن يَكُن لَّهُمُ ٱلۡحَقُّ يَأۡتُوٓاْ إِلَيۡهِ
مُذۡعِنِينَ ﴿٤٩﴾ أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمِ ٱرۡتَابُوٓاْ أَمۡ
يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ وَرَسُولُهُۥۚ بَلۡ
أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّمَا كَانَ قَوۡلَ
ٱلۡمُؤۡمِنِينَ إِذَا دُعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَهُمۡ
أَن يَقُولُواْ سَمِعۡنَا وَأَطَعۡنَاۚ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ
﴿٥١﴾ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَخۡشَ ٱللَّهَ وَيَتَّقۡهِ
فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡفَآئِزُونَ ﴿٥٢﴾ ۞ وَأَقۡسَمُواْ بِٱللَّهِ جَهۡدَ
أَيۡمَٰنِهِمۡ لَئِنۡ أَمَرۡتَهُمۡ لَيَخۡرُجُنَّۖ قُل لَّا تُقۡسِمُواْۖ
طَاعَةٞ مَّعۡرُوفَةٌۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿٥٣﴾

خداوند شب وروز را دگرگون می سازد، بی گمان در این (امر) برای دیده وران عبرتی است. ﴿٤٤﴾ و خداوند هر جنبنده ای را از آب آفرید، پس برخی از آنها بر شکم خود راه می روند، و برخی بر دو پا را می روند، و برخی از آنها بر چهار (پا) راه می روند، خداوند هر چه را بخواهد می آفریند، بی گمان خداوند بر همه چیز تواناست . ﴿٤٥﴾ به راستی (ما) آیات روشنگری نازل کردیم، و خداوند هر کس را که بخواهد به راه راست هدایت می کند. ﴿٤٦﴾ و (منافقان) می گویند: « به خدا و به پیامبر (او) ایمان آوردیم، و اطاعت کردیم» سپس گروهی از آنها بعد از این (ادعا) روی گردان می شوند، و اینان (در حقیقت) مؤمن نیستند. ﴿٤٧﴾ و هنگامی که به سوی خدا و پیامبرش فرا خوانده شوند تا در میانشان داوری کند، ناگهان گروهی از آنها اعراض می کنند. ﴿٤٨﴾ و اگر حق با آنها باشد، گردن نهاده (با سرعت) به سوی اومی آیند. ﴿٤٩﴾ آیا در دلهایشان بیماری است ؟ یا تردید و شک دارند؟ یا می ترسند خدا و پیامبرش بر آنها ستم کنند ؟! (نه) بلکه آنها خودشان ستمگرند. ﴿٥٠﴾ سخن مؤمنان هنگامی که به سوی خدا و پیامبرش خوانده شوند تا میان آنها داوری کند، فقط این است که می گویند :« شنیدیم و اطاعت کردیم» و اینان همان رستگارانند. ﴿٥١﴾ و کسی که خدا و پیامبرش را اطاعت کند، و از خدا بترسد، و از (مخالفت فرمان) او بپرهیزد، پس اینانند که کامیاب (واقعی) هستند. ﴿٥٢﴾ (منافقان) با (نهایت تاکید و) سخت ترین سوگندهای شان، به خدا سوگند یاد کردند که اگر به آنها فرمان دهی (برای جهاد) بیرون می روند، (ای پیامبر ! به آنها) بگو : «سوگند یاد نکنید، طاعت پسندیده (و خالصانه مطلوب) است، بی گمان خداوند به آنچه انجام می دهید؛ آگاه است». ﴿٥٣﴾

قُلْ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا۟
فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُم مَّا حُمِّلْتُمْ ۖ وَإِن
تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا۟ ۚ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ
ٱلْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ
وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ
كَمَا ٱسْتَخْلَفَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ
دِينَهُمُ ٱلَّذِى ٱرْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّنۢ بَعْدِ
خَوْفِهِمْ أَمْنًا ۚ يَعْبُدُونَنِى لَا يُشْرِكُونَ بِى شَيْـًٔا ۚ
وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٥٥﴾
وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ
لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
مُعْجِزِينَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ وَمَأْوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ ۖ وَلَبِئْسَ
ٱلْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لِيَسْتَـْٔذِنكُمُ
ٱلَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ وَٱلَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا۟ ٱلْحُلُمَ
مِنكُمْ ثَلَٰثَ مَرَّٰتٍ ۚ مِّن قَبْلِ صَلَوٰةِ ٱلْفَجْرِ وَحِينَ
تَضَعُونَ ثِيَابَكُم مِّنَ ٱلظَّهِيرَةِ وَمِنۢ بَعْدِ صَلَوٰةِ
ٱلْعِشَآءِ ۚ ثَلَٰثُ عَوْرَٰتٍ لَّكُمْ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا
عَلَيْهِمْ جُنَاحٌۢ بَعْدَهُنَّ ۚ طَوَّٰفُونَ عَلَيْكُم
بَعْضُكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ
ٱلْءَايَٰتِ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

(ای پیامبر!) بگو :« خدا را اطاعت کنید، و از پیامبر اطاعت کنید، پس اگر سر پیچی کردید، بر او (= پیامبر) است آنچه که به آن مکلّف شده است، و بر شماست آنچه که بر شما تکلیف کرده اند، و اگر از او اطاعت کنید ؛هدایت خواهید شد، و بر (عهده ی) پیامبر (چیزی) جز ابلاغ آشکار نیست». ﴿٥٤﴾ خداوند به کسانی از شما که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند؛ وعده داده است که قطعاً آنها را در زمین جانشین (و حکمران) خواهد کرد، همان گونه که کسانی را که پیش از آنها بودند جانشین (وحکمران) ساخت ، و دینشان را که برای آنها پسندیده است برای آنها استوار (و پا برجا) سازد، و یقیناً (خوف و) ترسشان را به آرامش و امنیت مبدل می کند، تنها مرا پرستش می کنند و چیزی را با من شریک نمی سازند، و کسانی که بعد از این کافر شوند، اینانند که فاسقند . ﴿٥٥﴾ و نماز را بر پا دارید وز کات را بدهید، و پیامبر (خدا) را اطاعت کنید، تا شما مورد رحمت قرار گیرید. ﴿٥٦﴾ گمان مبر کسانی که کافر شدند؛ می توانند ما را در زمین به ستوه آورند (و از عقوبت ما فرار کنند) جایگاهشان آتش است، و چه بد بازگشتگاهی است. ﴿٥٧﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید ! باید بردگان شما، و کسانی از (کودکان) شما که به حد بلوغ نرسیده اند، در سه وقت از شما اجازه بگیرند: پیش از نماز صبح، و نیمروز هنگامی که لباسهایتان را بیرون می آورید، و بعد از نماز عشا،(این) سه (وقت) وقت عورت (و خلوت) برای شما است. بعد از این (سه وقت) بر شما و بر آنها هیچ گناهی نیست (که بدون اجازه وارد شوند). آنها بر اطراف (و پیرامون) شما در رفت آمدند (و) بعضی بر بعضی دیگر (وارد می شوید). این گونه خداوند آیات (خود) را برای شما بیان می کند، و خداوند دانای حکیم است. ﴿٥٨﴾

وَإِذَا بَلَغَ ٱلْأَطْفَٰلُ مِنكُمُ ٱلْحُلُمَ فَلْيَسْتَـْٔذِنُوا۟ كَمَا ٱسْتَـْٔذَنَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمْ ءَايَٰتِهِۦ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَٱلْقَوَٰعِدُ مِنَ ٱلنِّسَآءِ ٱلَّٰتِى لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَن يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَٰتٍۭ بِزِينَةٍ ۖ وَأَن يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَّهُنَّ ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَّيْسَ عَلَى ٱلْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمْ أَن تَأْكُلُوا۟ مِنۢ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ ءَابَآئِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَٰنِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَٰمِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّٰتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَٰلِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَٰلَٰتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكْتُم مَّفَاتِحَهُۥٓ أَوْ صَدِيقِكُمْ ۚ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَن تَأْكُلُوا۟ جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا ۚ فَإِذَا دَخَلْتُم بُيُوتًا فَسَلِّمُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ مُبَٰرَكَةً طَيِّبَةً ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

و هنگامی که کودکان شما به سن بلوغ رسیدند؛ باید اجازه بگیرند، همانند کسانی که پیش از آنها بودند، اجازه می گرفتند، این گونه خداوند آیاتش را برای شما بیان می کند و خداوند دانای حکیم است . ﴿۵۹﴾ و (پیر) زنان (یائسه) از کار افتاده ای که امید ازدواج ندارند، بر آنها گناهی نیست که لباسهای (رویین) خود را بگذارند، در صورتی که زینت (و زیبایی خود) را آشکار نکنند، و اگر خوداری کنند (و خود را بپوشانند) برای آنها بهتر است، و خداوند شنوای داناست . ﴿۶۰﴾ بر نابینا گناهی نیست، و بر (افراد) لنگ گناهی نیست، و بر بیمار (نیز) گناهی نیست، و (همچنین) بر خود شما گناهی نیست؛ در آن که از خانه های خود، یا خانه های پدرانتان یا خانه های مادرانتان یا خانه های برادرانتان یا خانه های خواهرانتان یا خانه های عموهایتان یا خانه های عمّه هایتان یا خانه های دائی هایتان یا خانه های خاله هایتان، یا خانه ای که کلیدش در اختیار شماست، یا (خانه های) دوستانتان (چیزی) بخورید، بر شما گناهی نیست که دسته جمعی یا جداگانه (غذا) بخورید، پس هنگامی که به خانه ها وارد شدید بر خویشتن سلام کنید که تحیتی مبارک (و) پاکیزه از سوی خداوند (مقرر)است، این گونه خداوند آیات (خود) را برای شما روشن می کند، باشد که شما خرد ورزید. ﴿۶۱﴾

إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَإِذَا كَانُواْ مَعَهُۥ عَلَىٰٓ أَمۡرٖ جَامِعٖ لَّمۡ يَذۡهَبُواْ حَتَّىٰ يَسۡتَـٔۡذِنُوهُۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسۡتَـٔۡذِنُونَكَ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦۚ فَإِذَا ٱسۡتَـٔۡذَنُوكَ لِبَعۡضِ شَأۡنِهِمۡ فَأۡذَن لِّمَن شِئۡتَ مِنۡهُمۡ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لَهُمُ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿٦٢﴾ لَّا تَجۡعَلُواْ دُعَآءَ ٱلرَّسُولِ بَيۡنَكُمۡ كَدُعَآءِ بَعۡضِكُم بَعۡضٗاۚ قَدۡ يَعۡلَمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنكُمۡ لِوَاذٗاۚ فَلۡيَحۡذَرِ ٱلَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنۡ أَمۡرِهِۦٓ أَن تُصِيبَهُمۡ فِتۡنَةٌ أَوۡ يُصِيبَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ أَلَآ إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ قَدۡ يَعۡلَمُ مَآ أَنتُمۡ عَلَيۡهِ وَيَوۡمَ يُرۡجَعُونَ إِلَيۡهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُواْۗ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمُۢ ﴿٦٤﴾

مؤمنان (واقعی) کسانی هستند که به خدا و پیامبرش ایمان آورده اند و هنگامی که در کار همگانی با اوباشند (به جایی) نمی روند تا از او اجازه بگیرند، بی گمان کسانی که از تو اجازه می گیرند، آنها کسانی اند که به خدا و پیامبرش ایمان آورده اند، پس اگر برای بعضی کارهای (مهم) خود از تو اجازه بخواهند، به هرکس از آنها که می خواهی اجازه بده، و برای شان از خداوند آمرزش بخواه، یقیناً خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٦٢﴾ صدا زدن پیامبر (خدا) را در میان خود همچون صدا زدن یکدیگر قرار ندهید، یقیناً خداوند کسانی از شما را که پشت سر دیگران پنهان می شوند، و یکی بعد از دیگری فرار می کنند می داند، پس کسانی که با فرمان او مخالفت می کنند ؛ باید بترسند از این که فتنه ای گریبان آنها را بگیرد، یا عذابی دردناک به آنها برسد! ﴿٦٣﴾ آگاه باشید، بی گمان آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، و یقیناً او آنچه را که شما بر آن هستید؛ می داند، و روزی که به سوی او باز گردانده می شوند، آنها را به آنچه انجام داده اند؛ آگاه می سازد، و خداوند به هر چیزی داناست. ﴿٦٤﴾

سورة الفرقان

بسم الله الرحمن الرحيم

تَبَارَكَ ٱلَّذِي نَزَّلَ ٱلۡفُرۡقَانَ عَلَىٰ عَبۡدِهِۦ لِيَكُونَ لِلۡعَٰلَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾ ٱلَّذِي لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَلَمۡ يَتَّخِذۡ وَلَدٗا وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ شَرِيكٞ فِي ٱلۡمُلۡكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيۡءٖ فَقَدَّرَهُۥ تَقۡدِيرٗا ﴿٢﴾

سورۀ فرقان

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

پر برکت وبزرگوار است کسی که فرقان (= قرآن) را بربنده اش نازل کرد؛ تا بیم دهنده ی جهانیان باشد. ﴿١﴾ (همان) کسی که فرمانروایی آسمانها وزمین از آن اوست، و فرزندی (برای خود) بر نگزیده است، و در فرمانروایی هیچ شریکی ندارد، و همه چیز را آفرید، پس اندازه هر چیز چنان که می باید؛ معین کرده است. ﴿٢﴾

وَٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّا يَخۡلُقُونَ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ وَلَا يَمۡلِكُونَ لِأَنفُسِهِمۡ ضَرّٗا وَلَا نَفۡعٗا وَلَا يَمۡلِكُونَ مَوۡتٗا وَلَا حَيَوٰةٗ وَلَا نُشُورٗا ﴿٣﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّآ إِفۡكٌ ٱفۡتَرَىٰهُ وَأَعَانَهُۥ عَلَيۡهِ قَوۡمٌ ءَاخَرُونَۖ فَقَدۡ جَآءُو ظُلۡمٗا وَزُورٗا ﴿٤﴾ وَقَالُوٓاْ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ٱكۡتَتَبَهَا فَهِيَ تُمۡلَىٰ عَلَيۡهِ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلٗا ﴿٥﴾ قُلۡ أَنزَلَهُ ٱلَّذِي يَعۡلَمُ ٱلسِّرَّ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّهُۥ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿٦﴾ وَقَالُواْ مَالِ هَٰذَا ٱلرَّسُولِ يَأۡكُلُ ٱلطَّعَامَ وَيَمۡشِي فِي ٱلۡأَسۡوَاقِ لَوۡلَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مَلَكٞ فَيَكُونَ مَعَهُۥ نَذِيرًا ﴿٧﴾ أَوۡ يُلۡقَىٰٓ إِلَيۡهِ كَنزٌ أَوۡ تَكُونُ لَهُۥ جَنَّةٞ يَأۡكُلُ مِنۡهَاۚ وَقَالَ ٱلظَّٰلِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلٗا مَّسۡحُورًا ﴿٨﴾ ٱنظُرۡ كَيۡفَ ضَرَبُواْ لَكَ ٱلۡأَمۡثَٰلَ فَضَلُّواْ فَلَا يَسۡتَطِيعُونَ سَبِيلٗا ﴿٩﴾ تَبَارَكَ ٱلَّذِيٓ إِن شَآءَ جَعَلَ لَكَ خَيۡرٗا مِّن ذَٰلِكَ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ وَيَجۡعَل لَّكَ قُصُورَۢا ﴿١٠﴾ بَلۡ كَذَّبُواْ بِٱلسَّاعَةِۖ وَأَعۡتَدۡنَا لِمَن كَذَّبَ بِٱلسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

و (مشرکان) به جای او معبودانی (برای خود) بر گزیدند که چیزی نمی آفرینند، و خودشان مخلوقند، و مالک زیان و سود خود نیستند، و (نیز) مالک مرگ حیات و برانگیختن نیستند. ﴿۳﴾ و کسانی که کافر شدند؛ گفتند : « این (قرآن) جز دروغی نیست که (خود) بافته است، و گروهی دیگر او را بر این (کار) یاری داده اند » به راستی آنها (با این سخن شان) ستم و دروغ بزرگی مرتکب شده اند. ﴿٤﴾ و گفتند:«(این همان) افسانه های پیشینیان است که آن را رونویسی کرده و هر صبح و شام بر او املا می شود» ﴿٥﴾ (ای پیامبر!) بگو :« کسی آن را نازل کرده که راز (نهان) آسمانها و زمین را می داند، بی گمان اوآمرزنده ی مهربان است. ﴿٦﴾ و گفتند :«این پیامبر را چه شده است که غذا می خورد و در بازارها راه می رود ؟! چرا فرشته ای بر او نازل نشده است؛ پس همراه او بیم دهنده باشد ؟! ﴿٧﴾ یا گنجی (از آسمان) بر او افکنده شود، و یا باغی داشته باشد که از (میوه های) آن بخورد ؟! » و ستمگران گفتند :« شما فقط از مردی سحر شده پیروی می کنید». ﴿٨﴾ بنگر چگونه برای تو مثلها زدند، پس گمراه شدند (آن گونه) که نمی توانند راهی را بیابند. ﴿٩﴾ پر برکت و بزرگوار است کسی که اگر بخواهد برای تو بهتر از این قرار می دهد: باغهایی که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است، و (نیز) برایت کاخهایی (مجلل) قرار می دهد. ﴿١٠﴾ (اینها همه بهانه است) بلکه (حقیقت این است که) آنها قیامت را تکذیب کرده اند، و (ما) برای کسی که قیامت را تکذیب کند، آتش سوزان (جهنم) فراهم کرده ایم. ﴿١١﴾

إِذَا رَأَتْهُم مِّن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ سَمِعُواْ لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَآ أُلْقُواْ مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُّقَرَّنِينَ دَعَوْاْ هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾ لَّا تَدْعُواْ ٱلْيَوْمَ ثُبُورًا وَٰحِدًا وَٱدْعُواْ ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ ٱلْخُلْدِ ٱلَّتِى وُعِدَ ٱلْمُتَّقُونَ ۚ كَانَتْ لَهُمْ جَزَآءً وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَّهُمْ فِيهَا مَا يَشَآءُونَ خَٰلِدِينَ ۚ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ وَعْدًا مَّسْـُٔولًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِى هَٰٓؤُلَآءِ أَمْ هُمْ ضَلُّواْ ٱلسَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُواْ سُبْحَٰنَكَ مَا كَانَ يَنۢبَغِى لَنَآ أَن نَّتَّخِذَ مِن دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِن مَّتَّعْتَهُمْ وَءَابَآءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُواْ ٱلذِّكْرَ وَكَانُواْ قَوْمًۢا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبُوكُم بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا ۚ وَمَن يَظْلِم مِّنكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ إِلَّآ إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ ٱلطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِى ٱلْأَسْوَاقِ ۗ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ ۗ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

هنگامی که (جهنم) آنها را از مکانی دور ببیند؛ از آن خشم و خروشی (و حشتناک) می شنوند. ﴿۱۲﴾ و هنگامی که دست و پا بسته (باغل و زنجیر) در مکان تنگی از آن انداخته شوند، در آنجا مرگ (و نابودی خود) را به فریاد می خوانند. ﴿۱۳﴾ (به آنها گفته شود:) امروز یک بار مرگ (و نابودی) را نخوانید، و (بلکه) بسیار (و بارها) فریادش کنید. ﴿۱٤﴾ (ای پیامبر!) بگو:«آیا این بهتر است؛ یا بهشت جاویدانی که به پرهیزگاران وعده داده شده است ؟! (بهشتی) که پاداش آنها، و باز گشتگاه شان است». ﴿۱۵﴾ هر چه بخواهند در آنجا برای شان (مهیا) است ؛ جاودانه در آن خواهند ماند، این وعده ای است بر (عهده ی) پروردگارت که (تحقق) آن را ازاو خواسته اند. ﴿۱٦﴾ و روزی که (همه ی) آنها و آنچه را که به جای خدا می پرستیدند؛ گرد آورد، پس (به معبودان باطل) می فرماید : « آیا شما این بندگان مرا گمراه کردید، یا خودشان راه را گم کردند ؟!» ﴿۱۷﴾ گویند :« تو منزهی! برای ما شایسته نبود که به جای تو (اولیاء و) دوستانی برگزینیم، و لیکن آنها و پدرانشان را (از نعمتها) بهرمند نمودی تا اینکه یاد (تو) را فراموش کردند، و گروهی هلاک (و تباه) شده شدند». ﴿۱۸﴾ (خداوند به آنها می فرماید :) به راستی (این معبودان) شما را در آنچه می گویید؛ تکذیب کردند،پس (اکنون) نمی توانید (عذاب را) برطرف کنید، و نه (از کسی) یاری بجویید، و هرکس از شما که ستم (= شرک) کند، عذاب بزرگی به او می چشانیم. ﴿۱۹﴾ (ای پیامبر!) پیش از تو هیچ پیامبری را نفرستادیم، مگر اینکه آنها هم غذا می خورند، و در بازارها راه می رفتند، و ما بعضی از شما را وسیله ی آزمایش بعضی دیگر قرار داده ایم، آیا صبر می کنید ؟! و پروردگار تو بیناست. ﴿۲۰﴾

۞ وَقَالَ ٱلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ لِقَآءَنَا لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡنَا ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَوۡ نَرَىٰ رَبَّنَاۗ لَقَدِ ٱسۡتَكۡبَرُواْ فِيٓ أَنفُسِهِمۡ وَعَتَوۡ عُتُوّٗا كَبِيرٗا ﴿٢١﴾ يَوۡمَ يَرَوۡنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ لَا بُشۡرَىٰ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُجۡرِمِينَ وَيَقُولُونَ حِجۡرٗا مَّحۡجُورٗا ﴿٢٢﴾ وَقَدِمۡنَآ إِلَىٰ مَا عَمِلُواْ مِنۡ عَمَلٖ فَجَعَلۡنَٰهُ هَبَآءٗ مَّنثُورًا ﴿٢٣﴾ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ يَوۡمَئِذٍ خَيۡرٞ مُّسۡتَقَرّٗا وَأَحۡسَنُ مَقِيلٗا ﴿٢٤﴾ وَيَوۡمَ تَشَقَّقُ ٱلسَّمَآءُ بِٱلۡغَمَٰمِ وَنُزِّلَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ تَنزِيلًا ﴿٢٥﴾ ٱلۡمُلۡكُ يَوۡمَئِذٍ ٱلۡحَقُّ لِلرَّحۡمَٰنِۚ وَكَانَ يَوۡمًا عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ عَسِيرٗا ﴿٢٦﴾ وَيَوۡمَ يَعَضُّ ٱلظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيۡهِ يَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي ٱتَّخَذۡتُ مَعَ ٱلرَّسُولِ سَبِيلٗا ﴿٢٧﴾ يَٰوَيۡلَتَىٰ لَيۡتَنِي لَمۡ أَتَّخِذۡ فُلَانًا خَلِيلٗا ﴿٢٨﴾ لَّقَدۡ أَضَلَّنِي عَنِ ٱلذِّكۡرِ بَعۡدَ إِذۡ جَآءَنِيۗ وَكَانَ ٱلشَّيۡطَٰنُ لِلۡإِنسَٰنِ خَذُولٗا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ ٱلرَّسُولُ يَٰرَبِّ إِنَّ قَوۡمِي ٱتَّخَذُواْ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانَ مَهۡجُورٗا ﴿٣٠﴾ وَكَذَٰلِكَ جَعَلۡنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوّٗا مِّنَ ٱلۡمُجۡرِمِينَۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيٗا وَنَصِيرٗا ﴿٣١﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَوۡلَا نُزِّلَ عَلَيۡهِ ٱلۡقُرۡءَانُ جُمۡلَةٗ وَٰحِدَةٗۚ كَذَٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِۦ فُؤَادَكَۖ وَرَتَّلۡنَٰهُ تَرۡتِيلٗا ﴿٣٢﴾

کسانی که به دیدار ما امید ندارند گفتند :« چرا فرشتگانی بر ما نازل نشدند، یا (چرا) پروردگارمان را نمی بینیم؟! » به راستی آنها در باره ی خود تکبر ورزیدند، و طغیان (و سرکشی) بزرگی کردند. ﴿۲۱﴾ روزی که فرشتگان را ببینند، در آن روز هیچ بشارتی برای مجرمان نخواهند بود؛ (بلکه روز مجازات و عذاب است) و (فرشتگان) می گویند :«(بهشت) بر شما ممنوع (و حرام) است (و بهره ای جز حرمان ندارید)». ﴿۲۲﴾ و ما به هرگونه عملی که انجام داده اند؛ می پردازیم، پس آن را (چون) غبار پراکنده (در هوا) قرار می دهیم. ﴿۲۳﴾ بهشتیان در آن روز جایگاهشان (ازهمه) بهتر، و استراحتگاهشان نیکوتر است. ﴿۲۴﴾ و (به یاد آور) که آسمان با ابرها شکافته شود، و فرشتگان چنانکه باید (پی در پی) فرود آورده شوند. ﴿۲۵﴾ فرمانروایی راستین (و حقیقی) در آن روز از آن (خداوند) رحمان است، و (آن روز) روز سختی بر کافران خواهد بود. ﴿۲۶﴾ و (به یاد آور) روزی که ستمکار (از حسرت) دست خود را می گزد، می گوید :« ای کاش من با رسول (خدا) راهی بر گزیده بودم، ﴿۲۷﴾ ای وای بر من، ای کاش فلانی را دوست نمی گرفتم. ﴿۲۸﴾ به راستی او مرا از ذکر (= قرآن) گمراه ساخت، بعد از آن که به سوی من آمده بود، و شیطان همواره انسان را تنها (و خوار) می گذارد» . ﴿۲۹﴾ و پیامبر (خدا) گوید :« پروردگارا ! بی گمان قوم من این قرآن را رها کردند» . ﴿۳۰﴾ و این گونه برای هر پیامبری دشمنی از مجرمان قرار دادیم، وپروردگار تو برای راهنمایی و یاری (تو) کافی است. ﴿۳۱﴾ و کسانی که کافر شدند؛ گفتند :« چرا قرآن یکباره براو نازل نمی شود ؟! » این گونه (آن را بخش بخش نازل کردیم) تا با آن قلب تو را استوار داریم ، و آن را آرام آرام (و به تدریج بر تو) بخوانیم. ﴿۳۲﴾

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ
تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾ الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ
جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾
وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ
هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا اذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ
الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَدَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾
وَقَوْمَ نُوحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ أَغْرَقْنَاهُمْ
وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ آيَةً ۖ وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ
عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودَا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ
وَقُرُونًا بَيْنَ ذَٰلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ
الْأَمْثَالَ ۖ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى
الْقَرْيَةِ الَّتِي أُمْطِرَتْ مَطَرَ السَّوْءِ ۚ أَفَلَمْ يَكُونُوا
يَرَوْنَهَا ۚ بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾ وَإِذَا
رَأَوْكَ إِن يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَٰذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ
رَسُولًا ﴿٤١﴾ إِن كَادَ لَيُضِلُّنَا عَنْ آلِهَتِنَا لَوْلَا
أَن صَبَرْنَا عَلَيْهَا ۚ وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينَ
يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ أَرَأَيْتَ مَنِ
اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾

و (کافران) هیچ (اعتراض و) مثلی برای تو نمی آورند؛ مگر آن که برای تو حق و (پاسخی) نیک بیان تر می آوریم. ﴿۳۳﴾ کسانی که بر چهره هایشان به سوی جهنم محشور می شوند، اینان بد جایگاه تر و گمراه تر هستند. ﴿۳۴﴾ و به راستی (ما) به موسی کتاب (تورات) دادیم، و برادرش هارون را همراه او مدد کار (او) قرار دادیم. ﴿۳۵﴾ آنگاه گفتیم :« شما دو نفر سوی قومی که آیات ما را تکذیب کردند، بروید» پس آنها را بشدت (هلاک و) نابود کردیم. ﴿۳۶﴾ وقوم نوح را هنگامی که پیامبران را تکذیب کردند، آنها را غرق کردیم، و آنها را برای مردم (نشانه و) عبرت قرار دادیم، و برای ستمکاران عذاب درد ناکی آماده کرده ایم. ﴿۳۷﴾ و (همچنین) عاد و ثمود و اصحاب رس و نسلهای بسیار را که بین آنها بودند (هلاک کردیم). ﴿۳۸﴾ و برای هر یک از آنها مثلها زدیم، و همگی (آنها) را سخت نابود (و هلاک) کردیم. ﴿۳۹﴾ و به راستی آنها (= مشرکان مکه) بر قریه ای که باران بلا بر آن باریده بود، گذشتند، آیا آن را نمی دیدند ؟! (آری، می دیدند) بلکه به (قیامت و) زنده شدن امید (و ایمان) ندارند. ﴿۴۰﴾ و هنگامی که تو را ببینند، فقط تو را به ریشخند (و مسخره) می گیرند، (و می گویند:) آیا این همان کسی است که خداوند او را به پیامبری فرستاده است ؟! ﴿۴۱﴾ اگر ما بر (پرستش) خدایان مان استقامت نمی کردیم، نزدیک بود که ما را از (پرستش) آنها گمراه کند! و چون عذاب (الهی) را ببینند؛ به زودی خواهند دانست چه کسی گمراه تر (بوده) است. ﴿۴۲﴾ آیا دیدی کسی را که هوای (نفس) خود را معبود خود برگزیده است ؟! آیا تو می توانی بر او (وکیل و) نگهبان باشی؟ ! ﴿۴۳﴾

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ ۚ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ ۖ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۚ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ ۞ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٥٣﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا ۗ وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ ۗ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

آیا گمان می کنی بیشتر آنها می شنوند یا می فهمند ؟! آنها همچون چهارپایانی بیش نیستند، بلکه اینان گمراه ترند . ﴿٤٤﴾ آیا ندیدی چگونه پروردگارت سایه را گسترانیده است، و اگر می خواست آن را ساکن قرار می داد، پس خورشید را بر (وجود) آن دلیل قرار دادیم. ﴿٤٥﴾ سپس آن (سایه) را اندک اندک به سوی خود باز می گیریم. ﴿٤٦﴾ و او کسی است که شب را برای شما پوششی قرار داد، و خواب را مایه ی آسایش، و روز را (هنگام) بر خاستن (و جنبش) قرار داد. ﴿٤٧﴾ و او کسی است که بادها را بشارت دهندگانی پیشاپیش رحمتش فرستاد، و از آسمان آبی پاک نازل کردیم. ﴿٤٨﴾ تا به آن سرزمین مرده ای را زنده کنیم، و آن را به چهارپایان و انسانهای بسیاری را که آفریده ایم؛ بنوشانیم. ﴿٤٩﴾ و به راستی (ما) آن (آب باران) را در میان آنها تقسیم کردیم تا متذکر شوند، پس بیشتر مردم جز ناسپاسی را قبول نکردند. ﴿٥٠﴾ و اگر می خواستیم در هر قریه و دیاری بیم دهنده ای می فرستادیم. ﴿٥١﴾ پس (ای پیامبر!) از کافران اطاعت مکن، و بوسیله ی آن (= قرآن) با آنها جهاد بزرگی بنما . ﴿٥٢﴾ و او کسی است که دو دریا را به هم آمیخت، این گوارا وشیرین، و آن شور تلخ است، و در میان آن دو حائل و مانعی استوار قرار داد. ﴿٥٣﴾ و او کسی است که از آب انسانی را آفرید، آنگاه او را (پیوند) نسبی و سببی قرار داد، و پروردگار تو تواناست. ﴿٥٤﴾ و (مشرکان) به جای خداوند چیزی را می پرستند که نه به آنها سود می بخشد و نه به آنها زیانی می رساند. و کافر پیوسته در برابر پروردگارش پشتیبان (یکدیگر و یاور شیطان) است. ﴿٥٥﴾

وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا مُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا ﴿٥٦﴾ قُلۡ مَآ
أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍ إِلَّا مَن شَآءَ أَن يَتَّخِذَ إِلَىٰ
رَبِّهِۦ سَبِيلٗا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱلۡحَيِّ ٱلَّذِي لَا
يَمُوتُ وَسَبِّحۡ بِحَمۡدِهِۦۚ وَكَفَىٰ بِهِۦ بِذُنُوبِ
عِبَادِهِۦ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى
ٱلۡعَرۡشِۚ ٱلرَّحۡمَٰنُ فَسۡـَٔلۡ بِهِۦ خَبِيرٗا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ
لَهُمُ ٱسۡجُدُواْ لِلرَّحۡمَٰنِ قَالُواْ وَمَا ٱلرَّحۡمَٰنُ أَنَسۡجُدُ
لِمَا تَأۡمُرُنَا وَزَادَهُمۡ نُفُورٗا ۩ ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ ٱلَّذِي
جَعَلَ فِي ٱلسَّمَآءِ بُرُوجٗا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَٰجٗا وَقَمَرٗا
مُّنِيرٗا ﴿٦١﴾ وَهُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ خِلۡفَةٗ
لِّمَنۡ أَرَادَ أَن يَذَّكَّرَ أَوۡ أَرَادَ شُكُورٗا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ
ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلَّذِينَ يَمۡشُونَ عَلَى ٱلۡأَرۡضِ هَوۡنٗا وَإِذَا
خَاطَبَهُمُ ٱلۡجَٰهِلُونَ قَالُواْ سَلَٰمٗا ﴿٦٣﴾ وَٱلَّذِينَ
يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمۡ سُجَّدٗا وَقِيَٰمٗا ﴿٦٤﴾ وَٱلَّذِينَ
يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱصۡرِفۡ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَۖ إِنَّ
عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَآءَتۡ مُسۡتَقَرّٗا
وَمُقَامٗا ﴿٦٦﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَآ أَنفَقُواْ لَمۡ يُسۡرِفُواْ وَلَمۡ
يَقۡتُرُواْ وَكَانَ بَيۡنَ ذَٰلِكَ قَوَامٗا ﴿٦٧﴾

و (ای پیامبر!) ما تو را جز بشارت دهنده و بیم دهنده نفرستادیم. ﴿٥٦﴾ بگو :« من در برابر (تبلیغ) آن هیچ گونه مزدی از شما نمی طلبم، مگر کسی که بخواهد راهی به سوی پروردگارش برگزیند» ﴿٥٧﴾ و برزنده ای که هرگز نمی میرد؛ توکل کن، و به ستایش او تسبیح گوی، و همین بس که او به گناهان بندگانش آگاه است. ﴿٥٨﴾ (همان) کسی که آسمانها و زمین و آنچه را در میان آن دو است، در شش روز آفرید، سپس بر عرش قرار گرفت (او خداوند) رحمان است. پس درباره ی او (تعالی) از کسی (= پیامبر) بپرس که آگاه است. ﴿٥٩﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود: « برای (خداوند) رحمان سجده کنید» گویند :« رحمان چیست ؟! (او را نمی شناسیم) آیا برای چیزی که تو به ما فرمان می دهی سجده کنیم ؟!» و برنفرت (و گریز شان) افزوده شد. ﴿٦٠﴾ پر برکت و بزرگوار است کسی که در آسمان برجهایی قرار داد، و در (میان) آن چراغ روشن و ماه تابانی قرار داد. ﴿٦١﴾ و او (همان) کسی است که شب و روز را در پی یکدیگر قرار داد برای کسی که بخواهد متذکر شود یا بخواهد شکر گذاری کند. ﴿٦٢﴾ و بندگان (خاص) رحمان، کسانی هستند که با فروتنی (و آرامش) بر زمین راه می روند، و هنگامی که جاهلان آنها را مخاطب قرار دهند (و سخنان نا بخردانه و ناسزا گویند) به آنها سلام گویند (و از آنها روی می گردانند). ﴿٦٣﴾ و کسانی که شب را برای پروردگارشان سجده کنان و قیام کنان می گذرانند. ﴿٦٤﴾ و کسانی که می گویند: « پروردگارا ! عذاب جهنم را از ما بر طرف کن، بی تردید عذابش (سخت و) پایدار است. ﴿٦٥﴾ بی گمان آن (جهنم) بد قرار گاه و (بد) اقامتگاهی است. ﴿٦٦﴾ و کسانی که چون انفاق کنند، اسراف نمی نمایند و سختگیری نمی کنند، و بین این دو (روش) اعتدال دارند. ﴿٦٧﴾

وَٱلَّذِينَ لَا يَدۡعُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ وَلَا
يَقۡتُلُونَ ٱلنَّفۡسَ ٱلَّتِي حَرَّمَ ٱللَّهُ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَلَا
يَزۡنُونَۚ وَمَن يَفۡعَلۡ ذَٰلِكَ يَلۡقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾
يُضَٰعَفۡ لَهُ ٱلۡعَذَابُ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَيَخۡلُدۡ فِيهِۦ مُهَانًا
﴿٦٩﴾ إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَٰلِحًا
فَأُوْلَٰٓئِكَ يُبَدِّلُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِهِمۡ حَسَنَٰتٖۗ وَكَانَ ٱللَّهُ
غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٧٠﴾ وَمَن تَابَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَإِنَّهُۥ
يَتُوبُ إِلَى ٱللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَٱلَّذِينَ لَا
يَشۡهَدُونَ ٱلزُّورَ وَإِذَا مَرُّواْ بِٱللَّغۡوِ مَرُّواْ كِرَامًا
﴿٧٢﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ لَمۡ
يَخِرُّواْ عَلَيۡهَا صُمًّا وَعُمۡيَانًا ﴿٧٣﴾ وَٱلَّذِينَ يَقُولُونَ
رَبَّنَا هَبۡ لَنَا مِنۡ أَزۡوَٰجِنَا وَذُرِّيَّٰتِنَا قُرَّةَ أَعۡيُنٖ
وَٱجۡعَلۡنَا لِلۡمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ
يُجۡزَوۡنَ ٱلۡغُرۡفَةَ بِمَا صَبَرُواْ وَيُلَقَّوۡنَ فِيهَا تَحِيَّةٗ
وَسَلَٰمًا ﴿٧٥﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ حَسُنَتۡ مُسۡتَقَرًّا
وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلۡ مَا يَعۡبَؤُاْ بِكُمۡ رَبِّي لَوۡلَا دُعَآؤُكُمۡۖ
فَقَدۡ كَذَّبۡتُمۡ فَسَوۡفَ يَكُونُ لِزَامُۢا ﴿٧٧﴾

و کسانی که با خداوند معبود دیگر را نمی خوانند، و نفسی را که خداوند (کشتنش را) حرام کرده است، جز به حق نمی کشند، و زنا نمی کنند، و هر کس چنین کند، مجازات گناه (خود) را خواه دید. ﴿٦٨﴾ عذاب او در روز قیامت مضاعف می گردد و با خواری (و ذلت) در آن جاودان خواهد ماند. ﴿٦٩﴾ مگر کسی که توبه کند و ایمان آورد، و عمل صالح انجام دهد، پس اینانند که خداوند بدی هایشان را به نیکیها مبدل می کند، و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٧٠﴾ و کسی که توبه کند و عمل صالح انجام دهد، پس بی گمان او چنانکه باید به سوی خداوند بازگشت می کند. ﴿٧١﴾ و کسانی که شهادت دروغ نمی دهند، و چون بر (کار) لغو (وبیهوده) بگذرند، بزرگوارانه (از آن) می گذرند. ﴿٧٢﴾ و کسانی که چون به آیات پروردگارشان پند داده شدند، کر و کور بر روی آن نمی افتند. ﴿٧٣﴾ و کسانی که می گویند: « پروردگارا! از همسرانمان، و فرزندانمان مایه ی روشنی چشم به ما عطا فرما، و ما را برای پرهیزگاران پیشوا قرار بده». ﴿٧٤﴾ (آری) اینان به (خاطر) صبری که کرده اند درجات (و منازل) عالی (بهشت) به آنها پاداش داده می شود، و در آن با تحیت و سلام استقبال می شوند. ﴿٧٥﴾ در آن جادانه خواهند ماند، چه نیکو قرار گاه و(نیکو) اقامتگاهی است. ﴿٧٦﴾ (ای پیامبر !) بگو :« پروردگار به شما اعتنایی ندارد؛اگر دعای شما نباشد، به راستی شما (حق را) تکذیب کردید، پس به زودی (کیفرش، گردن گیر و) ملازمتان خواهد بود.﴿٧٧﴾

سورة الشعراء

بسم الله الرحمن الرحيم

طسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ
بَٰخِعٌ نَّفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا۟ مُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ إِن نَّشَأْ نُنَزِّلْ
عَلَيْهِم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ءَايَةً فَظَلَّتْ أَعْنَٰقُهُمْ لَهَا خَٰضِعِينَ
﴿٤﴾ وَمَا يَأْتِيهِم مِّن ذِكْرٍ مِّنَ ٱلرَّحْمَٰنِ مُحْدَثٍ إِلَّا كَانُوا۟
عَنْهُ مُعْرِضِينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا۟ فَسَيَأْتِيهِمْ أَنۢبَٰٓؤُا۟ مَا كَانُوا۟
بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَى ٱلْأَرْضِ كَمْ أَنۢبَتْنَا فِيهَا
مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿٧﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ
أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٩﴾
وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱئْتِ ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠﴾
قَوْمَ فِرْعَوْنَ ۚ أَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّىٓ أَخَافُ أَن
يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَضِيقُ صَدْرِى وَلَا يَنطَلِقُ لِسَانِى
فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَٰرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمْ عَلَىَّ ذَنۢبٌ فَأَخَافُ أَن
يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ كَلَّا ۖ فَٱذْهَبَا بِـَٔايَٰتِنَآ ۖ إِنَّا مَعَكُم
مُّسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَآ إِنَّا رَسُولُ رَبِّ
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾ أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿١٧﴾ قَالَ
أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾
وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ ٱلَّتِى فَعَلْتَ وَأَنتَ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿١٩﴾

سورۀ شعراء

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

طسم (طا. سین. میم) ﴿۱﴾ این آیات کتاب روشن است. ﴿۲﴾ گویی می خواهی از (شدت غم واندوه) این که آنها ایمان نمی آورند؛ خود را هلاک کنی ! ﴿۳﴾ اگر بخواهیم از آسمان بر آنها نشانه ای نازل می کنیم که گردنهایشان در برابر آن تسلیم (و خاضع) گردد. ﴿٤﴾ و هیچ پند تازه ای از سوی (خداوند) رحمان برای آنها نمی آید؛ مگر این که از آن روی گردان هستند. ﴿٥﴾ به راستی آنها تکذیب کردند، پس به زودی اخبار آنچه را که به آن استهزاء (و تمسخر) می کردند؛ به آنها خواهد رسید. ﴿٦﴾ آیا به زمین ننگریسته اند که چه قدر از هر گونه گیاهان (نیکو و) پر ارزش در آن رویانده ایم ؟! ﴿۷﴾ بی گمان در این نشانه ی (بزرگی) است، و بیشتر آنها مؤمن نیستند. ﴿۸﴾ و به راستی پروردگارتو پیروزمند مهربان است. ﴿۹﴾ و (به یاد بیاور) هنگامی را که پروردگارت موسی را ندا داد که به سوی قوم ستمکار برو، ﴿۱۰﴾ قوم فرعون، آیا آنها نمی ترسند ؟! ﴿۱۱﴾ (موسی) گفت :« پروردگارا ! من می ترسم که مرا تکذیب کنند ! ﴿۱۲﴾ و سینه ام تنگ گردد و زبانم باز نشود، پس (برادرم) هارون را (نیز) رسالت ده (تا مرا یاری کند) . ﴿۱۳﴾ و آنها بر (گردن) من (ادعای) گناهی دارند، پس می ترسم که مرا بکشند». ﴿۱٤﴾ (خداوند) فرمود:«چنین نیست، پس شما هر دو با آیات ما بروید، یقیناً ما با شما شنوندگان هستیم. ﴿۱٥﴾ پس (به نزد) فرعون بروید، و بگویید:«ما فرستاده ی پروردگار جهانیان هستیم، ﴿۱٦﴾ که بنی اسرائیل را با ما بفرست». ﴿۱۷﴾ (فرعون) گفت : «آیا ما تو را در کوکی نزد خود پرورش ندادیم، و سالهایی از عمرت را در میان ما نگذراندی؟! ﴿۱۸﴾ و (بالآخره) آن کارت را (که نبایست انجام می دادی) انجام دادی، و تو از ناسپاسانی». ﴿۱۹﴾

قَالَ فَعَلْتُهَآ إِذًا وَأَنَا۠ مِنَ ٱلضَّآلِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ
مِنكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِى رَبِّى حُكْمًا وَجَعَلَنِى
مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَىَّ أَنْ
عَبَّدتَّ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ
ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ
وَمَا بَيْنَهُمَآ ۖ إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُۥٓ
أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ
ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ ٱلَّذِىٓ أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ
لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ وَمَا
بَيْنَهُمَآ ۖ إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَئِنِ ٱتَّخَذْتَ إِلَٰهًا
غَيْرِى لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ ٱلْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ
أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَىْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِۦٓ إِن
كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا
هِىَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِىَ بَيْضَآءُ
لِلنَّٰظِرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُۥٓ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ
عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُم
بِسِحْرِهِۦ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُوٓا۟ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ
وَٱبْعَثْ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ
سَحَّارٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾ فَجُمِعَ ٱلسَّحَرَةُ لِمِيقَٰتِ يَوْمٍ
مَّعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنتُم مُّجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾

(موسی) گفت : «(من) آن (کار) را آنگاه انجام دادم که من از بی خبران بودم. ﴿۲۰﴾ پس چون از شما ترسیدم از شما فرار کردم، آنگاه پروردگارم به من دانش (و نبوت) بخشید و مرا از پیامبران قرار داد. ﴿۲۱﴾ و آیا این نعمتی است که تو بر من منت می گذاری که بنی اسرائیل را برده ی خود ساخته ای؟!» ﴿۲۲﴾ فرعون گفت :«پروردگار جهانیان چیست؟!» ﴿۲۳﴾ (موسی) گفت :« پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آن دو است، اگر اهل یقین هستید». ﴿۲٤﴾ (فرعون) به آنهای که در اطرافش بودند؛ گفت :«آیا نمی شنوید ؟» ﴿۲۵﴾ (موسی) گفت :«(او) پروردگار شما و پروردگار نیاکان پیشین شماست. ﴿۲٦﴾ (فرعون) گفت :« بی تردید پیامبرتان که به سوی شما فرستاده شده دیوانه است». ﴿۲۷﴾ (موسی) گفت :«(او) پروردگار مشرق و مغرب و آنچه میان آن دو است، اگر بیندیشید». ﴿۲۸﴾ (فرعون) گفت :«اگر معبودی جز من برگزینی، البته تو را از زندانیان قرار خواهم داد». ﴿۲۹﴾ (موسی) گفت :« حتی اگر معجزه ای روشنی برای تو آورده باشم ؟!» ﴿۳۰﴾ (فرعون) گفت :« پس اگر از راستگویانی، آن را بیاور». ﴿۳۱﴾ پس (موسی) عصای خود را افکند، که ناگهان آن اژدهایی آشکار شد. ﴿۳۲﴾ و دست خود را (در گریبان فرو برد و) بیرون آورد که ناگهان در برابر بینندگان سفید (و روشن) بود. ﴿۳۳﴾ (فرعون) به اشرافی که اطراف او بودند؛ گفت :« بی گمان این (مرد) جادوگر دانایی است . ﴿۳٤﴾ (او) می خواهد با سحرش شما را از سرزمینتان بیرون کند، پس شما چه نظر می دهید ؟!» ﴿۳۵﴾ گفتند :«(کار) او و برادرش را به تأخیر انداز، و جمع آوری کنندگان را در (همه ی) شهرها بفرست». ﴿۳٦﴾ تا هر جادوگر ماهر (و) دانایی را نزد تو آورند» . ﴿۳۷﴾ پس (سرانجام) جادوگران برای وعده گاه روز معینی گرد آورده شدند. ﴿۳۸﴾ و به مردم گفته شد :«آیا شما (نیز) جمع می شوید، ﴿۳۹﴾

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ ٱلسَّحَرَةَ إِن كَانُواْ هُمُ ٱلۡغَٰلِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا
جَآءَ ٱلسَّحَرَةُ قَالُواْ لِفِرۡعَوۡنَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجۡرًا إِن كُنَّا نَحۡنُ
ٱلۡغَٰلِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمۡ وَإِنَّكُمۡ إِذٗا لَّمِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾
قَالَ لَهُم مُّوسَىٰٓ أَلۡقُواْ مَآ أَنتُم مُّلۡقُونَ ﴿٤٣﴾ فَأَلۡقَوۡاْ
حِبَالَهُمۡ وَعِصِيَّهُمۡ وَقَالُواْ بِعِزَّةِ فِرۡعَوۡنَ إِنَّا لَنَحۡنُ
ٱلۡغَٰلِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَلۡقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلۡقَفُ مَا
يَأۡفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَأُلۡقِيَ ٱلسَّحَرَةُ سَٰجِدِينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوٓاْ
ءَامَنَّا بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿٤٨﴾
قَالَ ءَامَنتُمۡ لَهُۥ قَبۡلَ أَنۡ ءَاذَنَ لَكُمۡۖ إِنَّهُۥ لَكَبِيرُكُمُ ٱلَّذِي
عَلَّمَكُمُ ٱلسِّحۡرَ فَلَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَۚ لَأُقَطِّعَنَّ أَيۡدِيَكُمۡ
وَأَرۡجُلَكُم مِّنۡ خِلَٰفٖ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُواْ
لَا ضَيۡرَۖ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا مُنقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّا نَطۡمَعُ أَن يَغۡفِرَ
لَنَا رَبُّنَا خَطَٰيَٰنَآ أَن كُنَّآ أَوَّلَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٥١﴾ ۞ وَأَوۡحَيۡنَآ
إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنۡ أَسۡرِ بِعِبَادِيٓ إِنَّكُم مُّتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرۡسَلَ
فِرۡعَوۡنُ فِي ٱلۡمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَشِرۡذِمَةٞ
قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمۡ لَنَا لَغَآئِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ
حَٰذِرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَخۡرَجۡنَٰهُم مِّن جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿٥٧﴾
وَكُنُوزٖ وَمَقَامٖ كَرِيمٖ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ وَأَوۡرَثۡنَٰهَا بَنِيٓ
إِسۡرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾ فَأَتۡبَعُوهُم مُّشۡرِقِينَ ﴿٦٠﴾

تا اگر ساحران پیروز شدند، ما از آنها پیروی کنیم؟!» ﴿۴۰﴾ پس هنگامی که ساحران آمدند، به فرعون گفتند : «اگر ما پیروز شویم، آیا ما پاداشی خواهیم داشت ؟!» ﴿۴۱﴾ گفت :«آری، و بی گمان آنگاه شما از مقربان خواهید بود». ﴿۴۲﴾ موسی به آنها گفت :«هر چه می خواهید بیفکنید، بیفکنید» ﴿۴۳﴾ پس آنها ریسمانها و عصاهای خود را افکندند، و گفتند:« به عزت فرعون، قطعاً ما پیروزیم». ﴿۴۴﴾ پس موسی عصایش را افکند، ناگهان آنچه را به دروغ بر ساخته بودند، بلعید. ﴿۴۵﴾ پس ساحران سجده کنان (به زمین) افتادند. ﴿۴۶﴾ گفتند :« ما به پروردگار جهانیان ایمان آوردیم، ﴿۴۷﴾ پروردگار موسی و هارون». ﴿۴۸﴾ (فرعون) گفت:«آیا پیش از آن که به شما اجازه دهم به او ایمان آوردید ؟! مسلماً او بزرگتر شماست که سحر را به شما یاد داده است، پس به زودی خواهید دانست ! دستانتان و پاهایتان را به عکس یکدیگر قطع می کنم، و همه ی شما را به دار می آویزم». ﴿۴۹﴾ گفتند :« با کی نیست، ما به سوی پروردگار مان باز می گردیم. ﴿۵۰﴾ ما امیدواریم که پروردگارمان خطاهای ما را ببخشد، که ما از نخستین ایمان آورندگان بودیم». ﴿۵۱﴾ و به موسی وحی کردیم که : « شبانه بندگانم را (از مصر) بیرون ببر، بی گمان شما تعقیب می شوید» . ﴿۵۲﴾ پس فرعون (چون از ماجرا آگاه گردید) گرد آورندگان (نیرو) را به شهرها فرستاد. ﴿۵۳﴾ (و گفت:) اینها (= بنی اسرائیل) گروهی اندک (و ناچیز) هستند، ﴿۵۴﴾ و اینها ما را به خشم آورده اند، ﴿۵۵﴾ و ما همگی آماده (و بیدار) هستیم». ﴿۵۶﴾ پس آنها را از باغها و چشمه ها بیرون کردیم. ﴿۵۷﴾ و (نیز) از گنجها و منزلگاه نیکو (و قصرهای مجلل بیرون راندیم) . ﴿۵۸﴾ (آری) این چنین (کردیم) و بنی اسرائیل را وارث آنها ساختیم. ﴿۵۹﴾ پس آنها (صبحگاهان به) هنگام طلوع آفتاب به تعقیبشان پرداختند. ﴿۶۰﴾

فَلَمَّا تَرَٰٓءَا ٱلۡجَمۡعَانِ قَالَ أَصۡحَٰبُ مُوسَىٰٓ إِنَّا
لَمُدۡرَكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّآۖ إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهۡدِينِ ﴿٦٢﴾
فَأَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنِ ٱضۡرِب بِّعَصَاكَ ٱلۡبَحۡرَۖ
فَٱنفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرۡقٖ كَٱلطَّوۡدِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٦٣﴾
وَأَزۡلَفۡنَا ثَمَّ ٱلۡأٓخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنجَيۡنَا مُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُۥٓ
أَجۡمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغۡرَقۡنَا ٱلۡأٓخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَٱتۡلُ عَلَيۡهِمۡ نَبَأَ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿٦٩﴾
إِذۡ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦ مَا تَعۡبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُواْ نَعۡبُدُ
أَصۡنَامٗا فَنَظَلُّ لَهَا عَٰكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلۡ يَسۡمَعُونَكُمۡ
إِذۡ تَدۡعُونَ ﴿٧٢﴾ أَوۡ يَنفَعُونَكُمۡ أَوۡ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾
قَالُواْ بَلۡ وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا كَذَٰلِكَ يَفۡعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ
أَفَرَءَيۡتُم مَّا كُنتُمۡ تَعۡبُدُونَ ﴿٧٥﴾ أَنتُمۡ وَءَابَآؤُكُمُ
ٱلۡأَقۡدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَإِنَّهُمۡ عَدُوّٞ لِّيٓ إِلَّا رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ
﴿٧٧﴾ ٱلَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهۡدِينِ ﴿٧٨﴾ وَٱلَّذِي هُوَ
يُطۡعِمُنِي وَيَسۡقِينِ ﴿٧٩﴾ وَإِذَا مَرِضۡتُ فَهُوَ يَشۡفِينِ
﴿٨٠﴾ وَٱلَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحۡيِينِ ﴿٨١﴾ وَٱلَّذِيٓ أَطۡمَعُ
أَن يَغۡفِرَ لِي خَطِيٓـَٔتِي يَوۡمَ ٱلدِّينِ ﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبۡ
لِي حُكۡمٗا وَأَلۡحِقۡنِي بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٨٣﴾

پس چون دو گروه یکدیگر را دیدند، یاران موسی گفتند: « یقیناً ما (در چنگال فرعونیان) گرفتار شدیم». ﴿٦١﴾ (موسی) گفت :« چنین نیست، بی گمان پروردگارم با من است، به زودی مرا هدایت خواهد کرد» ﴿٦٢﴾ پس به موسی وحی کردیم :«عصایت به دریا بزن» آنگاه (دریا) شکافته شد، پس هر بخشی (از آن) همچون کوه عظیمی شد. ﴿٦٣﴾ و دیگران (= فرعون و فرعونیان) را (نیز) به آنجا نزدیک ساختیم. ﴿٦٤﴾ و موسی و همراهانش را همگی نجات دادیم. ﴿٦٥﴾ سپس دیگران را غرق کردیم. ﴿٦٦﴾ بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای (روشن) است. ﴿٦٧﴾ و بی تردید پروردگارتو پیروزمند مهربان است. ﴿٦٨﴾ و خبر ابراهیم را بر آنها بخوان. ﴿٦٩﴾ هنگامی که به پدرو قومش گفت :«چه چیز را می پرستید ؟!» . ﴿٧٠﴾ گفتند :« بتهایی را می پرستیم، و پیوسته برای (عبادت) آنها معتکف هستیم. ﴿٧١﴾ (ابراهیم) گفت : «آیا هنگامی که آنها را می خوانید (صدای) شما را می شنوند ؟! ﴿٧٢﴾ یا سود وزیانی به شما می رسانند؟!» . ﴿٧٣﴾ گفتند :«(نه) بلکه ما نیاکان خود را یافتیم که چنین می کردند». ﴿٧٤﴾ (ابراهیم) گفت :«آیا دیدید چیزهایی را که پیوسته عبادت می کردید، ﴿٧٥﴾ شما و نیاکان پیشین شما. ﴿٧٦﴾ پس همه آنها دشمن من هستند، جز پروردگار جهانیان. ﴿٧٧﴾ (همان) کسی که مرا آفرید، پس او مرا هدایت می کند. ﴿٧٨﴾ و کسی که او به من غذای می دهد و سیراب می نماید. ﴿٧٩﴾ و هنگامی که بیمار شوم پس او مرا شفا می دهد. ﴿٨٠﴾ و کسی که مرا می میراند؛ سپس زنده می کند. ﴿٨١﴾ و کسی که امیدوارم گناهانم را در روز جزا برایم ببخشد. ﴿٨٢﴾ پروردگارا! به من (دانش و) حکمت ببخش، و مرا به صالحان ملحق کن. ﴿٨٣﴾

وَٱجۡعَل لِّي لِسَانَ صِدۡقٖ فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَٱجۡعَلۡنِي مِن
وَرَثَةِ جَنَّةِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَٱغۡفِرۡ لِأَبِيٓ إِنَّهُۥ كَانَ مِنَ
ٱلضَّآلِّينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخۡزِنِي يَوۡمَ يُبۡعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوۡمَ لَا يَنفَعُ
مَالٞ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ إِلَّا مَنۡ أَتَى ٱللَّهَ بِقَلۡبٖ سَلِيمٖ ﴿٨٩﴾
وَأُزۡلِفَتِ ٱلۡجَنَّةُ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِّزَتِ ٱلۡجَحِيمُ لِلۡغَاوِينَ
﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمۡ أَيۡنَ مَا كُنتُمۡ تَعۡبُدُونَ ﴿٩٢﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ
هَلۡ يَنصُرُونَكُمۡ أَوۡ يَنتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾ فَكُبۡكِبُواْ فِيهَا هُمۡ
وَٱلۡغَاوُۥنَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ إِبۡلِيسَ أَجۡمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُواْ وَهُمۡ
فِيهَا يَخۡتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَٱللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾
إِذۡ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَآ أَضَلَّنَآ إِلَّا
ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا مِن شَٰفِعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ
حَمِيمٖ ﴿١٠١﴾ فَلَوۡ أَنَّ لَنَا كَرَّةٗ فَنَكُونَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ
فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ كَذَّبَتۡ قَوۡمُ نُوحٍ ٱلۡمُرۡسَلِينَ
﴿١٠٥﴾ إِذۡ قَالَ لَهُمۡ أَخُوهُمۡ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمۡ
رَسُولٌ أَمِينٞ ﴿١٠٧﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٠٨﴾ وَمَآ
أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ
﴿١٠٩﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١١٠﴾ ۞ قَالُوٓاْ أَنُؤۡمِنُ لَكَ
وَٱتَّبَعَكَ ٱلۡأَرۡذَلُونَ ﴿١١١﴾

و برای من در میان آیندگان آوازه نیک (و ذکر خیر) قرار بده. ﴿۸٤﴾ و مرا از وارثان بهشت پر نعمت بگردان. ﴿۸٥﴾ و پدرم را بیامرز، بی گمان او از گمراهان بود. ﴿۸٦﴾ و در روزی که (همه ی مردم) برانگیخته می شوند، مرا رسوا (و شرمنده) مکن. ﴿۸۷﴾ روزی که مال و فرزندان سودی نبخشد. ﴿۸۸﴾ مگر کسی که با قلب سلیم (خالی از شرک و کفر و نفاق) به پیشگاه خداوند بیاید». ﴿۸۹﴾ و (در آن روز) بهشت برای پرهیزگاران نزدیک آورده شود. ﴿۹۰﴾ و دوزخ برای گمراهان آشکار کنند. ﴿۹۱﴾ و به آنها گفته می شود:« کجا هستند آنچه که به جای خدا پرستش می کردید ؟! ﴿۹۲﴾ آیا آنها شما را یاری می کنند، یا (خود) انتقام می گیرند ؟! ﴿۹۳﴾ پس آنها و گمراهان (به رو) در آن افکنده می شوند. ﴿۹٤﴾ و(نیز) همه ی لشکریان ابلیس. ﴿۹٥﴾ آنها در آنجا در حالی که با یکدیگر مخاصمه می کنند، گویند: ﴿۹٦﴾ « به خدا سوگند که ما در گمراهی آشکار بودیم. ﴿۹۷﴾ چون شما را با پروردگار جهانیان برابر می دانستیم. ﴿۹۸﴾ و کسی جز مجرمان ما را گمراه نکرد. ﴿۹۹﴾ پس (اکنون) هیچ شفاعت کنندگانی برای ما نیست. ﴿۱۰۰﴾ و نه هیچ دوست (مخلص و) مهربانی. ﴿۱۰۱﴾ پس ای کاش بار دیگر (به دنیا) باز گردیم، تا از مؤمنان باشیم ». ﴿۱۰۲﴾ بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای (روشن) است، و بیشتر آنها مؤمن نبودند. ﴿۱۰۳﴾ و بی تردید پروردگار تو پیروزمند مهربان است. ﴿۱۰٤﴾ قوم نوح پیامبران را تکذیب کردند. ﴿۱۰٥﴾ هنگامی که برادرشان نوح به آنها گفت :« آیا (از خدا) نمی ترسید؟!». ﴿۱۰٦﴾ مسلماً من برای شما پیامبری امین هستم. ﴿۱۰۷﴾ پس از خدا بترسید، و مرا اطاعت کنید. ﴿۱۰۸﴾ و من بر (رساندن) این (دعوت) هیچ مزدی از شما نمی طلبم، مزد من تنها بر (عهده ی) پروردگار جهانیان است. ﴿۱۰۹﴾ پس از خدا بترسید، و مرا اطاعت کنید» . ﴿۱۱۰﴾ گفتند:« آیا به تو ایمان بیاوریم در حالی که فرومایگان از تو پیروی کرده اند ؟!» ﴿۱۱۱﴾

قَالَ وَمَا عِلۡمِي بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنۡ حِسَابُهُمۡ
إِلَّا عَلَىٰ رَبِّيۖ لَوۡ تَشۡعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَآ أَنَا۠ بِطَارِدِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
﴿١١٤﴾ إِنۡ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٞ ﴿١١٥﴾ قَالُواْ لَئِن لَّمۡ تَنتَهِ
يَٰنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡمَرۡجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنَّ
قَوۡمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَٱفۡتَحۡ بَيۡنِي وَبَيۡنَهُمۡ فَتۡحٗا وَنَجِّنِي
وَمَن مَّعِيَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنجَيۡنَٰهُ وَمَن مَّعَهُۥ فِي
ٱلۡفُلۡكِ ٱلۡمَشۡحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغۡرَقۡنَا بَعۡدُ ٱلۡبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗۖ وَمَا كَانَ أَكۡثَرُهُم مُّؤۡمِنِينَ ﴿١٢١﴾
وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتۡ عَادٌ
ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذۡ قَالَ لَهُمۡ أَخُوهُمۡ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ
﴿١٢٤﴾ إِنِّي لَكُمۡ رَسُولٌ أَمِينٞ ﴿١٢٥﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ
﴿١٢٦﴾ وَمَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٍۖ إِنۡ أَجۡرِيَ إِلَّا عَلَىٰ
رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبۡنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةٗ تَعۡبَثُونَ ﴿١٢٨﴾
وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمۡ تَخۡلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَإِذَا بَطَشۡتُم
بَطَشۡتُمۡ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٣١﴾
وَٱتَّقُواْ ٱلَّذِيٓ أَمَدَّكُم بِمَا تَعۡلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُم بِأَنۡعَٰمٖ
وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّٰتٖ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ
عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿١٣٥﴾ قَالُواْ سَوَآءٌ عَلَيۡنَآ أَوَعَظۡتَ
أَمۡ لَمۡ تَكُن مِّنَ ٱلۡوَٰعِظِينَ ﴿١٣٦﴾

(نوح) گفت :« من چه می دانم آنها چه کارها کرده اند ! ﴿۱۱۲﴾ اگر می فهمید، حساب آنها تنها با پروردگار من است. ﴿۱۱۳﴾ و من (هرگز) مؤمنان را طرد نخواهم کرد. ﴿۱۱۴﴾ من جز بیم دهنده ای آشکار نیستم». ﴿۱۱۵﴾ گفتند :«ای نوح ! اگر (از دعوتت) دست بر نداری، حتماً سنگسار خواهی شد». ﴿۱۱۶﴾ (نوح) گفت :«پروردگارا ! همانا قوم من، مرا تکذیب کردند. ﴿۱۱۷﴾ پس میان من وآنها داوری کن، و مرا و مؤمنانی را که با من هستند؛ نجات بده». ﴿۱۱۸﴾ پس او و کسانی را که همراه او بودند، در (آن) کشتی پر (و انباشته) نجات دادیم. ﴿۱۱۹﴾ سپس بقیه را غرق کردیم. ﴿۱۲۰﴾ بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای (روشن) است، و بیشتر آنها مؤمن نبودند. ﴿۱۲۱﴾ و بی تردید پروردگار تو پیروزمند مهربان است. ﴿۱۲۲﴾ (قوم) عاد (نیز) پیامبران (خدا) را تکذیب کردند. ﴿۱۲۳﴾ هنگامی که برادرشان هود به آنها گفت :«آیا (از خدا) نمی ترسید ؟!» ﴿۱۲۴﴾ به راستی من برای شما پیامبری امین هستم. ﴿۱۲۵﴾ پس از خدا بترسید، و مرا اطاعت کنید. ﴿۱۲۶﴾ و من بر (رساندن) این (دعوت) هیچ مزدی از شما نمی طلبم، مزد من تنها بر (عهده ی) پرودگار جهانیان است. ﴿۱۲۷﴾ آیا بر هر مکان مرتفعی نشانه ای (از روی هوا و هوس و) بیهوده می سازید ؟! ﴿۱۲۸﴾ و قصرها (و قلعه ها) محکم و استوار بنا می کنید، گویی که (در دنیا) جاودانه می مانید. ﴿۱۲۹﴾ و چون (کسی را) کیفر دهید، همچون جباران کیفر می دهید. ﴿۱۳۰﴾ پس از خدا بترسید و مرا اطاعت کنید. ﴿۱۳۱﴾ و از کسی بترسید که شما را به آنچه می دانید مدد کرده است. ﴿۱۳۲﴾ شما را به چهارپایان و فرزندان مدد (و یاری) فرموده است. ﴿۱۳۳﴾ و (همچنین به) باغها و چشمه ها. ﴿۱۳۴﴾ همانا من از عذاب روزی بزرگ بر شما می ترسم! » ﴿۱۳۵﴾ گفتند :« برای ما یکسان است، چه ما را پند دهی یا پند ندهی. ﴿۱۳۶﴾

إِنْ هَٰذَآ إِلَّا خُلُقُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ
﴿١٣٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَٰهُمْ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا
كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ
ٱلرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾ كَذَّبَتْ ثَمُودُ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ
لَهُمْ أَخُوهُمْ صَٰلِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ
أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ
عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ
﴿١٤٥﴾ أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَٰهُنَآ ءَامِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي
جَنَّٰتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ
﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ ٱلْجِبَالِ بُيُوتًا فَٰرِهِينَ ﴿١٤٩﴾
فَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوٓا۟ أَمْرَ
ٱلْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ ٱلَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي ٱلْأَرْضِ وَلَا
يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّمَآ أَنتَ مِنَ ٱلْمُسَحَّرِينَ
﴿١٥٣﴾ مَآ أَنتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِـَٔايَةٍ إِن كُنتَ مِنَ
ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هَٰذِهِۦ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ
وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ
فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا
فَأَصْبَحُوا۟ نَٰدِمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ ٱلْعَذَابُ ۗ إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾
وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

این جز (همان) روش پیشینیان نیست. ﴿۱۳۷﴾ و ما (هرگز) عذاب نخواهیم شد». ﴿۱۳۸﴾ پس او (= هود) را تکذیب کردند، در نتیجه ما آنها را هلاک کردیم، بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای است، و بیشتر آنها مؤمن نبودند. ﴿۱۳۹﴾ و بی تردید پروردگار تو پیروزمند مهربان است. ﴿۱۴۰﴾ (قوم) ثمود پیامبران (خدا) را تکذیب کردند. ﴿۱۴۱﴾ هنگامی که برادرشان صالح به آنها گفت :«آیا (از خدا) نمی ترسید ؟! ﴿۱۴۲﴾ بی گمان من برای شما پیامبری امین هستم. ﴿۱۴۳﴾ پس از خدا بترسید و مرا اطاعت کنید. ﴿۱۴۴﴾ و من بر (رساندن) این (دعوت) هیچ مزدی از شما نمی طلبم، مزد من تنها بر (عهده ی) پروردگار جهانیان است. ﴿۱۴۵﴾ آیا (می پندارید که) شما در (نعمتهایی) اینجا ایمن رها می کنند ؟! ﴿۱۴۶﴾ در (این) باغها و چشمه ها. ﴿۱۴۷﴾ و (در این) زراعتها و نخلهایی که شکوفه هایش (نرم و) رسیده است ؟! ﴿۱۴۸﴾ و شادمانه از کوهها خانه هایی می تراشید؟ ﴿۱۴۹﴾ پس از خدا بترسید و مرا اطاعت نکنید . ﴿۱۵۰﴾ و فرمان اسراف کاران را اطاعت نکنید. ﴿۱۵۱﴾ (همان) کسانی که در زمین فساد می کنند و اصلاح نمی کنند». ﴿۱۵۲﴾ گفتند :«(ای صالح) جز این نیست که تو از جادوشدگانی. ﴿۱۵۳﴾ تو جز بشری همانند ما نیستی، پس اگر از راستگویانی نشانه ای بیاور». ﴿۱۵۴﴾ (صالح) گفت :«این ماده شتری است، که برای او یک نوبت آب خوردن، و برای شما (نیز) نوبت روز معینی است. ﴿۱۵۵﴾ و (کمترین) آزاری به آن نرسانید، که عذاب روزی بزرگ شما را فرو می گیرد». ﴿۱۵۶﴾ پس آن را پی کردند، آنگاه (از کرده ی خود) پشیمان شدند. ﴿۱۵۷﴾ پس عذاب (الهی) آنها را فرو گرفت، بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای است، و بیشتر آنها مؤمن نبودند. ﴿۱۵۸﴾ و بی تردید پروردگار تو پیروزمند مهربان است. ﴿۱۵۹﴾

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ
لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَٱتَّقُوا
ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ
أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦٤﴾ أَتَأْتُونَ ٱلذُّكْرَانَ
مِنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُم مِّنْ
أَزْوَٰجِكُم ۚ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَئِن لَّمْ
تَنتَهِ يَٰلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي
لِعَمَلِكُم مِّنَ ٱلْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ
﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي
ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا ٱلْءَاخَرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم
مَّطَرًا ۖ فَسَآءَ مَطَرُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا
كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ
﴿١٧٥﴾ كَذَّبَ أَصْحَٰبُ لْـَٔيْكَةِ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٧٦﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ
شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾
فَٱتَّقُوا ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٧٩﴾ وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ
إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٨٠﴾ ۞ أَوْفُوا ٱلْكَيْلَ
وَلَا تَكُونُوا مِنَ ٱلْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا بِٱلْقِسْطَاسِ
ٱلْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا
تَعْثَوْا فِي ٱلْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾

قوم لوط (نیز) پیامبران (خدا) را تکذیب کردند. ﴿۱۶۰﴾ هنگامی که برادرشان لوط به آنها گفت :«آیا (از خدا) نمی ترسید ؟! ﴿۱۶۱﴾ بی گمان من برای شما پیامبری امین هستم. ﴿۱۶۲﴾ پس از خدا بترسید، و مرا اطاعت کنید. ﴿۱۶۳﴾ و من بر (رساندن) این (دعوت) هیچ مزدی از شما نمی طلبم، مزد من تنها بر (عهده ی) پروردگار جهانیان است. ﴿۱۶۴﴾ آیا در میان جهانیان شما به سراغ مردان می روید ؟! ﴿۱۶۵﴾ و همسرانی که خدا برای شما آفریده است؛ رها می کنید، بلکه شما قومی متجاوز هستید. ﴿۱۶۶﴾ گفتند :«ای لوط، اگر دست بر نداری، یقیناً از اخراج شدگان خواهی بود». ﴿۱۶۷﴾ (لوط) گفت : «من دشمن سر سخت عمل شما هستم. ﴿۱۶۸﴾ پروردگارا ! من و خانواده ام را از (عاقبت) آنچه (اینها) انجام می دهند، نجات بده». ﴿۱۶۹﴾ پس او وخانواده اش را همگی نجات دادیم. ﴿۱۷۰﴾ مگر پیرزنی که در میان بازماندگان بود. ﴿۱۷۱﴾ سپس دیگران را نابود ساختیم. ﴿۱۷۲﴾ و بر آنها بارانی (از سنگ) بارانیدیم، پس باران بیم داده شدگان چه بد بود. ﴿۱۷۳﴾ بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای است، و بیشتر آنها مؤمن نبودند. ﴿۱۷۴﴾ و بی تردید پروردگار تو پیروزمند مهربان است. ﴿۱۷۵﴾ اصحاب ایکه (= قوم شعیب) پیامبران (خدا) را تکذیب کردند. ﴿۱۷۶﴾ هنگامی که شعیب به آنها گفت :«آیا (از خدا) نمی ترسید ؟! ﴿۱۷۷﴾ همانا من برای شما پیامبری امین هستم. ﴿۱۷۸﴾ پس از خدا بترسید، و مرا اطاعت کنید. ﴿۱۷۹﴾ و من بر (رساندن) این (دعوت) هیچ مزدی از شما نمی طلبم، مزد من تنها بر (عهده ی) پروردگار جهانیان است. ﴿۱۸۰﴾ پیمانه را تمام بدهید، و از کاهندگان (و کم فروشان) نباشید. ﴿۱۸۱﴾ و با ترازوی درست وزن کنید. ﴿۱۸۲﴾ و چیزهای مردم را کم ندهید (و حق آنها را ضایع نکنید) و در زمین به فساد نکوشید. ﴿۱۸۳﴾

وَٱتَّقُواْ ٱلَّذِى خَلَقَكُمْ وَٱلْجِبِلَّةَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوٓاْ
إِنَّمَآ أَنتَ مِنَ ٱلْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَآ أَنتَ إِلَّا بَشَرٌ
مِّثْلُنَا وَإِن نَّظُنُّكَ لَمِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿١٨٦﴾ فَأَسْقِطْ
عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ
﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبِّىٓ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ
فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ ٱلظُّلَّةِ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ
عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم
مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾
وَإِنَّهُۥ لَتَنزِيلُ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ ٱلرُّوحُ
ٱلْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾ عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ ٱلْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾
بِلِسَانٍ عَرَبِىٍّ مُّبِينٍ ﴿١٩٥﴾ وَإِنَّهُۥ لَفِى زُبُرِ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾
أَوَلَمْ يَكُن لَّهُمْ ءَايَةً أَن يَعْلَمَهُۥ عُلَمَٰٓؤُاْ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ
﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَٰهُ عَلَىٰ بَعْضِ ٱلْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾
فَقَرَأَهُۥ عَلَيْهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾
كَذَٰلِكَ سَلَكْنَٰهُ فِى قُلُوبِ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا
يُؤْمِنُونَ بِهِۦ حَتَّىٰ يَرَوُاْ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾
فَيَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُواْ
هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾
أَفَرَءَيْتَ إِن مَّتَّعْنَٰهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَآءَهُم مَّا
كَانُواْ يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾

و از کسی که شما و آفریدگان نخستین را آفرید بترسید. ﴿۱۸۴﴾ گفتند :«(ای شعیب!) جز این نیست که تو از جادو شدگانی، ﴿۱۸۵﴾ تو جز بشری همانند ما نیستی، و تو را از دروغگویان می پنداریم. ﴿۱۸۶﴾ پس اگر از راستگویانی، پاره ی از آسمان را بر (سر) ما بینداز» ﴿۱۸۷﴾ (شعیب) گفت :«پروردگارم ! به آنچه انجام می دهید؛ داناتر است. ﴿۱۸۸﴾ پس او را تکذیب کردند، آنگاه عذاب روز سایه آنها را فرو گرفت، بی گمان آن عذاب روز بزرگی بود. ﴿۱۸۹﴾ بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای است، و بیشتر آنها مؤمن نبودند. ﴿۱۹۰﴾ و بی تردید پروردگار تو پیروزمند مهربان است. ﴿۱۹۱﴾ و همانا این (قرآن) نازل شده (از جانب) پروردگار جهانیان است . ﴿۱۹۲﴾ روح الامین (= جبرئیل) آن را فرود آورده است. ﴿۱۹۳﴾ بر قلب تو، تا از هشدار دهندگان باشی. ﴿۱۹۴﴾ (آن را) به زبان عربی روشن (نازل کرد). ﴿۱۹۵﴾ و همانا (توصیف) آن در کتابهای پیشینیان (نیز آمده) است. ﴿۱۹۶﴾ آیا همین نشانه برای آنها کافی نیست که علمای بنی اسرائیل از آن آگاهند؟! ﴿۱۹۷﴾ و اگر آن را بر بعضی از عجمیان (= غیر عربها) نازل می کردیم. ﴿۱۹۸﴾ پس او آن را برایشان می خواند، به آن ایمان نمی آورند. ﴿۱۹۹﴾ (آری) این گونه آن (تکذیب) را در دلهای مجرمان در آوردیم. ﴿۲۰۰﴾ به آن ایمان نمی آورند تا عذاب دردناک را (با چشم خود) ببینند. ﴿۲۰۱﴾ پس ناگهان در حالی که بی خبرند به سراغ آنها می آید . ﴿۲۰۲﴾ آنگاه می گویند:«آیا مهلتی به ما داده خواهد شد؟!» ﴿۲۰۳﴾ آیا برای عذاب ما شتاب می کنند؟! ﴿۲۰۴﴾ آیا دیدی که اگر سالیانی آنها را (از این زندگی دنیا) بهره مند سازیم. ﴿۲۰۵﴾ سپس آنچه که به آنها وعده داده شده است به سراغشان بیاید. ﴿۲۰۶﴾

مَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَآ
أَهۡلَكۡنَا مِن قَرۡيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكۡرَىٰ وَمَا
كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنَزَّلَتۡ بِهِ ٱلشَّيَٰطِينُ ﴿٢١٠﴾
وَمَا يَنۢبَغِي لَهُمۡ وَمَا يَسۡتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ إِنَّهُمۡ عَنِ
ٱلسَّمۡعِ لَمَعۡزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا تَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
ءَاخَرَ فَتَكُونَ مِنَ ٱلۡمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾ وَأَنذِرۡ
عَشِيرَتَكَ ٱلۡأَقۡرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَٱخۡفِضۡ جَنَاحَكَ
لِمَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَإِنۡ عَصَوۡكَ
فَقُلۡ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٢١٦﴾ وَتَوَكَّلۡ عَلَى
ٱلۡعَزِيزِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾ ٱلَّذِي يَرَىٰكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾
وَتَقَلُّبَكَ فِي ٱلسَّٰجِدِينَ ﴿٢١٩﴾ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ
ٱلۡعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلۡ أُنَبِّئُكُمۡ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ ٱلشَّيَٰطِينُ
﴿٢٢١﴾ تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٖ ﴿٢٢٢﴾ يُلۡقُونَ ٱلسَّمۡعَ
وَأَكۡثَرُهُمۡ كَٰذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾ وَٱلشُّعَرَآءُ يَتَّبِعُهُمُ
ٱلۡغَاوُۥنَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمۡ تَرَ أَنَّهُمۡ فِي كُلِّ وَادٖ يَهِيمُونَ
﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمۡ يَقُولُونَ مَا لَا يَفۡعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَذَكَرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا
وَٱنتَصَرُواْ مِنۢ بَعۡدِ مَا ظُلِمُواْۗ وَسَيَعۡلَمُ ٱلَّذِينَ ظَلَمُوٓاْ
أَيَّ مُنقَلَبٖ يَنقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

این بهره مندیشان (از دنیا) سودی برای آنها نخواهد داشت. ﴿۲۰۷﴾ و هیچ قریه ای را هلاک نکردیم؛ مگراین که هشدار دهندگانی (از پیامبران) داشتند. ﴿۲۰۸﴾ برای پند دادن، و ما هرگز ستمکار نبودیم. ﴿۲۰۹﴾ و شیطانها (هرگز) این (قرآن) را نازل نکرده اند. ﴿۲۱۰﴾ و برای آنها سزاوار نیست؛ و نمی توانند. ﴿۲۱۱﴾ بی گمان آنها از شنیدن (وحی، و استراق سمع) برکنارند. ﴿۲۱۲﴾ پس (ای پیامبر!) هیچ معبودی را با الله مخوان، که از عذاب شدگان خواهی بود. ﴿۲۱۳﴾ و خویشاوندان نزدیکت را هشدار بده. ﴿۲۱٤﴾ و بال (رحمت و فروتنی) خود را برای مؤمنانی که از تو پیروی می کنند؛ بگستر. ﴿۲۱۵﴾ پس اگر از (فرمان) تو سرپیچی کردند، بگو :«همانا من از آنچه انجام می دهید؛ بیزارم». ﴿۲۱٦﴾ و بر خداوند پیروزمند مهربان توکل کن. ﴿۲۱۷﴾ (همان) کسی که تو را به هنگامی که (برای عبادت) بر می خیزی می بیند. ﴿۲۱۸﴾ و (نیز) حرکت (و نشست و بر خاست) تو را میان سجده کنندگان (را می بیند). ﴿۲۱۹﴾ همانا او شنوای داناست. ﴿۲۲۰﴾ آیا به شما خبردهم که شیاطین بر چه کسی نازل می شوند؟! ﴿۲۲۱﴾ بر هر دروغگوی گنهکار نازل می گردند. ﴿۲۲۲﴾ (به شیاطین) گوش فرا می دهند و بیشترشان دروغگو هستند. ﴿۲۲۳﴾ و شاعران (کسانی) هستند که گمراهان از آنها پیروی می کنند. ﴿۲۲٤﴾ آیا ندیدی که آنها درهر وادیی سرگشته (و حیران) هستند ؟! ﴿۲۲۵﴾ و بی گمان آنها چیزی می گویند که (خود به آن) عمل نمی کنند ؟! ﴿۲۲٦﴾ مگر کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند و خدا را بسیار یاد کردند، و بعد از آن که ستم دیدند، انتقام گرفتند،(و با شعر خود از اسلام و مسلمین دفاع نمودند)، و کسانی که ستم کردند؛ به زودی خواهند دانست به چه بازگشتگاهی باز می گردند. ﴿۲۲۷﴾

سورة النمل

بسم الله الرحمن الرحيم

طسٓ ۚ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡقُرۡءَانِ وَكِتَابٖ مُّبِينٍ ﴿١﴾ هُدٗى
وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٢﴾ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُونَ
ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا
يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمۡ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَهُمۡ يَعۡمَهُونَ ﴿٤﴾
أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَهُمۡ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ وَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ هُمُ
ٱلۡأَخۡسَرُونَ ﴿٥﴾ وَإِنَّكَ لَتُلَقَّى ٱلۡقُرۡءَانَ مِن لَّدُنۡ
حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾ إِذۡ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهۡلِهِۦٓ إِنِّيٓ ءَانَسۡتُ
نَارٗا سَـَٔاتِيكُم مِّنۡهَا بِخَبَرٍ أَوۡ ءَاتِيكُم بِشِهَابٖ قَبَسٖ لَّعَلَّكُمۡ
تَصۡطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَآءَهَا نُودِيَ أَنۢ بُورِكَ مَن فِي
ٱلنَّارِ وَمَنۡ حَوۡلَهَا وَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨﴾
يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّهُۥٓ أَنَا ٱللَّهُ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٩﴾ وَأَلۡقِ عَصَاكَ ۚ
فَلَمَّا رَءَاهَا تَهۡتَزُّ كَأَنَّهَا جَآنّٞ وَلَّىٰ مُدۡبِرٗا وَلَمۡ يُعَقِّبۡ ۚ
يَٰمُوسَىٰ لَا تَخَفۡ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ ٱلۡمُرۡسَلُونَ ﴿١٠﴾
إِلَّا مَن ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسۡنَۢا بَعۡدَ سُوٓءٖ فَإِنِّي غَفُورٞ رَّحِيمٞ
﴿١١﴾ وَأَدۡخِلۡ يَدَكَ فِي جَيۡبِكَ تَخۡرُجۡ بَيۡضَآءَ مِنۡ غَيۡرِ سُوٓءٖ ۖ
فِي تِسۡعِ ءَايَٰتٍ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَقَوۡمِهِۦٓ ۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَوۡمٗا
فَٰسِقِينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَآءَتۡهُمۡ ءَايَٰتُنَا مُبۡصِرَةٗ قَالُواْ هَٰذَا
سِحۡرٞ مُّبِينٞ ﴿١٣﴾

سورۀ نمل

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

طس (طا. سین) این آیات قرآن و کتاب مبین است. ﴿۱﴾ که هدایت و بشارت برای مؤمنان است. ﴿۲﴾ (همان) کسانی که نماز را بر پا می دارند، و زکات را ادا می کنند، و آنان به آخرت یقین دارند. ﴿۳﴾ بی گمان کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند،اعمال شان را برای آنها زینت داده ایم، پس آنها سر گردان می شوند. ﴿٤﴾ آنها کسانی هستند که عذاب بد (و درد ناک) برای شان است،و آنها در آخرت زیانکارترینند. ﴿٥﴾ و بی تردید تو (این) قرآن را از سوی (خداوند) حکیم دانا دریافت می داری. ﴿٦﴾ (به یاد بیاور) هنگامی را که موسی به خانواده ی خود گفت : «(بایستید) همانا من آتشی (از دور) دیده ام، به زودی خبری از آن برای شما می آورم یا شعله ی آتشی از آن می آورم تا گرم شوید». ﴿۷﴾ پس چون به آن (آتش) رسید، ندا داده شد که :«مبارک باد کسی که در آتش است و کسی که پیرامون آن است. و منزه است خداوندی که پروردگار جهانیان است. ﴿۸﴾ ای موسی! همانا من خداوند پیروزمند حکیم هستم. ﴿۹﴾ و عصایت را بیفکن- پس چون آن را دید که (با سرعت) می جنبد، گویی که آن ماری است،(ترسید و) به عقب برگشت،و پشت سر خود نگاه نکرد- ای موسی ! نترس، که پیامبران در نزد من نمی ترسند. ﴿۱۰﴾ مگر کسی که ستم کند، پس (توبه کند و) بدی را به نیکی تبدیل نماید، پس بی گمان من آمرزنده ی مهربان هستم. ﴿۱۱﴾ و دستت در گریبانت فرو کن، که سفید (و در خشنده ی) بی عیب بیرون بیاید، (این معجزه) در زمره ی معجزات نه گانه است، به سوی فرعون و قومش (برو) که آنها قومی فاسقند». ﴿۱۲﴾ پس چون آیات روشن (و کاملاً آشکار) ما به سراغ آنها آمد؛ گفتند : «این جادویی آشکار است». ﴿۱۳﴾

وَجَحَدُواْ بِهَا وَٱسْتَيْقَنَتْهَآ أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا ۚ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ وَسُلَيْمَـٰنَ عِلْمًا ۖ وَقَالَا ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَـٰنُ دَاوُۥدَ ۖ وَقَالَ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ ٱلطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِن كُلِّ شَىْءٍ ۖ إِنَّ هَـٰذَا لَهُوَ ٱلْفَضْلُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمَـٰنَ جُنُودُهُۥ مِنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ وَٱلطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَتَوْا۟ عَلَىٰ وَادِ ٱلنَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّمْلُ ٱدْخُلُوا۟ مَسَـٰكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَـٰنُ وَجُنُودُهُۥ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِىٓ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ وَعَلَىٰ وَالِدَىَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَـٰلِحًا تَرْضَىٰهُ وَأَدْخِلْنِى بِرَحْمَتِكَ فِى عِبَادِكَ ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ ٱلطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِىَ لَآ أَرَى ٱلْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ ٱلْغَآئِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُۥ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَاْذْبَحَنَّهُۥٓ أَوْ لَيَأْتِيَنِّى بِسُلْطَـٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِۦ وَجِئْتُكَ مِن سَبَإٍۭ بِنَبَإٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

و آن را از روی ستم و سرکشی انکار کردند، در حالی که دلهایشان به آن یقین داشت، پس بنگر عاقبت مفسدان چگونه بود. ﴿١٤﴾ و به راستی به داوود و سلیمان دانش (عظیمی) دادیم، و (آنان) گفتند :« ستایش از آن خدایی است که ما را بر بسیاری از بندگان مؤمن خود برتری بخشید». ﴿١٥﴾ و سلیمان وارث داوود شد، و گفت :«ای مردم ! زبان پرندگان به ما آموخته اند، و از هر چیز به ما عطا شده، بی تردید این فضل آشکاری است». ﴿١٦﴾ و برای سلیمان لشکریانش از جن و انس و پرندگان گرد آورده شدند، آنگاه نگاه داشته شدند (تا همه آنها به یکدیگر بپیوندند). ﴿١٧﴾ (بعد حرکت کردند) تا هنگامی که به وادی مورچگان رسیدند، مورچه ای گفت:«ای مورچگان ! به لانه های خود بروید تا سلیمان و لشکریانش شما را پایمال نکنند در حالی که نمی فهمند». ﴿١٨﴾ پس (سلیمان) از سخن آن (مورچه) تبسمی کرد (و) خندید، گفت :« پروردگارا ! به من توفیق ده تا شکر نعمتهایی را که بر من وبر پدر و مادرم ارزانی داشته ای بجای آورم، و (توفیق عطا فرما تا) کار(های) شایسته ای که تو خشنود شوی، انجام دهم، ومرا به رحمت خود در(زمره ی) بندگان صالحت در آور ». ﴿١٩﴾ و (سلیمان) از حال پرندگان جویا شد، و گفت : «مرا چه شده است که هدهد را نمی بینم، یا اینکه او از غایبان است ؟! ﴿٢٠﴾ قطعاً او را به کیفر شدید کیفر خواهم داد، یا او را ذبح خواهم کرد، یا (باید) دلیلی روشن (برای غیبتش) برای من بیاورد » . ﴿٢١﴾ پس درنگش چندان طول نکشید (که هدهد آمد) آنگاه گفت : « من به چیزی دست یافته ام که تو به آن دست نیافته ای، و از (سرزمین) سبا برایت خبر قطعی آورده ام. ﴿٢٢﴾

إِنِّي وَجَدتُّ ٱمْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِن كُلِّ شَيْءٍ
وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدتُّهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ
لِلشَّمْسِ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَعْمَٰلَهُمْ
فَصَدَّهُمْ عَنِ ٱلسَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَّا
يَسْجُدُواْ لِلَّهِ ٱلَّذِي يُخْرِجُ ٱلْخَبْءَ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ
إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْعَظِيمِ ۩ ﴿٢٦﴾ ۞ قَالَ سَنَنظُرُ
أَصَدَقْتَ أَمْ كُنتَ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٢٧﴾ ٱذْهَب بِّكِتَٰبِي
هَٰذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَٱنظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ
﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَؤُاْ إِنِّيٓ أُلْقِيَ إِلَيَّ كِتَٰبٌ كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾
إِنَّهُۥ مِن سُلَيْمَٰنَ وَإِنَّهُۥ بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾
أَلَّا تَعْلُواْ عَلَيَّ وَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَتْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَؤُاْ
أَفْتُونِي فِيٓ أَمْرِي مَا كُنتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ
﴿٣٢﴾ قَالُواْ نَحْنُ أُوْلُواْ قُوَّةٍ وَأُوْلُواْ بَأْسٍ شَدِيدٍ وَٱلْأَمْرُ
إِلَيْكِ فَٱنظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ ٱلْمُلُوكَ إِذَا
دَخَلُواْ قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوٓاْ أَعِزَّةَ أَهْلِهَآ أَذِلَّةً ۖ وَكَذَٰلِكَ
يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِم بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌۢ بِمَ
يَرْجِعُ ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

من زنی را یافتم که بر آنها فرمانروایی می کند ، و (به او) از هر گونه نعمتی داده شده است، و تخت عظیمی دارد. ﴿۲۳﴾ او وقومش را دیدم که به جای خدا برای خورشید سجده می کنند، و شیطان اعمال آنها را در نظرشان آراسته پس آنها را از راه (خدا) باز داشته است، از این رو آنها هدایت نمی شوند». ﴿۲٤﴾ چرا برای خداوندی سجده نمی کنند که آنچه را در آسمانها و زمین پنهان است بیرون می آورد، و آنچه را پنهان می دارید و آنچه را آشکار می کنید (همه) می داند. ﴿۲۵﴾ خداوندی که جز او معبودی نیست، پروردگار عرش عظیم است . ﴿۲٦﴾ (سلیمان) گفت :«اکنون خواهیم دید که آیا راست گفته ای یا از دروغگویان هستی. ﴿۲۷﴾ این نامه ی مرا ببر، و بر آنها بیفکن، سپس از آنها روی بگردان ، پس (در گوشه ای توقف کن) بنگر که چه جواب می دهند». ﴿۲۸﴾ (ملکه ی سبا) گفت :«ای بزرگان، به راستی نامه ی پر ارزشی به سوی من افکنده شده! ﴿۲۹﴾ همانا آن (نامه) از سلیمان است، و چنین است : به نام خداوند بخشنده ی مهربان. ﴿۳۰﴾ بر من برتری مجویید، و تسلیم شده نزد من بیایید » ﴿۳۱﴾ (ملکه) گفت :« ای بزرگان ، در کار من رأی دهید، که من هیچ کار مهمی را بدون حضور (و مشورت) شما تصمیم نگرفته ام (و انجام نداده ام)» ﴿۳۲﴾ گفتند :« ما دارای نیروی کافی و جنگجویان با قدرتی هستیم، و اختیار (و تصمیم نهایی) با توست، پس بنگر که چه فرمان می دهی». ﴿۳۳﴾ گفت : « بی تردید پادشاهان هنگامی که وارد قریه ای شوند آن را ویران (و تباه) سازند، و عزیزانش را ذلیل می کنند، و این گونه رفتار می کنند. ﴿۳٤﴾ و همانا من هدیه ای برای آنها می فرستم، پس می نگرم که فرستادگان چه جواب می آورند» . ﴿۳۵﴾

فَلَمَّا جَآءَ سُلَيۡمَٰنَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٖ فَمَآ ءَاتَىٰنِۦَ ٱللَّهُ
خَيۡرٞ مِّمَّآ ءَاتَىٰكُم بَلۡ أَنتُم بِهَدِيَّتِكُمۡ تَفۡرَحُونَ ﴿٣٦﴾
ٱرۡجِعۡ إِلَيۡهِمۡ فَلَنَأۡتِيَنَّهُم بِجُنُودٖ لَّا قِبَلَ لَهُم بِهَا
وَلَنُخۡرِجَنَّهُم مِّنۡهَآ أَذِلَّةٗ وَهُمۡ صَٰغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلۡمَلَؤُاْ أَيُّكُمۡ يَأۡتِينِي بِعَرۡشِهَا قَبۡلَ أَن يَأۡتُونِي مُسۡلِمِينَ
﴿٣٨﴾ قَالَ عِفۡرِيتٞ مِّنَ ٱلۡجِنِّ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبۡلَ أَن
تَقُومَ مِن مَّقَامِكَۖ وَإِنِّي عَلَيۡهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٞ ﴿٣٩﴾ قَالَ
ٱلَّذِي عِندَهُۥ عِلۡمٞ مِّنَ ٱلۡكِتَٰبِ أَنَا۠ ءَاتِيكَ بِهِۦ قَبۡلَ أَن
يَرۡتَدَّ إِلَيۡكَ طَرۡفُكَۚ فَلَمَّا رَءَاهُ مُسۡتَقِرّٗا عِندَهُۥ قَالَ هَٰذَا
مِن فَضۡلِ رَبِّي لِيَبۡلُوَنِيٓ ءَأَشۡكُرُ أَمۡ أَكۡفُرُۖ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا
يَشۡكُرُ لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٞ كَرِيمٞ ﴿٤٠﴾ قَالَ
نَكِّرُواْ لَهَا عَرۡشَهَا نَنظُرۡ أَتَهۡتَدِيٓ أَمۡ تَكُونُ مِنَ ٱلَّذِينَ لَا
يَهۡتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا جَآءَتۡ قِيلَ أَهَٰكَذَا عَرۡشُكِۖ قَالَتۡ
كَأَنَّهُۥ هُوَۚ وَأُوتِينَا ٱلۡعِلۡمَ مِن قَبۡلِهَا وَكُنَّا مُسۡلِمِينَ ﴿٤٢﴾
وَصَدَّهَا مَا كَانَت تَّعۡبُدُ مِن دُونِ ٱللَّهِۖ إِنَّهَا كَانَتۡ مِن قَوۡمٖ
كَٰفِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ٱدۡخُلِي ٱلصَّرۡحَۖ فَلَمَّا رَأَتۡهُ حَسِبَتۡهُ
لُجَّةٗ وَكَشَفَتۡ عَن سَاقَيۡهَاۚ قَالَ إِنَّهُۥ صَرۡحٞ مُّمَرَّدٞ مِّن
قَوَارِيرَۗ قَالَتۡ رَبِّ إِنِّي ظَلَمۡتُ نَفۡسِي وَأَسۡلَمۡتُ مَعَ
سُلَيۡمَٰنَ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٤٤﴾

پس چون (فرستاده ی ملکه) نزد سلیمان آمد، (سلیمان) گفت:«آیا می خواهید مرا با مال یاری کنید ؟! آنچه خدا به من داده، بهتر است از آنچه به شما داده است. بلکه شما به هدیه تان شادمان می شوید. ﴿۳۶﴾ (اکنون) به سوی آنها باز گرد، پس البته با لشکریانی به سوی آنها خواهیم آمد که قدرت مقابله با آن را نداشته باشند، و بی تردید آنها را از آن (سرزمین) با ذلت و خواری بیرون می کنیم !» ﴿۳۷﴾ (سلیمان) گفت :«ای بزرگان! کدام یک از شما تخت او را برای من می آورد، پیش از آن که تسلیم شده نزد من آیند ؟» ﴿۳۸﴾ عفریتی از جن گفت :« من آن را نزد تو می آورم پیش از آنکه از جایت برخیزی، و همانا من بر آن توانای امین هستم». ﴿۳۹﴾ کسی که دانشی از کتاب (الهی) داشت گفت :« من پیش از آن که چشم بر هم زنی، آن را نزد تو می آورم». پس چون (سلیمان) آن (تخت) را نزد خود مستقر دید؛ گفت :«این از فضل پروردگار من است، تا مرا بیازماید که آیا شکراو را به جای می آورم یا ناسپاسی می کنم ! » پس هر که شکر کند، تنها به نفع خود شکر می کند، و هر که ناسپاسی کند پس (به زیان خود نموده است،) بی گمان پروردگار من بی نیاز کریم است. ﴿۴۰﴾ (سلیمان) گفت :« تخت او را برایش نا شناس کنید، (تا) ببینیم آیا (آن را) باز می شناسد، یا از آنهاست که باز نتوانند شناخت. ﴿۴۱﴾ پس چون (ملکه ی سبا) آمد، (به او) گفته شد :«آیا تخت تو این گونه است؟» گفت :« گویی همان است، و ما پیش از این هم (به قدرت خداوند و حقانیت سلیمان) دانش یافته بوده ایم، و مسلمان (و فرمانبردار) بودیم. ﴿۴۲﴾ و آنچه به جای خدا می پرستید او را (از ایمان به خدا) باز داشته بود، بی گمان او (= ملکه سبا) از قوم کافران بود. ﴿۴۳﴾ به او گفته شد :« به صحن (قصر) داخل شو» پس هنگامی که آن را دید پنداشت که آب عمیقی است، و دو ساق (پای) خود را برهنه کرد (تا از آب بگذرد، سلیمان) گفت :«(این آب نیست) این صحنی صاف از آبگینه است». (ملکه) گفت :« پروردگارا ! من به خود ستم کردم، و (اینک) با سلیمان برای خداوند پروردگار جهانیان تسلیم شدم» ﴿۴۴﴾

وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَآ إِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمۡ صَٰلِحًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ
ٱللَّهَ فَإِذَا هُمۡ فَرِيقَانِ يَخۡتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ
يَٰقَوۡمِ لِمَ تَسۡتَعۡجِلُونَ بِٱلسَّيِّئَةِ قَبۡلَ ٱلۡحَسَنَةِۖ لَوۡلَا
تَسۡتَغۡفِرُونَ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ تُرۡحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُواْ
ٱطَّيَّرۡنَا بِكَ وَبِمَن مَّعَكَۚ قَالَ طَٰٓئِرُكُمۡ عِندَ ٱللَّهِۖ بَلۡ
أَنتُمۡ قَوۡمٞ تُفۡتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ فِي ٱلۡمَدِينَةِ تِسۡعَةُ
رَهۡطٖ يُفۡسِدُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا يُصۡلِحُونَ
﴿٤٨﴾ قَالُواْ تَقَاسَمُواْ بِٱللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُۥ وَأَهۡلَهُۥ ثُمَّ
لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِۦ مَا شَهِدۡنَا مَهۡلِكَ أَهۡلِهِۦ وَإِنَّا
لَصَٰدِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُواْ مَكۡرٗا وَمَكَرۡنَا مَكۡرٗا
وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَٱنظُرۡ كَيۡفَ كَانَ
عَٰقِبَةُ مَكۡرِهِمۡ أَنَّا دَمَّرۡنَٰهُمۡ وَقَوۡمَهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٥١﴾
فَتِلۡكَ بُيُوتُهُمۡ خَاوِيَةَۢ بِمَا ظَلَمُوٓاْۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَأٓيَةٗ لِّقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَنجَيۡنَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلُوطًا إِذۡ قَالَ
لِقَوۡمِهِۦٓ أَتَأۡتُونَ ٱلۡفَٰحِشَةَ وَأَنتُمۡ تُبۡصِرُونَ
﴿٥٤﴾ أَئِنَّكُمۡ لَتَأۡتُونَ ٱلرِّجَالَ شَهۡوَةٗ مِّن دُونِ ٱلنِّسَآءِۚ
بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ تَجۡهَلُونَ ﴿٥٥﴾

و به راستی به سوی (قوم) ثمود، برادرشان صالح را فرستادیم که : خدای یگانه را بپرستید، آنگاه آنها دو گروه شدند که به مخاصمه پرداختند. ﴿٤٥﴾ (صالح) گفت :« ای قوم من ! چرا پیش از نیکی بر بدی می شتابید (و بجای رحمت، عذاب الهی را می طلبید) چرا از خداوند آمرزش نمی خواهید، تا شاید مود رحمت قرار گیرید ؟!» ﴿٤٦﴾ گفتند:« ما به تو و کسانی که با تو هستند فال بد زده ایم» (صالح) گفت :« فال بد شما نزد خداست، بلکه شما گروهی هستید که مورد آزمایش قرار می گیرید». ﴿٤٧﴾ و در (آن) شهر (حِجر) نه نفر بودند که در زمین فساد می کردند و اصلاح نمی کردند. ﴿٤٨﴾ گفتند :« به خدا سوگند یاد کنید که حتماً بر او (= صالح) و خانواده اش شبیخون می زنیم، (و آنها را می کشیم) سپس به ولی (دم) او می گوییم : ما هنگام هلاکت و نا بودی خانواده اش؛ هرگز حاضر نبودیم (و از آنها خبرنداریم) و بی گمان ما راستگو هستیم». ﴿٤٩﴾ و آنها (برای قتل صالح و پیروانش) حیله و نیرنگی به کار بردند و ما (نیز) حیله و تدبیری (برای هلاک آنها و نجات صالح و پیروانش) اندیشیدیم، در حالی که آنها نمی دانستند. ﴿٥٠﴾ پس بنگر عاقبت نیرنگشان چه شد ؟! ما آنها و قومشان همگی را نابود کردیم. ﴿٥١﴾ پس این خانه های آنهاست که به سزای ستمی که می کردند خالی مانده است، بی گمان در این (ماجرا) نشانه ای است برای گروهی که می دانند. ﴿٥٢﴾ و کسانی را که ایمان آورده، و پرهیزگار بودند، نجات دادیم. ﴿٥٣﴾ و لوط را (به یاد آور) هنگامی که به قومش گفت :«آیا کار بسیار زشت (لواط) مرتکب می شوید؛ در حالی که خود (سرانجام وزشتی آن را) می بینید ؟! ﴿٥٤﴾ آیا شما به جای زنان، از روی شهوت سراغ مردان می روید ؟! بلکه شما مردمی نادان هستید». ﴿٥٥﴾

۞ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُوٓاْ
أَخْرِجُوٓاْ ءَالَ لُوطٍ مِّن قَرْيَتِكُمْ ۖ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ
يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ إِلَّا ٱمْرَأَتَهُۥ
قَدَّرْنَٰهَا مِنَ ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِم مَّطَرًا
ۖ فَسَآءَ مَطَرُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٥٨﴾ قُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَٰمٌ
عَلَىٰ عِبَادِهِ ٱلَّذِينَ ٱصْطَفَىٰٓ ۗ ءَآللَّهُ خَيْرٌ أَمَّا
يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ أَمَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَنۢبَتْنَا بِهِۦ
حَدَآئِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ أَن تُنۢبِتُواْ
شَجَرَهَآ ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾
أَمَّن جَعَلَ ٱلْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَٰلَهَآ أَنْهَٰرًا
وَجَعَلَ لَهَا رَوَٰسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ ٱلْبَحْرَيْنِ
حَاجِزًا ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ
﴿٦١﴾ أَمَّن يُجِيبُ ٱلْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ ٱلسُّوٓءَ
وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَآءَ ٱلْأَرْضِ ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ قَلِيلًا مَّا
تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَمَّن يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَٰتِ ٱلْبَرِّ
وَٱلْبَحْرِ وَمَن يُرْسِلُ ٱلرِّيَٰحَ بُشْرًۢا بَيْنَ يَدَيْ
رَحْمَتِهِۦٓ ۗ أَءِلَٰهٌ مَّعَ ٱللَّهِ ۚ تَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ
﴿٦٣﴾

پس جواب قومش جز این نبود که (به یکدیگر) گفتند : « خاندان لوط را از قریه ی خود بیرون کنید، که اینها مردمانی (پاکدامن و) پاکیزه جو هستند ! » ﴿٥٦﴾ آنگاه او و خانوده اش را نجات دادیم؛ مگر همسرش که مقدر کردیم او از باز ماندگان (در آن شهر) باشد. ﴿٥٧﴾ و بارانی (از سنگ) بر (سر) آنها باراندیم، پس باران بیم داده شدگان چه بد است! ﴿٥٨﴾ (ای پیامبر) بگو :« حمد و سپاس مخصوص خداوند است، و سلام بر بندگانش، کسانی که او (آنها را) بر گزیده است».آیا خداوند بهتر است یا آن چیزهای که شرک می آورند ؟ ﴿٥٩﴾ (آیا این معبودان باطل شما بهتراند) یا کسی که آسمانها و زمین را آفرید، و از آسمان برای شما آبی نازل کرد، پس با آن باغهای خرم (و زیبا) رویاندیم، که شما هرگز توان رویاندن درختان آن را نداشتید،آیا معبودی دیگری با الله است؟! (نه) بلکه آنها گروهی هستند که (از حق منحرف می شوند و بتها را) همطراز (الله) قرار می دهند . ﴿٦٠﴾ (آیا این بتها بهتراند) یا کسی که زمین را قرار گاه ساخت، و میان آن نهرهایی قرار داد، و برای آن کوهها (ی ثابت و استوار) پدید آورد، و میان دو دریا مانعی قرار داد، آیا معبود دیگری با الله است ؟! (نه) بلکه بیشترشان نمی دانند. ﴿٦١﴾ (آیا این بتها بهتراند) یا کسی که (دعای) مضطر (= درمانده) را اجابت می کند؛ چون او را بخواند، و گرفتاری را بر طرف می سازد، و شما را جانشینان زمین قرار می دهد، آیا معبودی دیگری با الله است ؟! چه اندک پند می گیرید. ﴿٦٢﴾ (آیا این بتها بهتراند) یا کسی که شما را در تاریکیهای بیابان و دریا هدایت می کند، و کسی که پیش از (باران) رحمت خود بادها را به مژده می فرستد، آیا معبودی دیگر با الله است ؟! الله برتر است از آنچه برای او شریک قرار می دهند. ﴿٦٣﴾

أَمَّن يَبۡدَؤُاْ ٱلۡخَلۡقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ وَمَن يَرۡزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
وَٱلۡأَرۡضِۗ أَءِلَٰهٞ مَّعَ ٱللَّهِۚ قُلۡ هَاتُواْ بُرۡهَٰنَكُمۡ إِن كُنتُمۡ
صَٰدِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُل لَّا يَعۡلَمُ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ ٱلۡغَيۡبَ إِلَّا ٱللَّهُۚ وَمَا يَشۡعُرُونَ أَيَّانَ يُبۡعَثُونَ
﴿٦٥﴾ بَلِ ٱدَّٰرَكَ عِلۡمُهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِۚ بَلۡ هُمۡ فِي شَكّٖ مِّنۡهَاۖ
بَلۡ هُم مِّنۡهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَءِذَا كُنَّا
تُرَٰبٗا وَءَابَآؤُنَآ أَئِنَّا لَمُخۡرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدۡ وُعِدۡنَا
هَٰذَا نَحۡنُ وَءَابَآؤُنَا مِن قَبۡلُ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّآ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ
﴿٦٨﴾ قُلۡ سِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ
ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحۡزَنۡ عَلَيۡهِمۡ وَلَا تَكُن فِي ضَيۡقٖ مِّمَّا
يَمۡكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ
صَٰدِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلۡ عَسَىٰٓ أَن يَكُونَ رَدِفَ لَكُم بَعۡضُ
ٱلَّذِي تَسۡتَعۡجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضۡلٍ عَلَى
ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَشۡكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
لَيَعۡلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمۡ وَمَا يُعۡلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنۡ
غَآئِبَةٖ فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ إِلَّا فِي كِتَٰبٖ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾ إِنَّ
هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانَ يَقُصُّ عَلَىٰ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ أَكۡثَرَ ٱلَّذِي
هُمۡ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

(آیا این معبودان باطل بهتراند) یا کسی که آفرینش را آغاز کرد، سپس آن را (بار دیگر) باز می گرداند، و کسی که شما را از آسمان و زمین روزی می دهد، آیا معبود دیگری با الله است ؟! (ای پیامبر!) بگو :«اگر راست می گویید دلیلتان را بیاورید». ﴿٦٤﴾ بگو :« در آسمانها و زمین جز الله هیچ کس غیب نمی داند و (آن معبودان با طل) نمی دانند که کی برانگیخته می شوند. ﴿٦٥﴾ بلکه علم آنها (= مشرکان) درباره ی آخرت به پایان رسیده است (و هیچ اطلاعی ندارند) بلکه آنها در (وقوع) آن شک دارند، بلکه آنها نسبت به آن نابینایند. ﴿٦٦﴾ و کسانی که کافر شدند؛ گفتند :«آیا هنگامی که ما و پدران مان خاک شدیم، آیا (باز زنده می شویم واز گورها) بیرون آورده می شویم؟! ﴿٦٧﴾ به راستی این وعده ای است که از پیش به ما و نیاکان مان داده شده است، این جز افسانه های پیشینیان نیست» . ﴿٦٨﴾ (ای پیامبر!) بگو :« در زمین سیر کنید، پس بنگرید عاقبت مجرمان چگونه بود». ﴿٦٩﴾ و بر آنها غمگین مباش و از آنچه مکر می ورزند؛ دلتنگ نشو. ﴿٧٠﴾ و می گویند :«اگر راست می گویید، این وعده کی خواهد بود؟!» ﴿٧١﴾ (ای پیامبر!) بگو :« شاید پاره ای از آنچه را که به شتاب می طلبید به شما نزدیک شده باشد». ﴿٧٢﴾ و بی گمان پروردگار تو نسبت به مردم دارای فضل (و رحمت) است، و لیکن بیشترشان شکر نمی گزارند. ﴿٧٣﴾ و بی تردید پروردگار تو آنچه در سینه هایشان پنهان می دارند و آنچه را آشکار می کنند؛ بخوبی می داند. ﴿٧٤﴾ و هیچ پنهانی در آسمان و زمین نیست؛ مگر آن که در کتاب روشن (لوح محفوظ، نوشته شده) است. ﴿٧٥﴾ بی گمان این قرآن بر بنی اسرائیل بیشتر چیزهایی را که آنها در آن اختلاف دارند، بیان می کند. ﴿٧٦﴾

وَإِنَّهُۥ لَهُدًى وَرَحۡمَةٌ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ
يَقۡضِي بَيۡنَهُم بِحُكۡمِهِۦۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٧٨﴾
فَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۖ إِنَّكَ عَلَى ٱلۡحَقِّ ٱلۡمُبِينِ ﴿٧٩﴾
إِنَّكَ لَا تُسۡمِعُ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَلَا تُسۡمِعُ ٱلصُّمَّ ٱلدُّعَآءَ إِذَا
وَلَّوۡاْ مُدۡبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَآ أَنتَ بِهَٰدِي ٱلۡعُمۡيِ عَن
ضَلَٰلَتِهِمۡۖ إِن تُسۡمِعُ إِلَّا مَن يُؤۡمِنُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُم
مُّسۡلِمُونَ ﴿٨١﴾ ۞ وَإِذَا وَقَعَ ٱلۡقَوۡلُ عَلَيۡهِمۡ
أَخۡرَجۡنَا لَهُمۡ دَآبَّةً مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ تُكَلِّمُهُمۡ أَنَّ ٱلنَّاسَ
كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوۡمَ نَحۡشُرُ مِن
كُلِّ أُمَّةٖ فَوۡجٗا مِّمَّن يُكَذِّبُ بِـَٔايَٰتِنَا فَهُمۡ
يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُو قَالَ أَكَذَّبۡتُم
بِـَٔايَٰتِي وَلَمۡ تُحِيطُواْ بِهَا عِلۡمًا أَمَّاذَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ
﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ ٱلۡقَوۡلُ عَلَيۡهِم بِمَا ظَلَمُواْ فَهُمۡ لَا
يَنطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّا جَعَلۡنَا ٱلَّيۡلَ لِيَسۡكُنُواْ
فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبۡصِرًاۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ
يُؤۡمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوۡمَ يُنفَخُ فِي ٱلصُّورِ فَفَزِعَ مَن فِي
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُۚ وَكُلٌّ
أَتَوۡهُ دَٰخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى ٱلۡجِبَالَ تَحۡسَبُهَا جَامِدَةٗ
وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ ٱلسَّحَابِۚ صُنۡعَ ٱللَّهِ ٱلَّذِيٓ أَتۡقَنَ كُلَّ
شَيۡءٍۚ إِنَّهُۥ خَبِيرُۢ بِمَا تَفۡعَلُونَ ﴿٨٨﴾

و به راستی آن (قرآن) هدایت و رحمت برای مؤمنان است. ﴿۷۷﴾ مسلماً پروردگار تو میان آنها (در قیامت) به حکم خود داوری می کند، و او پیروزمند داناست. ﴿۷۸﴾ پس (ای پیامبر!) بر خدا تو کل کن، بی شک تو بر حق آشکار هستی . ﴿۷۹﴾ و بی گمان تو نمی توانی (سخنت را) به (گوش) مردگان بشنوانی، و نمی توانی کران را هنگامی که پشت کنان روی می گردانند؛ سخن (وندای خود را) بشنوانی. ﴿۸۰﴾ و تو نمی توانی کوران را از گمراهی شان (باز گردانی و) هدایت کنی، تو تنها می توانی (سخن خود را) به کسانی بشنوانی که به آیات ما ایمان دارند؛ پس آنها (در برابر حق) تسلیم شدگان هستند. ﴿۸۱﴾ و هنگامی که فرمان (عذاب) بر آنها واقع شود (و حادثه قیامت نزدیک شود) جنبنده ای را از زمین برای آنها بیرون می آوریم که با آنها سخن گوید، که مردم به آیات ما یقین نمی آورند. ﴿۸۲﴾ و (به یاد آور) روزی را که ما از هر امتی گروهی را از آنان که آیات ما را تکذیب می کردند؛ محشور می کنیم، آنگاه آنها (به صف) نگاه داشته می شوند. ﴿۸۳﴾ تا هنگامی که (به سرزمین محشر) می آیند (خداوند) می فرماید:« آیا مرا تکذیب کردید در حالی که به آن احاطه علمی نداشتید، یا چه(کاری) بود که می کردید؟!» ﴿۸٤﴾ و بخاطر ستمی که کرده اند؛ فرمان (عذاب) بر آنها واقع می شود، پس آنها هیچ سخنی نمی گویند. ﴿۸۵﴾ آیا ندیدند که ما شب را برای آرامش آنها قرار دادیم، و روز را روشنی بخش (قرار دادیم) بی گمان در این (امور) نشانه های (روشنی) است برای گروهی که ایمان می آورند. ﴿۸٦﴾ و (به یاد آور) روزی را که در صور دمیده می شود، پس (تمام) کسانی که در آسمانها و زمین هستند و حشت کنند (و بترسند) جز کسی که خدا بخواهد، و همگی با خواری (و ذلت) به پیشگاه او (تعالی) بیایند. ﴿۸۷﴾ و کوهها را می بینی، (و) آنها را جامد (و بی حرکت) پنداری، در حالی که مانند حرکت ابرها در حرکت هستند (این) صنع (و آفرینش) خداوندی است که هر چیزی را محکم (واستوار) ساخته است، بی گمان او از آنچه انجام می دهید؛ با خبر است . ﴿۸۸﴾

مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيۡرٞ مِّنۡهَا وَهُم مِّن فَزَعٖ يَوۡمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَكُبَّتۡ وُجُوهُهُمۡ فِي ٱلنَّارِ هَلۡ تُجۡزَوۡنَ إِلَّا مَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَآ أُمِرۡتُ أَنۡ أَعۡبُدَ رَبَّ هَٰذِهِ ٱلۡبَلۡدَةِ ٱلَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُۥ كُلُّ شَيۡءٖۖ وَأُمِرۡتُ أَنۡ أَكُونَ مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنۡ أَتۡلُوَاْ ٱلۡقُرۡءَانَۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهۡتَدِي لِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن ضَلَّ فَقُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ سَيُرِيكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ فَتَعۡرِفُونَهَاۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَٰفِلٍ عَمَّا تَعۡمَلُونَ ﴿٩٣﴾

هر کس که نیکی آورد، پس (پاداشی) بهتر از آن خواهد داشت، و آنان از وحشت آن روز در امان هستند. ﴿۸۹﴾ و هر کس که بدی آورد، پس چهره شان در آتش نگونسار شود، (و به آنها گفته می شود :) آیا جزایی جز آنچه می کردید به شما داده می شود ؟ ﴿۹۰﴾ (ای پیامبر! بگو:) من فقط مأمورم که پروردگار این شهر (مکه) را عبادت کنم، همان کسی که این (شهر) را حرمت بخشید، و همه چیز از آن اوست، و من مأمورم که از مسلمانان باشم. ﴿۹۱﴾ و این که قرآن را تلاوت کنم، پس هر کس هدایت شود به نفع خود هدایت شده است، و هر کس که گمراه گردد؛ بگو :« من فقط ازهشدار دهندگان هستم». ﴿۹۲﴾ و بگو :«حمد و ستایش مخصوص خداست، به زود آیاتش را به شما نشان می دهد، پس آنها را خواهید شناخت، و پروردگار تو از آنچه انجام می دهید؛ غافل نیست. ﴿۹۳﴾

سورة القصص

بسم الله الرحمن الرحيم

طسٓمٓ ﴿١﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتۡلُواْ عَلَيۡكَ مِن نَّبَإِ مُوسَىٰ وَفِرۡعَوۡنَ بِٱلۡحَقِّ لِقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرۡعَوۡنَ عَلَا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَجَعَلَ أَهۡلَهَا شِيَعٗا يَسۡتَضۡعِفُ طَآئِفَةٗ مِّنۡهُمۡ يُذَبِّحُ أَبۡنَآءَهُمۡ وَيَسۡتَحۡيِۦ نِسَآءَهُمۡۚ إِنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَن نَّمُنَّ عَلَى ٱلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَنَجۡعَلَهُمۡ أَئِمَّةٗ وَنَجۡعَلَهُمُ ٱلۡوَٰرِثِينَ ﴿٥﴾

سورۀ قصص

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

طسم (طا. سین. میم) ﴿۱﴾ این آیات کتاب مبین است. ﴿۲﴾ از داستان موسی و فرعون به حق بر تو می خوانیم، برای گروهی که ایمان می آورند. ﴿۳﴾ بی گمان فرعون در زمین برتری جست و اهل آن را گروه گروه کرد، گروهی از آنها را به ضعف و ناتوانی می کشاند، پسرانشان را سر می برید و زنانشان را (برای خدمت) زنده نگه می داشت، بی تردید او از مفسدان بود. ﴿٤﴾ و می خواهیم بر کسانی که در زمین به استضعاف کشیده شده اند، منت گذاریم و آنان را پیشوایان سازیم، و آنان را وارثان (زمین) قرار دهیم. ﴿٥﴾

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي ٱلْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَـٰمَـٰنَ
وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا۟ يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾
وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ أُمِّ مُوسَىٰٓ أَنْ أَرْضِعِيهِ ۖ فَإِذَا خِفْتِ
عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي ٱلْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِيٓ ۖ إِنَّا
رَآدُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾
فَٱلْتَقَطَهُۥٓ ءَالُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا
وَحَزَنًا ۗ إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَـٰمَـٰنَ وَجُنُودَهُمَا
كَانُوا۟ خَـٰطِـِٔينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ ٱمْرَأَتُ فِرْعَوْنَ
قُرَّتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ ۖ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰٓ أَن يَنفَعَنَآ أَوْ
نَتَّخِذَهُۥ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ
فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَـٰرِغًا ۖ إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِۦ
لَوْلَآ أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ
ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ لِأُخْتِهِۦ قُصِّيهِ ۖ فَبَصُرَتْ
بِهِۦ عَن جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾ ۞ وَحَرَّمْنَا
عَلَيْهِ ٱلْمَرَاضِعَ مِن قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰٓ
أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُۥ لَكُمْ وَهُمْ لَهُۥ نَـٰصِحُونَ
﴿١٢﴾ فَرَدَدْنَـٰهُ إِلَىٰٓ أُمِّهِۦ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ
وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

و آنها را در زمین تمکّن (و حکومت) دهیم و به فرعون و هامان و لشکریان آن دو، از (دست) آنها (= بنی اسرائیل) آنچه را که از آن می ترسیدند، نشان دهیم. ﴿٦﴾ و به مادر موسی الهام کردیم که : «او را شیر بده، پس هنگامی که بر او ترسیدی، او را به دریا (ی نیل) بینداز، و نترس، و اندوهگین مشو، یقیناً ما او را به تو باز می گردانیم و او را از پیامبران قرار می دهیم ». ﴿٧﴾ پس (هنگامی که مادر موسی او را به دریا افکند) خاندان فرعون او را (از آب) بر گرفتند، تا سرانجام دشمن و مایه ی اندوه شان شود، مسلماً فرعون و هامان و لشکریان شان خطا کار بودند. ﴿٨﴾ و (آسیه) همسر فرعون گفت :«(این کودک) نور چشم من وتوست! او را نکشید، شاید به ما سود بخشد، یا او را به فرزندی گیریم» و آنان (از عاقبت آن) بی خبر بودند (و نمی فهمیدند). ﴿٩﴾ و قلب مادر موسی (از همه چیز) تهی گشت، اگر دل او را (به ایمان) محکم نکرده بودیم تا از باور دارندگان باشد، نزدیک بود آن (راز) را فاش کند. ﴿١٠﴾ و (مادر موسی) به خواهر او گفت : «به دنبالش برو» پس (خواهرش) او را از دور دید، در حالی که آنها بی خبر بودند. ﴿١١﴾ و (پستان) همه ی زنان شیر ده را از پیش بر او حرام کردیم، آنگاه (خواهرش) گفت: « آیا شما را به خانواده ای راهنمایی کنم که او را برایتان نگه دارند در حالی که آنها خیر خواه او باشند ؟!». ﴿١٢﴾ پس او را به مادرش باز گرداندیم تا چشمش روشن شود و غمگین نباشد، و تا بداند که وعده ی الله حق است، و لیکن بیشتر آنها نمی دانند. ﴿١٣﴾

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَٱسۡتَوَىٰٓ ءَاتَيۡنَٰهُ حُكۡمٗا وَعِلۡمٗاۚ
وَكَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ ٱلۡمَدِينَةَ
عَلَىٰ حِينِ غَفۡلَةٖ مِّنۡ أَهۡلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيۡنِ
يَقۡتَتِلَانِ هَٰذَا مِن شِيعَتِهِۦ وَهَٰذَا مِنۡ عَدُوِّهِۦۖ
فَٱسۡتَغَٰثَهُ ٱلَّذِي مِن شِيعَتِهِۦ عَلَى ٱلَّذِي مِنۡ
عَدُوِّهِۦ فَوَكَزَهُۥ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيۡهِۖ قَالَ هَٰذَا مِنۡ
عَمَلِ ٱلشَّيۡطَٰنِۖ إِنَّهُۥ عَدُوّٞ مُّضِلّٞ مُّبِينٞ ﴿١٥﴾ قَالَ
رَبِّ إِنِّي ظَلَمۡتُ نَفۡسِي فَٱغۡفِرۡ لِي فَغَفَرَ لَهُۥٓۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَآ أَنۡعَمۡتَ عَلَيَّ فَلَنۡ
أَكُونَ ظَهِيرٗا لِّلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصۡبَحَ فِي
ٱلۡمَدِينَةِ خَآئِفٗا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا ٱلَّذِي ٱسۡتَنصَرَهُۥ
يَسۡتَصۡرِخُهُۥۚ قَالَ لَهُۥ مُوسَىٰٓ إِنَّكَ لَغَوِيّٞ
مُّبِينٞ ﴿١٨﴾ فَلَمَّآ أَنۡ أَرَادَ أَن يَبۡطِشَ بِٱلَّذِي هُوَ عَدُوّٞ
لَّهُمَا قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ أَتُرِيدُ أَن تَقۡتُلَنِي كَمَا قَتَلۡتَ
نَفۡسَۢا بِٱلۡأَمۡسِۖ إِن تُرِيدُ إِلَّآ أَن تَكُونَ جَبَّارٗا فِي
ٱلۡأَرۡضِ وَمَا تُرِيدُ أَن تَكُونَ مِنَ ٱلۡمُصۡلِحِينَ ﴿١٩﴾
وَجَآءَ رَجُلٞ مِّنۡ أَقۡصَا ٱلۡمَدِينَةِ يَسۡعَىٰ قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ
إِنَّ ٱلۡمَلَأَ يَأۡتَمِرُونَ بِكَ لِيَقۡتُلُوكَ فَٱخۡرُجۡ إِنِّي لَكَ
مِنَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنۡهَا خَآئِفٗا يَتَرَقَّبُۖ
قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢١﴾

و چون (موسی) به (مرحله ی بلوغ و) کمال قوت رسید و برومند شد، به او حکمت و علم دادیم، و این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۱٤﴾ او هنگامی به شهر وارد شد که اهل آن در غفلت بودند، ناگهان دو مرد را دید با هم نزاع (و جنگ) می کردند، یکی از آنها از پیروان او بود، و دیگری از دشمنانش، پس آن که از پیروان او بود بر(علیه) کسی که از دشمنانش بود از وی یاری خواست. پس (موسی) به او مشت (محکمی) زد و کارش را ساخت، (ومُرد، موسی) گفت : «این از عمل شیطان بود، بی گمان او دشمن گمراه کننده ی آشکاری است». ﴿۱٥﴾ (سپس) گفت :«پروردگارا ! من به خود ستم کردم، پس مرا ببخش» آنگاه (خداوند) او را بخشید، بی تردید او آمرزنده ی مهربان است. ﴿۱٦﴾ گفت :« پروردگارا ! به شکرانه ی نعمتی که بر من عطا کردی، پس هرگز پشتیبان مجرمان نخواهم بود». ﴿۱۷﴾ پس (موسی) در شهر ترسان، و چشم به راه حادثه (شب را) صبح نمود، که ناگهان (دید) همان کسی که دیروز از او یاری خواسته بود، او را فریاد می زند (و کمک می خواهد) موسی به او گفت:« بی گمان تو آشکارا (انسان ماجرا جو و) گمراه هستی». ﴿۱۸﴾ پس هنگامی که (موسی) خواست به کسی که دشمن هر دوی آنها بود، حمله برد (و بزند، او فریاد زد و) گفت: «ای موسی ! آیا می خواهی مرا بکشی همان گونه که دیروز کسی را کشتی ؟! تو فقط می خواهی در زمین جبّاری باشی، و نمی خواهی که از مصلحان باشی !». ﴿۱۹﴾ و(در این هنگام) مردی از دورترین نقطه ی شهر شتابان آمد (و) گفت : «ای موسی ! همانا بزرگان (و اشراف قوم) درباره ی تو مشورت می کنند؛ تا تو را بکشند، پس بی درنگ (از شهر) بیرون شو، بی تردید من از خیر خواهان تو هستم» ﴿۲۰﴾ پس ترسان و چشم به راه حادثه،از شهر بیرون شد، گفت : « پروردگارا ! مرا از قوم ستمکار نجات بده». ﴿۲۱﴾

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَآءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّيٓ أَن
يَهْدِيَنِي سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَآءَ مَدْيَنَ
وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ ٱلنَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِن
دُونِهِمُ ٱمْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ ۖ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا ۖ قَالَتَا لَا
نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ ٱلرِّعَآءُ ۖ وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾
فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰٓ إِلَى ٱلظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَآ
أَنزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَآءَتْهُ إِحْدَىٰهُمَا
تَمْشِي عَلَى ٱسْتِحْيَآءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ
لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا ۚ فَلَمَّا جَآءَهُۥ وَقَصَّ
عَلَيْهِ ٱلْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ ۖ نَجَوْتَ مِنَ ٱلْقَوْمِ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَىٰهُمَا يَٰٓأَبَتِ ٱسْتَـْٔجِرْهُ ۖ
إِنَّ خَيْرَ مَنِ ٱسْتَـْٔجَرْتَ ٱلْقَوِيُّ ٱلْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ
إِنِّيٓ أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ٱبْنَتَيَّ هَٰتَيْنِ عَلَىٰٓ أَن
تَأْجُرَنِي ثَمَٰنِيَ حِجَجٍ ۖ فَإِنْ أَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ
عِندِكَ ۖ وَمَآ أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ ۚ سَتَجِدُنِيٓ إِن
شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَٰلِكَ بَيْنِي
وَبَيْنَكَ ۖ أَيَّمَا ٱلْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَٰنَ عَلَيَّ ۖ
وَٱللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٢٨﴾

و هنگامی که به (جانب شهر) مدین رو آورد؛ گفت :«امید است پروردگارم مرا به راه راست هدایت کند». ﴿۲۲﴾ وچون به (چاه) آب مدین رسید، بر آن (چاه) گروهی از مردم را دید که (چهارپایان خود را) آب می دهند، و در کنار آنان دو زن را دید که (گوسفندان خود را) باز می دارند (و به چاه نزدیک نمی شوند، موسی) گفت :«کار شما چیست ؟ (چرا گوسفندان خود را آب نمی دهید ؟!) گفتند:« ما (آنها را) آب نمی دهیم تا چوپانها باز گردند (و بروند) و پدر ما پیر کهنسال است (و توانایی این کار را ندارد)». ﴿۲۳﴾ پس (موسی) برای گوسفندان آن دو آب داد، سپس رو به سایه آورد،آنگاه گفت : « پروردگارا! من هرخیری که بر من بفرستی نیازمند هستم». ﴿۲٤﴾ آنگاه یکی از آن دو (زن) در حالی که با نهایت حیا گام بر می داشت، نزد او آمد، گفت :«همانا پدرم تو را دعوت می کند؛ تا مزد آب دادن (گوسفندان) را که برای ما انجام دادی، به تو بدهد» پس چون (موسی) به نزد او آمد و داستان (سرگذشت خود) را بر او حکایت کرد، گفت : « نترس، از گروه ستمکاران نجات یافتی». ﴿۲٥﴾ یکی از آن دو (دختر) گفت : « پدرجان ! او را اجیر کن، بی تردید بهترین کسی را که می توانی اجیر کنی، کسی است که نیرومند امین باشد (و او چنین است)». ﴿۲٦﴾ (شعیب) گفت : «من می خواهم یکی از این دو دختر را به ازدواج تو در بیاورم به شرطی که هشت سال برای من کار کنی، و اگر (آن را) تا ده سال تمام کنی، پس (لطف و) محبتی از سوی توست، من نمی خواهم بر تو سختگیری کنم، اگر خدا بخواهد مرا از صالحان خواهی یافت . ﴿۲۷﴾ (موسی) گفت : «این (قرار داد) میان من و تو باشد که هر کدام از این دو مدت را انجام دادم بر من ستمی نخواهد بود، و خداوند بر آنچه می گوییم گواه است». ﴿۲۸﴾

۞ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى ٱلْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِۦٓ ءَانَسَ مِن جَانِبِ ٱلطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ ٱمْكُثُوٓا۟ إِنِّىٓ ءَانَسْتُ نَارًا لَّعَلِّىٓ ءَاتِيكُم مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ ٱلنَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّآ أَتَىٰهَا نُودِىَ مِن شَـٰطِئِ ٱلْوَادِ ٱلْأَيْمَنِ فِى ٱلْبُقْعَةِ ٱلْمُبَـٰرَكَةِ مِنَ ٱلشَّجَرَةِ أَن يَـٰمُوسَىٰٓ إِنِّىٓ أَنَا ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٣٠﴾ وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۖ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَآنٌّ وَلَّىٰ مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ ۚ يَـٰمُوسَىٰٓ أَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ ۖ إِنَّكَ مِنَ ٱلْـَٔامِنِينَ ﴿٣١﴾ ٱسْلُكْ يَدَكَ فِى جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَآءَ مِنْ غَيْرِ سُوٓءٍ وَٱضْمُمْ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ ٱلرَّهْبِ ۖ فَذَٰنِكَ بُرْهَـٰنَانِ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِۦٓ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا فَـٰسِقِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّى قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَن يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِى هَـٰرُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّى لِسَانًا فَأَرْسِلْهُ مَعِىَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِىٓ ۖ إِنِّىٓ أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَـٰنًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا ۚ بِـَٔايَـٰتِنَآ أَنتُمَا وَمَنِ ٱتَّبَعَكُمَا ٱلْغَـٰلِبُونَ ﴿٣٥﴾

پس هنگامی که موسی (آن) مدت (معین) را به پایان رسانید، و همراه خانواده اش حرکت کرد، از سوی (کوه) طور آتشی دید؛ به خانواده اش گفت :« درنگ کنید، همانا من آتشی دیدم، شاید خبری از آن برای شما بیاورم، یا شعله ای از آتش (بیاورم) تا شما (با آن) گرم شوید ». ﴿۲۹﴾ پس هنگامی که به (نزدیکی) آن رسید، از کرانه ی راست وادی در جایگاه پر برکت، از (میان) یک درخت ندا داده شد که :«ای موسی ! یقیناً من الله، پروردگار جهانیانم . ﴿۳۰﴾ و اینکه عصایت را بیفکن»- پس چون آن را دید که (با سرعت) می جنبد گوی که آن ماری است، (ترسید و) به عقب برگشت و پشت سر خود را نگاه نکرد - (فرمود:) «ای موسی ! پیش آی، و نترس، بی گمان تو از ایمنان هستی. ﴿۳۱﴾ دستت را در گریبان خود فرو کن، که سفید (و درخشنده) بی عیب بیرون بیاید، و بازویت را (برای حذر) از ترس به سوی خود (بیار و) جمع کن، پس این دو (معجزه عصا و ید بیضا) دو برهان (روشن) از پروردگارت به سوی فرعون و اشراف (قوم) اوست، بی گمان آنها گروهی فاسق هستند». ﴿۳۲﴾ (موسی) گفت :« پروردگارا ! همانا من یک تن از آنها را کشته ام، پس می ترسم که مرا بکشند. ﴿۳۳﴾ و برادرم هارون زبانش از من فصیح تر است، پس او را همراه من بفرست تا یاورم باشد و مرا تصدیق کند، زیرا که می ترسم مرا تکذیب کنند». ﴿۳٤﴾ فرمود:« به زودی بازوی تو را با برادرت قوی (و نیرومند) خواهیم کرد، و برای شما سلطه و برتری قرار می دهیم، پس به سبب آیات ما، بر شما دست نیابند، و شما دو نفر و کسی که از شما پیروی کند؛ پیروزید» ﴿۳۵﴾

فَلَمَّا جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِـَٔايَـٰتِنَا بَيِّنَـٰتٍ قَالُوا۟ مَا هَـٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهَـٰذَا فِىٓ ءَابَآئِنَا ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبِّىٓ أَعْلَمُ بِمَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ مِنْ عِندِهِۦ وَمَن تَكُونُ لَهُۥ عَـٰقِبَةُ ٱلدَّارِ ۖ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّـٰلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَـٰهٍ غَيْرِى فَأَوْقِدْ لِى يَـٰهَـٰمَـٰنُ عَلَى ٱلطِّينِ فَٱجْعَل لِّى صَرْحًا لَّعَلِّىٓ أَطَّلِعُ إِلَىٰٓ إِلَـٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّى لَأَظُنُّهُۥ مِنَ ٱلْكَـٰذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَٱسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُۥ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَظَنُّوٓا۟ أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَـٰهُ وَجُنُودَهُۥ فَنَبَذْنَـٰهُمْ فِى ٱلْيَمِّ ۖ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾ وَجَعَلْنَـٰهُمْ أَئِمَّةً يَدْعُونَ إِلَى ٱلنَّارِ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَأَتْبَعْنَـٰهُمْ فِى هَـٰذِهِ ٱلدُّنْيَا لَعْنَةً ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ هُم مِّنَ ٱلْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَـٰبَ مِنۢ بَعْدِ مَآ أَهْلَكْنَا ٱلْقُرُونَ ٱلْأُولَىٰ بَصَآئِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

پس هنگامی که موسی با آیات روشن ما به سوی آنها آمد، گفتند :«این (چیزی) جز سحر ساختگی نیست، و ما چنین چیزی را در نیاکان پیشینیان خود نشنیده ایم». ﴿۳۶﴾ و موسی گفت : « پروردگار من از (حال) کسی که هدایت را از نزد او آورده، و کسی که سرانجام سرا(ی دیگر) از آن اوست، داناتر است، بی گمان ستمکاران رستگار نخواهند شد» ﴿۳۷﴾ و فرعون گفت :«ای بزرگان! من معبودی جز خودم برای شما نمی شناسم، پس ای هامان! برایم آتشی بر گل بیفروز (و آجر بپز) آنگاه برایم برج بلندی بساز، شاید که از خدای موسی با خبر شوم، و هرچند من گمان می کنم که او از دروغگویان است». ﴿۳۸﴾ و او (= فرعون) و لشکریانش به ناحق در زمین سرکشی کردند، و پنداشتند که آنها به سوی ما باز گردانده نمی شوند. ﴿۳۹﴾ پس (ما) او و لشکریانش را فرو گرفتیم، آنگاه در دریا انداختیم، پس بنگر عاقبت ستمکاران چگونه بود ؟! ﴿۴۰﴾ و آنها را پیشوایانی قرار دادیم که به سوی آتش (دوزخ) دعوت می کنند، و روز قیامت یاری نخواهند شد. ﴿۴۱﴾ در این دنیا لعنتی به دنبال آنان روانه کردیم؛ و روز قیامت از زشت رویانند. ﴿۴۲﴾ و به راستی بعد از آنکه امتهای پیشین را هلاک نمودیم؛ به موسی کتاب (تورات) دادیم که برای مردم بصیرت و هدایت و رحمت باشد، شاید پند گیرند. ﴿۴۳﴾

وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ ٱلْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَى ٱلْأَمْرَ
وَمَا كُنتَ مِنَ ٱلشَّٰهِدِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَٰكِنَّآ أَنشَأْنَا
قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ ٱلْعُمُرُ ۚ وَمَا كُنتَ ثَاوِيًا فِىٓ
أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوا۟ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِنَا وَلَٰكِنَّا كُنَّا
مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنتَ بِجَانِبِ ٱلطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا
وَلَٰكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّآ أَتَىٰهُم مِّن
نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَآ أَن
تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا۟ رَبَّنَا
لَوْلَآ أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَٰتِكَ وَنَكُونَ
مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ فَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلْحَقُّ مِنْ
عِندِنَا قَالُوا۟ لَوْلَآ أُوتِىَ مِثْلَ مَآ أُوتِىَ مُوسَىٰٓ ۚ
أَوَلَمْ يَكْفُرُوا۟ بِمَآ أُوتِىَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ ۖ قَالُوا۟
سِحْرَانِ تَظَٰهَرَا وَقَالُوٓا۟ إِنَّا بِكُلٍّ كَٰفِرُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ
فَأْتُوا۟ بِكِتَٰبٍ مِّنْ عِندِ ٱللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَآ أَتَّبِعْهُ
إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُوا۟
لَكَ فَٱعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَآءَهُمْ ۚ وَمَنْ أَضَلُّ
مِمَّنِ ٱتَّبَعَ هَوَىٰهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥٠﴾

و تو (ای پیامبر!) در ناحیه غربی نبودی، هنگامی که فرمان (نبوت) را به موسی دادیم و تو از حاضران نبودی. ﴿٤٤﴾ ولیکن (ما) نسلها آفریدیم که عمر دراز یافتند، و تو در میان اهل مدین اقامت نداشتی که آیات ما را بر آنها بخوانی، و لیکن ما بودیم که (پیامبرانی) می فرستادیم. ﴿٤٥﴾ و تو در کنار طور نبودی آنگاه که ندا دادیم، ولی این (وحی) رحمتی از جانب پروردگارت است؛ تا گروهی را بیم دهی که پیش از تو بیم دهنده ای برای آنها نیامده بود، شاید که آنها پند گیرند. ﴿٤٦﴾ و اگر آن نبود که به (سبب) اعمالی که مرتکب شده اند؛ مصیبتی به آنها برسد، آنگاه بگویند :« پروردگارا ! چرا به سوی ما پیامبری نفرستادی تا از آیات تو پیروی کنیم و از مؤمنان باشیم ؟». ﴿٤٧﴾ پس هنگامی که حق از نزد ما برای آنها آمد، گفتند :« چرا (به این پیامبر) مانند آنچه به موسی داده شد، داده نشده است ؟!» آیا به آنچه پیش از این به موسی داده شد، کفر نورزیدند؟ گفتند : «این دو (قرآن و تورات) جادوی تأیید کننده یکدیگرند» و گفتند : « همانا ما به هر کدام (ازآنها) کافریم». ﴿٤٨﴾ بگو:«اگر راست می گویید، پس کتابی هدایت کننده تر از این دو (کتاب) از نزد خدا بیاورید، تا من از آن پیروی کنم». ﴿٤٩﴾ پس اگر (این سخن) تو را نپذیرفتند، بدان که آنها فقط از هوسهای خود پیروی می کنند، و گمراه تر از آن کس که هوای نفس خویش را بدون (هیچ) هدایتی از (سوی) خدا پیروی می کند؛ کیست ؟! بی گمان خداوند گروه ستمکاران را هدایت نمی کند. ﴿٥٠﴾

۞ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ ٱلْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾
ٱلَّذِينَ ءَاتَيْنَٰهُمُ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِهِۦ هُم بِهِۦ يُؤْمِنُونَ
﴿٥٢﴾ وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوٓاْ ءَامَنَّا بِهِۦٓ إِنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن
رَّبِّنَآ إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلِهِۦ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ أُوْلَٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ
أَجْرَهُم مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُواْ وَيَدْرَءُونَ بِٱلْحَسَنَةِ
ٱلسَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذَا
سَمِعُواْ ٱللَّغْوَ أَعْرَضُواْ عَنْهُ وَقَالُواْ لَنَآ أَعْمَٰلُنَا وَلَكُمْ
أَعْمَٰلُكُمْ سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي ٱلْجَٰهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ
لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَهْدِي مَن يَشَآءُ ۚ
وَهُوَ أَعْلَمُ بِٱلْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوٓاْ إِن نَّتَّبِعِ
ٱلْهُدَىٰ مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ أَرْضِنَآ ۚ أَوَلَمْ نُمَكِّن لَّهُمْ
حَرَمًا ءَامِنًا يُجْبَىٰٓ إِلَيْهِ ثَمَرَٰتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِّن
لَّدُنَّا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ
أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍۭ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَا ۖ فَتِلْكَ
مَسَٰكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَن مِّنۢ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا ۖ وَكُنَّا
نَحْنُ ٱلْوَٰرِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ ٱلْقُرَىٰ
حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِيٓ أُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُواْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِنَا ۚ وَمَا
كُنَّا مُهْلِكِي ٱلْقُرَىٰٓ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَٰلِمُونَ ﴿٥٩﴾

و به راستی (ما این) سخن را یکی پس از دیگری برای آنها آوردیم؛ شاید متذکر شوند. ﴿۵۱﴾ کسانی که پیش از این (قرآن) به آنان کتاب (آسمانی) داده ایم؛ به آن ایمان می آورند. ﴿۵۲﴾ و چون (قرآن) بر آنها خوانده شود، گویند :«به آن ایمان آوردیم، بی تردید، این حق از سوی پروردگارما است، همانا ما پیش از (نزول) آن هم مسلمان بودیم». ﴿۵۳﴾ اینان (کسانی اند که) به (سبب) صبری که کرده اند، پاداششان دوبار (به آنان) داده می شود، و (اینها) با نیکیها بدی ها را دفع می کنند، و از آنچه به آنها روزی داده ایم؛ انفاق می کنند. ﴿۵۴﴾ و هنگامی که سخن لغو (و بیهوده) بشوند، از آن روی می گردانند و گویند:«اعمال ما از آن ماست، و اعمال شما از آن شما، سلام بر شما ما خواستار جاهلان نیستیم». ﴿۵۵﴾ (ای پیامبر!) بی تردید تو هر کس را دوست داری نمی توانی هدایت کنی، ولی خداوند هر کس را بخواهد هدایت می کند، و او به هدایت شدگان آگاه تر است. ﴿۵۶﴾ و (مشرکان) گفتند :«اگر به همراه تو از هدایت پیروی کنیم، ما را از سرزمین مان می ربایند» آیا ما (آنها را) در حرم امنی جایشان ندادیم، که ثمرات (و فرآورده های) هر چیزی (از هر سو) به سوی آن آورده می شود، (این) رزقی است از جانب ما، ولیکن بیشتر آنها نمی دانند. ﴿۵۷﴾ و چه بسیار از قریه ها (و آبادیها) یی را که بر اثر فزونی نعمت، مست و مغرور شده بودند؛ هلاک کردیم، پس این خانه های (ویران شده ی) آنهاست، که بعد از آنها جز اندکی (کسی) در آنها سکونت نکرد، و ما وارث آنها بودیم. ﴿۵۸﴾ و پروردگار تو هرگز نابود کننده ی قریه ها (و آبادیها) نبود، تا اینکه در کانون آنها پیامبری بفرستد، که آیات ما را برآنها بخواند، و ما هرگز قریه ها (و آبادیها) را هلاک نکردیم؛ مگر آن که اهالی آن ستمکار بودند. ﴿۵۹﴾

وَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَيۡءٖ فَمَتَٰعُ ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَزِينَتُهَاۚ
وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓۚ أَفَلَا تَعۡقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَن
وَعَدۡنَٰهُ وَعۡدًا حَسَنًا فَهُوَ لَٰقِيهِ كَمَن مَّتَّعۡنَٰهُ مَتَٰعَ
ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا ثُمَّ هُوَ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ مِنَ ٱلۡمُحۡضَرِينَ
﴿٦١﴾ وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ فَيَقُولُ أَيۡنَ شُرَكَآءِيَ ٱلَّذِينَ
كُنتُمۡ تَزۡعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيۡهِمُ
ٱلۡقَوۡلُ رَبَّنَا هَٰٓؤُلَآءِ ٱلَّذِينَ أَغۡوَيۡنَآ أَغۡوَيۡنَٰهُمۡ كَمَا
غَوَيۡنَاۖ تَبَرَّأۡنَآ إِلَيۡكَۖ مَا كَانُوٓاْ إِيَّانَا يَعۡبُدُونَ ﴿٦٣﴾
وَقِيلَ ٱدۡعُواْ شُرَكَآءَكُمۡ فَدَعَوۡهُمۡ فَلَمۡ يَسۡتَجِيبُواْ لَهُمۡ
وَرَأَوُاْ ٱلۡعَذَابَۚ لَوۡ أَنَّهُمۡ كَانُواْ يَهۡتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوۡمَ
يُنَادِيهِمۡ فَيَقُولُ مَاذَآ أَجَبۡتُمُ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٦٥﴾
فَعَمِيَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلۡأَنۢبَآءُ يَوۡمَئِذٖ فَهُمۡ لَا يَتَسَآءَلُونَ
﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا فَعَسَىٰٓ أَن
يَكُونَ مِنَ ٱلۡمُفۡلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ يَخۡلُقُ مَا
يَشَآءُ وَيَخۡتَارُۗ مَا كَانَ لَهُمُ ٱلۡخِيَرَةُۚ سُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ
وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعۡلَمُ مَا تُكِنُّ
صُدُورُهُمۡ وَمَا يُعۡلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا
هُوَۖ لَهُ ٱلۡحَمۡدُ فِي ٱلۡأُولَىٰ وَٱلۡأٓخِرَةِۖ وَلَهُ ٱلۡحُكۡمُ وَإِلَيۡهِ
تُرۡجَعُونَ ﴿٧٠﴾

و آنچه به شما داده شده، متاع زندگی دنیا و زینت آن است، و آنچه نزد الله است، بهتر و پایدار تر است، آیا نمی اندیشید؟! ﴿٦٠﴾ آیا کسی که به او وعده نیک داده ایم، پس او به آن (وعده) خواهد رسید، همانند کسی است که او را از متاع زندگی دنیا بهرمند ساخته ایم، سپس روز قیامت از احضار شدگان (در عذاب) خواهد بود ؟ ﴿٦١﴾ و روزی که (خداوند) آنان را ندا دهد، آنگاه فرماید: «کجا هستند، شریکانی که برای من می پنداشتید؟!» ﴿٦٢﴾ کسانی (از معبودان) که فرمان (عذاب) بر آنان تحقیق یافته است. می گویند:« پروردگارا ! اینها (= عابدان) کسانی اند که گمراه شان کردیم؛ (آری) آنها را گمراه کردیم، همان گونه که (خودمان) گمراه شدیم، از آنها به سوی تو بیزاری می جوییم، آنها (در حقیقت) ما را نمی پرستیدند (بلکه آنها شیطان را پرستش می کردند)» ﴿٦٣﴾ و (به عابدان) گفته می شود :«معبودهایتان را (که شریک خدا می پنداشتید) بخوانید (تا شما را یاری کنند)» پس آنها را می خوانند، ولی جوابی به ایشان نمی دهند، و عذاب (الهی) را (با چشم خود) ببینید، (و آرزو کنند) که ای کاش هدایت یافته بودند. ﴿٦٤﴾ و روزی که (خداوند) آنان را ندا دهد، آنگاه فرماید :«پیامبران را چه پاسخی دادید؟!» ﴿٦٥﴾ در آن روز همه ی خبرها (و حجتها) بر آنها پوشیده ماند، (و همه چیز را فراموش کنند) پس آنان از یکدیگر نپرسند. ﴿٦٦﴾ اما کسی که توبه کرد و ایمان آورد و عمل شایسته انجام داد، پس امید است که از رستگاران باشد. ﴿٦٧﴾ و پروردگار تو هر چه بخواهد می آفریند، و (هر چه بخواهد) بر می گزیند، آنان را (هیچ) اختیاری نیست، خداوند منزه و برتر است از آنچه شریک او قرار می دهند. ﴿٦٨﴾ و پروردگار تو می داند آنچه را که سینه های آنان پنهان می دارد، و آنچه را آشکار می کنند. ﴿٦٩﴾ و او خدایی است که هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، ستایش در دنیا و آخرت برای اوست، و حکم (و فرمانروایی) از آن اوست، و (همه ی شما) به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿٧٠﴾

قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمُ ٱلَّيۡلَ سَرۡمَدًا إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَنۡ إِلَٰهٌ غَيۡرُ ٱللَّهِ يَأۡتِيكُم بِضِيَآءٍۖ أَفَلَا تَسۡمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن جَعَلَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمُ ٱلنَّهَارَ سَرۡمَدًا إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡقِيَٰمَةِ مَنۡ إِلَٰهٌ غَيۡرُ ٱللَّهِ يَأۡتِيكُم بِلَيۡلٖ تَسۡكُنُونَ فِيهِۖ أَفَلَا تُبۡصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِن رَّحۡمَتِهِۦ جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَ لِتَسۡكُنُواْ فِيهِ وَلِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦ وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوۡمَ يُنَادِيهِمۡ فَيَقُولُ أَيۡنَ شُرَكَآءِيَ ٱلَّذِينَ كُنتُمۡ تَزۡعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعۡنَا مِن كُلِّ أُمَّةٖ شَهِيدٗا فَقُلۡنَا هَاتُواْ بُرۡهَٰنَكُمۡ فَعَلِمُوٓاْ أَنَّ ٱلۡحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنۡهُم مَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٧٥﴾ ۞ إِنَّ قَٰرُونَ كَانَ مِن قَوۡمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ عَلَيۡهِمۡۖ وَءَاتَيۡنَٰهُ مِنَ ٱلۡكُنُوزِ مَآ إِنَّ مَفَاتِحَهُۥ لَتَنُوٓأُ بِٱلۡعُصۡبَةِ أُوْلِي ٱلۡقُوَّةِ إِذۡ قَالَ لَهُۥ قَوۡمُهُۥ لَا تَفۡرَحۡۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾ وَٱبۡتَغِ فِيمَآ ءَاتَىٰكَ ٱللَّهُ ٱلدَّارَ ٱلۡأٓخِرَةَۖ وَلَا تَنسَ نَصِيبَكَ مِنَ ٱلدُّنۡيَاۖ وَأَحۡسِن كَمَآ أَحۡسَنَ ٱللَّهُ إِلَيۡكَۖ وَلَا تَبۡغِ ٱلۡفَسَادَ فِي ٱلۡأَرۡضِۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ ٱلۡمُفۡسِدِينَ ﴿٧٧﴾

(ای پیامبر!) بگو :« به من خبر دهید اگر خداوند شب را تا روز قیامت بر شما پایدار سازد، کیست معبودی جز الله که برای شما روشنی آورد ؟! آیا نمی شنوید؟!». ﴿۷۱﴾ بگو :« به من خبر دهید اگر خداوند روز را تا روز قیامت بر شما پایدار گرداند، کیست معبودی جز الله که برای شما شبی آورد که در آن آرام بگیرید؟! آیا نمی بینید؟! ﴿۷۲﴾ و از رحمت خویش شب و روز را برای شما قرار داد، تا در آن (= شب) آرام بگیرید، و تا (در روز) از فضل او (روزی) بجویید، و شاید سپاس گزارید. ﴿۷۳﴾ و روزی که (خداوند) آنان را ندا دهد، آنگاه فرماید :«کجا هستند، شریکانی را که برای من می پنداشتید ؟!» ﴿۷٤﴾ و از هر امتی گواهی بر می گزینیم، آنگاه می گوییم : « دلیل خود را بیاورید» آنگاه بدانند که حق از آن خداست، و (تمام) آنچه را افترا می بستند از (نظر) آنان ناپدید شود (و تباه گردد) . ﴿۷۵﴾ بی گمان قارون از قوم موسی بود، پس بر آنها ستم کرد، آن قدر از گنجها به او داده بودیم که حمل کلید هایش بر گروهی زورمند دشوار (و سنگین) بود . هنگامی که قومش به او گفت: «(به خاطر مالت این همه مغرورانه) شادی نکن، همانا خداوند شادی کنندگان (مغرور) را دوست ندارد. ﴿۷٦﴾ و در آنچه خدا به تو داده، سرای آخرت را بجوی و بهره ات را از دنیا فراموش نکن، و همانگونه که خداوند به تو نیکی کرده است؛ نیکی کن، و هر گز در زمین در پی فساد مباش، بی گمان خداوند مفسدان را دوست ندارد» ﴿۷۷﴾

قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلۡمٍ عِندِيٓۚ أَوَلَمۡ يَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ قَدۡ أَهۡلَكَ مِن قَبۡلِهِۦ مِنَ ٱلۡقُرُونِ مَنۡ هُوَ أَشَدُّ مِنۡهُ قُوَّةٗ وَأَكۡثَرُ جَمۡعٗاۚ وَلَا يُسۡـَٔلُ عَن ذُنُوبِهِمُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ فِي زِينَتِهِۦۖ قَالَ ٱلَّذِينَ يُرِيدُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا يَٰلَيۡتَ لَنَا مِثۡلَ مَآ أُوتِيَ قَٰرُونُ إِنَّهُۥ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٖ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ وَيۡلَكُمۡ ثَوَابُ ٱللَّهِ خَيۡرٞ لِّمَنۡ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا وَلَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلصَّٰبِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفۡنَا بِهِۦ وَبِدَارِهِ ٱلۡأَرۡضَ فَمَا كَانَ لَهُۥ مِن فِئَةٖ يَنصُرُونَهُۥ مِن دُونِ ٱللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ ٱلۡمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصۡبَحَ ٱلَّذِينَ تَمَنَّوۡاْ مَكَانَهُۥ بِٱلۡأَمۡسِ يَقُولُونَ وَيۡكَأَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ مِنۡ عِبَادِهِۦ وَيَقۡدِرُۖ لَوۡلَآ أَن مَّنَّ ٱللَّهُ عَلَيۡنَا لَخَسَفَ بِنَاۖ وَيۡكَأَنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلۡكَ ٱلدَّارُ ٱلۡأٓخِرَةُ نَجۡعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوّٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فَسَادٗاۚ وَٱلۡعَٰقِبَةُ لِلۡمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾ مَن جَآءَ بِٱلۡحَسَنَةِ فَلَهُۥ خَيۡرٞ مِّنۡهَاۖ وَمَن جَآءَ بِٱلسَّيِّئَةِ فَلَا يُجۡزَى ٱلَّذِينَ عَمِلُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ إِلَّا مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٨٤﴾

(قارون) گفت :« تنها به سبب دانشی که نزد من است آن (مال و ثروت) به من داده شده است» آیا او نمی دانست که خداوند پیش از او اقوامی را هلاک کرد که از او نیرومندتر و ثروتمندتر بودند؟! و مجرمان از گناهانشان پرسیده نمی شوند. ﴿۷۸﴾ پس (روزی قارون) با آرایش و زینت خویش بر قومش بیرون آمد، کسانی که خواهان زندگی دنیا بودند، گفتند :«ای کاش همانند آنچه به قارون داده شده است؛ ما نیز داشتیم، به راستی که او بر خوردار از بهره ی عظیمی است». ﴿۷۹﴾ و کسانی که دانش به آنها داده شده بود، گفتند :« وای بر شما ! ثواب خدا برای کسی که ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد بهتر است، و آن (سخن را کسانی) جز صابران نمی پذیرند» ﴿۸۰﴾ پس او وخانه اش در زمین فرو بردیم، و هیچ گروهی نداشت که او را در برابر (عذاب) خدا یاری کنند، و خود (نیز) نمی توانست خویش را یاری کند . ﴿۸۱﴾ و کسانی که دیروز آرزو می کردند به جای او باشند، می گفتند :« وای بر ما ! گویی خدا روزی را برای هر کس از بندگانش که بخواهد فراخ می گرداند، و (یا) تنگ می گیرد، اگر خدا بر ما منّت ننهاده بود، بی تردید ما را (نیز به قعر زمین) فرو می برد، ای وای ! گویی کافران هرگز رستگار نمی شوند. ﴿۸۲﴾ (آری) این سرای آخرت را (فقط) برای کسانی قرار می دهیم که نه خواهان برتری جویی هستند ونه خواهان فساد، و سرانجام نیک برای پرهیز گاران است. ﴿۸۳﴾ کسی که نیکی آورد، پس برای او پاداش بهتر از آن است، و کسی که بدی آورد، پس کسانی که بدیها انجام دادند، جز (به اندازه) آنچه می کردند، مجازات نخواهند داشت. ﴿۸٤﴾

إِنَّ ٱلَّذِى فَرَضَ عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ لَرَآدُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ ۚ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ مَن جَآءَ بِٱلْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنتَ تَرْجُوٓا۟ أَن يُلْقَىٰٓ إِلَيْكَ ٱلْكِتَٰبُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۖ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ ۖ وَٱدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ ۘ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ كُلُّ شَىْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُۥ ۚ لَهُ ٱلْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

بی تردید کسی که قرآن را بر تو فرض (و نازل) کرد، قطعاً تو را به جایگاهت (= مکه) باز می گرداند. بگو: « پروردگار من بهتر می داند چه کسی هدایت آورده، و چه کسی در گمراهی آشکار است». ﴿٨٥﴾ و تو امید نداشتی که کتاب (آسمانی) بر تو القا شود، جز این که رحمت پروردگارت بود، پس هرگز پشتیبان کافران مباش. ﴿٨٦﴾ و هرگز (کافران) تو را از آیات خدا، بعد از آن که برتو نازل شد، باز ندارند، و به سوی پروردگارت دعوت کن، و هرگز از مشرکان مباش. ﴿٨٧﴾ و معبود دیگری با الله مخوان، هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، همه چیز جز روی (= ذات) او نابود می شود، فرمانروایی (تنها) از آن اوست، و (همه) به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿٨٨﴾

سورة العنكبوت

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓ ﴿١﴾ أَحَسِبَ ٱلنَّاسُ أَن يُتْرَكُوٓا۟ أَن يَقُولُوٓا۟ ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ فَلَيَعْلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ صَدَقُوا۟ وَلَيَعْلَمَنَّ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٣﴾ أَمْ حَسِبَ ٱلَّذِينَ يَعْمَلُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن يَسْبِقُونَا ۚ سَآءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَن كَانَ يَرْجُوا۟ لِقَآءَ ٱللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ لَءَاتٍ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٥﴾ وَمَن جَٰهَدَ فَإِنَّمَا يُجَٰهِدُ لِنَفْسِهِۦٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَغَنِىٌّ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾

سورۀ عنکبوت

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الم (الف. لام. میم). ﴿١﴾ آیا مردم پنداشتند که چون بگویند: «ایمان آوردیم» (به حال خود) رها می شوند، و آنان آزمایش نمی شوند ؟! ﴿٢﴾ و به راستی کسانی را که پیش از آنها بودند؛ آزمودیم، پس البته خداوند کسانی را که راست گفتند معلوم می دارد، و دروغگویان را (نیز) معلوم خواهد داشت. ﴿٣﴾ آیا کسانی که اعمال بد انجام می دهند؛ گمان کردند که از ما پیشی می گیرند؟ چه بد داوری می کنند! ﴿٤﴾ کسی که به دیدار خدا امید دارد، پس به راستی که وعده ی خداوند خواهد آمد، و او شنوای داناست. ﴿٥﴾ کسی که (در راه خدا) جهاد کند، تنها برای (نفع) خودش جهاد می کند، بی گمان خداوند از (همه ی) جهانیان بی نیاز است. ﴿٦﴾

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡ وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ أَحۡسَنَ ٱلَّذِي كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيۡهِ حُسۡنٗاۖ وَإِن جَٰهَدَاكَ لِتُشۡرِكَ بِي مَا لَيۡسَ لَكَ بِهِۦ عِلۡمٞ فَلَا تُطِعۡهُمَآۚ إِلَيَّ مَرۡجِعُكُمۡ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٨﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُدۡخِلَنَّهُمۡ فِي ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٩﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ فَإِذَآ أُوذِيَ فِي ٱللَّهِ جَعَلَ فِتۡنَةَ ٱلنَّاسِ كَعَذَابِ ٱللَّهِ وَلَئِن جَآءَ نَصۡرٞ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمۡۚ أَوَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِأَعۡلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعۡلَمَنَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَيَعۡلَمَنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ ﴿١١﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّبِعُواْ سَبِيلَنَا وَلۡنَحۡمِلۡ خَطَٰيَٰكُمۡ وَمَا هُم بِحَٰمِلِينَ مِنۡ خَطَٰيَٰهُم مِّن شَيۡءٍۖ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحۡمِلُنَّ أَثۡقَالَهُمۡ وَأَثۡقَالٗا مَّعَ أَثۡقَالِهِمۡۖ وَلَيُسۡـَٔلُنَّ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ عَمَّا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦ فَلَبِثَ فِيهِمۡ أَلۡفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمۡسِينَ عَامٗا فَأَخَذَهُمُ ٱلطُّوفَانُ وَهُمۡ ظَٰلِمُونَ ﴿١٤﴾

و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، قطعاً گناهانشان را از آنان می زداییم، و آنان را به بهترین اعمالی که انجام می داند، پاداش می دهیم. ﴿۷﴾ و انسان را به نیک رفتاری (نسبت) به پدر و مادرش سفارش کردیم، و اگر آن دو(مشرک باشند و) تلاش کنند که تو چیزی را که به آن علم نداری شریک من قرار دهی، پس از آنان اطاعت نکن، بازگشت شما به سوی من است، آنگاه شما را به آنچه انجام می دادید؛ آگاه خواهم کرد. ﴿۸﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، هر آیینه آنها را در (زمره ی) صالحان در می آوریم. ﴿۹﴾ و از مردم کسانی هستند که می گویند: « به خدا ایمان آورده ایم» پس هنگامی که در راه خدا آزار بیند، آزار (و اذیت) مردم را همچون عذاب خدا بشمار می آورد، و اگر پیروزی از سوی پروردگارت (برای شما) بیاید؛ حتماً می گویند :« به راستی که ما (نیز) با شما بودیم» آیا خداوند به آنچه در سینه های جهانیان است؛ داناتر نیست؟! ﴿۱۰﴾ و مسلماً خداوند کسانی را که ایمان آوردند معلوم می دارد، و یقیناً منافقان را (نیز) معلوم خواهد داشت. ﴿۱۱﴾ و کسانی که کافر شدند به کسانی که ایمان آوردند؛ گفتند :«از راه ما پیروی کنید، و البته ما (بار) گناهانتان را بر می داریم». و آنها هر گز چیزی از گناهان ایشان را بر نخواهند داشت، بی گمان آنها دروغگو هستند. ﴿۱۲﴾ و البته بارهای سنگین (گناهان) خویش را بر می دارند، و (همچنین) بارهای دیگری را با بارهای سنگین خود بر می دارند، و روز قیامت یقیناً از آنچه افترا می بستند پرسیده خواهند شد. ﴿۱۳﴾ و به راستی که (ما) نوح را به سوی قومش فرستادیم ، پس او در میان آنان هزار سال به جز پنجاه سال (= نهصد و پنجاه سال) درنگ کرد، آنگاه طوفان (و سیلاب) آنان را فرو گرفت در حالی که ستمکار بودند. ﴿۱۴﴾

فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَصْحَٰبَ ٱلسَّفِينَةِ وَجَعَلْنَٰهَآ ءَايَةً
لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿١٥﴾ وَإِبْرَٰهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ ٱعْبُدُوا۟
ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ ۖ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ
أَوْثَٰنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا ۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ تَعْبُدُونَ
مِن دُونِ ٱللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَٱبْتَغُوا۟ عِندَ
ٱللَّهِ ٱلرِّزْقَ وَٱعْبُدُوهُ وَٱشْكُرُوا۟ لَهُۥٓ ۖ إِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِن تُكَذِّبُوا۟ فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ
مِّن قَبْلِكُمْ ۖ وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ
﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ كَيْفَ يُبْدِئُ ٱللَّهُ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ
يُعِيدُهُۥٓ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا۟
فِى ٱلْأَرْضِ فَٱنظُرُوا۟ كَيْفَ بَدَأَ ٱلْخَلْقَ ۚ ثُمَّ ٱللَّهُ
يُنشِئُ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْءَاخِرَةَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ
﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَآءُ ۖ وَإِلَيْهِ
تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ فِى ٱلْأَرْضِ
وَلَا فِى ٱلسَّمَآءِ ۖ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ
وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ
وَلِقَآئِهِۦٓ أُو۟لَٰٓئِكَ يَئِسُوا۟ مِن رَّحْمَتِى وَأُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

آنگـاه او و سرنشـینان کشـتی را نجـات دادیـم، و آن (کشتی) را نشانه (ی عبرتی) برای جهانیـان قـرار دادیـم. ﴿۱۵﴾ و ابراهیم را (نیز فرستادیم)، هنگامی که به قومش گفت :« خدا را بپرستید و از او بترسید، که اگر بدانید این برای شما بهتر است. ﴿۱۶﴾ شما به جای خـدا فقـط بتهـا (یی از سنگ و چوب) را می پرستید، و دروغی (بزرگ) به هم می بافید، بی گمان کسانی را که به جای خدا مـی پرستید، مالک هیچ رزقی برای شما نیستند، پس روزی را تنها (از) نزد خدا طلب کنید، و او را بپرسـتید، و شـکر او را بجای آورید، که به سوی او باز گردانیـده مـی شـوید. ﴿۱۷﴾ و اگـر شـما تکـذیب کنیـد (عجیـب نیسـت) بـه راستی که امتهایی پیش از شما نیز تکذیب کردنـد، و بـر (عهده ی) پیامبر (خدا) چیزی جز تبلیغ آشـکار نیسـت». ﴿۱۸﴾ آیا ندیدند که خدا چگونه آفرینش را آغـاز مـی کند، سپس باز می گرداند؟! بی تردید این (کار) بر خـدا آسان است. ﴿۱۹﴾ (ای پیامبر!) بگو :« در زمین بگردید؛ آنگاه بنگرید (خداوند) چگونـه آفـرینش را آغـاز کـرد، سپس خداوند (به همین گونه) پیدایش باز پسین را پدیـد می آورد، بی گمان خداوند بر هر چیز تواناسـت. ﴿۲۰﴾ هر کس را بخواهد عذاب می کند، و هر کس را بخواهد رحمت می آورد، و (شما) به سوی او بـاز گردانیـده مـی شوید. ﴿۲۱﴾ و شما هرگز نمی توانید ما را در زمین و نه در آسمان به ستوه آورید (و از عقوبت مـا فـرار کنیـد) و برای شما جز خدا هیچ کار ساز و یاوری نیست». ﴿۲۲﴾ و کسانی که به آیات خدا و دیدار او کافر شدند، ایناننـد که از رحمت من نومید هستند، و آنان برای شـان عـذاب درد ناکی است. ﴿۲۳﴾

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ ٱقْتُلُوهُ أَوْ
حَرِّقُوهُ فَأَنجَىٰهُ ٱللَّهُ مِنَ ٱلنَّارِ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ
لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا ٱتَّخَذْتُم مِّن دُونِ
ٱللَّهِ أَوْثَٰنًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ ثُمَّ يَوْمَ
ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ
بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن
نَّٰصِرِينَ ﴿٢٥﴾ ۞ فَـَٔامَنَ لَهُۥ لُوطٌ ۘ وَقَالَ إِنِّى
مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّىٓ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾
وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ إِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِى ذُرِّيَّتِهِ
ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلْكِتَٰبَ وَءَاتَيْنَٰهُ أَجْرَهُۥ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَإِنَّهُۥ فِى
ٱلْءَاخِرَةِ لَمِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٢٧﴾ وَلُوطًا إِذْ قَالَ
لِقَوْمِهِۦٓ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا
مِنْ أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٢٨﴾ أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ
ٱلرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ ٱلسَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِى نَادِيكُمُ
ٱلْمُنكَرَ ۖ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِۦٓ إِلَّآ أَن قَالُواْ
ٱئْتِنَا بِعَذَابِ ٱللَّهِ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٩﴾
قَالَ رَبِّ ٱنصُرْنِى عَلَى ٱلْقَوْمِ ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾

آنگاه جواب قوم او (= ابراهیم) جز این نبود که گفتند :«او را بکشید، یا او را بسوزانید» پس خداوند او را از آتش نجات داد، بی گمان در این (ماجرا) نشانه هایی است برای گروهی که ایمان می آورند. ﴿۲٤﴾ و (ابراهیم) گفت :« شما غیر از خدا بتهایی را برای خود برگزیده اید که مایه ی دوستی و محبت میان شما در زندگی دنیا باشد، سپس روز قیامت برخی از شما برخی (دیگر) را انکار می کند، و برخی از شما برخی (دیگر) را لعنت می کند، و جایگاه شما آتش است، و هیچ یاوری برای شما نخواهد بود . ﴿۲۵﴾ پس لوط به او (= ابراهیم) ایمان آورد، و (ابراهیم) گفت : « من به سوی پروردگارم هجرت می کنم، بی گمان او پیروزمند حکیم است» ﴿۲٦﴾ و اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم، و در فرزندانش نبوت و کتاب (آسمانی) قرار دادیم، و پاداش او را در دنیا دادیم، و بی تردید او در آخرت از صالحان است. ﴿۲۷﴾ و لوط را (فرستادیم) هنگامی که به قومش گفت :« بی گمان شما (عمل) بسیار زشتی انجام می دهید، که هیچ کس از جهانیان پیش از شما آن را انجام نداده است! ﴿۲۸﴾ آیا شما (برای کامجویی) به سراغ مردان می روید، و راه را قطع می کنید، و در محافل خود اعمال نا پسند انجام می دهید ؟!» پس جواب قومش جزاین نبود که گفتند :« اگر از راستگویانی عذاب خدا را برای ما بیاور». ﴿۲۹﴾ (لوط) گفت :« پروردگارا ! مرا بر قوم مفسدان یاری فرما». ﴿۳۰﴾

وَلَمَّا جَآءَتۡ رُسُلُنَآ إِبۡرَٰهِيمَ بِٱلۡبُشۡرَىٰ قَالُوٓاْ إِنَّا
مُهۡلِكُوٓاْ أَهۡلِ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةِۖ إِنَّ أَهۡلَهَا كَانُواْ
ظَٰلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطٗاۚ قَالُواْ
نَحۡنُ أَعۡلَمُ بِمَن فِيهَاۖ لَنُنَجِّيَنَّهُۥ وَأَهۡلَهُۥٓ إِلَّا ٱمۡرَأَتَهُۥ
كَانَتۡ مِنَ ٱلۡغَٰبِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّآ أَن جَآءَتۡ
رُسُلُنَا لُوطٗا سِيٓءَ بِهِمۡ وَضَاقَ بِهِمۡ ذَرۡعٗا وَقَالُواْ
لَا تَخَفۡ وَلَا تَحۡزَنۡۖ إِنَّا مُنَجُّوكَ وَأَهۡلَكَ إِلَّا ٱمۡرَأَتَكَ
كَانَتۡ مِنَ ٱلۡغَٰبِرِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنزِلُونَ
عَلَىٰٓ أَهۡلِ هَٰذِهِ ٱلۡقَرۡيَةِ رِجۡزٗا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ بِمَا
كَانُواْ يَفۡسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَد تَّرَكۡنَا مِنۡهَآ ءَايَةَۢ
بَيِّنَةٗ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِلَىٰ مَدۡيَنَ أَخَاهُمۡ
شُعَيۡبٗا فَقَالَ يَٰقَوۡمِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱرۡجُواْ ٱلۡيَوۡمَ
ٱلۡأٓخِرَ وَلَا تَعۡثَوۡاْ فِي ٱلۡأَرۡضِ مُفۡسِدِينَ ﴿٣٦﴾
فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتۡهُمُ ٱلرَّجۡفَةُ فَأَصۡبَحُواْ فِي
دَارِهِمۡ جَٰثِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَعَادٗا وَثَمُودَاْ وَقَد
تَّبَيَّنَ لَكُم مِّن مَّسَٰكِنِهِمۡۖ وَزَيَّنَ لَهُمُ
ٱلشَّيۡطَٰنُ أَعۡمَٰلَهُمۡ فَصَدَّهُمۡ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَكَانُواْ
مُسۡتَبۡصِرِينَ ﴿٣٨﴾

و هنگامی که فرستادگان ما ابراهیم را بشارت (تولد فرزند) آوردند، گفتند :« به راستی ما اهل این قریه (سدوم) را هلاک خواهیم کرد، بی شک اهل آن ستمکار بودند». ﴿۳۱﴾ (ابراهیم) گفت :«همانا لوط در آنجاست ! » (فرشتگان) گفتند :« ما به هر کس که در آنجاست داناتریم، یقیناً او و خانواده اش را نجات می دهیم، جز همسرش که از بازماندگان خواهد بود». ﴿۳۲﴾ و چون فرستادگان ما نزد لوط آمدند، از (دیدن) آنها اندوهگین، و به خاطر آنها دلتنگ شد، و (فرشتگان) گفتند: « نترس، و غمگین مباش، بی گمان ما تو و خانواده ات را نجات خواهیم داد؛ جز همسرت که از بازماندگان خواهد بود. ﴿۳۳﴾ همانا ما بر اهل این قریه به (خاطر) آن که نافرمانی (و گناه) می کردند، عذابی از آسمان فرو خواهیم ریخت». ﴿۳٤﴾ و به راستی از آن (قریه) نشانه (و عبرت) روشنی برای گروهی که خرد می ورزند؛ باقی گذاشتیم. ﴿۳۵﴾ وبه سوی مدین برادرشان شعیب را فرستادیم، پس گفت :«ای قوم من! خدا را بپرستید، و به روز باز پسین امیدوار باشید، و در زمین به فساد نکوشید». ﴿۳٦﴾ آنگاه او را تکذیب کردند، پس زلزله آنان را فرو گرفت، پس در خانه های خود به رو افتادند (و مردند). ﴿۳۷﴾ و (قوم) عاد و ثمود را (نیز هلاک کردیم) و یقیناً برخی از مساکن (ویران شده ی) آنها برای شما آشکار شده است. و شیطان اعمالشان را برای آنها بیاراست، پس آنها را از راه (خدا) بازداشت در حالی که بینا بودند. ﴿۳۸﴾

وَقَٰرُونَ وَفِرۡعَوۡنَ وَهَٰمَٰنَۖ وَلَقَدۡ جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَٱسۡتَكۡبَرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَمَا كَانُواْ سَٰبِقِينَ ﴿٣٩﴾ فَكُلًّا أَخَذۡنَا بِذَنۢبِهِۦۖ فَمِنۡهُم مَّنۡ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِ حَاصِبٗا وَمِنۡهُم مَّنۡ أَخَذَتۡهُ ٱلصَّيۡحَةُ وَمِنۡهُم مَّنۡ خَسَفۡنَا بِهِ ٱلۡأَرۡضَ وَمِنۡهُم مَّنۡ أَغۡرَقۡنَاۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظۡلِمَهُمۡ وَلَٰكِن كَانُوٓاْ أَنفُسَهُمۡ يَظۡلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوۡلِيَآءَ كَمَثَلِ ٱلۡعَنكَبُوتِ ٱتَّخَذَتۡ بَيۡتٗاۖ وَإِنَّ أَوۡهَنَ ٱلۡبُيُوتِ لَبَيۡتُ ٱلۡعَنكَبُوتِۖ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ مِن شَيۡءٖۚ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلۡكَ ٱلۡأَمۡثَٰلُ نَضۡرِبُهَا لِلنَّاسِۖ وَمَا يَعۡقِلُهَآ إِلَّا ٱلۡعَٰلِمُونَ ﴿٤٣﴾ خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَةٗ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٤٤﴾ ٱتۡلُ مَآ أُوحِيَ إِلَيۡكَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ وَأَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَۖ إِنَّ ٱلصَّلَوٰةَ تَنۡهَىٰ عَنِ ٱلۡفَحۡشَآءِ وَٱلۡمُنكَرِۗ وَلَذِكۡرُ ٱللَّهِ أَكۡبَرُۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا تَصۡنَعُونَ ﴿٤٥﴾

و قارون و فرعون و هامان را (نیز هلاک کردیم) و به راستی موسی با دلایل روشن نزد آنان آمد، پس آنها در زمین سرکشی کردند و پیشی گیرندگان (بر خدا) نبودند. ﴿۳۹﴾ آنگاه هر یک از آنها را به (کیفر) گناهش گرفتیم، پس بر بعضی از آنها طوفانی از سنگریزه فرستادیم، و بعضی از آنها را صیحه (= بانگ مرگبار) فرو گرفت، و بعضی را در زمین فرو بردیم، و بعضی را غرق کردیم، و خداوند هرگز به آنها ستم نکرد، و لیکن آنها (خود) بر خویشتن ستم می کردند. ﴿۴۰﴾ مثل کسانی که بجای خدا اولیاء (و دوستانی برای خود) بر گزیدند، همچون مثل عنکبوت است، که خانه ای (برای خود) برگزیده است،و بی گمان سست ترین خانه ها خانه ی عنکبوت است، اگر می دانستند. ﴿۴۱﴾ یقیناً خداوند هر آنچه را که به جای او می خوانند، می داند، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۴۲﴾ و این مثالهایی است که آنها را برای مردم می زنیم، و جز دانایان آنها را در نمی یابند. ﴿۴۳﴾ خداوند آسمانها و زمین را به حق آفرید، بی گمان در این نشانه ی (بزرگ) برای مؤمنان است. ﴿۴۴﴾ (ای پیامبر!) آنچه را از (این) کتاب بر تو وحی شده است تلاوت کن، و نماز را بر پا دار، یقیناً نماز (انسان را) از زشتیها و منکر باز می دارد، و البته یاد خدا بزرگتر است، و خداوند آنچه را انجام می دهید؛ می داند. ﴿۴۵﴾

۞ وَلَا تُجَٰدِلُوٓاْ أَهۡلَ ٱلۡكِتَٰبِ إِلَّا بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ
إِلَّا ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ مِنۡهُمۡۖ وَقُولُوٓاْ ءَامَنَّا بِٱلَّذِيٓ أُنزِلَ
إِلَيۡنَا وَأُنزِلَ إِلَيۡكُمۡ وَإِلَٰهُنَا وَإِلَٰهُكُمۡ وَٰحِدٞ وَنَحۡنُ
لَهُۥ مُسۡلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ
ٱلۡكِتَٰبَۚ فَٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يُؤۡمِنُونَ
بِهِۦۖ وَمِنۡ هَٰٓؤُلَآءِ مَن يُؤۡمِنُ بِهِۦۚ وَمَا يَجۡحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ
إِلَّا ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنتَ تَتۡلُواْ مِن قَبۡلِهِۦ مِن
كِتَٰبٖ وَلَا تَخُطُّهُۥ بِيَمِينِكَۖ إِذٗا لَّٱرۡتَابَ
ٱلۡمُبۡطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلۡ هُوَ ءَايَٰتُۢ بَيِّنَٰتٞ فِي صُدُورِ
ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَۚ وَمَا يَجۡحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا
ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُواْ لَوۡلَآ أُنزِلَ عَلَيۡهِ ءَايَٰتٞ
مِّن رَّبِّهِۦۖ قُلۡ إِنَّمَا ٱلۡأٓيَٰتُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٞ
مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ أَوَلَمۡ يَكۡفِهِمۡ أَنَّآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ
ٱلۡكِتَٰبَ يُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَرَحۡمَةٗ
وَذِكۡرَىٰ لِقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلۡ كَفَىٰ بِٱللَّهِ
بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡ شَهِيدٗاۖ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱلۡبَٰطِلِ وَكَفَرُواْ
بِٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٥٢﴾

و با اهل کتاب جز به روشی که آن بهتر است مجادله نکنید، مگر کسانی از آنان که ستم کردند، و بگویید :« به آنچه (از سوی خدا) بر ما نازل شده و آنچه بر شما نازل شده، ایمان آورده ایم، و معبود ما و معبود شما یکی است، و ما برای او تسلیم هستیم». ﴿٤٦﴾ و این گونه کتاب (= قرآن) را بر تو نازل کردیم، پس کسانی که به آنها کتاب (آسمانی) دادیم، به آن ایمان می آورند، و از همین گروه (مشرکان نیز) کسی است که به آن ایمان می آورد، و آیات ما را جز کافران انکار نمی کنند. ﴿٤٧﴾ و تو (هرگز) پیش از این (قرآن) هیچ کتابی را نمی خواندی، و با (دست) راست خود چیزی نمی نوشتی، اگر چنین بود، باطل گرایان به شک (و تردید) می افتادند. ﴿٤٨﴾ بلکه آن (قرآن) آیات روشنی است که در سینه ی کسانی که دانش داده شده اند، جای دارد، و آیات ما را جز ستمکاران انکار نمی کنند. ﴿٤٩﴾ و گفتند :«چرا نشانه هایی از سوی پروردگارش بر او نازل نشده است ؟!» (ای پیامبر!) بگو :«همانا نشانه ها (همه) نزد خداست (و به فرمان او نازل می شود) و من تنها هشدا دهنده ای آشکار هستم». ﴿٥٠﴾ آیا برای آنها کافی نیست که همانا ما (این) کتاب (قرآن) را بر تو نازل کردیم که (پیوسته) بر آنها تلاوت می شود؟! بی گمان در این (قرآن) رحمت و پندی است برای کسانی که ایمان می آورند. ﴿٥١﴾ بگو :«همین بس که خدا میان من و شما گواه است، آنچه را در آسمانها و زمین است می داند، و کسانی به که باطل ایمان آوردند و به خدا کافر شدند، اینان زیانکاران (واقعی) هستند» ﴿٥٢﴾

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلْعَذَابِ ۚ وَلَوْلَآ أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَآءَهُمُ ٱلْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِٱلْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌۢ بِٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِن فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا۟ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾ يَٰعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِنَّ أَرْضِى وَٰسِعَةٌ فَإِيَّٰىَ فَٱعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ ٱلْمَوْتِ ۖ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُم مِّنَ ٱلْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ نِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَٰمِلِينَ ﴿٥٨﴾ ٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّن مِّن دَآبَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا ٱللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ ۚ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ ٱللَّهُ يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَيَقْدِرُ لَهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّن نَّزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَحْيَا بِهِ ٱلْأَرْضَ مِنۢ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۚ قُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

و آنها با شتاب عذاب را از تو طلب می کنند، و اگر موعد مقرری تعیین نشده بود، یقیناً عذاب (الهی) به (سراغ) آنها می آمد، و ناگهان در حالی که نمی دانند به (سراغ) آنها خواهد آمد. ﴿۵۳﴾ و آنها با شتاب عذاب را از تو می طلبند، و بی گمان جهنم به کافران احاطه دارد. ﴿۵۴﴾ روزی که عذاب آنها را از بالای (سر)شان و از زیر پاهایشان در بر می گیرد، و (خداوند به آنها) می فرماید:« بچشید آنچه را انجام می دادید. ﴿۵۵﴾ ای بندگان من که ایمان آورده اید ! بی گمان زمین من وسیع است، پس تنها مرا بپرستید» . ﴿۵۶﴾ هر کسی چشنده ی مرگ است، سپس به سوی ما باز گردانده می شوید. ﴿۵۷﴾ و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، قطعاً آنها را در غرفه هایی از بهشت جای می دهیم که نهر ها درزیر آن جاری است، جاودانه در آن خواهند ماند، چه خوب است پاداش عمل کنندگان. ﴿۵۸﴾ (همان) کسانی که صبر کردند و تنها بر پروردگارشان توکل می کنند. ﴿۵۹﴾ و چه بسیار جنبدگانی که روزی خود را بر دوش نمی گیرند، خداوند به آنها و شما روزی می دهد، و او شنوای داناست. ﴿۶۰﴾ و اگر از آنها بپرسی :«چه کسی آسمانها و زمین را آفریده، و خورشید و ماه را مسخر کرده است ؟!» البته می گویند:«الله» پس چگونه (از حق) منحرف می شوند ؟! ﴿۶۱﴾ خداوند روزی را برای هر کس از بندگانش که بخواهد فراخ می گرداند، و (یا) برایش تنگ می دارد، بی گمان خداوند به همه چیز داناست. ﴿۶۲﴾ و اگر از آنها بپرسی :«چه کسی از آسمان آبی را نازل کرد، آنگاه با آن (آب) زمین را بعد از مردنش زنده کرد ؟» البته می گویند :«الله» بگو :« حمد و ستایش مخصوص خداوند است» بلکه بیشتر آنها در نمی یابند. ﴿۶۳﴾

وَمَا هَٰذِهِ ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ إِلَّا لَهۡوٞ وَلَعِبٞۚ وَإِنَّ
ٱلدَّارَ ٱلۡأٓخِرَةَ لَهِيَ ٱلۡحَيَوَانُۚ لَوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ
﴿٦٤﴾ فَإِذَا رَكِبُواْ فِي ٱلۡفُلۡكِ دَعَوُاْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ
ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمۡ إِلَى ٱلۡبَرِّ إِذَا هُمۡ يُشۡرِكُونَ ﴿٦٥﴾
لِيَكۡفُرُواْ بِمَآ ءَاتَيۡنَٰهُمۡ وَلِيَتَمَتَّعُواْۖ فَسَوۡفَ
يَعۡلَمُونَ ﴿٦٦﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّا جَعَلۡنَا حَرَمًا ءَامِنٗا
وَيُتَخَطَّفُ ٱلنَّاسُ مِنۡ حَوۡلِهِمۡۚ أَفَبِٱلۡبَٰطِلِ يُؤۡمِنُونَ
وَبِنِعۡمَةِ ٱللَّهِ يَكۡفُرُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّنِ ٱفۡتَرَىٰ
عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَوۡ كَذَّبَ بِٱلۡحَقِّ لَمَّا جَآءَهُۥٓۚ أَلَيۡسَ
فِي جَهَنَّمَ مَثۡوٗى لِّلۡكَٰفِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَٱلَّذِينَ جَٰهَدُواْ
فِينَا لَنَهۡدِيَنَّهُمۡ سُبُلَنَاۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَمَعَ ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٦٩﴾

و این زندگی دنیا (چیزی) جز سرگرمی و بازیچه نیست، و بی تردید اگر می دانستند سرای آخرت همان زندگی (واقعی) است. ﴿٦٤﴾ پس هنگامی که در کشتی سوار شوند، خدا را با اخلاص می خوانند، پس چون (خدا) آنها را (با آوردن) به خشکی نجات داد، باز آنان شرک می آورند. ﴿٦٥﴾ تا آنچه را به آنها داده ایم؛ کفران کنند، و تا (از لذات زندگی دنیا) بهره گیرند، پس به زودی خواهند دانست. ﴿٦٦﴾ آیا ندیدند که همانا ما حرم امنی (برای آنها) قرار دادیم، در حالی که مردم از اطراف آنان ربوده می شوند؟! آیا به باطل ایمان می آورند و به نعمت خدا ناسپاسی می کنند؟! ﴿٦٧﴾ و کیست ستمکارتر از آن کسی که بر خدا دروغ بندد یا حق را چون به سوی او آید تکذیب کند ؟! آیا جایگاه کافران در جهنم نیست ؟! ﴿٦٨﴾ و کسانی که در راه ما (کوشش و) جهاد کنند؛ قطعاً به راههای خویش هدایت شان می کنیم، و یقیناً خداوند با نیکوکاران است. ﴿٦٩﴾

سورة الروم

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓ ﴿١﴾ غُلِبَتِ ٱلرُّومُ ﴿٢﴾ فِيٓ أَدۡنَى ٱلۡأَرۡضِ وَهُم
مِّنۢ بَعۡدِ غَلَبِهِمۡ سَيَغۡلِبُونَ ﴿٣﴾ فِي بِضۡعِ
سِنِينَۗ لِلَّهِ ٱلۡأَمۡرُ مِن قَبۡلُ وَمِنۢ بَعۡدُۚ وَيَوۡمَئِذٖ
يَفۡرَحُ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿٤﴾ بِنَصۡرِ ٱللَّهِۚ يَنصُرُ
مَن يَشَآءُۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾

سورۀ روم

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الم (الف. لام. میم). ﴿١﴾ رومیان مغلوب شدند. ﴿٢﴾ در نزدیکترین سرزمین، و آنها بعد از مغلوب شدنشان به زودی غالب خواهند شد. ﴿٣﴾ در (ظرف) چند سال؛ پیش از (این پیروزی) و بعد از این (پیروزی) فرمان از آن خداست، و در آن روز مؤمنان شادمان خواهند شد. ﴿٤﴾ به (سبب) یاری خداوند، و (خداوند) هر که را بخواهد یاری می کند، و او پیروزمند مهربان است. ﴿٥﴾

وَعْدَ ٱللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ ٱللَّهُ وَعْدَهُۥ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَٰهِرًا مِّنَ ٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ ٱلْءَاخِرَةِ هُمْ غَٰفِلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمْ
يَتَفَكَّرُوا۟ فِىٓ أَنفُسِهِم ۗ مَّا خَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ إِلَّا بِٱلْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ وَإِنَّ
كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ بِلِقَآئِ رَبِّهِمْ لَكَٰفِرُونَ ﴿٨﴾ أَوَلَمْ
يَسِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ
مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوٓا۟ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا۟ ٱلْأَرْضَ
وَعَمَرُوهَآ أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم
بِٱلْبَيِّنَٰتِ ۖ فَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوٓا۟
أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَٰقِبَةَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔوا۟
ٱلسُّوٓأَىٰٓ أَن كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَكَانُوا۟ بِهَا
يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾ ٱللَّهُ يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ ثُمَّ
إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُبْلِسُ
ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُن لَّهُم مِّن شُرَكَآئِهِمْ
شُفَعَٰٓؤُا۟ وَكَانُوا۟ بِشُرَكَآئِهِمْ كَٰفِرِينَ ﴿١٣﴾
وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَهُمْ فِى رَوْضَةٍ
يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

خداوند وعده داده است، خداوند هرگز وعده ی خویش را خلاف نمی کند، و لیکن بیشتر مردم نمی دانند. ﴿٦﴾ آنها فقط ظاهری از زندگی دنیا را می دانند، وآنها از آخرت غافلند. ﴿٧﴾ آیا در ضمیر خود نیندیشیده اند که (دریابند) خداوند آسمانها و زمین و آنچه را میان آن دو است؛ جز به حق و (تا) زمان معینی نیافریده است؟! و بی تردید بسیاری از مردم به دیدار پروردگارشان (در روز قیامت) نا باورند. ﴿٨﴾ آیا در زمین گردش نکردند، تا بنگرند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند؛ چگونه بود ؟! (آنها) نیرمند تر از اینان بودند، و در زمین دگرگونی به وجود آوردند و آن را بیشتر از آنچه (اینان) آبادش کرده اند، آباد کردند، و پیامبرانشان با دلایل روشن به سوی آنها آمدند، پس خداوند بر آن نبود که برآنها ستم کند، و لیکن (آنها) به خودشان ستم می کردند. ﴿٩﴾ سپس سرانجام کسانی که بدی کردند، بدتر شد، که آیات خدا را تکذیب کردند، و آن را به مسخره می گرفتند. ﴿١٠﴾ خداوند آفرینش را آغاز می کند، سپس آن را باز می گرداند، آنگاه به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿١١﴾ و روزی که قیامت بر پا شود، مجرمان نومید شوند. ﴿١٢﴾ و برای آنها از معبودانشان شفیعانی نخواهد بود، و نسبت به معبودانشان (که آنها را همتهای خدا قرار داده بودند) کافر می شوند. ﴿١٣﴾ و روزی که قیامت بر پا شود، آن روز (مردم) از هم جدا می شوند. ﴿١٤﴾ اما کسانی که ایمان آورده اند و کار های شایسته انجام داده اند، آنان در باغی (از بهشت) شادمان و مسرور خواهند بود. ﴿١٥﴾

وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَا وَلِقَآيِٕ ٱلۡأٓخِرَةِ فَأُوْلَٰٓئِكَ فِي ٱلۡعَذَابِ مُحۡضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبۡحَٰنَ ٱللَّهِ حِينَ تُمۡسُونَ وَحِينَ تُصۡبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَلَهُ ٱلۡحَمۡدُ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَعَشِيّٗا وَحِينَ تُظۡهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخۡرِجُ ٱلۡحَيَّ مِنَ ٱلۡمَيِّتِ وَيُخۡرِجُ ٱلۡمَيِّتَ مِنَ ٱلۡحَيِّ وَيُحۡيِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَاۚ وَكَذَٰلِكَ تُخۡرَجُونَ ﴿١٩﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنۡ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٖ ثُمَّ إِذَآ أَنتُم بَشَرٞ تَنتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنۡ خَلَقَ لَكُم مِّنۡ أَنفُسِكُمۡ أَزۡوَٰجٗا لِّتَسۡكُنُوٓاْ إِلَيۡهَا وَجَعَلَ بَيۡنَكُم مَّوَدَّةٗ وَرَحۡمَةًۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ خَلۡقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَٱخۡتِلَٰفُ أَلۡسِنَتِكُمۡ وَأَلۡوَٰنِكُمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّلۡعَٰلِمِينَ ﴿٢٢﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ مَنَامُكُم بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَٱبۡتِغَآؤُكُم مِّن فَضۡلِهِۦٓۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَسۡمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ يُرِيكُمُ ٱلۡبَرۡقَ خَوۡفٗا وَطَمَعٗا وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَيُحۡيِۦ بِهِ ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَآۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَعۡقِلُونَ ﴿٢٤﴾

و اما کسانی که کافر شدند و آیات ما و دیدار آخرت را تکذیب کردند، پس اینان در عذاب (الهی) احضار شوند. ﴿۱۶﴾ پس خدا را تسبیح گویید؛ هنگامی که شام می کنید و هنگامی که صبح می کنید. ﴿۱۷﴾ و حمد و ستایش مخصوص اوست، در آسمانها و زمین، و عصرگاهان و هنگامی که ظهر می کنید. ﴿۱۸﴾ زنده را از مرده بیرون می آورد، و مرده را از زنده بیرون می آورد، و زمین را پس از مردنش زنده می سازد، و همین گونه (روز قیامت از گورها) بیرون آورده می شوید. ﴿۱۹﴾ و از نشانه های او (این) است که شما را از خاک آفرید، پس ناگاه شما انسانهای (زیادی شدید و در زمین) پراکنده گشتید. ﴿۲۰﴾ و از نشانه های او (این) است که همسرانی از جنس خودتان برای شما آفرید؛ تا به آنها آرام گیرید، و در میانتان مودت و رحمت قرار داد، بی گمان در این (امر) نشانه های است برای گروهی که تفکر می کنند. ﴿۲۱﴾ و از نشانه های او آفرینش آسمانها و زمین، و اختلاف زبانهایتان و رنگهایتان است، بی تردید در این نشانه های برای دانایان است. ﴿۲۲﴾ و از نشانه های او خوابیدن شما در شب و روز است، و تلاش و بهره جستن شما از فضل اوست، بی شک در این نشانه های است؛ برای گروهی که می شنوند. ﴿۲۳﴾ و از نشانه های او (این) است که برق را برای بیم و امید به شما نشان می دهد، و از آسمان آبی نازل می کند، آنگاه زمین را بعد از مردنش به آن (آب) زنده می کند؛ بی گمان در این نشانه های است؛ برای گروهی که می اندیشند. ﴿۲۴﴾

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَن تَقُومَ ٱلسَّمَآءُ وَٱلْأَرْضُ بِأَمْرِهِۦ ۚ ثُمَّ
إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِّنَ ٱلْأَرْضِ إِذَآ أَنتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾
وَلَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ كُلٌّ لَّهُۥ قَٰنِتُونَ
﴿٢٦﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى يَبْدَؤُا۟ ٱلْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُۥ وَهُوَ
أَهْوَنُ عَلَيْهِ ۚ وَلَهُ ٱلْمَثَلُ ٱلْأَعْلَىٰ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضِ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُم
مَّثَلًا مِّنْ أَنفُسِكُمْ ۖ هَل لَّكُم مِّن مَّا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُم
مِّن شُرَكَآءَ فِى مَا رَزَقْنَٰكُمْ فَأَنتُمْ فِيهِ سَوَآءٌ
تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنفُسَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ
ٱلْءَايَٰتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ بَلِ ٱتَّبَعَ ٱلَّذِينَ
ظَلَمُوٓا۟ أَهْوَآءَهُم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ فَمَن يَهْدِى مَنْ أَضَلَّ
ٱللَّهُ ۖ وَمَا لَهُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ
حَنِيفًا ۚ فِطْرَتَ ٱللَّهِ ٱلَّتِى فَطَرَ ٱلنَّاسَ عَلَيْهَا ۚ لَا
تَبْدِيلَ لِخَلْقِ ٱللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ ٱلدِّينُ ٱلْقَيِّمُ وَلَٰكِنَّ
أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ ۞ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ
وَٱتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَلَا تَكُونُوا۟ مِنَ
ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ مِنَ ٱلَّذِينَ فَرَّقُوا۟ دِينَهُمْ
وَكَانُوا۟ شِيَعًا ۖ كُلُّ حِزْبٍۭ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

و از نشانه های او (این) است که آسمانها وزمین به فرمانش (بر جای) می ایستند، پس هنگامی که با ندایی شما را از زمین فرار خواند، ناگهان شما خارج می شوید. ﴿۲۵﴾ و از آن اوست هر که در آسمانها وزمین است، و همگی فرمانبردار او هستند. ﴿۲۶﴾ و او کسی است آفرینش را آغاز می کند، سپس آن را باز می گرداند و این (باز گرداندن) بر او آسان تر است، و توصیف برتر در آسمانها و زمین برای اوست، و او پیرزومند حکیم است. ﴿۲۷﴾ (خداوند) برای شما از خودتان مثلی زده است؛ آیا بردگانتان در آنچه به شما روزی دادایم، با شما شریک هستند، تا شما در آن برابر (ویکسان) باشید، همانگونه که شما از (شرکای آزاد) خود بیم دارید از آنها هم بیم داشته باشید؟! این چنین آیات را برای گروهی که تعقل می کنند به روشنی بیان می کنیم. ﴿۲۸﴾ بلکه ستمکاران بدون علم و آگاهی از هوی و هوسهای خود پیروی کردند، پس آن را که خدا گمراه کرده است چه کسی هدایت می کند؟! و برای آنها هیچ یاوری نخواهد بود. ﴿۲۹﴾ پس روی خود را با حق گرایی (و اخلاص) به سوی دین آور، فطرت الهی است، که (خداوند) مردم را بر آن آفریده است، دگرگونی در آفرینش خدا نیست، این است دین استوار، و لیکن بیشتر مردم نمی دانند. ﴿۳۰﴾ به سوی او باز گردید، و از او بترسید، و نماز را بر پا دارید، و از مشرکان نباشید. ﴿۳۱﴾ از کسانی که دین خود را پاره پاره کردند، و فرقه فرقه شدند، و هر گروهی به آنچه نزد خود دارند؛ خوشحالند. ﴿۳۲﴾

وَإِذَا مَسَّ ٱلنَّاسَ ضُرٌّ دَعَوۡاْ رَبَّهُم مُّنِيبِينَ إِلَيۡهِ ثُمَّ إِذَآ أَذَاقَهُم مِّنۡهُ رَحۡمَةً إِذَا فَرِيقٞ مِّنۡهُم بِرَبِّهِمۡ يُشۡرِكُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَكۡفُرُواْ بِمَآ ءَاتَيۡنَٰهُمۡۚ فَتَمَتَّعُواْ فَسَوۡفَ تَعۡلَمُونَ ﴿٣٤﴾ أَمۡ أَنزَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٗا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُواْ بِهِۦ يُشۡرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَآ أَذَقۡنَا ٱلنَّاسَ رَحۡمَةٗ فَرِحُواْ بِهَاۖ وَإِن تُصِبۡهُمۡ سَيِّئَةُۢ بِمَا قَدَّمَتۡ أَيۡدِيهِمۡ إِذَا هُمۡ يَقۡنَطُونَ ﴿٣٦﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يُؤۡمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَـَٔاتِ ذَا ٱلۡقُرۡبَىٰ حَقَّهُۥ وَٱلۡمِسۡكِينَ وَٱبۡنَ ٱلسَّبِيلِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لِّلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجۡهَ ٱللَّهِۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن رِّبٗا لِّيَرۡبُوَاْ فِيٓ أَمۡوَٰلِ ٱلنَّاسِ فَلَا يَرۡبُواْ عِندَ ٱللَّهِۖ وَمَآ ءَاتَيۡتُم مِّن زَكَوٰةٖ تُرِيدُونَ وَجۡهَ ٱللَّهِ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُضۡعِفُونَ ﴿٣٩﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَكُمۡ ثُمَّ رَزَقَكُمۡ ثُمَّ يُمِيتُكُمۡ ثُمَّ يُحۡيِيكُمۡۖ هَلۡ مِن شُرَكَآئِكُم مَّن يَفۡعَلُ مِن ذَٰلِكُم مِّن شَيۡءٖۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٤٠﴾ ظَهَرَ ٱلۡفَسَادُ فِي ٱلۡبَرِّ وَٱلۡبَحۡرِ بِمَا كَسَبَتۡ أَيۡدِي ٱلنَّاسِ لِيُذِيقَهُم بَعۡضَ ٱلَّذِي عَمِلُواْ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٤١﴾

و هنگامی که (رنج و) زیانی به مردم برسد پروردگارشان را می خوانند، (و توبه کنان) به سوی او باز می گردند، سپس هنگامی که رحمتی از خودش به آنان بچشاند، ناگاه گروهی از آنان به پروردگارشان شرک می آورند. ﴿۳۳﴾ تا به آنچه که به آنها داده ایم؛ کفران کنند ، پس (از لذات دنیا) بهره بگیرید، که به زودی خواهید دانست. ﴿۳۴﴾ آیا دلیل محکمی بر آنها نازل کردیم ، پس آن (دلیل) از چیزی که با خدا شریک می سازند، سخن می گوید ؟! ﴿۳۵﴾ و هنگامی که رحمتی به مردم بچشانیم به آن خوشحال می شوند، و اگر به خاطر اعمالی که انجام داده اند؛ رنج و مصیبتی به آنها برسد، ناگهان مأیوس می شوند. ﴿۳۶﴾ آیا ندیدند که خداوند روزی را برای هر کس که بخواهد فراخ می گرداند، و (یا) تنگ می گیرد؟! بی گمان در این (گشایش و تنگی) نشانه هایی است برای گروهی که ایمان می آورند. ﴿۳۷﴾ پس حق خویشاوندان و مسکینان و در راه ماندگان را بده، این برای کسانی که روی خدا می طلبند؛ بهتر است، و اینانند که رستگارند. ﴿۳۸﴾ و آنچه (به قصد) ربا می دهید تا در اموال مردم فزونی یابد، نزد خدا فزونی نخواهد یافت، وآنچه را (به عنوان) زکات می پردازید که تنها وجه الله را می طلبید (برکت و فزونی می یابد) پس (کسانی که چنین کنند) اینان فزونی یافتگانند. ﴿۳۹﴾ الله همان کسی است که شما را آفرید، آنگاه به شما روزی داد، پس شما را می میراند، آنگاه شما را زنده می کند، آیا هیچ یک از شریکان تان می توانند چیزی از این (کارها) انجام دهند ؟! او منزه و برتر است از آنچه شریک او قرار می دهند. ﴿۴۰﴾ به سبب کارهای که مردم انجام داده اند، فساد در خشکی و دریا آشکار شده است، تا (خداوند) جزای بعضی از آنچه را که انجام داده اند، به آنان بچشاند، باشد که آنان (به سوی حق) باز گردند. ﴿۴۱﴾

قُلْ سِيرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ فَٱنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَـٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلُ ۚ كَانَ أَكْثَرُهُم مُّشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ ٱلْقَيِّمِ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِىَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۖ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُۥ ۖ وَمَنْ عَمِلَ صَـٰلِحًا فَلِأَنفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾ لِيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّـٰلِحَـٰتِ مِن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلْكَـٰفِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمِنْ ءَايَـٰتِهِۦٓ أَن يُرْسِلَ ٱلرِّيَاحَ مُبَشِّرَٰتٍ وَلِيُذِيقَكُم مِّن رَّحْمَتِهِۦ وَلِتَجْرِىَ ٱلْفُلْكُ بِأَمْرِهِۦ وَلِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَآءُوهُم بِٱلْبَيِّنَـٰتِ فَٱنتَقَمْنَا مِنَ ٱلَّذِينَ أَجْرَمُوا۟ ۖ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى يُرْسِلُ ٱلرِّيَـٰحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُۥ فِى ٱلسَّمَآءِ كَيْفَ يَشَآءُ وَيَجْعَلُهُۥ كِسَفًا فَتَرَى ٱلْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَـٰلِهِۦ ۖ فَإِذَآ أَصَابَ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦٓ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾ وَإِن كَانُوا۟ مِن قَبْلِ أَن يُنَزَّلَ عَلَيْهِم مِّن قَبْلِهِۦ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾ فَٱنظُرْ إِلَىٰٓ ءَاثَـٰرِ رَحْمَتِ ٱللَّهِ كَيْفَ يُحْىِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَآ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

(ای پیامبر!) بگو :« در زمین سیر کنید، پس بنگرید عاقبت کسانی که پیش از این بودند؛ چگونه بود، بیشتر آنها مشرک بودند. ﴿۴۲﴾ پس روی خود را به آیین پایدار بیاور، پیش از آن که روزی فرا رسد که برایش هیچ بازگشتی از (سوی) خداوند نیست، آن روز (مردم) متفرق شوند. ﴿۴۳﴾ کسی که کفر ورزد، پس کفرش بر زیان (خود) اوست، و کسی که کار شایسته انجام دهد، پس برای خودشان آماده می سازند. ﴿۴۴﴾ تا (خداوند) کسانی را ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند از فضل خود پاداش دهد، بی گمان او کافران را دوست نمی دارد. ﴿۴۵﴾ و از نشانه های (عظمت) او آن است که بادهای مژده دهنده را می فرستد، و تا از رحمت خود به شما بچشاند، و تا کشتیها به فرمان او حرکت کنند، و تا از فضل او (روزی) بجویید، و باشد که سپاس گویید. ﴿۴۶﴾ و به راستی پیش از تو پیامبرانی را به سوی قومشان فرستادیم، پس با دلایل روشن نزدشان آمدند، آنگاه از کسانی که گناه کردند، انتقام گرفتیم، (و مؤمنان را یاری دادیم) و یاری دادن مؤمنان بر (عهده ی) ما بود. ﴿۴۷﴾ الله همان کسی است که بادها را می فرستد، آنگاه ابرها را به حرکت در می آورد، سپس آن (ابرها) را در آسمان آن گونه که بخواهد می گستراند، و آن را پاره پاره می گرداند، پس می بینی که دانه های باران از لابه لای آن خارج می شود . پس هنگامی که این (باران حیات بخش) را به هر کس از بندگانش که بخواهد برساند، ناگهان آنان خوشحال می شوند. ﴿۴۸﴾ و اگر چه پیش از آن که (باران رحمت) بر آنان نازل شود؛ مأیوس بودند. ﴿۴۹﴾ پس به آثار رحمت خدا بنگر که چگونه زمین را بعد از مردنش زنده می کند، یقیناً این (خداوند) زنده کننده ی مردگان است، و او بر همه چیز تواناست. ﴿۵۰﴾

وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَّظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ
يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَإِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ
الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾ وَمَا أَنتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَن
ضَلَالَتِهِمْ ۖ إِن تُسْمِعُ إِلَّا مَن يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُم مُّسْلِمُونَ
﴿٥٣﴾ ۞ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُم مِّن ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِن بَعْدِ
ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِن بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً ۚ يَخْلُقُ مَا
يَشَاءُ ۖ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ
يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ ۚ كَذَٰلِكَ كَانُوا
يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ
لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَىٰ يَوْمِ الْبَعْثِ ۖ فَهَٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ
وَلَٰكِنَّكُمْ كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَّا يَنفَعُ
الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾
وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَلَئِن
جِئْتَهُم بِآيَةٍ لَّيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنتُمْ إِلَّا
مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ۖ وَلَا
يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

و اگر بادی بفرستیم (گرم و سوزان) آنگاه آن (کشتزارها) را زرد شده ببینند، (مأیوس شده، و) پس از آن ناسپاس می شوند. ﴿۵۱﴾ پس (ای پیامبر!) تو نمی توانی (سخنت را) به (گوش) مردگان بشنوانی، و نمی توانی کران را هنگامی که پشت کنان روی می گردانند؛ سخن (و ندای خود را) بشنوانی. ﴿۵۲﴾ و تو نمی توانی کوران را از گمراهی شان (باز گردانی و) هدایت کنی، تو تنها می توانی (سخن خود را) به کسانی بشنوانی که به آیات ما ایمان دارند، پس آنها (در برابر حق) تسلیم شدگان هستند. ﴿۵۳﴾ الله همان کسی است که شما راناتوان آفرید، سپس بعد از ناتوانی، قوت بخشید، و آنگاه بعد از قوت ناتوانی و پیری قرار داد، هرچه بخواهد می آفریند، و او دانای تواناست. ﴿۵۴﴾ و روزی که قیامت بر پا شود، مجرمان سوگند یاد می کنند که جز ساعتی (در دنیا) درنگ نکردند! (آری) این گونه (از حقیقت و راه حق) باز گردانده می شوند. ﴿۵۵﴾ و کسانی که دانش و ایمان داده شده اند، گویند: «به راستی شما به فرمان کتاب خدا (لوح محفوظ) تا روز رستاخیز درنگ کردید، پس این روز رستاخیز است، لیکن شما نمی دانستید». ﴿۵۶﴾ پس آن روز کسانی که ستم کردند؛ عذر خواهی شان سودی ندارد و به آنان مهلت (توبه) داده نخواهد شد. ﴿۵۷﴾ به راستی برای مردم در این قرآن از هر گونه مثلی آوردیم، و اگر نشانه ای برای آنان بیاوری، البته کسانی که کافر شدند، گویند:«شما جز بیهوده گویان نیستید». ﴿۵۸﴾ این گونه خداوند بر دلهای کسانی که نمی دانند، مهر می نهد. ﴿۵۹﴾ پس (ای پیامبر گرامی !) صبر پیشه کن، بی گمان وعده ی خدا حق است، و هرگز کسانی که یقین ندارند تو را سبکسر نگردانند. ﴿۶۰﴾

سورة لقمان

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَٰتُ ٱلْكِتَٰبِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٢﴾ هُدًى
وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿٣﴾ ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ ٱلصَّلَوٰةَ
وَيُؤْتُونَ ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلْءَاخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾
أُوْلَٰٓئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ ۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾ وَمِنَ ٱلنَّاسِ مَن يَشْتَرِى لَهْوَ
ٱلْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ
وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا ۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٦﴾
وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ءَايَٰتُنَا وَلَّىٰ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ
يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِىٓ أُذُنَيْهِ وَقْرًا ۖ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٧﴾
إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ جَنَّٰتُ
ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقًّا ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ
ٱلْحَكِيمُ ﴿٩﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ۖ
وَأَلْقَىٰ فِى ٱلْأَرْضِ رَوَٰسِىَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا
مِن كُلِّ دَآبَّةٍ ۚ وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَنۢبَتْنَا فِيهَا
مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿١٠﴾ هَٰذَا خَلْقُ ٱللَّهِ فَأَرُونِى
مَاذَا خَلَقَ ٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦ ۚ بَلِ ٱلظَّٰلِمُونَ فِى ضَلَٰلٍ
مُّبِينٍ ﴿١١﴾

سورۀ لقمان

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الم (الف. لام. میم). ﴿۱﴾ این آیات کتاب حکیم است. ﴿۲﴾ هدایت ورحمت برای نیکوکاران است. ﴿۳﴾ کسانی که نماز را بر پا می دارند، و زکات را می پردازند، و آنها به آخرت یقین دارند. ﴿٤﴾ اینان از جانب پرودگارشان بر هدایت هستند، و اینان رستگارانند. ﴿٥﴾ و از مردم کسی هست که سخنان بیهوده را می خرد؛ تا به نادانی (مردم را) از راه خدا گمراه سازد، و آن (آیات) را به ریخشند می گیرد، اینان برای شان عذاب خوار کننده است. ﴿٦﴾ و هنگامی که آیات ما براو خوانده شود، تکبر کنان روی می گرداند، گویی که آن را نشنیده است، گویی در گوشهایش سنگینی است، پس او را به عذابی دردناک بشارت ده. ﴿۷﴾ بی گمان کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، برای آنها باغهای پر نعمت (بهشت) است. ﴿۸﴾ جاودانه در آن خواهند ماند، وعده ی خداوند راست است، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۹﴾ (خداوند) آسمانها را بدون ستون آفرید که می بینید، و در زمین کوه های استوار افکند تا شما را نلرزاند، و از هرگونه جنبنده ای در آن بپراکند، و از آسمان آبی نازل کردیم، آنگاه در آن (زمین) هر جفت (گیاه) پر ارزش (و نیکو) رویاندیم. ﴿۱۰﴾ این آفرینش خداوند است، پس به من نشان دهید کسانی که غیر او هستند، چه چیزی را آفریده اند؟! بلکه ستمکاران در گمراهی آشکاری هستند. ﴿۱۱﴾

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا لُقْمَـٰنَ ٱلْحِكْمَةَ أَنِ ٱشْكُرْ لِلَّهِ ۚ وَمَن
يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ
غَنِىٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَ لُقْمَـٰنُ لِٱبْنِهِۦ وَهُوَ
يَعِظُهُۥ يَـٰبُنَىَّ لَا تُشْرِكْ بِٱللَّهِ ۖ إِنَّ ٱلشِّرْكَ لَظُلْمٌ
عَظِيمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَـٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُۥ
وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِصَـٰلُهُۥ فِى عَامَيْنِ أَنِ ٱشْكُرْ لِى
وَلِوَٰلِدَيْكَ إِلَىَّ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٤﴾ وَإِن جَـٰهَدَاكَ عَلَىٰٓ
أَن تُشْرِكَ بِى مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ
وَصَاحِبْهُمَا فِى ٱلدُّنْيَا مَعْرُوفًا ۖ وَٱتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ
أَنَابَ إِلَىَّ ۚ ثُمَّ إِلَىَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَـٰبُنَىَّ إِنَّهَآ إِن تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ
خَرْدَلٍ فَتَكُن فِى صَخْرَةٍ أَوْ فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ أَوْ فِى
ٱلْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا ٱللَّهُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَـٰبُنَىَّ
أَقِمِ ٱلصَّلَوٰةَ وَأْمُرْ بِٱلْمَعْرُوفِ وَٱنْهَ عَنِ ٱلْمُنكَرِ
وَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَآ أَصَابَكَ ۖ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ
﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِى
ٱلْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾
وَٱقْصِدْ فِى مَشْيِكَ وَٱغْضُضْ مِن صَوْتِكَ ۚ إِنَّ أَنكَرَ
ٱلْأَصْوَٰتِ لَصَوْتُ ٱلْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

و به راستی به لقمان حکمت دادیم، (و به او گفتیم) که: شکر خدا را به جای آور؛ و هرکس شکر کند تنها به سود خود شکر کرده است، وهر کس که کفران کند، پس بی تردید خداوند بی نیاز ستوده است. ﴿۱۲﴾ و (به یاد آور) هنگامی را که لقمان به فرزندش در حالی که او را پند می داد، گفت: «ای پسرک من! به خدا شرک نیاور، بی گمان شرک، ستم بزرگی است. ﴿۱۳﴾ و به انسان درباره ی پدر و مادرش سفارش کردیم، مادرش او را با ناتوانی روی ناتوانی حمل کرد، و از شیر باز گرفتنش در دو سال است، (آری، سفارش کردیم) که برای من و برای پدر و مادرت شکر به جای آور که باز گشت (همه ی شما) به سوی من است. ﴿۱۴﴾ و اگر آن دو (مشرک باشند و) تلاش کنند که تو چیزی را که به آن علم نداری شریک من قرار دهی، پس از آنان اطاعت نکن، ودر دنیا با آنان به شایستگی رفتار کن، و از راه کسی پیروی کن که (توبه کنان) به سوی من باز آمده است، سپس بازگشت (همه ی) شما به سوی من است، آنگاه شما را از آنچه انجام می دادید؛ آگاه می کنم. ﴿۱۵﴾ ای پسرک من! اگر (عمل نیک یا بد) به اندازه سنگینی دانه ی خردل باشد، آنگاه در درون تخته سنگی یا در آسمانها یا در زمین باشد، خداوند آن را (در روز قیامت برای حساب) می آورد، بی گمان خداوند باریک بین آگاه است. ﴿۱۶﴾ ای پسرک من! نماز را بر پا دار، و امر به معروف کن و نهی از منکر کن، و بر هر آنچه به تو برسد صبر کن، بی تردید این از کارهای سترگ است. ﴿۱۷﴾ و با بی اعتنایی از مردم روی مگردان، و مغرورانه در زمین راه مرو، بی گمان خداوند هیچ متکبر فخروشی را دوست ندارد. ﴿۱۸﴾ و در راه رفتنت اعتدال را رعایت کن، و از صدای خود بکا (و هرگز فریاد نزن) زیرا زشت ترین صداها؛ صدای خران است. ﴿۱۹﴾

أَلَمْ تَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ سَخَّرَ لَكُم مَّا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى
ٱلْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُۥ ظَـٰهِرَةً وَبَاطِنَةً ۗ وَمِنَ
ٱلنَّاسِ مَن يُجَـٰدِلُ فِى ٱللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى
وَلَا كِتَـٰبٍ مُّنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّبِعُوا۟ مَآ أَنزَلَ
ٱللَّهُ قَالُوا۟ بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَآءَنَآ ۗ أَوَلَوْ
كَانَ ٱلشَّيْطَـٰنُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٢١﴾
۞ وَمَن يُسْلِمْ وَجْهَهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ
ٱسْتَمْسَكَ بِٱلْعُرْوَةِ ٱلْوُثْقَىٰ ۗ وَإِلَى ٱللَّهِ عَـٰقِبَةُ ٱلْأُمُورِ
﴿٢٢﴾ وَمَن كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُۥٓ ۚ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ
فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوٓا۟ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٢٣﴾
نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ
﴿٢٤﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ
لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۚ قُلِ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
هُوَ ٱلْغَنِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ أَنَّمَا فِى ٱلْأَرْضِ مِن
شَجَرَةٍ أَقْلَـٰمٌ وَٱلْبَحْرُ يَمُدُّهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ
مَّا نَفِدَتْ كَلِمَـٰتُ ٱللَّهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَّا
خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَٰحِدَةٍ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ
سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

آیا ندیدید که خداوند آنچه را که در آسمانها و آنچه را که در زمین است؛ مسخر شما کرده است، و نعمتهای خود را آشکار و پنهان (بطور فراوان) بر شما ارزانی داشته است؟! و از مردم کسی هست که بدون هیچ دانش و هدایت و کتاب روشنگری درباره ی خدا مجادله می کند. ﴿۲۰﴾ و هنگامی که به آنان گفته شود : «از آنچه خدا نازل کرده است؛ پیروی کنید» گویند: « (نه) بلکه ما از چیزی پیروی می کنیم که نیاکان خود را بر آن یافتیم». آیا حتی اگر شیطان آنان را به سوی عذاب (آتش) سوزان دعوت کند (باز هم ازآنها پیروی می کنند؟!) ﴿۲۱﴾ و کسی که روی خویش را تسلیم خدا کند در حالی که نیکوکار باشد، به راستی به دستگیره ی محکمی چنگ زده است، و سرانجام (همه ی) کارها به سوی خداست. ﴿۲۲﴾ و کسی که کافر شود، پس کفر او تو را غمگین نسازد، بازگشت (همه ی) آنان به سوی ماست، پس آنان را از آنچه انجام داده اند؛ آگاه خواهیم کرد، بی تردید خداوند به آنچه درون سینه هاست؛ دانا است. ﴿۲۳﴾ آنها را اندکی (از متاع دنیا) بهرمند می کنیم، سپس آنها را به (تحمل) عذاب سختی ناگزیر سازیم. ﴿۲۴﴾ و اگر از آنها بپرسی :« چه کسی آسمانها و زمین را آفرید ؟!» مسلماً می گویند:«الله». بگو :« حمد و ستایش مخصوص خداوند است» بلکه بیشتر آنها نمی دانند. ﴿۲۵﴾ آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، بی گمان خداوند است که بی نیاز ستوده است. ﴿۲۶﴾ و اگر (همه ی) درختان روی زمین قلم شود، و دریا (مرکب گردد) و هفت دریای دیگر به مدد آن بیاید، سخنان خدا پایان نمی یابد، بی تردید خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۲۷﴾ آفرینش و بر انگیختن (همه ی) شما (در روز قیامت) جز مانند (آفرینش و زنده کردن) یک تن بیش نیست، بی گمان خداوند شنوای بیناست. ﴿۲۸﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِي ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ
فِي ٱلَّيْلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِيٓ إِلَىٰٓ
أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ ٱللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾
ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ
ٱلْبَٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْعَلِيُّ ٱلْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
ٱلْفُلْكَ تَجْرِي فِي ٱلْبَحْرِ بِنِعْمَتِ ٱللَّهِ لِيُرِيَكُم مِّنْ
ءَايَٰتِهِۦٓ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأَيَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾
وَإِذَا غَشِيَهُم مَّوْجٌ كَٱلظُّلَلِ دَعَوُاْ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ
ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ فَمِنْهُم مُّقْتَصِدٌ وَمَا
يَجْحَدُ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمْ وَٱخْشَوْاْ يَوْمًا لَّا يَجْزِي وَالِدٌ
عَن وَلَدِهِۦ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَن وَالِدِهِۦ شَيْـًٔا
إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا
وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ ٱلْغَرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ عِندَهُۥ عِلْمُ
ٱلسَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ ٱلْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي ٱلْأَرْحَامِ وَمَا
تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي
نَفْسٌۢ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌۢ ﴿٣٤﴾

آیا ندیدی که خداوند شب را در روز داخل می کند، و روز را در شب داخل می گرداند، و خورشید و ماه را مسخر کرده که هر یک تا زمانی معین در حرکت است، و یقیناً خداوند به آنچه انجام می دهید؛ آگاه است. ﴿۲۹﴾ این بدان (سبب) است که خداوند حق است، و همانا آنچه به جز او می خوانند؛ باطل است، و همانا خداوند است که بلند مرتبه ی بزرگ است. ﴿۳۰﴾ آیا ندیدی که کشتی به (فرمان و) نعمت خدا در دریا حرکت می کند، تا (خداوند) بخشی از نشانه های خود را به شما نشان دهد؟! بی گمان در این برای هر شکیبای سپاسگزار نشانه هایی است. ﴿۳۱﴾ و هنگامی که (در دریا) موجی همچون سایه بان آنها را بپوشاند، خدا را با اخلاص می خوانند، پس چون آنها را (با آوردن) به خشکی نجات داد، آنگاه بعضی از آنان راه اعتدال را پیش می گیرند. (و بر ایمان و عهد خود می مانند، در حالی که بعضی دیگر راه کفر را پیش می گیرند) و آیات ما را هیچ کس جزپیمان شکنان ناسپاس؛ انکار نمی کند. ﴿۳۲﴾ ای مردم! از پروردگارتان بپرهیزید، و از روزی بترسید که نه پدر کیفر فرزندش را به عهده می گیرید، و نه فرزند چیزی از کیفر (اعمال) پدرش را عهده دار می شود، یقیناً وعده خداوند حق است، پس زندگی دنیا شما را نفریبد، و (شیطان) فریبکار شما را نسبت به خدا نفریبد. ﴿۳۳﴾ بی گمان علم (زمان) قیامت نزد خداست، و (او) باران را نازل می کند، و آنچه را که در رحمهاست می داند، و هیچ کس نمی داند فردا چه چیز به دست می آورد، و هیچ کس نمی داند که در کدام سرزمین می میرد، یقیناً خداوند دانای آگاه است. ﴿۳۴﴾

سورة السجدة

بسم الله الرحمن الرحيم

الٓمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ لَا رَيۡبَ فِيهِ مِن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢﴾ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۚ بَلۡ هُوَ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوۡمٗا مَّآ أَتَىٰهُم مِّن نَّذِيرٖ مِّن قَبۡلِكَ لَعَلَّهُمۡ يَهۡتَدُونَ ﴿٣﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ مَا لَكُم مِّن دُونِهِۦ مِن وَلِيّٖ وَلَا شَفِيعٍۚ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾ يُدَبِّرُ ٱلۡأَمۡرَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ إِلَى ٱلۡأَرۡضِ ثُمَّ يَعۡرُجُ إِلَيۡهِ فِي يَوۡمٖ كَانَ مِقۡدَارُهُۥٓ أَلۡفَ سَنَةٖ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٦﴾ ٱلَّذِيٓ أَحۡسَنَ كُلَّ شَيۡءٍ خَلَقَهُۥۖ وَبَدَأَ خَلۡقَ ٱلۡإِنسَٰنِ مِن طِينٖ ﴿٧﴾ ثُمَّ جَعَلَ نَسۡلَهُۥ مِن سُلَٰلَةٖ مِّن مَّآءٖ مَّهِينٖ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوَّىٰهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِن رُّوحِهِۦۖ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَۚ قَلِيلٗا مَّا تَشۡكُرُونَ ﴿٩﴾ وَقَالُوٓاْ أَءِذَا ضَلَلۡنَا فِي ٱلۡأَرۡضِ أَءِنَّا لَفِي خَلۡقٖ جَدِيدِۭۚ بَلۡ هُم بِلِقَآءِ رَبِّهِمۡ كَٰفِرُونَ ﴿١٠﴾ ۞ قُلۡ يَتَوَفَّىٰكُم مَّلَكُ ٱلۡمَوۡتِ ٱلَّذِي وُكِّلَ بِكُمۡ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ تُرۡجَعُونَ ﴿١١﴾

سورۀ سجده

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

الم (الف . لام .میم) ﴿۱﴾ نازل شدن (این) کتاب، که در آن هیچ شکی نیست، از سوی پروردگار جهانیان است. ﴿۲﴾ آیا می گویند : «(محمد) آن را به دروغ بافته است؟» (نه) بلکه آن حق است، از جانب پرودگار توست، تا هشدار دهی قومی را که پیش از تو هشدار دهنده ای برای شان نیامده است، شاید هدایت شوند. ﴿۳﴾ الله کسی است که آسمانها و زمین و آنچه را میان آنهاست در شش روز آفرید، سپس بر عرش قرار گرفت، شما را جز او هیچ کار ساز و شفیعی نیست، آیا پند نمی گیرید؟! ﴿٤﴾ کار (جهان هستی) را از آسمان تا زمین تدبیر می کند، سپس در روزی که مقدار آن هزار سال از سالهایی است که شما می شمارید؛ به سوی او بالا می رود. ﴿٥﴾ این (توصیف) دانای پنهان و آشکار، پیروزمند مهربان است. ﴿٦﴾ (همان) کسی که هر چه را آفرید به نیکوترین (وجه) آفرید، و آفرینش انسان را از گل آغاز کرد. ﴿۷﴾ سپس نسل او را از عصاره ای از آب نا چیز پدید آورد. ﴿۸﴾ آنگاه (اندام) او را سامان داد، و از روح خود در آن دمید، و برای شما گوش و چشمها و دلها قرار داد، چه اندک سپاس می گزارید. ﴿۹﴾ و (کافران) گفتند :«آیا هنگامی که (مردیم و) در زمین نا پدید شدیم، آیا در آفرینش تازه ای خواهیم بود ؟!» بلکه آنان به دیدار پروردگارشان کافرند. ﴿۱۰﴾ (ای پیامبر!) بگو :«فرشته ی مرگ که بر شما گماشته شده؛ جانتان را می گیرد، سپس به سوی پروردگارتان باز گردانده می شوید» ﴿۱۱﴾

وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلۡمُجۡرِمُونَ نَاكِسُواْ رُءُوسِهِمۡ عِندَ
رَبِّهِمۡ رَبَّنَآ أَبۡصَرۡنَا وَسَمِعۡنَا فَٱرۡجِعۡنَا نَعۡمَلۡ صَٰلِحًا
إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوۡ شِئۡنَا لَأٓتَيۡنَا كُلَّ نَفۡسٍ
هُدَىٰهَا وَلَٰكِنۡ حَقَّ ٱلۡقَوۡلُ مِنِّي لَأَمۡلَأَنَّ جَهَنَّمَ
مِنَ ٱلۡجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ أَجۡمَعِينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُواْ بِمَا
نَسِيتُمۡ لِقَآءَ يَوۡمِكُمۡ هَٰذَآ إِنَّا نَسِينَٰكُمۡ وَذُوقُواْ
عَذَابَ ٱلۡخُلۡدِ بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤۡمِنُ
بِـَٔايَٰتِنَا ٱلَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُواْ بِهَا خَرُّواْ سُجَّدًا
وَسَبَّحُواْ بِحَمۡدِ رَبِّهِمۡ وَهُمۡ لَا يَسۡتَكۡبِرُونَ ۩ ﴿١٥﴾
تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمۡ عَنِ ٱلۡمَضَاجِعِ يَدۡعُونَ رَبَّهُمۡ
خَوۡفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقۡنَٰهُمۡ يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا
تَعۡلَمُ نَفۡسٞ مَّآ أُخۡفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعۡيُنٖ جَزَآءَۢ بِمَا
كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤۡمِنٗا كَمَن كَانَ
فَاسِقٗاۚ لَّا يَسۡتَوُۥنَ ﴿١٨﴾ أَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمۡ جَنَّٰتُ ٱلۡمَأۡوَىٰ نُزُلَۢا بِمَا كَانُواْ
يَعۡمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ فَسَقُواْ فَمَأۡوَىٰهُمُ ٱلنَّارُ
كُلَّمَآ أَرَادُوٓاْ أَن يَخۡرُجُواْ مِنۡهَآ أُعِيدُواْ فِيهَا وَقِيلَ لَهُمۡ
ذُوقُواْ عَذَابَ ٱلنَّارِ ٱلَّذِي كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ
﴿٢٠﴾

و اگر ببینی مجرمان را هنگامی که در پیشگاه پروردگارشان سرهایشان به زیر افکنده اند، (گویند:) «پروردگارا ! دیدیم، و شنیدیم، پس ما را بازگردان تا کار شایسته ای انجام دهیم، بی گمان ما (به قیامت) یقین داریم» ﴿۱۲﴾ و اگر می خواستیم به هرکس هدایتش را می دادیم، ولیکن سخن (و وعده ی) من حق است که جهنم را از جنیان و آدمیان همگی پر می کنم. ﴿۱۳﴾ پس به کیفر آن که دیدار امروزتان را فراموش کردید، (عذاب را) بچشید، بی گمان ما (نیز) شما را فراموش کردیم. و عذاب جاودان را بخاطر اعمالی که انجام می دادید؛ بچشید. ﴿۱٤﴾ تنها کسانی به آیات ما ایمان می آورند که چون به آن پند داده شوند، سجده کنان (به زمین) افتند، و پروردگارشان را به پاکی بستایند، و آنان تکبر نمی کنند. ﴿۱۵﴾ پهلوهایشان از بسترها (در دل شب) دور می شود، پروردگارشان را با بیم و امید می خوانند، و از آنچه به آنها روزی داده ایم انفاق می کنند. ﴿۱٦﴾ پس هیچ کس نمی داند چه پاداشها(ی عظیمی) که مایه ی روشنی چشمهاست برای آنها نهفته شده است، به؛ (پاس) آنچه که (در دنیا) انجام می دادند. ﴿۱۷﴾ آیا کسی که مؤمن است همچون کسی است که فاسق است؟! (نه) هرگز برابر نیستند. ﴿۱۸﴾ اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، پس برای آنها باغهای بهشت جاویدان خواهد بود، (این به عنوان) محل پذیرایی (از آنها) است؛ به پاداش آنچه که انجام می دادند. ﴿۱۹﴾ و اما کسانی که فاسق شدند، پس جایگاهشان آتش (جهنم) است، هرگاه که بخواهند از آن خارج شوند، به آن باز گردانده شوند،و به آنها گفته شود: «بچشید عذاب آتشی را که آن را تکذیب می کردید». ﴿۲۰﴾

وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنَ ٱلۡعَذَابِ ٱلۡأَدۡنَىٰ دُونَ ٱلۡعَذَابِ
ٱلۡأَكۡبَرِ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ
بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ أَعۡرَضَ عَنۡهَآۚ إِنَّا مِنَ
ٱلۡمُجۡرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا مُوسَى
ٱلۡكِتَٰبَ فَلَا تَكُن فِي مِرۡيَةٖ مِّن لِّقَآئِهِۦۖ وَجَعَلۡنَٰهُ
هُدٗى لِّبَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلۡنَا مِنۡهُمۡ أَئِمَّةٗ
يَهۡدُونَ بِأَمۡرِنَا لَمَّا صَبَرُواْۖ وَكَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفۡصِلُ بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ
ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾ أَوَلَمۡ
يَهۡدِ لَهُمۡ كَمۡ أَهۡلَكۡنَا مِن قَبۡلِهِم مِّنَ ٱلۡقُرُونِ
يَمۡشُونَ فِي مَسَٰكِنِهِمۡۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٍۖ أَفَلَا
يَسۡمَعُونَ ﴿٢٦﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ أَنَّا نَسُوقُ ٱلۡمَآءَ إِلَى
ٱلۡأَرۡضِ ٱلۡجُرُزِ فَنُخۡرِجُ بِهِۦ زَرۡعٗا تَأۡكُلُ مِنۡهُ
أَنۡعَٰمُهُمۡ وَأَنفُسُهُمۡۖ أَفَلَا يُبۡصِرُونَ ﴿٢٧﴾
وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡفَتۡحُ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ
﴿٢٨﴾ قُلۡ يَوۡمَ ٱلۡفَتۡحِ لَا يَنفَعُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِيمَٰنُهُمۡ
وَلَا هُمۡ يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعۡرِضۡ عَنۡهُمۡ وَٱنتَظِرۡ إِنَّهُم
مُّنتَظِرُونَ ﴿٣٠﴾

و یقیناً به آنان از عذاب نزدیک (این دنیا) پیش از عذاب بزرگ (آخرت) می چشانیم، شاید باز گردند. ﴿۲۱﴾ و کیست ستمکار تر از آن کسی که به آیات پروردگارش پند دهند، آنگاه از آن اعراض کند؟ بی گمان ما از مجرمان انتقام خواهیم گرفت. ﴿۲۲﴾ به راستی به موسی کتاب (تورات) دادیم، پس (ای پیامبر گرامی!) از دیدار او (= موسی) در شک و تردید مباش و ما آن (تورات) را (وسیله ی) هدایت برای بنی اسرائیل قرار دادیم. ﴿۲۳﴾ و از آنان پیشوایانی قرار دادیم که به فرمان ما (مردم را) هدایت می کردند، چون شکیبایی ورزیدند، و به آیات ما یقین داشتند. ﴿۲٤﴾ مسلماً پروردگارتوست که در روز قیامت میان آنها در آنچه اختلاف می کردند؛ داوری می کند. ﴿۲۵﴾ آیا برای آنها روشن نشده است که چه نسلهای بسیاری را پیش از آنها هلاک کردیم ؟! که اینان در خانه های (ویران شده ی) آنها راه می روند، بی گمان در این نشانه ها (و عبرتها) است، آیا نمی شنوند؟! ﴿۲٦﴾ آیا ندیدند که ما آب را به سوی زمین خشک (و بی گیاه) می رانیم، پس به (وسیله ی) آن کشتزار را بیرون می آوریم، که چهارپایان شان و خودشان از آن می خورند، آیا نمی بینند؟! ﴿۲۷﴾ و گویند:«اگر راستگویید، این پیروزی کی خواهد بود؟!» ﴿۲۸﴾ بگو :« روز پیروزی، کسانی که کافر شدند؛ ایمان شان سودی نخواهد داشت، ونه به آنها مهلت داده می شود». ﴿۲۹﴾ سپس (ای پیامبر!) از آنها روی بگردان، و منتظر باش که آنها (نیز) منتظر هستند. ﴿۳۰﴾

سورة الأحزاب

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ ٱتَّقِ ٱللَّهَ وَلَا تُطِعِ ٱلۡكَٰفِرِينَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١﴾ وَٱتَّبِعۡ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيۡكَ مِن رَّبِّكَۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِمَا تَعۡمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلٗا ﴿٣﴾ مَّا جَعَلَ ٱللَّهُ لِرَجُلٖ مِّن قَلۡبَيۡنِ فِي جَوۡفِهِۦۚ وَمَا جَعَلَ أَزۡوَٰجَكُمُ ٱلَّٰٓـِٔي تُظَٰهِرُونَ مِنۡهُنَّ أُمَّهَٰتِكُمۡۚ وَمَا جَعَلَ أَدۡعِيَآءَكُمۡ أَبۡنَآءَكُمۡۚ ذَٰلِكُمۡ قَوۡلُكُم بِأَفۡوَٰهِكُمۡۖ وَٱللَّهُ يَقُولُ ٱلۡحَقَّ وَهُوَ يَهۡدِي ٱلسَّبِيلَ ﴿٤﴾ ٱدۡعُوهُمۡ لِأٓبَآئِهِمۡ هُوَ أَقۡسَطُ عِندَ ٱللَّهِۚ فَإِن لَّمۡ تَعۡلَمُوٓاْ ءَابَآءَهُمۡ فَإِخۡوَٰنُكُمۡ فِي ٱلدِّينِ وَمَوَٰلِيكُمۡۚ وَلَيۡسَ عَلَيۡكُمۡ جُنَاحٞ فِيمَآ أَخۡطَأۡتُم بِهِۦ وَلَٰكِن مَّا تَعَمَّدَتۡ قُلُوبُكُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورٗا رَّحِيمًا ﴿٥﴾ ٱلنَّبِيُّ أَوۡلَىٰ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ مِنۡ أَنفُسِهِمۡۖ وَأَزۡوَٰجُهُۥٓ أُمَّهَٰتُهُمۡۗ وَأُوْلُواْ ٱلۡأَرۡحَامِ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلَىٰ بِبَعۡضٖ فِي كِتَٰبِ ٱللَّهِ مِنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُهَٰجِرِينَ إِلَّآ أَن تَفۡعَلُوٓاْ إِلَىٰٓ أَوۡلِيَآئِكُم مَّعۡرُوفٗاۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِي ٱلۡكِتَٰبِ مَسۡطُورٗا ﴿٦﴾

سورۀ احزاب

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای پیامبر ! از خدا بترس، و از کافران و منافقان اطاعت نکن، بی گمان خداوند دانای حکیم است. ﴿۱﴾ و از آنچه از سوی پروردگارت به تو وحی می شود؛ پیروی کن، یقیناً خداوند به آنچه انجام می دهید؛ آگاه است. ﴿۲﴾ و بر خدا توکل کن، و خداوند (به عنوان) کارساز(و مدافع) بسنده است. ﴿۳﴾ خداوند برای هیچ کس دو قلب در درونش قرار نداده است، و هرگز همسرانتان را که مورد ظهار قرار می دهید؛ مادران شما قرار نداده است، و (نیز) فرزند خوانده های شما را فرزند (حقیقی) شما قرار نداده است، این سخن (باطل) شماست که به دهان خود می گویید، و خداوند سخن حق را می گوید، و او به راه راست هدایت می کند. ﴿٤﴾ آنها (= فرزند خوانده ها) را به نام پدرانشان بخوانید که این (کار) نزد خدا منصفانه تر است، پس اگر پدرانشان را نمی شناسید، برادران دینی شما، و موالی شما هستند. و در آنچه که (قبلاً) اشتباه کرده اید؛ گناهی بر شما نیست، و لیکن آنچه را که دلهای شما از روی عمد می خواهد (و می گویید، گناه است) و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٥﴾ پیامبر نسبت به مؤمنان از خودشان سزاوارتر است، و همسران او مادران آنها هستند، و در کتاب خدا خویشاوندان برخی از آنان به برخی (دیگر) از (سایر) مؤمنان و مهاجران سزاوارترند، مگر این که به دوستان تان نیکی کنید (و سهمی از اموال خود را به آنان بدهید) این (حکم) در کتاب (لوح محفوظ) نوشته شده است. ﴿٦﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مِيثَـٰقَهُمْ وَمِنكَ وَمِن نُّوحٍ
وَإِبْرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ ۖ وَأَخَذْنَا مِنْهُم
مِّيثَـٰقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِّيَسْـَٔلَ ٱلصَّـٰدِقِينَ عَن صِدْقِهِمْ
ۚ وَأَعَدَّ لِلْكَـٰفِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَةَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَآءَتْكُمْ جُنُودٌ
فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ
بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَآءُوكُم مِّن فَوْقِكُمْ
وَمِنْ أَسْفَلَ مِنكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ ٱلْأَبْصَـٰرُ وَبَلَغَتِ
ٱلْقُلُوبُ ٱلْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِٱللَّهِ ٱلظُّنُونَا۠ ﴿١٠﴾
هُنَالِكَ ٱبْتُلِىَ ٱلْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا۟ زِلْزَالًا شَدِيدًا
﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ ٱلْمُنَـٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم
مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ
قَالَت طَّآئِفَةٌ مِّنْهُمْ يَـٰٓأَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ
فَٱرْجِعُوا۟ ۚ وَيَسْتَـْٔذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ ٱلنَّبِىَّ يَقُولُونَ إِنَّ
بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِىَ بِعَوْرَةٍ ۖ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا
﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِم مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا۟
ٱلْفِتْنَةَ لَـَٔاتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا۟ بِهَآ إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ
كَانُوا۟ عَـٰهَدُوا۟ ٱللَّهَ مِن قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ ٱلْأَدْبَـٰرَ ۚ
وَكَانَ عَهْدُ ٱللَّهِ مَسْـُٔولًا ﴿١٥﴾

و (ای پیامبر گرامی ! به یاد آور) هنگامی را که از پیامبران پیمان شان را گرفتیم و (همچنین) از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی بن مریم، و از همه ی آنان پیمان محکمی گرفتیم. ﴿۷﴾ تا (خداوند) راستگویان را از صدقشان بپرسد، و برای کافران عذابی دردناک آماده کرده است. ﴿۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! نعمت خدا را بر خود به یاد آورید، هنگامی که لشکرهایی به سوی شما آمدند، پس ما تند باد (سختی) بر آنها فرستادیم، و لشکرهایی (از فرشتگان) که آنها را نمی دیدید، (و آنها را درهم کوبیدیم) و خداوند به آنچه انجام می دهید؛ بیناست. ﴿۹﴾ هنگامی که آنها (= دشمنان) از (سمت) بالای (شهر) شما و از (سمت) پایین (شهر) تان به سوی شما آمدند (و شما را محاصره کردند) و زمانی را که چشمها (از شدت وحشت) خیره شد، و دلها به حنجره ها رسید، و گمان های گوناگونی به خدا می بردید. ﴿۱۰﴾ آنجا بود که مؤمنان آزمایش شدند و به سختی تکان خوردند. ﴿۱۱﴾ و (نیز به یاد آورید) هنگامی را که منافقان و کسانی که در دلهایشان بیماری است، می گفتند :«خدا و پیامبرش جز فریب به ما وعده ای نداده است». ﴿۱۲﴾ و (نیز) هنگامی که گروهی از آنان گفتند :«ای اهل یثرب ! اینجا جای ماندن شما نیست، پس (به خانه های خود) برگردید» و گروهی از آنان از پیامبر اجازه (ی بازگشت) می خواستند، می گفتند :«بی شک خانه های ما بی حفاظ است» در حالی که بی حفاظ نبود، آنها فقط می خواستند (از جهاد) فرار کنند. ﴿۱۳﴾ و اگر (لشکر دشمنان) از اطراف مدینه بر آنان وارد می شدند (و خانه هایشان را محاصره می کردند) سپس پیشنهاد بازگشت به کفر و شرک (به آنها) می کردند، می پذیرفتند، و جز اندکی برای (انتخاب) آن درنگ نمی کردند. ﴿۱۴﴾ و به راستی که آنان پیش از این با خدا عهد کرده بودند که پشت (به دشمن) نکنند، و عهد (و پیمان) خدا باز خواست دارد. ﴿۱۵﴾

قُل لَّن يَنفَعَكُمُ ٱلْفِرَارُ إِن فَرَرْتُم مِّنَ ٱلْمَوْتِ أَوِ
ٱلْقَتْلِ وَإِذًا لَّا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَن ذَا
ٱلَّذِى يَعْصِمُكُم مِّنَ ٱللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوٓءًا أَوْ أَرَادَ
بِكُمْ رَحْمَةً ۚ وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ وَلِيًّا وَلَا
نَصِيرًا ﴿١٧﴾ ۞ قَدْ يَعْلَمُ ٱللَّهُ ٱلْمُعَوِّقِينَ مِنكُمْ
وَٱلْقَآئِلِينَ لِإِخْوَٰنِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا ۖ وَلَا يَأْتُونَ ٱلْبَأْسَ
إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٨﴾ أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ ۖ فَإِذَا جَآءَ ٱلْخَوْفُ
رَأَيْتَهُمْ يَنظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَٱلَّذِى يُغْشَىٰ
عَلَيْهِ مِنَ ٱلْمَوْتِ ۖ فَإِذَا ذَهَبَ ٱلْخَوْفُ سَلَقُوكُم
بِأَلْسِنَةٍ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى ٱلْخَيْرِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا۟
فَأَحْبَطَ ٱللَّهُ أَعْمَٰلَهُمْ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾
يَحْسَبُونَ ٱلْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا۟ ۖ وَإِن يَأْتِ ٱلْأَحْزَابُ
يَوَدُّوا۟ لَوْ أَنَّهُم بَادُونَ فِى ٱلْأَعْرَابِ يَسْـَٔلُونَ
عَنْ أَنۢبَآئِكُمْ ۖ وَلَوْ كَانُوا۟ فِيكُم مَّا قَٰتَلُوٓا۟ إِلَّا قَلِيلًا
﴿٢٠﴾ لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن
كَانَ يَرْجُوا۟ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْءَاخِرَ وَذَكَرَ ٱللَّهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾
وَلَمَّا رَءَا ٱلْمُؤْمِنُونَ ٱلْأَحْزَابَ قَالُوا۟ هَٰذَا مَا
وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَصَدَقَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ ۚ وَمَا
زَادَهُمْ إِلَّآ إِيمَٰنًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

(ای پیامبر!) بگو:«اگر از مرگ یا کشته شدن فرار کنید، هرگز فرار سودی به حال شما نخواهد داشت، و آنگاه جز اندکی (از زندگی دنیا) بهره مند نخواهید شد». ﴿۱۶﴾ (ای پیامبر!) بگو:«چه کسی است که شما را از(اراده ی) خدا حفظ می کند، اگر (او) برای شما بدی اراده کرده باشد، یا رحمتی برای شما اراده کرده باشد ؟!» و آنها برای خود جز خدا هیچ دوست و یاوری نخواهند یافت. ﴿۱۷﴾ قطعاً خداوند باز دارندگان را (از جهاد) از شما، و آنان را که به برادران شان گفتند:«به سوی ما بیایید» و جز اندکی به کارزار نمی آیند؛ می شناسد. ﴿۱۸﴾ (در حالی که) آنها بر شما بخل می ورزند، پس هنگامی که (زمان) ترس (پیش) آید، می بینی که به تو نگاه می کنند، در حالی که چشمهایشان (در حدقه) می چرخد، مانند کسی که از (سکرات) مرگ بی هوش شده باشد، پس چون ترس (و وحشت) بر طرف شد، شما را با زبانهای تیز (و تند خود) می رنجانند، در حالی که بر مال (غنایم) سخت حریص و آزمندند، اینان (هرگز) ایمان نیاورده اند، لذا خداوند اعمالشان را تباه (و نابود) کرد، و این (کار) بر خدا آسان است. ﴿۱۹﴾ آنها گمان می کنند که (لشکریان) احزاب (هنوز) نرفته اند، و اگر (لشکریان) احزاب (بار دیگر) بر گردند، آرزو می کنند، ای کاش! آنان در میان اعراب بادیه نشین بودند، که از اخبار شما جویا می شدند، و اگر در میان شما باشند؛ جز اندکی پیکار نکنند. ﴿۲۰﴾ یقیناً برای شما در زندگی رسول خدا سرمشق نیکویی است، برای آنان که به خدا و روز آخرت امید دارند، و خدا را بسیار یاد می کنند. ﴿۲۱﴾ و چون مؤمنان (لشکر) احزاب را دیدند، گفتند :« این همان چیزی است که خدا و پیامبرش به ما وعده داده، و خدا و پیامبرش راست گفته اند» و (این امر) جز بر ایمان و تسلیم شان نیفزود. ﴿۲۲﴾

مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ رِجَالٞ صَدَقُواْ مَا عَٰهَدُواْ ٱللَّهَ عَلَيۡهِۖ
فَمِنۡهُم مَّن قَضَىٰ نَحۡبَهُۥ وَمِنۡهُم مَّن يَنتَظِرُۖ وَمَا بَدَّلُواْ
تَبۡدِيلٗا ﴿٢٣﴾ لِّيَجۡزِيَ ٱللَّهُ ٱلصَّٰدِقِينَ بِصِدۡقِهِمۡ
وَيُعَذِّبَ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ إِن شَآءَ أَوۡ يَتُوبَ عَلَيۡهِمۡۚ إِنَّ
ٱللَّهَ كَانَ غَفُورٗا رَّحِيمٗا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ
بِغَيۡظِهِمۡ لَمۡ يَنَالُواْ خَيۡرٗاۚ وَكَفَى ٱللَّهُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
ٱلۡقِتَالَۚ وَكَانَ ٱللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزٗا ﴿٢٥﴾ وَأَنزَلَ ٱلَّذِينَ
ظَٰهَرُوهُم مِّنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ مِن صَيَاصِيهِمۡ وَقَذَفَ
فِي قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعۡبَ فَرِيقٗا تَقۡتُلُونَ وَتَأۡسِرُونَ
فَرِيقٗا ﴿٢٦﴾ وَأَوۡرَثَكُمۡ أَرۡضَهُمۡ وَدِيَٰرَهُمۡ وَأَمۡوَٰلَهُمۡ
وَأَرۡضٗا لَّمۡ تَطَـُٔوهَاۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ
قَدِيرٗا ﴿٢٧﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّأَزۡوَٰجِكَ إِن كُنتُنَّ
تُرِدۡنَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيۡنَ
أُمَتِّعۡكُنَّ وَأُسَرِّحۡكُنَّ سَرَاحٗا جَمِيلٗا ﴿٢٨﴾ وَإِن
كُنتُنَّ تُرِدۡنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَٱلدَّارَ ٱلۡأٓخِرَةَ فَإِنَّ ٱللَّهَ
أَعَدَّ لِلۡمُحۡسِنَٰتِ مِنكُنَّ أَجۡرًا عَظِيمٗا ﴿٢٩﴾ يَٰنِسَآءَ
ٱلنَّبِيِّ مَن يَأۡتِ مِنكُنَّ بِفَٰحِشَةٖ مُّبَيِّنَةٖ يُضَٰعَفۡ لَهَا
ٱلۡعَذَابُ ضِعۡفَيۡنِۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٗا ﴿٣٠﴾

از مؤمنان مردانی هستند که به عهد و پیمانی که با خدا بسته بودند (صادقانه) وفا کردند، پس کسی از آنان هست که پیمان خود را به آخر رساند (وشهید شد) و از آنان کسی هست که در انتظار (و چشم براه) است، و هرگز تغییر و تبدیلی (در پیمان خود) نیاورده اند. ﴿۲۳﴾ تا خدا راستگویان را به (خاطر) صدقشان پاداش دهد، و منافقان را اگر بخواهد عذاب کند، یا توبه ی آنها را بپذیرد، بی تردید خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۲٤﴾ و (در غزوه ی احزاب) خداوند کافران را با خشم شان (از مدینه) باز گرداند، (در حالی) که هیچ خیر و منفعتی نیافتند، و خداوند مؤمنان را از جنگ بی نیاز کرد، (و پیروزی نصیبشان ساخت) و خداوند توانای پیروزمند است. ﴿۲۵﴾ و (خداوند) کسانی از اهل کتاب (= یهود بنی قریظه) را که از آنها (= مشرکان) حمایت کرده بودند؛ از قلعه هایشان فرود آورد، و در دلهایشان وحشت انداخت، (و شما) گروهی را می کشتید و گروهی را اسیر می گرفتید. ﴿۲٦﴾ و (خداوند) زمین آنان و خانه هایشان و اموالشان را به شما وا گذاشت و (همچنین) زمینی را که در آن گام ننهاده بودید، و خداوند بر هر چیز تواناست. ﴿۲۷﴾ ای پیامبر! به همسرانت بگو: «اگر شما زندگی دنیا و زینت آن می خواهید، پس بیایید تا (با هدیه ای مناسب) شما را بهرمند سازم، و شما را به طرز نیکوئی رها کنم. ﴿۲۸﴾ و اگر شما خدا و پیامبرش و سرای آخرت را می خواهید، پس (بدانید که) خداوند برای نیکوکارانتان پاداش عظیمی آماده کرده است». ﴿۲۹﴾ ای زنان پیامبر! هر کس از شما که (گناه) نا شایست آشکاری مرتکب شود، عذاب او دو چندان افزوده می شود، و این بر خدا آسان است. ﴿۳۰﴾

۞ وَمَن يَقْنُتْ مِنكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتَعْمَلْ صَٰلِحًا
نُّؤْتِهَآ أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾
يَٰنِسَآءَ ٱلنَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ ٱلنِّسَآءِ ۚ إِنِ ٱتَّقَيْتُنَّ
فَلَا تَخْضَعْنَ بِٱلْقَوْلِ فَيَطْمَعَ ٱلَّذِى فِى قَلْبِهِۦ مَرَضٌ
وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِى بُيُوتِكُنَّ وَلَا
تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ ٱلْجَٰهِلِيَّةِ ٱلْأُولَىٰ ۖ وَأَقِمْنَ ٱلصَّلَوٰةَ
وَءَاتِينَ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَطِعْنَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ ۚ إِنَّمَا
يُرِيدُ ٱللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنكُمُ ٱلرِّجْسَ أَهْلَ ٱلْبَيْتِ
وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَٱذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِى
بُيُوتِكُنَّ مِنْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ وَٱلْحِكْمَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾ إِنَّ ٱلْمُسْلِمِينَ
وَٱلْمُسْلِمَٰتِ وَٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ وَٱلْقَٰنِتِينَ
وَٱلْقَٰنِتَٰتِ وَٱلصَّٰدِقِينَ وَٱلصَّٰدِقَٰتِ وَٱلصَّٰبِرِينَ
وَٱلصَّٰبِرَٰتِ وَٱلْخَٰشِعِينَ وَٱلْخَٰشِعَٰتِ وَٱلْمُتَصَدِّقِينَ
وَٱلْمُتَصَدِّقَٰتِ وَٱلصَّٰٓئِمِينَ وَٱلصَّٰٓئِمَٰتِ
وَٱلْحَٰفِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَٱلْحَٰفِظَٰتِ
وَٱلذَّٰكِرِينَ ٱللَّهَ كَثِيرًا وَٱلذَّٰكِرَٰتِ أَعَدَّ ٱللَّهُ
لَهُم مَّغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٥﴾

و هر کس از شما برای خدا و پیامبرش خضوع (و فرمانبرداری) کند، و عمل صالح انجام دهد، پاداش او را دوبار به او خواهیم داد، و روزی ارزشمندی برای او آماده کرده ایم. ﴿۳۱﴾ ای زنان پیامبر! شما مانند هیچ یک از زنان (عادی دیگر) نیستید، اگر پرهیزگاری کنید؛ پس در سخن گفتن نرمی نکنید که آنگاه کسی که در دلش بیماری است؛ طمع کند، و سخن شایسته بگویید. ﴿۳۲﴾ و در خانه های خود بمانید، و به شیوه ی جاهلیت نخستین زینتهای خود را آشکار نکنید، و نماز را بر پا دارید، و زکات را بدهید، و خدا و پیامبرش را اطاعت کنید، خداوند قطعاً می خواهد پلیدی را از شما اهل بیت دور کند و چنانکه باید شما را پاک سازد. ﴿۳۳﴾ و آنچه را در خانه هایتان از آیات خداوند و حکمت (= سنت پیامبر) خوانده می شود یاد کنید؛ بی گمان خداوند باریک بین آگاه است. ﴿۳٤﴾ همانا مردان مسلمان و زنان مسلمان، مردان مؤمن و زنان مؤمن، مردان فرمانبردار و زنان فرمانبردار، مردان راستگو و زنان راستگو، مردان صابر و زنان صابر، مردان با خشوع و زنان با خشوع، مردان صدقه دهنده و زنان صدقه دهنده، مردان روزه دار و زنان روزه دار، مردانی که شرمگاه خود را حفظ می کنند، و زنانی که شرمگاه خود را حفظ می کنند، و مردانی که خدا را بسیار یاد می کنند، و زنانی که خدا را بسیار یاد می کنند، خداوند برای (همه ی) آنان آمرزش و پاداش عظیمی آماده کرده است. ﴿۳۵﴾

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ
أَمْرًا أَن يَكُونَ لَهُمُ ٱلْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَٰلًا مُّبِينًا ﴿٣٦﴾ وَإِذْ تَقُولُ
لِلَّذِىٓ أَنْعَمَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ
زَوْجَكَ وَٱتَّقِ ٱللَّهَ وَتُخْفِى فِى نَفْسِكَ مَا ٱللَّهُ مُبْدِيهِ
وَتَخْشَى ٱلنَّاسَ وَٱللَّهُ أَحَقُّ أَن تَخْشَىٰهُ ۖ فَلَمَّا قَضَىٰ
زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَٰكَهَا لِكَىْ لَا يَكُونَ عَلَى
ٱلْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِىٓ أَزْوَٰجِ أَدْعِيَآئِهِمْ إِذَا قَضَوْا۟ مِنْهُنَّ
وَطَرًا ۚ وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَّا كَانَ عَلَى
ٱلنَّبِىِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ ٱللَّهُ لَهُۥ ۖ سُنَّةَ ٱللَّهِ فِى
ٱلَّذِينَ خَلَوْا۟ مِن قَبْلُ ۚ وَكَانَ أَمْرُ ٱللَّهِ قَدَرًا مَّقْدُورًا
﴿٣٨﴾ ٱلَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَٰلَٰتِ ٱللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُۥ وَلَا
يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا ٱللَّهَ ۗ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَّا
كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَآ أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن رَّسُولَ ٱللَّهِ
وَخَاتَمَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱذْكُرُوا۟ ٱللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾
وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُصَلِّى
عَلَيْكُمْ وَمَلَٰٓئِكَتُهُۥ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى
ٱلنُّورِ ۚ وَكَانَ بِٱلْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

و هیچ مرد مؤمن و زن مؤمنی را نرسد ؛هنگامی که خدا و پیامبرش کاری را حکم کند، آنکه آنها در کارشان اختیاری باشد، و هرکس خدا و پیامبرش را نافرمانی کند، به راستی که در گمراهی آشکاری گرفتار شده است. ﴿۳۶﴾ و (به یاد بیاور) زمانی را که به آن کس که خدا به او نعمت داده بود، و تو (نیز) به او نعمت داده بودی، می گفتی :«همسرت را نگاه دار و از خدا بترس» و در دل خود چیزی را پنهان می داشتی که خداوند آن را آشکار می کند، و از مردم می ترسیدی؛ در حالی که خداوند سزاوارتر است که از او بترسی، پس چون زید از او حاجت خویش بگزارد، (و طلاقش داد) او را به ازدواج تو در آوردیم؛ تا بر مؤمنان در (باره ی ازدواج با) زنان پسر خواندگان شان هیچ حرجی نباشد؛ هنگامی که حاجت خویش از او بگزارده (و طلاقشان داده) باشند، و فرمان خدا انجام شدنی است. ﴿۳۷﴾ بر پیامبر در آنچه خدا برای او حلال (و مقرر) کرده است؛ هیچ حرجی نیست، این سنت خداوند است در (باره ی) کسانی که پیش از این بوده اند، و فرمان خداوند حساب شده و دقیق است. ﴿۳۸﴾ (همان) کسانی که پیامهای خدا را می رسانند و از او می ترسند و از هیچ کس جز او نمی ترسند، و خداوند برای حسابگری (اعمالشان) کافی است. ﴿۳۹﴾ محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) پدر هیچ یک از مردان شما نیست، و لیکن رسول خدا و خاتم پیامبران است، و خداوند به هر چیز آگاه است. ﴿۴۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! خدا را بسیار یاد کنید. ﴿۴۱﴾ و صبح و شام او را تسبیح گویید. ﴿۴۲﴾ او کسی است که بر شما درود می فرستد، و فرشتگانش (نیز بر شما درود می فرستند) تا شما را از تاریکیها به سوی نور بیرون برد، و (خداوند) نسبت به مؤمنان مهربان است. ﴿۴۳﴾

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُۥ سَلَٰمٌ ۚ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا
﴿٤٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ شَٰهِدًا وَمُبَشِّرًا
وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾ وَدَاعِيًا إِلَى ٱللَّهِ بِإِذْنِهِۦ وَسِرَاجًا مُّنِيرًا
﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا
﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِعِ ٱلْكَٰفِرِينَ وَٱلْمُنَٰفِقِينَ وَدَعْ أَذَىٰهُمْ
وَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا نَكَحْتُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتِ ثُمَّ
طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِن قَبْلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ
عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَا ۖ فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ
سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ إِنَّآ أَحْلَلْنَا لَكَ
أَزْوَٰجَكَ ٱلَّٰتِىٓ ءَاتَيْتَ أُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ
يَمِينُكَ مِمَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ وَبَنَاتِ
عَمَّٰتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَٰلَٰتِكَ ٱلَّٰتِى
هَاجَرْنَ مَعَكَ وَٱمْرَأَةً مُّؤْمِنَةً إِن وَهَبَتْ نَفْسَهَا
لِلنَّبِىِّ إِنْ أَرَادَ ٱلنَّبِىُّ أَن يَسْتَنكِحَهَا خَالِصَةً لَّكَ مِن
دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ۗ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِىٓ
أَزْوَٰجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ
عَلَيْكَ حَرَجٌ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٠﴾

تحیت آنان در روزی که با او دیدار می کنند «سلام» است، و برای آنها پاداش ارزشمندی آماده کرده است. ﴿٤٤﴾ ای پیامبر! ما تو را گواه، و بشارت دهنده و بیم دهنده فرستادیم. ﴿٤٥﴾ و دعوت کننده به سوی خداوند به فرمان او، و چراغی روشنی بخش قرار دادیم. ﴿٤٦﴾ و مؤمنان را بشارت ده که برای آنها از سوی خداوند فضل بزرگی است. ﴿٤٧﴾ و از کافران و منافقان اطاعت مکن، و آزارشان را واگذار (و به آنا اعتنای نکن) و بر خدا توکل کن، و خداوند (به عنوان) کارساز(و مدافع) بسنده است. ﴿٤٨﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که با زنان با ایمان ازدواج کردید، آنگاه پیش از آن که با آنها همبستری کنید، طلاقشان دادید، پس عدّه ای برای شما بر آنها نیست که شما آن را بشمارید، لذا آنها را (با هدیه ی مناسب) بهرمند سازید و به نیکوترین وجه رهایشان کنید. ﴿٤٩﴾ ای پیامبر! ما همسرانت را که مهرشان را پرداخته ای برای تو حلال کردیم، و (نیز) کنیزانی را که (از طریق غنایم جنگی) خدا به تو ارزانی داشته است، و دختران عمویت، و دختران عمه هایت و دختران دایی ات، و دختران خاله هایت که با تو هجرت کرده اند، (ازدواج با آنها برای تو حلال کرده ایم) و (نیز) زن مؤمنی را که اگر خود را به پیامبر ببخشد، اگر پیامبر بخواهد او را به زنی گیرد، (این حکم) ویژه ی توست؛ نه دیگر مؤمنان، به راستی که ما می دانیم آنچه را که بر آنها در (باره ی) همسرانشان و کنیزانشان واجب کرده ایم، تا بر تو هیچ حرجی نباشد، و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٥٠﴾

۞ تُرْجِي مَن تَشَآءُ مِنْهُنَّ وَتُـْٔوِيٓ إِلَيْكَ مَن تَشَآءُ ۖ وَمَنِ ٱبْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَن تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَآ ءَاتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ ۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَّا يَحِلُّ لَكَ ٱلنِّسَآءُ مِنۢ بَعْدُ وَلَآ أَن تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَٰجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَّقِيبًا ﴿٥٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَدْخُلُوا۟ بُيُوتَ ٱلنَّبِيِّ إِلَّآ أَن يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرَ نَٰظِرِينَ إِنَىٰهُ وَلَٰكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ فَٱدْخُلُوا۟ فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَٱنتَشِرُوا۟ وَلَا مُسْتَـْٔنِسِينَ لِحَدِيثٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي ٱلنَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِۦ مِنكُمْ ۖ وَٱللَّهُ لَا يَسْتَحْيِۦ مِنَ ٱلْحَقِّ ۚ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَٰعًا فَسْـَٔلُوهُنَّ مِن وَرَآءِ حِجَابٍ ۚ ذَٰلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ ۚ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَن تُؤْذُوا۟ رَسُولَ ٱللَّهِ وَلَآ أَن تَنكِحُوٓا۟ أَزْوَٰجَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦٓ أَبَدًا ۚ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ عِندَ ٱللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾ إِن تُبْدُوا۟ شَيْـًٔا أَوْ تُخْفُوهُ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٤﴾

(نوبت) هر یک از همسرانت را که بخواهی (می توانی) به تأخیر اندازی، و هر کدام را بخواهی نزد خود جای دهی، و اگر (بعضی) از آنها که بر کنار ساخته ای بخواهی نزد خود جای دهی، هیچ گناهی بر تو نیست، این (گزینش) برای آن که چشم آنان روشن گردد و این که غمگین نباشند، و همگی شان به آنچه به آنان می دهی خشنود گردند، و خدا آنچه را که در دلهای شماست می داند، و خداوند دانای بردبار است. ﴿۵۱﴾ بعد از این، (دیگر) هیچ زنی برای تو حلال نیست، و نه (حلال است) آن که همسران دیگری جای گزین آنها کنی، هر چند زیبایی آنها تو را به شگفت آورد، مگر آنچه که (بصورت کنیز) دست تو مالک شد، و خداوند بر همه چیز نگهبان است. ﴿۵۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! به خانه های پیامبر داخل نشوید؛ مگر آنکه برای (صرف) غذا به شما اجازه داده شود، بی آنکه منتظر پخته شدنش باشید، ولی چون دعوت شدید، داخل شوید، پس هنگامی که غذا خوردید؛ پراکنده شوید، و (بعد از صرف غذا) برای بحث و گفتگو ننشینید، بی گمان این (عمل) پیامبر را آزار می دهد، پس (او) از شما شرم می کند (و چیزی نمی گوید) و خداوند از (بیان) حق شرم نمی کند، و هنگامی که چیزی (از وسایل زندگی به عاریت) خواستید، پس از آنان (= زنان پیامبر) ازپشت پرده بخواهید، این (کار) برای دلهای شما و دلهای آنان پاکیزه تر است، و شما را نرسد که پیامبر خدا را بیازارید، و نه آن که همسرانش را بعد از او هرگز به همسری گیرید، بی تردید این (کار) نزد خدا (گناهی) بزرگ است. ﴿۵۳﴾ اگر چیزی را آشکار کنید یا آن را پنهان دارید، پس بی گمان خداوند به هر چیز آگاه است. ﴿۵۴﴾

لَّا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِيٓ ءَابَآئِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآئِهِنَّ وَلَآ
إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآءِ إِخْوَٰنِهِنَّ وَلَآ أَبْنَآءِ أَخَوَٰتِهِنَّ وَلَا
نِسَآئِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُنَّ ۗ وَٱتَّقِينَ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ
ٱللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ ٱللَّهَ
وَمَلَٰٓئِكَتَهُۥ يُصَلُّونَ عَلَى ٱلنَّبِيِّ ۚ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ صَلُّواْ عَلَيْهِ وَسَلِّمُواْ تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
يُؤْذُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُ فِي ٱلدُّنْيَا
وَٱلْءَاخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾ وَٱلَّذِينَ
يُؤْذُونَ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ بِغَيْرِ مَا
ٱكْتَسَبُواْ فَقَدِ ٱحْتَمَلُواْ بُهْتَٰنًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ قُل لِّأَزْوَٰجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَآءِ ٱلْمُؤْمِنِينَ
يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِن جَلَٰبِيبِهِنَّ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰٓ أَن
يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾
۞ لَّئِن لَّمْ يَنتَهِ ٱلْمُنَٰفِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
وَٱلْمُرْجِفُونَ فِي ٱلْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا
يُجَاوِرُونَكَ فِيهَآ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾ مَّلْعُونِينَ ۖ أَيْنَمَا
ثُقِفُوٓاْ أُخِذُواْ وَقُتِّلُواْ تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ ٱللَّهِ فِي
ٱلَّذِينَ خَلَوْاْ مِن قَبْلُ ۖ وَلَن تَجِدَ لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا
﴿٦٢﴾

بـر آنـان (= زنـان) گنـاهی نیسـت (کـه) در (حضـور) پدرانشان و پسرانشان و برادرانشان و پسران برادرانشـان و پسران خواهرانشان و زنان (هم دیـن) شـان و بردگانشـان (بدون حجاب باشند) و (ای زنان!) از خدا بترسـید، قطعـاً خداوند بر همه چیز گواه است. ﴿۵۵﴾ بی گمان خـدا و فرشتگانش بر پیـامبر درود مـی فرسـتند؛ ای کسـانی کـه ایمان آورده ایـد! بـر او درود فرسـتید، و سـلام بگوییـد، سلامی نیکو. ﴿۵۶﴾ همانا کسانی که خدا و پیـامبرش را آزار می دهند، خداوند آنهـا را در دنیـا و آخـرت لعنـت کرده، و برای آنها عذاب خـوار کننـده ای آمـاده کـرده است. ﴿۵۷﴾ و کسانی که مردان مؤمن و زنـان مـؤمن را بی هیچ گناهی که مرتکب شده باشـند؛ آزار مـی دهنـد، به راستی (بار) بهتان و گناه آشکاری را به دوش کشـیده اند. ﴿۵۸﴾ ای پیامبر ! به همسـرانت و دخترانـت و زنـان مؤمنان بگو :«چادرهای خود را بر خـویش فـرو افکننـد، (و با آن سر و صورت و سـینه هایشـان را بپوشـانند) ایـن مناسب تر است تا شـناخته شـوند؛ پـس مـورد آزار قـرار نگیرند، و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿۵۹﴾ اگـر منافقان و کسانی که در دلهایشان بیماری است، و شـایعه پراکنان در مدینه (از کار خود) باز نایستند، یقیناً تو را بـر (ضد) آنها می شورانیم (و بر آنهـا مسـلط مـی گـردانیم) سپس جز اندکی در کنار تو در آن (شهر مدینه) نباشـند. ﴿۶۰﴾ طـرد شـدگانند، هـر کجـا یافـت شـوند، گرفتـه خواهنـد شـد، و بـه سـختی کشـته خواهنـد شـد. ﴿۶۱﴾ (این)سنت خداوند است در (باره ی) کسانی که پـیش از این گذشتند، و هرگز برای سنت خدا دگرگونی نخواهی یافت. ﴿۶۲﴾

يَسْـَٔلُكَ ٱلنَّاسُ عَنِ ٱلسَّاعَةِ ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِندَ
ٱللَّهِ ۚ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ ٱلسَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ إِنَّ
ٱللَّهَ لَعَنَ ٱلْكَـٰفِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾ خَـٰلِدِينَ
فِيهَآ أَبَدًا ۖ لَّا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ
تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِى ٱلنَّارِ يَقُولُونَ يَـٰلَيْتَنَآ أَطَعْنَا ٱللَّهَ
وَأَطَعْنَا ٱلرَّسُولَا۠ ﴿٦٦﴾ وَقَالُوا۟ رَبَّنَآ إِنَّآ أَطَعْنَا سَادَتَنَا
وَكُبَرَآءَنَا فَأَضَلُّونَا ٱلسَّبِيلَا۠ ﴿٦٧﴾ رَبَّنَآ ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ
مِنَ ٱلْعَذَابِ وَٱلْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ لَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ ءَاذَوْا۟ مُوسَىٰ فَبَرَّأَهُ ٱللَّهُ مِمَّا
قَالُوا۟ ۚ وَكَانَ عِندَ ٱللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَقُولُوا۟ قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ
لَكُمْ أَعْمَـٰلَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ
وَرَسُولَهُۥ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا
ٱلْأَمَانَةَ عَلَى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱلْجِبَالِ فَأَبَيْنَ
أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا ٱلْإِنسَـٰنُ ۖ إِنَّهُۥ كَانَ
ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِّيُعَذِّبَ ٱللَّهُ ٱلْمُنَـٰفِقِينَ
وَٱلْمُنَـٰفِقَـٰتِ وَٱلْمُشْرِكِينَ وَٱلْمُشْرِكَـٰتِ وَيَتُوبَ
ٱللَّهُ عَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَـٰتِ ۗ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا
رَّحِيمًا ﴿٧٣﴾

(ای پیامبر !) مردم تو را از (زمان قیام) قیامت می پرسند، بگو :«علم آن تنها نزد الله است» و تو چه می دانی شاید که قیامت نزدیک باشد. ﴿٦٣﴾ بی تردید خداوند کافران را لعنت کرده، و برای آنها آتش سوزان آماده کرده است. ﴿٦٤﴾ که جاودانه در آن خوهند ماند، هیچ دوست و یاوری نخواهند یافت. ﴿٦٥﴾ روزی که صورتهایشان در آتش (جهنم) گردانیده شود (پشیمان می شوند و) می گویند :«ای کاش خدا را اطاعت کرده بودیم، ورسول (خدا) را اطاعت کرده بودیم» ﴿٦٦﴾ و گفتند :« پروردگارا ! ما از سروران و بزرگان خود اطاعت کردیم، پس ما را از راه به در بردند(و گمراه کردند) ﴿٦٧﴾ پروردگارا ! آنها را از عذاب دو چندان ده، و آنها را به لعنتی بزرگ (و سخت) لعنت فرما» ﴿٦٨﴾ای کسانی که ایمان آورده اید! مانند کسانی نباشید که موسی را آزار دادند، آنگاه خداوند او را از آنچه (در حق او) گفته بودند؛ مبّرا ساخت، و (او) نزد خداوند آبرومند (و صاحب منزلت) بود. ﴿٦٩﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از خدا بترسید، و سخن درست (و حق) بگویید. ﴿٧٠﴾ تا (خداوند) کارهایتان را برای تان اصلاح کند، و گناهان تان را بیامرزد، و هرکس که از خدا و پیامبرش اطاعت کند؛ یقیناً به کامیابی عظیمی نائل شده است. ﴿٧١﴾ همانا ما امانت (خویش) را بر آسمانها و زمین و کوهها عرضه داشتیم، پس آنها از تحمل آن سر باز زدند و از آن ترسیدند، و انسان آن را بر دوش گرفت که او بسیار ستمکار نادان است. ﴿٧٢﴾ تا (سرانجام) خداوند مردان منافق و زنان منافق و مردان مشرک و زنان مشرک را عذاب کند، و خداوند توبه ی مردان مؤمن و زنان مؤمن را بپذیرد (و از گناهان شان در گذرد) و خداوند آمرزنده ی مهربان است. ﴿٧٣﴾

سورة سباء

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَهُ ٱلْحَمْدُ فِى ٱلْـَٔاخِرَةِ ۚ وَهُوَ ٱلْحَكِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۚ وَهُوَ ٱلرَّحِيمُ ٱلْغَفُورُ ﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَا تَأْتِينَا ٱلسَّاعَةُ ۖ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّى لَتَأْتِيَنَّكُمْ عَـٰلِمِ ٱلْغَيْبِ ۖ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَلَآ أَصْغَرُ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْبَرُ إِلَّا فِى كِتَـٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٣﴾ لِّيَجْزِىَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّـٰلِحَـٰتِ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾ وَٱلَّذِينَ سَعَوْ فِىٓ ءَايَـٰتِنَا مُعَـٰجِزِينَ أُو۟لَـٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رِّجْزٍ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ وَيَرَى ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ ٱلَّذِىٓ أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ هُوَ ٱلْحَقَّ وَيَهْدِىٓ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ﴿٦﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ إِنَّكُمْ لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

سورۀ سبا

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حمد (و ستایش) مخصوص خدایی است که آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست، و ستایش در (سرای) آخرت (نیز) از آن اوست ،و او حکیم آگاه است. ﴿۱﴾ آنچه را که در زمین فرو می رود و آنچه را که از آن بیرون می آید، و آنچه را که از آسمان نازل می شود و آنچه را که در آن بالا می رود؛ می داند، و او مهربان آمرزنده است. ﴿۲﴾ و کسانی که کافر شدند، گفتند :« قیامت به سراغ ما نخواهد آمد» (ای پیامبر!) بگو:«آری، به پروردگارم (آن) دانای غیب سوگند که حتماً به سراغ شما خواهد آمد، به اندازه ی ذره ای در آسمانها و در زمین از او پنهان نیست، و نه کوچکتر از آن و نه بزرگتر، مگر (اینکه) در کتابی آشکار (ثبت) است. ﴿۳﴾ تا کسانی را که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند؛ پاداش دهد، آنان برای شان مغفرت و روزی ارزشمندی است. ﴿٤﴾ و کسانی که مبارزه کنان در (انکار) آیات ما تلاش کردند (و گمان کردند که ما را به ستوه می آورند) برای آنان عذابی از کیفر دردناک خواهد بود. ﴿٥﴾ و کسانی که به ایشان علم داده شده است؛ می دانند آنچه را که از سوی پروردگارت بر تو نازل شده، حق است، و به راه (خداوند) پیروزمند ستوده هدایت می کند. ﴿٦﴾ و کسانی که کافر شدند، گفتند :«آیا مردی به شما نشان دهیم که به شما خبر می دهد هنگامی که (مردید و) کاملاً متلاشی (و پراکنده) شدید، همانا شما (بار دیگر) در آفرینش تازه ای خواهید بود؟! ﴿۷﴾

أَفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَم بِهِۦ جِنَّةُۢۗ بَلِ ٱلَّذِينَ لَا
يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ فِي ٱلۡعَذَابِ وَٱلضَّلَٰلِ ٱلۡبَعِيدِ ﴿٨﴾
أَفَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَىٰ مَا بَيۡنَ أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُم مِّنَ
ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِن نَّشَأۡ نَخۡسِفۡ بِهِمُ ٱلۡأَرۡضَ أَوۡ
نُسۡقِطۡ عَلَيۡهِمۡ كِسَفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَأٓيَةً لِّكُلِّ عَبۡدٍ مُّنِيبٖ ﴿٩﴾ ۞ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا دَاوُۥدَ
مِنَّا فَضۡلٗاۖ يَٰجِبَالُ أَوِّبِي مَعَهُۥ وَٱلطَّيۡرَۖ وَأَلَنَّا لَهُ
ٱلۡحَدِيدَ ﴿١٠﴾ أَنِ ٱعۡمَلۡ سَٰبِغَٰتٖ وَقَدِّرۡ فِي ٱلسَّرۡدِۖ
وَٱعۡمَلُواْ صَٰلِحًاۖ إِنِّي بِمَا تَعۡمَلُونَ بَصِيرٞ ﴿١١﴾
وَلِسُلَيۡمَٰنَ ٱلرِّيحَ غُدُوُّهَا شَهۡرٞ وَرَوَاحُهَا شَهۡرٞۖ
وَأَسَلۡنَا لَهُۥ عَيۡنَ ٱلۡقِطۡرِۖ وَمِنَ ٱلۡجِنِّ مَن يَعۡمَلُ بَيۡنَ
يَدَيۡهِ بِإِذۡنِ رَبِّهِۦۖ وَمَن يَزِغۡ مِنۡهُمۡ عَنۡ أَمۡرِنَا نُذِقۡهُ مِنۡ
عَذَابِ ٱلسَّعِيرِ ﴿١٢﴾ يَعۡمَلُونَ لَهُۥ مَا يَشَآءُ مِن
مَّحَٰرِيبَ وَتَمَٰثِيلَ وَجِفَانٖ كَٱلۡجَوَابِ وَقُدُورٖ رَّاسِيَٰتٍۚ
ٱعۡمَلُوٓاْ ءَالَ دَاوُۥدَ شُكۡرٗاۚ وَقَلِيلٞ مِّنۡ عِبَادِيَ
ٱلشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيۡنَا عَلَيۡهِ ٱلۡمَوۡتَ مَا دَلَّهُمۡ
عَلَىٰ مَوۡتِهِۦٓ إِلَّا دَآبَّةُ ٱلۡأَرۡضِ تَأۡكُلُ مِنسَأَتَهُۥۖ فَلَمَّا
خَرَّ تَبَيَّنَتِ ٱلۡجِنُّ أَن لَّوۡ كَانُواْ يَعۡلَمُونَ ٱلۡغَيۡبَ مَا
لَبِثُواْ فِي ٱلۡعَذَابِ ٱلۡمُهِينِ ﴿١٤﴾

آیا بر خدا دروغ بسته یا به او دیوانگی است ؟!» (چنین نیست) بلکه کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند در عذاب و گمراهی دور و درازی هستند. ﴿۸﴾ آیا به آنچه پیش روی و آنچه پشت سر آنان از آسمان و زمین است، نگاه نکرده اند ؟! اگر بخواهیم آنها را در زمین فرو می بریم، یا تکه ای از آسمان را بر (سر) آنان می افکنیم، بی گمان در این نشانه ای برای هر بنده ی بازگشت کننده ای است. ﴿۹﴾ و به راستی (ما) به داوود از سوی خود فضیلتی (بزرگ) دادیم، (گفتیم:) ای کوهها و ای پرندگان ! با او (در تسبیح گفتن) هم آواز شوید، و آهن را برای او نرم کردیم. ﴿۱۰﴾ (و به او دستور دادیم) که زره های بلند (و فراخ) بساز و در بافتن (حلقه ها) اندازه نگه دار، و کار شایسته انجام دهید، همانا من به آنچه انجام می دهید؛ بینا هستم. ﴿۱۱﴾ و برای سلیمان باد را (مسخر ساختیم) که صبحگاهان مسیر یک ماه را طی می کرد، و شامگاهان مسیر یک ماه را، و چشمه ی مس (مذاب) را برایش روان ساختیم، و از جن کسانی را (مسخر کردیم) که به فرمان پروردگارش در پیش او کار می کردند، و هر که از آنان که از فرمان ما سرپیچی می کرد، او را از عذاب آتش سوزان می چشاندیم. ﴿۱۲﴾ (سلیمان) هر چه می خواست (جن ها) برایش می ساختند: از (قبیل) معبدها، و تمثالها، و کاسه هایی (غذا خوری) همچون حوضها، و دیگهای ثابت (که از بزرگی قابل حمل و نقل نبود، و به آنها گفتیم:) ای آل داوود! سپاس (این همه نعمت را) به جا آوردید، و اندکی از بندگان من سپاسگزارند. ﴿۱۳﴾ پس چون مرگ را بر او (= سلیمان) مقرر داشتیم، (کسی) آنها را از مرگش آگاه نساخت؛ مگر جنبنده ی زمین (= موریانه) که عصایش را می خورد، پس چون (بر زمین) افتاد، جنیان دریافتند که اگر غیب می دانستند در (آن) عذاب خوار کننده نمی ماندند. ﴿۱۴﴾

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ ءَايَةٌ ۖ جَنَّتَانِ عَن يَمِينٍ
وَشِمَالٍ ۖ كُلُوا۟ مِن رِّزْقِ رَبِّكُمْ وَٱشْكُرُوا۟ لَهُۥ ۚ بَلْدَةٌ
طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا۟ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ
سَيْلَ ٱلْعَرِمِ وَبَدَّلْنَٰهُم بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَىْ أُكُلٍ
خَمْطٍ وَأَثْلٍ وَشَىْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَٰلِكَ
جَزَيْنَٰهُم بِمَا كَفَرُوا۟ ۖ وَهَلْ نُجَٰزِىٓ إِلَّا ٱلْكَفُورَ ﴿١٧﴾
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ ٱلْقُرَى ٱلَّتِى بَٰرَكْنَا فِيهَا قُرًى
ظَٰهِرَةً وَقَدَّرْنَا فِيهَا ٱلسَّيْرَ ۖ سِيرُوا۟ فِيهَا لَيَالِىَ وَأَيَّامًا
ءَامِنِينَ ﴿١٨﴾ فَقَالُوا۟ رَبَّنَا بَٰعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوٓا۟
أَنفُسَهُمْ فَجَعَلْنَٰهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَٰهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ ۚ
إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ
صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُۥ فَٱتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ
ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُۥ عَلَيْهِم مِّن سُلْطَٰنٍ
إِلَّا لِنَعْلَمَ مَن يُؤْمِنُ بِٱلْءَاخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِى شَكٍّ ۗ
وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ٱدْعُوا۟
ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۖ لَا يَمْلِكُونَ
مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ
فِيهِمَا مِن شِرْكٍ وَمَا لَهُۥ مِنْهُم مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

همانا برای (قوم) سبا در مساکن شان نشانه ای بود، دو باغ (بزرگ) از راست و چپ، (و به آنها گفتیم:) از روزی پروردگارتان بخورید و برای او شکر گزارید، شهری است پاکیزه، و پروردگاری آمرزنده. ﴿۱۵﴾ پس آنها روی گرداندند، آنگاه سیلی ویرانگر را برآنها فرستادیم، و دو باغ (پر میوه) شان را به دو باغ (بی ارزش) با میوه های تلخ و (درختان) شوره گز و اندکی از (درخت) کنار مبّدل ساختیم. ﴿۱۶﴾ این کیفر را به (خاطر) آن که نا سپاسی کردند؛ به آنها دادیم، و آیا جز نا سپاسان را مجازات می کنیم؟! ﴿۱۷﴾ و میان آنها و قریه هایی که برکت داده بودیم، قریه هایی (آباد و) به هم پیوسته (بر سر راه) قرار دادیم، و در (میان) آنها آمدو شد مقرر داشتیم (و به آنان گفتیم:) در این (آبادی)ها با امن (و امان) شبها و روزها سفر کنید. ﴿۱۸﴾ پس گفتند :«پروردگارا ! میان سفرهای ما دوری بیفکن» و بر خویشتن ستم کردند، پس ما آنها را داستانهایی (برای عبرت دیگران) قرار دادیم، و آنان را سخت پراکنده (و متلاشی) ساختیم، بی گمان در این (ماجرا) برای هر صبر کننده ی سپاسگزاری نشانه هایی است. ﴿۱۹﴾ و یقیناً ابلیس گمان خود را در باره ی آنها درست یافت، پس (همگی) از او پیروی کردند؛ جز گروهی (اندک) از مؤمنان. ﴿۲۰﴾ و او (= شیطان) را بر آنان هیچ سلطه ای نبود؛ مگر اینکه (خواستیم) معلوم بداریم کسی را که به آخرت ایمان می آورد، از کسی که او از آن در شک (و تردید) است. و پروردگار تو بر همه چیز نگاهبان است. ﴿۲۱﴾ (ای پیامبر!) بگو :«کسانی را که غیر از خدا (معبود خود) می پندارید، (به فریاد) بخوانید، (آنها) هموزن ذره ای در آسمانها و در زمین مالک نیستند، و در (آفرینش و تدبیر) آن دو هیچ شرکتی ندارند، و او (= خداوند) از میان آنها یاور و پشتیبانی ندارد. ﴿۲۲﴾

وَلَا تَنفَعُ ٱلشَّفَٰعَةُ عِندَهُۥٓ إِلَّا لِمَنۡ أَذِنَ لَهُۥۚ
حَتَّىٰٓ إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمۡ قَالُواْ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمۡۖ
قَالُواْ ٱلۡحَقَّۖ وَهُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٢٣﴾ ۞ قُلۡ مَن
يَرۡزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ قُلِ ٱللَّهُۖ وَإِنَّآ
أَوۡ إِيَّاكُمۡ لَعَلَىٰ هُدًى أَوۡ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٢٤﴾
قُل لَّا تُسۡـَٔلُونَ عَمَّآ أَجۡرَمۡنَا وَلَا نُسۡـَٔلُ عَمَّا
تَعۡمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلۡ يَجۡمَعُ بَيۡنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفۡتَحُ بَيۡنَنَا
بِٱلۡحَقِّ وَهُوَ ٱلۡفَتَّاحُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ قُلۡ أَرُونِيَ ٱلَّذِينَ
أَلۡحَقۡتُم بِهِۦ شُرَكَآءَۖ كَلَّاۚ بَلۡ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡعَزِيزُ
ٱلۡحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَآ أَرۡسَلۡنَٰكَ إِلَّا كَآفَّةٗ لِّلنَّاسِ
بَشِيرٗا وَنَذِيرٗا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ
﴿٢٨﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ
صَٰدِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُل لَّكُم مِّيعَادُ يَوۡمٖ لَّا تَسۡتَـٔۡخِرُونَ
عَنۡهُ سَاعَةٗ وَلَا تَسۡتَقۡدِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ
كَفَرُواْ لَن نُّؤۡمِنَ بِهَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانِ وَلَا بِٱلَّذِي بَيۡنَ
يَدَيۡهِۗ وَلَوۡ تَرَىٰٓ إِذِ ٱلظَّٰلِمُونَ مَوۡقُوفُونَ عِندَ
رَبِّهِمۡ يَرۡجِعُ بَعۡضُهُمۡ إِلَىٰ بَعۡضٖ ٱلۡقَوۡلَ يَقُولُ
ٱلَّذِينَ ٱسۡتُضۡعِفُواْ لِلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُواْ لَوۡلَآ أَنتُمۡ
لَكُنَّا مُؤۡمِنِينَ ﴿٣١﴾

و شفاعت نزد او سود نبخشد؛ مگر برای کسی که (او خود) برایش اجازت داده باشد، تا زمانی که اضطراب (و نگرانی) از دلهایشان بر طرف شود، گویند:«پروردگارتان چه گفت ؟» گویند :«حق را (فرمود)، و او بلند مرتبه ی بزرگ است» ﴿۲۳﴾ (ای پیامبر! به مشرکان) بگو :«چه کسی شما را از آسمانها و زمین روزی می دهد؟» (در پاسخ) بگو :«الله، و ما یا شما بر (طریق) هدایت یا در گمراهی آشکار هستیم». ﴿۲۴﴾ بگو :«شما از گناهی که ما مرتکب شده ایم ؛ باز خواست نمی شوید، و ما (نیز) از آنچه شما انجام می دهید؛ باز خواست نمی شویم». ﴿۲۵﴾ بگو :« پروردگار ما، (همه ی) ما (وشما) را گرد می آورد؛ سپس در میان ما به حق داوری می کند، و او داور داناست». ﴿۲۶﴾ بگو :«کسانی را که به عنوان شریک به او ملحق ساخته اید؛ به من نشان دهید، (هرگز) چنین نیست، بلکه او خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۲۷﴾ و (ای پیامبر!) ما تو را برای همه ی مردم؛ جز بشارت دهنده و بیم دهنده نفرستادیم، و لیکن بیشتر مردم نمی دانند. ﴿۲۸﴾ و می گویند :«اگر راستگویید؛ این وعده (ی قیامت) کی خواهد بود ؟!» ﴿۲۹﴾ بگو :« میعاد شما روزی خواهد بود که نه ساعتی از آن تأخیر می کنید و نه (بر آن) پیشی می گیرید» ﴿۳۰﴾ و کسانی که کافر شدند، گفتند :« ما هرگز به این قرآن ایمان نمی آوریم و نه به آن (کتابهای) که پیش از آن بوده». (ای پیامبر!) اگر ببینی (در در روزقیامت) هنگامی که ستمکاران در پیشگاه پروردگارشان (برای حسابرسی) نگه داشته شده اند، (از حال آنها به شگفت می آیی) برخی از آنها سخن برخی دیگر را پاسخ می دهند (و هر کدام گناه خود را به گردن دیگری می اندازد) کسانی که به استضعاف کشیده شده اند، به کسانی که استکبار (و سرکشی) نمودند، گویند :«اگر شما نبودید ما قطعاً مؤمن بودیم». ﴿۳۱﴾

قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوٓا۟ أَنَحْنُ صَدَدْنَٰكُمْ عَنِ ٱلْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَآءَكُم ۖ بَلْ كُنتُم مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ٱسْتُضْعِفُوا۟ لِلَّذِينَ ٱسْتَكْبَرُوا۟ بَلْ مَكْرُ ٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَآ أَن نَّكْفُرَ بِٱللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُۥٓ أَندَادًا ۚ وَأَسَرُّوا۟ ٱلنَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ وَجَعَلْنَا ٱلْأَغْلَٰلَ فِىٓ أَعْنَاقِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَآ أَرْسَلْنَا فِى قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَآ إِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٣٤﴾ وَقَالُوا۟ نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَٰلًا وَأَوْلَٰدًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّى يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَمَآ أَمْوَٰلُكُمْ وَلَآ أَوْلَٰدُكُم بِٱلَّتِى تُقَرِّبُكُمْ عِندَنَا زُلْفَىٰٓ إِلَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَأُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ جَزَآءُ ٱلضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا۟ وَهُمْ فِى ٱلْغُرُفَٰتِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا مُعَٰجِزِينَ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ٱلْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّى يَبْسُطُ ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ وَيَقْدِرُ لَهُۥ ۚ وَمَآ أَنفَقْتُم مِّن شَىْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُۥ ۖ وَهُوَ خَيْرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿٣٩﴾

کسانی که سرکشی (و تکبر) کردند (= مستکبران) به کسانی که به استضعاف کشیده شده اند، (= مستضعفان) گویند:«آیا ما شما را از هدایت باز داشتیم بعد از آن که به سراغ شما آمد ؟! (هرگز) بلکه شما خود مجرم بودید». ﴿۳۲﴾ و مستضعفان به مستکبران گویند :« بلکه، مکر و حیله شب و روز شما (سبب شد که از هدایت بازمانیم) هنگامی که به ما دستور می دادید که به خدا کافر شویم و برای او همتایانی قرار دهیم». و هنگامی که عذاب (الهی) را ببینند، پشیمانی (خود) را (در دل) پنهان دارند، و ما غلها در گردنهای کسانی که کافر شدند؛ بگذاریم، آیا جز آنچه عمل می کردند، به آنها جزا داده می شود؟! ﴿۳۳﴾ ما در هیچ قریه ای هشدار دهنده ای نفرستادیم؛ مگر اینکه متنعّمان آنها (که مست ناز و نعمت و قدرت بودند) گفتند: « بی تردید ما به آنچه فرستاده شده اید؛ کافریم » . ﴿۳٤﴾ و گفتند :«اموال و اولاد ما (از شما) بیشتر است، (و این دلیل آن است که خدا از ما خشنود است) و ما هرگز مجازات نخواهیم شد». ﴿۳۵﴾ (ای پیامبر!) بگو :« بی گمان پروردگارم روزی را برای هر کس که بخواهد فراخ و (یا) تنگ می کند، (و این نشانه ی محبت و رضایت خداوند نیست) و لیکن بیشتر مردم نمی دانند». ﴿۳٦﴾ و اموالتان و اولادتان چیزی نیستند که شما را نزد ما نزدیک و مقّرب سازند، جز کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دهند، پس اینان پاداش مضاعف در برابر کارهای که انجام داده اند؛ دارند، و آنها در غرفه های (بلند بهشتی) در امن و (امان) هستند». ﴿۳۷﴾ و کسانی که مبارزه کنان در (انکار) آیات ما تلاش کردند (و گمان کردند که ما را به ستوه می آورند) اینان در عذاب احضار می شوند. ﴿۳۸﴾ (ای پیامبر!) بگو :« بی گمان پروردگارم روزی را برای هرکس که بخواهد فراخ می گرداند، و (یا) برای او تنگ (و محدود) می سازد، و هر چیزی را (در راه خدا) انفاق کنید، پس او عوض آن را می دهد، و او بهترین روزی دهندگان است». ﴿۳۹﴾

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ أَهَٰٓؤُلَآءِ
إِيَّاكُمْ كَانُوا۟ يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا۟ سُبْحَٰنَكَ أَنتَ
وَلِيُّنَا مِن دُونِهِم ۖ بَلْ كَانُوا۟ يَعْبُدُونَ ٱلْجِنَّ ۖ
أَكْثَرُهُم بِهِم مُّؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ
بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَّفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟
ذُوقُوا۟ عَذَابَ ٱلنَّارِ ٱلَّتِى كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾
وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ قَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّا
رَجُلٌ يُرِيدُ أَن يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ ءَابَآؤُكُمْ
وَقَالُوا۟ مَا هَٰذَآ إِلَّآ إِفْكٌ مُّفْتَرًى ۚ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾
وَمَآ ءَاتَيْنَٰهُم مِّن كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا ۖ وَمَآ أَرْسَلْنَآ إِلَيْهِمْ
قَبْلَكَ مِن نَّذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَمَا
بَلَغُوا۟ مِعْشَارَ مَآ ءَاتَيْنَٰهُمْ فَكَذَّبُوا۟ رُسُلِى ۖ فَكَيْفَ
كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾ ۞ قُلْ إِنَّمَآ أَعِظُكُم بِوَٰحِدَةٍ ۖ أَن
تَقُومُوا۟ لِلَّهِ مَثْنَىٰ وَفُرَٰدَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا۟ ۚ مَا
بِصَاحِبِكُم مِّن جِنَّةٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَّكُم بَيْنَ يَدَىْ
عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ مَا سَأَلْتُكُم مِّنْ أَجْرٍ فَهُوَ
لَكُمْ ۖ إِنْ أَجْرِىَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ
شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّى يَقْذِفُ بِٱلْحَقِّ عَلَّٰمُ ٱلْغُيُوبِ
﴿٤٨﴾

و (بـه یـاد آور) روزی را کـه (خداونـد) همـه ی آنـان را بـر مـی انگیزد، سپس به فرشتگان می گوید :« آیا اینها شما را پرستش مـی کردند؟!». ﴿٤٠﴾ (فرشتگان) گویند :« تو منزهی! (تنها) تو ولی (و کار ساز) ما هستی، نه آنها، (آنان هرگز ما را پرستش نمی کردنـد) بلکه جن (و شیاطین) را پرستش مـی کردنـد، بیشتر شـان بـه آنهـا ایمان داشتند» . ﴿٤١﴾ پس امروز برخی از شما برای برخـی دیگـر مالک هیچ سود و زیانی نیست، و به کسـانی کـه سـتم (= شـرک) کردند، می گوییم :« بچشید عذاب آتشی را که آن را تکذیب می کردید». ﴿٤٢﴾ و هنگامی که آیات روشن (و واضع) مـا بـر آنـان خوانده شود، گویند:«این (محمد) جز مردی نیست که می خواهـد شما را از آنچه نیاکانتان مـی پرسـتیدند؛ بـاز دارد» و گوینـد:« ایـن (قرآن) جز دروغ بزرگی که به هم بافته شده نیست ». و کسانی که کافر شدند، هنگـامی کـه حـق بـه سـراغ آنهـا آمـد، دربـاره ی آن گفتند :«این (قرآن) جز سحری آشکار نیست». ﴿٤٣﴾ و ما (پـیش از این) چیزی از کتاب (های آسمانی) را به آنها نداده ایـم کـه آن را بخوانند (و بر اساس آن تو را تکذیب کنند) و پـیش از تـو هـیچ هشدار دهنده ای به سـوی آنهـا نفرسـتادیم. ﴿٤٤﴾ و کسـانی کـه پیش از آنها بودند (نیز پیامبران ما را) تکذیب کردند، در حالی که اینها به یک دهم آنچه به آنها داده بودیم؛ نرسیده اند، آنگـاه آنهـا پیامبران مرا تکذیب کردند، (بنگـر) مجـازات مـن چگونـه بـود ؟! ﴿٤٥﴾ (ای پیامبر!) بگو :«همانا من شما را به یک (خصلت) انـدرز می دهم، که : دو نفر دو نفر یا یـک نفـر یـک نفـر بـرای خـدا بـر خیزید، سپس بیندیشید که ایـن همنشـین شـما (= محمـد صـلی الله علیه وآله وسلم) هیچ گونه دیوانگی ای ندارد، او بـرای شـما جـز هشـدار دهنـده ای پیشـاپیش عـذاب شـدید نیسـت». ﴿٤٦﴾ (ای پیامبر!) بگو :«هر مزدی که از شما خواسته ام؛ پس آن بـرای خـود شما باد، پاداش من تنها بر (عهده ی) خداونـد اسـت، و او بـر همـه چیز گواه است». ﴿٤٧﴾ (ای پیامبر!)بگو :« بـی گمـان پروردگـارم حق را (بر قلب پیامبران خـود) مـی افکنـد، (آن پروردگـاری کـه) دانای غیبهاست». ﴿٤٨﴾

قُلْ جَآءَ ٱلْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ ٱلْبَٰطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾ قُلْ إِن
ضَلَلْتُ فَإِنَّمَآ أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِى ۖ وَإِنِ ٱهْتَدَيْتُ فَبِمَا
يُوحِىٓ إِلَىَّ رَبِّىٓ ۚ إِنَّهُۥ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾ وَلَوْ تَرَىٰٓ إِذْ
فَزِعُوا۟ فَلَا فَوْتَ وَأُخِذُوا۟ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾ وَقَالُوٓا۟
ءَامَنَّا بِهِۦ وَأَنَّىٰ لَهُمُ ٱلتَّنَاوُشُ مِن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ وَقَدْ
كَفَرُوا۟ بِهِۦ مِن قَبْلُ ۖ وَيَقْذِفُونَ بِٱلْغَيْبِ مِن مَّكَانٍۭ
بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ
بِأَشْيَاعِهِم مِّن قَبْلُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ فِى شَكٍّ مُّرِيبٍۭ ﴿٥٤﴾

(ای پیامبر!) بگو :«حق آمد، و (معبودان) باطل نه (آفرینش را) آغاز می کند، و نه (دوباره) باز می گرداند». ﴿۴۹﴾ (ای پیامبر!) بگو :«اگر من گمراه شوم، تنها بر زیان خودم گمراه می شوم، و اگر هدایت یابم، پس به (خاطر) آن چیزی است که پروردگارم به من وحی می کند، یقیناً او شنوای نزدیک است». ﴿۵۰﴾ و (ای پیامبر!) اگر ببینی هنگامی که مضطرب (و نگران) شوند، آنگاه رهایی (از عذاب) نباشد، و از جای نزدیکی گرفته شوند (تعجب خواهی کرد) ﴿۵۱﴾ و(در آن حال) گویند:« به آن (قرآن) ایمان آوردیم» ولی چگونه می توانند از فاصله ی دور به آن دست یابند؟! ﴿۵۲﴾ در حالی که آنها پیش از این (در دنیا) به آن کافر شدند، و از جای دور نادیده (و بدون آگاهی، نسبتهای ناروایی می داند و تیری) می افکندند. ﴿۵۳﴾ و میان آنها و آنچه می خواستند جدایی افکنده شد، همان گونه که از پیش با امثال آنها انجام شد، بی گمان آنها سخت در شک (و تردید) بودند. ﴿۵۴﴾

سورة فاطر

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ جَاعِلِ
ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلًا أُو۟لِىٓ أَجْنِحَةٍ مَّثْنَىٰ وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَ ۚ
يَزِيدُ فِى ٱلْخَلْقِ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ
﴿١﴾ مَّا يَفْتَحِ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ
وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ
ٱلْحَكِيمُ ﴿٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ
هَلْ مِنْ خَٰلِقٍ غَيْرُ ٱللَّهِ يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ
ۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾

سورۀ فاطر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حمد (و ستایش) مخصوص خداوند است، آفریننده ی آسمانها و زمین، (کسی) که فرشتگان را رسولانی قرار داد؛ دارای بالهای دوگانه و سه گانه و چهارگانه، هر چه بخواهد در آفرینش می افزاید، بی گمان خداوند بر هر چیزی تواناست. ﴿۱﴾ (هر) رحمتی را که خدا برای مردم بگشاید، کسی نمی تواند که بازش دارد، وآنچه را باز دارد کسی جز او نمی تواند آن را روان سازد، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۲﴾ ای مردم! نعمت خدا را بر خود به یاد آورید، آیا آفریننده ای جز الله هست که شما را از آسمان و زمین روزی دهد؟! هیچ معبودی جز او نیست، پس چگونه (از حق) منحرف می شوید ؟! ﴿۳﴾

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ ۚ وَإِلَى
ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٤﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ
حَقٌّ ۖ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِٱللَّهِ
ٱلْغَرُورُ ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَٱتَّخِذُوهُ عَدُوًّا ۚ
إِنَّمَا يَدْعُواْ حِزْبَهُۥ لِيَكُونُواْ مِنْ أَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿٦﴾
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾
أَفَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ فَرَءَاهُ حَسَنًا ۖ فَإِنَّ ٱللَّهَ
يُضِلُّ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۖ فَلَا تَذْهَبْ
نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرَٰتٍ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌۢ بِمَا يَصْنَعُونَ
﴿٨﴾ وَٱللَّهُ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ ٱلرِّيَٰحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَٰهُ
إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ
كَذَٰلِكَ ٱلنُّشُورُ ﴿٩﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ ٱلْعِزَّةَ فَلِلَّهِ ٱلْعِزَّةُ
جَمِيعًا ۚ إِلَيْهِ يَصْعَدُ ٱلْكَلِمُ ٱلطَّيِّبُ وَٱلْعَمَلُ ٱلصَّٰلِحُ
يَرْفَعُهُۥ ۚ وَٱلَّذِينَ يَمْكُرُونَ ٱلسَّيِّـَٔاتِ لَهُمْ عَذَابٌ
شَدِيدٌ ۖ وَمَكْرُ أُوْلَٰٓئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُم
مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَٰجًا ۚ وَمَا
تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِۦ ۚ وَمَا يُعَمَّرُ مِن
مُّعَمَّرٍ وَلَا يُنقَصُ مِنْ عُمُرِهِۦٓ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ
عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

و اگر تو را تکذیب کنند (غمگین نباش) همانا پیامبران پیش از تو (نیز) تکذیب شدند، و (همه ی) کارها به سوی خدا باز گردانده می شود. ﴿٤﴾ ای مردم! یقیناً و عده ی خدا حق است، پس زندگی دنیا شما را نفریبد، و (شیطان) فریبکار شما را نسبت به خدا نفریبد. ﴿٥﴾ مسلماً شیطان دشمن شماست، پس او را دشمن گیرید، او فقط پیروانش دعوت می کند تا (همه) از اهل آتش سوزان (جهنم) باشند. ﴿٦﴾ کسانی که کافر شدند، بر ای آنان عذابی سخت است، و کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، برای شان آمرزش و پاداش بزرگی است. ﴿٧﴾ آیا کسی که کردار بدش برای او آراسته شده، پس آن را نیک (و زیبا) می بیند (همانند کسی است که چنین نیست؟) پس بی گمان خداوند هر کس را که بخواهد گمراه می سازد و هر کس را که بخواهد هدایت می کند، پس نباید که جانت به خاطر شدت تأسف (و حسرت) بر آنان از بین برود، بی شک خداوند به آنچه انجام می دهند؛ داناست. ﴿٨﴾ و الله کسی است که بادها را فرستاد، آنگاه (آن بادها) ابرها را بر می انگیزند، پس آن (ابرها) را به سوی سرزمین مرده راندیم، آنگاه بوسیله ی آن زمین را بعد از مردنش زنده کردیم، بر انگیختن (مردگان از گورها نیز) چنین است . ﴿٩﴾ کسی که خواهان عزت است، پس (بداند که) عزت همگی از آن خداست، سخن پاکیزه به سوی او بالا می رود، و (خداوند) عمل صالح را بالا می برد، و کسانی که (نقشه و) نیرنگهای بد می کشند، بر ای آنها عذاب سختی است، و نیرنگ (و نقشه های بد) آنها نابود می شود. ﴿١٠﴾ و خداوند شما را از خاک، سپس از نطفه آفرید، آنگاه شما را جفتهای یکدیگر قرار داد، و هیچ ماده ای باردار نمی شود، و نمی زاید؛ مگربه علم او،وهیچ سالخورده ای عمر طولانی نمی کند، و (یا) از عمرش کاسته نمی شود؛ مگر آنکه در کتاب (لوح محفوظ ثبت) است، بی گمان این (کارها) بر خدا آسان است. ﴿١١﴾

وَمَا يَسْتَوِى ٱلْبَحْرَانِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَآئِغٌ شَرَابُهُۥ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ ۖ وَمِن كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا ۖ وَتَرَى ٱلْفُلْكَ فِيهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا۟ مِن فَضْلِهِۦ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِى لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ ٱلْمُلْكُ ۚ وَٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ مَا يَمْلِكُونَ مِن قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾ إِن تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا۟ دُعَآءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا۟ مَا ٱسْتَجَابُوا۟ لَكُمْ ۖ وَيَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ ۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ أَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ إِلَى ٱللَّهِ ۖ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلْغَنِىُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿١٥﴾ إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾ وَمَا ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ وَإِن تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَىْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰٓ ۗ إِنَّمَا تُنذِرُ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِٱلْغَيْبِ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ ۚ وَمَن تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِۦ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

و (آن) دو دریا یکسان نیستند: این یکی (آبش) شیرین گوارا است که نوشیدنش خوشگوار است، وآن یکی شور تلخ است، و از هر دو گوشتی تازه می خورید، و (از آنها) چیزهایی زینتی بیرون می آورید که می پوشید، و کشتی را در آن (دریا) می بینی که (آبها را) می شکافد (و به سوی مقصد خویش پیش می رود) تا از فضل خدا (روزی) بجویید، و شاید که سپاسگزارید. ﴿۱۲﴾ (او) شب را در روز داخل می کند و روز را در شب داخل می گرداند، و خورشید و ماه را مسخر کرده که هر یک تا زمانی معین در حرکت است، این است الله پروردگار شما، فرمانروایی از آن اوست، و کسانی را که به جای او می خوانید (هموزن) پوست نازک هسته ی خرما مالک نیستند. ﴿۱۳﴾ اگر آنها را بخوانید (صدای) خواندن شما را نمی شنوند، و (به فرض) اگر بشنوند به شما پاسخ نمی گویند، و روز قیامت شرک شما را انکار می کنند، و هیچ کس مانند (خداوند) آگاه خبر دارت نمی کند. ﴿۱۴﴾ ای مردم ! شما (همگی) به خدا نیازمندید، و (تنها) خداوند است که بی نیاز ستوده است. ﴿۱۵﴾ اگر بخواهد شما را (از بین) می برد، و آفرینش تازه ای می آورد. ﴿۱۶﴾ و این (کار) بر خداوند دشوار نیست. ﴿۱۷﴾ و هیچ کس بار (گناه) دیگری را به دوش نمی کشد، و اگر (شخص) گرانباری (دیگری را) برای حمل بار (گناه) خود بخواند، چیزی از آن (بار) برداشته نمی شود، هر چند خویشاوند (نزدیک او) باشد. تو (ای پیامبر!) تنها کسانی را هشدار می دهی که از پروردگارشان در پنهانی می ترسند، و نماز را بر پا می دارند، و هر کس پاک گردد (و تقوا پیشه کند) پس (بداند که) تنها به سود خویش پاک شده است، و باز گشت (همه) به سوی خداست. ﴿۱۸﴾

وَمَا يَسْتَوِي ٱلْأَعْمَىٰ وَٱلْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا ٱلظُّلُمَٰتُ
وَلَا ٱلنُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا ٱلظِّلُّ وَلَا ٱلْحَرُورُ ﴿٢١﴾ وَمَا
يَسْتَوِي ٱلْأَحْيَآءُ وَلَا ٱلْأَمْوَٰتُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُسْمِعُ مَن
يَشَآءُ ۖ وَمَآ أَنتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي ٱلْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ إِنْ أَنتَ
إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَٰكَ بِٱلْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ۚ
وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾ وَإِن
يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَآءَتْهُمْ
رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَبِٱلزُّبُرِ وَبِٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ
أَخَذْتُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ
تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦ
ثَمَرَٰتٍ مُّخْتَلِفًا أَلْوَٰنُهَا ۚ وَمِنَ ٱلْجِبَالِ جُدَدٌۢ بِيضٌ
وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾ وَمِنَ
ٱلنَّاسِ وَٱلدَّوَآبِّ وَٱلْأَنْعَٰمِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَٰنُهُۥ
كَذَٰلِكَ ۗ إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟ ۗ
إِنَّ ٱللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَتْلُونَ
كِتَٰبَ ٱللَّهِ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَنفَقُوا۟ مِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ
سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَٰرَةً لَّن تَبُورَ ﴿٢٩﴾
لِيُوَفِّيَهُمْ أُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ
غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾

و نابینا و بینا (هرگز) برابر نیستند. ﴿۱۹﴾ و نه تاریکیها و نور، ﴿۲۰﴾ و نه سایه و باد سوزان. ﴿۲۱﴾ و (هرگز) زندگان و مرد گان یکسان نیستند، بی گمان خداوند هر کس را بخواهد می شنواند، و تو (ای پیامبر!) نمی توانی (سخنت را) به در گور خفتگان بشنوانی. ﴿۲۲﴾ تو جز هشدار دهنده ای نیستی، ﴿۲۳﴾ یقیناً ما تو را به حق بشارت دهنده و هشداردهنده فرستادیم، و هیچ امتی نیست؛ مگر آن که در (میان) آن هشدار دهنده ای (آمده و) گذشته است. ﴿۲٤﴾ و اگر تو را تکذیب کنند، (چیز تازه ای نیست) همانا کسانی که پیش از آنان بودند (نیز پیامبران خود را) تکذیب کردند، پیامبران شان با دلایل روشن و نوشته ها (ی مشتمل بر پند و موعظه) و کتاب روشنگر به سراغ آنها آمدند. ﴿۲۵﴾ سپس کسانی که کفر ورزیدند؛ فرو گرفتم، پس (بنگر) مجازات من چگونه بود ؟! ﴿۲٦﴾ آیا ندیدی همانا خداوند از آسمان آبی نازل کرد که بوسیله ی آن میوه هایی با رنگهای گوناگون (از زمین) بیرون آوردیم، و از کوهها (نیز) راههای (به رنگ) سفید و سرخ رنگارنگ و به غایت سیاه (پدید آوردیم). ﴿۲۷﴾ و همچنین از مردم و جنبندگان و چهارپایان با رنگهای مختلف (پدید آوردیم)، جز این نیست که از میان بندگان خدا دانایان از او می ترسند، بی تردید خداوند پیروزمند آمرزنده است. ﴿۲۸﴾ بی گمان کسانی که کلام خدا را تلاوت می کنند و نماز را بر پا می دارند، و از آنچه روزی شان داده ایم؛ پنهان و آشکار انفاق می کنند، به تجارتی (پر سود) که هرگز زیان (و کساد) ندارد؛ امید دارند. ﴿۲۹﴾ تا (خداوند) پاداش آنها را به تمامی بدهد و از فضل خود بر آنها بیفزاید، بی گمان او آمرزنده ی سپاسگزار است. ﴿۳۰﴾

وَٱلَّذِىٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ مِنَ ٱلۡكِتَٰبِ هُوَ ٱلۡحَقُّ مُصَدِّقٗا لِّمَا بَيۡنَ يَدَيۡهِۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِعِبَادِهِۦ لَخَبِيرُۢ بَصِيرٞ ﴿٣١﴾ ثُمَّ أَوۡرَثۡنَا ٱلۡكِتَٰبَ ٱلَّذِينَ ٱصۡطَفَيۡنَا مِنۡ عِبَادِنَاۖ فَمِنۡهُمۡ ظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ وَمِنۡهُم مُّقۡتَصِدٞ وَمِنۡهُمۡ سَابِقُۢ بِٱلۡخَيۡرَٰتِ بِإِذۡنِ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ يَدۡخُلُونَهَا يُحَلَّوۡنَ فِيهَا مِنۡ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٖ وَلُؤۡلُؤٗاۖ وَلِبَاسُهُمۡ فِيهَا حَرِيرٞ ﴿٣٣﴾ وَقَالُواْ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ ٱلَّذِيٓ أَذۡهَبَ عَنَّا ٱلۡحَزَنَۖ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٞ شَكُورٌ ﴿٣٤﴾ ٱلَّذِيٓ أَحَلَّنَا دَارَ ٱلۡمُقَامَةِ مِن فَضۡلِهِۦ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٞ وَلَا يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٞ ﴿٣٥﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَهُمۡ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقۡضَىٰ عَلَيۡهِمۡ فَيَمُوتُواْ وَلَا يُخَفَّفُ عَنۡهُم مِّنۡ عَذَابِهَاۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي كُلَّ كَفُورٖ ﴿٣٦﴾ وَهُمۡ يَصۡطَرِخُونَ فِيهَا رَبَّنَآ أَخۡرِجۡنَا نَعۡمَلۡ صَٰلِحًا غَيۡرَ ٱلَّذِي كُنَّا نَعۡمَلُۚ أَوَلَمۡ نُعَمِّرۡكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَآءَكُمُ ٱلنَّذِيرُۖ فَذُوقُواْ فَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ عَٰلِمُ غَيۡبِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

و (ای پیامبر!) آنچه از (این) کتاب به تو وحی کردیم؛ حق است که تصدیق کننده ی آنچه پیش از آن است، یقیناً خداوند به (حال) بندگانش آگاه بیناست. ﴿۳۱﴾ سپس (این) کتاب را به کسانی از بندگان مان که بر گزیده بودیم؛ به میراث دادیم، پس (برخی) از آنان بر خود ستم کردند و (برخی) از آنان میانه رو بودند، و (برخی) از آنان به فرمان خدا در نیکیها پیشتازند، این همان فضل (و بخشایش) بزرگی است. ﴿۳۲﴾ (پاداش آنها) باغهای جاویدان (بهشتی) است که به آن وارد می شوند، در آنجا به دستبندهای از طلا و مروارید آراسته می گردند، و لباسهایشان در آنجا حریر است. ﴿۳۳﴾ و گویند :«حمد (و ستایش) مخصوص خداوند است که اندوه را از ما دور کرد، یقیناً پروردگار ما آمرزنده ی سپاسگزار است. ﴿۳٤﴾ (همان) کسی که از فضل خویش ما را در این سرای اقامت (جاویدان) جای داد که در آنجا هیچ رنجی به ما نمی رسد ،و در آنجا هیچ خستگی (و واماندگی) به ما نمی رسد. ﴿۳۵﴾ و کسانی که کافر شدند؛ برای آنها آتش جهنم است، نه فرمان (مرگ) بر آن صادر شود تا بمیرند (و راحت گردند) و نه چیزی از عذابش از آنها کاسته شود، این گونه هر نا سپاسی را کیفر می دهیم . ﴿۳٦﴾ و آنها در آن (آتش) فریاد می زنند :«پروردگارا ! ما را بیرون آر تا عمل صالحی انجام دهیم؛ غیر از آنچه انجام می دادیم» (در پاسخ آنان می فرماییم :) آیا آن قدر شما را عمر ندادیم که پند گیرندگان در آن پند گیرند ؟! و هشدار دهنده (نیز) به سراغ شما آمد ؟! پس (طعم عذاب را) بچشید که برای ستمکاران هیچ یاوری نیست. ﴿۳۷﴾ بی گمان خداوند دانای نهان آسمانها و زمین است و همانا او به آنچه در درون سینه هاست؛ دانا است . ﴿۳۸﴾

هُوَ ٱلَّذِى جَعَلَكُمْ خَلَٰٓئِفَ فِى ٱلْأَرْضِ ۚ فَمَن كَفَرَ
فَعَلَيْهِ كُفْرُهُۥ ۖ وَلَا يَزِيدُ ٱلْكَٰفِرِينَ كُفْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ
إِلَّا مَقْتًا ۖ وَلَا يَزِيدُ ٱلْكَٰفِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا
﴿٣٩﴾ قُلْ أَرَءَيْتُمْ شُرَكَآءَكُمُ ٱلَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ
ٱللَّهِ أَرُونِى مَاذَا خَلَقُوا۟ مِنَ ٱلْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِى
ٱلسَّمَٰوَٰتِ أَمْ ءَاتَيْنَٰهُمْ كِتَٰبًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ مِّنْهُ ۚ
بَلْ إِن يَعِدُ ٱلظَّٰلِمُونَ بَعْضُهُم بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا
﴿٤٠﴾ ۞ إِنَّ ٱللَّهَ يُمْسِكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ أَن
تَزُولَا ۚ وَلَئِن زَالَتَآ إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِهِۦٓ ۚ
إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَأَقْسَمُوا۟ بِٱللَّهِ جَهْدَ
أَيْمَٰنِهِمْ لَئِن جَآءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ
إِحْدَى ٱلْأُمَمِ ۖ فَلَمَّا جَآءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا
نُفُورًا ﴿٤٢﴾ ٱسْتِكْبَارًا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَكْرَ ٱلسَّيِّئِ ۚ وَلَا
يَحِيقُ ٱلْمَكْرُ ٱلسَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِۦ ۚ فَهَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا
سُنَّتَ ٱلْأَوَّلِينَ ۚ فَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ۖ وَلَن
تَجِدَ لِسُنَّتِ ٱللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا۟ فِى
ٱلْأَرْضِ فَيَنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ
وَكَانُوٓا۟ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۚ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُعْجِزَهُۥ مِن
شَىْءٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ
عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

او کسی است که شما را در زمین جانشینان (پیشینیان) قرار داد، پس هر کس که کافر شود، او به زیان خودش خواهد بود، و کافران را کفرشان جز خشم (و دشمنی) در نزد پروردگارشان (چیزی) نمی افزاید، و (نیز) کافران را کفرشان جز زیان (چیزی) نمی افزاید. ﴿۳۹﴾ (ای پیامبر!) بگو:«آیا معبودانتان که به جای خدا می خوانید؛ دیده اید؟ به من نشان دهید چه چیزی از زمین را آفریده اند؟ یا اینکه در (آفرینش) آسمانها شرکتی دارند؟ یا به آنها کتابی داده ایم که آنها دلیلی از آن (برای شرک خود) دارند ؟» (نه هیچ یک از اینها نیست) بلکه ستمکاران جز فریب به یکدیگر وعده ای نمی دهند . ﴿۴۰﴾ بی تردید خداوند آسمانها و زمین را نگه می دارد از آن که (از نظام خود) منحرف شوند، و اگر منحرف گردند، کسی جز او نمی تواند آنها را نگه دارد، بی گمان او بردبار آمرزنده است . ﴿۴۱﴾ و (کفار قریش) با محکمترین سوگند های شان (و با نهایت تأکید) به خدا سوگند یاد کردند که اگر هشدار دهنده ای برای آنان بیاید، از هدایت یافته ترین امتها خواهند بود، پس چون (پیامبر) هشدار دهند ه ای بر آنان آمد، جز (فرار و) نفرت (از حق چیزی) بر آنان نیفزود. ﴿۴۲﴾ (اینها) بخاطر استکبار در زمین و نیرنگهای بد (شان) بود، و نیرنگهای بد جز دامنگیر صاحبانش نمی گردد، آنگاه آیا آنان (چیزی) جز سنت (و شیوه خدا با) پیشینیان را انتظار دارند؟! پس هر گز برای سنت (و شیوه ی) خداوند دگرگونی نمی یابی. ﴿۴۳﴾ آیا (آنها) در زمین نگشته اند؛ تا ببینند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند؛ چگونه بود ؟! در حالی که آنان از اینان نیرومند تر بودند، و هیچ چیزی در آسمانها و زمین نیست که خدا را ناتوان سازد (و از حوزه ی قدرت او بیرون رود) بی گمان او دانای تواناست. ﴿۴۴﴾

وَلَوۡ يُؤَاخِذُ ٱللَّهُ ٱلنَّاسَ بِمَا كَسَبُواْ مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظَهۡرِهَا مِن دَآبَّةٖ وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمۡ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗىۖ فَإِذَا جَآءَ أَجَلُهُمۡ فَإِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِۦ بَصِيرَۢا ﴿٤٥﴾

و اگر خداوند مردم را به (سبب) آنچه که انجام داده اند؛ مجازات کند، هیچ جنبنده ای را بر روی آن (= زمین) باقی نخواهد گذاشت، ولیکن آنها را تا زمانی معین به تأخیر می اندازد، پس هنگامی که اجل آنها فرا رسد، یقیناً خداوند به بندگانش بیناست. ﴿٤٥﴾

سورة يس

بسم الله الرحمن الرحيم

يسٓ ﴿١﴾ وَٱلۡقُرۡءَانِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّكَ لَمِنَ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٣﴾ عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٤﴾ تَنزِيلَ ٱلۡعَزِيزِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٥﴾ لِتُنذِرَ قَوۡمٗا مَّآ أُنذِرَ ءَابَآؤُهُمۡ فَهُمۡ غَٰفِلُونَ ﴿٦﴾ لَقَدۡ حَقَّ ٱلۡقَوۡلُ عَلَىٰٓ أَكۡثَرِهِمۡ فَهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٧﴾ إِنَّا جَعَلۡنَا فِيٓ أَعۡنَٰقِهِمۡ أَغۡلَٰلٗا فَهِيَ إِلَى ٱلۡأَذۡقَانِ فَهُم مُّقۡمَحُونَ ﴿٨﴾ وَجَعَلۡنَا مِنۢ بَيۡنِ أَيۡدِيهِمۡ سَدّٗا وَمِنۡ خَلۡفِهِمۡ سَدّٗا فَأَغۡشَيۡنَٰهُمۡ فَهُمۡ لَا يُبۡصِرُونَ ﴿٩﴾ وَسَوَآءٌ عَلَيۡهِمۡ ءَأَنذَرۡتَهُمۡ أَمۡ لَمۡ تُنذِرۡهُمۡ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿١٠﴾ إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ ٱتَّبَعَ ٱلذِّكۡرَ وَخَشِيَ ٱلرَّحۡمَٰنَ بِٱلۡغَيۡبِۖ فَبَشِّرۡهُ بِمَغۡفِرَةٖ وَأَجۡرٖ كَرِيمٍ ﴿١١﴾ إِنَّا نَحۡنُ نُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَنَكۡتُبُ مَا قَدَّمُواْ وَءَاثَٰرَهُمۡۚ وَكُلَّ شَيۡءٍ أَحۡصَيۡنَٰهُ فِيٓ إِمَامٖ مُّبِينٖ ﴿١٢﴾

سورۀ یس

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

یس (یا.سین) ﴿١﴾ سوگند به قرآن حکیم ﴿٢﴾ که تو قطعاً از پیامبران (ما) هستی. ﴿٣﴾ بر راه راست (قرار داری). ﴿٤﴾ (این قرآن) فرو فرستاده ی (خداوند) پیروزمند مهربان (است). ﴿٥﴾ تا گروهی را هشدار دهی که نیاکانشان هشدار نیافته اند، پس آنان غافلند. ﴿٦﴾ به راستی فرمان (الهی) بر بیشتر آنان تحقق یافته است، پس آنان ایمان نمی آورند. ﴿٧﴾ بی گمان ما در گردنهای آنان غلهایی قرار دادیم پس آن (غلها) تا چانه ها است، لذا سرهایشان را بالا نگاه داشته است. ﴿٨﴾ و پیش روی آنان سدی (= دیواری) و از پشت سرشان (نیز) سدی قراردادیم، آنگاه (دیدگان) آنان را پوشاندیم، لذا آنان نمی بینند. ﴿٩﴾ و (ای پیامبر) بر آنان یکسان است، چه آنها را هشدار دهی و یا هشدارشان ندهی، ایمان نمی آورند. ﴿١٠﴾ (ای پیامبر) تو تنها کسی را هشدار می دهی که از (این) پند پیروی کند، و در نهان از (خدای) رحمان بترسد، پس او را به آمرزش و پاداشی گرامی بشارت ده. ﴿١١﴾ یقیناً ماییم که مردگان را زنده می کنیم، و آنچه را (از اعمال نیک و بد) که از پیش فرستاده اند، و آثار (و گامهای) شان را می نویسیم، و همه چیز را در کتاب روشنگر (لوح محفوظ) شمار کرده ایم. ﴿١٢﴾

وَٱضۡرِبۡ لَهُم مَّثَلًا أَصۡحَٰبَ ٱلۡقَرۡيَةِ إِذۡ جَآءَهَا ٱلۡمُرۡسَلُونَ ﴿١٣﴾ إِذۡ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡهِمُ ٱثۡنَيۡنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزۡنَا بِثَالِثٖ فَقَالُوٓاْ إِنَّآ إِلَيۡكُم مُّرۡسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُواْ مَآ أَنتُمۡ إِلَّا بَشَرٞ مِّثۡلُنَا وَمَآ أَنزَلَ ٱلرَّحۡمَٰنُ مِن شَيۡءٍ إِنۡ أَنتُمۡ إِلَّا تَكۡذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُواْ رَبُّنَا يَعۡلَمُ إِنَّآ إِلَيۡكُمۡ لَمُرۡسَلُونَ ﴿١٦﴾ وَمَا عَلَيۡنَآ إِلَّا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٧﴾ قَالُوٓاْ إِنَّا تَطَيَّرۡنَا بِكُمۡۖ لَئِن لَّمۡ تَنتَهُواْ لَنَرۡجُمَنَّكُمۡ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٨﴾ قَالُواْ طَٰٓئِرُكُم مَّعَكُمۡۚ أَئِن ذُكِّرۡتُمۚ بَلۡ أَنتُمۡ قَوۡمٞ مُّسۡرِفُونَ ﴿١٩﴾ وَجَآءَ مِنۡ أَقۡصَا ٱلۡمَدِينَةِ رَجُلٞ يَسۡعَىٰ قَالَ يَٰقَوۡمِ ٱتَّبِعُواْ ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿٢٠﴾ ٱتَّبِعُواْ مَن لَّا يَسۡـَٔلُكُمۡ أَجۡرٗا وَهُم مُّهۡتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا لِيَ لَآ أَعۡبُدُ ٱلَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٢٢﴾ ءَأَتَّخِذُ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً إِن يُرِدۡنِ ٱلرَّحۡمَٰنُ بِضُرّٖ لَّا تُغۡنِ عَنِّي شَفَٰعَتُهُمۡ شَيۡـٔٗا وَلَا يُنقِذُونِ ﴿٢٣﴾ إِنِّيٓ إِذٗا لَّفِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾ إِنِّيٓ ءَامَنتُ بِرَبِّكُمۡ فَٱسۡمَعُونِ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ٱدۡخُلِ ٱلۡجَنَّةَۖ قَالَ يَٰلَيۡتَ قَوۡمِي يَعۡلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ﴿٢٧﴾

و (ای پیامبر) برای آنها مثال (و داستان) مردم آن قریه (انطاکیه) را بزن، چون رسولان (ما) بدان جا آمدند. ﴿۱۳﴾ آنگاه که دو نفر (از رسولان) را به سوی آنها فرستادیم، پس آنان را تکذیب کردند، سپس با (فرستادن) سومی (آن دو را) تقویت کردیم، پس گفتند: «همانا ما به سوی شما فرستاده شده ایم» . ﴿۱٤﴾ (آنها در پاسخ) گفتند: شما جز بشری همانند ما نیستید، و (خداوند) رحمان چیزی را نازل نکرده است، شما فقط دروغ می گویید. ﴿۱٥﴾ (پیامبران) گفتند:« پروردگار ما می داند که ما قطعاً به سوی شما فرستاده شده ایم. ﴿۱٦﴾ و بر (عهده ی) ما جز رساندن (پیام) آشکار نیست». ﴿۱۷﴾ (آنها) گفتند: «بی گمان ما شما را به فال بد گرفته ایم، اگر دست بر ندارید البته سنگسارتان خواهیم کرد، و ازسوی ما عذاب (و شکنجه) دردناکی به شما خواهد رسید». ﴿۱۸﴾ (پیامبران) گفتند:« شومی (و فال بد) تان با خود شماست، اگر به شما پند داده شود (چنین می گویید، و به فال بد می گیرید؟!) بلکه (حقیقت این است که) شما مردمی اسرافکار هستید». ﴿۱۹﴾ و مرد (مؤمنی) از دورترین نقطه شهر شتابان آمد، (و خطاب به مردم) گفت: «ای قوم من! پیامبران (خدا) را پیروی کنید. ﴿۲۰﴾ کسانی را پیروی کنید که از شما مزدی طلب نمی کنند، و خودشان هدایت یافته اند. ﴿۲۱﴾ و چه شده است مرا که پرستش نکنم کسی را که مرا آفریده است، (همه) به سوی او باز گردانده می شوید؟ ﴿۲۲﴾ آیا غیر از او معبودهایی را بر گزینم که اگر (خداوند) رحمان بخواهد به من زیانی برساند، شفاعت آنها چیزی را از من دفع نمی کند (و کمترین فایده ای برایم ندارد) و مرا نجات نخواهند داد؟! ﴿۲۳﴾ (اگر چنین کنم) یقیناً آنگاه من در گمراهی آشکاری خواهم بود. ﴿۲٤﴾ من به پروردگارتان ایمان آورده ام، پس (سخنان) مرا بشنوید. ﴿۲٥﴾ (پس او را شهید کردند) به او گفته شد: «وارد بهشت شو» گفت: ای کاش قوم من می دانستند[1]، ﴿۲٦﴾ که پروردگارم مرا آمرزیده و از گرامی شدگان قرار داده است! ﴿۲۷﴾

(۱)- نجات تنها در فرمانبرداری از خدا و رسولش می باشد، و راه هدایت و راهی که به بهشت منتهی می شود نیز همین است.

۞ وَمَآ أَنزَلۡنَا عَلَىٰ قَوۡمِهِۦ مِنۢ بَعۡدِهِۦ مِن جُندٖ مِّنَ ٱلسَّمَآءِ
وَمَا كُنَّا مُنزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِن كَانَتۡ إِلَّا صَيۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ فَإِذَا هُمۡ
خَٰمِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَٰحَسۡرَةً عَلَى ٱلۡعِبَادِۚ مَا يَأۡتِيهِم مِّن رَّسُولٍ
إِلَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمۡ يَرَوۡاْ كَمۡ أَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُم
مِّنَ ٱلۡقُرُونِ أَنَّهُمۡ إِلَيۡهِمۡ لَا يَرۡجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِن كُلٌّ لَّمَّا جَمِيعٞ
لَّدَيۡنَا مُحۡضَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَءَايَةٞ لَّهُمُ ٱلۡأَرۡضُ ٱلۡمَيۡتَةُ أَحۡيَيۡنَٰهَا
وَأَخۡرَجۡنَا مِنۡهَا حَبّٗا فَمِنۡهُ يَأۡكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلۡنَا فِيهَا
جَنَّٰتٖ مِّن نَّخِيلٖ وَأَعۡنَٰبٖ وَفَجَّرۡنَا فِيهَا مِنَ ٱلۡعُيُونِ ﴿٣٤﴾
لِيَأۡكُلُواْ مِن ثَمَرِهِۦ وَمَا عَمِلَتۡهُ أَيۡدِيهِمۡۖ أَفَلَا يَشۡكُرُونَ
﴿٣٥﴾ سُبۡحَٰنَ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلۡأَزۡوَٰجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنۢبِتُ ٱلۡأَرۡضُ
وَمِنۡ أَنفُسِهِمۡ وَمِمَّا لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَءَايَةٞ لَّهُمُ ٱلَّيۡلُ نَسۡلَخُ
مِنۡهُ ٱلنَّهَارَ فَإِذَا هُم مُّظۡلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلشَّمۡسُ تَجۡرِي لِمُسۡتَقَرّٖ
لَّهَاۚ ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَٱلۡقَمَرَ قَدَّرۡنَٰهُ مَنَازِلَ
حَتَّىٰ عَادَ كَٱلۡعُرۡجُونِ ٱلۡقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا ٱلشَّمۡسُ يَنۢبَغِي لَهَآ أَن
تُدۡرِكَ ٱلۡقَمَرَ وَلَا ٱلَّيۡلُ سَابِقُ ٱلنَّهَارِۚ وَكُلّٞ فِي فَلَكٖ يَسۡبَحُونَ
﴿٤٠﴾

و بعد از او بر قومش هیچ لشکری از آسمان فرو نفرستادیم و ما فرو فرستنده نبودیم. ﴿۲۸﴾ (بلکه کیفر آنها) جز یک بانگ مرگبار نبود، پس ناگاه همه خاموش(=هلاک) شدند. ﴿۲۹﴾ ای افسوس بر (این) بندگان، هیچ پیامبری به سوی آنها نمی آمد مگر اینکه او را استهزاء می کردند! ﴿۳۰﴾ آیا ندیدند که پیش از آنها چه بسیار نسلها را نابود کردیم، که آنها هرگز به سوی ایشان باز نمی گردند؟! ﴿۳۱﴾ و همه آنها (برای حساب) نزد ما جمع و احضار می شوند. ﴿۳۲﴾ و زمین مرده برای شان نشانه (و عبرتی) است که ما آن را زنده گردانیدیم، و دانه ای (غذایی) که از آن می خورند، بیرون آوردیم. ﴿۳۳﴾ و در آن باغهایی از نخلها و انگورها قرار دادیم، و در آن چشمه های جاری ساختیم. ﴿۳۴﴾ تا از میوه ی آن بخورند در حالی که دست آنان (در تولید آنها) هیچ دخالتی نداشته است[۲]، آیا سپاس نمی گویند. ﴿۳۵﴾ منزه است کسی که همه ی جفتها را آفرید، از آنچه زمین می رویاند، و از (جنس) خودشان، و از آنچه نمی دانند. ﴿۳۶﴾ و شب (نیز) برای آنها نشانه (و عبرتی) است ما روز را از آن بر می کشیم، پس آنگاه همه در تاریکی فرو می روند. ﴿۳۷﴾ و خورشید(نیز که) پیوسته به سوی قرار گاهش[۳] در حرکت است، این تقدیر (خداوند) پیروزمند داناست. ﴿۳۸﴾ و برای ماه منزلگاههای مقدر کرده ایم، تا چون شاخه ی (خشک و) کهنه خرما باز گردد. ﴿۳۹﴾ نه خورشید را سزد که به ماه رسد، و نه شب بر روز پیشی می گیرد، و هر یک در مدار خود شناورند. ﴿۴۰﴾

ابو موسی اشعری رضی الله عنه می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمود: «مثال من و آنچه که خداوند مرا بدان فرستاده است، مانند مردی است که نزد قومی می آید و می گوید: من با چشمان خودم، سپاه دشمن را دیدم، و به شما اعلام خطر می کنم، بشتابید، بشتابید، پس گروهی از آنها از او اطاعت کردند، پس شبانه بدون عجله حرکت کردند، و سر انجام نجات یافتند، اما گروهی دیگر او را تکذیب کردند، بنابراین سپاه دشمن ناگهانی به آنها حمله کرد، و انها را نابود ساخت».

(صحیح بخاری ۶۴۸۲ ومسلم ۲۲۸۳).

---

(۲)- و یا:" از دست آورد خود (و آنچه که با دست خود ساخته اند)بخورند".

(۳)- ابوذر رضی الله عنه می گوید: هنگام غروب آفتاب همراه رسول خدا صلی الله علیه وسلم در مسجد بودم رسول خدا صلی الله علیه وسلم از من پرسید «ای ابوذر! آیا می دانی این آفتاب کجا غروب می کند؟!» عرض کردم: خدا و رسولش داناتراند.

فرمود:« این خورشید می رود تا اینکه در زیر عرش سجده می کند، و این مقصود از آیه ﴿وَٱلشَّمۡسُ تَجۡرِي لِمُسۡتَقَرّٖ لَّهَاۚ ذَٰلِكَ تَقۡدِيرُ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡعَلِيمِ ﴿٣٨﴾﴾ است». (صحیح بخاری ۴۸۰۲).

و روایت دیگر آمده: ابوذر رضی الله عنه می گوید: درباره ی آیه (و الشمس تجری لمستقرلها) از رسول خدا صلی الله علیه وسلم سؤال کردم؟ فرمود:« مستقر (و قرار گاهش) زیر عرش است». (صحیح بخاری۴۸۰۳)

وَءَايَةٌ لَّهُمْ أَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُم مِّن مِّثْلِهِۦ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِن نَّشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَمَتَٰعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱتَّقُواْ مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ مِّنْ ءَايَٰتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُواْ عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنفِقُواْ مِمَّا رَزَقَكُمُ ٱللَّهُ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَنُطْعِمُ مَن لَّوْ يَشَآءُ ٱللَّهُ أَطْعَمَهُۥٓ إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَآ إِلَىٰٓ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ ٱلْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُواْ يَٰوَيْلَنَا مَنۢ بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ۜ هَٰذَا مَا وَعَدَ ٱلرَّحْمَٰنُ وَصَدَقَ ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَٰحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

نشانه ای (دیگر) برای آنان این است که فرزندانشان را بر کشتی[۴] پر بار سوار کردیم. ﴿۴۱﴾ و(مرکبهای دیگری) همانند آن برای آنها آفریدیم، که سوار می شوند. ﴿۴۲﴾ و اگر بخواهیم آنها را غرق می کنیم، پس آنها را هیچ فریاد رسی نباشد، نه آنها رهایی یابند. ﴿۴۳﴾ مگر اینکه رحمتی از سوی ما (شامل حال آنها شود) و تا زمان معینی (از دنیا) بهره بگیرند. ﴿۴۴﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود: «از آنچه پیش روی شماست، و از آنچه پشت سر شماست، بترسید، شاید مورد رحمت قرار گیرید» (اعراض می کنند). ﴿۴۵﴾ و هیچ آیه ای از آیات پروردگارشان برای آنها نیاید مگر آنان از آن روی بگردانند. ﴿۴۶﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود: از آنچه خدا به شما روزی داده است، انفاق کنید، کسانی که کافر شدند، به کسانی که ایمان آوردند می گویند: آیا ما کسی را طعام بدهیم که اگر خداوند می خواست، (خود) به او طعام می داد و شما جز در گمراهی آشکار نیستید. ﴿۴۷﴾ و می گویند: « اگر راست می گویید، این وعده (عذاب) کی خواهد بود؟!» ﴿۴۸﴾ آنها جز انتظار یک بانگ مرگبار نمی کشند، که آنها را فرو گیرد در حالی که سر گرم جدال (و دشمنی) هستند. ﴿۴۹﴾ پس (در آن وقت) نمی توانند وصیتی کنند، و نه به سوی خانواده ی خود باز گردند. ﴿۵۰﴾ و (چون بار دیگر) در صور دمیده شود[۵]، پس ناگهان آنها از قبرها (بیرون آیند) شتابان به سوی پروردگارشان می روند. ﴿۵۱﴾ گویند:« وای بر ما چه کسی ما را از خوابگاهمان بر انگیخت؟!» (به آنها گفته شود:) این همان است که (خداوند) رحمان وعده داده بود، و پیامبران (خدا) راست گفتند. ﴿۵۲﴾ (آن) جز یک بانگ مرگبار نخواهد بود، پس ناگهان همه نزد ما جمع و احضار می شوند. ﴿۵۳﴾ پس امروز به هیچ کس ذره ای ستم نخواهند شد، و جز به آنچه عمل می کردید، جزا داده نمی شوید. ﴿۵۴﴾

---

(۴)- مراد از آن کشتی نوح علیه السلام است، و انسانها از نسل همان کسانی اند که در کشتی نوح سوار بودند. (تفسیر ابن کثیر).

(۵)- امام ابن کثیر می گوید: این دمیدن سوم و برای زنده شدن و بیرون آمدن از قبور می باشد، و دمیدن (نفخه ی) اول: دمیدن (نفخه ی فزع) خوف و ترس است، و دومی: نفخه ی (صعق) بی هوشی و مردن است. (به تفسیر ابن کثیر رجوع نمایید).

إِنَّ أَصۡحَٰبَ ٱلۡجَنَّةِ ٱلۡيَوۡمَ فِي شُغُلٖ فَٰكِهُونَ ﴿٥٥﴾ هُمۡ
وَأَزۡوَٰجُهُمۡ فِي ظِلَٰلٍ عَلَى ٱلۡأَرَآئِكِ مُتَّكِـُٔونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمۡ
فِيهَا فَٰكِهَةٞ وَلَهُم مَّا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَٰمٞ قَوۡلٗا مِّن
رَّبّٖ رَّحِيمٖ ﴿٥٨﴾ وَٱمۡتَٰزُواْ ٱلۡيَوۡمَ أَيُّهَا ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٥٩﴾
۞ أَلَمۡ أَعۡهَدۡ إِلَيۡكُمۡ يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ أَن لَّا تَعۡبُدُواْ
ٱلشَّيۡطَٰنَۖ إِنَّهُۥ لَكُمۡ عَدُوّٞ مُّبِينٞ ﴿٦٠﴾ وَأَنِ ٱعۡبُدُونِيۚ
هَٰذَا صِرَٰطٞ مُّسۡتَقِيمٞ ﴿٦١﴾ وَلَقَدۡ أَضَلَّ مِنكُمۡ
جِبِلّٗا كَثِيرًاۖ أَفَلَمۡ تَكُونُواْ تَعۡقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَٰذِهِۦ
جَهَنَّمُ ٱلَّتِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ ٱصۡلَوۡهَا ٱلۡيَوۡمَ
بِمَا كُنتُمۡ تَكۡفُرُونَ ﴿٦٤﴾ ٱلۡيَوۡمَ نَخۡتِمُ عَلَىٰٓ
أَفۡوَٰهِهِمۡ وَتُكَلِّمُنَآ أَيۡدِيهِمۡ وَتَشۡهَدُ أَرۡجُلُهُم بِمَا كَانُواْ
يَكۡسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوۡ نَشَآءُ لَطَمَسۡنَا عَلَىٰٓ أَعۡيُنِهِمۡ
فَٱسۡتَبَقُواْ ٱلصِّرَٰطَ فَأَنَّىٰ يُبۡصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوۡ
نَشَآءُ لَمَسَخۡنَٰهُمۡ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمۡ فَمَا ٱسۡتَطَٰعُواْ
مُضِيّٗا وَلَا يَرۡجِعُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَن نُّعَمِّرۡهُ نُنَكِّسۡهُ
فِي ٱلۡخَلۡقِۖ أَفَلَا يَعۡقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمۡنَٰهُ ٱلشِّعۡرَ وَمَا
يَنۢبَغِي لَهُۥٓۚ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ وَقُرۡءَانٞ مُّبِينٞ ﴿٦٩﴾ لِّيُنذِرَ
مَن كَانَ حَيّٗا وَيَحِقَّ ٱلۡقَوۡلُ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٧٠﴾

بی گمان اهل بهشت امروز در کاری (لذت بخش) مشغولند (و) شادمان هستند. ﴿۵۵﴾ آنها و همسرانشان در سایه هایی (گسترده بهشتی) بر تختها تکیه زده اند. ﴿۵۶﴾ برای آنها در آن (= بهشت، انواع) میوه است، و هر چه که بخواهند برایشان (فراهم) است. ﴿۵۷﴾ (به آنها گفته می شود) سلام (بر شما باد) این سخنی است از جانب پروردگار مهربان. ﴿۵۸﴾ ای گنهکاران امروز(از نیکان) جدا شوید. ﴿۵۹﴾ ای فرزندان آدم! آیا با شما پیمان نبستم که شیطان را نپرستید، که او برای شما دشمن آشکار است؟! ﴿۶۰﴾ و اینکه مرا بپرستید، این راه مستقیم است. ﴿۶۱﴾ و به راستی او گروه زیادی از شما را گمراه ساخت آیا اندیشه نکردید؟! ﴿۶۲﴾ این (همان) جهنمی است که به شما وعده داده می شد. ﴿۶۳﴾ امروز به سزای کفری که ورزیده اید به آن در آیید. ﴿۶۴﴾ امروز بر دهانهایشان مهر می نهیم، و دستهایشان با ما سخن می گویند، و پاهایشان به آنچه می کردند گواهی می دهند. ﴿۶۵﴾ و اگر بخواهیم چشمانشان را محو (ونابود) می کنیم، پس شتابان آهنگ راه می کنند، اما چگونه می توانند ببینند؟! ﴿۶۶﴾ و اگر بخواهیم آنها را در جایگاهشان مسخ(ومیخ کوب) می کنیم، پس نتوانند که به پیش قدم بر دارند، و نه به عقب باز گردند. ﴿۶۷﴾ و هر کس را طول عمر دهیم، در آفرینش دگرگونش کنیم، (و به حالت ناتوانی کودکی بر می گردانیم) آیا اندیشه نمی کنند؟! ﴿۶۸﴾ ما (هرگز) شعر به او (= رسول) نیاموخته ایم و شایسته او نیست، این (کتاب چیزی) جز اندرز، و قرآنی روشنگر نیست. ﴿۶۹﴾ تا هر کس را که زنده (دل) باشد، بیم دهد و سخن حق بر کافران ثابت شود. ﴿۷۰﴾

أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّا خَلَقْنَا لَهُم مِّمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَآ أَنْعَـٰمًا
فَهُمْ لَهَا مَـٰلِكُونَ ﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَـٰهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ
وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَـٰفِعُ وَمَشَارِبُ ۖ أَفَلَا
يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ ءَالِهَةً
لَّعَلَّهُمْ يُنصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ
وَهُمْ لَهُمْ جُندٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ ۘ
إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ أَوَلَمْ يَرَ
ٱلْإِنسَـٰنُ أَنَّا خَلَقْنَـٰهُ مِن نُّطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ
مُّبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِىَ خَلْقَهُۥ ۖ قَالَ مَن
يُحْىِ ٱلْعِظَـٰمَ وَهِىَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا ٱلَّذِىٓ
أَنشَأَهَآ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾ ٱلَّذِى
جَعَلَ لَكُم مِّنَ ٱلشَّجَرِ ٱلْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَآ أَنتُم مِّنْهُ
تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾ أَوَلَيْسَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضَ بِقَـٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يَخْلُقَ مِثْلَهُم ۚ بَلَىٰ وَهُوَ
ٱلْخَلَّـٰقُ ٱلْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَآ أَمْرُهُۥٓ إِذَآ أَرَادَ شَيْـًٔا أَن
يَقُولَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾ فَسُبْحَـٰنَ ٱلَّذِى بِيَدِهِۦ
مَلَكُوتُ كُلِّ شَىْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

آیا ندیدند که ما برای آنها از آنچه ساخته ی دست های ماست، چهار پایانی را آفریده ایم، پس آنان مالک آن هستند. ﴿۷۱﴾ و آنها را برایشان رام کردیم، پس بر بعضی سوار می شوند، و از (گوشت) بعضی می خورند. ﴿۷۲﴾ و برای آنها بهره های دیگر، و نوشیدنیها در آن (حیوانات) است، آیا سپاس نمی گویند؟! ﴿۷۳﴾ و آنها غیر از خدا معبودانی (برای خود) بر گزیدند، (به این امید) شاید که یاری شوند. ﴿۷٤﴾ آنها قادر به یاری ایشان نیستند، و آنان (= مشرکان) اینها (= معبودان) لشکری احضار شده (و آماده) هستند. ﴿۷۵﴾ پس (ای پیامبر) سخن آنان تو را غمگین نسازد، بی گمان ما آنچه را که پنهان می دارند و آنچه را که آشکار می کنند، می دانیم. ﴿۷٦﴾ آیا انسان ندیده است که ما او را از نطفه ای آفریده ایم، پس او ستیزه جویی آشکار شده است. ﴿۷۷﴾ و برای ما مثلی زد، و آفرینش خود را فراموش کرد، گفت:« چه کسی (این) استخوانها را (دوباره) زنده می کند در حالی که پوسیده است؟!»[۶]. ﴿۷۸﴾ بگو:« (همان) کسی آن را زنده می کند که نخستین بار آن را پدید آورد، و او به هر آفرینشی داناست، ﴿۷۹﴾ (همان) کسی که از درخت سبز برای شما آتش پدید آورد، پس آنگاه شما از آن (آتش) می افروزید». ﴿۸۰﴾ آیا کسی که آسمانها و زمین را آفریده است، نمی تواند همانند آنها (= انسانها) را بیافریند؟! آری (می تواند) و او آفریننده ی داناست. ﴿۸۱﴾ جز این نیست که فرمان او، چون چیزی را اراده کند، (این است) که به آن می گوید: «موجود شو» پس (بی درنگ) موجود می شود. ﴿۸۲﴾ پس منزه است، کسی که پادشاهی همه چیز در دست اوست، و (همه) به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿۸۳﴾

---

(۶)- گویند: عاص بن وائل سهمی ـ و در روایتی أبی بن خلف ـ نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد در حالی استخوانی در دست داشت، سپس آن را ریزه ریزه کرد، و گفت: آیا خداوند این استخوان را بعد از اینکه پوسیده و ریزه ریزه شده دوباره زنده می کند؟

رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمود:« آری و تو را می میراند، سپس تو را زنده می گرداند، آنگا تو را به جهنم وارد می کند» بعد این آیات نازل شد. (تفسیر طبری و ابن کثیر).

سورة الصافات

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلصَّٰٓفَّٰتِ صَفّٗا ﴿١﴾ فَٱلزَّٰجِرَٰتِ زَجۡرٗا ﴿٢﴾ فَٱلتَّٰلِيَٰتِ ذِكۡرًا ﴿٣﴾ إِنَّ إِلَٰهَكُمۡ لَوَٰحِدٞ ﴿٤﴾ رَّبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا وَرَبُّ ٱلۡمَشَٰرِقِ ﴿٥﴾ إِنَّا زَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنۡيَا بِزِينَةٍ ٱلۡكَوَاكِبِ ﴿٦﴾ وَحِفۡظٗا مِّن كُلِّ شَيۡطَٰنٖ مَّارِدٖ ﴿٧﴾ لَّا يَسَّمَّعُونَ إِلَى ٱلۡمَلَإِ ٱلۡأَعۡلَىٰ وَيُقۡذَفُونَ مِن كُلِّ جَانِبٖ ﴿٨﴾ دُحُورٗا وَلَهُمۡ عَذَابٞ وَاصِبٌ ﴿٩﴾ إِلَّا مَنۡ خَطِفَ ٱلۡخَطۡفَةَ فَأَتۡبَعَهُۥ شِهَابٞ ثَاقِبٞ ﴿١٠﴾ فَٱسۡتَفۡتِهِمۡ أَهُمۡ أَشَدُّ خَلۡقًا أَم مَّنۡ خَلَقۡنَآۚ إِنَّا خَلَقۡنَٰهُم مِّن طِينٖ لَّازِبِۭ ﴿١١﴾ بَلۡ عَجِبۡتَ وَيَسۡخَرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ذُكِّرُواْ لَا يَذۡكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا رَأَوۡاْ ءَايَةٗ يَسۡتَسۡخِرُونَ ﴿١٤﴾ وَقَالُوٓاْ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا سِحۡرٞ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَءِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَبۡعُوثُونَ ﴿١٦﴾ أَوَءَابَآؤُنَا ٱلۡأَوَّلُونَ ﴿١٧﴾ قُلۡ نَعَمۡ وَأَنتُمۡ دَٰخِرُونَ ﴿١٨﴾ فَإِنَّمَا هِيَ زَجۡرَةٞ وَٰحِدَةٞ فَإِذَا هُمۡ يَنظُرُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُواْ يَٰوَيۡلَنَا هَٰذَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿٢٠﴾ هَٰذَا يَوۡمُ ٱلۡفَصۡلِ ٱلَّذِي كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢١﴾ ۞ ٱحۡشُرُواْ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ وَأَزۡوَٰجَهُمۡ وَمَا كَانُواْ يَعۡبُدُونَ ﴿٢٢﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ فَٱهۡدُوهُمۡ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلۡجَحِيمِ ﴿٢٣﴾ وَقِفُوهُمۡۖ إِنَّهُم مَّسۡـُٔولُونَ ﴿٢٤﴾

سورۀ صافات

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به (فرشتگان) صف کشیده[7]. ﴿۱﴾ پس سوگند به (فرشتگان) باز دارنده، ﴿۲﴾ و به تلاوت کنندگان ذکر (=قرآن)، ﴿۳﴾ که همانا معبود شما یکی است. ﴿٤﴾ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آنهاست، و پروردگار مشرقها. ﴿٥﴾ بی گمان ما آسمان دنیا(= پایین) را به زیور ستارگان بیاراستیم. ﴿٦﴾ و از هر شیطان سر کشی حفظ کردیم. ﴿۷﴾ (تا) به (سخنان) عالم بالا گوش فرا ندهند، و از هر سوء (بوسیله شهاب) زده (وارانده) می شوند. ﴿۸﴾ (آنها به سختی) عقب رانده می شوند، و برای آنها عذاب دایمی است. ﴿۹﴾ مگر کسی که ناگهان چیزی را برباید، پس شهابی درخشان او را دنبال می کند. ﴿۱۰﴾ پس (ای پیامبر) از آنها بپرس که آیا آفرینش آنها سخت تر است، یا (آفرینش) آنچه ما آفریده ایم، ما آنها را از گل چسپنده ای آفریدیم. ﴿۱۱﴾ بلکه تو (از انکار آنها) در شگفت شدی، و آنها مسخره می کنند. ﴿۱۲﴾ و هنگامی که پند داده شوند، پند نمی پذیرند. ﴿۱۳﴾ و هنگامی که معجزه ای ببینند (آن را) مسخره می کنند. ﴿۱٤﴾ و می گویند:« این جز جادویی آشکار نیست، ﴿۱٥﴾ آیا هنگامی که مردیم و به خاک و استخوانها (ی پوسیده ، مبدل) شدیم، (دوباره) بر انگیخته خواهیم شد؟! ﴿۱٦﴾ آیا نیاکان نخستین ما(نیز بر انگیخته می شوند؟!)» ﴿۱۷﴾ بگو:« آری، و شما خوار و زبون (زنده) می شوید». ﴿۱۸﴾ پس آن تنها یک بانگ (سهمناک) است، ناگهان آنها (از قبرها بیرون می آیند و) می نگرند. ﴿۱۹﴾ و گویند:« وای بر ما این (همان) روز جزا است!» ﴿۲۰﴾ (آری) این (همان) روز داوری است، که شما آن را تکذیب می کردید. ﴿۲۱﴾ (به فرشتگان فرمان داده می شود) گرد آورید کسانی را که ستم کردند، و (همپایگان و) همراهانشان و آنچه را می پرستیدند. ﴿۲۲﴾ به جای خدا، پس (همه ی) آنها را به راه دوزخ هدایت کنید. ﴿۲۳﴾ و آنها را نگاهدارید که یقینا باز خواست خواهند شد. ﴿۲٤﴾

---

(۷)– جابر بن سمره رضی الله عنه می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وسلم خطاب به ما فرمود:« آیا مانند صف بستن فرشتگان نزد پروردگارشان، صف نمی بندید؟!» عرض کردیم: فرشتگان چگونه صف می بندند؟ فرمود:« صفهای جلو را تکمیل می کنند، و در صف فشرده و کنار هم می ایستند». (صحیح مسلم ۴۳۰)

و حذیفه رضی الله عنه از رسول خدا صلی الله علیه وسلم روایت می کند که فرمود:« به سه چیز بر سایر مردمان برتری داده شده ایم:

اول: صفهای ما (در نماز) مانند صفهای فرشتگان است.

دوم: تمام زمین برای ما مسجد (و جایگاه نماز) قرار داده شد.

سوم: و خاک آن برای ما پاک کننده (جهت تیمم) قرار داده شده، در صورتی که آب نیابیم». (صحیح مسلم ۵۲۲)

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمُ ٱلْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾
وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوٓا۟ إِنَّكُمْ
كُنتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ ٱلْيَمِينِ ﴿٢٨﴾ قَالُوا۟ بَل لَّمْ تَكُونُوا۟
مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّن سُلْطَـٰنٍۭ ۖ بَلْ كُنتُمْ
قَوْمًا طَـٰغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَآ ۖ إِنَّا لَذَآئِقُونَ
﴿٣١﴾ فَأَغْوَيْنَـٰكُمْ إِنَّا كُنَّا غَـٰوِينَ ﴿٣٢﴾ فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِى
ٱلْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِٱلْمُجْرِمِينَ
﴿٣٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ
﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوٓا۟ ءَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍۭ ﴿٣٦﴾
بَلْ جَآءَ بِٱلْحَقِّ وَصَدَّقَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّكُمْ لَذَآئِقُوا۟
ٱلْعَذَابِ ٱلْأَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ
﴿٣٩﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾ أُو۟لَـٰٓئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ
مَّعْلُومٌ ﴿٤١﴾ فَوَٰكِهُ ۖ وَهُم مُّكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾ فِى جَنَّـٰتِ ٱلنَّعِيمِ
﴿٤٣﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَـٰبِلِينَ ﴿٤٤﴾ يُطَافُ عَلَيْهِم بِكَأْسٍ مِّن
مَّعِينٍۭ ﴿٤٥﴾ بَيْضَآءَ لَذَّةٍ لِّلشَّـٰرِبِينَ ﴿٤٦﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا
هُمْ عَنْهَا يُنزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِندَهُمْ قَـٰصِرَٰتُ ٱلطَّرْفِ عِينٌ
﴿٤٨﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ
بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَآئِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّى كَانَ لِى قَرِينٌ
﴿٥١﴾

شما را چه شده است که یکدیگر را یاری نمی دهید؟! ﴿۲۵﴾ بلکه آنها امروز (همه) تسلیم (و فرمانبردار) هستند. ﴿۲۶﴾ آنها سؤال کنان رو به یکدیگر کنند، ﴿۲۷﴾ (به سردمداران) گویند:« به راستی که شما (برای گمراه کردن ما) از (راه) خیر خواهی به نزد ما می آمدید». ﴿۲۸﴾ (سرد مداران در پاسخ) گویند:« بلکه، شما خودتان مؤمن نبودید (تقصیر ما چیست؟!) ﴿۲۹﴾ و ما هیچ گونه تسلطی بر شما نداشتیم، بلکه شما خود گروهی سر کش بودید. ﴿۳۰﴾ پس فرمان پروردگارمان بر ما ثابت شد،البته ما چشنده ی (عذاب) خواهیم بود. ﴿۳۱﴾ پس شما را گمراه کردیم، بی گمان ما(نیز) خود گمراه بودیم». ﴿۳۲﴾ پس مسلماً در آن روز همه آنها (= پیروان و سردمداران) در عذاب شریک خواهند بود. ﴿۳۳﴾ بی شک ما با مجرمان این گونه رفتار می کنیم! ﴿۳۴﴾ آنها (در دنیا چنان) بودند که چون به آنها گفته می شد: «معبودی (به حق) جز الله نیست» سر کشی (و تکبر) می کردند. ﴿۳۵﴾ و می گفتند: « آیا ما معبودانمان را به خاطر (سخن) شاعری دیوانه رها کنیم؟!» ﴿۳۶﴾ (چنین نیست) بلکه (پیامبر خدا) حق را آورد، و پیامبران (پیشین) را تصدیق کرد. ﴿۳۷﴾ مسلماً شما عذاب دردناک را خواهید چشید. ﴿۳۸﴾ و جز به آنچه می کردید، کیفر داده نمی شوید. ﴿۳۹﴾ مگر بندگان مخلص خدا، ﴿۴۰﴾ (که) آنها رزق و روزی معین دارند. ﴿۴۱﴾ (انواع) میوه ها، و آنان گرامی داشتگانند. ﴿۴۲﴾ در باغهایی پر نعمت (بهشت)، ﴿۴۳﴾ بر تختها رو به روی یکدیگر (نشسته اند). ﴿۴۴﴾ گرداگرشان جامی از (شراب) روان می گردانند. ﴿۴۵﴾ (شرابی) سفید (و) لذتبخش برای نوشندگان است. ﴿۴۶﴾ نه در آن تبهکاری (و فساد) است، و نه آنها از آن (شراب) مست شوند. ﴿۴۷﴾ و نزدشان (همسرانی) سیه چشم، دیده فرو هشته (که تنها به شوهران خود نظر دارند) خواهند بود. ﴿۴۸﴾ گویی آنها بیضه های (شتر مرغ) در پرده پوشیده اند. ﴿۴۹﴾ پس آنها سؤال کنان رو به یکدیگر کنند. ﴿۵۰﴾ یکی از آنها گوید:« به راستی من (در دنیا) همنشینی داشتم. ﴿۵۱﴾

يَقُولُ أَءِنَّكَ لَمِنَ ٱلْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾ أَءِذَا مِتْنَا وَكُنَّا
تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ أَنتُم
مُّطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَٱطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِى سَوَآءِ ٱلْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾
قَالَ تَٱللَّهِ إِن كِدتَّ لَتُرْدِينِ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّى
لَكُنتُ مِنَ ٱلْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾ أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٨﴾
إِلَّا مَوْتَتَنَا ٱلْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾ إِنَّ هَٰذَا
لَهُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هَٰذَا فَلْيَعْمَلِ
ٱلْعَٰمِلُونَ ﴿٦١﴾ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ ٱلزَّقُّومِ
﴿٦٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَٰهَا فِتْنَةً لِّلظَّٰلِمِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّهَا شَجَرَةٌ
تَخْرُجُ فِىٓ أَصْلِ ٱلْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَأَنَّهُۥ رُءُوسُ
ٱلشَّيَٰطِينِ ﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَءَاكِلُونَ مِنْهَا فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا
ٱلْبُطُونَ ﴿٦٦﴾ ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ
﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى ٱلْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلْفَوْا۟
ءَابَآءَهُمْ ضَآلِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِمْ يُهْرَعُونَ
﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ
أَرْسَلْنَا فِيهِم مُّنذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَٱنظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَٰقِبَةُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ
﴿٧٤﴾ وَلَقَدْ نَادَىٰنَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ ٱلْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾
وَنَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥ مِنَ ٱلْكَرْبِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

که (پیوسته) می گفت: آیا (واقعاً) تو از باور کنندگان (بعث و قیامت) هستی؟! ﴿۵۲﴾ آیا وقتی که مردیم و خاک و استخوانها(ی پوسیده) شدیم، (زنده می شویم و) کیفرمان می دهند؟!» ﴿۵۳﴾ (او به دوستان بهشتی اش) گوید:« آیا شما می توانید (به دوزخیان) بنگرید (و از او خبری بگیرید)؟!» ﴿۵۴﴾ پس (چشم برگرداند و) نگریست، ناگاه او را در میان دوزخ دید. ﴿۵۵﴾ گوید: به خدا سوگند، نزدیک بود که مرا به هلاکت افکنی. ﴿۵۶﴾ و اگر نعمت پروردگارم نبود، من (نیز) از احضار شدگان (دوزخ) بودم. ﴿۵۷﴾ (سپس به دوستان بهشتی خود گوید:) آیا ما (هرگز) نمی میریم (و در بهشت جاودان هستیم) ﴿۵۸﴾ جز همان مرگ نخستین خود، (دیگر مرگی به سراغمان نخواهد آمد) و ما (هرگز) عذاب نخواهیم شد؟! ﴿۵۹﴾ بی گمان این همان کامیابی بزرگ است! ﴿۶۰﴾ (آری) عمل کنندگان باید برای چنین (پاداشی) عمل کنند. ﴿۶۱﴾ آیا برای پذیرایی این (نعمتهای بهشتی) بهتر است یا درخت زقوّم؟ ﴿۶۲﴾ همانا ما آن را ابتلای برای ستمکاران قرار دادیم. ﴿۶۳﴾ به راستی آن درختی است که از قعر جهنم می روید. ﴿۶۴﴾ شکوفه اش همانند سرهای شیاطین است. ﴿۶۵﴾ پس آنها (= جهنمیان) از آن می خورند، و شکمها را از آن پر می کنند. ﴿۶۶﴾ آنگاه برروی آن (خوراک) آمیزه ای از آب گرم (سوزان) دارند. ﴿۶۷﴾ سپس باز گشت آنها به سوی جهنم است. ﴿۶۸﴾ بی گمان آنها نیاکان خود را گمراه یافتند. ﴿۶۹﴾ پس اینها در دنبال آنان شتابان می روند. ﴿۷۰﴾ و به راستی پیش از آنها بیشتر پیشینیان گمراه شدند. ﴿۷۱﴾ و به تحقیق ما هشدار دهندگانی در میان آنها فرستادیم. ﴿۷۲﴾ پس بنگر عاقبت هشدار یافتگان چگونه بود! ﴿۷۳﴾ مگر بندگان مخلص خدا. ﴿۷۴﴾ و یقیناً نوح ما را ندا داد، پس (ما) چه خوب اجابت کننده ای هستیم. ﴿۷۵﴾ و او وخاندانش را از اندوه بزرگ نجات دادیم. ﴿۷۶﴾

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُۥ هُمُ ٱلْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى
ٱلْءَاخِرِينَ ﴿٧٨﴾ سَلَـٰمٌ عَلَىٰ نُوحٍ فِى ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا
كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾ إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا
ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا ٱلْءَاخَرِينَ ﴿٨٢﴾ ۞ وَإِنَّ مِن
شِيعَتِهِۦ لَإِبْرَٰهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَآءَ رَبَّهُۥ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾
إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَئِفْكًا ءَالِهَةً
دُونَ ٱللَّهِ تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُم بِرَبِّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾
فَنَظَرَ نَظْرَةً فِى ٱلنُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّى سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾
فَتَوَلَّوْا۟ عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾ فَرَاغَ إِلَىٰٓ ءَالِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا
تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنطِقُونَ ﴿٩٢﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًۢا
بِٱلْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوٓا۟ إِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا
تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَٱللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ قَالُوا۟
ٱبْنُوا۟ لَهُۥ بُنْيَـٰنًا فَأَلْقُوهُ فِى ٱلْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا۟ بِهِۦ
كَيْدًا فَجَعَلْنَـٰهُمُ ٱلْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ إِنِّى ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّى
سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِى مِنَ ٱلصَّـٰلِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَـٰهُ
بِغُلَـٰمٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ ٱلسَّعْىَ قَالَ يَـٰبُنَىَّ إِنِّىٓ
أَرَىٰ فِى ٱلْمَنَامِ أَنِّىٓ أَذْبَحُكَ فَٱنظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ
يَـٰٓأَبَتِ ٱفْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ۖ سَتَجِدُنِىٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ
ٱلصَّـٰبِرِينَ ﴿١٠٢﴾

و تنها فرزندانش را باقی گذاشتیم[۸]. ﴿۷۷﴾ و برای او در میان امتهای بعد (نام نیک) بر جای نهادیم. ﴿۷۸﴾ در میان جهانیان سلام بر نوح باد. ﴿۷۹﴾ بی گمان ما این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۸۰﴾ یقیناً او از بندگان مؤمن ما بود. ﴿۸۱﴾ آنگاه دیگران (= تکذیب کنندگان) را غرق کردیم. ﴿۸۲﴾ و همانا ابراهیم از پیروان او بود. ﴿۸۳﴾ چون با قلب سلیم (خالی از شرک و شک و شهوت) به پیشگاه پروردگارش آمد. ﴿۸٤﴾ چون به پدر وقومش گفت:« چه چیزی را می پرستید؟! ﴿۸۵﴾ آیا به جای خدا، معبودهای دروغین می خواهید؟! ﴿۸٦﴾ پس شما نسبت به پروردگار جهانیان چه گمان می برید؟!» ﴿۸۷﴾ پس (ابراهیم) یک نگاه به ستارگان نگریست. ﴿۸۸﴾ آنگاه گفت: « من بیمارم (و با شما به جشن نمی آیم)» ﴿۸۹﴾ پس آنها پشت کنان از او دور شدند (و رفتند). ﴿۹۰﴾ آنگاه پنهانی نزد معبودانشان رفت و گفت:« آیا (چیزی) نمی خورید؟ ﴿۹۱﴾ شما را چه شده است که سخن نمی گویید». ﴿۹۲﴾ پس به سوی آنان روی آورد (و) ضربه ای محکم (با دست راست) بر آنها زد (و بجز بت بزرگ همه بتها را درهم شکست). ﴿۹۳﴾ پس آنها (= قومش) شتابان به سوی او روی آوردند. ﴿۹٤﴾ (ابراهیم) گفت: «آیا چیزی را می پرستید که خود تراشیده اید؟! ﴿۹۵﴾ در حالی که خداوند شما را و آنچه را که انجام می دهید (و می سازید) آفریده است؟!» ﴿۹٦﴾ (بت پرستان) گفتند:« بنای (بلندی) برایش بسازید، و او را در (خرمن) آتش بیفکنید». ﴿۹۷﴾ پس آنها در حق او نیرنگ و مکر ورزیدند و ما آنها را (مغلوب و) پست ساختیم.(و آتش به فرمان خدا سرد شد). ﴿۹۸﴾ و(ابراهیم) گفت:« من به سوی پروردگارم می روم، (او) مرا هدایت خواهد کرد. ﴿۹۹﴾ پروردگارا! به من (فرزندی) از صالحان عطا فرما». ﴿۱۰۰﴾ ما او را به (تولد) پسری بردبار[۹] بشارت دادیم. ﴿۱۰۱﴾ پس هنگامی که (فرزندش) با او به (سن) سعی و کوشش رسید گفت:« ای فرزندم! من در خواب[۱۰] دیدم که تو را قربانی می کنم، ببین، تو چه نظر داری؟!» گفت: «پدرم، به آنچه مأمور شده ای، عمل کن، اگر خدا بخواهد، مرا از صابران خواهی یافت». ﴿۱۰۲﴾

---

(۸)– تمام انسانها از نسل سه فرزند نوح علیه السلام بنام: سام، و حام و یافث هستند، (به تفسیر ابن کثیر رجوع کنید)، و در این زمینه حدیثی نیز در سنن ترمذی ۳۲۳۱، ۳۲۳۰ و مسند احمد ۱۰۹/۵ روایت شده که اسنادش ضعیف است.

(۹)– آن پسر، حضرت اسماعیل علیه السلام بود که به اتفاق مسلمانان و اهل کتاب از حضرت اسحاق علیه السلام بزرگتر بود. (تفسیر ابن کثیر).

(۱۰)– خواب پیامبران علیهم السلام وحی است.

فَلَمَّآ أَسۡلَمَا وَتَلَّهُۥ لِلۡجَبِينِ ﴿١٠٣﴾ وَنَٰدَيۡنَٰهُ أَن يَٰٓإِبۡرَٰهِيمُ
﴿١٠٤﴾ قَدۡ صَدَّقۡتَ ٱلرُّءۡيَآۚ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ
﴿١٠٥﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلۡبَلَٰٓؤُاْ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٠٦﴾ وَفَدَيۡنَٰهُ
بِذِبۡحٍ عَظِيمٖ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكۡنَا عَلَيۡهِ فِي ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١٠٨﴾ سَلَٰمٌ
عَلَىٰٓ إِبۡرَٰهِيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١١٠﴾ إِنَّهُۥ
مِنۡ عِبَادِنَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرۡنَٰهُ بِإِسۡحَٰقَ نَبِيّٗا مِّنَ
ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١١٢﴾ وَبَٰرَكۡنَا عَلَيۡهِ وَعَلَىٰٓ إِسۡحَٰقَۚ وَمِن
ذُرِّيَّتِهِمَا مُحۡسِنٞ وَظَالِمٞ لِّنَفۡسِهِۦ مُبِينٞ ﴿١١٣﴾ وَلَقَدۡ
مَنَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيۡنَٰهُمَا وَقَوۡمَهُمَا
مِنَ ٱلۡكَرۡبِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرۡنَٰهُمۡ فَكَانُواْ هُمُ
ٱلۡغَٰلِبِينَ ﴿١١٦﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُمَا ٱلۡكِتَٰبَ ٱلۡمُسۡتَبِينَ ﴿١١٧﴾
وَهَدَيۡنَٰهُمَا ٱلصِّرَٰطَ ٱلۡمُسۡتَقِيمَ ﴿١١٨﴾ وَتَرَكۡنَا عَلَيۡهِمَا فِي
ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١١٩﴾ سَلَٰمٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَٰرُونَ ﴿١٢٠﴾
إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنۡ
عِبَادِنَا ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ إِلۡيَاسَ لَمِنَ
ٱلۡمُرۡسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذۡ قَالَ لِقَوۡمِهِۦٓ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾
أَتَدۡعُونَ بَعۡلٗا وَتَذَرُونَ أَحۡسَنَ ٱلۡخَٰلِقِينَ ﴿١٢٥﴾ ٱللَّهَ
رَبَّكُمۡ وَرَبَّ ءَابَآئِكُمُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾

پس چون هر دو تسلیم شدند، و (ابراهیم) او را به پیشانی (بر زمین) افکند. ﴿۱۰۳﴾ و او را ندا دادیم: «ای ابراهیم! ﴿۱۰۴﴾ یقیناً خواب (خویش) را تحقق بخشیدی». بدون شک ما این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۱۰۵﴾ مسلماً این (خواب) آزمایشی آشکار بود. ﴿۱۰۶﴾ و او را به ذبح بزرگی[11] فدا دادیم. ﴿۱۰۷﴾ و برای او در(میان) امتهای بعد (نام نیک) بر جای نهادیم. ﴿۱۰۸﴾ سلام بر ابراهیم. ﴿۱۰۹﴾ این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۱۱۰﴾ بی گمان او از بندگان مؤمن ما بود. ﴿۱۱۱﴾ و او را به (تولد) اسحاق پیامبری از شایستگان بشارت دادیم. ﴿۱۱۲﴾ و (ما) بر او و اسحاق برکت دادیم، و از دودمان آن دو،(افرادی) نیکوکار بودند، و (افرادی) آشکار بر خود ستم کردند. ﴿۱۱۳﴾ و به راستی (ما) بر موسی و هارون منت نهادیم. ﴿۱۱۴﴾ و آن دو و قومشان را از اندوه بزرگ نجات دادیم. ﴿۱۱۵﴾ و یاریشان کردیم، پس آنان پیروز شدند. ﴿۱۱۶﴾ و به آن دو کتاب روشنگر دادیم. ﴿۱۱۷﴾ و آن دو را به راه راست هدایت کردیم. ﴿۱۱۸﴾ و برای آنان در (میان) امتهای بعد (نام نیک) باقی گذاشتیم. ﴿۱۱۹﴾ سلام بر موسی و هارون! ﴿۱۲۰﴾ بی گمان ما این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۱۲۱﴾ یقیناً آن دو از بندگان مؤمن ما بودند. ﴿۱۲۲﴾ و بی گمان الیاس از رسولان (ما) بود. ﴿۱۲۳﴾ چون به قومش گفت:« آیا پرهیزگاری نمی کنید؟! ﴿۱۲۴﴾ آیا (بت)" بعل" را می خوانید، و بهترین آفرینندگان را رها می کنید؟! ﴿۱۲۵﴾ الله که پروردگار شما و پروردگار نیاکان نخستین شماست. ﴿۱۲۶﴾

(۱۱)- عبدالله بن عباس رضی الله عنهما می گوید: قوچی بود که چهل سال در بهشت چریده = = بود.(تفسیر طبری و ابن کثیر)

فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ
ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي ٱلْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾
سَلَٰمٌ عَلَىٰٓ إِلْ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي
ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَإِنَّ
لُوطًا لَّمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَٰهُ وَأَهْلَهُۥٓ أَجْمَعِينَ
﴿١٣٤﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي ٱلْغَٰبِرِينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا ٱلْءَاخَرِينَ
﴿١٣٦﴾ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِم مُّصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِٱلَّيْلِ ۗ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾ وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾
إِذْ أَبَقَ إِلَى ٱلْفُلْكِ ٱلْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ
ٱلْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَٱلْتَقَمَهُ ٱلْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾
فَلَوْلَآ أَنَّهُۥ كَانَ مِنَ ٱلْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِۦٓ
إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾ ۞ فَنَبَذْنَٰهُ بِٱلْعَرَآءِ وَهُوَ سَقِيمٌ
﴿١٤٥﴾ وَأَنۢبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّن يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَأَرْسَلْنَٰهُ إِلَىٰ
مِاْئَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَـَٔامَنُواْ فَمَتَّعْنَٰهُمْ إِلَىٰ
حِينٍ ﴿١٤٨﴾ فَٱسْتَفْتِهِمْ أَلِرَبِّكَ ٱلْبَنَاتُ وَلَهُمُ ٱلْبَنُونَ
﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ إِنَٰثًا وَهُمْ شَٰهِدُونَ ﴿١٥٠﴾
أَلَآ إِنَّهُم مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ ٱللَّهُ وَإِنَّهُمْ
لَكَٰذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى ٱلْبَنَاتِ عَلَى ٱلْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

پس (آنها) او را تکذیب کردند، و یقیناً (همه) آنان (به جهنم) احضار خواهند شد. ﴿۱۲۷﴾ مگر بندگان مخلص خدا. ﴿۱۲۸﴾ و برای او در (میان) امتهای بعد (نام نیک) باقی گذاشتیم. ﴿۱۲۹﴾ سلام بر «ال یاسین» (=الیاس). ﴿۱۳۰﴾ ما این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم. ﴿۱۳۱﴾ بی گمان او از بندگان مؤمن ما بود. ﴿۱۳۲﴾ و یقیناً لوط از رسولان (ما) بود. ﴿۱۳۳﴾ هنگامی که او و خانواده اش را همگی نجات دادیم. ﴿۱۳۴﴾ مگر پیرزنی که از باقی ماندگان بود. ﴿۱۳۵﴾ سپس دیگران را هلاک کردیم. ﴿۱۳۶﴾ و شما (پیوسته) صبحگاهان بر (ویرانه های شهرهای) آنها می گذرید. ﴿۱۳۷﴾ و (همچنین) شامگاهان آیا نمی اندیشید؟! ﴿۱۳۸﴾ و یقیناً یونس از رسولان (ما) بود[12]. ﴿۱۳۹﴾ هنگامی به کشتی پر (از مسافر و بار) گریخت. ﴿۱۴۰﴾ پس (اهل کشتی) قرعه زدند، پس (قرعه بنام او افتاد و) مغلوب شد. ﴿۱۴۱﴾ آنگاه ماهی (عظیمی) او را بلعید، در حالی که او سزاوار نکوهش بود. ﴿۱۴۲﴾ پس اگر او از تسبیح گویان نبود[13]. ﴿۱۴۳﴾ یقیناً تا روزی که (مردم) بر انگیخته می شوند، در شکمش باقی می ماند. ﴿۱۴۴﴾ پس او را به سرزمین خشک (و خالی از گیاه) افکندیم، در حالی که او بیمار بود، ﴿۱۴۵﴾ و درخت کدویی بر (فراز) او رویاندیم (تا زیر سایه آن آرام بگیرد). ﴿۱۴۶﴾ و او را بسوی یکصد هزار نفر (از قومش) یا بیشتر فرستادیم. ﴿۱۴۷﴾ پس (آنها) ایمان آوردند، بنابراین تا مدتی آنان را (از نعمتهای زندگی) بهره مند ساختیم. ﴿۱۴۸﴾ پس (ای پیامبر) از آنان (= مشرکان) بپرس: آیا دختران از آن پروردگارت است، و پسران از آن آنهاست؟ ﴿۱۴۹﴾ آیا ما فرشتگان را مؤنث آفریدیم و آنها حاضر بودند؟ ﴿۱۵۰﴾ آگاه باش! بی گمان آنها از (روی تهمت و) دروغگوییشان است که می گویند: ﴿۱۵۱﴾ «خداوند (فرزندی) زاده است» و یقیناً آنها دروغگو هستند. ﴿۱۵۲﴾ آیا (خدا) دختران را بر پسران ترجیح داد؟ ﴿۱۵۳﴾

---

(۱۲)- عبدالله بن عباس رضی الله عنهما از رسول خدا صلی الله علیه وسلم روایت می کند که فرمود:« برای هیچ بنده ای شایسته نیست که بگوید: من از یونس بن متی بهترم».

(صحیح بخاری ۳۴۱۳ و صحیح مسلم ۲۳۷۶)

(۱۳)- چنانکه در سوره ی انبیاء آیه ۸۷ آمده: ﴿فَنَادَىٰ فِي ٱلظُّلُمَٰتِ أَن لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبْحَٰنَكَ إِنِّي كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٨٧﴾﴾.

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ
سُلْطَٰنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأْتُوا۟ بِكِتَٰبِكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ
﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا۟ بَيْنَهُۥ وَبَيْنَ ٱلْجِنَّةِ نَسَبًا ۚ وَلَقَدْ عَلِمَتِ ٱلْجِنَّةُ
إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾
إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾
مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ بِفَٰتِنِينَ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ ٱلْجَحِيمِ
﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّآ إِلَّا لَهُۥ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ
ٱلصَّآفُّونَ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ ٱلْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِن كَانُوا۟
لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِندَنَا ذِكْرًا مِّنَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾
لَكُنَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا۟ بِهِۦ ۖ فَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا ٱلْمُرْسَلِينَ
﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ ٱلْمَنصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُندَنَا لَهُمُ
ٱلْغَٰلِبُونَ ﴿١٧٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصِرْهُمْ
فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾ أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا
نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَآءَ صَبَاحُ ٱلْمُنذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ
عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾
سُبْحَٰنَ رَبِّكَ رَبِّ ٱلْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾ وَسَلَٰمٌ
عَلَى ٱلْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ
﴿١٨٢﴾

شما را چه شده است؟ چگونه حکم می کنید؟! ﴿١٥٤﴾ آیا نمی اندیشید؟! ﴿١٥٥﴾ یا شما (بر ادعای خود) دلیل روشنی دارید؟! ﴿١٥٦﴾ پس اگر راستگویید، کتابتان را بیاورید. ﴿١٥٧﴾ و آنها (= مشرکان) میان او (= خداوند) و جنیان (نسب و) خویشاوندی قرار دادند، در حالی که جنیان به خوبی می دانند که آنان احضار خواهند شد. ﴿١٥٨﴾ خداوند منزه است از آنچه توصیف می کنند. ﴿١٥٩﴾ مگر بندگان مخلص خدا. ﴿١٦٠﴾ پس شما (مشرکان) و آنچه می پرستید. ﴿١٦١﴾ (هرگز) نمی توانید بر (پرستش) آن (بتها کسی را) گمراه کنید. ﴿١٦٢﴾ مگر کسی که راهی (آتش) جهنم باشد. ﴿١٦٣﴾ (فرشتگان گفتند:) «و هیچ کس از ما نیست، مگر آن که جایگاه (و مقام) معلومی دارد. ﴿١٦٤﴾ وهمانا ما (برای اطاعت فرمان خداوند) به صف ایستاده ایم. ﴿١٦٥﴾ و بی گمان ما تسبیح گویان (او) هستیم». ﴿١٦٦﴾ و (کافران) پیوسته می گفتند: ﴿١٦٧﴾ «اگر نزد ما کتابی از (کتابهای) پیشینیان می بود. ﴿١٦٨﴾ مسلماً ما از بندگان مخلص خداوند می شدیم». ﴿١٦٩﴾ پس (هنگامی که پیامبر برای آنها قرآن آورد) آنها به آن (قرآن) کافر شدند، و به زودی خواهند دانست. ﴿١٧٠﴾ و به راستی وعده ی ما برای بندگان فرستاده ما از پیش صادر شده است. ﴿١٧١﴾ که هر آینه آنها یاری شدگانند. ﴿١٧٢﴾ و بی گمان لشکر ما پیروزند. ﴿١٧٣﴾ پس (ای پیامبر) تا مدتی از آنها (= مشرکان) روی بگردان. ﴿١٧٤﴾ و آنها را ببین، پس (آنها نیز، نتیجه کردار خود را) به زودی خواهند دید. ﴿١٧٥﴾ آیا آنها برای (دیدن) عذاب ما شتاب دارند؟! ﴿١٧٦﴾ پس چون (عذاب) بر آستانه ی خانه هایشان فرود آید، هشدار یافتگان چه صبحگاه بدی خواهند داشت. ﴿١٧٧﴾ و تا مدتی از آنها روی بگردان. ﴿١٧٨﴾ و (آنها را) ببین، پس (آنها نیز) به زودی خواهند دید. ﴿١٧٩﴾ پاک و منزه است پروردگار تو، پروردگار عزت، از آنچه (مشرکان) توصیف می کنند. ﴿١٨٠﴾ و سلام، بر رسولان. ﴿١٨١﴾ و سپاس و ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان است. ﴿١٨٢﴾

سورة ص

بسم الله الرحمن الرحيم

صٓ وَٱلۡقُرۡءَانِ ذِی ٱلذِّكۡرِ ﴿١﴾ بَلِ ٱلَّذِینَ كَفَرُواْ فِی عِزَّةٖ
وَشِقَاقٖ ﴿٢﴾ كَمۡ أَهۡلَكۡنَا مِن قَبۡلِهِم مِّن قَرۡنٖ فَنَادَواْ وَّلَاتَ
حِینَ مَنَاصٖ ﴿٣﴾ وَعَجِبُوٓاْ أَن جَآءَهُم مُّنذِرٞ مِّنۡهُمۡۖ وَقَالَ
ٱلۡكَٰفِرُونَ هَٰذَا سَٰحِرٞ كَذَّابٌ ﴿٤﴾ أَجَعَلَ ٱلۡأٓلِهَةَ إِلَٰهٗا
وَٰحِدًاۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَیۡءٌ عُجَابٞ ﴿٥﴾ وَٱنطَلَقِ ٱلۡمَلَأُ مِنۡهُمۡ
أَنِ ٱمۡشُواْ وَٱصۡبِرُواْ عَلَىٰٓ ءَالِهَتِكُمۡۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَیۡءٞ یُرَادُ
﴿٦﴾ مَا سَمِعۡنَا بِهَٰذَا فِی ٱلۡمِلَّةِ ٱلۡأٓخِرَةِ إِنۡ هَٰذَآ إِلَّا
ٱخۡتِلَٰقٌ ﴿٧﴾ أَءُنزِلَ عَلَیۡهِ ٱلذِّكۡرُ مِنۢ بَیۡنِنَاۚ بَلۡ هُمۡ فِی شَكّٖ
مِّن ذِكۡرِیۖ بَل لَّمَّا یَذُوقُواْ عَذَابِ ﴿٨﴾ أَمۡ عِندَهُمۡ
خَزَآئِنُ رَحۡمَةِ رَبِّكَ ٱلۡعَزِیزِ ٱلۡوَهَّابِ ﴿٩﴾ أَمۡ لَهُم مُّلۡكُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَیۡنَهُمَاۖ فَلۡیَرۡتَقُواْ فِی ٱلۡأَسۡبَٰبِ
﴿١٠﴾ جُندٞ مَّا هُنَالِكَ مَهۡزُومٞ مِّنَ ٱلۡأَحۡزَابِ ﴿١١﴾
كَذَّبَتۡ قَبۡلَهُمۡ قَوۡمُ نُوحٖ وَعَادٞ وَفِرۡعَوۡنُ ذُو ٱلۡأَوۡتَادِ ﴿١٢﴾
وَثَمُودُ وَقَوۡمُ لُوطٖ وَأَصۡحَٰبُ لۡـَٔیۡكَةِۚ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلۡأَحۡزَابُ
﴿١٣﴾ إِن كُلٌّ إِلَّا كَذَّبَ ٱلرُّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾ وَمَا
یَنظُرُ هَٰٓؤُلَآءِ إِلَّا صَیۡحَةٗ وَٰحِدَةٗ مَّا لَهَا مِن فَوَاقٖ ﴿١٥﴾
وَقَالُواْ رَبَّنَا عَجِّل لَّنَا قِطَّنَا قَبۡلَ یَوۡمِ ٱلۡحِسَابِ ﴿١٦﴾

سورۀ ص

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ص (صاد) سوگند به قرآنی که دارای پند و اندرز است. ﴿۱﴾ بلکه، کسانی که کافر شدند در سر کشی و اختلافند. ﴿۲﴾ چه بسیار نسلهای را که پیش از آنها هلاک کردیم، پس (هنگام نزول عذاب) فریاد می زدند، اما (آن زمان) وقت نجات نبود. ﴿۳﴾ و آنها به شگفت آمدند که (پیامبر) هشدار دهنده ای از میان (خود) شان به سوی شان آمده است، و کافران گفتند: «این جادوگری بسیار دروغگو است، ﴿٤﴾ آیا (همه ی) معبودان را یک معبود قرار داده است؟ بی گمان این چیز عجیبی است». ﴿٥﴾ و بزرگان (و اشراف) شان، به راه افتادند و گفتند: « بروید و بر (پرستش) خدایانتان پایدار باشید، بی گمان این (دعوت) چیزی است خواسته شده (که شما را گمراه کنند). ﴿٦﴾ ما (هرگز) این (چنین سخنی) در آیین واپسین نشنیده ایم، این جز دروغ (چیزی) نیست. ﴿٧﴾ آیا از میان (همه ی) ما قرآن بر او نازل شده است؟!» (در حقیقت چنین نیست که آنها می گویند) بلکه آنها در (وحی و) قرآن من تردید دارند، بلکه هنوز عذاب را نچشیده اند. ﴿٨﴾ یا آنکه گنجینه های رحمت پروردگار پیروزمند بخشنده ات نزد آنهاست؟ ﴿٩﴾ یا فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه میان آن دوست از آن آنهاست؟! پس (اگر چنین است) با ریسمان (و هر وسیله ای دیگر به آسمان) بالا روند. ﴿١٠﴾ (اینها) لشکری شکست خورده ی از احزاب هستند. ﴿١١﴾ پیش از آنها قوم نوح و عاد و فرعون صاحب میخها (و سپاه، نیز پیامبران ما را) تکذیب کردند. ﴿١٢﴾ و (نیز) ثمود، و قوم لوط، و اصحاب ایکه (= قوم شعیب) اینها احزاب (و گروههای) بودند (که پیامبران را تکذیب کردند). ﴿١٣﴾ هر یک (از اینها) بودند که پیامبران را تکذیب کردند، پس عقوبت (من) تحقق یافت. ﴿١٤﴾ و اینها جز بانگی سهمناک را انتظار نمی کشند، که هیچ مهلت بازگشتی ندارد. ﴿١٥﴾ و (آنها) گفتند:« پروردگارا! بهره ی ما را (از عذاب) پیش از فرا رسیدن روز حساب به ما بده». ﴿١٦﴾

ٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَٱذۡكُرۡ عَبۡدَنَا دَاوُۥدَ ذَا ٱلۡأَيۡدِۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٞ ﴿١٧﴾ إِنَّا سَخَّرۡنَا ٱلۡجِبَالَ مَعَهُۥ يُسَبِّحۡنَ بِٱلۡعَشِيِّ وَٱلۡإِشۡرَاقِ ﴿١٨﴾ وَٱلطَّيۡرَ مَحۡشُورَةٗۖ كُلّٞ لَّهُۥٓ أَوَّابٞ ﴿١٩﴾ وَشَدَدۡنَا مُلۡكَهُۥ وَءَاتَيۡنَٰهُ ٱلۡحِكۡمَةَ وَفَصۡلَ ٱلۡخِطَابِ ﴿٢٠﴾ ۞ وَهَلۡ أَتَىٰكَ نَبَؤُاْ ٱلۡخَصۡمِ إِذۡ تَسَوَّرُواْ ٱلۡمِحۡرَابَ ﴿٢١﴾ إِذۡ دَخَلُواْ عَلَىٰ دَاوُۥدَ فَفَزِعَ مِنۡهُمۡۖ قَالُواْ لَا تَخَفۡۖ خَصۡمَانِ بَغَىٰ بَعۡضُنَا عَلَىٰ بَعۡضٖ فَٱحۡكُم بَيۡنَنَا بِٱلۡحَقِّ وَلَا تُشۡطِطۡ وَٱهۡدِنَآ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلصِّرَٰطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَٰذَآ أَخِي لَهُۥ تِسۡعٞ وَتِسۡعُونَ نَعۡجَةٗ وَلِيَ نَعۡجَةٞ وَٰحِدَةٞ فَقَالَ أَكۡفِلۡنِيهَا وَعَزَّنِي فِي ٱلۡخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ لَقَدۡ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعۡجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِۦۖ وَإِنَّ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلۡخُلَطَآءِ لَيَبۡغِي بَعۡضُهُمۡ عَلَىٰ بَعۡضٍ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَقَلِيلٞ مَّا هُمۡۗ وَظَنَّ دَاوُۥدُ أَنَّمَا فَتَنَّٰهُ فَٱسۡتَغۡفَرَ رَبَّهُۥ وَخَرَّ رَاكِعٗا وَأَنَابَ ۩ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرۡنَا لَهُۥ ذَٰلِكَۖ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلۡفَىٰ وَحُسۡنَ مَـَٔابٖ ﴿٢٥﴾ يَٰدَاوُۥدُ إِنَّا جَعَلۡنَٰكَ خَلِيفَةٗ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَٱحۡكُم بَيۡنَ ٱلنَّاسِ بِٱلۡحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ ٱلۡهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ لَهُمۡ عَذَابٞ شَدِيدُۢ بِمَا نَسُواْ يَوۡمَ ٱلۡحِسَابِ ﴿٢٦﴾

بر آنچه می گویند، صبر کن، و بنده ی ما داود صاحب (نیرو و) قوت را یاد آور، بی گمان او بسیار رجوع کننده بود. ﴿۱۷﴾ همانا ما کوهها را با او مسخر (و رام) کردیم، که شامگاهان و صبحگاهان (با او) تسبیح می گفتند. ﴿۱۸﴾ و پرندگان را (نیز، مسخر او کردیم) که گرد می آمدند، همه ی (اینها) فرمانبردار (و باز گشت کننده به سوی) او بودند. ﴿۱۹﴾ و فرمانروایی او را استوار کردیم، و به او حکمت و سخنان فصیح (فیصله کننده) عطا کردیم. ﴿۲۰﴾ و آیا خبر شاکیان هنگامی که از (دیوار) عبادتگاه (داود) بالا رفتند، به تو رسیده است؟! ﴿۲۱﴾ چون بر داود وارد شدند، پس (او) از آنها وحشت کرد، (آنها) گفتند: «نترس، دو نفر شاکی هستیم که یکی به دیگران ستم کرده است. پس بین ما به حق داوری کن، و ستم نکن، و ما را به راه راست راهنمایی کن. ﴿۲۲﴾ بی گمان این برادر من است، او نود و نه میش دارد، و من یک میش دارم. پس (او) می گوید: آن (یک میش) را به من واگذار، و در سخن بر من غلبه کرده است». ﴿۲۳﴾ (داوود) گفت: به راستی او با در خواست یک میش تو که آن را به میشهایش بیفزاید بر تو ستم کرده است، و البته بسیاری از شریکان به یکدیگر ستم می کنند، مگر کسانی که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند، و اینان (نیز) اندک هستند. و داوود دانست که ما او را آزموده ایم، پس از پروردگارش آمرزش خواست، (و فرو تنانه) به (رکوع =) سجده افتاد[۱۴] و (به سوی خدا) رجوع کرد. ﴿۲۴﴾ پس ما او را بخشیدیم، و بی گمان برای او نزد ما (قرب و) مقامی والا و باز گشت نیکوست. ﴿۲۵﴾ ای داوود! ما تو را در زمین خلیفه (= فرمانروا) قرار دادیم، پس به حق در میان مردم داوری کن، و از هوای (نفس) پیروی نکن که تو را از راه خدا گمراه می کند، بی گمان کسانی که از راه خدا گمراه می شوند، به خاطر آنکه روز حساب را فراموش کردند، عذاب شدیدی (در پیش) دارند. ﴿۲۶﴾

---

(۱۴)– عبدالله بن عباس می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وسلم در سوره "ص" سجده کردند، و فرمودند: « داوود علیه السلام برای توبه سجده کرد، و ما برای شکر سجده می کنیم».

(سنن نسائی ۱۵۹/۲)

وَمَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَآءَ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَٰطِلًا ۚ ذَٰلِكَ ظَنُّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنَ ٱلنَّارِ ﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ كَٱلْمُفْسِدِينَ فِى ٱلْأَرْضِ أَمْ
نَجْعَلُ ٱلْمُتَّقِينَ كَٱلْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾ كِتَٰبٌ أَنزَلْنَٰهُ إِلَيْكَ مُبَٰرَكٌ
لِّيَدَّبَّرُوٓا۟ ءَايَٰتِهِۦ وَلِيَتَذَكَّرَ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِدَاوُۥدَ
سُلَيْمَٰنَ ۚ نِعْمَ ٱلْعَبْدُ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِٱلْعَشِىِّ
ٱلصَّٰفِنَٰتُ ٱلْجِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّىٓ أَحْبَبْتُ حُبَّ ٱلْخَيْرِ عَن ذِكْرِ
رَبِّى حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِٱلْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا عَلَىَّ ۖ فَطَفِقَ مَسْحًۢا
بِٱلسُّوقِ وَٱلْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَٰنَ وَأَلْقَيْنَا عَلَىٰ
كُرْسِيِّهِۦ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ لِى وَهَبْ لِى
مُلْكًا لَّا يَنۢبَغِى لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِىٓ ۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾
فَسَخَّرْنَا لَهُ ٱلرِّيحَ تَجْرِى بِأَمْرِهِۦ رُخَآءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾
وَٱلشَّيَٰطِينَ كُلَّ بَنَّآءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾ وَءَاخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِى
ٱلْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَٰذَا عَطَآؤُنَا فَٱمْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ
﴿٣٩﴾ وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٤٠﴾ وَٱذْكُرْ عَبْدَنَآ
أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُۥٓ أَنِّى مَسَّنِىَ ٱلشَّيْطَٰنُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ
﴿٤١﴾ ٱرْكُضْ بِرِجْلِكَ ۖ هَٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾

(ما) آسمان و زمین و آنچه میان آنهاست بیهوده نیافریده ایم، این گمان کسانی است که کافر شدند، پس وای بر کسانی که کافر شدند از آتش (دوزخ). ﴿۲۷﴾ آیا کسانی که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند، مانند مفسدان در زمین قرار می دهیم؟! آیا پرهیزگاران را مانند بدکاران قرار می دهیم؟ ﴿۲۸﴾ کتابی است پر برکت، که آن را بر تو نازل کردیم، تا در آیاتش تدبّر کنند، و خردمندان پند گیرند. ﴿۲۹﴾ و (ما) سلیمان را به داود عطا کردیم، چه بنده ی خوبی! بی گمان او بسیار رجوع کننده بود. ﴿۳۰﴾ (به یاد بیاور) چون عصرگاهان اسبان چابک تیزرو بر او عرضه شد، ﴿۳۱﴾ پس گفت:« من این اسبان را به خاطر (فرمان) پروردگارم دوست دارم» (و پیوسته به آنها نگاه می کرد) تا از دیدگانش پنهان شدند[۱۵]. ﴿۳۲﴾ گفت: «آن اسبان را نزد من باز گردانید». سپس به ساقها و گردنها (ی آنها) دست کشید (و نوازش کرد)[۱۶]. ﴿۳۳﴾ و به راستی (ما) سلیمان را آزمودیم، و بر تخت او جسدی افکندیم، سپس (او) رو (به درگاه خداوند) آورد (و توبه کرد). ﴿۳۴﴾ گفت: «پروردگارا! مرا ببخش، و به من فرمانروایی عطا فرما که پس از من کسی را سزاوار نباشد، بی گمان تو بخشاینده ای»[۱۷]. ﴿۳۵﴾ پس (ما) باد را برای او مسخر کردیم، تا به فرمانش به نرمی حرکت کند، هر کجا می خواست، برود. ﴿۳۶﴾ و (نیز) دیوان را، هر بنا و غواصی (از آنها برای او مسخر کردیم). ﴿۳۷﴾ و (گروه) دیگری (از دیوان) را (که همه) در غل و زنجیر بودند (برایش مسخر کردیم). ﴿۳۸﴾ این عطای ماست، پس (به هر کس می خواهی) ببخش، و یا نگه دار، حسابی بر تو نیست. ﴿۳۹﴾ و بی گمان برای او (= سلیمان) نزد ما (قرب و) مقامی والا، و بازگشت نیکوست. ﴿۴۰﴾ و به یاد بیاور، بنده ی ما ایوب را، هنگامی که پروردگارش را ندا داد که: همانا شیطان به من رنج و عذاب رسانده است. ﴿۴۱﴾ (به او فرمان دادیم:) پای خود را بر زمین بکوب، (چشمه ای می جوشد) این (چشمه آبی) خنک برای شستشو و آشامیدنی است. ﴿۴۲﴾

---

(۱۵)- یا: تا اینکه آفتاب در پرده پنهان شد و غروب کرد.

(به تفسیر ابن کثیر و طبری رجوع کنید).

(۱۶)- برخی مفسرین نوشته اند: مشغول دیدن اسبان شد، و نماز عصرش فوت گردید، آنگاه آنها را ذبح کرد و کشت.

(تفسیر ابن کثیر)

(۱۷)- در حدیث آمده: رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمود: «در هنگام نماز عفریتی از جنیان، شعله ای از آتش را آورد، که چهره ام را بسوزاند، (و نمازم را قطع کند) پس او را گرفتم، و خواستم که به ستونهای مسجد ببندم؛ تا او را ببینید (و کودکان مدینه با او بازی کنند) ولی دعای برادرم سلیمان علیه السلام را بیاد آوردم ﴿قَالَ رَبِّ ٱغْفِرْ لِى وَهَبْ لِى مُلْكًا لَّا يَنۢبَغِى لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِىٓ﴾ پس او را رها کردم».

(صحیح بخاری ۴۸۰۸ و صحیح مسلم ۵۴۱ و ۵۴۲ تفسیر ابن کثیر).

وَوَهَبْنَا لَهُۥٓ أَهْلَهُۥ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُوْلِي
ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَٱضْرِب بِّهِۦ وَلَا
تَحْنَثْ ۗ إِنَّا وَجَدْنَٰهُ صَابِرًا ۚ نِّعْمَ ٱلْعَبْدُ ۖ إِنَّهُۥٓ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾
وَٱذْكُرْ عِبَٰدَنَآ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ أُوْلِي ٱلْأَيْدِي
وَٱلْأَبْصَٰرِ ﴿٤٥﴾ إِنَّآ أَخْلَصْنَٰهُم بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى ٱلدَّارِ
﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِندَنَا لَمِنَ ٱلْمُصْطَفَيْنَ ٱلْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾
وَٱذْكُرْ إِسْمَٰعِيلَ وَٱلْيَسَعَ وَذَا ٱلْكِفْلِ ۖ وَكُلٌّ مِّنَ ٱلْأَخْيَارِ
﴿٤٨﴾ هَٰذَا ذِكْرٌ ۚ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٤٩﴾
جَنَّٰتِ عَدْنٍ مُّفَتَّحَةً لَّهُمُ ٱلْأَبْوَٰبُ ﴿٥٠﴾ مُتَّكِـِٔينَ فِيهَا
يَدْعُونَ فِيهَا بِفَٰكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾ ۞ وَعِندَهُمْ
قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرْفِ أَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ
ٱلْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُۥ مِن نَّفَادٍ ﴿٥٤﴾
هَٰذَا ۚ وَإِنَّ لِلطَّٰغِينَ لَشَرَّ مَـَٔابٍ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا
فَبِئْسَ ٱلْمِهَادُ ﴿٥٦﴾ هَٰذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾
وَءَاخَرُ مِن شَكْلِهِۦٓ أَزْوَٰجٌ ﴿٥٨﴾ هَٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ
مَّعَكُمْ ۖ لَا مَرْحَبًۢا بِهِمْ ۚ إِنَّهُمْ صَالُوا۟ ٱلنَّارِ ﴿٥٩﴾ قَالُوا۟ بَلْ
أَنتُمْ لَا مَرْحَبًۢا بِكُمْ ۖ أَنتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا ۖ فَبِئْسَ ٱلْقَرَارُ
﴿٦٠﴾ قَالُوا۟ رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي
ٱلنَّارِ ﴿٦١﴾

و خانواده اش و همانند آنان همراهشان را به او بخشیدیم، که رحمتی از سوی ما و اندرزی برای خردمندان باشد. ﴿۴۳﴾ و (به او فرمان دادیم) دسته ای از شاخه ها (ی باریک) را برگیر، پس با آن (همسرت را) بزن، و سوگند خود را مشکن[۱۸]، بی گمان ما او را شکیبا یافتیم، چه بنده ی خوبی، که بسیار رجوع کننده بود. ﴿۴۴﴾ و (ای پیامبر) به یاد آور، بندگان ما، ابراهیم، و اسحاق و یعقوب را، صاحبان دستها (ی توانمند) و چشمها (ی بینا). ﴿۴۵﴾ ما آنها را با خصلت ویژه ای، که آن یاد سرای آخرت بود، خالص گرداندیم، ﴿۴۶﴾ و یقیناً آنها نزد ما از بر گزیدگان نیکان بودند. ﴿۴۷﴾ و به یاد آور، اسماعیل، و الیسع و ذوالکفل را که همگی از نیکان بودند. ﴿۴۸﴾ این (قرآن) پندی است، و بی گمان برای پرهیزگاران منزلگاهی نیکوست. ﴿۴۹﴾ باغهای جاویدان (بهشتی) که درهایش برای آنان باز است. ﴿۵۰﴾ در آنجا تکیه زده اند، و در آن میوه ی فراوان و نوشیدنی را می طلبند. ﴿۵۱﴾ و نزد آنان (همسرانی) فرو هشته چشم همسال (که تنها به شوهران خود نظر دارند) است. ﴿۵۲﴾ این است چیزهایی که برای روز حساب به شما وعده داده می شود. ﴿۵۳﴾ بی گمان این روزی ماست که آن را هیچ پایانی نیست. ﴿۵۴﴾ این (پاداش پرهیزگاران) است، و بی گمان برای سرکشان بدترین بازگشتهاست. ﴿۵۵﴾ جهنم، که در آن وارد می شوند، پس چه بد آرامگاهی است. ﴿۵۶﴾ این(عذاب) آب جوشان و چرک و خونابه است، که باید آن را بچشند. ﴿۵۷﴾ و (کیفرهای) دیگر همانند آن به انواع گوناگون (دارند) ﴿۵۸﴾ (به سرداران آنها گفته می شود:) این گروهی است که با شما (به جهنم) وارد می شوند، (آنها می گویند:) خوش آمد (و گشایش) بر آنها مباد. بی گمان آنها داخل شدگان به آتش هستند. ﴿۵۹﴾ (پیروان) گویند: «بلکه، شما را خوشامد مباد، که این (عذاب) را پیشاپیش شما برای ما فراهم کرده اید، پس چه بد قرار گاهی است». ﴿۶۰﴾ (سپس) گویند: پروردگارا! هر کس که این (عذاب) را پیشاپیش برای ما فراهم کرده است، پس عذابی دو چنان در آتش بر او بیفزار» . ﴿۶۱﴾

---

(۱۸)- مفسرین می گویند: همسر حضرت ایوب علیه السلام در ایام بیماری همیشه او را خدمت می کرد، یکبار در خدمت کوتاهی نمود، حضرت ایوب علیه السلام خشمگین شد، و سوگند یاد کرد، چون شفا یابد او را صد تازیانه بزند، خداوند او را امر فرمود؛ که جاروی از خوشه های خرما که صد شاخه داشته باشد؛ بگیرد، و او را بزند.

(تفسیر طبری وابن کثیر).

وَقَالُواْ مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالاً كُنَّا نَعُدُّهُم مِّنَ ٱلْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَٰهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ ٱلْأَبْصَٰرُ ﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ ٱلنَّارِ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنَّمَآ أَنَا۠ مُنذِرٌ وَمَا مِنْ إِلَٰهٍ إِلَّا ٱللَّهُ ٱلْوَٰحِدُ ٱلْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفَّٰرُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَؤٌا۟ عَظِيمٌ ﴿٦٧﴾ أَنتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِىَ مِنْ عِلْمٍۭ بِٱلْمَلَإِ ٱلْأَعْلَىٰٓ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ إِن يُوحَىٰٓ إِلَىَّ إِلَّآ أَنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٠﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَٰٓئِكَةِ إِنِّى خَٰلِقٌۢ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٧١﴾ فَإِذَا سَوَّيْتُهُۥ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِى فَقَعُوا۟ لَهُۥ سَٰجِدِينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾ إِلَّآ إِبْلِيسَ ٱسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَٰٓإِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَن تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَىَّ ۖ أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنتَ مِنَ ٱلْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ أَنَا۠ خَيْرٌ مِّنْهُ ۖ خَلَقْتَنِى مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُۥ مِن طِينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَٱخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِىٓ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلدِّينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنظِرْنِىٓ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ ٱلْمُنظَرِينَ ﴿٨٠﴾ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْوَقْتِ ٱلْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾

و گویند: «ما را چه شده است، مردمانی را که ما آنها را اشرار می شمردیم، (در جهنم) نمی بینیم؟! ﴿٦٢﴾ آیا آنها را به مسخره گرفتیم یا (اینکه) از نظرها دور مانده اند؟!» ﴿٦٣﴾ بی گمان این مخاصمه (و گفتگوی) دوزخیان حق (و واقعیت) است. ﴿٦٤﴾ (ای پیامبر) بگو: من تنها یک هشدار دهنده ام، و هیچ معبودی (به حق) جز خداوند یکتای قهّار نیست. ﴿٦٥﴾ پروردگار آسمانها و زمین و آنچه میان آن دواست، (آن) پیروزمند آمرزنده». ﴿٦٦﴾ (ای پیامبر) بگو:«این خبری بزرگ است، ﴿٦٧﴾ که شما از آن روی گردانید! ﴿٦٨﴾ من از ساکنان عالم بالا (= فرشتگان) چون (درباره ی آفرینش آدم) با یکدیگر جدال می کردند، خبری ندارم[19]. ﴿٦٩﴾ به من وحی نمی شود مگر این که من هشدار دهنده ای آشکار هستم». ﴿٧٠﴾ (و به یاد آور) هنگامی که پروردگارت به فرشتگان گفت: بی تردید من بشری را از گل می آفرینم، ﴿٧١﴾ پس هنگامی که درستش کردم، و از روح خود در آن دمیدم، برای او سجده کنان بیفتید». ﴿٧٢﴾ پس فرشتگان همگی یکپارچه سجده کردند. ﴿٧٣﴾ جز ابلیس که تکبّر ورزید و از کافران بود. ﴿٧٤﴾ (خداوند) فرمود:« ای ابلیس! چه چیز مانع تو شد، از آنکه برای آنچه من با دو دست خود آفریده ام، سجده کنی؟ آیا تکبر ورزیدی یا از بلند پایگان هستی؟!» ﴿٧٥﴾ گفت: « من از او بهترم، مرا از آتش آفریده ای، و او را از گل آفریده ای». ﴿٧٦﴾ فرمود: «پس از اینجا بیرون شو، که تو رانده شدی. ﴿٧٧﴾ و همانا لعنت من تا روز قیامت بر تو خواهد بود». ﴿٧٨﴾ (ابلیس) گفت: «پروردگارا! پس مرا تا روزی که (دوباره) برانگیخته می شوند، مهلت ده». ﴿٧٩﴾ (خداوند) فرمود: «همانا تو از مهلت یافتگانی، ﴿٨٠﴾ تا آن روز زمان معین». ﴿٨١﴾ (ابلیس) گفت: «پس به عزتت سوگند، که همه ی آنها را گمراه خواهم کرد، ﴿٨٢﴾ مگر بندگان مخلص تو را، از میان آنها». ﴿٨٣﴾

(۱۹)- به سوره ی بقره آیه ۳۰ رجوع کنید.

قَالَ فَٱلۡحَقُّ وَٱلۡحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٤﴾ لَأَمۡلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنۡهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلۡ مَآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ أَجۡرٖ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾ إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعۡلَمُنَّ نَبَأَهُۥ بَعۡدَ حِينِۭ ﴿٨٨﴾

(خداوند) فرمود: «پس (این سخن) حق است، و حق را می گویم، ﴿٨٤﴾ یقیناً جهنم را از تو و از آنان که از تو پیروی کنند، پر خواهم کرد». ﴿٨٥﴾ (ای پیامبر) بگو: «من بر (رساندن) این (دین) هیچ مزدی از شما در خواست نمی کنم، و من از متکلفان نیستم ». ﴿٨٦﴾ این (قرآن) جزپند برای جهانیان نیست. ﴿٨٧﴾ و قطعاً خبر (صدق) آن را بعد از مدتی خواهید دانست. ﴿٨٨﴾

سورة الزمر

بسم الله الرحمن الرحيم

تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّآ أَنزَلۡنَآ إِلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ فَٱعۡبُدِ ٱللَّهَ مُخۡلِصٗا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿٢﴾ أَلَا لِلَّهِ ٱلدِّينُ ٱلۡخَالِصُۚ وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ مَا نَعۡبُدُهُمۡ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلۡفَىٰٓ إِنَّ ٱللَّهَ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ فِي مَا هُمۡ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَنۡ هُوَ كَٰذِبٞ كَفَّارٞ ﴿٣﴾ لَّوۡ أَرَادَ ٱللَّهُ أَن يَتَّخِذَ وَلَدٗا لَّٱصۡطَفَىٰ مِمَّا يَخۡلُقُ مَا يَشَآءُۚ سُبۡحَٰنَهُۥۖ هُوَ ٱللَّهُ ٱلۡوَٰحِدُ ٱلۡقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّۖ يُكَوِّرُ ٱلَّيۡلَ عَلَى ٱلنَّهَارِ وَيُكَوِّرُ ٱلنَّهَارَ عَلَى ٱلَّيۡلِۖ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَۖ كُلّٞ يَجۡرِي لِأَجَلٖ مُّسَمّٗىۗ أَلَا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡغَفَّٰرُ ﴿٥﴾

سورۀ زمر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

نازل شدن (این) کتاب از سوی خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿١﴾ بی گمان ما (این) کتاب را به حق بر تو نازل کردیم، پس خدا را پرستش کن و دین را برای او خالص گردان. ﴿٢﴾ آگاه باشید که دین خالص از آن خداست، و کسانی که به جای او معبودان (و اولیای) گرفتند که بی گمان خداوند (روز قیامت) میان آنها در آنچه اختلاف داشتند، داوری می کند، خداوند آن کسی که دروغگوی ناسپاس است، هدایت نمی کند. ﴿٣﴾ اگر (به فرض محال) خداوند می خواست فرزندی بگیرد، مسلماً از میان آنچه را می آفریند، چیزی را که می خواست بر می گزید، او پاک و منزه است، او خداوند یکتای قهار است. ﴿٤﴾ آسمانها و زمین را به حق آفرید، شب را بر روز می پیچد، و روز را بر شب می پیچد، و خورشید و ماه را مسخر (و رام) گردانید، هر کدام تا زمانی معین در حرکتند، آگاه باشید، که او پیروزمند آمرزنده است. ﴿٥﴾

خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا
وَأَنزَلَ لَكُم مِّنَ ٱلْأَنْعَٰمِ ثَمَٰنِيَةَ أَزْوَٰجٍ ۚ يَخْلُقُكُمْ فِى
بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمْ خَلْقًا مِّنۢ بَعْدِ خَلْقٍ فِى ظُلُمَٰتٍ
ثَلَٰثٍ ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ ٱلْمُلْكُ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ
فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾ إِن تَكْفُرُوا۟ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِىٌّ
عَنكُمْ ۖ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ ٱلْكُفْرَ ۖ وَإِن تَشْكُرُوا۟ يَرْضَهُ
لَكُمْ ۗ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم
مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌۢ
بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٧﴾ ۞ وَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَٰنَ ضُرٌّ دَعَا
رَبَّهُۥ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُۥ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِىَ مَا
كَانَ يَدْعُوٓا۟ إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَندَادًا لِّيُضِلَّ
عَن سَبِيلِهِۦ ۚ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا ۖ إِنَّكَ مِنْ
أَصْحَٰبِ ٱلنَّارِ ﴿٨﴾ أَمَّنْ هُوَ قَٰنِتٌ ءَانَآءَ ٱلَّيْلِ
سَاجِدًا وَقَآئِمًا يَحْذَرُ ٱلْءَاخِرَةَ وَيَرْجُوا۟ رَحْمَةَ رَبِّهِۦ ۗ
قُلْ هَلْ يَسْتَوِى ٱلَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَٱلَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۗ
إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُو۟لُوا۟ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٩﴾ قُلْ يَٰعِبَادِ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ رَبَّكُمْ ۚ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا۟ فِى هَٰذِهِ ٱلدُّنْيَا
حَسَنَةٌ ۗ وَأَرْضُ ٱللَّهِ وَٰسِعَةٌ ۗ إِنَّمَا يُوَفَّى ٱلصَّٰبِرُونَ
أَجْرَهُم بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾

(او) شما را از یک تن آفرید، سپس همسرش را از آن پدید آورد، و از چهار پایان برای شما هشت جفت فرو فرستاد، و شما را در شکمهای مادرانتان آفرینشی بعد از آفرینش دیگر، در تاریکهای سه گانه، می آفرینـد، ایـن خداونـد، پروردگـار شماست که فرمانروایی از آن اوست، و جز او معبودی (به حق) نیست، پس چگونه (از حق) منحرف (وروی گردان) می شوید؟! ﴿٦﴾ اگر ناسپاسی کنید، پس (بدانید که) خداونـد از شما بی نیاز است، و هرگز ناسپاسی را برای بندگانش نمی پسندد.و اگر شکر او را به جای آورید آن را برای شما می پسندد.و هیچ کس بار گناه دیگررا بر دوش نمی کشد، پس بازگشتتان به سوی پروردگارتان است، آنگاه شما را به آنچه انجام می دادید، آگاه می کند، یقیناً او به راز دلها آگاه است. ﴿٧﴾ وهنگامی که به انسان (رنج و) زیانی برسد، پروردگارش را می خواند، و به سوی او باز می گردد، پس هنگامی که نعمتی از سوی خود به او بخشید، آنچه را که از پیش برای آن دعا می کرد فراموش می کند، و برای خداوند همتایانی قرار می دهد، تا (مردم را) از راه او گمراه کند. بگو: « اندکی از کفرت (در دنیا) بهره مند شو، بی شک تو از دوزخیان خواهی بود». ﴿٨﴾ آیا (این مشرک بهتر است، یا) کسی که در ساعات شب در حال سجده و قیام به عبادت مشغول است، و از (عذاب) آخرت بیم ناک است، و به رحمت پروردگارش امیدوار است؟! بگو: «آیا کسانی که می دانند، و کسانی که نمی دانند یکسان هستند؟! تنها خردمندان پند می پذیرند». ﴿٩﴾ (ای پیامبر) بگو: «ای بندگان من که ایمان آورده اید! از پروردگارتان بترسید، برای کسانی که در این دنیا نیکی کرده اند، پاداش نیکوست، و (اگر در شکنجه و آزار مشرکان بودید، هجرت کنید،که) زمین خدا وسیع است، جز این نیست که صابران، پاداش خود را بی شمار و تمام دریافت می دارند». ﴿١٠﴾

قُلْ إِنِّيٓ أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ ٱللَّهَ مُخْلِصًا لَّهُ ٱلدِّينَ ﴿١١﴾ وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾ قُلْ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ قُلِ ٱللَّهَ أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَّهُۥ دِينِي ﴿١٤﴾ فَٱعْبُدُواْ مَا شِئْتُم مِّن دُونِهِۦ ۗ قُلْ إِنَّ ٱلْخَٰسِرِينَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ أَلَا ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْخُسْرَانُ ٱلْمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُم مِّن فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ ٱلنَّارِ وَمِن تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ۚ ذَٰلِكَ يُخَوِّفُ ٱللَّهُ بِهِۦ عِبَادَهُۥ ۚ يَٰعِبَادِ فَٱتَّقُونِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِينَ ٱجْتَنَبُواْ ٱلطَّٰغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ لَهُمُ ٱلْبُشْرَىٰ ۚ فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ ٱلَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ ٱلْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُۥٓ ۚ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ هَدَىٰهُمُ ٱللَّهُ ۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمْ أُوْلُواْ ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ ٱلْعَذَابِ أَفَأَنتَ تُنقِذُ مَن فِي ٱلنَّارِ ﴿١٩﴾ لَٰكِنِ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْاْ رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِّن فَوْقِهَا غُرَفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ ۖ وَعْدَ ٱللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ ٱللَّهُ ٱلْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ أَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءً فَسَلَكَهُۥ يَنَٰبِيعَ فِي ٱلْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِۦ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَٰنُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُۥ حُطَٰمًا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِأُوْلِي ٱلْأَلْبَٰبِ ﴿٢١﴾

بگو: «من مأمور شده ام که خدا را پرستش کنم،(و) دینم را برای او خالص گردانم». ﴿۱۱﴾ و مأمور شده ام که نخستین مسلمانان باشم». ﴿۱۲﴾ بگو: «همانا من اگر نافرمانی پروردگارم کنم، از عذاب روزبزرگ (قیامت) می ترسم». ﴿۱۳﴾ (ای پیامبر) بگو: « من خدا را می پرستم، در حالی که دینم را برای او خالص می گردانم، ﴿۱۴﴾ پس شما هر چه را که می خواهید به جای او پرستش کنید. بگو: «بی گمان زیانکاران (واقعی) کسانی اند که خود و خاندانشان را در روز قیامت از دست داده اند، آگاه باشید این همان زیان آشکار است. ﴿۱۵﴾ برای آنها از بالای (سر) شان سایبانهایی از آتش، و در زیر (پای) شان (نیز) سایبانهایی است، این (چیزی) است که خداوند با آن بندگانش را می ترساند، ای بندگان من! از من بترسید. ﴿۱۶﴾ و کسانی که از طاغوت(= شیطان و بتها) اجتناب کردند از آنکه آن را عبادت کنند، و رو به سوی خدا آوردند، برای آنان بشارت است، پس بندگان مرا بشارت ده. ﴿۱۷﴾ (همان) کسانی که سخن (ها) را می شنوند، پس (از) نیکوترین آن پیروی می کنند، آنها کسانی هستند که خداوند هدایتشان کرده است، و آنها خردمندانند. ﴿۱۸﴾ آیا (تو می توانی) کسی که فرمان عذاب بر او تحقق یافته است (نجات دهی؟!) آیا تو (می توانی) کسی که در آتش است نجات دهی؟! ﴿۱۹﴾ لکن برای کسانی که از پروردگارشان ترسیدند، غرفه هایی[20] (در بهشت) است، که بر فراز آنها غرفه های دیگر بنا شده است، و از زیر آنها نهرها جاری است، (این) وعده ی خداوند است (و) خداوند وعده ی خود را خلاف نمی کند. ﴿۲۰﴾ آیا ندیدی که خداوند از آسمان آبی را نازل کرد، پس آن را بصورت چشمه هایی در زمین به جریان در آورد، سپس با آن کشت و زرعی که رنگهای گوناگون دارد بیرون می آورد، آنگاه خشک می شود، و آن را زرد می بینی، سپس آن را (ریزه ریزه و) درهم می شکند؟! بی گمان در این (امر) پندی برای خردمندان است. ﴿۲۱﴾

---

(۲۰)- در حدیث آمده:« همانا در بهشت صد درجه وجود دارد، که خداوند آنها را برای مجاهدین در راه خود، آماده نموده است، و فاصله ی هر درجه تا درجه ی دیگر به اندازه ی فاصله ی زمین تا آسمان است».

در حدیث دیگر آمده:« همانا در بهشت غرفه ها (و قصرهای) وجود دارد که از داخل آنها بیرون دیده می شود، و از بیرون (زیبای) درون آن دیده می شود». فردی اعرابی عرض کرد: یا رسول الله! اینها برای چه کسانی است؟ فرمود: « برای کسی که سخنان پاکیزه (و نیک) گوید، و طعام دهد، و شب هنگامی که مردم در خواب هستند نماز (شب) بخواند».

(سنن ترمذی ۱۹۸۴، ۲۵۲۷ و مسند احمد ۱۰۰/۱)

أَفَمَن شَرَحَ ٱللَّهُ صَدْرَهُۥ لِلْإِسْلَٰمِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِۦ ۚ فَوَيْلٌ لِّلْقَٰسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ ٱللَّهِ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾ ٱللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ ٱلْحَدِيثِ كِتَٰبًا مُّتَشَٰبِهًا مَّثَانِىَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ ٱللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُدَى ٱللَّهِ يَهْدِى بِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَن يَتَّقِى بِوَجْهِهِۦ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ وَقِيلَ لِلظَّٰلِمِينَ ذُوقُوا۟ مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَأَتَىٰهُمُ ٱلْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ ٱللَّهُ ٱلْخِزْىَ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِى هَٰذَا ٱلْقُرْءَانِ مِن كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِى عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلًا رَّجُلًا فِيهِ شُرَكَآءُ مُتَشَٰكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا ۚ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُم مَّيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

آیا کسی که خدا سینه اش را برای (پذیرش) اسلام گشوده است، پس او از سوی پروردگارش بر نور (وروشنی) است (همچون سخت دلان است؟!) پس وای بر آنان که دلهایشان در برابر ذکر خدا سخت است. آنان در گمراهی آشکار هستند. ﴿۲۲﴾ خداوند بهترین سخن را نازل کرده است، کتابی که (آیاتش) متشابه (= همانند یکدیگر، و) مکرر است که از (شنیدن) آن پوستهای کسانی که از پروردگارشان می ترسند، به لرزه می افتد، آنگاه پوستهایشان و دلهایشان با یاد خدا نرم می شود (و آرام می گیرد). این هدایت خداست که هر کس را بخواهد با آن هدایت می کند، و هر کس را که گمراه سازد، پس برای او هیچ هدایت کننده ای نخواهد بود. ﴿۲۳﴾ آیا کسی که با چهره اش سختی عذاب روز قیامت را (از خود) دور می سازد، (همانند بهشتیان هستند؟!) و به ستمکاران گفته می شود: «بچشید (کیفر) آنچه را که بدست می آوردید». ﴿۲٤﴾ کسانی که پیش از آنها بودند (نیز آیات ما را) تکذیب کردند، پس عذاب (الهی) از جایی که نمی دانستند، به سراغشان آمد. ﴿۲۵﴾ پس خداوند (طعم) خواری را در زندگی دنیا به آنها چشاند، و مسلماً عذاب آخرت بزرگتر (و سخت تر) است، اگر می دانستند. ﴿۲٦﴾ و به راستی ما برای مردم در این قرآن از هر (نوع) مثلی زده ایم، شاید که آنان پند گیرند. ﴿۲۷﴾ قرآنی عربی، بی هیچ انحراف (و کجی را نازل کردیم) شاید آنان تقوا پیشه کنند. ﴿۲۸﴾ خداوند مردی (مملوک) را مثل زده که در (بردگی) او شریکانی است که پیوسته با هم اختلاف (و مشاجره) دارند، و مردی (مملوک) که تنها تسلیم یک شخص است، آیا (این دو) در وصف یکسانند؟! حمد و ستایش مخصوص خداوند است، بلکه بیشتر آنها نمی دانند. ﴿۲۹﴾ (ای پیامبر) قطعاً تو خواهی مرد، و آنها (نیز) خواهند مرد. ﴿۳۰﴾ سپس بی گمان شما روز قیامت نزد پروردگارتان مخاصمه[۲۱] (و جدال) می کنید. ﴿۳۱﴾

---

(۲۱)- هنگامی که این آیه: ﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُم مَّيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ عِندَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾﴾ بر رسول خدا صلی الله علیه وسلم نازل شد، زبیر رضی الله عنه گفت: ای رسول خدا! آیا آنچه در دنیا بین ما و دیگران از خصومت و گناه بوده بر ما تکرار می شود (و محاسبه می شویم) ؟!

فرمود:« بله، چنان تکرار می شود، که به هر صاحب حقی حق او داده شود».

زبیر گفت: سوگند به خدا پس این امر بسیار دشوار است.

(سنن ترمذی ۳۲۳۶ و سنن کبری نسائی ۱۱۴۴۷ و مسند احمد ۱۶۷/۱).

۞ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن كَذَبَ عَلَى ٱللَّهِ وَكَذَّبَ بِٱلصِّدْقِ إِذْ جَآءَهُۥٓ ۚ أَلَيْسَ فِى جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِى جَآءَ بِٱلصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِۦٓ ۙ أُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾ لَهُم مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٣٤﴾ لِيُكَفِّرَ ٱللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ ٱلَّذِى عَمِلُوا۟ وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ ٱلَّذِى كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾ أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۥ ۖ وَيُخَوِّفُونَكَ بِٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦ ۚ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾ وَمَن يَهْدِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن مُّضِلٍّ ۗ أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِى ٱنتِقَامٍ ﴿٣٧﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۚ قُلْ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ إِنْ أَرَادَنِىَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَٰشِفَٰتُ ضُرِّهِۦٓ أَوْ أَرَادَنِى بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَٰتُ رَحْمَتِهِۦ ۚ قُلْ حَسْبِىَ ٱللَّهُ ۖ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ يَٰقَوْمِ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّى عَٰمِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾

پس چه کسی ستمکار تر است از کسی که بر خدا دروغ ببندد، و سخن راست را چون به سراغ او آمد تکذیب کند؟ آیا در جهنم جایگاهی برای کافران نیست؟! ﴿۳۲﴾ و کسی که سخن راست را آورد و آن را تصدیق کرد، ایناننـد کـه پرهیزگارانند. ﴿۳۳﴾ برای شان هر چه بخواهند نزد پروردگارشان (آماده) است، این پاداش نیکوکاران است. ﴿۳۴﴾ تا خداوند بدترین اعمالی را که مرتکب شده اند، از آنها دور کند (و بزداید) و آنها را به بهترین اعمالی که انجام می دادند پاداش دهد[۲۲]. ﴿۳۵﴾ آیا خداوند برای بنده اش کافی نیست؟! و تو را به کسانی غیر از او می ترسانند، و هر کس را خدا گمراه کند، پس او را هیچ هدایتگری نیست. ﴿۳۶﴾ و هر کس را خدا هدایت کند، پس او را هیچ گمراه کننده ای نیست. آیا خداوند پیروزمند انتقام گیر نیست؟! ﴿۳۷﴾ و اگر از آنها (= مشرکان) بپرسی: « چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟» مسلماً گویند: «خدا» بگو: «آیا دیدید آنچه را که به جای خداوند می خوانید، اگر خداوند زیانی برای من بخواهد، آیا آنها (= معبودان) خواهند توانست زیان او را بر طرف کنند؟! و یا اگر رحمتی برای من بخواهد، آیا آنها خواهند توانست رحمت او را باز دارند؟!». بگو: « خدا مرا کافی است، و (همه) توکل کنندگان بر او توکل می کنند». ﴿۳۸﴾ بگو: «ای قوم من! شما بر روش خود عمل کنید، من (نیز به روش خود) عمل می کنم ، پس به زودی خواهید دانست، ﴿۳۹﴾ چه کسی عذاب خوار کننده ای به سراغش می آید، و عذابی دایم بر او فرود می آید». ﴿۴۰﴾

---

(۲۲)- این آیه بیان گر فضل و بخشش خداوند است، و در حدیث آمده است که: « پذیرفتن اسلام، و هجرت نمودن در راه خدا، و ادا کردن حج، گناهان گذشته را محو می کند»

(صحیح مسلم ۱۲۱)

و در حدیث دیگر چنین آمده است: «هر گاه بنده ای اسلام بپذیرد، و مسلمان خوبی شود، خداوند گناهان گذشته اش را می بخشد، سپس در ازای هر نیکی، ده الی هفت صد برابر پاداش دارد، اما در برابر کارهای بد، تنها به اندازه ی همان یک عمل مؤاخده می شود. مگر اینکه خداوند از او بگذارد و عفو نماید».

(صحیح بخاری ۴۱).

إِنَّآ أَنزَلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ لِلنَّاسِ بِٱلۡحَقِّۖ فَمَنِ ٱهۡتَدَىٰ فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيۡهَاۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾ ٱللَّهُ يَتَوَفَّى ٱلۡأَنفُسَ حِينَ مَوۡتِهَا وَٱلَّتِي لَمۡ تَمُتۡ فِي مَنَامِهَاۖ فَيُمۡسِكُ ٱلَّتِي قَضَىٰ عَلَيۡهَا ٱلۡمَوۡتَ وَيُرۡسِلُ ٱلۡأُخۡرَىٰٓ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمًّىۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾ أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُفَعَآءَۚ قُلۡ أَوَلَوۡ كَانُواْ لَا يَمۡلِكُونَ شَيۡـٔٗا وَلَا يَعۡقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قُل لِّلَّهِ ٱلشَّفَٰعَةُ جَمِيعٗاۖ لَّهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ ثُمَّ إِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ ٱللَّهُ وَحۡدَهُ ٱشۡمَأَزَّتۡ قُلُوبُ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِۖ وَإِذَا ذُكِرَ ٱلَّذِينَ مِن دُونِهِۦٓ إِذَا هُمۡ يَسۡتَبۡشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ ٱللَّهُمَّ فَاطِرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ عَٰلِمَ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ أَنتَ تَحۡكُمُ بَيۡنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوۡ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ مَا فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا وَمِثۡلَهُۥ مَعَهُۥ لَٱفۡتَدَوۡاْ بِهِۦ مِن سُوٓءِ ٱلۡعَذَابِ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِۚ وَبَدَا لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مَا لَمۡ يَكُونُواْ يَحۡتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

بی گمان ما (این) کتاب (آسمانی) را برای مردم به حق بر تو نازل کردیم، پس هر کس که هدایت شود به سود خود اوست، و هر کس که گمراه شود، تنها به زیان خودش خواهد بود، و تو بر آنها نگهبان نیستی (که آنها را به هدایت اجبار کنی). ﴿٤١﴾ خداوند جانها را به هنگام مرگشان قبض می کند،و(نیز جان) آنها که درخواب خود نمرده اند،(قبض می کند) آنگاه (جان) کسانی که فرمان مرگشان را صادر کرده نگه می داد، و (جان) دیگری را تا مدتی معین باز پس می فرستد، بی گمان در این (امر) نشانه های (روشنی) است برای گروهی که اندیشه می کنند. ﴿٤٢﴾ آیا غیر از خدا شفیعانی گرفته اند؟! (به آنها) بگو: اگر چه مالک چیزی نباشند، و (چیزی را) درک نکنند (باز هم از آنها شفاعت می طلبید). ﴿٤٣﴾ بگو: «تمام شفاعت از آن خداست، فرمانروایی آسمانها و زمین از آن اوست، سپس (همگی) به سوی او باز گردانده می شوید». ﴿٤٤﴾ و هنگامی که خداوند به تنهایی یاد شود دلهای کسانی که به آخرت ایمان ندارند متنفر (و بیزار) می شود، و هنگامی که کسانی غیر از او یاد شوند، آنگاه است که آنها شادمان می شوند. ﴿٤٥﴾ بگو: پروردگارا! (ای) آفریننده آسمانها و زمین دانای نهان و آشکار، تو در میان بندگانت در آنچه اختلاف می کردند، داوری خواهی کرد[۲۳]. ﴿٤٦﴾ و اگر تمام آنچه که در روی زمین است و همانند آن همراهش از آن کسانی باشد که ستم کردند[۲۴]، یقیناً همه را بخاطر سختی عذاب روز قیامت (برای رهایی خود از عذاب) فدا کنند، و برای آنها از سوی خداوند چیزهایی آشکار می شود که هرگز گمان نمی کردند. ﴿٤٧﴾

---

(۲۳)– ام المؤمنین عایشه رضی الله عنها روایت می کند که رسول خدا صلی الله علیه وسلم هر گاه برای نماز شب می ایستاد، نمازش را با این دعا آغاز می فرمود: «**اللهم ربّ جبریل و میکائیل، و إسرافیل، فاطر السموات و الأرض، عالم الغیب و الشهادة، أنت تحکم بین عبادک فیما کانوا فیه یختلفون، اهدنی لما اختلف فیه من الحق بإذنک، إنک تهدی من تشاء إلی صراط مستقیم**». الهی! پروردگار جبریل و میکائیل و اسرافیل، ای پدید آورنده آسمانها و زمین، و دانای نهان و آشکار، تو در میان بندگانت در آنچه که در آن اختلاف می ورزند، داوری خواهی کرد، مرا به آنچه که از حق در آن اختلاف شده است با فرمان خودت هدایتم کن، چرا که تو هر که را بخواهی به راه راست هدایت می نمائی.

(صحیح مسلم ۲۰۰)

(۲۴)– (ظلم): ستم، در اینجا بمعنای شرک و کفر است، چنانکه در سوره ی لقمان آیه ۱۳ می فرماید: ﴿إِنَّ ٱلشِّرۡكَ لَظُلۡمٌ عَظِيمٞ ﴿١٣﴾﴾.

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواْ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ
بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ ٱلْإِنسَـٰنَ ضُرٌّ دَعَانَا
ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَـٰهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَآ أُوتِيتُهُۥ عَلَىٰ عِلْمٍۭ
بَلْ هِىَ فِتْنَةٌ وَلَـٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ
قَالَهَا ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَآ أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُواْ
يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواْ وَٱلَّذِينَ
ظَلَمُواْ مِنْ هَـٰٓؤُلَآءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُواْ وَمَا
هُم بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ أَوَلَمْ يَعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ يَبْسُطُ
ٱلرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَـَٔايَـٰتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ ۞ قُلْ يَـٰعِبَادِىَ ٱلَّذِينَ أَسْرَفُواْ عَلَىٰٓ
أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُواْ مِن رَّحْمَةِ ٱللَّهِ إِنَّ ٱللَّهَ يَغْفِرُ
ٱلذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾
وَأَنِيبُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُواْ لَهُۥ مِن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ
ٱلْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَٱتَّبِعُوٓاْ أَحْسَنَ مَآ
أُنزِلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَكُمُ
ٱلْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَن تَقُولَ
نَفْسٌ يَـٰحَسْرَتَىٰ عَلَىٰ مَا فَرَّطتُ فِى جَنۢبِ ٱللَّهِ وَإِن
كُنتُ لَمِنَ ٱلسَّـٰخِرِينَ ﴿٥٦﴾

وبدیها آنچه انجام داده اند برای آنها آشکار می شود وآنچه به آن مسخره می کردند، آنها را فرو می گیرد. ﴿۴۸﴾ پس چون به انسان (رنج و) زیانی برسد ما را می خواند، آنگاه چون از جانب خود به او نعمتی عطا کنیم، می گوید:«به سبب دانایی (ولیاقت) خودم به من داده اند» بلکه این آزمایشی است، ولیکن بیشتر شان نمی دانند. ﴿۴۹﴾ به راستی این سخن را کسانی که پیش از آنها بودند (نیز) گفتند، پس آنچه را بدست آوردند، برای آنها سودی نبخشید (و عذاب را دفع نکرد). ﴿۵۰﴾ پس بدیهای آنچه می کردند به آنها رسید، و کسانی از آنها که ستم کردند (نیز) بدیهای آنچه می کردند به زودی به آنها خواهد رسید، و آنها (خدا را) عاجز کننده نیستند (و راه گریزی ندارند). ﴿۵۱﴾ آیا آنها ندانستند که خداوند روزی را برای هر کس که بخواهد گسترده یا تنگ می سازد، بی گمان در این، نشانه هایی است برای گروهی که ایمان می آورند. ﴿۵۲﴾ (ای پیامبر، از جانب من) بگو:«ای بندگان من که بر خود اسراف (و ستم) کرده اید! از رحمت خدا نا امید نشوید، همانا خداوند همه گناهان را می بخشد، یقیناً او بسیار آمرزنده مهربان است[۲۵]. ﴿۵۳﴾ و به سوی پروردگارتان باز گردید و در برابر او تسلیم شوید، پیش از آنکه عذاب به سراغ شما آید، آنگاه (از سوی هیچ کس) یاری نشوید. ﴿۵۴﴾ و از نیکوترین چیزی که از جانب پروردگارتان بر شما نازل شده پیروی کنید، پیش از آنکه ناگهان عذاب به سراغ شما آید، در حالی که شما از آن بی خبرید. ﴿۵۵﴾ تا (مبادا) کسی (در روز قیامت) بگوید:«ای افسوس بر من، که در حق خدا کوتاهی کردم، و بی گمان از مسخره کنندگان (آیین او) بودم». ﴿۵۶﴾

(۲۵)- همه ی گناهان با توبه بخشیده می شود، و گناه هر چند بزرگ باشد، نباید از رحمت خداوند نا امید شد. (تفسیر ابن کثیر) و به سوره ی فرقان آیه ۷۰ نیز رجوع فرمائید.

أَوۡ تَقُولَ لَوۡ أَنَّ ٱللَّهَ هَدَىٰنِي لَكُنتُ مِنَ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾
أَوۡ تَقُولَ حِينَ تَرَى ٱلۡعَذَابَ لَوۡ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ
ٱلۡمُحۡسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلَىٰ قَدۡ جَآءَتۡكَ ءَايَٰتِي فَكَذَّبۡتَ بِهَا
وَٱسۡتَكۡبَرۡتَ وَكُنتَ مِنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ تَرَى
ٱلَّذِينَ كَذَبُواْ عَلَى ٱللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسۡوَدَّةٌۚ أَلَيۡسَ فِي جَهَنَّمَ
مَثۡوٗى لِّلۡمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾ وَيُنَجِّي ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوۡاْ
بِمَفَازَتِهِمۡ لَا يَمَسُّهُمُ ٱلسُّوٓءُ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿٦١﴾ ٱللَّهُ
خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ﴿٦٢﴾ لَّهُۥ مَقَالِيدُ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۗ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿٦٣﴾ قُلۡ أَفَغَيۡرَ ٱللَّهِ تَأۡمُرُوٓنِّيٓ أَعۡبُدُ أَيُّهَا ٱلۡجَٰهِلُونَ
﴿٦٤﴾ وَلَقَدۡ أُوحِيَ إِلَيۡكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكَ لَئِنۡ أَشۡرَكۡتَ
لَيَحۡبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ ٱللَّهَ فَٱعۡبُدۡ
وَكُن مِّنَ ٱلشَّٰكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُواْ ٱللَّهَ حَقَّ قَدۡرِهِۦ
وَٱلۡأَرۡضُ جَمِيعٗا قَبۡضَتُهُۥ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ وَٱلسَّمَٰوَٰتُ
مَطۡوِيَّٰتُۢ بِيَمِينِهِۦۚ سُبۡحَٰنَهُۥ وَتَعَٰلَىٰ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ﴿٦٧﴾

یا بگوید: «اگر خداوند مرا هدایت می کرد، یقیناً از پرهیزگاران بودم» ﴿۵۷﴾ یا هنگامی که عذاب را می بیند، بگوید: «ای کاش بار دیگر (به دنیا) باز می گشتم تا از نیکوکاران می شدم». ﴿۵۸﴾ (خداوند می فرماید:) آری، آیات من برایت آمد، و تو آن را تکذیب نمودی، و تکبّر ورزیدی، و از کافران بودی. ﴿۵۹﴾ و روز قیامت کسانی را که بر خدا دروغ بسته اند، می بینی که چهره هایشان سیاه شده است، آیا در جهنم جایگاهی برای متکبران نیست؟! ﴿۶۰﴾ و خداوند کسانی را که پرهیزگاری کردند با رستگاری شان نجات می دهد، نه رنجی به آنها رسد، و نه آنها اندوهگین شوند. ﴿۶۱﴾ خداوند آفریدگار همه چیز است، و او بر همه چیز نگهبان است. ﴿۶۲﴾ کلیدهای آسمانها و زمین از آن اوست، و کسانی که به آیات خدا کافر شدند، اینان زیانکارانند. ﴿۶۳﴾ بگو:«ای نادانان آیا به من فرمان می دهید که غیر خدا را پرستش کنم؟» ﴿۶۴﴾ و به راستی که به تو و به کسانی که پیش از تو بودند، وحی شد که اگر شرک آوری، یقیناً اعمالت (تباه و) نابود می شود، و از زیان کاران خواهی بود. ﴿۶۵﴾ بلکه تنها خدا را پرستش کن، و از شکر گزاران باش. ﴿۶۶﴾ و آنها (= مشرکان) خدا را چنانکه سزاوار بزرگی اوست نشناختند در حالی که روز قیامت تمام زمین در مشت اوست و آسمانها درهم پیچیده در دست راست اوست[۲۶]، او منزه و برتر است از آنچه شریک او می پندارند. ﴿۶۷﴾

---

(۲۶)- ابوهریره رضی الله عنه می گوید: شنیدم که رسول خدا صلی الله علیه وسلم می فرماید: «در روز قیامت خداوند، زمین را در مشت می گیرد، و آسمانها را در هم پیچیده در دست راست می گیرد، سپس می فرماید: من پادشاه هستم، پادشاهان زمین کجا هستند؟!» .

(صحیح بخاری ۴۸۱۲)

و عبدالله بن مسعود رضی الله عنه می گوید: یکی از علمای یهود، نزد رسول خدا صلی الله علیه وسلم آمد، و گفت: ای محمد، ما در (تورات) دیده ایم، که خداوند آسمانها را بر یک انگشت، و زمین را بر یک انگشت، و درختان را بر یک انگشت و آب و خاک را بر یک انگشت، و سایر خلائق را بر یک انگشت، قرار می دهد، آنگاه می گوید: من پادشاه هستم، رسول خدا صلی الله علیه وسلم برای تصدیق سخن او خندید، به طوری که دندانهای پیشین ایشان آشکار شد، سپس رسول الله صلی الله علیه وسلم آیه: ﴿وَمَا قَدَرُواْ ٱللَّهَ حَقَّ قَدۡرِهِۦ وَٱلۡأَرۡضُ جَمِيعٗا قَبۡضَتُهُۥ﴾ را تلاوت فرمود

(صحیح بخاری ۴۸۱۱)

وَنُفِخَ فِي ٱلصُّورِ فَصَعِقَ مَن فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَن فِي ٱلْأَرْضِ إِلَّا مَن شَآءَ ٱللَّهُ ۖ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَشْرَقَتِ ٱلْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ ٱلْكِتَٰبُ وَجِاْيٓءَ بِٱلنَّبِيِّـۧنَ وَٱلشُّهَدَآءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِٱلْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾ وَسِيقَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا فُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا ۚ قَالُواْ بَلَىٰ وَلَٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ ٱلْعَذَابِ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧١﴾ قِيلَ ٱدْخُلُوٓاْ أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ فَبِئْسَ مَثْوَى ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾ وَسِيقَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَوْاْ رَبَّهُمْ إِلَى ٱلْجَنَّةِ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَٰبُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَٰمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَٱدْخُلُوهَا خَٰلِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُواْ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ ٱلَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُۥ وَأَوْرَثَنَا ٱلْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ ٱلْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَآءُ ۖ فَنِعْمَ أَجْرُ ٱلْعَٰمِلِينَ ﴿٧٤﴾

و در «صور» دمیده شود[۲۷]، پس هر که در آسمانها و هر که در زمین است) جز آنها که خدا بخواهد) (بی هوش شده و) بمیرند. سپس بار دیگر در آن دمیده می شود، ناگهان آنها به پا خیزند (و) می نگرند. ﴿٦٨﴾ و زمین به نور پروردگارش روشن می شود، و نامه (اعمال) نهاده شود، و پیامبران و گواهان را بیاورند، و در میان آنها به حق داوری شود، و به آنها ستم نخواهند شد. ﴿٦٩﴾ و به هر کس (پاداش) آنچه کرده است به تمام داده شود، و او به آنچه انجام می دهند داناتر است. ﴿٧٠﴾ و کسانی که کافر شدند گروه گروه به سوی جهنم رانده می شوند، تا وقتی به (کنار) آن (= دوزخ) رسند درهایش گشوده شود، و نگهبانانش به آنان گویند: « آیا پیامبرانی از میان خودتان به سوی شما نیامدند که آیات پروردگارتان را برای شما بخوانند، و شما را از دیدار امروزتان هشدار دهند؟!» گویند:«آری، ولیکن فرمان عذاب (الهی) بر کافران محقق شده است». ﴿٧١﴾ گفته شود: «از درهای جهنم وارد شوید، جاودانه در آن بمانید، پس چه بد است، جایگاه متکبران». ﴿٧٢﴾ و کسانی که از پروردگارشان ترسیده اند، گروه گروه به بهشت برده می شوند، تا وقتی به (کنار) آن رسند، و درهایش گشوده شود، و نگهبانانش به آنان گویند: « سلام بر شما پاکیزه بوده اید (خوش باشید) پس به جاودانه به آن (= بهشت) وارد شوید». ﴿٧٣﴾ و (بهشتی ها) گویند: «حمد و ستایش مخصوص خداوندی است که وعده اش در حق ما راست بود، و سرزمین (بهشت) را به ارث به ما داد، که از بهشت هر جا که بخواهیم منزل می گیریم، پس چه نیکو است پاداش عمل کنندگان.» ﴿٧٤﴾

---

(۲۷)- این دمیدن دوم است، که با آن تمام کسانی که در زمین و آسمان هستند،- بجز کسانی که خدا بخواهد- می میرند، چنانکه در حدیث «صور» مشهور آمده است. (تفسیر ابن کثیر)

ابوهریره رضی الله عنه روایت می کند که رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمود: «فاصله ی میان دو دمیدن (صور)، چهل است» گفتند: ای ابو هریره! چهل روز؟ گفت: در این مورد چیزی نمی گویم، گفتند: چهل سال؟ گفت: چیزی نمی گویم، گفتند: چهل ماه؟ گفت: باز هم چیزی نمی گویم.

سپس گفت: « تمام اعضای بدن انسان از بین می رود، جز (دنبالچه) بیخ دم که آفرینش از آن شروع می شود».

(صحیح بخاری۴۸۱۴ و صحیح مسلم ۴۶۵۱)

وَتَرَى ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ حَآفِّينَ مِنْ حَوْلِ ٱلْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ ۖ وَقُضِىَ بَيْنَهُم بِٱلْحَقِّ وَقِيلَ ٱلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٥﴾

و فرشتگان را می بینی که بر گرد عرش حلقه زده اند به ستایش پروردگارشان تسبیح می گویند، و در میان مردم به حق داوری می شود، و گفته شود: «حمد و ستایش مخصوص خداوند پروردگار جهانیان است». ﴿۷۵﴾

سورة غافر

بسم الله الرحمن الرحيم

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿٢﴾ غَافِرِ ٱلذَّنۢبِ وَقَابِلِ ٱلتَّوْبِ شَدِيدِ ٱلْعِقَابِ ذِى ٱلطَّوْلِ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ إِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَٰدِلُ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِى ٱلْبِلَٰدِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَٱلْأَحْزَابُ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۖ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍۭ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ ۖ وَجَٰدَلُوا۟ بِٱلْبَٰطِلِ لِيُدْحِضُوا۟ بِهِ ٱلْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَنَّهُمْ أَصْحَٰبُ ٱلنَّارِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ يَحْمِلُونَ ٱلْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُۥ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِۦ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَىْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا فَٱغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا۟ وَٱتَّبَعُوا۟ سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ ٱلْجَحِيمِ ﴿٧﴾

سورۀ غافر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حم (حا. میم) ﴿۱﴾ نازل شدن (این) کتاب از سوی خداوند پیروزمند داناست. ﴿۲﴾ آمرزنده گناه، و پذیرنده توبه، سخت عقوبت، صاحب نعمت است، هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، بازگشت به سوی اوست. ﴿۳﴾ در آیات خدا جز کسانی که کافر شدند، جدال نمی کنند، پس رفت و آمد آنان در شهرها تو را نفریبد. ﴿٤﴾ پیش از آنها قوم نوح و گروههای (دیگر) پس از آنان (بودند، پیامبرانشان را) تکذیب کردند، و هر امتی آهنگ آن کرد که پیامبرش را دستگیر کند، و به باطل جدال کردند، تا با آن حق را از میان بردارند، پس من آنها را (فرو) گرفتم پس (بنگر) عقوبت من چگونه بود؟! ﴿٥﴾ و این گونه فرمان پروردگارت بر کسانی که کافر شدند محقق شد، که آنها اهل آتشند. ﴿٦﴾ کسانی که عرش را حمل می کنند، و آنان که بر گرد آن هستند به ستایش پروردگارشان تسبیح می گویند، و به او ایمان دارند و برای کسانی که ایمان آورده اند استغفار می کنند. (می گویند:) «پروردگارا! رحمت و علم تو همه چیز را فرا گرفته است، پس برای کسانی که توبه کرده اند، و راه تو را پیروی کرده اند، بیامرز، و آنان را از عذاب دوزخ نگه دار». ﴿۷﴾

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّٰتِ عَدْنٍ ٱلَّتِي وَعَدتَّهُمْ وَمَن صَلَحَ مِنْ ءَابَآئِهِمْ وَأَزْوَٰجِهِمْ وَذُرِّيَّٰتِهِمْ ۚ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٨﴾ وَقِهِمُ ٱلسَّيِّـَٔاتِ ۚ وَمَن تَقِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُۥ ۚ وَذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ ٱللَّهِ أَكْبَرُ مِن مَّقْتِكُمْ أَنفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى ٱلْإِيمَٰنِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾ قَالُوا۟ رَبَّنَآ أَمَتَّنَا ٱثْنَتَيْنِ وَأَحْيَيْتَنَا ٱثْنَتَيْنِ فَٱعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَىٰ خُرُوجٍ مِّن سَبِيلٍ ﴿١١﴾ ذَٰلِكُم بِأَنَّهُۥٓ إِذَا دُعِيَ ٱللَّهُ وَحْدَهُۥ كَفَرْتُمْ ۖ وَإِن يُشْرَكْ بِهِۦ تُؤْمِنُوا۟ ۚ فَٱلْحُكْمُ لِلَّهِ ٱلْعَلِيِّ ٱلْكَبِيرِ ﴿١٢﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُرِيكُمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُنَزِّلُ لَكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ رِزْقًا ۚ وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾ فَٱدْعُوا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿١٤﴾ رَفِيعُ ٱلدَّرَجَٰتِ ذُو ٱلْعَرْشِ يُلْقِى ٱلرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ لِيُنذِرَ يَوْمَ ٱلتَّلَاقِ ﴿١٥﴾ يَوْمَ هُم بَٰرِزُونَ ۖ لَا يَخْفَىٰ عَلَى ٱللَّهِ مِنْهُمْ شَىْءٌ ۚ لِّمَنِ ٱلْمُلْكُ ٱلْيَوْمَ ۖ لِلَّهِ ٱلْوَٰحِدِ ٱلْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

پروردگارا! و آنها را به باغهای جاویدان (بهشت) که به آنها وعده داده ای وارد کن، و (همچنین) هر که صالح باشد از پدران شان، و همسرانشان و فرزندانشان (به همان بهشت وارد کن) همانا تویی که پیروزمند حکیمی. ﴿۸﴾ و آنها را از بدیها نگاهدار، و هر کس را که در آن روز از (کیفر) بدیها نگاهداری مسلماً به او رحم کرده ای، و این همان کامیابی بزرگ است. ﴿۹﴾ بی گمان کسانی را که کافر شدند (روز قیامت) ندا می زنند که: حقا که خشم (و دشمنی) خداوند (نسبت به شما) از خشم (و دشمنی) خودتان (نسبت به خودتان) بیشتر است، آنگاه که به (سوی) ایمان دعوت می شدید، پس شما انکار می کردید. ﴿۱۰﴾ گویند:«پروردگارا! ما را دوبار میراندی و دو با زنده کردی[۲۸]، پس (اکنون) به گناهان خود اعتراف کردیم، آیا راهی برای خروج (از جهنم) وجود دارد؟» ﴿۱۱﴾ (به آنها گفته می شود:) این (عذاب) بدان سبب است که چون خدا به تنهایی خوانده می شد، انکار می کردید، و اگر به او شرک آورده می شد ایمان می آوردید، پس (اینک) داوری از آن خداوند بلند مرتبه است. ﴿۱۲﴾ او کسی است که آیات خود را به شما نشان می دهد و از آسمان برای شما روزی می فرستد، تنها کسی پند می گیرد که (به سوی خدا) رجوع می کند. ﴿۱۳﴾ پس خدا را در حالی که دین خود را برای او خالص گردانیدید بخوانید ، و اگر چه کافران خوش نداشته باشند[۲۹]. ﴿۱۴﴾ (او) بالا برنده درجات[۳۰] صاحب عرش، که روح (= وحی) را به فرمان خویش بر هر کس از بندگانش که بخواهد می فرستد، تا (او مردم را) از روز ملاقات (= قیامت) بترساند. ﴿۱۵﴾ روزی که (همه) آنان آشکار شوند چیزی از آنها بر خدا پوشیده نخواهد ماند، (خداوند می فرماید:) « امروز فرمانروایی از آن کیست؟»[۳۱] (آنگاه خود می فرماید:) از آن خداوند یگانه قهّار است. ﴿۱۶﴾

---

(۲۸)- این آیه همانند آیه ۲۸ سوره ی بقره است که فرمود: ﴿كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِٱللَّهِ وَكُنتُمْ أَمْوَٰتًا فَأَحْيَٰكُمْ ۖ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾﴾ (تفسیر ابن کثیر).

(۲۹)- رسول خدا صلی الله علیه وسلم بعد از نمازهای فرض چنین می فرمود:

«لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك، و له الحمد، و هو على كل شي قدير، لا حول و لا قوة إلا بالله،لا إله إلا الله، و لا نعبد إلا إياه، له النعمة و له الفضل و له الثناء الحسن، لا إله إلا الله مخلصين له الدين و لو كره الكافرون».

معبودی (به حق) جز الله نیست، یگانه اوست، و شریکی ندارد، پادشاهی از آن اوست، و ستایش مخصوص اوست، و او بر همه چیز تواناست، هیچ نیرو و قوتی، جز نیرو وقوت خدا وجود ندارد، هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، جز او کسی را پرستش نمی کنیم، نعمت وفضل از آن اوست، و ستایش نیکو مخصوص اوست، معبودی جز او نیست، همه ما با اخلاص او را بندگی می کنیم، هر چند کافران خوش نداشته باشند.

(صحیح مسلم ۱۳۹)

(۳۰)- یا او صاحب درجات بلند است.

(۳۱)- در حدیث «صور» آمده: «خداوند ارواح همه ی خلایق را قبض می کند، و جز ذات اقدسش کسی باقی نمی ماند، آنگاه می فرماید: « امروز پادشاهی از آن کیست؟» سه بار تکرار می فرماید، آنگاه خود پاسخ می دهد: «**لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ**».

(تفسیر ابن کثیر).

ٱلۡيَوۡمَ تُجۡزَىٰ كُلُّ نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡۚ لَا ظُلۡمَ ٱلۡيَوۡمَۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَرِيعُ ٱلۡحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَأَنذِرۡهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡأٓزِفَةِ إِذِ ٱلۡقُلُوبُ لَدَى ٱلۡحَنَاجِرِ كَٰظِمِينَۚ مَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ حَمِيمٖ وَلَا شَفِيعٖ يُطَاعُ ﴿١٨﴾ يَعۡلَمُ خَآئِنَةَ ٱلۡأَعۡيُنِ وَمَا تُخۡفِي ٱلصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَٱللَّهُ يَقۡضِي بِٱلۡحَقِّۖ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَقۡضُونَ بِشَيۡءٍۗ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ ﴿٢٠﴾ ۞ أَوَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ كَانُواْ مِن قَبۡلِهِمۡۚ كَانُواْ هُمۡ أَشَدَّ مِنۡهُمۡ قُوَّةٗ وَءَاثَارٗا فِي ٱلۡأَرۡضِ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُ بِذُنُوبِهِمۡ وَمَا كَانَ لَهُم مِّنَ ٱللَّهِ مِن وَاقٖ ﴿٢١﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَانَت تَّأۡتِيهِمۡ رُسُلُهُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِ فَكَفَرُواْ فَأَخَذَهُمُ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ قَوِيّٞ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدۡ أَرۡسَلۡنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَا وَسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ وَهَٰمَٰنَ وَقَٰرُونَ فَقَالُواْ سَٰحِرٞ كَذَّابٞ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَآءَهُم بِٱلۡحَقِّ مِنۡ عِندِنَا قَالُواْ ٱقۡتُلُوٓاْ أَبۡنَآءَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥ وَٱسۡتَحۡيُواْ نِسَآءَهُمۡۚ وَمَا كَيۡدُ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ ﴿٢٥﴾

امروز هر کس به (حسب) آنچه کرده است، پاداش داده می شود، امروز هیچ ستمی نیست، بی گمان خداوند زود شمار است. ﴿۱۷﴾ و آنها را از روز نزدیک (= قیامت) بترسان، آنگاه که دلها لبریز از غم به حنجره ها رسد، برای ستمکاران نه دوستی وجود دارد، و نه شفیعی که (شفاعتش) پذیرفته شود. ﴿۱۸﴾ (خدا) خیانت چشم ها و آنچه را که سینه ها پنهان می دارند، می داند. ﴿۱۹﴾ و خداوند به حق داوری می کند، و کسانی را که بجای او می خوانند، به هیچ چیزی داوری نمی کنند، بی گمان خداوند همان شنوای بیناست. ﴿۲۰﴾ آیا آنها در زمین سیر نکرده اند پس بنگرند که سر انجام کسانی که پیش از آنها بودند، چگونه بود؟! آنها در توانایی و (پدید آوردن) آثار در زمین از اینها برتر (و سخت تر) بودند، پس خداوند آنها را به (سبب) گناهانشان (فرو) گرفت، و برای آنها از(عذاب) خدا هیچ پناه دهنده ای نبود. ﴿۲۱﴾ این بدان سبب بود که پیامبرانشان با دلایل روشن به سوی آنها می آمدند پس آنها کفر می ورزیدند، بنابراین خداوند آنها را (فرو) گرفت، بی گمان او نیرومند سخت کیفر است. ﴿۲۲﴾ به راستی ما موسی را با آیات خود و حجتی آشکار فرستادیم. ﴿۲۳﴾ به سوی فرعون و هامان و قارون، پس (آنها) گفتند: «(او) جادوگری دروغگوست». ﴿۲۴﴾ پس چون حق را از جانب ما برای آنها آورد، گفتند:« پسران کسانی را که با او ایمان آورده اند، بکشید و زنانشان را (برای خدمتکاری) زنده بگذارید». و نیرنگ کافران جز در گمراهی نیست. ﴿۲۵﴾

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِيٓ أَقْتُلْ مُوسَىٰ وَلْيَدْعُ رَبَّهُۥٓ ۖ إِنِّيٓ أَخَافُ أَن يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَن يُظْهِرَ فِي ٱلْأَرْضِ ٱلْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسَىٰٓ إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُم مِّن كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَّا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ ٱلْحِسَابِ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَـٰنَهُۥٓ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا أَن يَقُولَ رَبِّيَ ٱللَّهُ وَقَدْ جَآءَكُم بِٱلْبَيِّنَـٰتِ مِن رَّبِّكُمْ ۖ وَإِن يَكُ كَـٰذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُۥ ۖ وَإِن يَكُ صَادِقًا يُصِبْكُم بَعْضُ ٱلَّذِي يَعِدُكُمْ ۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَـٰقَوْمِ لَكُمُ ٱلْمُلْكُ ٱلْيَوْمَ ظَـٰهِرِينَ فِي ٱلْأَرْضِ فَمَن يَنصُرُنَا مِنۢ بَأْسِ ٱللَّهِ إِن جَآءَنَا ۚ قَالَ فِرْعَوْنُ مَآ أُرِيكُمْ إِلَّا مَآ أَرَىٰ وَمَآ أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ ٱلَّذِيٓ ءَامَنَ يَـٰقَوْمِ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيْكُم مِّثْلَ يَوْمِ ٱلْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَٱلَّذِينَ مِنۢ بَعْدِهِمْ ۚ وَمَا ٱللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَـٰقَوْمِ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ ٱلتَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

و فرعون گفت:« بگذارید موسی را بکشم، و او پروردگارش را (برای نجات) بخواند، بی گمان من می ترسم که دین شما را دگرگون کند یا در (این سر) زمین فساد انگیزد». ﴿۲۶﴾ و موسی گفت:« من از (شر) هر متکبری که به روز حساب ایمان نمی آورد ،به پروردگارم و پروردگار شما پناه می برم»[۳۲]. ﴿۲۷﴾ و مرد مؤمنی از آل فرعون[۳۳] که ایمانش را پنهان می داشت، گفت: آیا مردی را می کشید (برای آن) که می گوید: پروردگار من الله است، و همانا دلایل روشنی از سوی پروردگارتان برای شما آورده است؟![۳۴] و اگر او درغگو باشد، (گناه) دروغش بر گردن اوست، و اگر راست گو باشد پاره ای از آنچه به شما وعده می دهد به شما خواهد رسید، بی گمان خداوند کسی را که اسرافکار دروغگو است، هدایت نمی کند.﴿۲۸﴾ « ای قوم من! امروز فرمانروایی از آن شماست، در این سرزمین پیروزید پس چه کسی ما را از عذاب خدا یاری می دهد، اگر (عذاب) بیاید». فرعون گفت: «من شما را جز به راهی که (مصلحت) می بینم، (سفارش نمی کنم) و شما را جز به راه صحیح (و رشد) هدایت نمی کنم ». ﴿۲۹﴾ و کسی که ایمان آورده بود، گفت: «ای قوم من! به راستی من بر شما (از روزی) همانند روز گروههای (پیشین) می ترسم ». ﴿۳۰﴾ مانند (حال و) شیوه قوم نوح و عاد و ثمود ، و کسانی که بعد از آنها بودند، و خداوند برای بندگانش خواستار ستم نیست. ﴿۳۱﴾ وای قوم من! بی گمان من بر شما از روزی که (مردم) یکدیگر را صدا می زنند، (روز قیامت) می ترسم، ﴿۳۲﴾ (همان) روزی که پشت کنان روی می گردانید، و برای شما هیچ نگه دارنده ای از (عذاب) خدا نیست، و هر کس را که خداوند گمراه کند،پس هدایت کننده ای برای او نیست. ﴿۳۳﴾

---

(۳۲)- و بدین خاطر در حدیث آمده است که: رسول خدا صلی الله علیه وسلم هر گاه از قومی ترس و اندیشه داشت چنین می فرمود: «پروردگارا! ما از شر آنها به تو پناه می آوریم، و تو را در مقابل آنان قرار می دهیم».

(سنن نسائی کبری ۸۶۳۱ و تفسیر ابن کثیر)

(۳۳)- مشهور این است که آن مرد مؤمن فردی قبطی از خاندان فرعون بود.

(تفسیر ابن کثیر)

(۳۴)- عروه بن زبیر می گوید: به عبدالله بن عمر و بن العاص گفتم: مرا از سخت ترین رفتاری که قریش با رسول خدا صلی الله علیه وسلم نمود؛ خبر بده. گفت: هنگامی که رسول خدا صلی الله علیه وسلم در کنار خانه ی خدا مشغول نماز بود، عقبه بن ابی معیط آمد، و شانه ی رسول خدا را گرفت، و پیراهنش را سخت به دور گردنش پیچاند (طوری که نفس کشیدن برای رسول خدا صلی الله علیه وسلم دشوار گردید) آنگاه ابوبکر صدیق رضی الله عنه آمد، شانه ی عقبه را گرفت و با قوت او را از پیامبر صلی الله علیه وسلم دور کرد، سپس گفت: آیا مردی را می کشید که می گوید:

پروردگارم الله است، و دلایل روشن از سوی خدا برای شما آورده است؟

(صحیح بخاری ۴۸۱۵)

وَلَقَدْ جَآءَكُمْ يُوسُفُ مِن قَبْلُ بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَمَا زِلْتُمْ
فِى شَكٍّ مِّمَّا جَآءَكُم بِهِۦ ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ
لَن يَبْعَثَ ٱللَّهُ مِنۢ بَعْدِهِۦ رَسُولًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ
ٱللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُّرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ
فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَٰنٍ أَتَىٰهُمْ ۖ كَبُرَ مَقْتًا عِندَ
ٱللَّهِ وَعِندَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ ٱللَّهُ عَلَىٰ
كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ
يَٰهَٰمَٰنُ ٱبْنِ لِى صَرْحًا لَّعَلِّىٓ أَبْلُغُ ٱلْأَسْبَٰبَ ﴿٣٦﴾
أَسْبَٰبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰٓ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّى
لَأَظُنُّهُۥ كَٰذِبًا ۚ وَكَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوٓءُ
عَمَلِهِۦ وَصُدَّ عَنِ ٱلسَّبِيلِ ۚ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ
إِلَّا فِى تَبَابٍ ﴿٣٧﴾ وَقَالَ ٱلَّذِىٓ ءَامَنَ يَٰقَوْمِ
ٱتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ ٱلرَّشَادِ ﴿٣٨﴾ يَٰقَوْمِ إِنَّمَا
هَٰذِهِ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا مَتَٰعٌ وَإِنَّ ٱلْءَاخِرَةَ هِىَ دَارُ
ٱلْقَرَارِ ﴿٣٩﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰٓ إِلَّا مِثْلَهَا ۖ
وَمَنْ عَمِلَ صَٰلِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَأُو۟لَٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ ٱلْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا
بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

و به راستی پیش از این یوسف با دلایل روشن به (نزد) شما آمده بود، پس شما از آنچه او برای شما آورده بود پیوسته در شک بودید، تا زمانی که او مرد گفتید:«هرگز خداوند بعد از او پیامبری را مبعوث نخواهد کرد». این گونه خداوند کسی را که اسرافکار شکاک است گمراه می سازد. ﴿۳۴﴾ (همان) کسانی که بی آنکه حجتی برایشان آمده باشد، در آیات خدا مجادله می کنند (این عمل) نزد خدا و نزد کسانی که ایمان آورده اند سخت ناپسند (و موجب خشم) است. این گونه خداوند بر دل هر متکبر سر کشی مهر می نهد». ﴿۳۵﴾ و فرعون گفت:« ای هامان! برای من کوشک بلندی بساز، باشد که به آن درها (وراهها) دست یابم. ﴿۳۶﴾ (راهها و) درهای آسمانها، تا به معبود موسی بنگرم (و از او آگاه شوم)، و هر چند من او را دروغگو می پندارم». و این گونه برای فرعون زشتی کردارش (در نظرش) آراسته شد، و از راه (حق) باز داشته شد، وحیله (و نیرنگ) فرعون جز در تباهی نبود. ﴿۳۷﴾ و کسی که ایمان آورده بود، گفت: «ای قوم من! از من پیروی کنید، تا شما را به راه درست (وصواب) هدایت کنم». ﴿۳۸﴾ ای قوم من! این زندگی دنیا تنها متاع (زود گذر) است و همانا آخرت سرای همیشگی است، ﴿۳۹﴾ هر کس کار بدی مرتکب شود، پس جز به همانند آن کیفر نیابد، و هر کس از مرد یا زن در حالی که مؤمن است، کار شایسته ای انجام دهد، پس آنها وارد بهشت می شوند، و در آن روزی بی شمار به آنها داده خواهد شد. ﴿۴۰﴾

۞ وَيَٰقَوۡمِ مَا لِيٓ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلنَّجَوٰةِ وَتَدۡعُونَنِيٓ إِلَى ٱلنَّارِ ﴿٤١﴾ تَدۡعُونَنِي لِأَكۡفُرَ بِٱللَّهِ وَأُشۡرِكَ بِهِۦ مَا لَيۡسَ لِي بِهِۦ عِلۡمٞ وَأَنَا۠ أَدۡعُوكُمۡ إِلَى ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡغَفَّٰرِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدۡعُونَنِيٓ إِلَيۡهِ لَيۡسَ لَهُۥ دَعۡوَةٞ فِي ٱلدُّنۡيَا وَلَا فِي ٱلۡأٓخِرَةِ وَأَنَّ مَرَدَّنَآ إِلَى ٱللَّهِ وَأَنَّ ٱلۡمُسۡرِفِينَ هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ ﴿٤٣﴾ فَسَتَذۡكُرُونَ مَآ أَقُولُ لَكُمۡۚ وَأُفَوِّضُ أَمۡرِيٓ إِلَى ٱللَّهِۚ إِنَّ ٱللَّهَ بَصِيرُۢ بِٱلۡعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقَىٰهُ ٱللَّهُ سَيِّـَٔاتِ مَا مَكَرُواْۖ وَحَاقَ بِـَٔالِ فِرۡعَوۡنَ سُوٓءُ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٥﴾ ٱلنَّارُ يُعۡرَضُونَ عَلَيۡهَا غُدُوّٗا وَعَشِيّٗاۖ وَيَوۡمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ أَدۡخِلُوٓاْ ءَالَ فِرۡعَوۡنَ أَشَدَّ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَإِذۡ يَتَحَآجُّونَ فِي ٱلنَّارِ فَيَقُولُ ٱلضُّعَفَٰٓؤُاْ لِلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا كُنَّا لَكُمۡ تَبَعٗا فَهَلۡ أَنتُم مُّغۡنُونَ عَنَّا نَصِيبٗا مِّنَ ٱلنَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ ٱلَّذِينَ ٱسۡتَكۡبَرُوٓاْ إِنَّا كُلّٞ فِيهَآ إِنَّ ٱللَّهَ قَدۡ حَكَمَ بَيۡنَ ٱلۡعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ فِي ٱلنَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ٱدۡعُواْ رَبَّكُمۡ يُخَفِّفۡ عَنَّا يَوۡمٗا مِّنَ ٱلۡعَذَابِ ﴿٤٩﴾

وای قوم! چیست مرا که من شما را به سوی نجات می خوانم، و (شما) مرا به سوی آتش می خوانید؟! ﴿٤١﴾ مرا دعوت می کنید که به الله کافر شوم و چیزی را که به آن علم ندارم شریک او قرار دهم، و من شما را به سوی (خداوند) پیروزمند آمرزگار دعوت می کنم. ﴿٤٢﴾ قطعاً آنچه مرا به سوی آن دعوت می دهید نه (حق) دعوت در دنیا دارد و نه در آخرت، و همانا بازگشت ما به سوی خداست و بی گمان اسرافکارانند که اهل آتشند. ﴿٤٣﴾ پس به زودی آنچه را به شما می گویم به یاد خواهید آورد، من کار خودم را به خدا واگذار می کنم، بی گمان خداوند (نسبت) به بندگان بیناست». ﴿٤٤﴾ پس خداوند او را از آسیب آنچه که (برایش) مکر کرده بودند، حفظ کرد، و بدترین عذاب آل فرعون را در میان گرفت. ﴿٤٥﴾ (آن عذاب) آتش (دوزخ است) که هر صبح و شام بر آن عرضه می شوند[۳۵]. و روزی که قیامت بر پا می شود (گفته می شود:) «آل فرعون را در سخترین عذاب وارد کنید». ﴿٤٦﴾ و چون در آتش (جهنم) با همدیگر مجادله (و کشمکش) می کنند، پس ناتوانان به کسانی که تکبر ورزیدند، می گویند: « بی شک ما (در دنیا) پیرو شما بودیم، پس آیا شما (امروز) می توانید بخشی از آتش را که نصیب ما شده از ما دور کنید؟!» ﴿٤٧﴾ کسانی که تکبر ورزیدند، گویند: «بی گمان ما همگی در آن (آتش) هستیم، همانا خداوند در میان بندگان داوری کرده است». ﴿٤٨﴾ و کسانی که در آتشند به نگهبانان جهنم می گویند:« از پروردگارتان بخواهید تا یک روز عذاب را از ما بکاهد». ﴿٤٩﴾

(۳۵)- این آیه به عذاب قبر دلالت دارد، و احادیثی که درباره ی عذاب قبر آمده بسیار است.

(تفسیر ابن کثیر)

قَالُوٓاْ أَوَلَمۡ تَكُ تَأۡتِيكُمۡ رُسُلُكُم بِٱلۡبَيِّنَٰتِۖ
قَالُواْ بَلَىٰۚ قَالُواْ فَٱدۡعُواْۗ وَمَا دُعَٰٓؤُاْ ٱلۡكَٰفِرِينَ
إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ ﴿٥٠﴾ إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَيَوۡمَ يَقُومُ ٱلۡأَشۡهَٰدُ
﴿٥١﴾ يَوۡمَ لَا يَنفَعُ ٱلظَّٰلِمِينَ مَعۡذِرَتُهُمۡۖ وَلَهُمُ
ٱللَّعۡنَةُ وَلَهُمۡ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا
مُوسَى ٱلۡهُدَىٰ وَأَوۡرَثۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡكِتَٰبَ
﴿٥٣﴾ هُدٗى وَذِكۡرَىٰ لِأُوْلِي ٱلۡأَلۡبَٰبِ ﴿٥٤﴾
فَٱصۡبِرۡ إِنَّ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٞ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ
وَسَبِّحۡ بِحَمۡدِ رَبِّكَ بِٱلۡعَشِيِّ وَٱلۡإِبۡكَٰرِ ﴿٥٥﴾ إِنَّ
ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِيٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ بِغَيۡرِ سُلۡطَٰنٍ
أَتَىٰهُمۡ إِن فِي صُدُورِهِمۡ إِلَّا كِبۡرٞ مَّا هُم
بِبَٰلِغِيهِۚ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ
﴿٥٦﴾ لَخَلۡقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ أَكۡبَرُ مِنۡ
خَلۡقِ ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعۡلَمُونَ
﴿٥٧﴾ وَمَا يَسۡتَوِي ٱلۡأَعۡمَىٰ وَٱلۡبَصِيرُ وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَلَا ٱلۡمُسِيٓءُۚ قَلِيلٗا
مَّا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

(آنها) می گویند: «آیا پیامبران شما با دلایل روشن نزد شما نیامدند؟!» گویند:«آری» (نگهبانان) گویند: «پس (خودتان) دعا کنید، و دعای کافران جز در تباهی نیست». ﴿۵۰﴾ یقیناً ما پیامبران خود و کسانی را که ایمان آورده اند، در زندگی دنیا و روزی که گواهان (برای گواهی) بر خیزند، یاری می کنیم. ﴿۵۱﴾ روزی که عذر خواهی ستمکاران سودی ندهد، و لعنت (خدا) برای آنان است، و (نیز) سرای بد (= جهنم) برای آنهاست. ﴿۵۲﴾ و به راستی ما به موسی هدایت عطا کردیم، و بنی اسرائیل را وارثان کتاب (تورات) قرار دادیم. ﴿۵۳﴾ (کتابی که) برای خردمندان هدایت و پند است. ﴿۵۴﴾ پس (ای پیامبر) صبر کن، بی گمان وعده خداوند حق است، و برای گناهت آمرزش بخواه و هر صبح و شام به ستایش پروردگارت تسبیح گوی. ﴿۵۵﴾ همانا کسانی که در آیات خدا بدون هیچ حجت (و دلیلی) که برای آنها آمده باشد، مجادله می کنند، در سینه هایشان جز تکبر نیست، که خود به آن نخواهند رسید، پس به خدا پناه ببر، بی گمان اوست که شنوای بیناست. ﴿۵۶﴾ مسلماً آفرینش آسمانها و زمین بزرگتر از آفرینش مردم است، ولیکن بیشتر مردم نمی دانند. ﴿۵۷﴾ و هرگز نابینا و بینا یکسان نیستند و (همچنین) کسانی که ایمان آورده، و کارهای شایسته انجام داده اند با (افراد) بد کار (یکسان نباشند) چه اندک پند می پذیرید. ﴿۵۸﴾

إِنَّ ٱلسَّاعَةَ لَأٓتِيَةٌ لَّا رَيۡبَ فِيهَا وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يُؤۡمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمُ ٱدۡعُونِيٓ أَسۡتَجِبۡ لَكُمۡۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسۡتَكۡبِرُونَ عَنۡ عِبَادَتِي سَيَدۡخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلَّيۡلَ لِتَسۡكُنُواْ فِيهِ وَٱلنَّهَارَ مُبۡصِرًاۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضۡلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشۡكُرُونَ ﴿٦١﴾ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖ لَّآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۖ فَأَنَّىٰ تُؤۡفَكُونَ ﴿٦٢﴾ كَذَٰلِكَ يُؤۡفَكُ ٱلَّذِينَ كَانُواْ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ يَجۡحَدُونَ ﴿٦٣﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ قَرَارٗا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءٗ وَصَوَّرَكُمۡ فَأَحۡسَنَ صُوَرَكُمۡ وَرَزَقَكُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡۖ فَتَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٤﴾ هُوَ ٱلۡحَيُّ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ فَٱدۡعُوهُ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَۗ ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٥﴾ ۞ قُلۡ إِنِّي نُهِيتُ أَنۡ أَعۡبُدَ ٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ لَمَّا جَآءَنِيَ ٱلۡبَيِّنَٰتُ مِن رَّبِّي وَأُمِرۡتُ أَنۡ أُسۡلِمَ لِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦٦﴾

یقیناً قیامت آمدنی است، شکی در آن نیست ولیکن بیشتر مردم ایمان نمی آورند. ﴿۵۹﴾ و پروردگار شما فرمود: «مرا بخوانید، تا (دعای) شما را اجابت کنم همانا کسانی که از عبادت من سر کشی می کنند، به زودی با خواری به جهنم وارد می شوند»[۳۶]. ﴿۶۰﴾ خداوند کسی است که شب را برای شما قرار داد تا در آن آرام گیرید، و روز را روشن (قرار داد)، بی گمان خداوند بر مردم فضل (و کرم) دارد، ولیکن بیشتر مردم سپاس نمی گزارند. ﴿۶۱﴾ این است خداوند، پروردگار شما، (که) آفریننده همه چیز (است) هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، پس چگونه (از حق) منحرف می شوید؟! ﴿۶۲﴾ این گونه کسانی که آیات خدا را انکار می کردند، (از حق) منحرف می شوند. ﴿۶۳﴾ خداوند کسی است که زمین را برای شما قرار گاه، و آسمان را (همچون) سقفی قرار داد، و شما را صورت بخشید، پس صورتتان را نیکو گردانید، و از چیزهای پاکیزه به شما روزی داد این است خداوند پروردگار شما ،پس پر برکت و بزرگوار است خداوندی که پروردگار جهانیان است. ﴿۶۴﴾ او زنده است، هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، پس در حالی که دین خود را خالص گردانیده او را بخوانید، حمد و ستایش مخصوص خداوند پروردگار جهانیان است. ﴿۶۵﴾ (ای پیامبر) بگو: «همانا من نهی شده ام از اینکه کسانی را پرستش کنم که شما بجای خدا می خوانید، چون نشانه های روشن از جانب پروردگارم برای من آمده است، و مأمور شده ام که برای پروردگار جهانیان تسلیم باشم». ﴿۶۶﴾

---

(۳۶)- نعمان بن بشیر رضی الله عنه از رسول خدا صلی الله علیه وسلم روایت می کند که فرمود:

« **یقیناً دعا عبادت است**» سپس آیه ﴿ٱدۡعُونِيٓ أَسۡتَجِبۡ لَكُمۡ﴾ را تلاوت کرد.

(مسند احمد ۲۷۱/۴ و سنن ابوداود ۱۴۷۹ و ترمذی ۲۹۶۹).

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِن نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ
عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوٓا۟ أَشُدَّكُمْ ثُمَّ
لِتَكُونُوا۟ شُيُوخًا ۚ وَمِنكُم مَّن يُتَوَفَّىٰ مِن قَبْلُ ۖ
وَلِتَبْلُغُوٓا۟ أَجَلًا مُّسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾
هُوَ ٱلَّذِى يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۖ فَإِذَا قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا
يَقُولُ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ
يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ أَنَّىٰ يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾ ٱلَّذِينَ
كَذَّبُوا۟ بِٱلْكِتَٰبِ وَبِمَآ أَرْسَلْنَا بِهِۦ رُسُلَنَا ۖ
فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذِ ٱلْأَغْلَٰلُ فِىٓ أَعْنَٰقِهِمْ
وَٱلسَّلَٰسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾ فِى ٱلْحَمِيمِ ثُمَّ فِى ٱلنَّارِ
يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ
تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ قَالُوا۟ ضَلُّوا۟ عَنَّا بَل لَّمْ
نَكُن نَّدْعُوا۟ مِن قَبْلُ شَيْـًٔا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ
ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٧٤﴾ ذَٰلِكُم بِمَا كُنتُمْ تَفْرَحُونَ فِى
ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ٱدْخُلُوٓا۟
أَبْوَٰبَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۖ فَبِئْسَ مَثْوَى
ٱلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾ فَٱصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ ۚ فَإِمَّا
نُرِيَنَّكَ بَعْضَ ٱلَّذِى نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا
يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾

او کسی است که شما را از خاک آفرید، سپس از نطفه، سپس از خون بسته، سپس شما را (به صورت) کودکی (از شکم مادر) بیرون می آورد،سپس (بزرگ می شود) تا به کمال نیرو و قوت خود می رسید، سپس (زندگی می کنید) تا بعد از آن پیر می شوید، و از (میان) شما کسی است که پیش از این (مرحله) می میرد و (به بعضی از شما مهلت می دهد) تا به اجل معین برسید، و شاید بیندیشید. ﴿٦٧﴾ او کسی است که زنده می کند و می میراند، پس هنگامی که چیزی را بخواهد، تنها به او می گوید: «موجود شو» پس (بی درنگ) موجود می شود. ﴿٦٨﴾ آیا ندیدی کسانی را که در آیات خدا مجادله می کنند، چگونه (از راه حق) منحرف می شوند؟! ﴿٦٩﴾ کسانی که کتاب (آسمانی) و آنچه پیامبرانمان را بدان فرستاده ایم، تکذیب کردند، پس به زودی خواهند دانست. ﴿٧٠﴾ آنگاه که غلها و زنجیرها در گردنشان خواهد بود، و کشیده می شوند. ﴿٧١﴾ در آب جوش، سپس در آتش (جهنم) افروخته می شوند. ﴿٧٢﴾ آنگاه به آنها گفته می شود: کجایند آنچه را شریک قرار می دادید. ﴿٧٣﴾ بجای خدا؟!» گویند:«از (نظر) ما ناپدید شدند، بلکه ما هرگز پیش از این چیزی را نمی خواندیم». این گونه خداوند کافران را گمراه می کند. ﴿٧٤﴾ این بدان (سبب) است که به ناحق در زمین شادمان می شدید، و به آنکه می نازیدید. ﴿٧٥﴾ از درهای جهنم وارد شوید، جاودانه در آن بمانید، پس جایگاه متکبران چه بد است. ﴿٧٦﴾ پس (ای پیامبر) صبر کن، بی گمان وعده خدا حق است، پس اگر قسمتی از چیزهایی را که به آنها وعده داده ایم به تو نشان دهیم، یا تو را بمیرانیم، پس (در هر صورت) به سوی ما باز گردانده می شوند (و آنجا کیفر می شوند). ﴿٧٧﴾

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُم مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُم مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ ۗ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَن يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۚ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ قُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنكِرُونَ ﴿٨١﴾ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَآثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِندَهُم مِّنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا ۖ سُنَّتَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ ۖ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

و به راستی پیش از تو پیامبرانی فرستادیم، (داستان) بعضی از آنها را برای تو باز گو کردیم و (داستان) بعضی را برای تو باز گو نکرده ایم، و هیچ پیامبر را نرسد که معجزه ای جز به فرمان خدا بیاورد، پس چون فرمان خدا در رسد، به حق داوری شود، و آنجا بیهوده گویان (اهل باطل) زیان خواهند کرد. ﴿۷۸﴾ خداوند کسی است که چهار پایان را برای شما آفرید، تا بر بعضی از آنها سوار شوید،و از بعضی بخورید. ﴿۷۹﴾ و برای شما در آنها منافعی است، و تا (با سوار شدن) بر آنها به مقصدی که در دل دارید برسید، و بر آنها و (نیز) بر کشتی (ها) سوار می شوید. ﴿۸۰﴾ و (خداوند) آیاتش را به شما نشان می دهد، پس کدام یک از آیات خدا را انکار می کنید. ﴿۸۱﴾ آیا در (روی) زمین سیر نکردند، پس ببینند سر انجام کسانی که پیش از آنها بودند، چگونه بود؟ آنها (از لحاظ) تعداد افراد از اینها بیشتر بودند، و در توانایی (و پدید آوردن) آثار در زمین از اینها برتر (و سختر) بودند، پس آنچه بدست می آوردند نتوانست آنها را بی نیاز کند (و عذابشان را دور نماید). ﴿۸۲﴾ پس چون پیامبرانشان با دلایل روشن به سوی آنها آمدند، به دانشی که نزد خود داشتند خوشحال شدند، و آنچه را که مسخره اش می گرفتند آنها را فرا گرفت. ﴿۸۳﴾ پس چون عذاب ما را دیدند گفتند: «تنها به الله ایمان آوردیم ، و به معبودهایی که شریک او قرار داده بودیم، کافر شدیم». ﴿۸٤﴾ پس هنگامی که عذاب ما را دیدند، ایمانشان برای آنها سودی نبخشید، (چنین) سنت خدا است که در میان بندگانش گذشته است، و آنجا کافران زیانکار شدند[۳۷]. ﴿۸۵﴾

---

(۳۷)- این حکم و سنت الهی درباره ی تمام کسانی است که هنگام مشاهده ی عذاب ایمان می آورند، و لذا در حدیث آمده است: «**خداوند توبه بندگان را می پذیرد تا زمانی که روحشان به غرغره نرسیده است**».
(مسند احمد ۱۳۲/۲ و سنن ابن ماجه ۴۲۵۳ و به تفسیر ابن کثیر رجوع کنید).

سورة فصلت

بسم الله الرحمن الرحيم

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلٌ مِّنَ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ ﴿٢﴾ كِتَٰبٌ فُصِّلَتۡ
ءَايَٰتُهُۥ قُرۡءَانًا عَرَبِيًّا لِّقَوۡمٖ يَعۡلَمُونَ ﴿٣﴾ بَشِيرٗا وَنَذِيرٗا
فَأَعۡرَضَ أَكۡثَرُهُمۡ فَهُمۡ لَا يَسۡمَعُونَ ﴿٤﴾ وَقَالُواْ قُلُوبُنَا
فِيٓ أَكِنَّةٖ مِّمَّا تَدۡعُونَآ إِلَيۡهِ وَفِيٓ ءَاذَانِنَا وَقۡرٞ وَمِنۢ بَيۡنِنَا
وَبَيۡنِكَ حِجَابٞ فَٱعۡمَلۡ إِنَّنَا عَٰمِلُونَ ﴿٥﴾ قُلۡ إِنَّمَآ أَنَا۠
بَشَرٞ مِّثۡلُكُمۡ يُوحَىٰٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلَٰهُكُمۡ إِلَٰهٞ وَٰحِدٞ فَٱسۡتَقِيمُوٓاْ
إِلَيۡهِ وَٱسۡتَغۡفِرُوهُۗ وَوَيۡلٞ لِّلۡمُشۡرِكِينَ ﴿٦﴾ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡتُونَ
ٱلزَّكَوٰةَ وَهُم بِٱلۡأٓخِرَةِ هُمۡ كَٰفِرُونَ ﴿٧﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونٖ ﴿٨﴾
۞ قُلۡ أَئِنَّكُمۡ لَتَكۡفُرُونَ بِٱلَّذِي خَلَقَ ٱلۡأَرۡضَ فِي يَوۡمَيۡنِ
وَتَجۡعَلُونَ لَهُۥٓ أَندَادٗاۚ ذَٰلِكَ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٩﴾ وَجَعَلَ فِيهَا
رَوَٰسِيَ مِن فَوۡقِهَا وَبَٰرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَآ أَقۡوَٰتَهَا فِيٓ أَرۡبَعَةِ
أَيَّامٖ سَوَآءٗ لِّلسَّآئِلِينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰٓ إِلَى ٱلسَّمَآءِ وَهِيَ
دُخَانٞ فَقَالَ لَهَا وَلِلۡأَرۡضِ ٱئۡتِيَا طَوۡعًا أَوۡ كَرۡهٗا قَالَتَآ أَتَيۡنَا
طَآئِعِينَ ﴿١١﴾

سورۀ فصلت

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حم (حا.میم) ﴿۱﴾ نازل شدن (این) از سوی (خداوند) بخشنده ی مهربان است. ﴿۲﴾ کتابی است که آیاتش به روشنی بیان شده است، در حالی که (بزبان) عربی است، برای گروهی که می دانند. ﴿۳﴾ بشارت دهنده، و هشدار دهنده است، پس بیشتر آنها روی گردان شدند، پس آنها نمی شنوند. ﴿٤﴾ و گفتند: « دلهای ما از آنچه ما را به آن دعوت می کنی در پوششهای است، و در گوشهایمان سنگینی است، و میان ما و تو حجابی است، پس تو (به شیوه خود) عمل کن، ما (نیز به شیوه خود) عمل می کنیم». ﴿٥﴾ بگو: «من فقط انسانی مانند شما هستم، به من وحی می شود که معبود شما معبود یگانه است، پس به او روی آورید و ازاو طلب آمرزش کنید، و وای بر مشرکان»! ﴿٦﴾ (همان) کسانی که زکات نمی دهند[۳۸]، و آنها که به آخرت ایمان ندارد. ﴿۷﴾ بی گمان کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند، برای آنها پاداش بی پایان است. ﴿۸﴾ بگو: آیا شما به آن کسی که زمین را در دو روز آفرید کافر می شوید، و برای او همتایانی قرار می دهید؟! او پروردگار جهانیان است. ﴿۹﴾ و در آن (زمین) کوهها را ازفرازش پدید آورد، و در آن برکت داد، و خوراک (و رزق، اهل) آن را مقدر (و معین) فرمود، (اینها همه) در چهار روز بود، (بنابراین) برای سؤال کنندگان (واضح و) روشن گردید. ﴿۱۰﴾ سپس به سوی آسمان متوجه شد، در حالی که بصورت دود بود، پس به آن و به زمین فرمود: «خواسته یا ناخواسته بیایید» گفتند:« به دلخواه آمدیم» ﴿۱۱﴾

---

(۳۸)- اکثر مفسرین گفته اند: " یعنی زکات اموالشان را پرداخت نمی کنند". (تفسیر طبری) ولی امام ابن کثیر می گوید: مراد از «زکات» در این آیه تزکیه و پاک نمودن نفس از اخلاق رذیله است، که مهمترین آن، تزکیه و پاک کردن نفس از شرک است.
(تفسیر ابن کثیر).

فَقَضَىٰهُنَّ سَبْعَ سَمَٰوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَآءٍ أَمْرَهَا ۚ وَزَيَّنَّا ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنْيَا بِمَصَٰبِيحَ وَحِفْظًا ۚ ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ ٱلْعَزِيزِ ٱلْعَلِيمِ ﴿١٢﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا۟ فَقُلْ أَنذَرْتُكُمْ صَٰعِقَةً مِّثْلَ صَٰعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ ﴿١٣﴾ إِذْ جَآءَتْهُمُ ٱلرُّسُلُ مِنۢ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ ۖ قَالُوا۟ لَوْ شَآءَ رَبُّنَا لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةً فَإِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا عَادٌ فَٱسْتَكْبَرُوا۟ فِي ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَقَالُوا۟ مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً ۖ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۖ وَكَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِيٓ أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّنُذِيقَهُمْ عَذَابَ ٱلْخِزْيِ فِي ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَخْزَىٰ ۖ وَهُمْ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٦﴾ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَٰهُمْ فَٱسْتَحَبُّوا۟ ٱلْعَمَىٰ عَلَى ٱلْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمْ صَٰعِقَةُ ٱلْعَذَابِ ٱلْهُونِ بِمَا كَانُوا۟ يَكْسِبُونَ ﴿١٧﴾ وَنَجَّيْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَكَانُوا۟ يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَآءُ ٱللَّهِ إِلَى ٱلنَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا مَا جَآءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَٰرُهُمْ وَجُلُودُهُم بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾

پس آنها را (بصورت) هفت آسمان در دو روز ساخت، و در هر آسمانی کار (و تدبیر) آن (آسمان) را وحی کرد، و آسمان دنیا را با چراغهایی (= ستارگان) بیاراستیم (و از شیاطین) حفظ کردیم، این است تقدیر (خداوند) پیروزمند دانا. ﴿۱۲﴾ پس اگر آنها روی گرداندند، بگو:« من شما را از صاعقه ای همانند صاعقه عاد و ثمود بیم می دهم[۳۹]». ﴿۱۳﴾ چون پیامبران ازپیش رو و پشت سر (از هر سو) نزدشان آمدند، (گفتند) که جز خدا را نپرستید، (آنها) گفتند: «اگر پروردگار ما می خواست، فرشتگانی را نازل می کرد، پس ما به آنچه شما بدان فرستاده شده اید، کافر هستیم». ﴿۱۴﴾ اما (قوم)عاد به ناحق در زمین تکبر ورزیدند، و گفتند:« چه کسی از ما نیرومند تر است؟!» آیا ندیدند که خدای که آنان را آفریده از آنها نیرومندتر است؟! و آنها همواره آیات ما را انکار می کردند. ﴿۱۵﴾ پس (ما) تند بادی شدید (و سرد) در روزهایی شوم بر آنها فرستادیم، تا عذاب خوار کننده را در زندگی دنیا به آنها بچشانیم، و بی گمان عذاب آخرت خوار کننده تر است، و آنها (از هیچ سویی) یاری نخواهند شد. ﴿۱۶﴾ و اما (قوم) ثمود را هدایت کردیم، پس آنها نابینایی را بر هدایت ترجیح دادند، لذا به (خاطر) آنچه می کردند، صاعقه ی عذاب خوار کننده آنها را (فرو) گرفت. ﴿۱۷﴾ و کسانی را که ایمان آورده بودند و پرهیزگار بودند، نجات دادیم. ﴿۱۸﴾ و روزی که دشمنان خدا را به سوی آتش گرد آورند، پس آنها (برای پیوستن دیگران) باز داشته شوند. ﴿۱۹﴾ تا چون (همگی) به آن (آتش دوزخ) برسند، گوشهایشان و چشم هایشان و پوستهایشان به آنچه می کردند بر علیه آنها گواهی می دهند. ﴿۲۰﴾

---

(۳۹)- گویند: عتبه بن ربیعه که از بزرگان قریش بود، نزد رسول خدا صلی الله علیه وسلم آمد، آنگاه بزعم خودش برخی پیشنهادات برای رسول خدا صلی الله علیه وسلم پیشنهاد کرد، رسول خدا صلی الله علیه وسلم به سخنان او گوش فرا داد، آنگاه فرمود:

«ای ابوالولید، سخنانت تمام شد؟»

عتبه گفت: بله، فرمود:« **حالا گوش کن**»، پس از اول سوره ی فصلت تا این آیه: (فإن اعرضوا...) را تلاوت فرمود، آنگاه عتبه دست خود را بر دهان رسول خدا گذاشت، و او را به حق خویشاوندی سوگند داد که ادامه ندهد، واو از تلاوت رسول خدا متأثر شد، و نزد قریش بر گشت...

(امام بغوی در تفسیر روایت نموده است، و امام ابن کثیر اسنادش را اندکی ضعیف دانسته است).

وَقَالُواْ لِجُلُودِهِمۡ لِمَ شَهِدتُّمۡ عَلَيۡنَاۖ قَالُوٓاْ أَنطَقَنَا
ٱللَّهُ ٱلَّذِيٓ أَنطَقَ كُلَّ شَيۡءٖ وَهُوَ خَلَقَكُمۡ أَوَّلَ مَرَّةٖ
وَإِلَيۡهِ تُرۡجَعُونَ ٢١ وَمَا كُنتُمۡ تَسۡتَتِرُونَ أَن يَشۡهَدَ
عَلَيۡكُمۡ سَمۡعُكُمۡ وَلَآ أَبۡصَٰرُكُمۡ وَلَا جُلُودُكُمۡ وَلَٰكِن
ظَنَنتُمۡ أَنَّ ٱللَّهَ لَا يَعۡلَمُ كَثِيرٗا مِّمَّا تَعۡمَلُونَ ٢٢
وَذَٰلِكُمۡ ظَنُّكُمُ ٱلَّذِي ظَنَنتُم بِرَبِّكُمۡ أَرۡدَىٰكُمۡ
فَأَصۡبَحۡتُم مِّنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ٢٣ فَإِن يَصۡبِرُواْ فَٱلنَّارُ
مَثۡوٗى لَّهُمۡۖ وَإِن يَسۡتَعۡتِبُواْ فَمَا هُم مِّنَ ٱلۡمُعۡتَبِينَ
٢٤ ۞ وَقَيَّضۡنَا لَهُمۡ قُرَنَآءَ فَزَيَّنُواْ لَهُم مَّا بَيۡنَ
أَيۡدِيهِمۡ وَمَا خَلۡفَهُمۡ وَحَقَّ عَلَيۡهِمُ ٱلۡقَوۡلُ فِيٓ أُمَمٖ قَدۡ
خَلَتۡ مِن قَبۡلِهِم مِّنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ
خَٰسِرِينَ ٢٥ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَا تَسۡمَعُواْ لِهَٰذَا
ٱلۡقُرۡءَانِ وَٱلۡغَوۡاْ فِيهِ لَعَلَّكُمۡ تَغۡلِبُونَ ٢٦ فَلَنُذِيقَنَّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ عَذَابٗا شَدِيدٗا وَلَنَجۡزِيَنَّهُمۡ أَسۡوَأَ ٱلَّذِي
كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ٢٧ ذَٰلِكَ جَزَآءُ أَعۡدَآءِ ٱللَّهِ ٱلنَّارُۖ
لَهُمۡ فِيهَا دَارُ ٱلۡخُلۡدِۖ جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ بِـَٔايَٰتِنَا يَجۡحَدُونَ
٢٨ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ رَبَّنَآ أَرِنَا ٱلَّذَيۡنِ أَضَلَّانَا
مِنَ ٱلۡجِنِّ وَٱلۡإِنسِ نَجۡعَلۡهُمَا تَحۡتَ أَقۡدَامِنَا لِيَكُونَا
مِنَ ٱلۡأَسۡفَلِينَ ٢٩

و آنها به پوستهایشان گویند: «چرا بر علیه ما گواهی دادید؟!» (در جواب) گویند: «همان خدایی که هر چیز را به سخن آورده است، ما را گویا ساخته است، و او نخستین بار شما را آفرید، و به سوی او باز گردانده می شوید». ﴿۲۱﴾ از اینکه (مبادا) گوشهایتان و چشمهایتان و پوستهایتان بر علیه شما گواهی دهند (گناهانتان را) پنهان نمی کردید، ولیکن شما گمان می کردید که خداوند بسیار از آنچه را که انجام می دهید نمی داند. ﴿۲۲﴾ این گمان (بد) شما بود، که درباره پروردگارتان داشتید، شما را هلاک کرد، پس از زیانکاران شدید. ﴿۲۳﴾ پس اگر صبر کنند آتش (جهنم) جایگاهشان است، و اگر پوزش بخواهند، پس عذرشان پذیرفته نمی شود. ﴿۲۴﴾ و ما برای آنها همنشینانی (از شیاطین) قرار دادیم، پس (زشتیها را) از پیش رو و پشت سر آنها برای شان بیاراستند، و بر آنها نیز همانند امتهایی از جن و انس که پیش از آنها بودند، فرمان (عذاب) تحقق یافت، بی گمان آنها زیانکار بودند. ﴿۲۵﴾ و کسانی که کافر شدند گفتند: «به این قرآن گوش فرا ندهید، و در (هنگام تلاوت) آن جنجال کنید (و سخنان بیهوده بگویید) شاید پیروز گردید». ﴿۲۶﴾ پس یقیناً کسانی را که کافر شدند، عذاب سختی می چشانیم، و آنها را به (خاطر) بدترین اعمالی که انجام می دادند، کیفر می دهیم. ﴿۲۷﴾ این آتش کیفر دشمنان خداست، که آنان در آن سرای جاوید دارند، کیفری است به (سبب) آنکه آیات ما را انکار می کردند. ﴿۲۸﴾ و کسانی که کافر شدند، گفتند: « پروردگارا! آن دو کسان از جن و انس که ما را گمراه کردند، به ما نشان بده، که آن دو را زیر پای خود قرار دهیم (ولگد کوبشان کنیم) تا از پست ترین (مردم) باشند». ﴿۲۹﴾

إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسۡتَقَٰمُواْ تَتَنَزَّلُ عَلَيۡهِمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ أَلَّا تَخَافُواْ وَلَا تَحۡزَنُواْ وَأَبۡشِرُواْ بِٱلۡجَنَّةِ ٱلَّتِي كُنتُمۡ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحۡنُ أَوۡلِيَآؤُكُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِۖ وَلَكُمۡ فِيهَا مَا تَشۡتَهِيٓ أَنفُسُكُمۡ وَلَكُمۡ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ﴿٣١﴾ نُزُلٗا مِّنۡ غَفُورٖ رَّحِيمٖ ﴿٣٢﴾ وَمَنۡ أَحۡسَنُ قَوۡلٗا مِّمَّن دَعَآ إِلَى ٱللَّهِ وَعَمِلَ صَٰلِحٗا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا تَسۡتَوِي ٱلۡحَسَنَةُ وَلَا ٱلسَّيِّئَةُۚ ٱدۡفَعۡ بِٱلَّتِي هِيَ أَحۡسَنُ فَإِذَا ٱلَّذِي بَيۡنَكَ وَبَيۡنَهُۥ عَدَٰوَةٞ كَأَنَّهُۥ وَلِيٌّ حَمِيمٞ ﴿٣٤﴾ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُواْ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٖ ﴿٣٥﴾ وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ ٱلشَّيۡطَٰنِ نَزۡغٞ فَٱسۡتَعِذۡ بِٱللَّهِۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٣٦﴾ وَمِنۡ ءَايَٰتِهِ ٱلَّيۡلُ وَٱلنَّهَارُ وَٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُۚ لَا تَسۡجُدُواْ لِلشَّمۡسِ وَلَا لِلۡقَمَرِ وَٱسۡجُدُواْ لِلَّهِ ٱلَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمۡ إِيَّاهُ تَعۡبُدُونَ ﴿٣٧﴾ فَإِنِ ٱسۡتَكۡبَرُواْ فَٱلَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُۥ بِٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَهُمۡ لَا يَسۡـَٔمُونَ ۩ ﴿٣٨﴾

بی گمان کسانی که گفتند: «پروردگار ما الله است» سپس استقامت کردند[۴۰]، فرشتگان بر آنها نازل می شوند (و می گویند:) «نترسید، و اندوهگین نباشید، و بشارت باد، به بهشتی که شما وعده داده می شدید. ﴿۳۰﴾ ما در زندگی دنیا و (نیز) در آخرت دوستان (و یاران) شما هستیم، و برای شما در آن (بهشت) هر چه دلتان بخواهد فراهم است، و هر چه در خواست کنید برایتان (حاضر) است. ﴿۳۱﴾ (اینها) پذیرایی از سوی (خداوند) آمرزنده مهربان است». ﴿۳۲﴾ و چه کسی خوش گفتار تر است از کسی که به سوی خدا دعوت کند، و کار شایسته انجام دهد، و گوید: « بی شک من از مسلمانان هستم؟!» ﴿۳۳﴾ و (هرگز) نیکی و بدی یکسان نیست، همیشه به نیکوترین شیوه پاسخ ده، پس ناگاه (می بینی) همان کس که میان تو و او دشمنی است، گویی دوست صمیمی است. ﴿۳۴﴾ و (اما) جز کسانی که شکیبا باشند آن را نپذیرند، و جز دارنده بهره بزرگ (از ایمان و اخلاق) آن را نپذیرد. ﴿۳۵﴾ وهر گاه وسوسه ای (باز دارنده) از سوی شیطان تو را باز گرداند، پس به خدا پناه ببر، یقیناً اوست که شنوای داناست. ﴿۳۶﴾ و از نشانه های او، شب و روز، و خورشید و ماه است، برای خورشید و برای ماه سجده نکنید، و برای خدایی که آنها را آفریده است، سجده کنید، اگر تنها او را می پرستید. ﴿۳۷﴾ پس اگر (کافران) تکبر کنند، (باکی نیست) پس کسانی که نزد پروردگارت هستند، شب و روز او را تسبیح می گویند و آنان خسته نمی شوند. ﴿۳۸﴾

---

(۴۰)– سفیان بن عبدالله بجلی رضی الله عنه می گوید: عرض کردم ای رسول خدا صلی الله علیه وسلم سخنی در اسلام برایم بگوئید، که بعد از شما درباره آن از کسی سوال نکنم.

فرمود: « **بگو: به خدا ایمان آوردم، سپس بر آن استقامت کن**». (صحیح مسلم ۶۲)

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنَّكَ تَرَى ٱلْأَرْضَ خَٰشِعَةً فَإِذَآ أَنزَلْنَا عَلَيْهَا ٱلْمَآءَ ٱهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ ٱلَّذِىٓ أَحْيَاهَا لَمُحْىِ ٱلْمَوْتَىٰٓ ۚ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَآ ۗ أَفَمَن يُلْقَىٰ فِى ٱلنَّارِ خَيْرٌ أَم مَّن يَأْتِىٓ ءَامِنًا يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۚ ٱعْمَلُوا۟ مَا شِئْتُمْ ۖ إِنَّهُۥ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِٱلذِّكْرِ لَمَّا جَآءَهُمْ ۖ وَإِنَّهُۥ لَكِتَٰبٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ لَّا يَأْتِيهِ ٱلْبَٰطِلُ مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِۦ ۖ تَنزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾ مَّا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِن قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَٰهُ قُرْءَانًا أَعْجَمِيًّا لَّقَالُوا۟ لَوْلَا فُصِّلَتْ ءَايَٰتُهُۥٓ ۖ ءَا۟عْجَمِىٌّ وَعَرَبِىٌّ ۗ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ هُدًى وَشِفَآءٌ ۖ وَٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ يُنَادَوْنَ مِن مَّكَانٍۭ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى ٱلْكِتَٰبَ فَٱخْتُلِفَ فِيهِ ۗ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِىَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِى شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾ مَّنْ عَمِلَ صَٰلِحًا فَلِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ أَسَآءَ فَعَلَيْهَا ۗ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

و از نشانه های او (این) است که زمین را خشک (و بی جان) می بینی، پس هنگامی که آب (باران) را بر آن فرو فرستیم، به جنبش در آید و برویاند، بی گمان کسی که آن را زنده کرد، یقیناً مردگان را زنده می کند، بی شک او بر هر چیز تواناست. ﴿۳۹﴾ بی گمان کسانی که در آیات ما کجروی می کنند، بر ما پوشیده نیستند، آیا کسی که در آتش انداخته شود بهتر است، یا کسی که روز قیامت ایمن (و بدون وحشت) بیاید؟! هر چه می خواهید بکنید، مسلماً او به آنچه انجام می دهید بیناست. ﴿۴۰﴾ بی گمان کسانی که به ذکر (= قرآن) هنگامی که برای (هدایت) آنان آمده کافر شدند، (نیز بر ما پوشیده نیستند). و به راستی که آن کتابی ارجمند است. ﴿۴۱﴾ که هیچ گونه باطلی نه از پیش رو آن و نه از پشت سر آن، بدو راه نیابد، از سوی حکیم ستوده نازل شده است. ﴿۴۲﴾ (ای پیامبر) به تو (چیزی) گفته نمی شود، مگر آنچه به پیامبران پیش از تو گفته شد، مسلماً پروردگار تو دارای آمرزش، و (هم) دارای مجازات دردناک است. ﴿۴۳﴾ و اگر آن را قرآنی عجمی (= غیر عربی) قرار می دادیم، یقیناً می گفتند:«چرا آیاتش روشن (و واضح) نیست؟! آیا (قرآن) عجمی است، و (مخاطب آن) عربی است؟!» بگو:« این (قرآن) برای کسانی که ایمان آوردند، هدایت و شفاست، و کسانی که ایمان نمی آورند، در گوشهایشان سنگینی است، و آن (قرآن) برایشان (مایه) کوری است، آنان (همچون کسانی اند که گویا) از جایی دور ندا داده می شوند». ﴿۴۴﴾ و به راستی ما به موسی کتاب (تورات) دادیم، پس در آن اختلاف شد، و اگر فرمانی از پروردگار تو پیش از این نبود، مسلماً در میان آنها داوری می شد، و بی گمان آنها درباره آن (= قرآن) در شکی قوی هستند. ﴿۴۵﴾ هر کس که کار شایسته ای انجام دهد، پس به سود خود اوست، و هر کس بدی کند، پس به زیان اوست، و پروردگار تو هرگز به بندگان ستم نمی کند. ﴿۴۶﴾

۞ إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ ٱلسَّاعَةِ ۚ وَمَا تَخْرُجُ مِن ثَمَرَٰتٍ مِّنْ
أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِۦ ۚ
وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَآءِى قَالُوٓاْ ءَاذَنَّٰكَ مَا مِنَّا
مِن شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾ وَضَلَّ عَنْهُم مَّا كَانُواْ يَدْعُونَ مِن
قَبْلُ ۖ وَظَنُّواْ مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ﴿٤٨﴾ لَّا يَسْـَٔمُ
ٱلْإِنسَٰنُ مِن دُعَآءِ ٱلْخَيْرِ وَإِن مَّسَّهُ ٱلشَّرُّ فَيَـُٔوسٌ
قَنُوطٌ ﴿٤٩﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَٰهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِنۢ بَعْدِ ضَرَّآءَ
مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ هَٰذَا لِى وَمَآ أَظُنُّ ٱلسَّاعَةَ قَآئِمَةً
وَلَئِن رُّجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّىٓ إِنَّ لِى عِندَهُۥ لَلْحُسْنَىٰ ۚ فَلَنُنَبِّئَنَّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِمَا عَمِلُواْ وَلَنُذِيقَنَّهُم مِّنْ عَذَابٍ
غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾ وَإِذَآ أَنْعَمْنَا عَلَى ٱلْإِنسَٰنِ أَعْرَضَ وَنَـَٔا
بِجَانِبِهِۦ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ فَذُو دُعَآءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ
أَرَءَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ ٱللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُم بِهِۦ مَنْ
أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِى شِقَاقٍۭ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾ سَنُرِيهِمْ
ءَايَٰتِنَا فِى ٱلْءَافَاقِ وَفِىٓ أَنفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ
ٱلْحَقُّ ۗ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ
﴿٥٣﴾ أَلَآ إِنَّهُمْ فِى مِرْيَةٍ مِّن لِّقَآءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَآ إِنَّهُۥ بِكُلِّ
شَىْءٍ مُّحِيطٌۢ ﴿٥٤﴾

علم به(وقوع) قیامت تنها به سوی او (الله) باز گردانده می شود[۴۱]، وهیچ میوه ای از غلافش بیرون نمی شود وهیچ ما ده ای بار دار نمی شود ونمی زاید مگر به علم او، و روزی که آنها را ندا می دهد (ومی فرماید:) کجایند شریکانی (که برای) من (می پنداشتید؟!) گویند: «(پروردگارا!) ما (در درگاه تو) عرضه داشتیم که هیچ کس از ما (بر شرک) گواهی نمی دهد». ﴿۴۷﴾ وآنچه را پیش از این می خواندند، از (نظرشان) ناپدید (ونابود) شد، ودریافتند که (در آن روز) هیچ راه گریزی ندارند. ﴿۴۸﴾ انسان (هرگز) از طلب خیر (ونیکی) خسته نمی شود، واگر شر (وبدی) به او برسد، مأیوس ونا امید می شود. ﴿۴۹﴾ واگر پس از رنجی که به او رسیده است، رحمتی از سوی خود به او بچشانیم، مسلماً می گوید: «این حق من است، وگمان نمی کنم قیامت بر پا می شود، و (به فرض) اگر به سوی پروردگارم باز گردانده شوم، بی گمان برای من نزد او (پاداشهای) نیکو (وخوش) است». پس بی گمان کسانی که کافر شدند به آنچه کرده اند آگاه خواهیم کرد، واز عذاب سخت به آنها می چشانیم. ﴿۵۰﴾ وهرگاه بر انسان (خیر و) نعمتی عطاء نمائیم، روی می گرداند، ومتکبرانه (از حق) دور می شود، وهرگاه شر (وبدی) به او برسد، پس دعا (وتقاضا) یش (برای دفع آن) افزون می شود. ﴿۵۱﴾ (ای پیامبر!) بگو: «به من خبر دهید اگر این (قرآن) از سوی خدا باشد، سپس شما به آن کافر شوید، چه کسی گمراه تر خواهد بود از کسی که (با آن) در مخالفت (شدید و) دور است. ﴿۵۲﴾ به زودی نشانه های خود را در آفاق ودر نفس خودشان به آنها نشان خواهیم داد، تا برای آنها روشن گردد که او حق است، آیا کافی نیست که پروردگارت بر همه چیز گواه است؟! ﴿۵۳﴾ آگاه باش، که آنها از لقای پروردگارشان در شک اند، وآگاه باش که او به همه چیز احاطه دارد. ﴿۵۴﴾

(۴۱)- سید المرسلین محمد صلی الله علیه وآله وسلم در جواب پرسش جبریل علیه السلام، که پرسید: قیامت کی است؟ فرمود: «سؤال شده از سؤال کننده در این مورد داناتر نیست». یعنی در دانستن وقت قیامت دانش ما هر دو برابر است، ونمی دانیم.
(صحیح بخاری ۵۰ وصحیح مسلم ۱۰)

سورة الشوری

بسم الله الرحمن الرحیم

حمٓ ﴿١﴾ عٓسٓقٓ ﴿٢﴾ كَذَٰلِكَ يُوحِيٓ إِلَيۡكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن
قَبۡلِكَ ٱللَّهُ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿٣﴾ لَهُۥ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي
ٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَلِيُّ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٤﴾ تَكَادُ ٱلسَّمَٰوَٰتُ يَتَفَطَّرۡنَ
مِن فَوۡقِهِنَّۚ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمۡدِ رَبِّهِمۡ وَيَسۡتَغۡفِرُونَ
لِمَن فِي ٱلۡأَرۡضِۗ أَلَآ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٥﴾ وَٱلَّذِينَ
ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَ ٱللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيۡهِمۡ وَمَآ أَنتَ عَلَيۡهِم
بِوَكِيلٖ ﴿٦﴾ وَكَذَٰلِكَ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ قُرۡءَانًا عَرَبِيّٗا لِّتُنذِرَ أُمَّ
ٱلۡقُرَىٰ وَمَنۡ حَوۡلَهَا وَتُنذِرَ يَوۡمَ ٱلۡجَمۡعِ لَا رَيۡبَ فِيهِۚ فَرِيقٞ فِي
ٱلۡجَنَّةِ وَفَرِيقٞ فِي ٱلسَّعِيرِ ﴿٧﴾ وَلَوۡ شَآءَ ٱللَّهُ لَجَعَلَهُمۡ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ
وَلَٰكِن يُدۡخِلُ مَن يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمُونَ مَا لَهُم مِّن وَلِيّٖ
وَلَا نَصِيرٍ ﴿٨﴾ أَمِ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِهِۦٓ أَوۡلِيَآءَۖ فَٱللَّهُ هُوَ ٱلۡوَلِيُّ
وَهُوَ يُحۡيِ ٱلۡمَوۡتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٩﴾ وَمَا ٱخۡتَلَفۡتُمۡ
فِيهِ مِن شَيۡءٖ فَحُكۡمُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبِّي عَلَيۡهِ تَوَكَّلۡتُ
وَإِلَيۡهِ أُنِيبُ ﴿١٠﴾

سورهٔ شوری

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

حم (حا . میم). ﴿۱﴾عسق (عین . سین . قاف). ﴿۲﴾این گونه خداوند پیروزمند حکیم به سوی تو و پیامبرانی که پیش از تو بودند, وحی می کند[۴۲]. ﴿۳﴾ آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است از آنِ اوست, واو بلند مرتبهٔ بزرگ است. ﴿٤﴾ نزدیک است که آسمانها (بخاطر عظمت الهی) بر فراز یکدیگر شکافته (ومتلاشی) شوند, وفرشتگان به ستایش پروردگارشان تسبیح می گویند, وبرای کسانی که در زمین هستند آمرزش می طلبند, آگاه باش, همانا خداوند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿٥﴾ وکسانی که جز او دوستان (وسرپرستانی) گرفته اند, خداوند بر آنها نگهبان (ومراقب) است, وتو (ای پیامبر) متعهد (ومسئول) بر آنها نیستی. ﴿٦﴾ واین چنین قرآنی عربی به تو وحی کردیم تا «ام القری» (= مکه) وکسانی را که پیرامون آن هستند هشدار دهی, واز روز جمع شدن (= روز قیامت) که در آن شک وتردیدی نیست, بترسانی, (که در آن روز) گروهی در بهشت, وگروهی در آتش سوزانند! ﴿۷﴾ واگر خدا می خواست یقیناً (همه ی) آنها را یک امت قرار می داد, ولیکن هرکس را که بخواهد در رحمتش داخل می کند, وبرای ستمکاران هیچ یار ویاوری نیست. ﴿۸﴾ آیا آنها جز او دوستانی (برای خود) بر گزیده اند؟ در حالی که الله فقط کارساز (ودوست حقیقی) است, واوست که مردگان را زنده می کند, واوست که بر هر چیزی تواناست. ﴿۹﴾ ودر هر چیزی که در آن اختلاف کنید, پس حکم (وداوری) آن با الله است, این الله, پروردگار من است. بر او توکل کردم, وبه (سوی) او باز می گردم. ﴿۱۰﴾

---

(۴۲)– ام المؤمنین عایشه رضی الله عنها روایت می کند که حارث بن هشام از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم پرسید وگفت: ای رسول خدا! وحی چگونه بر تو نازل می گردد؟ رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «گاهی مانند صدای زنگ (بصورت زمزمه) نازل می شود, واین, سخت ترین نوع آن است, وپس از فرا گرفتن وحی, این کیفیت تمام می شود, گاهی هم فرشتهٔ وحی بصورت انسان می آید و با من سخن می گوید, ومن گفته هایش را حفظ می کنم». ام المؤمنین عایشه می گوید: در فصل زمستان وشدت سرما, هنگامی وحی تمام می شد, می دیدم که از پیشانی رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم عرق می چکد.
(صحیح بخاری ۲ وصحیح مسلم ۲۳۳۳).

فَاطِرُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ جَعَلَ لَكُم مِّنۡ أَنفُسِكُمۡ أَزۡوَٰجٗا وَمِنَ ٱلۡأَنۡعَٰمِ أَزۡوَٰجٗاۖ يَذۡرَؤُكُمۡ فِيهِۚ لَيۡسَ كَمِثۡلِهِۦ شَيۡءٞۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُۥ مَقَالِيدُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يَبۡسُطُ ٱلرِّزۡقَ لِمَن يَشَآءُ وَيَقۡدِرُۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿١٢﴾ ۞ شَرَعَ لَكُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا وَصَّىٰ بِهِۦ نُوحٗا وَٱلَّذِيٓ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ وَمَا وَصَّيۡنَا بِهِۦٓ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰٓۖ أَنۡ أَقِيمُواْ ٱلدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُواْ فِيهِۚ كَبُرَ عَلَى ٱلۡمُشۡرِكِينَ مَا تَدۡعُوهُمۡ إِلَيۡهِۚ ٱللَّهُ يَجۡتَبِيٓ إِلَيۡهِ مَن يَشَآءُ وَيَهۡدِيٓ إِلَيۡهِ مَن يُنِيبُ ﴿١٣﴾ وَمَا تَفَرَّقُوٓاْ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةٞ سَبَقَتۡ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰٓ أَجَلٖ مُّسَمّٗى لَّقُضِيَ بَيۡنَهُمۡۚ وَإِنَّ ٱلَّذِينَ أُورِثُواْ ٱلۡكِتَٰبَ مِنۢ بَعۡدِهِمۡ لَفِي شَكّٖ مِّنۡهُ مُرِيبٖ ﴿١٤﴾ فَلِذَٰلِكَ فَٱدۡعُۖ وَٱسۡتَقِمۡ كَمَآ أُمِرۡتَۖ وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَهُمۡۖ وَقُلۡ ءَامَنتُ بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِن كِتَٰبٖۖ وَأُمِرۡتُ لِأَعۡدِلَ بَيۡنَكُمُۖ ٱللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمۡۖ لَنَآ أَعۡمَٰلُنَا وَلَكُمۡ أَعۡمَٰلُكُمۡۖ لَا حُجَّةَ بَيۡنَنَا وَبَيۡنَكُمُۖ ٱللَّهُ يَجۡمَعُ بَيۡنَنَاۖ وَإِلَيۡهِ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٥﴾

(او) آفرینندهٔ آسمانها وزمین است, واز خودتان برای شما همسرانی قرار داد, و(نیز) جفتهایی از چهار پایان (آفرید) شما را بدین (وسیله) افزون می کند, هیچ چیز همانند او نیست, و او شنوای بیناست. ﴿۱۱﴾ کلید های آسمانها وزمین از آن اوست, روزی هر که را بخواهد گسترش می دهد, و(برای هر کس که بخواهد) تنگ می گیرد,به درستی که او به همه چیزداناست. ﴿۱۲﴾ دینی را برای شما تشریع کرد, از همان گونه که به نوح توصیه کرده بود, واز آنچه بر تو وحی کرده ایم, وبه ابراهیم وموسی وعیسی سفارش کرده ایم[۴۳], که دین را بر پا دارید ودر آن فرقه فرقه نشوید, بر مشرکان گران است, آنچه شما آنها را بدان دعوت می کنید. خداوند هر که را بخواهد بر می گزیند, وهر که به سوی او باز گردد, هدایت می کند. ﴿۱۳﴾ آنها پراکنده نشدند مگر بعد از آنکه علم (ودانش) به سراغشان آمد (وکاملاً آگاهی یافتند, آن هم) از روی حسادت در میان خود (بود) واگر فرمانی پیش از این از جانب پروردگارت صادر نشده بود, (که آنها) تا زمانی معین (مهلت) داده است, یقیناً در میان آنها داوری می شد, وبی گمان کسانی که بعد از آنها وارث کتاب شده اند, در بارهٔ آن سخت در شک وتردیدند, (ونسبت به آن بد بینند). ﴿۱۴﴾ پس به این (دین) دعوت کن, وهمانگونه که مأمور شده ای پایداری (واستقامت) ورز, واز هوی وهوسهای آنان پیروی مکن, وبگو: «به هر کتابی که خداوند نازل کرده است, ایمان آورده ام, ومأمورم در میان شما به عدالت رفتار کنم, خداوند پروردگار ما, وپروردگار شماست, (نتیجهٔ) اعمال ما از آن ما, و(نتیجهٔ) اعمال شما از آن شماست, بین ما و شما هیچ جدال (وخصومتی) نیست, خداوند ما و شما را (دریک جا) گرد می آورد, وبازگشت (همه) به سوی اوست». ﴿۱۵﴾

(۴۳)- رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «انبیاء برادرانی هستند که از یک پدر وچند مادر متولد شده اند, که دین آنها یکی است».
(صحیح بخاری ۳۴۴۳).

وَٱلَّذِينَ يُحَآجُّونَ فِي ٱللَّهِ مِنۢ بَعۡدِ مَا ٱسۡتُجِيبَ لَهُۥ
حُجَّتُهُمۡ دَاحِضَةٌ عِندَ رَبِّهِمۡ وَعَلَيۡهِمۡ غَضَبٞ وَلَهُمۡ
عَذَابٞ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ ٱلۡكِتَٰبَ بِٱلۡحَقِّ
وَٱلۡمِيزَانَۗ وَمَا يُدۡرِيكَ لَعَلَّ ٱلسَّاعَةَ قَرِيبٞ ﴿١٧﴾
يَسۡتَعۡجِلُ بِهَا ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِهَاۖ وَٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ مُشۡفِقُونَ مِنۡهَا وَيَعۡلَمُونَ أَنَّهَا ٱلۡحَقُّۗ أَلَآ إِنَّ
ٱلَّذِينَ يُمَارُونَ فِي ٱلسَّاعَةِ لَفِي ضَلَٰلِۭ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾
ٱللَّهُ لَطِيفُۢ بِعِبَادِهِۦ يَرۡزُقُ مَن يَشَآءُۖ وَهُوَ ٱلۡقَوِيُّ
ٱلۡعَزِيزُ ﴿١٩﴾ مَن كَانَ يُرِيدُ حَرۡثَ ٱلۡأٓخِرَةِ نَزِدۡ لَهُۥ
فِي حَرۡثِهِۦۖ وَمَن كَانَ يُرِيدُ حَرۡثَ ٱلدُّنۡيَا نُؤۡتِهِۦ
مِنۡهَا وَمَا لَهُۥ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِن نَّصِيبٍ ﴿٢٠﴾ أَمۡ لَهُمۡ
شُرَكَٰٓؤُاْ شَرَعُواْ لَهُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا لَمۡ يَأۡذَنۢ بِهِ
ٱللَّهُۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةُ ٱلۡفَصۡلِ لَقُضِيَ بَيۡنَهُمۡۗ وَإِنَّ
ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٢١﴾ تَرَى
ٱلظَّٰلِمِينَ مُشۡفِقِينَ مِمَّا كَسَبُواْ وَهُوَ وَاقِعُۢ
بِهِمۡۗ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فِي
رَوۡضَاتِ ٱلۡجَنَّاتِۖ لَهُم مَّا يَشَآءُونَ عِندَ رَبِّهِمۡۚ
ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَضۡلُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

وکسانی که در (بارۀ) خداوند محاجه می کنند, پس از آنکه (فرمان) او پذیرفته شد, دلیلشان نزد پروردگارشان باطل (وبی اساس) است, وخشم (خداوند) بر آنهاست. وعذاب شدیدی برای آنهاست. ﴿۱۶﴾ خداوند کسی است که کتاب ومیزان را به حق نازل کرد, و تو چه می دانی شاید قیامت نزدیک باشد! ﴿۱۷﴾ کسانی که به آن ایمان ندارند, در (رسیدن) آن شتاب می کنند, وکسانی که ایمان آورده اند (پیوسته) ازآن بیمناکند, ومی دانند که آن حق است, آگاه باشید, بی گمان کسانی که در (بارۀ) قیامت جدال می کنند, در گمراهی دور ودراز هستند. ﴿۱۸﴾ خداوند نسبت به بندگانش لطیف (ومهربان) است, هر کس را بخواهد روزی می دهد, واو توانای پیروزمنداست. ﴿۱۹﴾ کسی که کِشت آخرت را بخواهد, در کشت او (برکت می دهیم, و) می افزاییم, وکسی کشت دنیا را بخواهد, از آن به او می دهیم,و او در آخرت هیچ (نصیب و) بهره ای ندارد. ﴿۲۰﴾ آیا (مشرکان) معبودانی دارند که بدون اجازۀ خداوند آیینی برای آنها مقرر داشته اند؟! واگر وعدۀ فیصله بخش (سابق, در تأخیر عذابشان) نبود, یقیناً در میان آنها داوری می شد, وبی گمان برای ستمکاران عذابی دردناک است. ﴿۲۱﴾ (در روز قیامت) ستمکاران را می بینی که از آنچه به دست آورده اند, بیمناکند, و(کیفر) آن به آنها خواهد رسید. وکسانی که ایمان آورده اند وکارهای شایسته انجام داده اند در باغهای بهشتند, وهرچه بخواهند نزد پروردگارشان برای آنها (مهیا) است. این همان فضل (وبخشش) بزرگ است. ﴿۲۲﴾

ذَٰلِكَ ٱلَّذِى يُبَشِّرُ ٱللَّهُ عِبَادَهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ ۗ قُل لَّآ أَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ أَجۡرًا إِلَّا ٱلۡمَوَدَّةَ فِى
ٱلۡقُرۡبَىٰ ۗ وَمَن يَقۡتَرِفۡ حَسَنَةً نَّزِدۡ لَهُۥ فِيهَا حُسۡنًا ۚ إِنَّ ٱللَّهَ
غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ۖ
فَإِن يَشَإِ ٱللَّهُ يَخۡتِمۡ عَلَىٰ قَلۡبِكَ ۗ وَيَمۡحُ ٱللَّهُ ٱلۡبَٰطِلَ وَيُحِقُّ
ٱلۡحَقَّ بِكَلِمَٰتِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٢٤﴾ وَهُوَ
ٱلَّذِى يَقۡبَلُ ٱلتَّوۡبَةَ عَنۡ عِبَادِهِۦ وَيَعۡفُواْ عَنِ ٱلسَّيِّـَٔاتِ
وَيَعۡلَمُ مَا تَفۡعَلُونَ ﴿٢٥﴾ وَيَسۡتَجِيبُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضۡلِهِۦ ۚ وَٱلۡكَٰفِرُونَ
لَهُمۡ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾ ۞ وَلَوۡ بَسَطَ ٱللَّهُ ٱلرِّزۡقَ لِعِبَادِهِۦ
لَبَغَوۡاْ فِى ٱلۡأَرۡضِ وَلَٰكِن يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ
بِعِبَادِهِۦ خَبِيرُۢ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى يُنَزِّلُ ٱلۡغَيۡثَ مِنۢ
بَعۡدِ مَا قَنَطُواْ وَيَنشُرُ رَحۡمَتَهُۥ ۚ وَهُوَ ٱلۡوَلِىُّ ٱلۡحَمِيدُ ﴿٢٨﴾
وَمِنۡ ءَايَٰتِهِۦ خَلۡقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا
مِن دَآبَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمۡعِهِمۡ إِذَا يَشَآءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾ وَمَآ
أَصَٰبَكُم مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتۡ أَيۡدِيكُمۡ وَيَعۡفُواْ عَن
كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾ وَمَآ أَنتُم بِمُعۡجِزِينَ فِى ٱلۡأَرۡضِ ۖ وَمَا لَكُم مِّن
دُونِ ٱللَّهِ مِن وَلِىٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾

این همان چیزی است که خداوند بندگانش را که ایمان آورده اند وکارهای شایسته انجام داده اند, به آن مژده می دهد. بگو: «من بر (رساندن) آن هیچ پاداشی از شما در خواست نمی کنم, جز محبت خویشاوندی, (که بجای آورید)»[۴۴]. وهرکس که نیکی کند, بر نیکی اش می افزاییم, بی گمان خداوند آمرزندهٔ قدر شناس است. ﴿۲۳﴾ آیا می گویند: «(پیامبر) بر خدا دروغ بسته است؟!» پس اگر خدا بخواهد بر قلب تو مهر می زند, وخداوند باطل را محو می کند, وحق را با سخنان خویش محقق (وپا برجا) می سازد, بی گمان او به راز سینه ها آگاه است. ﴿۲۴﴾ و او کسی است که از بندگانش توبه می پذیرد, واز بدیها در می گذرد, وآنچه را انجام می دهید می داند[۴۵]. ﴿۲۵﴾ (دعای) کسانی را که ایمان آورده وکارهای شایسته انجام داده اند, اجابت می کند, واز فضل (وکرم) خویش آنان را افزون می دهد, وبرای کافران, عذاب شدیدی است. ﴿۲۶﴾ واگر خداوند روزی را برای بندگانش فراخ (وگشاده) می گرداند, یقیناً در زمین فساد می کردند, ولکن به اندازه ای که بخواهد نازل می کند, بی گمان او به بندگانش دانای بیناست. ﴿۲۷﴾ و او کسی است که باران (سودمند) را پس از آنکه نا امید شدند, نازل می کند, ورحمت خود را می گستراند, و اوکارساز ستوده است. ﴿۲۸﴾ واز نشانه های او آفرینش آسمانها وزمین است, وآنچه از جنبدگان که در آن دو پراکنده است. و او هرگاه بخواهد, بر گرد آوری آنها تواناست. ﴿۲۹﴾ وهر مصیبتی که به شما رسد, به خاطر کارهایی است که انجام داده اید, و(خداوند) از بسیاری (گناهان) در می گذرد. ﴿۳۰﴾ وشما هرگز در زمین عاجز کننده نیستید (ونمی توانید از او بگریزید) و شما را غیر از خدا, هیچ یار ویاوری نیست. ﴿۳۱﴾

---

(۴۴)– عبد الله بن عباس رضی الله عنهما می گوید: هیچ تیره ای از قریش نبود, مگر اینکه با رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم نسبت خویشاوندی داشت, پس رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «از شما چیزی جز ادا کردن حق خویشاوندی که میان من وشما است, نمی خواهم». (صحیح بخاری ۴۸۱۸).

(۴۵)– رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم می فرماید: «به خدا سوگند, من در روز بیش از هفتاد بار از خداوند طلب مغفرت می کنم وبه سوی او توبه می نمایم».

(صحیح بخاری ۶۳۰۷).

وَمِنْ ءَايَٰتِهِ ٱلْجَوَارِ فِى ٱلْبَحْرِ كَٱلْأَعْلَٰمِ ﴿٣٢﴾ إِن يَشَأْ
يُسْكِنِ ٱلرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ
لَءَايَٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾ أَوْ يُوبِقْهُنَّ بِمَا كَسَبُوا۟
وَيَعْفُ عَن كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾ وَيَعْلَمَ ٱلَّذِينَ يُجَٰدِلُونَ فِىٓ ءَايَٰتِنَا
مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ﴿٣٥﴾ فَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَىْءٍ فَمَتَٰعُ
ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَمَا عِندَ ٱللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟
وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾ وَٱلَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَٰٓئِرَ ٱلْإِثْمِ
وَٱلْفَوَٰحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا۟ هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَٱلَّذِينَ
ٱسْتَجَابُوا۟ لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ
وَمِمَّا رَزَقْنَٰهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾ وَٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَابَهُمُ ٱلْبَغْىُ
هُمْ يَنتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَزَٰٓؤُا۟ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا ۖ فَمَنْ عَفَا
وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُۥ عَلَى ٱللَّهِ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُحِبُّ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٤٠﴾
وَلَمَنِ ٱنتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِۦ فَأُو۟لَٰٓئِكَ مَا عَلَيْهِم مِّن سَبِيلٍ
﴿٤١﴾ إِنَّمَا ٱلسَّبِيلُ عَلَى ٱلَّذِينَ يَظْلِمُونَ ٱلنَّاسَ وَيَبْغُونَ
فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾
وَلَمَن صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ ٱلْأُمُورِ ﴿٤٣﴾ وَمَن
يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن وَلِىٍّ مِّنۢ بَعْدِهِۦ ۗ وَتَرَى ٱلظَّٰلِمِينَ
لَمَّا رَأَوُا۟ ٱلْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّن سَبِيلٍ
﴿٤٤﴾

واز نشانه های او کشتیهایی است که همچون کوه در دریا روانند. ﴿۳۲﴾ اگر بخواهد باد را (از حرکت) باز می دارد, پس کشتیها بر پشت آن (دریا) بی حرکت بمانند, بی گمان در این نشانه هایی برای هر صبر کنندهٔ شکر گزاری است. ﴿۳۳﴾ یا (اگر بخواهد) آنها (= سرنشینان کشتی) را به خاطر اعمالشان نابود (وغرق) می سازد, واز بسیاری (گناهان) در می گذرد. ﴿۳۴﴾ و(تا) کسانی که در آیات ما مجادله می کنند, بدانند که هیچ گریزگاهی ندارند. ﴿۳۵﴾ پس آنچه به شما داده است, متاع زود گذر زندگی دنیاست, وآنچه نزد خداست برای کسانی که ایمان آورده اند وبر پروردگارشان توکّل می کنند بهتر وپایدار تراست. ﴿۳۶﴾ و(همان) کسانی که از گناهان بزرگ[۴۶] وزشتیها اجتناب می کنند, وهنگامی که خشمگین شوند, گذشت می کنند. ﴿۳۷﴾ و کسانی که (دعوت) پروردگارشان را اجابت کردند, ونماز را بر پا می دارند, وکارهایشان بین آنان به (صورت) مشورت است, واز آنچه به آنها روزی داده ایم. (در راه خدا) انفاق می کنند. ﴿۳۸﴾ وکسانی که چون ستمی به آنها برسد, انتقام می گیرند. ﴿۳۹﴾ و جزایی بدی, بدیی است همانند آن, پس هر کس که در گذرد, واصلاح (وآشتی) کند, پاداشش بر خداوند است, بی گمان او ستمکاران را دوست ندارد. ﴿۴۰﴾ وکسی که پس از ستمی که بر او رفته است, انتقام بگیرد, پس اینانند که هیچ راه (ملامتی) بر آنان نیست. ﴿۴۱﴾ تنها راه (ملامت) بر کسانی است که به مردم ستم می کنند, ودر زمین به ناحق سرکشی (وستم) می کنند, اینانند که بر ایشان عذابی دردناک است. ﴿۴۲﴾ وکسی که شکیبایی کند, و در گذرد, بی گمان این از کارهای سترگ (پسندیده) است. ﴿۴۳﴾ و کسی را که خدا گمراه کند, پس بعد از او برایش هیچ ولی (وکارسازی) نیست, وستمکاران را (روز قیامت) می بینی که چون عذاب (الهی) را مشاهده کنند, می گویند: «آیا هیچ راهی به سوی بازگشت وجود دارد؟!». ﴿۴۴﴾

(۴۶)- گناهان کبیره وبزرگ, مانند: شرک, نافرمانی پدر ومادر, قتل, دزدی, زنا, گواهی دروغ ... (به سوره انعام آیه ۱۵۱ ـ ۱۵۲ رجوع کنید).

وَتَرَىٰهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَٰشِعِينَ مِنَ ٱلذُّلِّ
يَنظُرُونَ مِن طَرْفٍ خَفِيٍّ ۗ وَقَالَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ
ٱلْخَٰسِرِينَ ٱلَّذِينَ خَسِرُوٓاْ أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ
ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ أَلَآ إِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٤٥﴾
وَمَا كَانَ لَهُم مِّنْ أَوْلِيَآءَ يَنصُرُونَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۗ
وَمَن يُضْلِلِ ٱللَّهُ فَمَا لَهُۥ مِن سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾ ٱسْتَجِيبُواْ
لِرَبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُۥ مِنَ ٱللَّهِ ۚ
مَا لَكُم مِّن مَّلْجَإٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُم مِّن نَّكِيرٍ ﴿٤٧﴾
فَإِنْ أَعْرَضُواْ فَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۖ إِنْ
عَلَيْكَ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ۗ وَإِنَّآ إِذَآ أَذَقْنَا ٱلْإِنسَٰنَ مِنَّا رَحْمَةً
فَرِحَ بِهَا ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ
ٱلْإِنسَٰنَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾ لِّلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ
يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ يَهَبُ لِمَن يَشَآءُ إِنَٰثًا وَيَهَبُ لِمَن يَشَآءُ
ٱلذُّكُورَ ﴿٤٩﴾ أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَٰثًا ۖ وَيَجْعَلُ مَن
يَشَآءُ عَقِيمًا ۚ إِنَّهُۥ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ ۞ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ
أَن يُكَلِّمَهُ ٱللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِن وَرَآيِٕ حِجَابٍ أَوْ
يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِۦ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ عَلِيٌّ
حَكِيمٌ ﴿٥١﴾

وآنها را می بینی که بر آن (= آتش) عرضه می شوند, که از شدت خواری خاشعند, از گوشهٔ چشم نیم گشوده, نگاه می کنند, وکسانی که ایمان آورده اند می گویند: «بی گمان زیانکاران کسانی هستند که در روز قیامت خود وخانواده ی خویش را به زیان افکندند». آگاه باشید که ستمکاران در عذابی دایم خواهند بود. ﴿٤٥﴾ وآنها جز خدا, یا ورانی ندارند, که یاریشان کنند, وکسی را که خدا گمراه سازد, پس برایش هیچ راه (نجاتی) نیست. ﴿٤٦﴾ (دعوت) پروردگارتان را اجابت کنید, پیش از آنکه روزی فرا رسد که از (جانب) خدا (راه) بازگشتی در آن نیست, در آن روز پناهی نخواهید داشت, وهیچ مدافعی (وراه انکاری) ندارید. ﴿٤٧﴾ پس (ای پیامبر) اگر (مشرکان اعراض کنند, (نگران نباش), ما تو را نگهبان بر آنها نفرستاده ایم, بر (عهده ی) تو جز تبلیغ (رسالت) نیست, وما چون رحمتی از سوی خود به انسان بچشانیم, به آن شاد می شود, واگر به خاطر کارهایی که انجام داده اند بلایی به آنها برسد, پس (به ناسپاسی می پردازند) بی گمان انسان بسیار نا سپاس است. ﴿٤٨﴾ فرمانروایی آسمانها وزمین از آن خداست, هر چه را بخواهد می آفریند, به هر کس بخواهد دختر می بخشد, وبه هرکس بخواهد پسر می بخشد. ﴿٤٩﴾ یا پسر و دختر ـ هر دو ـ با هم می دهد, وهرکس را که بخواهد عقیم می گرداند, بی گمان او دانای قادر است. ﴿٥٠﴾ و برای هیچ بشری (ممکن) نیست که خدا با او سخن بگوید, مگر با وحی یا از پس پرده یا رسولی بفرستد که به فرمان او (= خداوند) آنچه را بخواهد (به او) وحی کند, بی گمان او بلند مرتبه ی حکیم است. ﴿٥١﴾

وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا ۚ مَا كُنتَ تَدْرِى
مَا ٱلْكِتَٰبُ وَلَا ٱلْإِيمَٰنُ وَلَٰكِن جَعَلْنَٰهُ نُورًا نَّهْدِى بِهِۦ
مَن نَّشَآءُ مِنْ عِبَادِنَا ۚ وَإِنَّكَ لَتَهْدِىٓ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ
﴿٥٢﴾ صِرَٰطِ ٱللَّهِ ٱلَّذِى لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِى
ٱلْأَرْضِ ۗ أَلَآ إِلَى ٱللَّهِ تَصِيرُ ٱلْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

واین گونه بر تو (ای پیامبر) روحی (=قرآن کریم) را به فرمان خود وحی کردیم, تو (پیش از این) نمی دانستی کتاب وایمان چیست, ولی ما آن را نوری قرار دادیم, با آن هر کس از بندگانمان را که بخواهیم, هدایت می کنیم, ومسلماً تو (ای پیامبر) به راه راست هدایت می کنی. ﴿۵۲﴾ راه خدایی که آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است از آن اوست, آگاه باشید, که (همه ی) کارها به سوی خدا باز می گردد. ﴿۵۳﴾

سورة الزخرف

بسم الله الرحمن الرحيم

حمٓ ﴿١﴾ وَٱلْكِتَٰبِ ٱلْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَٰهُ
قُرْءَٰنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُۥ فِىٓ
أُمِّ ٱلْكِتَٰبِ لَدَيْنَا لَعَلِىٌّ حَكِيمٌ ﴿٤﴾ أَفَنَضْرِبُ
عَنكُمُ ٱلذِّكْرَ صَفْحًا أَن كُنتُمْ قَوْمًا
مُّسْرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِن نَّبِىٍّ فِى ٱلْأَوَّلِينَ
﴿٦﴾ وَمَا يَأْتِيهِم مِّن نَّبِىٍّ إِلَّا كَانُوا۟ بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ
﴿٧﴾ فَأَهْلَكْنَآ أَشَدَّ مِنْهُم بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ
ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ ٱلْعَزِيزُ
ٱلْعَلِيمُ ﴿٩﴾ ٱلَّذِى جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ مَهْدًا
وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

سورۀ زخرف

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حم (حا . میم). ﴿۱﴾ سوگند به کتاب روشنگر. ﴿۲﴾ بی گمان ما این (کتاب) را قرآنی عربی قرار دادیم, شاید که شما (آن را) در یابید. ﴿۳﴾ و به راستی که آن در ام الکتاب (=لوح محفوظ) نزد ما بلند مرتبه (و) حکمت آمیزاست. ﴿٤﴾ آیا بدان سبب که شما (مشرکان) گروهی اسرافکارید, اعراض کنان این پند (قرآن) را از شما بگیریم؟!. ﴿۵﴾ و چه بسیار پیامبرانی که (برای هدایت) به میان پیشینیان فردستادیم. ﴿٦﴾ وهیچ پیامبری به سوی آنان نیامد, مگر این که اورا مسخره (واستهزاء) می کردند. ﴿۷﴾ پس ما (کافرانی) نیرومند تر از اینها (= کفار قریش) را هلاک کردیم, و داستان پیشینیان گذشت. ﴿۸﴾ (ای پیامبر) اگر از آنها (=مشرکان) بپرسی: «چه کسی آسمانها وزمین را آفریده است؟» یقیناً می گویند: «(خداوند) پیروزمند دانا آنها را آفریده است». ﴿۹﴾ (همان) کسی که زمین را برای شما بستر قرار داد, و برای شما در آن را ههایی قرار داد, باشد که هدایت شوید. ﴿۱۰﴾

وَٱلَّذِى نَزَّلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءًۢ بِقَدَرٍ فَأَنشَرْنَا بِهِۦ
بَلْدَةً مَّيْتًا ۚ كَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١١﴾ وَٱلَّذِى خَلَقَ
ٱلْأَزْوَٰجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ ٱلْفُلْكِ وَٱلْأَنْعَٰمِ مَا
تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾ لِتَسْتَوُۥا۟ عَلَىٰ ظُهُورِهِۦ ثُمَّ تَذْكُرُوا۟
نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا ٱسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا۟ سُبْحَٰنَ
ٱلَّذِى سَخَّرَ لَنَا هَٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُۥ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾
وَإِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنقَلِبُونَ ﴿١٤﴾ وَجَعَلُوا۟ لَهُۥ مِنْ
عِبَادِهِۦ جُزْءًا ۚ إِنَّ ٱلْإِنسَٰنَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ أَمِ
ٱتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَىٰكُم بِٱلْبَنِينَ ﴿١٦﴾ وَإِذَا
بُشِّرَ أَحَدُهُم بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُۥ
مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾ أَوَمَن يُنَشَّؤُا۟ فِى ٱلْحِلْيَةِ
وَهُوَ فِى ٱلْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا۟
ٱلْمَلَٰٓئِكَةَ ٱلَّذِينَ هُمْ عِبَٰدُ ٱلرَّحْمَٰنِ إِنَٰثًا ۚ أَشَهِدُوا۟
خَلْقَهُمْ ۚ سَتُكْتَبُ شَهَٰدَتُهُمْ وَيُسْـَٔلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا۟
لَوْ شَآءَ ٱلرَّحْمَٰنُ مَا عَبَدْنَٰهُم ۗ مَّا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ
عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ ءَاتَيْنَٰهُمْ كِتَٰبًا
مِّن قَبْلِهِۦ فَهُم بِهِۦ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾ بَلْ قَالُوٓا۟ إِنَّا
وَجَدْنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم مُّهْتَدُونَ
﴿٢٢﴾

و (آن) کسی که از آسمان آبی به اندازه (معین) فرو فرستاد, پس با آن (آب) سر زمین مرده را زنده کردیم شما (نیز) این گونه (پس از مرگ, از گورها) بیرون آورده می شوید. ﴿۱۱﴾و(آن) کسی که همه ی اصناف را (جفت) آفرید, وبرای شما از کشتی وچهار پایان مرکبهایی قرار داد که (بر آنها) سوار شوید. ﴿۱۲﴾تا بر پشتشان (درست) قرار گیرید, آنگاه چون بر آنها قرار گرفتید (وسوار شدید) نعمت پروردگارتان را یاد کنید, وبگویید: «پاک ومنزه است کسی که این را برایمان مسخر گرداند, و(گرنه) ما توانایی آن را نداشتیم, ﴿۱۳﴾وما به سوی پروردگارمان باز می گردیم». ﴿۱٤﴾وآنها برای او (= خداوند) از میان بندگانش جزئی (= فرزندی) قرار دادند, بی گمان انسان نا سپاس آشکاری است. ﴿۱۵﴾آیا از (میان) آنچه می آفریند دختران را (برای خود) انتخاب کرده است, وپسران را برای شما بر گزیده است؟! ﴿۱٦﴾وچون یکی از آنها را به (تولد) همان چیزی که برای (خدای) رحمان نسبت داده, مژده دهند, (از شدت ناراحتی) چهره اش سیاه گردد, واو خشمگین شود. ﴿۱۷﴾آیا کسی را که در زیور (وزینت) پرورده می شود, و او در (هنگام) جدال (قادر به) آشکار (وتبین مقصودش) نیست (به خدا نسبت می دهید؟!). ﴿۱۸﴾و آنها فرشتگان را که بندگان (خدای) رحمان هستند, مونث پنداشتند, آیا به هنگام آفرینش آنها (آنجا) حاضر بوده اند؟ به زودی گواهی آنان نوشته خواهد شد, و(ازآن) باز خواست می شوند. ﴿۱۹﴾و گفتند: «اگر (خدای) رحمان می خواست, ما آنها را پرستش نمی کردیم» آنان به این (امر) هیچ گونه علمی ندارند, آنان جز دروغ (چیزی) نمی گویند. ﴿۲۰﴾آیا پیش از این (قرآن) کتابی به آنان داده ایم پس آنان به آن تمسک می جویند؟! ﴿۲۱﴾بلکه می گویند: «بی گمان ما نیاکان خود را بر آیینی یافتیم, وما (نیز) از پی آنها (می رویم و) هدایت یافته ایم». ﴿۲۲﴾

وَكَذَٰلِكَ مَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ فِي قَرۡيَةٖ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا
قَالَ مُتۡرَفُوهَآ إِنَّا وَجَدۡنَآ ءَابَآءَنَا عَلَىٰٓ أُمَّةٖ وَإِنَّا عَلَىٰٓ
ءَاثَٰرِهِم مُّقۡتَدُونَ ﴿٢٣﴾ ۞ قَٰلَ أَوَلَوۡ جِئۡتُكُم
بِأَهۡدَىٰ مِمَّا وَجَدتُّمۡ عَلَيۡهِ ءَابَآءَكُمۡۖ قَالُوٓاْ إِنَّا بِمَآ
أُرۡسِلۡتُم بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿٢٤﴾ فَٱنتَقَمۡنَا مِنۡهُمۡۖ فَٱنظُرۡ
كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٢٥﴾ وَإِذۡ قَالَ إِبۡرَٰهِيمُ
لِأَبِيهِ وَقَوۡمِهِۦٓ إِنَّنِي بَرَآءٞ مِّمَّا تَعۡبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا
ٱلَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُۥ سَيَهۡدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةَۢ
بَاقِيَةٗ فِي عَقِبِهِۦ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٢٨﴾ بَلۡ مَتَّعۡتُ
هَٰٓؤُلَآءِ وَءَابَآءَهُمۡ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ وَرَسُولٞ مُّبِينٞ
﴿٢٩﴾ وَلَمَّا جَآءَهُمُ ٱلۡحَقُّ قَالُواْ هَٰذَا سِحۡرٞ وَإِنَّا بِهِۦ
كَٰفِرُونَ ﴿٣٠﴾ وَقَالُواْ لَوۡلَا نُزِّلَ هَٰذَا ٱلۡقُرۡءَانُ عَلَىٰ
رَجُلٖ مِّنَ ٱلۡقَرۡيَتَيۡنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾ أَهُمۡ يَقۡسِمُونَ
رَحۡمَتَ رَبِّكَۚ نَحۡنُ قَسَمۡنَا بَيۡنَهُم مَّعِيشَتَهُمۡ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ
ٱلدُّنۡيَاۚ وَرَفَعۡنَا بَعۡضَهُمۡ فَوۡقَ بَعۡضٖ دَرَجَٰتٖ لِّيَتَّخِذَ
بَعۡضُهُم بَعۡضٗا سُخۡرِيّٗاۗ وَرَحۡمَتُ رَبِّكَ خَيۡرٞ مِّمَّا
يَجۡمَعُونَ ﴿٣٢﴾ وَلَوۡلَآ أَن يَكُونَ ٱلنَّاسُ أُمَّةٗ وَٰحِدَةٗ
لَّجَعَلۡنَا لِمَن يَكۡفُرُ بِٱلرَّحۡمَٰنِ لِبُيُوتِهِمۡ سُقُفٗا مِّن
فِضَّةٖ وَمَعَارِجَ عَلَيۡهَا يَظۡهَرُونَ ﴿٣٣﴾

واین گونه در هیچ (شهر و) قریه ای پیش از تو هشدار دهنده ای نفرستادیم, مگر اینکه متنعمانش گفتند: «ما نیاکان خود را بر آیینی یافتیم, وبی گمان ما به (اعمال و) آثار آنها اقتداء می کنیم». ﴿۲۳﴾ (پیامبرشان) گفت: «آیا اگر برای شما چیزی هدایت کننده تر از آنچه که نیاکانتان را بر آن یافتید, آورده باشم؟! (بازهم به آنها اقتداء می کنید؟!) گفتند: «(آری,) ما به آنچه که شما به آن فرستاده شده اید, کافریم». ﴿۲٤﴾ بنابراین از آنها انتقام گرفتیم, پس بنگر سرانجام تکذیب کنندگان چگونه بود! ﴿۲۵﴾ و(به یاد آور) هنگامی که ابراهیم به پدرش وقومش گفت: «بی گمان من از آنچه می پرستید, بیزارم, ﴿۲٦﴾ مگر آن کسی که مرا آفریده, واو به زودی هدایتم خواهد کرد». ﴿۲۷﴾ و (ابراهیم) این کلمۀ (توحید) را (کلمۀ پاینده) در نسلهای بعد از خود قرار داد, باشد که (به سوی خدا) باز گردند. ﴿۲۸﴾ بلکه, آنان وپدرانشان را (از زندگی) بهره مند ساختیم, تا حق وفرستادۀ آشکار برای شان آمد. ﴿۲۹﴾ وهنگامی که حق برایشان آمد, گفتند: «این سحراست, وما (نسبت) به آن کافریم». ﴿۳۰﴾ وگفتند: «چرا این قرآن بر مرد بزرگ, از (مردم) این دو شهر (مکه وطایف) نازل نشده است؟!». ﴿۳۱﴾ آیا آنها رحمت پروردگارت را تقسیم می کنند؟! ما روزی (و معیشت) آنها را در زندگی دنیا میانشان تقسیم کردیم, وبعضی را بر بعضی (درجات و) بر تری دادیم, تا بعضی از آنان بعضی دیگر را به خدمت گیرند, ورحمت پروردگارت از (تمام) آنچه گرد می آورند, بهتراست. ﴿۳۲﴾ اگر (چنین) نبود که همه ی مردم یک امت می شدند, یقیناً ما برای خانه های کسانی که به (خدای) رحمان کافر می شدند, سقفهای از نقره قرار می دادیم, و(نیز) نرد بانهایی که از آن بالا روند. ﴿۳۳﴾

وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَٰبًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِـُٔونَ ﴿٣٤﴾
وَزُخْرُفًا ۚ وَإِن كُلُّ ذَٰلِكَ لَمَّا مَتَٰعُ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۚ
وَٱلْـَٔاخِرَةُ عِندَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ وَمَن يَعْشُ عَن
ذِكْرِ ٱلرَّحْمَٰنِ نُقَيِّضْ لَهُۥ شَيْطَٰنًا فَهُوَ لَهُۥ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾
وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ ٱلسَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم
مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا جَآءَنَا قَالَ يَٰلَيْتَ بَيْنِى
وَبَيْنَكَ بُعْدَ ٱلْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ ٱلْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَن
يَنفَعَكُمُ ٱلْيَوْمَ إِذ ظَّلَمْتُمْ أَنَّكُمْ فِى ٱلْعَذَابِ
مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ ٱلصُّمَّ أَوْ تَهْدِى
ٱلْعُمْىَ وَمَن كَانَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَإِمَّا
نَذْهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُم مُّنتَقِمُونَ ﴿٤١﴾ أَوْ نُرِيَنَّكَ
ٱلَّذِى وَعَدْنَٰهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِم مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾
فَٱسْتَمْسِكْ بِٱلَّذِىٓ أُوحِىَ إِلَيْكَ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَٰطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُۥ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ ۖ وَسَوْفَ
تُسْـَٔلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسْـَٔلْ مَنْ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رُّسُلِنَآ
أَجَعَلْنَا مِن دُونِ ٱلرَّحْمَٰنِ ءَالِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ
أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِـَٔايَٰتِنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِۦ
فَقَالَ إِنِّى رَسُولُ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَآءَهُم
بِـَٔايَٰتِنَآ إِذَا هُم مِّنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾

وبرای خانه هایشان درها و تختهایی (نقره ای, قرار می دادیم) که بر آن تکیه زنند. ﴿۳۴﴾ و تجمل (وزینت های) فراوان (برایشان قرار می دادیم) وتمام اینها بهرۀ (نا چیز) زندگی دنیاست, وآخرت نزد پروردگارت برای پرهیزگاران است. ﴿۳۵﴾ وهرکس از یاد (خدای) رحمان غافل (ورویگردان) شود, برای او شیطانی بر می گماریم, پس همواره آن (شیطان) قرین (وهمنشین) او باشد. ﴿۳۶﴾ وآنها (= شیاطین) اینها (=انسانها) را از راه (خدا) باز می دارند, وگمان می کنند که آنان هدایت یافته اند. ﴿۳۷﴾ تا زمانی که (در روز قیامت) نزد ما آید, (به همنشین خود) می گوید: «ای کاش میان من وتو مسافت شرق وغرب فاصله بود, پس تو چه بد همنشینی بودی». ﴿۳۸﴾ (خداوند می فرماید:) «چون ستم کردید, امروز (این گفته ها) هرگز سودتان ندهد, چرا که (همه) شما در عذاب شریک هستید». ﴿۳۹﴾ (ای پیامبر) آیا تو می توانی به کران (سخنی) بشنوانی, یا کوران, وآنهایی را که در گمراهی آشکار هستند, هدایت کنی؟! ﴿۴۰﴾ پس اگر تو را (از این دنیا) ببریم, بی گمان ما از آنها انتقام خواهیم گرفت. ﴿۴۱﴾ یا آنچه را که به آنها وعده داده ایم, به تو نشان می دهیم, پس یقیناً ما بر آنها تواناهستیم. ﴿۴۲﴾ پس به چیزی که به تو وحی شده است تمسک بجوی, که بی شک تو بر راه راست هستی. ﴿۴۳﴾ و بی گمان این (قرآن) برای تو وقومت پند (وسربلند) ی است, و به زودی باز خواست خواهید شد. ﴿۴۴﴾ و از پیامبرانی که پیش از تو فرستادیم بپرس: آیا غیر از (خدای) رحمان, معبودانی برای پر ستش قرار دادیم؟! ﴿۴۵﴾ وبه راستی ما موسی را با نشانه های خود به سوی فرعون و در باریان او فرستادیم, پس گفت: «بی گمان من فرستادۀ پروردگار جهانیان هستم». ﴿۴۶﴾ پس چون با نشانه های ما (به سوی) آنها آمد, ناگاه (همه) از آن خندیدند. ﴿۴۷﴾

وَمَا نُرِيهِم مِّنْ ءَايَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا ۖ وَأَخَذْنَٰهُم بِٱلْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا۟ يَٰٓأَيُّهَ ٱلسَّٰحِرُ ٱدْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ ٱلْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَىٰ فِرْعَوْنُ فِى قَوْمِهِۦ قَالَ يَٰقَوْمِ أَلَيْسَ لِى مُلْكُ مِصْرَ وَهَٰذِهِ ٱلْأَنْهَٰرُ تَجْرِى مِن تَحْتِىٓ ۖ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا۠ خَيْرٌ مِّنْ هَٰذَا ٱلَّذِى هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَآ أُلْقِىَ عَلَيْهِ أَسْوِرَةٌ مِّن ذَهَبٍ أَوْ جَآءَ مَعَهُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾ فَٱسْتَخَفَّ قَوْمَهُۥ فَأَطَاعُوهُ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَلَمَّآ ءَاسَفُونَا ٱنتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَٰهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَٰهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْءَاخِرِينَ ﴿٥٦﴾ ۞ وَلَمَّا ضُرِبَ ٱبْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾ وَقَالُوٓا۟ ءَأَٰلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ ۚ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًۢا ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَٰهُ مَثَلًا لِّبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَا مِنكُم مَّلَٰٓئِكَةً فِى ٱلْأَرْضِ يَخْلُفُونَ ﴿٦٠﴾

وما هیچ نشانه (و معجزه) ای به آنها نشان نمی دادیم, مگر اینکه از دیگری بزرگتر (ومهمتر) بود, وآنها را به عذاب گرفتار کردیم, باشد که (توبه کنند و) باز گردند. ﴿۴۸﴾ و(به موسی) گفتند: «ای جادوگر! پروردگارت را با عهدی که با تو کرده, برای ما بخوان, بی گمان ما هدایت خواهیم یافت». ﴿۴۹﴾ پس چون عذاب را از آنها بر طرف ساختیم, آنگاه آنها عهد شکنی کردند. ﴿۵۰﴾ و فرعون در (میان) قوم خود ندا داد, گفت: «ای قوم من! آیا فرمانروایی مصر, واین نهرها که زیر (کاخ) من روان است, از آنِ من نیست؟! آیا نمی بینید؟! ﴿۵۱﴾ بلکه من بهترم, از این مردی که خوار است, ونمی تواند درست سخن بگوید. ﴿۵۲﴾ پس چرا بر او دستبندهای طلا فرو فرستاده نشده, یا (چرا) فرشتگان صف کشیده همراه او نیامده اند, (تا اورا یاری کنند)؟!». ﴿۵۳﴾ پس (فرعون) قوم خود را (بی خرد و) سبک شمرد, پس آنها از او اطاعت کردند, بی گمان آنها گروهی فاسق بودند. ﴿۵۴﴾ پس چون ما را به خشم آوردند از آنها انتقام گرفتیم, وهمگی شان را (در دریا) غرق کردیم. ﴿۵۵﴾ آنگاه آنها را در شمار گذشتگان وعبرتی (برای آیندگان) قرار دادیم. ﴿۵۶﴾ وچون (در باره آفرینش) فرزند مریم مثلی زده شد, ناگهان قوم تو از آن (شادی کنان) داد وفریاد زدند. ﴿۵۷﴾ وگفتند: «آیا معبودان ما بهترند یا او؟». آنها (آن (مثل) را جز برای جدال (ولجاجت) با تو نزدند, بلکه آنها گروهی ستیزه جویند[۴۷]. ﴿۵۸﴾ او (= مسیح) جز بنده ای نبود که ما بر او نعمت بخشیدیم, واورا (مایه) عبرت برای بنی اسرائیل گرداندیم. ﴿۵۹﴾ واگر می خواستیم به جای شما فرشتگانی قرار می دادیم که در (روی) زمین جانشین (شما) باشند. ﴿۶۰﴾

---

(۴۷)- این آیه اشاره به آیه ۹۸ سورهٔ انبیاء دارد که می فرماید: ((شما وآنچه غیر از خدا می پرستید, هیزم جهنم خواهید بود)). مشرکان مسخره کنان گفتند: عیسی نیز پرستش شده پس او هم وارد جهنم می شود ... .

(به تفسیر طبری و ابن کثیر رجوع کنید).

وَإِنَّهُۥ لَعِلۡمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمۡتَرُنَّ بِهَا وَٱتَّبِعُونِۚ هَٰذَا
صِرَٰطٌ مُّسۡتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ ٱلشَّيۡطَٰنُۖ إِنَّهُۥ
لَكُمۡ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَلَمَّا جَآءَ عِيسَىٰ بِٱلۡبَيِّنَٰتِ
قَالَ قَدۡ جِئۡتُكُم بِٱلۡحِكۡمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُم بَعۡضَ
ٱلَّذِي تَخۡتَلِفُونَ فِيهِۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٦٣﴾ إِنَّ
ٱللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمۡ فَٱعۡبُدُوهُۚ هَٰذَا صِرَٰطٌ مُّسۡتَقِيمٌ
﴿٦٤﴾ فَٱخۡتَلَفَ ٱلۡأَحۡزَابُ مِنۢ بَيۡنِهِمۡۖ فَوَيۡلٌ لِّلَّذِينَ
ظَلَمُواْ مِنۡ عَذَابِ يَوۡمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾ هَلۡ يَنظُرُونَ
إِلَّا ٱلسَّاعَةَ أَن تَأۡتِيَهُم بَغۡتَةً وَهُمۡ لَا يَشۡعُرُونَ
﴿٦٦﴾ ٱلۡأَخِلَّآءُ يَوۡمَئِذِۭ بَعۡضُهُمۡ لِبَعۡضٍ عَدُوٌّ إِلَّا
ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾ يَٰعِبَادِ لَا خَوۡفٌ عَلَيۡكُمُ ٱلۡيَوۡمَ وَلَآ
أَنتُمۡ تَحۡزَنُونَ ﴿٦٨﴾ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
وَكَانُواْ مُسۡلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ٱدۡخُلُواْ ٱلۡجَنَّةَ أَنتُمۡ
وَأَزۡوَٰجُكُمۡ تُحۡبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيۡهِم بِصِحَافٍ
مِّن ذَهَبٍ وَأَكۡوَابٍۖ وَفِيهَا مَا تَشۡتَهِيهِ ٱلۡأَنفُسُ وَتَلَذُّ
ٱلۡأَعۡيُنُۖ وَأَنتُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلۡكَ
ٱلۡجَنَّةُ ٱلَّتِيٓ أُورِثۡتُمُوهَا بِمَا كُنتُمۡ تَعۡمَلُونَ ﴿٧٢﴾
لَكُمۡ فِيهَا فَٰكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنۡهَا تَأۡكُلُونَ ﴿٧٣﴾

وبی گمان او (= عیسی) نشانه ای برای قیامت است[۴۸], پس هرگز در آن (= قیامت) شک نکنید, واز من پیروی کنید, (که) این راه راست است. ﴿٦١﴾ وشیطان شما را (از راه حق) باز ندارد, بی گمان او برای شما دشمنی آشکار است. ﴿٦٢﴾ وچون عیسی با دلایل (ومعجزات) روشن آمد, گفت: «من برای شما حکمت آورده ام, و(آمده ام) تا چیزهایی را که درآن اختلاف دارید, برایتان روشن کنم, پس ازالله بترسید, واز من اطاعت کنید. ﴿٦٣﴾ بی گمان الله پروردگار من, وپروردگار شما ست, پس اورا بپرستید, (که) این راه راست است». ﴿٦٤﴾ آنگاه گروها (ی مختلف, بنی اسرائیل) میان خود (دربارهٔ عیسی) اختلاف کردند, پس وای بر کسانی که ستم کردند, از عذاب روز دردناک! ﴿٦٥﴾ آیا (چیزی) جز قیامت را انتظار می کشند, که ناگهان ودر حالی که بی خبرند به سراغشان بیاید. ﴿٦٦﴾ دوستان درآن روز (قیامت) دشمن یکدیگرند, جز پرهیزگاران. ﴿٦٧﴾ ای بندگان من! امروز نه ترسی بر شما است, ونه شما اندوهگین می شوید. ﴿٦٨﴾ (همان) کسانی که به آیات ما ایمان آوردند ومسلمان بودند. ﴿٦٩﴾ شما وهمسرانتان با شادمانی (واکرام) به بهشت وارد شوید. ﴿٧٠﴾ بر (گرداگرد) آنها سینی هایی زرین (غذا) و (نیز) جامهای (طلایی, شراب) می گردانند, ودر آن (بهشت) آنچه دلها تمنا می کند, وچشمها از آن لذّت می برد, وجود دارد, وشما در آن همیشه خواهید بود. ﴿٧١﴾ و(این) همان بهشتی است, که به (پاداش) آنچه که انجام می دادید, آن را به ارث برده اید. ﴿٧٢﴾ در آن (بهشت) برای شما میوهٔ فراوانی است, که از آن می خورید. ﴿٧٣﴾

---

(۴۸)- نزول حضرت عیسی از نشانه های قیامت است, وروایات نزول حضرت عیسی علیه السلام از آسمان, متواتر می باشد. به کتاب "نشانه های قیامت در پرتو روایات صحیح" رجوع فرمائید.

إِنَّ ٱلۡمُجۡرِمِينَ فِي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَٰلِدُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يُفَتَّرُ
عَنۡهُمۡ وَهُمۡ فِيهِ مُبۡلِسُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمۡنَٰهُمۡ وَلَٰكِن
كَانُواْ هُمُ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادَوۡاْ يَٰمَٰلِكُ لِيَقۡضِ عَلَيۡنَا
رَبُّكَۖ قَالَ إِنَّكُم مَّٰكِثُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدۡ جِئۡنَٰكُم بِٱلۡحَقِّ
وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَكُمۡ لِلۡحَقِّ كَٰرِهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمۡ أَبۡرَمُوٓاْ أَمۡرٗا فَإِنَّا
مُبۡرِمُونَ ﴿٧٩﴾ أَمۡ يَحۡسَبُونَ أَنَّا لَا نَسۡمَعُ سِرَّهُمۡ وَنَجۡوَىٰهُمۚ
بَلَىٰ وَرُسُلُنَا لَدَيۡهِمۡ يَكۡتُبُونَ ﴿٨٠﴾ قُلۡ إِن كَانَ لِلرَّحۡمَٰنِ وَلَدٞ
فَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلۡعَٰبِدِينَ ﴿٨١﴾ سُبۡحَٰنَ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ رَبِّ ٱلۡعَرۡشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾ فَذَرۡهُمۡ
يَخُوضُواْ وَيَلۡعَبُواْ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾
وَهُوَ ٱلَّذِي فِي ٱلسَّمَآءِ إِلَٰهٞ وَفِي ٱلۡأَرۡضِ إِلَٰهٞۚ وَهُوَ
ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٨٤﴾ وَتَبَارَكَ ٱلَّذِي لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَا وَعِندَهُۥ عِلۡمُ ٱلسَّاعَةِ وَإِلَيۡهِ
تُرۡجَعُونَ ﴿٨٥﴾ وَلَا يَمۡلِكُ ٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن
دُونِهِ ٱلشَّفَٰعَةَ إِلَّا مَن شَهِدَ بِٱلۡحَقِّ وَهُمۡ يَعۡلَمُونَ ﴿٨٦﴾
وَلَئِن سَأَلۡتَهُم مَّنۡ خَلَقَهُمۡ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُۖ فَأَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ
﴿٨٧﴾ وَقِيلِهِۦ يَٰرَبِّ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ قَوۡمٞ لَّا يُؤۡمِنُونَ ﴿٨٨﴾
فَٱصۡفَحۡ عَنۡهُمۡ وَقُلۡ سَلَٰمٞۚ فَسَوۡفَ يَعۡلَمُونَ ﴿٨٩﴾

بی گمان مجرمان در عذاب جهنم جاودانند. ﴿٧٤﴾ (عذاب) از آنها کاهش نمی یابد, وآنها در آن (از همه چیز) نا امید هستند. ﴿٧٥﴾ و(ما) به آنها ستم نکردیم, لیکن آنان خود ستمکار بودند. ﴿٧٦﴾ و(آنها) فریاد می زنند: «ای مالک, (بخواه) که پروردگارت کار ما را یکسره کند (وبمیراند)». (او) گوید: «بی گمان شما (در این جا) ماندنی هستید». ﴿٧٧﴾ به راستی ما حق را برای شما آوردیم, ولیکن بیشترتان از حق کراهت داشتید. ﴿٧٨﴾ آیا آنها (= مشرکان مکه) تصمیم قاطع بر کاری گرفتند, پس ما (نیز) تصمیم (واردۀ) قاطع (دربارۀ آنها) داریم. ﴿٧٩﴾ آیا آنها می پندارند که ما راز گویی و(سخنان) در گوشی آنان را نمی شنویم؟! آری, (می شنویم) وفرستادگان ما (از فرشتگان) نزد آنها (هستند و) می نویسند. ﴿٨٠﴾ (ای پیامبر, به مشرکان) بگو: «اگر (به فرض محال) برای (خدای) رحمان فرزندی بود, پس من نخستین پرستندگانش بودم». ﴿٨١﴾ پاک ومنزه است پروردگار آسمانها وزمین, پروردگار عرش, از آنچه آنها توصیف می کنند. ﴿٨٢﴾ پس (ای پیامبر) آنها را (به حال خود) رها کن, تا (در باطل) غوطه بخورند, وبه بازی سرگرم باشند, تا روزی را که به آنها وعده شده است, ملاقات کنند (وسزای اعمال خود را ببینند). ﴿٨٣﴾ و او کسی است که در آسمان معبوداست, ودر زمین (نیز) معبود است, و او حکیم داناست. ﴿٨٤﴾ وپر برکت وبزرگوار است کسی که فرمانروایی آسمانها وزمین وآنچه در میان آن دواست, از آنِ اوست. وعلم (بر پاشدن) قیامت نزد اوست, و(همه) به سوی او باز گردانده می شوید. ﴿٨٥﴾ و کسانی را که به جای او می خوانند, اختیار شفاعت ندارند, مگر کسانی که به حق گواهی دادند, و آنان (به خوبی) می دانند. ﴿٨٦﴾ واگر از آنها (= مشرکان) بپرسی, چه کسی آنها را آفریده است, قطعاً می گویند: «خدا» پس چگونه (از حق) منحرف می شوند؟! ﴿٨٧﴾ و (شکایت و) گفتار او (= پیامبر) (این بود:) «پروردگارا! بی گمان اینها قومی هستند که ایمان نمی آورند». ﴿٨٨﴾ پس (ای پیامبر) از آنها در گذر, وبگو: «سلام (بر شما)». پس به زودی خواهند دانست[۴۹]. ﴿٨٩﴾

(۴۹)- این آیات پیش از فرض شدن جهاد نازل شده است. (تفسیر طبری وابن کثیر).

سورة الدخان

بسم الله الرحمن الرحيم

حمٓ ﴿١﴾ وَٱلۡكِتَٰبِ ٱلۡمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّآ أَنزَلۡنَٰهُ فِي لَيۡلَةٖ مُّبَٰرَكَةٍۚ
إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿٣﴾ فِيهَا يُفۡرَقُ كُلُّ أَمۡرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾ أَمۡرٗا مِّنۡ
عِندِنَآۚ إِنَّا كُنَّا مُرۡسِلِينَ ﴿٥﴾ رَحۡمَةٗ مِّن رَّبِّكَۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٦﴾ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا بَيۡنَهُمَآۖ
إِن كُنتُم مُّوقِنِينَ ﴿٧﴾ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ يُحۡيِۦ وَيُمِيتُۖ رَبُّكُمۡ
وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ بَلۡ هُمۡ فِي شَكّٖ يَلۡعَبُونَ
﴿٩﴾ فَٱرۡتَقِبۡ يَوۡمَ تَأۡتِي ٱلسَّمَآءُ بِدُخَانٖ مُّبِينٖ ﴿١٠﴾ يَغۡشَى
ٱلنَّاسَۖ هَٰذَا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١١﴾ رَّبَّنَا ٱكۡشِفۡ عَنَّا ٱلۡعَذَابَ
إِنَّا مُؤۡمِنُونَ ﴿١٢﴾ أَنَّىٰ لَهُمُ ٱلذِّكۡرَىٰ وَقَدۡ جَآءَهُمۡ رَسُولٞ مُّبِينٞ
﴿١٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّوۡاْ عَنۡهُ وَقَالُواْ مُعَلَّمٞ مَّجۡنُونٌ ﴿١٤﴾ إِنَّا كَاشِفُواْ
ٱلۡعَذَابِ قَلِيلًاۚ إِنَّكُمۡ عَآئِدُونَ ﴿١٥﴾ يَوۡمَ نَبۡطِشُ ٱلۡبَطۡشَةَ
ٱلۡكُبۡرَىٰٓ إِنَّا مُنتَقِمُونَ ﴿١٦﴾ ۞ وَلَقَدۡ فَتَنَّا قَبۡلَهُمۡ قَوۡمَ
فِرۡعَوۡنَ وَجَآءَهُمۡ رَسُولٞ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾ أَنۡ أَدُّوٓاْ إِلَيَّ عِبَادَ ٱللَّهِۖ
إِنِّي لَكُمۡ رَسُولٌ أَمِينٞ ﴿١٨﴾

سورۀ دخان

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حم (حا. میم). ﴿۱﴾ سوگند به کتاب روشنگر. ﴿۲﴾ بی گمان ما آن را در شب مبارک (وفرخندۀ قدر) نازل کردیم, بی شک ما (همواره) هشدار دهنده بوده ایم. ﴿۳﴾ در آن شب هر امر با حکمت (و استواری) فیصله (و تدبیر) می شود[۵۰]. ﴿٤﴾ فرمانی از جانب ما (بود), بی گمان ما فرستنده (آن) بوده ایم. ﴿٥﴾ رحمتی است از سوی پروردگارت, بی گمان او ست که شنوای داناست. ﴿٦﴾ پروردگار آسمانها وزمین وآنچه در میان آن دوست, اگر شما یقین دارید. ﴿۷﴾ هیچ معبودی (به حق) جز او نیست, زنده می کند ومی میراند, پروردگار شما و پروردگار پدران نخستین شماست. ﴿۸﴾ بلکه, آنها در شک اند (و) بازی می کنند. ﴿۹﴾ پس (ای پیامبر) منتظر روزی باش که آسمان دودی آشکار (پدید) آورد[۵۱]. ﴿۱۰﴾ که (تمام) مردم را فرا می گیرد, این عذابی دردناک است. ﴿۱۱﴾ (آنگاه کافران می گویند:) «پروردگارا! (این) عذاب را از ما برطرف کن, بی گمان ما ایمان می آوریم»[۵۲]. ﴿۱۲﴾ چگونه (واز کجا) پند می پذیرند در حالی که پیامبر روشنگر برای شان آمد! ﴿۱۳﴾ سپس از او روی گرداندند, وگفتند: «(او) آموزش یافته ای دیوانه است». ﴿۱٤﴾ بی گمان ما اندکی عذاب را برطرف می کنیم, (ولی) شما (به کفر واعمال زشت خود) باز می گردید. ﴿۱٥﴾ روزی که به گرفتنی سخت (آنها را) فروگیریم, بی گمان ما انتقام گیرنده ایم. ﴿۱٦﴾ وبه راستی ما پیش از آنها قوم فرعون را آزمودیم, وپیامبری بزرگوار به سوی شان آمد. ﴿۱۷﴾ (وبه آنها گفت:) که «بندگان خدا (=بنی اسرائیل) را به من واگذارید, بی گمان من برای شما فرستادۀ امینی هستم. ﴿۱۸﴾

---

(۵۰)– آنچه از روزی وعمر ومصیبت, برای انسانها فیصله شده است, ودر لوح محفوظ ثبت است, به فرشتگان سپرده می شود. (تفسیر ابن کثیر).

(۵۱)– عبد الله بن مسعود رضی الله عنه می گوید: هنگامی که قریش ایمان نیاوردند, ونافرمانی رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم را نمودند, رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم بر آنان دعا کرد که: «خدایا سالهای قحط سالی وگر سنگی مانند سالهای قحطی زمان حضرت یوسف بر آنان بیاور», آنگاه مردم از شدت گرسنگی وقتی که به آسمان نگاه می کردند, چیزی مانند دود در آسمن مشاهده می کردند ...

(صحیح بخاری ۴۷۷۴).

وعبد الله بن عباس وجمعی از تابعان وائمه معتقدند که این دود قبل از قیامت خواهد بود, واز نشانه های بزرگ قیامت است. (به کتاب "نشانه های قیامت" رجوع فرمائید).

(۵۲)– ابن مسعود رضی الله عنه می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم دعا فرمود, وخداوند نیز عذاب را از آنان بر طرف نمود, ولی آنها بار دیگر به کفر بازگشتند, آنگاه خداوند در روز بدر, از آنان انتقام گرفت.

(صحیح بخاری ۴۸۲۲).

وَأَن لَّا تَعۡلُواْ عَلَى ٱللَّهِۖ إِنِّيٓ ءَاتِيكُم بِسُلۡطَٰنٖ مُّبِينٖ ﴿١٩﴾
وَإِنِّي عُذۡتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمۡ أَن تَرۡجُمُونِ ﴿٢٠﴾ وَإِن لَّمۡ
تُؤۡمِنُواْ لِي فَٱعۡتَزِلُونِ ﴿٢١﴾ فَدَعَا رَبَّهُۥٓ أَنَّ هَٰٓؤُلَآءِ
قَوۡمٞ مُّجۡرِمُونَ ﴿٢٢﴾ فَأَسۡرِ بِعِبَادِي لَيۡلًا إِنَّكُم
مُّتَّبَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَٱتۡرُكِ ٱلۡبَحۡرَ رَهۡوًاۖ إِنَّهُمۡ جُندٞ
مُّغۡرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمۡ تَرَكُواْ مِن جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿٢٥﴾
وَزُرُوعٖ وَمَقَامٖ كَرِيمٖ ﴿٢٦﴾ وَنَعۡمَةٖ كَانُواْ فِيهَا فَٰكِهِينَ
﴿٢٧﴾ كَذَٰلِكَۖ وَأَوۡرَثۡنَٰهَا قَوۡمًا ءَاخَرِينَ ﴿٢٨﴾ فَمَا
بَكَتۡ عَلَيۡهِمُ ٱلسَّمَآءُ وَٱلۡأَرۡضُ وَمَا كَانُواْ مُنظَرِينَ
﴿٢٩﴾ وَلَقَدۡ نَجَّيۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ مِنَ ٱلۡعَذَابِ ٱلۡمُهِينِ
﴿٣٠﴾ مِن فِرۡعَوۡنَۚ إِنَّهُۥ كَانَ عَالِيٗا مِّنَ ٱلۡمُسۡرِفِينَ
﴿٣١﴾ وَلَقَدِ ٱخۡتَرۡنَٰهُمۡ عَلَىٰ عِلۡمٍ عَلَى ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٣٢﴾
وَءَاتَيۡنَٰهُم مِّنَ ٱلۡأٓيَٰتِ مَا فِيهِ بَلَٰٓؤٞاْ مُّبِينٌ ﴿٣٣﴾ إِنَّ
هَٰٓؤُلَآءِ لَيَقُولُونَ ﴿٣٤﴾ إِنۡ هِيَ إِلَّا مَوۡتَتُنَا ٱلۡأُولَىٰ
وَمَا نَحۡنُ بِمُنشَرِينَ ﴿٣٥﴾ فَأۡتُواْ بِـَٔابَآئِنَآ إِن كُنتُمۡ
صَٰدِقِينَ ﴿٣٦﴾ أَهُمۡ خَيۡرٌ أَمۡ قَوۡمُ تُبَّعٖ وَٱلَّذِينَ مِن
قَبۡلِهِمۡۚ أَهۡلَكۡنَٰهُمۡۖ إِنَّهُمۡ كَانُواْ مُجۡرِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَمَا خَلَقۡنَا
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ وَمَا بَيۡنَهُمَا لَٰعِبِينَ ﴿٣٨﴾ مَا
خَلَقۡنَٰهُمَآ إِلَّا بِٱلۡحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكۡثَرَهُمۡ لَا يَعۡلَمُونَ
﴿٣٩﴾

و(نیز) بر خدا برتری مجویید, بی تردید من برای شما دلیل روشنی آورده ام. ﴿۱۹﴾ وهمانا من به پروردگار خود وپروردگار شما پناه می برم, از اینکه مرا سنگسار کنید. ﴿۲۰﴾ واگر به من ایمان نمی آورید, پس از من کناره بگیرید. ﴿۲۱﴾ آنگاه به درگاه پروردگارش دعا کرد که: اینها گروهی مجرمند. ﴿۲۲﴾ پس (به او حکم داده شد:) بندگان مرا شبانه ببر, یقیناً شما تعقیب می شوید. ﴿۲۳﴾ ودر یا را آرام واگذار, بی گمان آنها لشکری غرق شده خواهند بود. ﴿۲۴﴾ چه بسیار باغها وچشمه ها را (بعد از غرق شدنشان) رها کردند. ﴿۲۵﴾ و (نیز) زراعتها وقصرهای نیکو (وزیبا). ﴿۲۶﴾ و نعمتی که در آن (شادمان) بودند. ﴿۲۷﴾ اینچنین بود, وما (همهٔ) آنها را به مرد می دیگر واگذاشتیم. ﴿۲۸﴾ پس آسمان وزمین بر آنها نگریست, و(به آنها) مهلت داده نشد. ﴿۲۹﴾ ومسلماً بنی اسرائیل را از عذاب ذلت بار نجات دادیم. ﴿۳۰﴾ از فرعون, که او سرکشی از اسرافکاران بود. ﴿۳۱﴾ وبه راستی ما آنها را با علم (وآگاهی) بر جهانیان (زمانشان) برگزیدیم. ﴿۳۲﴾ و از نشانه ها آنچه به آنها دادیم که آزمایش آشکاری در آن بود. ﴿۳۳﴾ بی گمان اینها (= مشرکان) می گویند: ﴿۳۴﴾ «سرانجام جز همین مرگ نخستین ما نیست, و ما هرگز بر انگیخته نخواهیم شد. ﴿۳۵﴾ پس اگر راست می گویید: نیاکان ما را (زنده کنید و) بیاورید». ﴿۳۶﴾ آیا آنها بهترند یا قوم "تبّع" وکسانی که پیش از آنها بودند؟ ما آنها را هلاک نمودیم, بی گمان آنها مجرم بودند. ﴿۳۷﴾ و(ما) آسمانها وزمین وآنچه را که در میان دو است, به بازیچه نیافریده ایم. ﴿۳۸﴾ و (ما) آن دو را جز به حق نیافریدیم, ولیکن بیشتر آنها نمی دانند. ﴿۳۹﴾

إِنَّ يَوۡمَ ٱلۡفَصۡلِ مِيقَٰتُهُمۡ أَجۡمَعِينَ ﴿٤٠﴾ يَوۡمَ لَا
يُغۡنِي مَوۡلًى عَن مَّوۡلًى شَيۡـٔٗا وَلَا هُمۡ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾
إِلَّا مَن رَّحِمَ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾
إِنَّ شَجَرَتَ ٱلزَّقُّومِ ﴿٤٣﴾ طَعَامُ ٱلۡأَثِيمِ ﴿٤٤﴾
كَٱلۡمُهۡلِ يَغۡلِي فِي ٱلۡبُطُونِ ﴿٤٥﴾ كَغَلۡيِ ٱلۡحَمِيمِ ﴿٤٦﴾
خُذُوهُ فَٱعۡتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَآءِ ٱلۡجَحِيمِ ﴿٤٧﴾ ثُمَّ صُبُّواْ
فَوۡقَ رَأۡسِهِۦ مِنۡ عَذَابِ ٱلۡحَمِيمِ ﴿٤٨﴾ ذُقۡ إِنَّكَ
أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡكَرِيمُ ﴿٤٩﴾ إِنَّ هَٰذَا مَا كُنتُم بِهِۦ
تَمۡتَرُونَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٖ ﴿٥١﴾ فِي
جَنَّٰتٖ وَعُيُونٖ ﴿٥٢﴾ يَلۡبَسُونَ مِن سُندُسٖ
وَإِسۡتَبۡرَقٖ مُّتَقَٰبِلِينَ ﴿٥٣﴾ كَذَٰلِكَ وَزَوَّجۡنَٰهُم
بِحُورٍ عِينٖ ﴿٥٤﴾ يَدۡعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَٰكِهَةٍ
ءَامِنِينَ ﴿٥٥﴾ لَا يَذُوقُونَ فِيهَا ٱلۡمَوۡتَ إِلَّا
ٱلۡمَوۡتَةَ ٱلۡأُولَىٰۖ وَوَقَىٰهُمۡ عَذَابَ ٱلۡجَحِيمِ ﴿٥٦﴾
فَضۡلٗا مِّن رَّبِّكَۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡعَظِيمُ ﴿٥٧﴾
فَإِنَّمَا يَسَّرۡنَٰهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمۡ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾
فَٱرۡتَقِبۡ إِنَّهُم مُّرۡتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

بی گمان (روز جدایی (= روز قیامت) وعده گاه همهٔ آنهاست. ﴿٤٠﴾ روزی که هیچ دوستی برای دوست خود سودمند نباشد, وآنها (از سوی کسی) یاری نمی شوند. ﴿٤١﴾ مگر کسی که خدا اورا مورد رحمت قرار داده, یقیناً او پیروزمند مهربان است. ﴿٤٢﴾ بی گمان درخت زقوم. ﴿٤٣﴾ غذای گناهکاران است. ﴿٤٤﴾ همانند مس گداخته در شکمها می جوشد. ﴿٤٥﴾ جوششی همچون آب جوشان. ﴿٤٦﴾ (آنگاه به فرشتگان می گوییم:) او را بگیرید, پس به سختی او را میان دوزخ بکشید. ﴿٤٧﴾ سپس بر سرش از عذاب جوشان بریزید. ﴿٤٨﴾ (و به او می گوییم:) بچش که تو (به پندار خود) پیروزمند بزرگواری. ﴿٤٩﴾ بی گمان این (همان) چیزی است که در آن شک داشتید. ﴿٥٠﴾ یقیناً پر هیزگاران در جایگاه امنی هستند. ﴿٥١﴾ در (میان) باغها و(کنار) چشمه ها. ﴿٥٢﴾ (لباسهایی) از دیبای نازک ودیبای ضخیم می پوشند, رو بروی هم می نشینند. ﴿٥٣﴾ بدین سان (است) وحوریان گشاده چشم (بهشتی) را به همسری آنها در می آوریم. ﴿٥٤﴾ در آن (بهشت) با امن (وآرامش خاطر) هر میوه ای را (که بخواهند) می طلبند. ﴿٥٥﴾ در آن (بهشت) مرگ را نمی چشند, مگر همان مرگ نخستین (که در دنیا چشیده اند)[٥٣] و(خداوند) آنها را از عذاب دوزخ حفظ کند. ﴿٥٦﴾ (این) بخششی است از (سوی) پروردگارت, این همان کامیابی بزرگ است. ﴿٥٧﴾ پس (ای پیامبر) ما آن (= قرآن) را به زبان تو آسان کردیم, تا که آنها پند گیرند. ﴿٥٨﴾ پس (ای پیامبر) منتظر (وعده های الهی) باش, بی گمان آنها (نیز) منتظرند. ﴿٥٩﴾

---

(٥٣)- در حدیث صحیح رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرموده: «مرگ مرگ را به شکل قوچ سیاه وسفیدی می آورند ودر میان بهشت ودوزخ نگه می دارند, سپس بهشتیان را ندا می زنند, وآنان نگاه می کنند, به آنها گفته می شود: این را می شناسید! می گویند: بله, این مرگ است, سپس دوزخیان را ندا می زنند, آنها نیز نگاه می کنند, پرسیده می شوند: این را می شناسید! می گویند: بله, مرگ است, آنگاه آن را ذبح می کنند, سپس منادی ندا می دهد: ای بهشیان زندگی جاوید خواهید داشت ومرگی نیست, وای دوزخیان! در عذاب جاویدان هستید ومرگی نیست ...».
(صحیح بخاری ۴۷۳۰ وصحیح مسلم ۲۸۴۹).

سورة الجاثية

بسم الله الرحمن الرحيم

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلۡكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّ
فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِ لَأٓيَٰتٖ لِّلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٣﴾ وَفِي خَلۡقِكُمۡ
وَمَا يَبُثُّ مِن دَآبَّةٍ ءَايَٰتٞ لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ وَٱخۡتِلَٰفِ
ٱلَّيۡلِ وَٱلنَّهَارِ وَمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن رِّزۡقٖ فَأَحۡيَا بِهِ
ٱلۡأَرۡضَ بَعۡدَ مَوۡتِهَا وَتَصۡرِيفِ ٱلرِّيَٰحِ ءَايَٰتٞ لِّقَوۡمٖ
يَعۡقِلُونَ ﴿٥﴾ تِلۡكَ ءَايَٰتُ ٱللَّهِ نَتۡلُوهَا عَلَيۡكَ بِٱلۡحَقِّۖ
فَبِأَيِّ حَدِيثِۭ بَعۡدَ ٱللَّهِ وَءَايَٰتِهِۦ يُؤۡمِنُونَ ﴿٦﴾ وَيۡلٞ لِّكُلِّ
أَفَّاكٍ أَثِيمٖ ﴿٧﴾ يَسۡمَعُ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ثُمَّ يُصِرُّ
مُسۡتَكۡبِرٗا كَأَن لَّمۡ يَسۡمَعۡهَاۖ فَبَشِّرۡهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٨﴾ وَإِذَا
عَلِمَ مِنۡ ءَايَٰتِنَا شَيۡـٔا ٱتَّخَذَهَا هُزُوًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمۡ عَذَابٞ
مُّهِينٞ ﴿٩﴾ مِّن وَرَآئِهِمۡ جَهَنَّمُۖ وَلَا يُغۡنِي عَنۡهُم مَّا كَسَبُواْ
شَيۡـٔٗا وَلَا مَا ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَوۡلِيَآءَۖ وَلَهُمۡ عَذَابٌ
عَظِيمٞ ﴿١٠﴾ هَٰذَا هُدٗىۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِمۡ لَهُمۡ
عَذَابٞ مِّن رِّجۡزٍ أَلِيمٌ ﴿١١﴾ ۞ ٱللَّهُ ٱلَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ
ٱلۡبَحۡرَ لِتَجۡرِيَ ٱلۡفُلۡكُ فِيهِ بِأَمۡرِهِۦ وَلِتَبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِهِۦ
وَلَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ ﴿١٢﴾ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا
فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا مِّنۡهُۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَأٓيَٰتٖ لِّقَوۡمٖ
يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٣﴾

سورۀ جاثیه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

حم (حا . میم). ﴿۱﴾ نازل شدن (این) کتاب از سوی خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۲﴾ یقیناً در آسمانها وزمین نشانه های برای مومنان است. ﴿۳﴾ و (نیز) در آفرینش شما, و(در) آنچه از جنبندگان پراکنده می سازد, نشانه های است برای گروهی که یقین دارند. ﴿٤﴾ و (نیز در) آمد وشد شب وروز, ورزقی (=بارانی) که خداوند از آسمان نازل کرده پس بوسیلۀ آن زمین را بعد از مردنش زنده گرداند و(نیز در) وزش بادها, نشانه های است برای گروهی که خرد می ورزند. ﴿٥﴾ اینها آیات خداوند است که ما آنها را به حق, بر تو می خوانیم, پس به کدام سخن بعد (از سخن) خدا, وآیات او ایمان می آورند؟! ﴿٦﴾ وای بر هر دروغگوی گنهکار. ﴿۷﴾ که آیات خدا را که بر او خوانده می شود, می شنود, سپس متکبرانه اصرار (بر کفر) دارد, گویی که آن را نشنیده است, پس او را به عذابی دردناک بشارت ده. ﴿۸﴾ و هرگاه چیزی از آیات ما را فراگیرد, آن را به مسخرۀ می گیرد, اینان برایشان عذاب خوار کننده ای است. ﴿۹﴾ از پشت سرشان جهنم است, وآنچه را بدست آورده اند به حالشان سودمند نخواهد بود, ونه آنچه به جای خدا (برای خود) دوست (ومعبود) بر گزیده اند (آنها را نجات می دهد) وبرای آنها عذاب بزرگی است. ﴿۱۰﴾ این (قرآن) هدایت است, وکسانی که به آیات پروردگارشان کافر شدند, برای شان عذابی از سخت ترین عذابهای درد آور است. ﴿۱۱﴾ خداوند (همان) کسی است که دریا را برای شما مسخر کرد, تا کشتیها به فرمان او در آن روان باشند, و(نیز) تا شما (با سفر وتجارت) از فضل او (روزی) بجویید, وباشد که شما سپاسگزارید. ﴿۱۲﴾ وآنچه را که در آسمانها وآنچه را که در زمین است همگی از آن اوست که برای شما مسخّر (و رام) کرد, بی گمان در این نشانه های است برای گروهی که اندیشه می کنند. ﴿۱۳﴾

قُل لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ يَغۡفِرُواْ لِلَّذِينَ لَا يَرۡجُونَ أَيَّامَ
ٱللَّهِ لِيَجۡزِيَ قَوۡمَۢا بِمَا كَانُواْ يَكۡسِبُونَ ﴿١٤﴾ مَنۡ عَمِلَ
صَٰلِحٗا فَلِنَفۡسِهِۦۖ وَمَنۡ أَسَآءَ فَعَلَيۡهَاۖ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ
تُرۡجَعُونَ ﴿١٥﴾ وَلَقَدۡ ءَاتَيۡنَا بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ ٱلۡكِتَٰبَ
وَٱلۡحُكۡمَ وَٱلنُّبُوَّةَ وَرَزَقۡنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ وَفَضَّلۡنَٰهُمۡ عَلَى
ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾ وَءَاتَيۡنَٰهُم بَيِّنَٰتٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِۖ فَمَا ٱخۡتَلَفُوٓاْ
إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَهُمُ ٱلۡعِلۡمُ بَغۡيَۢا بَيۡنَهُمۡۚ إِنَّ رَبَّكَ
يَقۡضِي بَيۡنَهُمۡ يَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ فِيمَا كَانُواْ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَ
﴿١٧﴾ ثُمَّ جَعَلۡنَٰكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِ فَٱتَّبِعۡهَا وَلَا
تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمۡ لَن يُغۡنُواْ
عَنكَ مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۚ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ بَعۡضُهُمۡ أَوۡلِيَآءُ
بَعۡضٖۖ وَٱللَّهُ وَلِيُّ ٱلۡمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾ هَٰذَا بَصَٰٓئِرُ لِلنَّاسِ
وَهُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾ أَمۡ حَسِبَ ٱلَّذِينَ
ٱجۡتَرَحُواْ ٱلسَّيِّـَٔاتِ أَن نَّجۡعَلَهُمۡ كَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَوَآءٗ مَّحۡيَاهُمۡ وَمَمَاتُهُمۡۚ سَآءَ مَا
يَحۡكُمُونَ ﴿٢١﴾ وَخَلَقَ ٱللَّهُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ بِٱلۡحَقِّ
وَلِتُجۡزَىٰ كُلُّ نَفۡسِۭ بِمَا كَسَبَتۡ وَهُمۡ لَا يُظۡلَمُونَ
﴿٢٢﴾

(ای پیامبر) به مؤمنان بگو: «از (خطای) کسانی که به ایام الله (= روزهای گرفت وپیروزی ایمان بر کفر) امید ندارند, در گذرند[۵۴], تا (خداوند) هر گروهی را به (سبب) آنچه که انجام می دادند, سزا دهد». ﴿۱۴﴾ هرکس کار شایسته ای انجام دهد, پس به سود خود اوست, وکسی که مرتکب کار بدی شود, پس به زیان خود اوست, آنگاه (همه) به سوی پروردگارتان باز گردانده می شوید. ﴿۱۵﴾ ویقیناً ما بنی اسرائیل را کتاب (آسمانی) وحکومت ونبوت بخشیدیم, و از پاکیزه ها روزیشان دادیم, وآنها را بر جهانیان (زمانشان) برتری دادیم. ﴿۱۶﴾ وآنها را در امر (دین) نشانه های روشنی عطا کردیم, پس آنها اختلاف نکردند مگر بعد از آنکه برای آنان علم ودانش آمد, (آن هم) از روی تجاوز (و ستم) به یکدیگر بود. بی گمان پروردگارتو روز قیامت در آنچه اختلاف می کردند در میان آنها داوری می کند. ﴿۱۷﴾ سپس تو را (ای پیامبر) بر راه (و شریعتی) روشن از دین قرار دادیم. پس از آن پیروی کن, و از (هوی و) هوسهای کسانی که نمی دانند پیروی نکن. ﴿۱۸﴾ بی شک آنها هرگز نمی توانند تو را از خدا بی نیاز کنند, (وعذاب اورا از تو دفع نمایند) ومسلماً ستمکاران برخی شان یاور برخی دیگراند, وخداوند یاور پر هیزگاران است. ﴿۱۹﴾ این (قرآن) برای مردم مایهٔ بصیرت است, وبرای گروهی که یقین دارند, هدایت ورحمت است. ﴿۲۰﴾ آیا کسانی که مرتکب بدیها شدند, گمان کردند که (ما) آنها را همچون کسانی قرار می دهیم که ایمان آورده اند وکارهای شایسته انجام داده اند, که زندگی شان ومرگشان یکسان باشد؟! چه بد داوری می کنند! ﴿۲۱﴾ و خداوند آسمانها وزمین را به حق آفریده است, وتا هرکس را در برابر آنچه که انجام داده است پاداش دهد, و به آنها ستمی نخواهد شد. ﴿۲۲﴾

---

(۵۴)- حکم این آیه با نازل شدن آیه ۳۶ سوره ی توبه ﴿وَقَٰتِلُواْ ٱلۡمُشۡرِكِينَ كَآفَّةٗ﴾ منسوخ گردید.

(تفسیر طبری وابن کثیر).

أَفَرَءَيْتَ مَنِ ٱتَّخَذَ إِلَٰهَهُۥ هَوَىٰهُ وَأَضَلَّهُ ٱللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ
وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِۦ وَقَلْبِهِۦ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِۦ غِشَٰوَةً
فَمَن يَهْدِيهِ مِنۢ بَعْدِ ٱللَّهِ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا۟ مَا
هِىَ إِلَّا حَيَاتُنَا ٱلدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَآ إِلَّا
ٱلدَّهْرُ ۚ وَمَا لَهُم بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾
وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٍ مَّا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّآ أَن
قَالُوا۟ ٱئْتُوا۟ بِـَٔابَآئِنَآ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ ٱللَّهُ
يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ لَا
رَيْبَ فِيهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلِلَّهِ
مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ
يَخْسَرُ ٱلْمُبْطِلُونَ ﴿٢٧﴾ وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً ۚ كُلُّ أُمَّةٍ
تُدْعَىٰٓ إِلَىٰ كِتَٰبِهَا ٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾
هَٰذَا كِتَٰبُنَا يَنطِقُ عَلَيْكُم بِٱلْحَقِّ ۚ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا
كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟
ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِى رَحْمَتِهِۦ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ
ٱلْمُبِينُ ﴿٣٠﴾ وَأَمَّا ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَٰتِى تُتْلَىٰ
عَلَيْكُمْ فَٱسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ
وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَٱلسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُم مَّا نَدْرِى مَا
ٱلسَّاعَةُ إِن نَّظُنُّ إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُسْتَيْقِنِينَ ﴿٣٢﴾

آیا دیده ای کسی را که معبود خود را هوای (نفسانی) خویش قرار داد, وخداوند از روی علم او را گمراه کرد, وبر گوشش ودلش مهر نهاد, وبر دیده اش پرده قرار داد؟! پس (اگر خدا هدایتش نکند) چه کسی بعد از خدا اورا هدایت خواهد کرد؟ آیا پند نمی گیرید؟! ﴿۲۳﴾ و (مشرکان) گفتند: «چیزی جز (این) زندگانی دنیای ما, (در کار) نیست, می میریم وزنده می شویم, وجز طبیعت (و روزگار) ما را هلاک نمی سازد» وآنها به این (امر) هیچ علمی ندارند, وآنها جز (وهم و) گمان می کنند. ﴿۲۴﴾ وهنگامی که آیات روشن ما بر آنها خوانده شود, حجتشان جز این نیست که گویند: «اگر را ستگویید, نیاکان ما را (زنده کنید و) بیاورید». ﴿۲۵﴾ (ای پیامبر) بگو: «خداوند شما را زنده می کند, سپس شما را می میراند, باز شما را در روز قیامت ـ که تردیدی در آن نیست ـ جمع می کند. ولیکن بیشتر مردم نمی دانند. ﴿۲۶﴾ وفرمانروایی آسمانها وزمین از آنِ خداست, وروزی که قیامت بر پا شود, اهل باطل زیان خواهند کرد. ﴿۲۷﴾ و (در آن روز) هرامتی را می بینی که به زانو در آمده, هر امتی به سوی نامهٔ اعمالش خوانده می شود, (وبه آنها گفته می شود:) «امروز در برابر آنچه می کردید, پاداش می یابید» . ﴿۲۸﴾ این کتاب ماست که به حق بر علیه شما سخن می گوید (و گواهی می دهد) البته ما آنچه را که می کردید, می نوشتیم. ﴿۲۹﴾ پس اما کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند, پروردگارشان آنها در رحمت خود (= بهشت) داخل می کند, این همان کامیابی بزرگ است. ﴿۳۰﴾ واما کسانی که کافر شدند, (به آنها گفته می شود:) آیا آیات من بر شما خوانده نمی شد, پس شما تکبر کردید, و قومی مجرم بودید؟! ﴿۳۱﴾ وچون گفته می شود: «بی گمان وعدهٔ خداوند حق است, و(در آمدن) قیامت هیچ شکی نیست» می گفتید: «ما نمی دانیم قیامت چیست؟ ما فقط گمانی داریم, و ما (در بارهٔ آن) یقین کننده نیستیم» ﴿۳۲﴾

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا بِهِۦ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٣﴾ وَقِيلَ ٱلْيَوْمَ نَنسَىٰكُمْ كَمَا نَسِيتُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا وَمَأْوَىٰكُمُ ٱلنَّارُ وَمَا لَكُم مِّن نَّٰصِرِينَ ﴿٣٤﴾ ذَٰلِكُم بِأَنَّكُمُ ٱتَّخَذْتُمْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ هُزُوًا وَغَرَّتْكُمُ ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا ۚ فَٱلْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾ فَلِلَّهِ ٱلْحَمْدُ رَبِّ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَرَبِّ ٱلْأَرْضِ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَلَهُ ٱلْكِبْرِيَآءُ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣٧﴾

وبدیهای آنچه کرده اند, برای آنان آشکار شد, وآنچه که مسخره اش می کردند آنها را فرو گرفت. ﴿۳۳﴾ و (به آنها) گفته می شود: «امروز شما را فراموش می کنیم, همان گونه که (شما) دیدار امروزتان را فراموش کردید, وجایگاه شما آتش (دوزخ) است, وشما هیچ یاوری ندارید. ﴿۳٤﴾ این بدان سبب است که شما آیات خدا را به مسخره گرفتید, وزندگی دنیا شما را فریفت». پس امروز نه آنها از آن (دوزخ) بیرون آورده می شوند, ونه هیچ عذری از آنها پذیرفته می شود. ﴿۳۵﴾ پس ستایش مخصوص خداست, پروردگار آسمانها و پروردگار زمین, پروردگار جهانیان. ﴿۳٦﴾ وکبریاء وبزرگی در آسمانها وزمین, از آنِ اوست[55], واو پیروزمند حکیم است. ﴿۳۷﴾

سورة الأحقاف

بسم الله الرحمن الرحيم

حمٓ ﴿١﴾ تَنزِيلُ ٱلْكِتَٰبِ مِنَ ٱللَّهِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿٢﴾ مَا خَلَقْنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَآ إِلَّا بِٱلْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ وَٱلَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّآ أُنذِرُوا مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾ قُلْ أَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ أَرُونِى مَاذَا خَلَقُوا مِنَ ٱلْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ ۖ ٱئْتُونِى بِكِتَٰبٍ مِّن قَبْلِ هَٰذَآ أَوْ أَثَٰرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٤﴾ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِن دُونِ ٱللَّهِ مَن لَّا يَسْتَجِيبُ لَهُۥٓ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ وَهُمْ عَن دُعَآئِهِمْ غَٰفِلُونَ ﴿٥﴾

سورهٔ احقاف

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

حم, ﴿۱﴾ نازل شدن (این) کتاب از سوی خداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۲﴾ ما آسمانها وزمین وآنچه را که در میان آن دواست جز به حق و(برای) مدتی معین نیافریده ایم.وکسانی که کافر شدند از آنچه بیم شان می دهند روی گردانند. ﴿۳﴾ (ای پیامبر, به آنها) بگو: «آیا دیده اید آنچه را که جز خدا می خوانید, به من نشان دهید چه چیزی از زمین را آفریده اند؟ یا اینکه آنها در (آفرینش) آسمانها شرکت داشته اند؟!اگر راست می گویید کتابی (آسمانی) پیش از این (قرآن), یا اثری از علم (گذشتگان, بر صدق ادعای خود) برای من بیاورید». ﴿٤﴾ وچه کسی گمراه تراست از آن که (معبودی) غیر از الله را می خواند که تا روز قیامت (هم دعای) او را اجابت نکند, وآنها (= معبودان باطل) از خواندن (ودعای) ایشان (کاملاً) بی خبرند؟! ﴿۵﴾

---

(۵۵)– ابو هریره رضی الله عنه از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم روایت می کند که فرمود: « خداوند عز وجل می فرماید: کبریاء ردای من است, وعظمت (وبزرگی) ازار من, پس کسی که در یکی از آن دو با من منازعه کند, اورا در آتش دوزخم جای می دهم».

(صحیح مسلم ۲۶۲۰ ومسند احمد ۳۷۶/۲).

وَإِذَا حُشِرَ ٱلنَّاسُ كَانُواْ لَهُمۡ أَعۡدَآءٗ وَكَانُواْ بِعِبَادَتِهِمۡ كَٰفِرِينَ ﴿٦﴾ وَإِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِمۡ ءَايَٰتُنَا بَيِّنَٰتٖ قَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلۡحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمۡ هَٰذَا سِحۡرٞ مُّبِينٌ ﴿٧﴾ أَمۡ يَقُولُونَ ٱفۡتَرَىٰهُۖ قُلۡ إِنِ ٱفۡتَرَيۡتُهُۥ فَلَا تَمۡلِكُونَ لِي مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۖ هُوَ أَعۡلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِۖ كَفَىٰ بِهِۦ شَهِيدَۢا بَيۡنِي وَبَيۡنَكُمۡۖ وَهُوَ ٱلۡغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٨﴾ قُلۡ مَا كُنتُ بِدۡعٗا مِّنَ ٱلرُّسُلِ وَمَآ أَدۡرِي مَا يُفۡعَلُ بِي وَلَا بِكُمۡۖ إِنۡ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَيَّ وَمَآ أَنَا۠ إِلَّا نَذِيرٞ مُّبِينٌ ﴿٩﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِن كَانَ مِنۡ عِندِ ٱللَّهِ وَكَفَرۡتُم بِهِۦ وَشَهِدَ شَاهِدٞ مِّنۢ بَنِيٓ إِسۡرَٰٓءِيلَ عَلَىٰ مِثۡلِهِۦ فَـَٔامَنَ وَٱسۡتَكۡبَرۡتُمۡۖ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَوۡ كَانَ خَيۡرٗا مَّا سَبَقُونَآ إِلَيۡهِۚ وَإِذۡ لَمۡ يَهۡتَدُواْ بِهِۦ فَسَيَقُولُونَ هَٰذَآ إِفۡكٞ قَدِيمٞ ﴿١١﴾ وَمِن قَبۡلِهِۦ كِتَٰبُ مُوسَىٰٓ إِمَامٗا وَرَحۡمَةٗۚ وَهَٰذَا كِتَٰبٞ مُّصَدِّقٞ لِّسَانًا عَرَبِيّٗا لِّيُنذِرَ ٱلَّذِينَ ظَلَمُواْ وَبُشۡرَىٰ لِلۡمُحۡسِنِينَ ﴿١٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ قَالُواْ رَبُّنَا ٱللَّهُ ثُمَّ ٱسۡتَقَٰمُواْ فَلَا خَوۡفٌ عَلَيۡهِمۡ وَلَا هُمۡ يَحۡزَنُونَ ﴿١٣﴾ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَنَّةِ خَٰلِدِينَ فِيهَا جَزَآءَۢ بِمَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٤﴾

وهنگامی که مردم (در قیامت) گرد آورده شوند, آنها (معبودان باطل) دشمنانشان خواهند بود, وعبادت شان را انکار می کنند[۵۶]. ﴿٦﴾ و هنگامی که آیات روشن ما بر آنها خوانده شود, کسانی که کافر شدند, در برابر حقی که برای آنها آمده است گویند: «این جادویی آشکار است». ﴿٧﴾ یا می گویند: «(پیامبر خود) آن را بافته (وبه خدا نسبت داده) است». (ای پیامبر) بگو: «اگر من آن را بافته (وبه خدا نسبت داده) باشم پس شما نمی توانید در برابر (عذاب و خشم) خداوند از من دفاع کنید, (تنها) او به آنچه شما دربارهٔ آن (=قرآن می گویید وگفتگو می کنید) آگاه تراست, وگواهی او (=خداوند) میان من وشما کافی است, و او آمرزندهٔ مهربان است». ﴿٨﴾ (ای پیامبر) بگو: «من از میان پیامبران (وجودی) نو ظهور نیستم. ونمی دانم که با من وشما چگونه رفتار خواهد شد, من تنها از چیزی پیروی می کنم که به من وحی می شود, وجز بیم دهنده ی آشکاری نیستم». ﴿٩﴾ (ای پیامبر) بگو: «به من خبر دهید اگر (این قرآن) از سوی خدا باشد, وشما به آن کافر شوید, وشاهدی از بنی اسرائیل بر (نشانه های) آن (در تورات) شهادت داد پس (او) ایمان آورد[۵۷], وشما سرکشی (وتکبر) می وزرید (چه بر سر شما خواهد آمد؟) مسلماً خداوند گروه ستمگر را هدایت نمی کند». ﴿١٠﴾ و کسانی که کافر شدند به کسانی که ایمان آوردند گفتند: «اگر (این دین) بهتر بود, هرگز آنها (در پذیرش آن) بر ما پیشی نمی گرفتند». وچون بدان هدایت نشدند, خواهند گفت: «این (یک) دروغ قدیم است». ﴿١١﴾ وپیش از آن, کتاب موسی پیشوا ورحمت بود, واین (قرآن) کتابی است تصدیق کنندهٔ (آن) که به زبان عربی است, تا کسانی که ستم کردند بیم دهد وبرای نیکوکاران بشارتی باشد. ﴿١٢﴾ بی گمان کسانی که گفتند: «پروردگار ما الله است, سپس استقامت کردند, پس بر آنها ترسی نیست ونه آنها اندوهگین شوند. ﴿١٣﴾ آنها اهل بهشتند, جاودانه در آن باشند, (این) پاداش اعمالی است که انجام می دادند. ﴿١٤﴾

(۵۶)- سوره ی بقره آیه ۱۶۵ ملاحظه فرمائید.

(۵۷)- اکثر مفسرین می نویسند این آیه در بارهٔ عبد الله بن سلام رضی الله عنه نازل شده است, در حالی که این آیه مکی است و عبد الله بن سلام در مدینه مسلمان شده است, امام ابن کثیر می گوید: این آیه عام است, شامل عبد الله بن سلام ودیگران می باشد, زیرا که این پیش از اسلام عبد الله بن سلام در مکه نازل شده است. (تفسیر ابن کثیر وتفسیر بغوی).

وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَـٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ إِحْسَـٰنًا ۖ حَمَلَتْهُ أُمُّهُۥ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا ۖ وَحَمْلُهُۥ وَفِصَـٰلُهُۥ ثَلَـٰثُونَ شَهْرًا ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُۥ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِىٓ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ ٱلَّتِىٓ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ وَعَلَىٰ وَٰلِدَىَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَـٰلِحًا تَرْضَىٰهُ وَأَصْلِحْ لِى فِى ذُرِّيَّتِىٓ ۖ إِنِّى تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّى مِنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا۟ وَنَتَجَاوَزُ عَن سَيِّـَٔاتِهِمْ فِىٓ أَصْحَـٰبِ ٱلْجَنَّةِ ۖ وَعْدَ ٱلصِّدْقِ ٱلَّذِى كَانُوا۟ يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِى قَالَ لِوَٰلِدَيْهِ أُفٍّ لَّكُمَآ أَتَعِدَانِنِىٓ أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ ٱلْقُرُونُ مِن قَبْلِى وَهُمَا يَسْتَغِيثَانِ ٱللَّهَ وَيْلَكَ ءَامِنْ إِنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَـٰذَآ إِلَّآ أَسَـٰطِيرُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾ أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ ٱلْقَوْلُ فِىٓ أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِم مِّنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ خَـٰسِرِينَ ﴿١٨﴾ وَلِكُلٍّ دَرَجَـٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوا۟ ۖ وَلِيُوَفِّيَهُمْ أَعْمَـٰلَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ عَلَى ٱلنَّارِ أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَـٰتِكُمْ فِى حَيَاتِكُمُ ٱلدُّنْيَا وَٱسْتَمْتَعْتُم بِهَا فَٱلْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ ٱلْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِى ٱلْأَرْضِ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَبِمَا كُنتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

ما به انسان سفارش کردیم که به پدر ومادرش نیکی کند[۵۸], مادرش او را به دشواری حمل می کند, وبه دشواری بر زمین گذارد, ودوران حمل او و از شیر باز گرفتن او سی ماه است[۵۹], تا هنگامی که به کمال (توانمندی و) رشدش برسد, وبه (سن) چهل سالگی برسد, گوید: «پروردگارا! مرا توفیق ده تا شکر نعمتت را که بر من وبر پدر ومادرم ارزانی داشته ای به جای آورم وکار شایسته ای انجام دهم که تو از آن خشنود شوی, وفرزندانم را صالح گردان, بی گمان من به سوی تو بازگشتم (وتوبه نمودم), وبی شک من از مسلمانانم». ﴿۱۵﴾ آنها کسانی هستند که ما نیکوترین کارشان را می پذیریم, واز گناهانشان می گذریم ودر زمرهٔ اهل بهشت هستند, این وعدهٔ راستی است که وعده داده می شدند. ﴿۱۶﴾ وکسی که به پدر ومادرش گفت: «اف بر شما! آیا شما به من وعدهٔ می دهید که (از گورم) بیرون آورده می شوم؟ در حالی که نسلها پیش از من گذشته اند؟! (وهرگز برانگیخته نشدند) وآن دو (= پدر ومادر) خدا را به یاری می طلبند که: «وای برتو! ایمان بیا ور, یقیناً وعدهٔ خدا حق است», پس (او) می گوید: «اینها چیزی جز افسانه های پیشینیان نیست». ﴿۱۷﴾ آنها کسانی هستند که همان سخن (= وعدهٔ عذاب) در (زمرهٔ) امتهای که پیش از آنها از جن وانس گذشته اند, بر آنها محقق شده است, بی گمان آنها زیانکار بودند. ﴿۱۸﴾ وبرای هر یک (از آنها) درجاتی است به (حسب) آنچه انجام داده اند, وتا خداوند (پاداش) کارهایشان را به تمامی به آنها بدهد, وبه آنها هیچ ستمی نخواهد شد. ﴿۱۹﴾ وروزی که کسانی که کافر شدند بر آتش عرضه کنند, (وبه آنها گفته شود:) «در زندگی دنیا (نعمتهای) پاکیزه (ولذتهای) خود را از بین بردید واز آنها بهره مند شدید, پس (ای کافران) امروز به عذاب خوار کننده پاداشتان می دهند, (و این) به (خاطر) گردنکشی (واستکباری) که به نا حق در زمین می کردید, وبه (خاطر) نا فرمانی (وگناهانی) که انجام می دادید. ﴿۲۰﴾

---

(۵۸)- ابو هریره رضی الله عنه روایت می کند: شخصی نزد رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم آمد وعرض کرد: چه کسی برای خوش رفتاری من از دیگران سزاوار تر است؟ فرمود: «مادرت» عرض کرد: سپس چه کسی؟ فرمود: «مادرت» پرسید: بعد از او چه کسی؟ فرمود: «مادرت» او باز عرض کرد: سپس چه کسی؟ فرمود: «پدرت».

(صحیح بخاری ۵۹۷۱).

(۵۹)- در سوره ی بقره مدت رضاعت دو سال بیان کرده است, ودر اینجا مدت بارداری ورضاعت ۳۰ ماه بیان شده است, لذا فقهاء ودانشمندان اسلامی می گویند: کمترین مدت بار داری شش ماه می باشد.

۞ وَٱذۡكُرۡ أَخَا عَادٍ إِذۡ أَنذَرَ قَوۡمَهُۥ بِٱلۡأَحۡقَافِ وَقَدۡ خَلَتِ ٱلنُّذُرُ مِنۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهِۦٓ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيۡكُمۡ عَذَابَ يَوۡمٍ عَظِيمٖ ﴿٢١﴾ قَالُوٓاْ أَجِئۡتَنَا لِتَأۡفِكَنَا عَنۡ ءَالِهَتِنَا فَأۡتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا ٱلۡعِلۡمُ عِندَ ٱللَّهِ وَأُبَلِّغُكُم مَّآ أُرۡسِلۡتُ بِهِۦ وَلَٰكِنِّيٓ أَرَىٰكُمۡ قَوۡمٗا تَجۡهَلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَوۡهُ عَارِضٗا مُّسۡتَقۡبِلَ أَوۡدِيَتِهِمۡ قَالُواْ هَٰذَا عَارِضٞ مُّمۡطِرُنَاۚ بَلۡ هُوَ مَا ٱسۡتَعۡجَلۡتُم بِهِۦۖ رِيحٞ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿٢٤﴾ تُدَمِّرُ كُلَّ شَيۡءِۭ بِأَمۡرِ رَبِّهَا فَأَصۡبَحُواْ لَا يُرَىٰٓ إِلَّا مَسَٰكِنُهُمۡۚ كَذَٰلِكَ نَجۡزِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدۡ مَكَّنَّٰهُمۡ فِيمَآ إِن مَّكَّنَّٰكُمۡ فِيهِ وَجَعَلۡنَا لَهُمۡ سَمۡعٗا وَأَبۡصَٰرٗا وَأَفۡـِٔدَةٗ فَمَآ أَغۡنَىٰ عَنۡهُمۡ سَمۡعُهُمۡ وَلَآ أَبۡصَٰرُهُمۡ وَلَآ أَفۡـِٔدَتُهُم مِّن شَيۡءٍ إِذۡ كَانُواْ يَجۡحَدُونَ بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُواْ بِهِۦ يَسۡتَهۡزِءُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَا مَا حَوۡلَكُم مِّنَ ٱلۡقُرَىٰ وَصَرَّفۡنَا ٱلۡأٓيَٰتِ لَعَلَّهُمۡ يَرۡجِعُونَ ﴿٢٧﴾ فَلَوۡلَا نَصَرَهُمُ ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُواْ مِن دُونِ ٱللَّهِ قُرۡبَانًا ءَالِهَةَۢۖ بَلۡ ضَلُّواْ عَنۡهُمۡۚ وَذَٰلِكَ إِفۡكُهُمۡ وَمَا كَانُواْ يَفۡتَرُونَ ﴿٢٨﴾

(ای پیامبر, داستان هود) برادر (قوم) عاد, را به یاد آور که چون قومش را در (سرزمین) "احقاف" (=ریگستانها) هشدار داد, ــو به راستی هشدار دهندگانی پیش از او و بعد از او گذشته بودند ـ که: جز الله را نپرستید, بی گمان من از عذاب روزی بزرگ بر شما می ترسم. ﴿۲۱﴾ (آنها) گفتند: «آیا آمده ای تا ما را از (پرستش) معبودهایمان برگردانی, پس اگر از راستگویانی آنچه به ما وعده داده ای برایمان بیاور». ﴿۲۲﴾ (هود) گفت: «علم (تحقق آن وعده ها) تنها نزد خداست, ومن آنچه را که به آن فرستاده شده ام به شما می رسانم, ولیکن من شما را قومی می بینم که (پیوسته) نادانی می کنید». ﴿۲۳﴾ پس هنگامی که آن (عذاب) را به صورت ابری که رو به راه وادیهایشان است, دیدند, (خوشحال شدند) گفتند: «این ابری است که بر ما (باران) می بارد»[۶۰].(هود گفت: نه,) بلکه این همان (عذابی) است که در آمدنش شتاب می کردید, بادی است که عذاب دردناکی در آن است. ﴿۲۴﴾ همه چیز را به فرمان پروردگارش (ویران و) نا بود می کند, پس چنان شدند که جز خانه هایشان دیده نمی شد, ما این گونه گروه مجرمان را کیفر می دهیم. ﴿۲۵﴾ به راستی ما به آنها (=قوم عاد) چنان (تمکّن و) قدرتی دادیم که به شما آن قدرت (وتمکن) نداده ایم وبرای آنها گوش وچشمها و دلها قرار دادیم. پس گوشهایشان ونه چشمهایشان ونه دلهایشان چیزی (از عذاب الهی) را از آنها دفع نکرد (وبه حالشان سودی نبخشید), چون آیات خدا را انکار می کردند, و(سرانجام) آنچه را که به (مسخره و) ریشخند می گرفتند آنها را فرو گرفت. ﴿۲۶﴾ وبه راستی ما قریه ها (وآبادیها) یی را که اطراف شما بوده اند هلاک کردیم, وآیات (خود) را (به صورتهای) گوناگون (برای آنها) بیان کردیم, تا شاید باز گردند. ﴿۲۷﴾ پس چرا کسانی را که آنها به جای خداوند برای (قصد) تقرب (به خدا) معبود (خود) گرفتند, یاریشان نکردند؟ بلکه از نظرشان گم شدند, واین بود (نتیجهٔ) دروغشان, وآنچه را افترا می بستند. ﴿۲۸﴾

---

(۶۰)– ام المؤمنین عایشه رضی الله عنها می فرماید: رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم هرگاه ابری را در آسمان می دیدند, به جلو وعقب می رفتند, وبه خانه می آمدند وبیرون می شدند, وچهره اش دگرگون می شد, وهمین که باران می بارید, این حالتش بر طرف می شد, ام المؤمنین عایشه سبب جویا شد, پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم فرمودند: «نمی دانم, شاید این همانند ابری باشد که چون قوم عاد آن را دیدند, گفتند: این ابری است که بر ما باران می بارد ....» (صحیح بخاری ۳۲۰۶).

وَإِذْ صَرَفْنَآ إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ ٱلْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ ٱلْقُرْءَانَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوٓا۟ أَنصِتُوا۟ ۖ فَلَمَّا قُضِىَ وَلَّوْا۟ إِلَىٰ قَوْمِهِم مُّنذِرِينَ ﴿٢٩﴾ قَالُوا۟ يَٰقَوْمَنَآ إِنَّا سَمِعْنَا كِتَٰبًا أُنزِلَ مِنۢ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِىٓ إِلَى ٱلْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٣٠﴾ يَٰقَوْمَنَآ أَجِيبُوا۟ دَاعِىَ ٱللَّهِ وَءَامِنُوا۟ بِهِۦ يَغْفِرْ لَكُم مِّن ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣١﴾ وَمَن لَّا يُجِبْ دَاعِىَ ٱللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُۥ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءُ ۚ أُو۟لَٰٓئِكَ فِى ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٣٢﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَلَمْ يَعْىَ بِخَلْقِهِنَّ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَن يُحْـِۧىَ ٱلْمَوْتَىٰ ۚ بَلَىٰٓ إِنَّهُۥ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ وَيَوْمَ يُعْرَضُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ عَلَى ٱلنَّارِ أَلَيْسَ هَٰذَا بِٱلْحَقِّ ۖ قَالُوا۟ بَلَىٰ وَرَبِّنَا ۚ قَالَ فَذُوقُوا۟ ٱلْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾ فَٱصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُو۟لُوا۟ ٱلْعَزْمِ مِنَ ٱلرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِل لَّهُمْ ۚ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوٓا۟ إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍۭ ۚ بَلَٰغٌ ۚ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٣٥﴾

و(بیاد آور, ای پیامبر) هنگامی که گروهی از جن را به سوی تو متوجه ساختیم که قرآن را بشنوند[۶۱], پس چون نزد او (= پیامبر) حضور یافتند, (به یکدیگر) گفتند: «خاموش باشید» آنگاه چون (تلاوت قرآن) به پایان رسید, (همچون) بیم دهندگانی به سوی قوم خود بازگشتند. ﴿۲۹﴾ گفتند: «ای قوم ما! یقیناً ما کتابی را شنیدیم که بعد از موسی نازل شده است که تصدیق کنندهٔ (کتابهای) پیش از خود است, به سوی حق وبه سوی راه راست هدایت می کند. ﴿۳۰﴾ ای قوم ما! (دعوت, این) دعوت کنندهٔ خدا را اجابت کنید, و به او ایمان آورید تا (خداوند) برخی از گناهانتان را برای شما بیامرزد, وشما را از عذابی دردناک پناه دهد. ﴿۳۱﴾ وهرکس (دعوت) دعوت کنندهٔ خدا را پاسخ نگوید, پس هرگز نمی تواند در زمین (از عذاب خدا) بگریزد و او را غیر از خدا هیچ یاوری نیست, آنان در گمراهی آشکاری هستند». ﴿۳۲﴾ آیا ندیدند خداوندی که آسمانها وزمین را آفریده است, ودر آفرینش آنها (ناتوان و) در مانده نشده, قادر است بر آنکه مردگان را زنده کند؟! آری, او بر هر چیزی تواناست. ﴿۳۳﴾ و(روز قیامت) روزی (است) که کسانی که کافر شدند (برای عذاب) بر آتش عرضه می شوند, (وبه آنها گفته می شود:) «آیا این (عذاب) حق نیست؟» گویند: «چرا, سوگند به پروردگارمان (که حق است)». گوید: «پس به خاطر کفری که می ورزیدید عذاب را بچشید». ﴿۳۴﴾ پس (ای پیامبر) صبر کن, همچنانکه پیامبران اولو العزم صبر کردند[۶۲], وبرای (عذاب) آنها شتاب نکن, روزی که آنچه را که وعده داده می شوند ببینند, گویی جز ساعتی از روز (در دنیا) درنگ نکرده اند, این (قرآن) ابلاغی است, پس آیا (قومی) جز قوم فاسق (ونافرمان) هلاک می شوند؟! ﴿۳۵﴾

---

(۶۱)- عبد الله بن عباس رضی الله عنهما می گوید: روزی رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم با تنی چند از یارانش به سوی بازار عکاظ براه افتادند, واین در زمانی بود که از دسترسی شیاطین (جن ها) به اخبار آسمانها جلوگیری شده بود, وشهابهای آسمانی, آنها را تعقیب می کرد, پس شیاطین (جن ها) نزد قوم خود بازگشتند, قوم شان از آنها پرسیدند: شما را چه شده, چرا برگشتید؟ گفتند: بین ما واخبار آسمانها جلوگیری شده است, وشهابهای آسمانی به تعقیب ما فرستاده شده است, آنها گفتند: حتماً اتفاق مهمّی بوقوع پیوسته است, بروید شرق وغرب زمین را بگردید, تا ببینید سبب جلوگیری چیست؟ پس آن عده (از جنی ها) که مأمور تحقیق بودند, گروهی بسوی تهامه رفتند, در آنجا با رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم مواجه شدند که عازم بازار عکاظ بودند, و در محلی بنام "نخله" با یارانش در حال خواندن نماز فجر بودند, پس چون جن ها صدای قرآن را شنیدند, به آن گوش فرا دادند, وبه یکدیگر گفتند: به خدا سوگند, این (قرآن) همان چیزی است که بین ما و اخبار آسمانها مانع شده است, این بود که به سوی قوم خود برگشتند, وگفتند: ای قوم! ما قرآن شگفت انگیزی شنیدیم ... بعد از آن خداوند آیات سورهٔ جن ﴿قُلْ أُوحِىَ إِلَىَّ أَنَّهُ ٱسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ ٱلْجِنِّ﴾ بر پیامبر نازل فرمود. (صحیح بخاری ۷۷۳).

(۶۲)- پیامبران اولو العزم پنج تن هستند: ۱ ـ نوح ۲ ـ ابراهیم ۳ ـ موسی ۴ ـ عیسی ۵ ـ محمد خاتم الانبیاء علیهم السلام . (تفسیر ابن کثیر)

سورة محمد

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ أَضَلَّ أَعۡمَٰلَهُمۡ ۝١ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَءَامَنُواْ بِمَا نُزِّلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٖ وَهُوَ ٱلۡحَقُّ مِن رَّبِّهِمۡ كَفَّرَ عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡ وَأَصۡلَحَ بَالَهُمۡ ۝٢ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱتَّبَعُواْ ٱلۡبَٰطِلَ وَأَنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّبَعُواْ ٱلۡحَقَّ مِن رَّبِّهِمۡ كَذَٰلِكَ يَضۡرِبُ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ أَمۡثَٰلَهُمۡ ۝٣ فَإِذَا لَقِيتُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَضَرۡبَ ٱلرِّقَابِ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَثۡخَنتُمُوهُمۡ فَشُدُّواْ ٱلۡوَثَاقَ فَإِمَّا مَنَّۢا بَعۡدُ وَإِمَّا فِدَآءً حَتَّىٰ تَضَعَ ٱلۡحَرۡبُ أَوۡزَارَهَاۚ ذَٰلِكَ وَلَوۡ يَشَآءُ ٱللَّهُ لَٱنتَصَرَ مِنۡهُمۡ وَلَٰكِن لِّيَبۡلُوَاْ بَعۡضَكُم بِبَعۡضٖۗ وَٱلَّذِينَ قُتِلُواْ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعۡمَٰلَهُمۡ ۝٤ سَيَهۡدِيهِمۡ وَيُصۡلِحُ بَالَهُمۡ ۝٥ وَيُدۡخِلُهُمُ ٱلۡجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمۡ ۝٦ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَنصُرُواْ ٱللَّهَ يَنصُرۡكُمۡ وَيُثَبِّتۡ أَقۡدَامَكُمۡ ۝٧ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فَتَعۡسٗا لَّهُمۡ وَأَضَلَّ أَعۡمَٰلَهُمۡ ۝٨ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ كَرِهُواْ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ۝٩ ۞ أَفَلَمۡ يَسِيرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ فَيَنظُرُواْ كَيۡفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡۖ دَمَّرَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡۖ وَلِلۡكَٰفِرِينَ أَمۡثَٰلُهَا ۝١٠ ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ مَوۡلَى ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَأَنَّ ٱلۡكَٰفِرِينَ لَا مَوۡلَىٰ لَهُمۡ ۝١١

سورۀ محمد

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

کسانی که کافر شدند و (مردم را) از راه خدا بازداشتند, (خداوند) اعمال آنان را نابود کرد. ﴿۱﴾ وکسانی که ایمان آوردند وکارهای شایسته انجام دادند وبه آنچه بر محمد (صلی الله علیه وآله وسلم) نازل شده ـ وهمه از سوی پروردگارشان حق است ـ (نیز) ایمان آوردند, (خداوند) گناهانشان را از آنها دور ساخت (وبخشید) وکارشان را اصلاح نمود. ﴿۲﴾ این بدان سبب است که کسانی که کافر شدند از باطل پیروی کردند, وهمانا کسانی که ایمان آوردند از حقی که از سوی پروردگارشان (نازل شده) است پیروی کردند, این گونه خداوند برای مردم مثلهایشان را بیان می کند. ﴿۳﴾ پس هنگامی که (در میدان نبرد) روبرو شدید با کسانی که کفر ورزیدند, گردنها (یشان) را بزنید, (ونبرد را ادامه دهید) تا هنگامی که (بسیاری از) آنها را از پای در آوردید و) کشتید, پس بند (اسیران) را محکم ببندید, آنگاه پس از آن یا بر آنان منت گذارید (وآزادشان کنید) یا (از آنان) فدیه بگیرید (و رهایشان کنید) تا جنگ بار سنگین خود را (بر زمین) نهد, (حکم) این است, واگر خدا می خواست از آنها انتقام می گرفت ولیکن (می خواهد) بعضی از شما را با بعضی دیگر بیازماید, وکسانی که در راه خدا کشته شدند, پس (خداوند) هرگز اعمال آنها را نابود نمی کند. ﴿٤﴾ به زودی آنها را هدایت می نماید و(حال و) کارشان را اصلاح می کند. ﴿٥﴾ وآنها را به بهشتی که (اوصافش) برای آنها بیان داشته است, وارد می کند[۶۳]. ﴿٦﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر (دین) خدا را یاری کنید, (خداوند) شما را یاری می کند وگامهایتان را (ثابت و) استوار می دارد. ﴿٧﴾ وکسانی که کافر شدند, مرگ بر آنان باد! و(خداوند)اعمالشان را نابود کرد. ﴿٨﴾ این بدان سبب است که آنان آنچه را که خداوند نازل کرده است ناپسند داشتند, پس خداوند اعمالشان را تباه (ونابود) کرد. ﴿٩﴾ آیا در زمین سیر نکردند تا بنگرند عاقبت کسانی که پیش از آنها بودند چگونه بود؟ خداوند (اموال و دیارشان را) بر سرشان ویران کرد, (و آنها را نابود ساخت), وبرای کافران (کیفری) مانند آن خواهد بود. ﴿١٠﴾ این بدان سبب است که خداوند یاور (ومولای) کسانی است که ایمان آوردند, وآنکه کافران (مولا و) یاوری ندارند. ﴿١١﴾

---

(۶۳)– ابو سعید خدری رضی الله عنه روایت می کند که رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «هنگامی که مؤمنان از آتش (جهنم) نجات می یابند, بر روی پلی بین بهشت ودوزخ نگه داشته می شوند, واز مظالم وستم هایی که در دنیا نسبت به یکدیگر کرده اند (پاک و) تصفیه حساب می شوند, که پس بعد از آن که پاک وصاف شدند, اجازۀ ورود به بهشت به آنها داده می شود, پس سوگند به ذاتی که جان محمد صلی الله علیه وآله وسلم در دست اوست, هر یک از آنها سکن وخانه اش را در بهشت, از خانه ومنزلش (که) در دنیا (زندگی می کرده), بهتر می شناسد»

(صحیح بخاری ۲۴۴۰).

إِنَّ ٱللَّهَ يُدۡخِلُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي
مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ يَتَمَتَّعُونَ وَيَأۡكُلُونَ كَمَا تَأۡكُلُ
ٱلۡأَنۡعَٰمُ وَٱلنَّارُ مَثۡوٗى لَّهُمۡ ﴿١٢﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرۡيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةٗ
مِّن قَرۡيَتِكَ ٱلَّتِيٓ أَخۡرَجَتۡكَ أَهۡلَكۡنَٰهُمۡ فَلَا نَاصِرَ لَهُمۡ ﴿١٣﴾
أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٖ مِّن رَّبِّهِۦ كَمَن زُيِّنَ لَهُۥ سُوٓءُ عَمَلِهِۦ
وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُم ﴿١٤﴾ مَّثَلُ ٱلۡجَنَّةِ ٱلَّتِي وُعِدَ ٱلۡمُتَّقُونَۖ فِيهَآ
أَنۡهَٰرٞ مِّن مَّآءٍ غَيۡرِ ءَاسِنٖ وَأَنۡهَٰرٞ مِّن لَّبَنٖ لَّمۡ يَتَغَيَّرۡ طَعۡمُهُۥ وَأَنۡهَٰرٞ
مِّنۡ خَمۡرٖ لَّذَّةٖ لِّلشَّٰرِبِينَ وَأَنۡهَٰرٞ مِّنۡ عَسَلٖ مُّصَفّٗىۖ وَلَهُمۡ فِيهَا مِن
كُلِّ ٱلثَّمَرَٰتِ وَمَغۡفِرَةٞ مِّن رَّبِّهِمۡۖ كَمَنۡ هُوَ خَٰلِدٞ فِي ٱلنَّارِ وَسُقُواْ
مَآءً حَمِيمٗا فَقَطَّعَ أَمۡعَآءَهُمۡ ﴿١٥﴾ وَمِنۡهُم مَّن يَسۡتَمِعُ إِلَيۡكَ
حَتَّىٰٓ إِذَا خَرَجُواْ مِنۡ عِندِكَ قَالُواْ لِلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡعِلۡمَ مَاذَا
قَالَ ءَانِفًاۚ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ طَبَعَ ٱللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ وَٱتَّبَعُوٓاْ
أَهۡوَآءَهُمۡ ﴿١٦﴾ وَٱلَّذِينَ ٱهۡتَدَوۡاْ زَادَهُمۡ هُدٗى وَءَاتَىٰهُمۡ
تَقۡوَىٰهُمۡ ﴿١٧﴾ فَهَلۡ يَنظُرُونَ إِلَّا ٱلسَّاعَةَ أَن تَأۡتِيَهُم بَغۡتَةٗۖ فَقَدۡ
جَآءَ أَشۡرَاطُهَاۚ فَأَنَّىٰ لَهُمۡ إِذَا جَآءَتۡهُمۡ ذِكۡرَىٰهُمۡ ﴿١٨﴾ فَٱعۡلَمۡ أَنَّهُۥ
لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ وَلِلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِۗ
وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مُتَقَلَّبَكُمۡ وَمَثۡوَىٰكُمۡ ﴿١٩﴾

بی گمان خداوند کسانی را که ایمان آوردند وکارهای شایسته انجام دادند به باغهایی (از بهشت) وارد می کند که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است, وکسانی که کافر شدند (از متاع دنیوی) بهره می گیرند ومی خورند همچنانکه چار پایان می خورند, وآتش (جهنم) جایگاه آنان است. ﴿۱۲﴾ وچه بسیار شهرهایی که (مردم) آنها از (مردم) شهر تو که بیرونت کرده اند[۶۴], توانمندتر بودند, ما هلاکشان کردیم, پس هیچ یاوری نداشتند. ﴿۱۳﴾ آیا کسی که از سوی پروردگارش بر شیوه روشنی باشد, همانند کسی است که کردار بد او در نظرش آراسته شده واز هواهای (نفسانی) خود پیروی می کنند؟! ﴿۱۴﴾ وصف بهشتی که به پر هیزگاران وعده داده شده, چنین است که: در آن نهرهایی از آب (زلال) بد بو نشده, ونهرهایی از شیر که طعم آن دگرگون نگشته, ونهرهایی از شراب (ناب) که مایهٔ لذت نوشندگان است, ونهرهایی از عسل مصفی وجود دارد, و(نیز) در آن برای آنها از هرگونه میوه ها (مهیا) است, و(از همه برتر) آمرزشی از سوی پروردگارشان است. (آیا اینها) همانند کسانی هستند که همیشه در آتش (جهنم) اند, واز آب جوشان نوشانده شوند که روده هایشان را پاره پاره (و متلاشی) کند؟ ﴿۱۵﴾ (ای پیامبر) گروهی از آنها (= منافقان) به تو گوش فرا می دهند, تا وقتی که از نزدت بیرون رفتند, به کسانی که به آنان علم عطا کرده شده, (از روی استهزاء) می گویند: «الآن (محمد) چه گفت؟!» آنها کسانی هستند که خداوند بر دلهایشان مهر نهاده, واز هواهای (نفسانی) خود پیروی کرده اند. ﴿۱۶﴾ وکسانی که هدایت یافته اند (خداوند) بر هدایتشان افزود, وبه آنان پر هیزگاری عطا فرمود. ﴿۱۷﴾ پس آیا آنها (= کافران) جز این انتظار دارند که قیامت ناگهان فرارسد؟ به راستی نشانه هایش آمده است[۶۵], پس چون فرا رسد, پند گرفتن (و ایمان) شان چه سودی خواهد داشت؟! ﴿۱۸﴾ پس (ای پیامبر) بدان که معبودی (به حق) جز "الله" نیست, وبرای گناه خود وبرای مردان وزنان مؤمن آمرزش طلب کن, وخداوند محل حرکت شما وقرار گاه شما را می داند. ﴿۱۹﴾

---

(۶۴)- مراد شهر مکه است.

(۶۵)- بعثت خاتم الأنبیاء محمد مصطفی صلی الله علیه وآله وسلم یکی از نشانه های قیامت می باشد. برای کسب اطلاعات بیشتر دربارهٔ نشانه های قیامت به کتاب "نشانه های قیامت" تالیف بندهٔ گنهکار رجوع فرمائید.

وَيَقُولُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَوۡلَا نُزِّلَتۡ سُورَةٞۖ فَإِذَآ أُنزِلَتۡ سُورَةٞ مُّحۡكَمَةٞ وَذُكِرَ فِيهَا ٱلۡقِتَالُۙ رَأَيۡتَ ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٞ يَنظُرُونَ إِلَيۡكَ نَظَرَ ٱلۡمَغۡشِيِّ عَلَيۡهِ مِنَ ٱلۡمَوۡتِۖ فَأَوۡلَىٰ لَهُمۡ ﴿٢٠﴾ طَاعَةٞ وَقَوۡلٞ مَّعۡرُوفٞۚ فَإِذَا عَزَمَ ٱلۡأَمۡرُ فَلَوۡ صَدَقُواْ ٱللَّهَ لَكَانَ خَيۡرٗا لَّهُمۡ ﴿٢١﴾ فَهَلۡ عَسَيۡتُمۡ إِن تَوَلَّيۡتُمۡ أَن تُفۡسِدُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَتُقَطِّعُوٓاْ أَرۡحَامَكُمۡ ﴿٢٢﴾ أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ لَعَنَهُمُ ٱللَّهُ فَأَصَمَّهُمۡ وَأَعۡمَىٰٓ أَبۡصَٰرَهُمۡ ﴿٢٣﴾ أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلۡقُرۡءَانَ أَمۡ عَلَىٰ قُلُوبٍ أَقۡفَالُهَآ ﴿٢٤﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱرۡتَدُّواْ عَلَىٰٓ أَدۡبَٰرِهِم مِّنۢ بَعۡدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلۡهُدَى ٱلشَّيۡطَٰنُ سَوَّلَ لَهُمۡ وَأَمۡلَىٰ لَهُمۡ ﴿٢٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَالُواْ لِلَّذِينَ كَرِهُواْ مَا نَزَّلَ ٱللَّهُ سَنُطِيعُكُمۡ فِي بَعۡضِ ٱلۡأَمۡرِۖ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ إِسۡرَارَهُمۡ ﴿٢٦﴾ فَكَيۡفَ إِذَا تَوَفَّتۡهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ يَضۡرِبُونَ وُجُوهَهُمۡ وَأَدۡبَٰرَهُمۡ ﴿٢٧﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمُ ٱتَّبَعُواْ مَآ أَسۡخَطَ ٱللَّهَ وَكَرِهُواْ رِضۡوَٰنَهُۥ فَأَحۡبَطَ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿٢٨﴾ أَمۡ حَسِبَ ٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَن لَّن يُخۡرِجَ ٱللَّهُ أَضۡغَٰنَهُمۡ ﴿٢٩﴾

وکسانی که ایمان آورده اند می گویند: «چرا سوره ای نازل نشده؟! (که فرمان جهاد را بدهد؟)». پس چون سوره ای محکم (وروشن) نازل شود ودر آن (سخن از) جنگ ذکر شده باشد, کسانی که در دلهایشان بیماری است می بینی که همچون کسی که در سکرات مرگ (قرار گرفته و) بیهوش شده باشد به تو نگاه می کنند, پس برای آنان شایسته تر است[66]. ﴿۲۰﴾

فرمانبر داری (نمودن) وسخن نیکو (گفتن), پس چون تصمیم قطعی (جهاد) گرفته شد, اگر با خدا صادق باشند برای آنها بهتر است. ﴿۲۱﴾ پس آیا اگر به حکومت رسیدید, جز این (امید) است که در زمین فساد کنید, وپیوند خویشاوندانتان را ببرید؟![67] ﴿۳۲﴾ اینان کسانی هستند که خداوند لعنتشان کرده است, پس (گوشهای) آنان را کر نموده وچشمهایشان را نابینا کرده است. ﴿۲۳﴾ آیا در قرآن تدبّر نمی کنند یا بر دلهایشان قفلهاست؟! ﴿۲۴﴾ بی گمان کسانی که بعد از روشن شدن (راه) هدایت برای آنها, به پشت سر خود باز گشتند (ومرتد شدند) شیطان (اعمال زشتشان را) برای آنها بیا راست, و(با آرزوهای دراز) فریبشان داد. ﴿۲۵﴾ این بدان سبب است که آنها (=منافقان) به کسانی (= یهودیان) که نسبت به آنچه خدا نازل کرده (از وحی) کراهت داشتند, گفتند: «ما در پاره ای از امور از شما پیروی می کنیم» وخداوند پنهانکاری آنها را می داند. ﴿۲۶﴾ پس (حال آنها) چگونه خواهد بود هنگامی که فرشتگان (مرگ) جانهایشان را می گیرند, بر چهره ها وپشتهایشان می زنند. ﴿۲۷﴾ این (کیفر) بدان سبب است که آنها از آنچه خدا را به خشم می آورد پیروی کردند, و خشنودیش را کراهت داشتند, پس (خداوند) اعمالشان را نابود کرد. ﴿۲۸﴾ آیا کسانی که در دلهایشان بیماری (نفاق) است گمان کردند که خداوند کینه هایشان را آشکار نخواهد کرد؟! ﴿۲۹﴾

---

(۶۶)- بر خی از مفسرین کلمه ی «أولی» را بمعنای: تهدید و وعید (یعنی وای بر آنان) تفسیر کرده اند, اما برخی دیگر همچون امام ابن کثیر آن را بمعنای شایسته تر, وسزاوارتر تفسیر نموده است.

(۶۷)- ابو هریره رضی الله عنه از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم روایت می کند که فرمودند: «خداوند مخلوقات را آفرید, وهنگامی که از آفرینش آنها فارغ شد, رحم (صلهٔ خویشاوندی) برخاست, حق تعالی فرمود چه می خواهی؟ عرض کرد: این جایگاه پناه جویان به تو از قطع پیوند خویشاوندی است, خداوند متعال فرمود: آیا راضی می شوی که هر کس با تو وصل شود (وحق تو را اداء کند) من او را با خود وصل کنم, وهر کس تو را قطع کند, من او را از خود قطع نمایم؟ گفت: بلی, ای پروردگارم, خداوند فرمود: پس چنین خواهد بود» ابو هریره افزود: اگر خواستید این = آیه را تلاوت کنید: ﴿ فَهَلۡ عَسَيۡتُمۡ إِن تَوَلَّيۡتُمۡ ...﴾ .

(صحیح بخاری ۴۸۳۰ وصحیح مسلم ۲۵۵۴).

ودر یک حدیث دیگر, رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرموده است: «قاطع رحم (یعنی: کسی که با خویشاوندانش قطع رابطه می کند) به بهشت وارد نمی شود».

(صحیح بخاری ۵۹۸۴ وصحیح مسلم ۲۵۵۶).

وَلَوْ نَشَآءُ لَأَرَيْنَٰكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُم بِسِيمَٰهُمْ ۚ
وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِى لَحْنِ ٱلْقَوْلِ ۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٠﴾
وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ ٱلْمُجَٰهِدِينَ مِنكُمْ
وَٱلصَّٰبِرِينَ وَنَبْلُوَا۟ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟
وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ وَشَآقُّوا۟ ٱلرَّسُولَ مِنۢ بَعْدِ مَا
تَبَيَّنَ لَهُمُ ٱلْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا۟ ٱللَّهَ شَيْـًٔا وَسَيُحْبِطُ
أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٣٢﴾ ۞ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ
وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوٓا۟ أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٣﴾ إِنَّ
ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوا۟ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا۟ وَهُمْ
كُفَّارٌ فَلَن يَغْفِرَ ٱللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾ فَلَا تَهِنُوا۟ وَتَدْعُوٓا۟ إِلَى
ٱلسَّلْمِ وَأَنتُمُ ٱلْأَعْلَوْنَ وَٱللَّهُ مَعَكُمْ وَلَن يَتِرَكُمْ
أَعْمَٰلَكُمْ ﴿٣٥﴾ إِنَّمَا ٱلْحَيَوٰةُ ٱلدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهْوٌ ۚ وَإِن
تُؤْمِنُوا۟ وَتَتَّقُوا۟ يُؤْتِكُمْ أُجُورَكُمْ وَلَا يَسْـَٔلْكُمْ أَمْوَٰلَكُمْ
﴿٣٦﴾ إِن يَسْـَٔلْكُمُوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبْخَلُوا۟ وَيُخْرِجْ
أَضْغَٰنَكُمْ ﴿٣٧﴾ هَٰٓأَنتُمْ هَٰٓؤُلَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنفِقُوا۟
فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ فَمِنكُم مَّن يَبْخَلُ ۖ وَمَن يَبْخَلْ
فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَن نَّفْسِهِۦ ۚ وَٱللَّهُ ٱلْغَنِىُّ وَأَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ
ۚ وَإِن تَتَوَلَّوْا۟ يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوٓا۟
أَمْثَٰلَكُم ﴿٣٨﴾

واگر ما بخواهیم آنها را به تو (ای پیامبر) نشان می دهیم, آنگاه آنان را با سیما (وقیافه) هایشان بشناسی, ومسلماً تو آنان را در طرز سخن گفتنشان می شناسی, وخداوند اعمال شما را می داند. ﴿۳۰﴾ و(همهٔ) شما را قطعاً آزمایش می کنیم تا مجاهدان از شما و صابران را معلوم کنیم, و(اخبار و) احوال شما را بیازماییم. ﴿۳۱﴾ بی گمان کسانی که کافر شدند و(دیگران را) از راه خدا باز داشتند و بعد از آشکار شدن (راه) هدایت برای آنها با پیامبر مخالفت ورزیدند, هرگز زیانی به خداوند نمی رسانند, و(خداوند) به زودی اعمالشان را تباه خواهد کرد. ﴿۳۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! خدا را اطاعت کنید, ورسول (خدا) را اطاعت کنید, واعمالتان را باطل نکنید. ﴿۳۳﴾ بی گمان کسانی که کافر شدند و(دیگران را) از راه خدا باز داشتند سپس در حال کفر مردند, پس خداوند هرگز آنها را نخواهد آمرزید. ﴿۳٤﴾ پس (ای مؤمنان) هرگز (هنگام جهاد) سست نشوید, و(دشمنان را) به صلح وآشتی دعوت نکنید, در حالی که شما برتر هستید وخدا با شماست, و(چیزی از پاداش) اعمالتان را نخواهد کاست. ﴿۳۵﴾ جز این نیست که زندگی دنیا بازی وسرگرمی است, واگر ایمان بیاورید وپرهیزگاری کنید (خداوند) پاداشهایتان را به شما خواهد داد, و(تمام) اموالتان را از شما نمی طلبد. ﴿۳٦﴾ اگر (تمام) آن را از شما مطالبه کند, آنگاه اصرار نماید, بخل می ورزید, وکینه های شما را آشکار می سازد. ﴿۳۷﴾ آگاه باشید, شما همان کسانی هستید که برای انفاق در راه خدا فرا خوانده می شوید, پس بعضی از شما بخل می ورزند, وهرکس بخل ورزد, جز این نیست که بر خویشتن بخل ورزیده است, وخداوند بی نیازاست وشما (همه) فقیر (ونیازمند) یید, واگر روی بگردانید (خداوند) گروهی دیگر را بجای شما می آورد, آنگاه آنها مانند شما نخواهند بود. ﴿۳۸﴾

سورة الفتح

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّا فَتَحۡنَا لَكَ فَتۡحًا مُّبِينًا ﴿١﴾ لِّيَغۡفِرَ لَكَ ٱللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِن ذَنۢبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعۡمَتَهُۥ عَلَيۡكَ وَيَهۡدِيَكَ صِرَٰطًا مُّسۡتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنصُرَكَ ٱللَّهُ نَصۡرًا عَزِيزًا ﴿٣﴾ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ لِيَزۡدَادُوٓاْ إِيمَٰنًا مَّعَ إِيمَٰنِهِمۡۗ وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾ لِّيُدۡخِلَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرَ عَنۡهُمۡ سَيِّـَٔاتِهِمۡۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عِندَ ٱللَّهِ فَوۡزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾ وَيُعَذِّبَ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱلۡمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلۡمُشۡرِكِينَ وَٱلۡمُشۡرِكَٰتِ ٱلظَّآنِّينَ بِٱللَّهِ ظَنَّ ٱلسَّوۡءِۚ عَلَيۡهِمۡ دَآئِرَةُ ٱلسَّوۡءِۖ وَغَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمۡ وَلَعَنَهُمۡ وَأَعَدَّ لَهُمۡ جَهَنَّمَۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا ﴿٦﴾ وَلِلَّهِ جُنُودُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٧﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَٰكَ شَٰهِدٗا وَمُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا ﴿٨﴾ لِّتُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكۡرَةٗ وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

سورۀ فتح

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

به راستی ما برای تو (فتح و) پیروزی[68] آشکاری مقرر کرده ایم[69]. ﴿۱﴾ تا خداوند گناه گذشته وآیندۀ تو را بیامرزد[70], ونعمتش را بر تو تمام کند, وبه راه راست هدایتت نماید. ﴿۲﴾ و خداوند به پیروزی شکست ناپذیری تو را یاری کند. ﴿۳﴾ او کسی است که در دلهای مؤمنان آرامش نازل کرد, تا ایمانی بر ایمانشان بیفزایند, وسپاهیان آسمانها وزمین از آن خداست, وخداوند دانای حکیم است. ﴿٤﴾ تا (سرانجام) مردان وزنان مؤمن را به باغهایی (از بهشت) وارد کند, که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است, جاودانه در آنجا خواهند بود, وگناهانشان را از آنها می زداید (ومی بخشد) واین نزد خدا کامیابی بزرگی است. ﴿۵﴾ و (نیز) مردان وزنان منافق ومردان وزنان مشرک را که به خدا گمان بد می برند, عذاب کند, حوادث نا گوار وبد بر آنان باد, وخداوند بر آنها خشم گرفته, وآنها را لعنت کرده, وجهنم را برای آنها آماده ساخته است, وچه بد جایگاهی است. ﴿٦﴾ وسپاهیان آسمانها وزمین از آن خداست, وخداوند پیروزمند حکیم است. ﴿۷﴾ (ای پیامبر) به راستی ما تو را گواه ومژده دهنده وبیم دهنده فرستادیم. ﴿۸﴾ تا (شما ای مردم) به خدا و پیامبرش ایمان بیاورید و(دین) اورا یاری کنید, و اورا بزرگ دارید, وبامداد وشامگاه اورا تسبیح گویید. ﴿۹﴾

---

(۶۸)- مراد از این فتح وپیروزی صلح حدیبیه است. (تفسیر ابن کثیر).

(۶۹)- در حدیث آمده است که رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «امشب بر من سوره ای نازل شده است که نزد من از آنچه که خورشید برآن تا بیده محبوبتر است» آنگاه این آیات ﴿ إِنَّا فَتَحۡنَا لَكَ فَتۡحًا مُّبِينًا ﴿١﴾ ﴾ را تلاوت نمودند.

(صحیح بخاری ۴۱۷۷).

(۷۰)- با این وجود رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم آنقدر عبادت می کردند, که پاهای مبارکشان ورم می کرد, مغیره بن شعبه می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم شبها آن قدر به نماز می ایستاد که پاهای مبارکشان ورم کرد, چون به ایشان گفته شد: خداوند گناه گذشته وآیندۀ شما را بخشیده است پس چرا خودت را به زحمت می اندازی؟ فرمودند: «آیا بنده ای شکر گذار نباشم؟».

صحیح بخاری (۱۱۳۰, ۴۸۳۶) وصحیح مسلم ۲۸۱۹).

إِنَّ ٱلَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ ٱللَّهَ يَدُ ٱللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ ۚ فَمَن نَّكَثَ فَإِنَّمَا يَنكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِۦ ۖ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَٰهَدَ عَلَيْهُ ٱللَّهَ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾ سَيَقُولُ لَكَ ٱلْمُخَلَّفُونَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَآ أَمْوَٰلُنَا وَأَهْلُونَا فَٱسْتَغْفِرْ لَنَا ۚ يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِم مَّا لَيْسَ فِى قُلُوبِهِمْ ۚ قُلْ فَمَن يَمْلِكُ لَكُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيْـًٔا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًۢا ۚ بَلْ كَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًۢا ﴿١١﴾ بَلْ ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَنقَلِبَ ٱلرَّسُولُ وَٱلْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰٓ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِى قُلُوبِكُمْ وَظَنَنتُمْ ظَنَّ ٱلسَّوْءِ وَكُنتُمْ قَوْمًۢا بُورًا ﴿١٢﴾ وَمَن لَّمْ يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ فَإِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٤﴾ سَيَقُولُ ٱلْمُخَلَّفُونَ إِذَا ٱنطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوهَا ذَرُونَا نَتَّبِعْكُمْ ۖ يُرِيدُونَ أَن يُبَدِّلُوا۟ كَلَٰمَ ٱللَّهِ ۚ قُل لَّن تَتَّبِعُونَا كَذَٰلِكُمْ قَالَ ٱللَّهُ مِن قَبْلُ ۖ فَسَيَقُولُونَ بَلْ تَحْسُدُونَنَا ۚ بَلْ كَانُوا۟ لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥﴾

بی گمان کسانی که با تو بیعت می کنند[۷۱], جز این نیست که با خدا بیعت می کنند, دست خدا بالای دست آنهاست, پس هرکس که پیمان شکنی کند, تنها به زیان خودش پیمان شکسته است, وهرکس به آنچه که بر آن با خدا عهد بسته وفا کند, بزودی پاداش عظیمی به او خواهد داد. ﴿۱۰﴾ به زودی باز ماندگان از اعراب (بادیه نشین, عذر آورده و) به تو (ای پیامبر) می گویند: «(نگهداری) اموال وزن و فرزندانمان ما را به خود مشغول داشت, (ونتوانستیم در سفر حدیبیه همراه شما باشیم) پس برای ما طلب آمرزش کن» آنها با زبانهای خود چیزی می گویند که در دلهای آنها نیست, بگو: «چه کسی می تواند در برابر خدا از شما دفاع کند, اگر در حق شما زیانی بخواهد ویا در حق شما نفی بخواهد؟! بلکه خداوند به آنچه انجام می دهید آگاه است». ﴿۱۱﴾ بلکه شما گمان بردید که پیامبر (خدا) ومؤمنان هرگز به سوی خانوادهٔ خویش باز نخواهند گشت, و این (گمان) در دلهای شما زینت یافته بود, وگمان بد بردید, وقومی هلاک شده (ونابود) گشتید. ﴿۱۲﴾ وهرکس که به خدا وپیامبرش ایمان نیاورد, پس (بداند که) ما برای کافران آتش سوزان (جهنم) آماده کرده ایم. ﴿۱۳﴾ فرمانروایی آسمانها وزمین از آن خداست, هر که را بخواهد می آمرزد, وهر که را بخواهد عذاب می کند, و خداوند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱٤﴾ هنگامی که به سوی غنایم[۷۲] (خیبر) حرکت نمودید تا آنها را برگیرید, بازماندگان (حدیبیه) خواهند گفت: «بگذارید ما (نیز) درپی شما بیاییم». آنها می خواهند کلام خدا را تغییر دهند, (ای پیامبر) بگو: «هرگز از پی ما نیایید, این چنین خداوند از پیش فرموده است». پس آنها خواهند گفت: «(نه) بلکه, شما به ما حسادت می ورزید». بلکه (حقیقت این است که) جزاندکی در نمی یابند. ﴿۱۵﴾

(۷۱)– مراد از این بیعت, بیت رضوان است که در روز حدیبیه زیر درختی انجام گرفت. (تفسیر ابن کثیر)

جابر بن عبد الله می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم در روز حدیبیه خطاب به ما فرمود: «شما بهترین مردم روی زمین هستید» وتعداد ما درآن روز یک هزار چهار صد نفر بود. (صحیح بخاری ۴۱۵۵).

(۷۲)– مراد از این غنایم, غنایم خیبر بود که بین آن و صلح حدیبیه سه ماه بود, بود, زیرا که صلح حدیبیه در ذیقعده سال ششم هجری انجام گرفت و خیبر در محرم سال هفتم هجری فتح گردید, ورسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم کسانی را با خود به خیبر بردند که در حدیبیه شرکت داشتند. (تفسیر طبری).

قُل لِّلْمُخَلَّفِينَ مِنَ ٱلْأَعْرَابِ سَتُدْعَوْنَ إِلَىٰ قَوْمٍ أُو۟لِى
بَأْسٍ شَدِيدٍ تُقَـٰتِلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ ۖ فَإِن تُطِيعُوا۟ يُؤْتِكُمُ
ٱللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا ۖ وَإِن تَتَوَلَّوْا۟ كَمَا تَوَلَّيْتُم مِّن قَبْلُ
يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾ لَّيْسَ عَلَى ٱلْأَعْمَىٰ حَرَجٌ
وَلَا عَلَى ٱلْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى ٱلْمَرِيضِ حَرَجٌ ۗ وَمَن
يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ يُدْخِلْهُ جَنَّـٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَـٰرُ ۖ وَمَن يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾ ۞ لَّقَدْ
رَضِىَ ٱللَّهُ عَنِ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ
ٱلشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِى قُلُوبِهِمْ فَأَنزَلَ ٱلسَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ
وَأَثَـٰبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾ وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا ۗ وَكَانَ
ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾ وَعَدَكُمُ ٱللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً
تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَـٰذِهِۦ وَكَفَّ أَيْدِىَ ٱلنَّاسِ
عَنكُمْ وَلِتَكُونَ ءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَٰطًا
مُّسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾ وَأُخْرَىٰ لَمْ تَقْدِرُوا۟ عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ ٱللَّهُ
بِهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾ وَلَوْ قَـٰتَلَكُمُ
ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَوَلَّوُا۟ ٱلْأَدْبَـٰرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا
نَصِيرًا ﴿٢٢﴾ سُنَّةَ ٱللَّهِ ٱلَّتِى قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلُ ۖ وَلَن تَجِدَ
لِسُنَّةِ ٱللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

(ای پیامبر) به باز ماندگان از اعراب (بادیه نشین) بگو: «به زودی فراخوانده می شوید به سوی قومی سخت جنگجو (ونیرومند) که با آنها نبرد کنید, یا اسلام بیاورند, پس اگر اطاعت کنید, خداوند پاداش نیکی به شما می دهد, واگر سرپیچی کنید همان گونه که پیش از این سر پیچی کردید, شما را به عذابی دردناک عذاب می دهد». ﴿١٦﴾ بر نا بینا گناهی نیست, وبر لنگ (نیز) گناهی نیست, وبر بیمار (هم) گناهی نیست, (اگر اینها در جهاد شرکت نکنند). و هر کس از خدا و رسولش اطاعت نماید, او را در باغهایی (از بهشت) وارد می سازد که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است, وهر کس که سر پیچی کند به عذابی دردناک او را عذاب می کند. ﴿١٧﴾ به راستی خداوند از مؤمنان ـ هنگامی که زیر درخت با تو بیعت کردند ـ خشنود شد[٧٣], پس آنچه که در درون دلهایشان بود دانست, لذا آرامش را بر آنها نازل کرد و پیروزی (وفتحی) نزدیک را به آنها پاداش داد. ﴿١٨﴾ و (همچنین) غنیمتهای فراوانی که آن را به دست می آوردند, وخداوند پیروزمند حکیم است. ﴿١٩﴾ خداوند غنیمتهای فراوانی به شما وعده داده است که آنها را به دست می آورید, پس این (غنیمت خیبر) را برای شما زودتر فراهم ساخت, ودست (تعدّی) مردم (مخالف و دشمن) را از شما باز داشت, وتا (عبرت و) نشانه ای برای مؤمنان باشد, وشما را به راه راست هدایت کند. ﴿٢٠﴾ و (نیز غنیمتهای) دیگری که هنوز به آنها دست نیافته اید, به تحقیق خداوند به آن احاطه دارد, وخداوند بر همه چیز تواناست. ﴿٢١﴾ واگر کسانی که کافر شدند, با شما می جنگیدند, یقیناً پشت می کردند (واز میدان فرار می کردند) آنگاه یارو یاوری نمی یافتند. ﴿٢٢﴾ (این) سنت خداوند است, که پیش از این (نیز) گذشته است, وبرای سنت خدا هرگز دگرگونی نخواهی یافت. ﴿٢٣﴾

---

(٧٣)– جابر رضی الله عنه از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم روایت می کند که فرمود: «هیچ یک از کسانی که زیر درخت با من بیعت کرده اند, وارد دوزخ نمی شوند».

(مسند احمد ٣٥٠/٣ وصحیح مسلم ٢٤٩٦ وابو داود ٤٦٥٣)

وَهُوَ ٱلَّذِى كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُم بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنۢ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾ هُمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ وَصَدُّوكُمْ عَنِ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ وَٱلْهَدْىَ مَعْكُوفًا أَن يَبْلُغَ مَحِلَّهُۥ ۚ وَلَوْلَا رِجَالٌ مُّؤْمِنُونَ وَنِسَآءٌ مُّؤْمِنَٰتٌ لَّمْ تَعْلَمُوهُمْ أَن تَطَـُٔوهُمْ فَتُصِيبَكُم مِّنْهُم مَّعَرَّةٌۢ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ لِّيُدْخِلَ ٱللَّهُ فِى رَحْمَتِهِۦ مَن يَشَآءُ ۚ لَوْ تَزَيَّلُوا۟ لَعَذَّبْنَا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾ إِذْ جَعَلَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ فِى قُلُوبِهِمُ ٱلْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ ٱلْجَٰهِلِيَّةِ فَأَنزَلَ ٱللَّهُ سَكِينَتَهُۥ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَعَلَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ ٱلتَّقْوَىٰ وَكَانُوٓا۟ أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا ۚ وَكَانَ ٱللَّهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾ لَّقَدْ صَدَقَ ٱللَّهُ رَسُولَهُ ٱلرُّءْيَا بِٱلْحَقِّ ۖ لَتَدْخُلُنَّ ٱلْمَسْجِدَ ٱلْحَرَامَ إِن شَآءَ ٱللَّهُ ءَامِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ ۖ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا۟ فَجَعَلَ مِن دُونِ ذَٰلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ ٱلْحَقِّ لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ ۚ وَكَفَىٰ بِٱللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

و او کسی است که دست آنها را از شما, ودست شما را از آنها در درون مکه بعد از آنکه شما را بر آنها پیروز گرداند, (باز داشت و) کوتاه کرد. وخداوند به آنچه انجام می دهید بیناست. ﴿۲٤﴾ آنها کسانی هستند که کافر شدند وشما را از مسجد الحرام بازداشتند, واز رسیدن قربانی به قربانگاهش (بازداشتند), واگر مردان وزنان مومن (مستضعف در مکه) نبودند, که شما آنها را نمی شناسید, (وبیم آن نبود) که آنها را پایمال (وهلاک) کنید, پس ندانسته (از کشتن) آنها به شما گناه (و ننگ ورنج) می رسید, (خداوند هرگز از این جنگ جلوگیری نمی کرد) تا خداوند هرکس را بخواهد در رحمت خود وارد کند, اگر (مؤمنان وکافران در مکه) از یکدیگر جدا بودند, مسلماً کافرانشان را به عذابی دردناک عذاب می کردیم. ﴿۲۵﴾ آنگاه که کسانی که کافر شدند در دلهای خود حمیت (= تعصب ونخوت) ــ همان حمیت جاهلیت ـ نهادند[۷۴], پس خداوند آرامش خود را بر رسولش وبر مؤمنان نازل فرمود, وآنها را به کلمهٔ تقوا ملزم ساخت, وآنها از هر کس سزاوار تر واهل آن بودند, وخداوند به همه چیز داناست. ﴿۲٦﴾ به راستی خداوند رؤیای رسولش را به حق تحقق بخشید, قطعاً اگر خدا بخواهد همه شما در نهایت امنیت (و) در حالی که سرهای خود را تراشیده و(یا) کوتاه کرده اید, و از هیچ کس ترس ندارید وارد مسجد الحرام خواهید شد, پس (خداوند) چیزهایی را می دانست که شما نمی دانستید, و پیش از آن, فتح (وپیروزی) نزدیکی (برای شما) مقرر نمود. ﴿۲۷﴾ او کسی است که رسولش را به هدایت و دین حق فرستاد, تا آن را بر همهٔ ادیان پیروز گرداند وکافی است که خداوند گواه باشد. ﴿۲۸﴾

---

(۷۴)- این آیه اشاره به صلح حدیبیه دارد, تعصب ونخوت جاهلی آنان این بود, که نبوت رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم را تسلیم نکردند, وبه نوشتن بسم الله الرحمن الرحیم اقرار ننمودند, ومانع رفتن مسلمانان به خانه خدا شدند.

(به صحیح بخاری ۲۷۳۱ ـ ۲۷۳۲ وتفسیر ابن کثیر رجوع کنید).

مُّحَمَّدٌ رَّسُولُ ٱللَّهِ ۚ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلْكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيْنَهُمْ ۖ تَرَىٰهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضْوَٰنًا ۖ سِيمَاهُمْ فِى وُجُوهِهِم مِّنْ أَثَرِ ٱلسُّجُودِ ۚ ذَٰلِكَ مَثَلُهُمْ فِى ٱلتَّوْرَىٰةِ ۚ وَمَثَلُهُمْ فِى ٱلْإِنجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْـَٔهُۥ فَـَٔازَرَهُۥ فَٱسْتَغْلَظَ فَٱسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِۦ يُعْجِبُ ٱلزُّرَّاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ ٱلْكُفَّارَ ۗ وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنْهُم مَّغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًۢا ﴿٢٩﴾

محمد (صلی الله علیه وآله وسلم) رسول خداست, وکسانی که با او هستند, بر کافران سخت گیر (وشدید) و در میان خود مهربانند, آنها را در حال رکوع وسجده می بینی که از خداوند فضل و خشنودی می طلبند, نشانهٔ (درستکاری) آنها در چهره هایشان از اثر سجده (نمایان) است. این توصیف آنها در تورات است, وتوصیف آنها در انجیل همانند زراعتی که جوانه بزند, سپس آن را تقویت کرد, تا محکم گردیده, وبر پای خودایستاده است, وکشاورزان را به شگفتی وا می دارد, تا از (دیدن) آنها کافران را به خشم آورد, خداوند به کسانی از آنها که ایمان آوردند وکارهای شایسته انجام دادند وعدهٔ آمرزش و پاداش عظیمی داده است[۷۵].

سورة الحجرات

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تُقَدِّمُوا۟ بَيْنَ يَدَىِ ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ لَا تَرْفَعُوٓا۟ أَصْوَٰتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ ٱلنَّبِىِّ وَلَا تَجْهَرُوا۟ لَهُۥ بِٱلْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَٰلُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَغُضُّونَ أَصْوَٰتَهُمْ عِندَ رَسُولِ ٱللَّهِ أُو۟لَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ ٱمْتَحَنَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ ۚ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٣﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِن وَرَآءِ ٱلْحُجُرَٰتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

سورهٔ حجرات

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

ای کسانی که ایمان آورده اید! فرا روی خدا و رسولش پیش دستی نکنید, واز خدا بترسید, بی گمان خداوند شنوای داناست. ﴿۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! صدایتان را فراتر از صدای پیامبر نکنید, وبا او با آو از بلند سخن نگویید, همان گونه که با یکدیگر بلند سخن می گویید, که مبادا در حالی که نمی دانید اعمال شما نا بود گردد. ﴿۲﴾ بی گمان کسانی که صدای خود را نزد رسول خدا پایین می آورند, آنها کسانی هستند که خدا دلهایشان را برای تقوا آزموده (و خالص گردانیده) است, برای آنها آمرزش و پاداش عظیمی است. ﴿۳﴾ بی گمان کسانی که از پشت حجره ها صدایت می زنند, بیشترشان بی خردانند. ﴿٤﴾

(۷۵)- رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم می فرماید: «به یاران من نا سزا نگویید, قسم به ذاتی که جانم در دست او ست, اگر یکی از شما بمانند کوه احد, طلا (در راه خدا) انفاق نماید, به اندازه یک مد آنان یا حتی نیم مد آنان نمی رسد». (صحیح مسلم ۲۵۴۰).

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّىٰ تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَإٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾ وَاعْلَمُوا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ ۚ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴿٧﴾ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾ وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا ۖ فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّىٰ تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ ۚ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا ۖ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَن يَكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا مِّنْهُنَّ ۖ وَلَا تَلْمِزُوا أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ ۖ بِئْسَ الِاسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ ۚ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

واگر آنها صبر می کردند تا که (خود) به سوی آنان بیرون آیی برای آنها بهتر بود, وخداوند آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اگر (شخص) فاسقی خبری برای شما آورد, پس (در بارهٔ آن) بررسی (وتحقیق) کنید, تا آنکه (مبادا) به گروهی از روی نادانی آسیب برسانید, آنگاه بر آنچه انجام داده اید پشیمان شوید. ﴿٦﴾ وبدانید همانا رسول خدا در میان شماست, اگر در بسیاری از کارها از شما اطاعت کند, یقیناً به مشقّت خواهید افتاد, ولیکن خداوند ایمان را محبوب شما ساخت وآن را در دلهایتان زینت بخشید, وکفر وفسق ونافرمانی را برایتان (منفور و) ناپسند گرداند, اینانند که هدایت یافتگانند. ﴿۷﴾ (واین (خیر) فضل ونعمتی از سوی خداست, وخداوند دانای حکیم است. ﴿۸﴾ واگر دو گروه از مؤمنان با یکدیگر به جنگ بر خاستند, میانشان آشتی بر قرار کنید, پس اگر یکی از آن دو بر دیگری تجاوز کرد, با گروه متجاوز بجنگید تا به فرمان خدا باز گردد, پس اگر بازگشت, میان آنها به عدالت صلح بر قرار کنید, وعدالت پیشه کنید, بی گمان خداوند عادلان را دوست می دارد. ﴿۹﴾ یقیناً مؤمنان برادرند, پس میان برادرانتان صلح (وآشتی) بر قرار کنید, واز خدا بترسید, باشد که شما مشمول رحمت شوید. ﴿۱۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! گروهی (از مردان) گروه دیگر را مسخره نکند, شاید آنان (= مسخره شدگان) از اینها بهتر باشند, ونه زنانی, زنان دیگر را, شاید آنان (= مسخره شدگان) از اینها بهتر باشند, واز یکدیگر عیبجوئی نکنید, ویکدیگر را با القاب زشت نخوانید, که پس از ایمان (آوردن) نام فسق بسیار (زشت و) بد است و هر که توبه نکرد, پس آنانند که ستمکارند. ﴿۱۱﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱجۡتَنِبُواْ كَثِيرٗا مِّنَ ٱلظَّنِّ إِنَّ بَعۡضَ ٱلظَّنِّ إِثۡمٞۖ وَلَا تَجَسَّسُواْ وَلَا يَغۡتَب بَّعۡضُكُم بَعۡضًاۚ أَيُحِبُّ أَحَدُكُمۡ أَن يَأۡكُلَ لَحۡمَ أَخِيهِ مَيۡتٗا فَكَرِهۡتُمُوهُۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۚ إِنَّ ٱللَّهَ تَوَّابٞ رَّحِيمٞ ﴿١٢﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنَّا خَلَقۡنَٰكُم مِّن ذَكَرٖ وَأُنثَىٰ وَجَعَلۡنَٰكُمۡ شُعُوبٗا وَقَبَآئِلَ لِتَعَارَفُوٓاْۚ إِنَّ أَكۡرَمَكُمۡ عِندَ ٱللَّهِ أَتۡقَىٰكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٞ ﴿١٣﴾ ۞ قَالَتِ ٱلۡأَعۡرَابُ ءَامَنَّاۖ قُل لَّمۡ تُؤۡمِنُواْ وَلَٰكِن قُولُوٓاْ أَسۡلَمۡنَا وَلَمَّا يَدۡخُلِ ٱلۡإِيمَٰنُ فِي قُلُوبِكُمۡۖ وَإِن تُطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ لَا يَلِتۡكُم مِّنۡ أَعۡمَٰلِكُمۡ شَيۡـًٔاۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ثُمَّ لَمۡ يَرۡتَابُواْ وَجَٰهَدُواْ بِأَمۡوَٰلِهِمۡ وَأَنفُسِهِمۡ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصَّٰدِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلۡ أَتُعَلِّمُونَ ٱللَّهَ بِدِينِكُمۡ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿١٦﴾ يَمُنُّونَ عَلَيۡكَ أَنۡ أَسۡلَمُواْۖ قُل لَّا تَمُنُّواْ عَلَيَّ إِسۡلَٰمَكُمۖ بَلِ ٱللَّهُ يَمُنُّ عَلَيۡكُمۡ أَنۡ هَدَىٰكُمۡ لِلۡإِيمَٰنِ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ غَيۡبَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ بَصِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٨﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید! از بسیاری از گمان (های بد) بپرهیزید, بی شک بعضی از گمان (ها) گناه است, و(در امور دیگران) تجسس (وکنجکاوی) نکنید, وبعضی از شما بعضی دیگر را غیبت نکند, آیا کسی از شما دوست دارد که گوشت برادرش را در حالی که مرده است, بخورد؟! پس (البته) آن را ناپسند دارید[۷۶], واز خدا بترسید, بی گمان خداوند توبه پذیر مهربان است. ﴿۱۲﴾ ای مردم! بی شک ما شما را از یک مرد وزن آفریدیم, وشما را تیره ها وقبیله ها قرار دادیم, تا یکدیگر را بشناسید, همانا گرامی ترین شما نزد خدا پر هیز گارترین شماست[۷۷], بی گمان خداوند دانای آگاه است. ﴿۱۳﴾ اعراب (بادیه نشین) گفتند: «ایمان آورده ایم» (ای پیامبر!) بگو: «شما ایمان نیاورده اید, لیکن بگوئید: اسلام آورده ایم, وهنوز ایمان در دلهایتان وارد نشده است. واگر خدا وپیامبرش را اطاعت کنید چیزی از (پاداش) اعمالتان کاسته نمی شود, همانا خداوند آمرزندهٔ مهربان است». ﴿۱۴﴾ مؤمنان (حقیقی) تنها کسانی اند که به خدا و پیامبرش ایمان آورده اند, سپس (در این باره) شک (وتردید) نکرده اند, وبا اموال خود وجان های خود در راه خدا جهاد کرده اند, اینانند که راستگویانند. ﴿۱۵﴾ (ای پیامبر!) بگو: «آیا خدا را به دین خود با خبر می سازید؟! در حالی که خداوند آنچه در آسمانها وآنچه در زمین است می داند, وخداوند به همه چیز آگاه است». ﴿۱۶﴾ آنها بر تو (ای پیامبر) منتّ می گذارند که اسلام آورده اند, بگو: «اسلام آوردنتان را بر من منّت نگذارید, بلکه اگر را ستگویید خداوند بر شما منّت می نهد که شما را به (سوی) ایمان هدایت کرده است». ﴿۱۷﴾ همانا خداوند غیب آسمانها وزمین را می داند, وخداوند به آنچه انجام می دهید بیناست. ﴿۱۸﴾

---

(۷۶)– در این آیات خداوند مسلمانان را از بعضی رذائل اخلاقی نهی فرموده, ودر احادیث نبوی نیز بر همین مطلب تاکید شده است. رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرموده است: «از گمان بد, اجتناب کنید, زیرا دروغ ترین سخن است, ودنبال عیوب مردم نباشید, وتجسس نکنید, قیمت کالا را بدون قصد خرید بالا نبرید, وبه یکدیگر حسادت نورزید وبا یکدیگر دشمنی وکینه توزی نکنید, وبه یکدیگر پشت ننمایید, بندگان خدا, برادران همدیگر باشید». (صحیح بخاری ۶۰۶۶) ودر حدیث دیگر می فرماید: «سخن چین, وارد بهشت نمی شود». (صحیح بخاری ۶۰۵۶).

(۷۷)– رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم می فرماید: «خداوند به چهره هایتان واموالتان نگاه نمی کند, بلکه به دلهایتان وکردارتان نگاه می کند». (صحیح مسلم ۱۹۸۷).

سورة ق

بسم الله الرحمن الرحيم

قٓۚ وَٱلۡقُرۡءَانِ ٱلۡمَجِيدِ ﴿١﴾ بَلۡ عَجِبُوٓاْ أَن جَآءَهُم
مُّنذِرٞ مِّنۡهُمۡ فَقَالَ ٱلۡكَٰفِرُونَ هَٰذَا شَيۡءٌ عَجِيبٌ ﴿٢﴾
أَءِذَا مِتۡنَا وَكُنَّا تُرَابٗاۖ ذَٰلِكَ رَجۡعُۢ بَعِيدٞ ﴿٣﴾ قَدۡ
عَلِمۡنَا مَا تَنقُصُ ٱلۡأَرۡضُ مِنۡهُمۡۖ وَعِندَنَا كِتَٰبٌ
حَفِيظُۢ ﴿٤﴾ بَلۡ كَذَّبُواْ بِٱلۡحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمۡ فَهُمۡ فِيٓ
أَمۡرٖ مَّرِيجٍ ﴿٥﴾ أَفَلَمۡ يَنظُرُوٓاْ إِلَى ٱلسَّمَآءِ فَوۡقَهُمۡ
كَيۡفَ بَنَيۡنَٰهَا وَزَيَّنَّٰهَا وَمَا لَهَا مِن فُرُوجٖ ﴿٦﴾
وَٱلۡأَرۡضَ مَدَدۡنَٰهَا وَأَلۡقَيۡنَا فِيهَا رَوَٰسِيَ وَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا
مِن كُلِّ زَوۡجِۭ بَهِيجٖ ﴿٧﴾ تَبۡصِرَةٗ وَذِكۡرَىٰ لِكُلِّ عَبۡدٖ
مُّنِيبٖ ﴿٨﴾ وَنَزَّلۡنَا مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ مُّبَٰرَكٗا فَأَنۢبَتۡنَا
بِهِۦ جَنَّٰتٖ وَحَبَّ ٱلۡحَصِيدِ ﴿٩﴾ وَٱلنَّخۡلَ بَاسِقَٰتٖ
لَّهَا طَلۡعٞ نَّضِيدٞ ﴿١٠﴾ رِّزۡقٗا لِّلۡعِبَادِۖ وَأَحۡيَيۡنَا بِهِۦ بَلۡدَةٗ
مَّيۡتٗاۚ كَذَٰلِكَ ٱلۡخُرُوجُ ﴿١١﴾ كَذَّبَتۡ قَبۡلَهُمۡ قَوۡمُ نُوحٖ
وَأَصۡحَٰبُ ٱلرَّسِّ وَثَمُودُ ﴿١٢﴾ وَعَادٞ وَفِرۡعَوۡنُ وَإِخۡوَٰنُ
لُوطٖ ﴿١٣﴾ وَأَصۡحَٰبُ ٱلۡأَيۡكَةِ وَقَوۡمُ تُبَّعٖۚ كُلّٞ كَذَّبَ
ٱلرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿١٤﴾ أَفَعَيِينَا بِٱلۡخَلۡقِ ٱلۡأَوَّلِۚ بَلۡ
هُمۡ فِي لَبۡسٖ مِّنۡ خَلۡقٖ جَدِيدٖ ﴿١٥﴾

سورۀ ق

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ق, سوگند به قرآن مجید (که تو پیامبر خدایی). ﴿۱﴾ بلکه آنها تعجب کردند که هشدار دهنده ای از (میان) خودشان به سوی آنان آمده, پس کافران گفتند: «این چیزی عجیب است, ﴿۲﴾ آیا هنگامی که مردیم وخاک شدیم, (دوباره برا نگیخته خواهیم شد؟!) این باز گشتی بعید است». ﴿۳﴾ به راستی ما می دانیم آنچه را زمین از آنها می کاهد, وکتابی که همه چیز درآن نگهداری شده, نزد ماست. ﴿٤﴾ بلکه آنها حق را هنگامی که به سراغشان آمد تکذیب کردند, پس آنان در کاری سر گردان (وپریشان) هستند. ﴿٥﴾ آیا آنها به آسمان بالای سرشان نمی نگرند که چگونه آن را بنا کرده ایم وآراسته ایم, وهیچ شکافی در آن نیست؟! ﴿٦﴾ وزمین را گستردیم ودر آن کوههای بلند (واستوار) افکندیم, واز هر نوع (گیاه) خوش منظر در آن رویاندیم. ﴿٧﴾ (تا همۀ اینها) بینش وپندی برای هر بندۀ توبه کاری باشد. ﴿٨﴾ واز آسمان آبی پر برکت نازل کردیم, پس با آن باغها ودانه (های) درو شدنی رویاندیم, ﴿٩﴾ ونخلهای بلند (قامت) که خوشه های برهم چیده دارند. ﴿١٠﴾ (همه ی اینها) برای روزی بندگان (رویا نیدیم) وبا آن (باران) سرزمین مرده را زنده کردیم, بر آمدن (از گور وزنده شدن نیز) چنین است. ﴿١١﴾ پیش از آنها قوم نوح واصحاب رسّ (= چاه, که در یمامه بودند). و(قوم) ثمود (پیامبرانشان را) تکذیب کردند. ﴿١٢﴾ و (همچنین قوم) عاد و فرعون وقوم لوط. ﴿١٣﴾ و اصحاب "ایکه" (= قوم شعیب) وقوم "تبّع" (حمیری, که در یمن بودند) هر یک (از آنها) رسولان (الهی) را تکذیب کردند, پس وعدۀ عذاب (وبیم) من (بر آنها) تحقّق یافت. ﴿١٤﴾ آیا ما از آفرینش نخستین عاجز ماندیم؟! (خیر) بلکه آنها (با این همه دلایل) از آفرینش جدید در تردید (وشک) اند. ﴿١٥﴾

وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلْإِنسَـٰنَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِۦ نَفْسُهُۥ ۖ وَنَحْنُ
أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ ٱلْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ إِذْ يَتَلَقَّى ٱلْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ
ٱلْيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَّا يَلْفِظُ مِن قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ
رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَجَآءَتْ سَكْرَةُ ٱلْمَوْتِ بِٱلْحَقِّ ۖ ذَٰلِكَ مَا
كُنتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾ وَنُفِخَ فِى ٱلصُّورِ ۚ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾
وَجَآءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَآئِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَّقَدْ كُنتَ فِى
غَفْلَةٍ مِّنْ هَـٰذَا فَكَشَفْنَا عَنكَ غِطَآءَكَ فَبَصَرُكَ ٱلْيَوْمَ حَدِيدٌ
﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِينُهُۥ هَـٰذَا مَا لَدَىَّ عَتِيدٌ ﴿٢٣﴾ أَلْقِيَا فِى جَهَنَّمَ
كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾ مَّنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ﴿٢٥﴾ ٱلَّذِى
جَعَلَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَـٰهًا ءَاخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِى ٱلْعَذَابِ ٱلشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾
۞ قَالَ قَرِينُهُۥ رَبَّنَا مَآ أَطْغَيْتُهُۥ وَلَـٰكِن كَانَ فِى ضَلَـٰلٍۭ بَعِيدٍ
﴿٢٧﴾ قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا۟ لَدَىَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُم بِٱلْوَعِيدِ
﴿٢٨﴾ مَا يُبَدَّلُ ٱلْقَوْلُ لَدَىَّ وَمَآ أَنَا۠ بِظَلَّـٰمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ
نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ ٱمْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِن مَّزِيدٍ ﴿٣٠﴾
وَأُزْلِفَتِ ٱلْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾ هَـٰذَا مَا تُوعَدُونَ
لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾ مَّنْ خَشِىَ ٱلرَّحْمَـٰنَ بِٱلْغَيْبِ وَجَآءَ
بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ٱدْخُلُوهَا بِسَلَـٰمٍ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلْخُلُودِ ﴿٣٤﴾
لَهُم مَّا يَشَآءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾

به راستی ما انسان را آفریده ایم وچیزی را که نفسش به او وسوسه می کند می دانیم, وما از (شاه) رگ گردن به او نزدیکتریم. ﴿١٦﴾ هنگامی که دو (فرشته ی) فراگیرنده بر جانب راست وچپ نشسته اند, (واعمالش را) فرا می گیرند. ﴿١٧﴾ هیچ سخنی را بر زبان نمی آورد, مگر اینکه نزدش مراقبی حاضر (وآماده نوشتن) است. ﴿١٨﴾ وسکرات (وسختی) مرگ به راستی فرا رسید, (وبه او گفته می شود: ای انسان,) این همان چیزی است که تو از آن می گریختی. ﴿١٩﴾ ودر "صور" دمیده شود, آن روز, (روز تحقق) وعدهٔ (عذاب) است. ﴿٢٠﴾ وهر کسی (به عرصهٔ محشر) می آید در حالی که همراه او سوق دهنده وگواهی است. ﴿٢١﴾ (به او گفته می شود:) به راستی تو از این (صحنه) غافل بودی, پس ما پرده را از (چشم) تو برداشتیم, لذا امروز چشمانت تیز بین است. ﴿٢٢﴾ و (فرشته) همنشین او می گوید: «این (اعمال اوست) آنچه که نزد من آماده (وحاضر) است». ﴿٢٣﴾ (خداوند به فرشتگان مراقب فرمان می دهد) «هر نا سپاس سرکشی را در جهنم افکنید. ﴿٢٤﴾ (همان) باز دارندهٔ خیر, تجاوز گر شکّاک را. ﴿٢٥﴾ (همان) کسی که با خدا معبود دیگری قرار داده است, پس او را در عذاب سخت بیفکنید». ﴿٢٦﴾ همنشین او (از شیاطین) گوید: «پروردگارا! (من) اورا به طغیان (وگمراهی) وادار نکردم, لیکن (او خود) در گمراهی دور و درازی بود». ﴿٢٧﴾ (خداوند) می فرماید: «نزد من (مجادله و) مخاصمه نکنید, ومسلماً من (پیش از این) برای شما هشدار فرستاده بودم. ﴿٢٨﴾ (آن) سخن نزد من تغییر داده نمی شود, ومن هرگز به بندگان ستم نخواهم کرد». ﴿٢٩﴾ (وبه یاد آور) روزی که به جهنم می گوییم: «آیا پرشده ای؟!» و(او) می گوید: «آیا هیچ افزون براین (هم) هست؟!»[٧٨]. ﴿٣٠﴾ (در آن روز) بهشت را برای پرهیزگاران نزدیک آورند (تا آنها از آن) دور نباشند. ﴿٣١﴾ (به آنها گفته می شود:) این چیزی است که به شما وعده داده می شود, برای هر رجوع کنندهٔ (به سوی خدا و) نگهدارنده (پیمان واحکام الهی) است. ﴿٣٢﴾ کسی که در نهان از (خداوند) رحمان بترسد, وبا قلبی توبه کار (در محضر او) آمده باشد. ﴿٣٣﴾ (به آنها گفته می شود:) «به سلامت وارد آن (بهشت) شوید, (که) این روز جاودانگی است». ﴿٣٤﴾ هر چه بخواهند در آنجا برای آنها هست, ودر نزد ما افزون (براین) است. ﴿٣٥﴾

---

(٧٨)- رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم می فرماید: «دوز خیان در آتش دوزخ انداخته می شوند, ودوزخ همواره می گوید: آیا افزون بر این هم هست؟ تا اینکه خداوند متعال قدمش را در آن می گذارد, آنگاه دوزخ می گوید: بس است, بس است».

(صحیح بخاری ۴۸۴۸ وصحیح مسلم ۲۸۴۸)

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُم بَطْشًا فَنَقَّبُوا۟ فِى ٱلْبِلَٰدِ هَلْ مِن مَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِمَن كَانَ لَهُۥ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى ٱلسَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا مِن لُّغُوبٍ ﴿٣٨﴾ فَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ ٱلْغُرُوبِ ﴿٣٩﴾ وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَٰرَ ٱلسُّجُودِ ﴿٤٠﴾ وَٱسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ ٱلْمُنَادِ مِن مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ ٱلصَّيْحَةَ بِٱلْحَقِّ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نُحْىِۦ وَنُمِيتُ وَإِلَيْنَا ٱلْمَصِيرُ ﴿٤٣﴾ يَوْمَ تَشَقَّقُ ٱلْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٤٤﴾ نَّحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَآ أَنتَ عَلَيْهِم بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِٱلْقُرْءَانِ مَن يَخَافُ وَعِيدِ ﴿٤٥﴾

سورة الذاريات

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلذَّٰرِيَٰتِ ذَرْوًا ﴿١﴾ فَٱلْحَٰمِلَٰتِ وِقْرًا ﴿٢﴾ فَٱلْجَٰرِيَٰتِ يُسْرًا ﴿٣﴾ فَٱلْمُقَسِّمَٰتِ أَمْرًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ﴿٥﴾ وَإِنَّ ٱلدِّينَ لَوَٰقِعٌ ﴿٦﴾

وچه بسیار امتهایی را که پیش از آنها هلاک کردیم, که آنها از اینها قویتر بودند, پس در شهرها (سیر و) جستجو کردند, آیا هیچ راه فراری وجود دارد؟! ﴿۳۶﴾ بی گمان دراین (سخن) برای صاحب دلان یا آنان که با حضور (خاطر) گوش فرا دهند, پندی است. ﴿۳۷﴾ وبه راستی ما آسمانها وزمین وآنچه در میان آن دوست در شش روز آفریدیم, وهیچ (گونه) خستگی (و رنجی) به ما نرسید. ﴿۳۸﴾ پس بر آنچه آنها می گویند شکیبا باش, وپیش از طلوع خورشید و پیش از غروب (آن) به ستایش پروردگارت تسبیح گوی[79]. ﴿۳۹﴾ و (نیز) پاره ای از شب وبعد از سجده ها اورا تسبیح گوی. ﴿۴۰﴾ و (ای پیامبر) گوش فرا ده, روزی که منادی از مکانی نزدیک ندا می دهد. ﴿۴۱﴾ روزی که همگان صیحه (= بانگ سهمناک رستاخیز) را بحق می شنوند, آن روز خروج (از گورها) است. ﴿۴۲﴾ همانا ماییم که زنده می کنیم ومی میرانیم, وبازگشت (همگان) به سوی ماست. ﴿۴۳﴾ روزی که زمین از (روی) آنها شکافته شود, (وآنها) شتابان (از گورها بیرون آیند), این گرد آوری برای ما آسان است. ﴿۴۴﴾ ما به آنچه (مشرکان) می گویند داناتریم, وتو (ای پیامبر) بر آنها زورگونیستی (که آنها را به ایمان آوردن اجبار کنی) پس کسی را که از عذاب (وهشدار) من می ترسد, به (وسیلهٔ) قرآن پند (واندرز) بده. ﴿۴۵﴾

سورهٔ ذاریات

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

سوگند به بادهای که (خاک را) می پراکند, ﴿۱﴾ وسوگند به ابر های که بار سنگینی (از باران را) با خود حمل می کنند. ﴿۲﴾ وسوگند به کشتیهایی که به آسانی (بر روی دریاها) در حرکتند. ﴿۳﴾ وسوگند به فرشتگانی که کارها را تقسیم می کنند. ﴿۴﴾ بی گمان آنچه به شما وعده داده شد قطعاً راست است. ﴿۵﴾ ویقیناً (روز) جزا (ی اعمال) واقع شدنی است. ﴿۶﴾

---

(۷۹)- جریر بن عبد الله بجلی رضی الله عنه می گوید: ما شبی در خدمت رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم حاضر بودیم, پس ایشان به سوی ماه, نگاه کردند و فرمودند: «شما پروردگارتان را خواهید دید, همانگونه که این ماه را می بینید, ودر این مورد هیچ مشکل ومزاحمتی وجود نخواهد داشت, پس بکوشید که نماز پیش از طلوع, آفتاب (صبح) ونماز قبل از غروب (عصر) را اداء نمایید, وحتماً چنین کنید (وکارهای دنیا شمارا از آن مشغول نسازد)» آنگاه این آیه﴿ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا ﴾ را تلاوت فرمود.
(مسند احمد ۳۶۵/۴ وصحیح بخاری ۵۵۴ وصحیح مسلم ۴۳۹)

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلۡحُبُكِ ﴿٧﴾ إِنَّكُمۡ لَفِي قَوۡلٖ مُّخۡتَلِفٖ ﴿٨﴾
يُؤۡفَكُ عَنۡهُ مَنۡ أُفِكَ ﴿٩﴾ قُتِلَ ٱلۡخَرَّٰصُونَ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ
فِي غَمۡرَةٖ سَاهُونَ ﴿١١﴾ يَسۡـَٔلُونَ أَيَّانَ يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٢﴾
يَوۡمَ هُمۡ عَلَى ٱلنَّارِ يُفۡتَنُونَ ﴿١٣﴾ ذُوقُواْ فِتۡنَتَكُمۡ هَٰذَا
ٱلَّذِي كُنتُم بِهِۦ تَسۡتَعۡجِلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ
وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾ ءَاخِذِينَ مَآ ءَاتَىٰهُمۡ رَبُّهُمۡۚ إِنَّهُمۡ كَانُواْ قَبۡلَ
ذَٰلِكَ مُحۡسِنِينَ ﴿١٦﴾ كَانُواْ قَلِيلٗا مِّنَ ٱلَّيۡلِ مَا يَهۡجَعُونَ
﴿١٧﴾ وَبِٱلۡأَسۡحَارِ هُمۡ يَسۡتَغۡفِرُونَ ﴿١٨﴾ وَفِيٓ أَمۡوَٰلِهِمۡ حَقّٞ
لِّلسَّآئِلِ وَٱلۡمَحۡرُومِ ﴿١٩﴾ وَفِي ٱلۡأَرۡضِ ءَايَٰتٞ لِّلۡمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾
وَفِيٓ أَنفُسِكُمۡۚ أَفَلَا تُبۡصِرُونَ ﴿٢١﴾ وَفِي ٱلسَّمَآءِ رِزۡقُكُمۡ وَمَا
تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾ فَوَرَبِّ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ إِنَّهُۥ لَحَقّٞ مِّثۡلَ
مَآ أَنَّكُمۡ تَنطِقُونَ ﴿٢٣﴾ هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ضَيۡفِ
إِبۡرَٰهِيمَ ٱلۡمُكۡرَمِينَ ﴿٢٤﴾ إِذۡ دَخَلُواْ عَلَيۡهِ فَقَالُواْ سَلَٰمٗاۖ
قَالَ سَلَٰمٞ قَوۡمٞ مُّنكَرُونَ ﴿٢٥﴾ فَرَاغَ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ فَجَآءَ
بِعِجۡلٖ سَمِينٖ ﴿٢٦﴾ فَقَرَّبَهُۥٓ إِلَيۡهِمۡ قَالَ أَلَا تَأۡكُلُونَ
﴿٢٧﴾ فَأَوۡجَسَ مِنۡهُمۡ خِيفَةٗۖ قَالُواْ لَا تَخَفۡۖ وَبَشَّرُوهُ
بِغُلَٰمٍ عَلِيمٖ ﴿٢٨﴾ فَأَقۡبَلَتِ ٱمۡرَأَتُهُۥ فِي صَرَّةٖ فَصَكَّتۡ
وَجۡهَهَا وَقَالَتۡ عَجُوزٌ عَقِيمٞ ﴿٢٩﴾ قَالُواْ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِۖ
إِنَّهُۥ هُوَ ٱلۡحَكِيمُ ٱلۡعَلِيمُ ﴿٣٠﴾

قسم به آسمان که دارای راهها (وستارگان زیباست). ﴿۷﴾ بی گمان شما (کفار) در گفتار مختلف وگوناگون هستید. ﴿۸﴾ کسی که (در علم الهی از خیر ونیکی) دورنگه داشته شده است از (ایمان آوردن به) آن (=قرآن) دورنگه داشته می شود. ﴿۹﴾ مرگ (ولعنت) بر دروغگویان. ﴿۱۰﴾ کسانی که آنان در غفلت (وجهل) فرو رفته اند. ﴿۱۱﴾ پیوسته می پرسند: «روز جزا کی خواهد بود؟». ﴿۱۲﴾ (همان) روزی که آنها بر آتش عذاب می شوند. ﴿۱۳﴾ (وبه آنها گفته می شود:) «عذاب خود را بچشید, این همان چیزی است که برای آن شتاب داشتید». ﴿۱۴﴾ (در روز قیامت) مسلماً پرهیزگاران در باغها وچشمه سارها (ی بهشت) هستند. ﴿۱۵﴾ وآنچه پروردگارشان به آنها عطا فرموده, دریافت کرده اند, بی گمان آنها پیش از این (در دنیا) نیکوکار بودند. ﴿۱۶﴾ آنها بخش اندکی از شب را می خوابیدند (وبه نماز ونیایش مشغول بودند). ﴿۱۷﴾ ودر سحر گاهان آمرزش طلب می کردند. ﴿۱۸﴾ ودر اموالشان برای سائل و(تنگدست) محروم (بهره و) حقی بود. ﴿۱۹﴾ ودر زمین (عبرت و) نشانه های برای اهل یقین است. ﴿۲۰﴾ و(نیز) در وجود خودتان, آیا نمی بینید؟ ﴿۲۱﴾ و رزق (وروزی) شما, وآنچه به شما وعده داده می شود در آسمان است. ﴿۲۲﴾ پس سوگند به پروردگار آسمان وزمین که آن (وعده ها) حق است, همان گونه که شما (با یکدیگر) سخن می گویید. ﴿۲۳﴾ (ای پیامبر) آیا خبر مهمانان گرامی ابراهیم به تو رسیده است؟! ﴿۲۴﴾ آنگاه که بر او وارد شدند وگفتند: «سلام» (ابراهیم در جواب) گفت: «سلام» (وبا خود گفت:) گروهی نا شناس هستید». ﴿۲۵﴾ پس پنهانی به سوی همسرش رفت وگوسالهٔ (بریان شده) فربهی (برای آنها) آورد. ﴿۲۶﴾ سپس آن را به آنان نزدیک کرد, وگفت: «آیا نمی خورید؟». ﴿۲۷﴾ پس (چون دید دست به سوی غذا دراز نمی کنند) از آنها احساس ترس (ووحشت) کرد, (آنها) گفتند: «نترس (ما فرستادگان پروردگار توایم)» و اورا به (تولد) پسری دانا بشارت دادند. ﴿۲۸﴾ آنگاه همسرش (ساره) فریاد زنان پیش آمد وبه صورت خود زد وگفت: «(من) پیر زنی نازا هستم (چگونه فرزند می زایم؟!)[۸۰]». ﴿۲۹﴾ (فرشتگان) گفتند: «پروردگارتو این چنین فرموده است, وبی گمان او حکیم داناست». ﴿۳۰﴾

(۸۰)- آن زمان حضرت ساره علیها السلام ۹۹ ساله بود. (تفسیر قرطبی ۴۷/۱۷).

۞ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا ٱلْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوٓاْ إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلَىٰ
قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾
مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ
ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾ فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾
وَتَرَكْنَا فِيهَآ ءَايَةً لِّلَّذِينَ يَخَافُونَ ٱلْعَذَابَ ٱلْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾ وَفِي
مُوسَىٰٓ إِذْ أَرْسَلْنَٰهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ فَتَوَلَّىٰ
بِرُكْنِهِۦ وَقَالَ سَٰحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَٰهُ وَجُنُودَهُۥ
فَنَبَذْنَٰهُمْ فِي ٱلْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ
ٱلرِّيحَ ٱلْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُ مِن شَيْءٍ أَتَتْ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلَتْهُ
كَٱلرَّمِيمِ ﴿٤٢﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُواْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٣﴾
فَعَتَوْاْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّٰعِقَةُ وَهُمْ يَنظُرُونَ ﴿٤٤﴾
فَمَا ٱسْتَطَٰعُواْ مِن قِيَامٍ وَمَا كَانُواْ مُنتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ
مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُواْ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿٤٦﴾ وَٱلسَّمَآءَ بَنَيْنَٰهَا بِأَيْيْدٍ
وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَٱلْأَرْضَ فَرَشْنَٰهَا فَنِعْمَ ٱلْمَٰهِدُونَ ﴿٤٨﴾
وَمِن كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فَفِرُّوٓاْ
إِلَى ٱللَّهِ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا تَجْعَلُواْ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا
ءَاخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

(ابراهیم) گفت: «پس ای فرستادگان (خدا) کار و مأموریت شما چیست؟!». ﴿۳۱﴾ (فرشتگان) گفتند: «بی گمان ما بسوی قومی مجرم (وگناهکار)[۸۱] فرستاده شده ایم, ﴿۳۲﴾ تا سنگهای از گل بر (سر) آنها فرود آوریم. ﴿۳۳﴾ (سنگهایی) که نزد پروردگارت برای اسرافکاران نشان گذاری شده است[۸۲]. ﴿۳۴﴾ پس کسانی از مؤمنان را که در آن (شهرهای قوم لوط) بودند (پیش از نزول عذاب) بیرون آوردیم. ﴿۳۵﴾ وجز یک خانه از مسلمانان در آن (شهرها) نیافتیم. ﴿۳۶﴾ ودر آن (شهرهای ویران شده) نشانه ای (روشن) برای کسانی که از عذاب دردناک می ترسند بر جای گذاشتیم[۸۳]. ﴿۳۷﴾ و(نیز) در (داستان) موسی (نشانه وعبرتی است) هنگامی که اورا با دلیلی آشکار به سوی فرعون فرستادیم, ﴿۳۸﴾ پس (فرعون) با قدرت (ولشکر) خویش روی گرداند, وگفت: «(این مرد) جادوگر یا دیوانه است». ﴿۳۹﴾ آنگاه او ولشکریانش را گرفتیم وآنان را به دریا افکندیم در حالی که او سزاوار سرزنش بود. ﴿۴۰﴾ و (نیز) در (داستان قوم) عاد (نشانه ای است) هنگامی که تندبادی بی خیر وبرکت بر آنان فرستادیم. ﴿۴۱﴾ (تندبادی) که بر هیچ چیز نمی گذشت مگر اینکه آن را مانند استخوان پوسیده می گرداند. ﴿۴۲﴾ و (همچنین) در (داستان قوم) ثمود (نشانه ای است) هنگامی که به آنها گفته شد: «مدتی کوتاه (از زندگی) بهره مند شوید (که تنها سه روز فرصت دارید)». ﴿۴۳﴾ آنگاه آنها از فرمان پروردگارشان سر پیچی کردند, پس صاعقه آنها را در بر گرفت در حالی که آنان (به عقوبت خود) نگاه می کردند. ﴿۴۴﴾ (چنان بر زمین افتادند) که توان بر خاستن نداشتند, ونتوانستند (برای خود) انتقام بگیرند. ﴿۴۵﴾ و قوم نوح را پیش از این (هلاک نمودیم), زیرا آنها قومی بدکار (وفاسق) بودند. ﴿۴۶﴾ و (ما) آسمان را با قوت (و قدرت عظیم) بنا کردیم وبی گمان (بر وسعت پهناوری آن) توانائیم. ﴿۴۷﴾ وزمین را گستردیم پس چه نیک گسترانده ای هستیم, ﴿۴۸﴾ واز هر چیز جفت آفریدیم, شاید شما پند گیرید. ﴿۴۹﴾ (ای پیامبر! بگو:) «پس به سوی خدا بگریزید, بی گمان من از جانب او برای شما هشدار دهنده ای آشکار هستم. ﴿۵۰﴾ و معبود دیگری با خدا قرار ندهید, به راستی من از جانب او برای شما هشدار دهنده ای آشکار هستم». ﴿۵۱﴾

(۸۱)– در میان قوم لوط گناهانی از قبیل شرک, لواطت, وفساد در زمین و.. وجود داشت.

(۸۲)– در حدیث صحیح آمده است که از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم سوال شد: آیا در حالی که افراد صالح میان ما باشند ما هلاک می شویم؟ فرمودند: «آری, هرگاه (ناپاکان و) پلیدی بسیار گردد».

(۸۳)– این نشانه ها تاکنون باقی است, این آبادیها در (ساحل) جنوبی دریای اردن (بحر المیت) قرار داشت واین تنها دریای است که هیچ نوع موجودات زنده ای در آن زندگی نمی کند.

كَذَٰلِكَ مَآ أَتَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُواْ سَاحِرٌ أَوۡ مَجۡنُونٌ ﴿٥٢﴾ أَتَوَاصَوۡاْ بِهِۦۚ بَلۡ هُمۡ قَوۡمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنۡهُمۡ فَمَآ أَنتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾ وَذَكِّرۡ فَإِنَّ ٱلذِّكۡرَىٰ تَنفَعُ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقۡتُ ٱلۡجِنَّ وَٱلۡإِنسَ إِلَّا لِيَعۡبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَآ أُرِيدُ مِنۡهُم مِّن رِّزۡقٖ وَمَآ أُرِيدُ أَن يُطۡعِمُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلرَّزَّاقُ ذُو ٱلۡقُوَّةِ ٱلۡمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُواْ ذَنُوبٗا مِّثۡلَ ذَنُوبِ أَصۡحَٰبِهِمۡ فَلَا يَسۡتَعۡجِلُونِ ﴿٥٩﴾ فَوَيۡلٞ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ مِن يَوۡمِهِمُ ٱلَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

همچنین بر پیشینیان آنها هیچ پیامبری نیامد, مگر اینکه گفتند: «(او) جادوگر یا دیوانه است». ﴿۵۲﴾ آیا آنها یکدیگر را به آن سفارش کرده بودند؟ بلکه آنها مردمی طغیانگر هستند. ﴿۵۳﴾ پس (ای پیامبر) از آنها روی بگردان, که هرگز تو سزاوار ملامت نیستی. ﴿۵٤﴾ و(پیوسته) پند (وتذکر) بده, زیرا که بی گمان (پند و) تذکر مؤمنان را سود می بخشد. ﴿۵۵﴾ و من جن وانس را نیافریده ام مگر برای اینکه مرا عبادت کنند, ﴿۵٦﴾ هرگز از آنها روزی ای نمی خواهم, ونمی خواهم که مرا اطعام دهند. ﴿۵۷﴾ بی گمان خداوند است که روزی دهنده است, (و او) قدرتمند استوار است. ﴿۵۸﴾ پس بی شک برای کسانی که ستم کردند بهره ای (از عذاب) است همانند بهره ی یارانشان (از ستمگران پیشین), پس نباید شتاب بکنند! ﴿۵۹﴾ پس وای بر کسانی که کافر شدند, از روزشان (=روز قیامت) که وعده داده می شوند! ﴿٦۰﴾

سورة الطور

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلطُّورِ ﴿١﴾ وَكِتَٰبٖ مَّسۡطُورٖ ﴿٢﴾ فِي رَقّٖ مَّنشُورٖ ﴿٣﴾ وَٱلۡبَيۡتِ ٱلۡمَعۡمُورِ ﴿٤﴾ وَٱلسَّقۡفِ ٱلۡمَرۡفُوعِ ﴿٥﴾ وَٱلۡبَحۡرِ ٱلۡمَسۡجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾ مَّا لَهُۥ مِن دَافِعٖ ﴿٨﴾ يَوۡمَ تَمُورُ ٱلسَّمَآءُ مَوۡرٗا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ ٱلۡجِبَالُ سَيۡرٗا ﴿١٠﴾ فَوَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ فِي خَوۡضٖ يَلۡعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوۡمَ يُدَعُّونَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعّٗا ﴿١٣﴾ هَٰذِهِ ٱلنَّارُ ٱلَّتِي كُنتُم بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

سورۀ طور

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به (کوه) طور[۸۴], ﴿۱﴾ و(سوگند) به کتاب نوشته شده, ﴿۲﴾ در صحیفه ای گشوده. ﴿۳﴾ و(سوگند) به «بیت المعمور»[۸۵]. ﴿٤﴾ وبه سقف برا فراشته شده, ﴿۵﴾ و در یای مملو. ﴿٦﴾ بی گمان عذاب پروردگارت واقع شدنی است. ﴿۷﴾ آن را هیچ دفع کننده ای نیست. ﴿۸﴾ روزی که آسمان بشدت بلرزد, (وبه حرکت درآید). ﴿۹﴾ وکوهها (از جاکنده) به تندی روان گردد. ﴿۱۰﴾ پس در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب کنندگان. ﴿۱۱﴾ کسانی که در سخنان (وکارهای) باطل به بازی مشغولند. ﴿۱۲﴾ روزی که آنها را به زور به سوی آتش (جهنم) می رانند. ﴿۱۳﴾ (خازنان جهنم به آنها می گویند:) «این (همان) آتشی است که شما آن را تکذیب می کردید. ﴿۱٤﴾

(۸۴)- در سر زمین شام است, جای که خداوند با حضرت موسی علیه السلام سخن گفت.

(۸۵)- «بیت المعمور»: خانه ای بموازات خانه کعبه در آسمان هفتم قرار دارد که روزانه هفتاد هزار فرشته برای عبادت وارد آن می شوند, پس هرگاه یکبار وارد شدند دوباره باز نگردند.

أَفَسِحْرٌ هَٰذَآ أَمْ أَنتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ ٱصْلَوْهَا
فَٱصْبِرُوٓاْ أَوْ لَا تَصْبِرُواْ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا
كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى جَنَّٰتٍ وَنَعِيمٍ
﴿١٧﴾ فَٰكِهِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَىٰهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ
ٱلْجَحِيمِ ﴿١٨﴾ كُلُواْ وَٱشْرَبُواْ هَنِيٓـًٔۢا بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ ۖ
وَزَوَّجْنَٰهُم بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَٱتَّبَعَتْهُمْ
ذُرِّيَّتُهُم بِإِيمَٰنٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَآ أَلَتْنَٰهُم مِّنْ
عَمَلِهِم مِّن شَىْءٍ ۚ كُلُّ ٱمْرِيٍٕۭ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ﴿٢١﴾
وَأَمْدَدْنَٰهُم بِفَٰكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾
يَتَنَٰزَعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَّا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْثِيمٌ ﴿٢٣﴾ ۞
وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٤﴾
وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوٓاْ إِنَّا
كُنَّا قَبْلُ فِىٓ أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ ٱللَّهُ
عَلَيْنَا وَوَقَىٰنَا عَذَابَ ٱلسَّمُومِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا
مِن قَبْلُ نَدْعُوهُ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْبَرُّ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾
فَذَكِّرْ فَمَآ أَنتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ
﴿٢٩﴾ أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِۦ رَيْبَ ٱلْمَنُونِ
﴿٣٠﴾ قُلْ تَرَبَّصُواْ فَإِنِّى مَعَكُم مِّنَ ٱلْمُتَرَبِّصِينَ
﴿٣١﴾

آیا این (آتش وعذاب) جادواست یا شما نمی بینید؟ ﴿۱۵﴾ به آن در آیید (وبسوزید) پس صبر کنید یا نکنید, برای شما یکسان است, تنها (به کیفر) آنچه انجام می دادید جزا داده می شوید!». ﴿۱۶﴾ بی گمان پرهیزگاران در باغها (ی بهشت) ونعمتها (ی فراوان) هستند. ﴿۱۷﴾ واز آنچه پروردگارشان به آنها داده مسرورند, وپروردگارشان آنها را از عذاب جهنم محفوظ داشته است. ﴿۱۸﴾ (به آنها گفته می شود:) «بخورید وبیاشامید, گوارایتان باد, به (خاطر) آنچه که (در دنیا) انجام می دادید». ﴿۱۹﴾ (در حالی که آنها) بر تختهایی که کنارهم نهاده شده تکیه می زنند, وحوریان گشاده چشم (بهشتی) را به همسری آنها در می آوریم. ﴿۲۰﴾ و کسانی که ایمان آوردند و فرزندانشان (نیز) در ایمان از آنان پیروی کردند, فرزندانشان را (در بهشت) به آنها ملحق می کنیم, واز عمل آنها چیزی نمی کاهیم, وهرکس درگرو دستاوردِ (و اعمال) خویش است. ﴿۲۱﴾ وپیوسته ازهر میوه وگوشتی که بخواهند در اختیارشان می گذاریم. ﴿۲۲﴾ در آنجا از یکدیگر جام (شراب طهور) می گیرند که نه بیهوده گویی در آن است ونه گناهی, ﴿۲۳﴾ و همواره پسرانی همچون مروارید درون صدف برای (خدمت) آنان بر گردشان می چرخند. ﴿۲۴﴾ و(بهشتیان) رو به یکدیگر می کنند واز (حال گذشته) یکدیگر سؤال می نمایند. ﴿۲۵﴾ می گویند: «ما پیش از این در میان خانوادهٔ خود (از عذاب الهی) ترسان بودیم. ﴿۲۶﴾ پس خداوند بر ما منّت نهاد وما را از عذاب گرم وکشنده (جهنم) حفظ کرد. ﴿۲۷﴾ همانا ما پیش از این اورا می خواندیم, بی گمان او نیکوکار مهربان است. ﴿۲۸﴾ پس (ای پیامبر) پند (وتذکّر) ده, که تو به فضل ونعمت پروردگارت کاهن و دیوانه نیستی. ﴿۲۹﴾ آیا می گویند: «او شاعری است که درباره ی او منتظر حوادث روزگاریم, (و مرگش را انتظار می کشیم)». ﴿۳۰﴾ بگو: «انتظار بکشید, که من (نیز) با شما انتظار می کشم». ﴿۳۱﴾

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَٰمُهُم بِهَٰذَآ ۚ أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ
يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُۥ ۚ بَل لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾ فَلْيَأْتُوا۟ بِحَدِيثٍ
مِّثْلِهِۦٓ إِن كَانُوا۟ صَٰدِقِينَ ﴿٣٤﴾ أَمْ خُلِقُوا۟ مِنْ غَيْرِ
شَىْءٍ أَمْ هُمُ ٱلْخَٰلِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا۟ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلْأَرْضَ ۚ بَل لَّا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ عِندَهُمْ خَزَآئِنُ رَبِّكَ
أَمْ هُمُ ٱلْمُصَيْطِرُونَ ﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ ۖ
فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُم بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَهُ ٱلْبَنَٰتُ
وَلَكُمُ ٱلْبَنُونَ ﴿٣٩﴾ أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ أَجْرًا فَهُم مِّن مَّغْرَمٍ
مُّثْقَلُونَ ﴿٤٠﴾ أَمْ عِندَهُمُ ٱلْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾ أَمْ
يُرِيدُونَ كَيْدًا ۖ فَٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ هُمُ ٱلْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾ أَمْ لَهُمْ
إِلَٰهٌ غَيْرُ ٱللَّهِ ۚ سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾ وَإِن يَرَوْا۟
كِسْفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ سَاقِطًا يَقُولُوا۟ سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ﴿٤٤﴾
فَذَرْهُمْ حَتَّىٰ يُلَٰقُوا۟ يَوْمَهُمُ ٱلَّذِى فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾
يَوْمَ لَا يُغْنِى عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾
وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا۟ عَذَابًا دُونَ ذَٰلِكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ وَٱصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا ۖ وَسَبِّحْ
بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾ وَمِنَ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَٰرَ
ٱلنُّجُومِ ﴿٤٩﴾

آیا عقلهایشان آنها را به این (خیالات باطل) دستور می دهد, یا آنها گروهی طغیانگرند؟! ﴿۳۲﴾ آیا می گویند: «(محمد) آن (= قرآن) را بافته (وبه خدا نسبت داده) است؟» (خیر, چنین نیست) بلکه ایمان نمی آورند. ﴿۳۳﴾ پس اگر راست گویند باید سخنی مانند آن بیاورند. ﴿۳۴﴾ آیا آنها از هیچ (و بدون آفریننده), آفریده شده اند, یا خود خالق (خویش) اند. ﴿۳۵﴾ آیا آنها آسمانها وزمین را آفریده اند؟! (خیر) بلکه آنها یقین نمی کنند. ﴿۳۶﴾ آیا خزائن پروردگارت نزد آنهاست؟! یا آنها (بر همه چیز) تسلط دارند؟! ﴿۳۷﴾ آیا نردبانی دارند (که از آن به آسمانها بالا می روند و) از آن (اسرار وحی را) می شنوند؟ پس باید شنونده شان (براین ادعا) دلیل روشنی بیاورد. ﴿۳۸﴾ آیا برای او (= خداوند) دختران است وبرای شما پسران؟! ﴿۳۹﴾ (ای پیامبر) آیا از آنها پاداشی درخواست می کنی, که (آنها از ادای آن در رنجند و) برایشان (گران و) سنگین است؟! ﴿۴۰﴾ آیا (اسرار) غیب نزد آنهاست, پس آنان (از آن) می نویسند؟!. ﴿۴۱﴾ آیا نیرنگ (ونقشهٔ پلیدی برای تو) می خواهند (بکشند)؟!, پس کسانی که کافر شدند خودشان گرفتار نیرنگ اند. ﴿۴۲﴾ آیا آنها معبودی غیر الله دارند؟! پاک ومنزه است خداوند, از آنچه شریک او قرار می دهند. ﴿۴۳﴾ واگر (مشرکان) پاره ای از آسمان (برای عذابشان) افتاده ببینند, می گویند: «(این) ابری متراکم است». ﴿۴۴﴾ پس (ای پیامبر) آنها را واگذار, تا آن روزشان (=روز قیامت) را که در آن بی هوش می شوند ملاقات کنند! ﴿۴۵﴾ روزی که نیرنگ (وحیلهٔ) شان سودی به حالشان ندارد, ونه آنها یاری می شوند. ﴿۴۶﴾ وبی گمان برای کسانی که ستم کردند, عذابی غیر از آن (نیز در همین دنیا) است, ولی بیشترشان نمی دانند. ﴿۴۷﴾ (ای پیامبر) برای حکم پروردگارت شکیبا باش, زیرا تو زیر نظر (ودر حفاظت) ماهستی, وهنگامی که بر می خیزی به ستایش پروردگارت تسبیح گوی. ﴿۴۸﴾ و(همچنین) بخشی از شب اورا تسبیح گوی و(نیز) هنگام ناپدید شدن ستارگان. ﴿۴۹﴾

سورة النجم

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلنَّجۡمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿١﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمۡ وَمَا غَوَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يَنطِقُ عَنِ
ٱلۡهَوَىٰٓ ﴿٣﴾ إِنۡ هُوَ إِلَّا وَحۡيٞ يُوحَىٰ ﴿٤﴾ عَلَّمَهُۥ شَدِيدُ ٱلۡقُوَىٰ ﴿٥﴾ ذُو مِرَّةٖ
فَٱسۡتَوَىٰ ﴿٦﴾ وَهُوَ بِٱلۡأُفُقِ ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٧﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ﴿٨﴾ فَكَانَ قَابَ
قَوۡسَيۡنِ أَوۡ أَدۡنَىٰ ﴿٩﴾ فَأَوۡحَىٰٓ إِلَىٰ عَبۡدِهِۦ مَآ أَوۡحَىٰ ﴿١٠﴾ مَا كَذَبَ ٱلۡفُؤَادُ مَا
رَأَىٰٓ ﴿١١﴾ أَفَتُمَٰرُونَهُۥ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ﴿١٢﴾ وَلَقَدۡ رَءَاهُ نَزۡلَةً أُخۡرَىٰ ﴿١٣﴾ عِندَ
سِدۡرَةِ ٱلۡمُنتَهَىٰ ﴿١٤﴾ عِندَهَا جَنَّةُ ٱلۡمَأۡوَىٰٓ ﴿١٥﴾ إِذۡ يَغۡشَى ٱلسِّدۡرَةَ مَا يَغۡشَىٰ
﴿١٦﴾ مَا زَاغَ ٱلۡبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ﴿١٧﴾ لَقَدۡ رَأَىٰ مِنۡ ءَايَٰتِ رَبِّهِ ٱلۡكُبۡرَىٰٓ ﴿١٨﴾
أَفَرَءَيۡتُمُ ٱللَّٰتَ وَٱلۡعُزَّىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنَوٰةَ ٱلثَّالِثَةَ ٱلۡأُخۡرَىٰٓ ﴿٢٠﴾ أَلَكُمُ ٱلذَّكَرُ وَلَهُ
ٱلۡأُنثَىٰ ﴿٢١﴾ تِلۡكَ إِذٗا قِسۡمَةٞ ضِيزَىٰٓ ﴿٢٢﴾ إِنۡ هِيَ إِلَّآ أَسۡمَآءٞ سَمَّيۡتُمُوهَآ أَنتُمۡ
وَءَابَآؤُكُم مَّآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بِهَا مِن سُلۡطَٰنٍۚ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّ وَمَا تَهۡوَى
ٱلۡأَنفُسُۖ وَلَقَدۡ جَآءَهُم مِّن رَّبِّهِمُ ٱلۡهُدَىٰٓ ﴿٢٣﴾ أَمۡ لِلۡإِنسَٰنِ مَا تَمَنَّىٰ ﴿٢٤﴾
فَلِلَّهِ ٱلۡأٓخِرَةُ وَٱلۡأُولَىٰ ﴿٢٥﴾ ۞ وَكَم مِّن مَّلَكٖ فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ لَا تُغۡنِي شَفَٰعَتُهُمۡ
شَيۡـًٔا إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ أَن يَأۡذَنَ ٱللَّهُ لِمَن يَشَآءُ وَيَرۡضَىٰٓ ﴿٢٦﴾

سورۀ نجم

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به ستاره چون فرود افتد, ﴿۱﴾ (که) یار شما (= محمد) گمراه نشده و راه را گم نکرده است, ﴿۲﴾ واز روی هوای نفس سخن نمی گوید. ﴿۳﴾ این نیست جز آنچه به او وحی می شود (وبجز وحی چیزی نمی گوید)[۸۶]. ﴿٤﴾ (فرشتۀ) بس نیرومند (=جبرئیل) او را تعلیم داده است, ﴿۵﴾ (همان فرشتۀ) نیرومندی که آنگاه راست ودرست (به شکل حقیقی فرا رویش) ایستاد. ﴿٦﴾ در حالی که او در افق اعلی (آسمان) بود. ﴿۷﴾ سپس (جبرئیل) نزدیک شد, آنگاه فرو آمد (ونزدیکترشد). ﴿۸﴾ پس (فاصلۀ او با پیامبر) به قدر دو کمان یا کمتر بود. ﴿۹﴾ آنگاه (خداوند) آنچه را باید وحی می کرد, به بنده اش وحی نمود. ﴿۱۰﴾ قلب (پیامبر) آنچه را دید, دروغ نگفت. ﴿۱۱﴾ آیا با او در بارۀ آنچه می بیند مجادله می کنید؟!. ﴿۱۲﴾ وبه راستی بار دیگر (نیز) اورا دید[۸۷]. ﴿۱۳﴾ نزد «سدرۀ المنتهی»[۸۸]. ﴿۱٤﴾ که «جنۀ المأوی» نزد آن (درخت) است. ﴿۱۵﴾ چون (درخت) سدرۀ را چیزی (= نوری) پوشاند. ﴿۱٦﴾ چشم (پیامبر) خطا نکرد و(از حد) در نگذشت. ﴿۱۷﴾ به راستی (او) پاره ای از نشانه های بزرگ پروردگارش را دید[۸۹]. ﴿۱۸﴾ آیا «لات» و«عزّی» را دیده اید؟! ﴿۱۹﴾ و«منات» (بت) سومی بی ارزش را؟. ﴿۲۰﴾ آیا شما را پسر باشد و اورا دختر؟ ﴿۲۱﴾ در این صورت, این تقسیمی غیر عادلانه است. ﴿۲۲﴾ اینها چیزی جز نامهایی نیست که شما و پدارنتان بر آنها گذاشته اید وخداوند دلیلی بر (صدق مدعی شما) نازل نکرده است. آنها جز از گمان (های بد وبی اساس) و هوای نفس پیروی نمی کنند, در حالی که هدایت از (سوی) پروردگارشان برای آنها آمده است. ﴿۲۳﴾ آیا انسان هر چه آرزو کند برایش میسّر است؟! ﴿۲٤﴾ پس آخرت ودنیا از آنِ خداست. ﴿۲۵﴾ وچه بسیار فرشتگانی که در آسمانها هستند که شفاعت آنها هیچ سودی نمی بخشد, مگر پس از آنکه خداوند برای هرکس که بخواهد اجازه دهد وراضی باشد. ﴿۲٦﴾

---

(۸۶)– این آیه دلالت دارد بر اینکه «سنت» نیز وحی می باشد, بنابر این آنچه پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم از قرآن وسنت بیان می فرماید وحی الهی است. عبد الله بن عمرو بن العاص رضی الله عنهما می گوید: من آنچه از زبان مبارک پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم می شنیدم می نوشتم, برخی از قریش مرا از این کار باز داشتند وگفتند: پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم بشر هستند, در حال خشم وخشنودی سخن می گوید, آنگاه من ماجرا را برای رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم بیان کردم, پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «بنویس قسم به ذاتی که جانم در دست اوست, چیزی جز حق از زبان من خارج نمی شود» (سنن ابو داود ۳۶۴۶).

(۸۷)– جبرئیل علیه السلام را در صورت حقیقی, در حالی که ششصد بال داشت دیدند. (صحیح بخاری ۳۲۳۲ وتفسیر ابن کثیر)

(۸۸)– درخت سدر عظیمی که در آسمان هفتم است وعلم هیچ کس از آن فراتر نرود. (تفسیر طبری)

(۸۹)– این آیه دربارۀ معراج پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم می باشد که رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم با روح وجسد به آسمانها رفتند. پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم می فرماید: «من کنار خانۀ کعبه بحالت خواب وبیدار در میان دو نفر بودم, (که فرشتگان نزدمن آمدند ومرا شناختند) آنگاه تشتی طلائی سرشار از حکمت وایمان نزد من آوردند, سپس سینۀ مرا شکافتند وبا آب زمزم شستشو دادند, وآن را از حکمت وایمان مملو نمودند, وبعد مرکبی سفید بنام براق, که کوچکتر از قاطر و بزرگتر از الاغ بود برایم آوردند, آنگاه به همراه جبرئیل به آسمانها رفتیم, ... در آسمان اول حضرت آدم علیه السلام را ملاقات کردم, ودر آسمان دوم حضرت عیسی ویحیی علیهما السلام را ملاقات کردم, ودر آسمان سوم یوسف علیه السلام را, ودر آسمان چهارم با ادریس ملاقات کردم, ودر آسمان پنجم با هارون علیه السلام ودر ششم با موسی علیه السلام ملاقات نمودم, ودر آسمان هفتم با حضرت ابراهیم علیه السلام ملاقات کردم, ودر آنجا بیت المعمور بمن نشان داده شد, وپنجاه نماز فرض گردید که بعد به پنج نماز در اداء وپنجاه نماز در صواب مقرر شد». (اختصار از صحیح بخاری شماره ۳۲۰۷).

إِنَّ ٱلَّذِينَ لَا يُؤۡمِنُونَ بِٱلۡأٓخِرَةِ لَيُسَمُّونَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةَ تَسۡمِيَةَ
ٱلۡأُنثَىٰ ﴿٢٧﴾ وَمَا لَهُم بِهِۦ مِنۡ عِلۡمٍۖ إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا ٱلظَّنَّۖ
وَإِنَّ ٱلظَّنَّ لَا يُغۡنِي مِنَ ٱلۡحَقِّ شَيۡـًٔا ﴿٢٨﴾ فَأَعۡرِضۡ عَن مَّن
تَوَلَّىٰ عَن ذِكۡرِنَا وَلَمۡ يُرِدۡ إِلَّا ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا ﴿٢٩﴾ ذَٰلِكَ
مَبۡلَغُهُم مِّنَ ٱلۡعِلۡمِۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن
سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِمَنِ ٱهۡتَدَىٰ ﴿٣٠﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِ لِيَجۡزِيَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔواْ بِمَا
عَمِلُواْ وَيَجۡزِيَ ٱلَّذِينَ أَحۡسَنُواْ بِٱلۡحُسۡنَى ﴿٣١﴾ ٱلَّذِينَ
يَجۡتَنِبُونَ كَبَٰٓئِرَ ٱلۡإِثۡمِ وَٱلۡفَوَٰحِشَ إِلَّا ٱللَّمَمَۚ إِنَّ رَبَّكَ
وَٰسِعُ ٱلۡمَغۡفِرَةِۚ هُوَ أَعۡلَمُ بِكُمۡ إِذۡ أَنشَأَكُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ
وَإِذۡ أَنتُمۡ أَجِنَّةٞ فِي بُطُونِ أُمَّهَٰتِكُمۡۖ فَلَا تُزَكُّوٓاْ أَنفُسَكُمۡۖ
هُوَ أَعۡلَمُ بِمَنِ ٱتَّقَىٰٓ ﴿٣٢﴾ أَفَرَءَيۡتَ ٱلَّذِي تَوَلَّىٰ ﴿٣٣﴾
وَأَعۡطَىٰ قَلِيلٗا وَأَكۡدَىٰٓ ﴿٣٤﴾ أَعِندَهُۥ عِلۡمُ ٱلۡغَيۡبِ فَهُوَ
يَرَىٰٓ ﴿٣٥﴾ أَمۡ لَمۡ يُنَبَّأۡ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ﴿٣٦﴾
وَإِبۡرَٰهِيمَ ٱلَّذِي وَفَّىٰٓ ﴿٣٧﴾ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٞ وِزۡرَ أُخۡرَىٰ ﴿٣٨﴾
وَأَن لَّيۡسَ لِلۡإِنسَٰنِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَنَّ سَعۡيَهُۥ سَوۡفَ
يُرَىٰ ﴿٤٠﴾ ثُمَّ يُجۡزَىٰهُ ٱلۡجَزَآءَ ٱلۡأَوۡفَىٰ ﴿٤١﴾ وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ
ٱلۡمُنتَهَىٰ ﴿٤٢﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَضۡحَكَ وَأَبۡكَىٰ ﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ
أَمَاتَ وَأَحۡيَا ﴿٤٤﴾

بی گمان کسانی که به آخرت ایمان ندارند, فرشتگان را به نام دختران نا مگذاری می کنند. ﴿۲۷﴾ وآنها به آن هیچ دانشی ندارند, جزاز گمان (بی اساس) پیروی نمی کنند, ویقیناً گمان (انسان را) از (شناخت) حق بی نیاز نمی کند. ﴿۲۸﴾ پس (ای پیامبر) از کسی که از ذکر ما روی می گرداند, وجز زندگی (مادی) دنیا را نخواهد, اعراض کن. ﴿۲۹﴾ این آخرین حد دانش آنهاست, بی گمان پروردگار تو به کسانی که از راه او گمراه شده اند داناتر است, و او (نیز) به کسانی که هدایت یافتند داناتر است. ﴿۳۰﴾ وآنچه در آسمانها وآنچه در زمین است از آنِ خداست تا کسانی را که (کار) بد کردند به (سبب) آنچه کرده اند کیفر دهد, وکسانی را که نیکوکاری کردند با (بهشت) نیکو پاداش دهد. ﴿۳۱﴾ (همان) کسانی که از گناهان کبیره[۹۰] واعمال زشت ـ جز گناهان صغیره ـ دوری می کنند بی گمان پروردگارتو گسترده آمرزش است, و او نسبت به شما داناتر است, هنگامی که شما را از زمین پدید آورد, وهنگامی که شما در شکم ما درانتان بصورت جنینهایی بودید, پس خودتان را نستائید (وپاک نشمارید) او به کسانی که پرهیز کاری نمودند داناتر است. ﴿۳۲﴾ آیا دیده ای کسی را که (از حق) روی گرداند؟! ﴿۳۳﴾ واندکی (مال) بخشید و(سپس سنگدل شد و) خود داری کرد. ﴿۳۴﴾ آیا نزد او علم غیب است پس او (همه چیز را) می بیند؟! ﴿۳۵﴾ یا از آنچه در صحیفه های موسی بوده, آگاه نشده است؟! ﴿۳۶﴾ و (نیز آنچه در صحیفه های) ابراهیم, همان کسی که وفا دار بود؟! ﴿۳۷﴾ که هیچ کس بارگناه دیگری را بر دوش نمی کشد. ﴿۳۸﴾ و اینکه برای انسان (بهره ای) جز آنچه سعی کرده, نیست. ﴿۳۹﴾ و اینکه به زودی (حاصل) تلاش وسعی او دیده خواهد شد. ﴿۴۰﴾ سپس او به پاداشی تمام (وکافی) پاداش داده خواهد شد, ﴿۴۱﴾ ویقیناً بازگشت (همهٔ امور) به سوی پروردگار توست. ﴿۴۲﴾ واینکه او خنداند وگریاند. ﴿۴۳﴾ واینکه او میراند وزنده کرد. ﴿۴۴﴾

(۹۰)- در حدیث صحیح آمده رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «از هفت گناه (کبیرهٔ) هلاک کننده اجتناب کنید» یاران عرض کردند آنها کدام اند؟ فرمود: «شرک به خدا, وسحر, وکشتن کسی که خداوند کشتن اورا جز بحق حرام گردانیده, وخوردن مال ربا وخوردن مال یتیم, وپشت کردن به دشمن در میدان جنگ, وتهمت نا روا بستن به زنان پا کدامن وبی خبر». (صحیح بخاری ۶۸۵۷ وصحیح مسلم ۸۹)

وَأَنَّهُۥ خَلَقَ ٱلزَّوۡجَيۡنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلۡأُنثَىٰ ﴿٤٥﴾ مِن نُّطۡفَةٍ إِذَا تُمۡنَىٰ ﴿٤٦﴾ وَأَنَّ عَلَيۡهِ
ٱلنَّشۡأَةَ ٱلۡأُخۡرَىٰ ﴿٤٧﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ أَغۡنَىٰ وَأَقۡنَىٰ ﴿٤٨﴾ وَأَنَّهُۥ هُوَ رَبُّ ٱلشِّعۡرَىٰ
﴿٤٩﴾ وَأَنَّهُۥٓ أَهۡلَكَ عَادًا ٱلۡأُولَىٰ ﴿٥٠﴾ وَثَمُودَاْ فَمَآ أَبۡقَىٰ ﴿٥١﴾ وَقَوۡمَ نُوحٍ مِّن قَبۡلُۖ
إِنَّهُمۡ كَانُواْ هُمۡ أَظۡلَمَ وَأَطۡغَىٰ ﴿٥٢﴾ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَةَ أَهۡوَىٰ ﴿٥٣﴾ فَغَشَّىٰهَا مَا غَشَّىٰ
﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ ﴿٥٥﴾ هَٰذَا نَذِيرٞ مِّنَ ٱلنُّذُرِ ٱلۡأُولَىٰٓ ﴿٥٦﴾
أَزِفَتِ ٱلۡأٓزِفَةُ ﴿٥٧﴾ لَيۡسَ لَهَا مِن دُونِ ٱللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٨﴾ أَفَمِنۡ هَٰذَا ٱلۡحَدِيثِ
تَعۡجَبُونَ ﴿٥٩﴾ وَتَضۡحَكُونَ وَلَا تَبۡكُونَ ﴿٦٠﴾ وَأَنتُمۡ سَٰمِدُونَ ﴿٦١﴾ فَٱسۡجُدُواْ لِلَّهِ
وَٱعۡبُدُواْ ۩ ﴿٦٢﴾

سورة القمر

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱقۡتَرَبَتِ ٱلسَّاعَةُ وَٱنشَقَّ ٱلۡقَمَرُ ﴿١﴾ وَإِن يَرَوۡاْ ءَايَةٗ يُعۡرِضُواْ وَيَقُولُواْ سِحۡرٞ
مُّسۡتَمِرّٞ ﴿٢﴾ وَكَذَّبُواْ وَٱتَّبَعُوٓاْ أَهۡوَآءَهُمۡۚ وَكُلُّ أَمۡرٖ مُّسۡتَقِرّٞ ﴿٣﴾ وَلَقَدۡ
جَآءَهُم مِّنَ ٱلۡأَنۢبَآءِ مَا فِيهِ مُزۡدَجَرٌ ﴿٤﴾ حِكۡمَةُۢ بَٰلِغَةٞۖ فَمَا تُغۡنِ ٱلنُّذُرُ ﴿٥﴾
فَتَوَلَّ عَنۡهُمۡۘ يَوۡمَ يَدۡعُ ٱلدَّاعِ إِلَىٰ شَيۡءٖ نُّكُرٍ ﴿٦﴾

واینکه او دو جفت نروماده آفرید. ﴿٤٥﴾ از نطفه ای چون (در رحم) ریخته شود. ﴿٤٦﴾ واینکه پدید آوردن باردیگر بر (عهدهٔ) او (= خداوند) است. ﴿٤٧﴾ واینکه او ست که بی نیاز کرد و سرمایه بخشید. ﴿٤٨﴾ و اینکه او ست که پروردگار (ستاره) «شعری»[91] است. ﴿٤٩﴾ واینکه او ست که «عاد نخستین» را هلاک کرد. ﴿٥٠﴾ و(نیز) «ثمود» را (هلاک کرد) پس (کسی را) باقی نگذاشت. ﴿٥١﴾ (و(همچنین) قوم نوح را پیش از آن (هلاک نمود). بی گمان آنها از همه ظالم تر و سرکش تر بودند. ﴿٥٢﴾ و(شهرهای) موتفکه (= قوم لوط) را زیر و رو (ونابود) کرد[92]. ﴿٥٣﴾ پس آنها را با آنچه سزاوار بودند از عذاب سنگین ودردناک پو شانید. ﴿٥٤﴾ پس (ای انسان نا سپاس) به کدامیک از نعمتهای پروردگارت شک داری؟! ﴿٥٥﴾ این (پیامبر) هشدار دهنده ای از (قبیل) هشدار دهندگان پیشین است. ﴿٥٦﴾ قیامت نزدیک شده است. ﴿٥٧﴾ وهیچ کس جز خدا آشکارش نکند (ونتواند سختیهای آن را دفع کند). ﴿٥٨﴾ آیا از این سخن تعجب می کنید؟! ﴿٥٩﴾ ومی خندید ونمی گریید؟! ﴿٦٠﴾ وشما همواره در غفلت (وهوس رانی) هستید. ﴿٦١﴾ پس (همه) برای خدا سجده کنید, واورا بپرستید[93]. ﴿٦٢﴾

سورۀ قمر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

قیامت نزدیک شد وماه بشکافت[94]. ﴿١﴾ واگر (کافران) معجزه ای ببینند, روی بگردانند وگویند: «(این) جادویی قوی است». ﴿٢﴾ وآنها (آیات ونشانه های الهی را) تکذیب کردند و از هوی نفس خود پیروی کردند, وهرکاری قرار گاهی دارد. ﴿٣﴾ وبه راستی برای آنان به اندازه ی کافی خبر هایی (پندآمیزی) آمده است که (از گناهان وبدیها) باز می دارد. ﴿٤﴾ (این آیات) حکمت (ودانش) تمام (ورسا) است. پس (برای افراد جاهل ولجوج) هشدارها سودی نمی بخشد. ﴿٥﴾ بنابر این (ای پیامبر) از آنها روی بگردان, (تا آن) روزی که دعوت کننده ای (مردم را) به امر وحشتناکی دعوت کند. ﴿٦﴾

---

(٩١)– ستارۀ شعری در زمان جاهلیت پرستیده می شد بدین خاطر خداوند آن را ذکر نموده است. (تفسیر ابن کثیر وتفسیر سعدی).

(٩٢)– عموره وسدوم از شهرهای زیرورو شدۀ قوم لوط می باشد.

(٩٣)– عبد الله بن عباس رضی الله عنهما می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم سورۀ نجم را تلاوت فرمودند وسجده نمودند ومسلمانان ومشرکان وجن وانس همگی سجده کردند. (صحیح بخاری ۴۸۶۲) وعبد الله بن مسعود رضی الله عنه می گوید: اولین سوره ای که نازل گردید ودر آن سجده وجود داشت سورۀ نجم بود, پس رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم تلاوت فرمودند آنگاه سجده کردند وهمۀ حاضران بجز یک نفر سجده کردند, وان یک نفر مشتی از خاک برداشت وبر پیشانی خود گذاشت وگفت این مرا کفایت می کند, عبد الله می گوید: او امیه بن خلف بود, او را دیدم که به حالت کفر کشته شد. (صحیح بخاری ۴۸۶۳ وصحیح مسلم ۵۷۶).

(٩۴)– دونیم شدن ماه معجزه ای از معجزات رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم می باشد, که در احادیث متواتر با اسناد های صحیح روایت شده است (تفسیر ابن کثیر).
انس بن مالک می گوید: اهل مکه از پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم طلب نشانه ومعجزه کردند, رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم شکافته شدن ماه را به آنها نشان داد. (صحیح بخاری ۴۸۶۷ وصحیح مسلم ۲۸۰۲)
و عبد الله بن مسعود می گوید: ماه در عهد رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم شکافته ودو نیم گشت, قسمتی از آن بر کوهی وقسمتی بر کوهی دیگر قرار گرفت, آنگاه پیامبر صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «گواه باشید». (صحیح بخاری ۴۸۶۴ وصحیح مسلم ۲۸۰۰).

خُشَّعًا أَبۡصَٰرُهُمۡ يَخۡرُجُونَ مِنَ ٱلۡأَجۡدَاثِ كَأَنَّهُمۡ جَرَادٞ مُّنتَشِرٞ ﴿٧﴾ مُّهۡطِعِينَ إِلَى ٱلدَّاعِۖ يَقُولُ ٱلۡكَٰفِرُونَ هَٰذَا يَوۡمٌ عَسِرٞ ﴿٨﴾ ۞ كَذَّبَتۡ قَبۡلَهُمۡ قَوۡمُ نُوحٖ فَكَذَّبُواْ عَبۡدَنَا وَقَالُواْ مَجۡنُونٞ وَٱزۡدُجِرَ ﴿٩﴾ فَدَعَا رَبَّهُۥٓ أَنِّي مَغۡلُوبٞ فَٱنتَصِرۡ ﴿١٠﴾ فَفَتَحۡنَآ أَبۡوَٰبَ ٱلسَّمَآءِ بِمَآءٖ مُّنۡهَمِرٖ ﴿١١﴾ وَفَجَّرۡنَا ٱلۡأَرۡضَ عُيُونٗا فَٱلۡتَقَى ٱلۡمَآءُ عَلَىٰٓ أَمۡرٖ قَدۡ قُدِرَ ﴿١٢﴾ وَحَمَلۡنَٰهُ عَلَىٰ ذَاتِ أَلۡوَٰحٖ وَدُسُرٖ ﴿١٣﴾ تَجۡرِي بِأَعۡيُنِنَا جَزَآءٗ لِّمَن كَانَ كُفِرَ ﴿١٤﴾ وَلَقَد تَّرَكۡنَٰهَآ ءَايَةٗ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ﴿١٥﴾ فَكَيۡفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿١٦﴾ وَلَقَدۡ يَسَّرۡنَا ٱلۡقُرۡءَانَ لِلذِّكۡرِ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ﴿١٧﴾ كَذَّبَتۡ عَادٞ فَكَيۡفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿١٨﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا عَلَيۡهِمۡ رِيحٗا صَرۡصَرٗا فِي يَوۡمِ نَحۡسٖ مُّسۡتَمِرّٖ ﴿١٩﴾ تَنزِعُ ٱلنَّاسَ كَأَنَّهُمۡ أَعۡجَازُ نَخۡلٖ مُّنقَعِرٖ ﴿٢٠﴾ فَكَيۡفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٢١﴾ وَلَقَدۡ يَسَّرۡنَا ٱلۡقُرۡءَانَ لِلذِّكۡرِ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ﴿٢٢﴾ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ بِٱلنُّذُرِ ﴿٢٣﴾ فَقَالُوٓاْ أَبَشَرٗا مِّنَّا وَٰحِدٗا نَّتَّبِعُهُۥٓ إِنَّآ إِذٗا لَّفِي ضَلَٰلٖ وَسُعُرٍ ﴿٢٤﴾ أَءُلۡقِيَ ٱلذِّكۡرُ عَلَيۡهِ مِنۢ بَيۡنِنَا بَلۡ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٞ ﴿٢٥﴾ سَيَعۡلَمُونَ غَدٗا مَّنِ ٱلۡكَذَّابُ ٱلۡأَشِرُ ﴿٢٦﴾ إِنَّا مُرۡسِلُواْ ٱلنَّاقَةِ فِتۡنَةٗ لَّهُمۡ فَٱرۡتَقِبۡهُمۡ وَٱصۡطَبِرۡ ﴿٢٧﴾

در حالی که چشمانشان فرو هشته باشد از قبرها بیرون آیند گویی که آنها ملخهایی پراکنده هستند. ﴿۷﴾ وبه سوی دعوت کننده می شتابند. کافران می گویند: «این روز سختی است». ﴿۸﴾ پیش از آنها قوم نوح تکذیب کرده بودند, پس بنده ی ما (نوح) را تکذیب کردند وگفتند: «(او) دیوانه است» و(با او) درشتی کردند (وآزردند). ﴿۹﴾ پس او پروردگارش را خواند (و عرض کرد): «من مغلوب شده ام, پس یاریم فرما (واز آنها انتقام بگیر)». ﴿۱۰﴾ آنگاه درهای آسمان را با آبی (فراوان و) فروریزنده گشودیم. ﴿۱۱﴾ واز زمین چشمه‌های جوشاندیم (وجاری نمودیم). پس این (دو) آب (آسمان وزمین) برای امری که مقدر شده بود باهم در آمیختند. ﴿۱۲﴾ و او (= نوح) را بر (مرکبی) ساخته شده از تخته ومیخ سوار کردیم. ﴿۱۳﴾ زیر نظر (وحفاظت) ما روان بود, کیفری بود برای کسانی که کافر شده بودند. ﴿۱۴﴾ وبه راستی ما این (ماجرا) را (به عنوان) نشانه ای بر جای گذاشتیم, پس آیا کسی هست که پند گیرد؟! ﴿۱۵﴾ پس (بنگرید) عذاب وهشدارهای من چگونه بود؟! ﴿۱۶﴾ ویقیناً ما قرآن را برای تذکر آسان نمودیم, پس آیا کسی هست که متذکر شود؟! ﴿۱۷﴾ (قوم) عاد (نیز) تکذیب کردند, پس (بنگرید) عذاب وهشدارهای من چگونه بود؟! ﴿۱۸﴾ ما تند باد (سرد (وحشتناکی) در روزی شوم طولانی بر آنها فرستادیم. ﴿۱۹﴾ که مردم را (از جا) بر می کند, گویی که آنها تنه های نخل ریشه کن شده اند. ﴿۲۰﴾ پس (بنگرید) عذاب وهشدارهای من چگونه بود؟! ﴿۲۱﴾ ویقیناً ما قرآن را برای تذکر آسان نمودیم, پس آیا کسی هست که متذکر شود؟! ﴿۲۲﴾ (قوم) ثمود (نیز) هشدار دهندگان را تکذیب کردند. ﴿۲۳﴾ وگفتند: «آیا از یک بشری از (جنس) خودمان پیروی کنیم؟! (اگر چنین کنیم) آنگاه ما در گمراهی ودیوانگی خواهیم بود, ﴿۲۴﴾ آیا از میان ما تنها بر او وحی نازل شده است؟ (خیر) بلکه او دروغگوی خود پسند است». ﴿۲۵﴾ فردا خواهند دانست چه کسی دروغگوی خود پسنداست. ﴿۲۶﴾ بی گمان ما ماده شتر[۹۵] را برای آزمایش آنها می فرستیم, پس (ای صالح) منتظر (پایان کار) شان باش وصبر پیشه کن. ﴿۲۷﴾

(۹۵)- بیرون آوردن ماده شتر از دل کوه معجزه ای بودکه قوم صالح از پیامبر خود درخواست کرده بودند, واین معجزه تحقق یافت ولی باز هم انکار کردند وماده شتر را پی کردند.

وَنَبِّئْهُمْ أَنَّ ٱلْمَآءَ قِسْمَةٌۢ بَيْنَهُمْ ۖ كُلُّ شِرْبٍ مُّحْتَضَرٌ ﴿٢٨﴾
فَنَادَوْا۟ صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَىٰ فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِى
وَنُذُرِ ﴿٣٠﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَٰحِدَةً فَكَانُوا۟
كَهَشِيمِ ٱلْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ
مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٣٢﴾ كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍۭ بِٱلنُّذُرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّآ أَرْسَلْنَا
عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّآ ءَالَ لُوطٍ ۖ نَّجَّيْنَٰهُم بِسَحَرٍ ﴿٣٤﴾ نِّعْمَةً
مِّنْ عِندِنَا ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِى مَن شَكَرَ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ أَنذَرَهُم
بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا۟ بِٱلنُّذُرِ ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ رَٰوَدُوهُ عَن ضَيْفِهِۦ
فَطَمَسْنَآ أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا۟ عَذَابِى وَنُذُرِ ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ
صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾ فَذُوقُوا۟ عَذَابِى وَنُذُرِ
﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا ٱلْقُرْءَانَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّدَّكِرٍ ﴿٤٠﴾
وَلَقَدْ جَآءَ ءَالَ فِرْعَوْنَ ٱلنُّذُرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا كُلِّهَا
فَأَخَذْنَٰهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾ أَكُفَّارُكُمْ خَيْرٌ مِّنْ
أُو۟لَٰٓئِكُمْ أَمْ لَكُم بَرَآءَةٌ فِى ٱلزُّبُرِ ﴿٤٣﴾ أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ
مُّنتَصِرٌ ﴿٤٤﴾ سَيُهْزَمُ ٱلْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ ٱلدُّبُرَ ﴿٤٥﴾ بَلِ
ٱلسَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَٱلسَّاعَةُ أَدْهَىٰ وَأَمَرُّ ﴿٤٦﴾ إِنَّ
ٱلْمُجْرِمِينَ فِى ضَلَٰلٍ وَسُعُرٍ ﴿٤٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِى ٱلنَّارِ
عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا۟ مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَىْءٍ خَلَقْنَٰهُ
بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾

وبه آنها خبر ده که همانا آب (قریه) در میان آنها (وناقه) تقسیم شده است, هر که در نوبت خود باید حاضر شود. ﴿۲۸﴾ پس آنها یار خود[۹۶] را صدا زدند, آنگاه (آمد و) دست بکار شد و (شتر را) پی کرد. ﴿۲۹﴾ پس (بنگرید) عذاب وهشدارهای من چگونه بود؟! ﴿۳۰﴾ بی گمان ما یک صیحه (=بانگ مرگباری) بر آنها فرستادیم, پس (همگی) به صورت گیاه خشک خردشده ای در آمدند. ﴿۳۱﴾ و یقیناً ما قرآن را برای تذکر آسان نمودیم, پس آیا کسی هست که متذکر شود؟! ﴿۳۲﴾ قوم لوط هشدار دهندگان را تکذیب کردند. ﴿۳۳﴾ بی گمان ما شن باد تندی بر آنها فرستادیم (وهمگی هلاک کردیم) جز خاندان لوط که سحرگاهان نجاتشان دادیم. ﴿۳۴﴾ (این) نعمتی بود از سوی ما, این گونه کسی را که شکر کند پاداش می دهیم. ﴿۳۵﴾ و به راستی (لوط) آنها را از عقوبت (سخت) ما بیم داد, پس آنها با هشدارها مجادله (وستیز) کردند. ﴿۳۶﴾ و به راستی آنها از او (=لوط) خواستند که مهمانش را (برای کار زشت) در اختیارشان بگذارد, پس ما دیدگانشان را کور کردیم, (وگفتیم:) «پس (طعم) عذاب مرا و(طعم) هشدارهای مرا بچشید». ﴿۳۷﴾ و یقیناً صبحگاهان عذابی پایدار آنها را فروگرفت (وهلاک کرد). ﴿۳۸﴾ (وگفتیم:) «پس (طعم) عذاب مرا (وطعم) هشدارهای مرا بچشید». ﴿۳۹﴾ و یقیناً ما قرآن را برای تذکر آسان نمودیم, پس آیا کسی هست که متذکر شود؟! ﴿۴۰﴾ وبه راستی هشدار دهندگان به سراغ خاندان فرعون آمدند. ﴿۴۱﴾ (آنها) همهٔ آیات (ومعجزات) ما را تکذیب کردند, پس ما آنها را گرفتیم, گرفتن پیروزمندی توانا! ﴿۴۲﴾ (ای قریش) آیا کفار شما از آنها بهترند یا برای شما امان نامه ای در کتابها (ی آسمانی پیشین) است. ﴿۴۳﴾ یا می گویند: «ما جماعتی (نیرومند و) پیروزیم». ﴿۴۴﴾ به زودی آن جمع (کفار قریش) شکست می خورد و پشت می کنند, (و پا به فرار می گذارند)[۹۷]. ﴿۴۵﴾ بلکه قیامت وعده گاه آنها ست, وقیامت سخت تر وتلخ تر است. ﴿۴۶﴾ بی گمان گناهکاران در گمراهی ودیوانگی هستند. ﴿۴۷﴾ روزی که بر چهره هایشان در آتش (جهنم) کشیده می شوند (وبه آنها گفته می شود:) «(طعم) آتش دوزخ را بچشید». ﴿۴۸﴾ بی گمان ما همه چیز را به اندازه آفریدیم. ﴿۴۹﴾

---

(۹۶)- شقی ترین آنها که نا مش قدار بن سالف بود. (تفسیر ابن کثیر).

(۹۷)- مصداق این آیه در جنگ بدر تحقق یافت, رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم روز جنگ بدر پس از مناجات و رازونیاز با خدایش در حالی که لباس جنگی پوشیده بود از چادر بیرون آمدند واین آیات ﴿سَيُهْزَمُ ٱلْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ ٱلدُّبُرَ...﴾ را می خواندند. (صحیح بخاری ۴۸۷۷)

وَمَآ أَمۡرُنَآ إِلَّا وَٰحِدَةٞ كَلَمۡحِۭ بِٱلۡبَصَرِ ﴿٥٠﴾ وَلَقَدۡ أَهۡلَكۡنَآ أَشۡيَاعَكُمۡ فَهَلۡ مِن مُّدَّكِرٖ ﴿٥١﴾ وَكُلُّ شَيۡءٖ فَعَلُوهُ فِي ٱلزُّبُرِ ﴿٥٢﴾ وَكُلُّ صَغِيرٖ وَكَبِيرٖ مُّسۡتَطَرٌ ﴿٥٣﴾ إِنَّ ٱلۡمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٖ وَنَهَرٖ ﴿٥٤﴾ فِي مَقۡعَدِ صِدۡقٍ عِندَ مَلِيكٖ مُّقۡتَدِرِۢ ﴿٥٥﴾

سورة الرحمن

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلرَّحۡمَٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ ٱلۡقُرۡءَانَ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ ﴿٣﴾ عَلَّمَهُ ٱلۡبَيَانَ ﴿٤﴾ ٱلشَّمۡسُ وَٱلۡقَمَرُ بِحُسۡبَانٖ ﴿٥﴾ وَٱلنَّجۡمُ وَٱلشَّجَرُ يَسۡجُدَانِ ﴿٦﴾ وَٱلسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ ٱلۡمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطۡغَوۡاْ فِي ٱلۡمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَأَقِيمُواْ ٱلۡوَزۡنَ بِٱلۡقِسۡطِ وَلَا تُخۡسِرُواْ ٱلۡمِيزَانَ ﴿٩﴾ وَٱلۡأَرۡضَ وَضَعَهَا لِلۡأَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَٰكِهَةٞ وَٱلنَّخۡلُ ذَاتُ ٱلۡأَكۡمَامِ ﴿١١﴾ وَٱلۡحَبُّ ذُو ٱلۡعَصۡفِ وَٱلرَّيۡحَانُ ﴿١٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٣﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِن صَلۡصَٰلٖ كَٱلۡفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ ٱلۡجَآنَّ مِن مَّارِجٖ مِّن نَّارٖ ﴿١٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾

وفرمان ما جزیک بار نیست, همچون یک چشم برهم زدنی است. ﴿۵۰﴾ وبه راستی ما (کسانی که) همانند شما (بودند), هلاک کردیم پس آیا کسی هست که متذکر شود (وپندگیرد)؟! ﴿۵۱﴾ و هر چیزی را که انجام داده اند در نامه ها (ی اعمالشان ثبت) است. ﴿۵۲﴾ وهر (کار) کوچک و بزرگ نوشته شده است. ﴿۵۳﴾ بی گمان پرهیزگاران در باغها و(کنار) نهرها (ی بهشتی) هستند. ﴿۵۴﴾ در (جایگاه و) مجلس صدق (وراستی) نزد فرمانروایی مقتدر. ﴿۵۵﴾

سورۀ رحمن

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(خداوند) رحمن ﴿۱﴾ قرآن را تعلیم داد. ﴿۲﴾ انسان را آفرید. ﴿۳﴾ به او (نطق و) سخن گفتن آموخت. ﴿۴﴾ خورشید وماه به حساب منظم (و دقیقی) در حرکتند. ﴿۵﴾ وگیاه[۹۸] و درخت (برای او) سجده می کنند. ﴿۶﴾ و آسمان را برافراشت ومیزان را قرار داد. ﴿۷﴾ تا در میزان تجاوز نکنید. ﴿۸﴾ و وزن را بر اساس عدل بر پا دارید و میزان را کم نکنید. ﴿۹﴾ و زمین را برای مردمان قرار داد (وگسترانید). ﴿۱۰﴾ که در آن میوه ها ونخلهای خوشه دار است. ﴿۱۱﴾ و (در آن) دانۀ برگ دار (که بصورت کاه در می آید) و ریحان (وگیاهان خوشبو) است. ﴿۱۲﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟![۹۹] ﴿۱۳﴾ انسان را از گِل خشکیده ای چون سفال آفرید, ﴿۱۴﴾ و جن را از شعله ای از آتش خلق کرد[۱۰۰]. ﴿۱۵﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۱۶﴾

---

(۹۸)– مفسران دربارۀ مراد از "النجم" اختلاف نظر دارند, برخی "ستاره" ذکر کرده اند, وبرخی دیگر به "گیاه" تفسیر کرده اند. (تفسیر ابن کثیر).

(۹۹)– جابر رضی الله عنه می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم نزد اصحاب تشریف آوردند, آنگاه سورۀ الرحمن را از اول تا آخر بر آنان تلاوت نمودند, واصحاب خاموش بودند, پس رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «شبی که جنیان با من ملاقات کردند, بر آنها خواندم, پاسخ آنان از شما بهتر بود, هر بارکه به آیه ﴿فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ﴾ می رسیدم, می گفتند: پروردگارا! هیچ یک از نعمتهایت را تکذیب نمی کنیم, ستایش برای توست» (سنن ترمذی ۳۲۹۱).

(۱۰۰)– رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم می فرماید: «فرشتگان از نور آفرید, شده اند, وجنیان از شعله ای از آتش آفریده شده اند, وآدم از آنچه برایتان توصیف شده آفریده شده است». (صحیح مسلم ۲۲۹۴).

رَبُّ ٱلۡمَشۡرِقَيۡنِ وَرَبُّ ٱلۡمَغۡرِبَيۡنِ ﴿١٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾ مَرَجَ ٱلۡبَحۡرَيۡنِ يَلۡتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيۡنَهُمَا بَرۡزَخٞ
لَّا يَبۡغِيَانِ ﴿٢٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾ يَخۡرُجُ
مِنۡهُمَا ٱللُّؤۡلُؤُ وَٱلۡمَرۡجَانُ ﴿٢٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾ وَلَهُ ٱلۡجَوَارِ ٱلۡمُنشَـَٔاتُ فِي ٱلۡبَحۡرِ كَٱلۡأَعۡلَٰمِ
﴿٢٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾ كُلُّ مَنۡ عَلَيۡهَا
فَانٖ ﴿٢٦﴾ وَيَبۡقَىٰ وَجۡهُ رَبِّكَ ذُو ٱلۡجَلَٰلِ وَٱلۡإِكۡرَامِ ﴿٢٧﴾
فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾ يَسۡـَٔلُهُۥ مَن فِي
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ كُلَّ يَوۡمٍ هُوَ فِي شَأۡنٖ ﴿٢٩﴾ فَبِأَيِّ
ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾ سَنَفۡرُغُ لَكُمۡ أَيُّهَ ٱلثَّقَلَانِ
﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾ يَٰمَعۡشَرَ ٱلۡجِنِّ
وَٱلۡإِنسِ إِنِ ٱسۡتَطَعۡتُمۡ أَن تَنفُذُواْ مِنۡ أَقۡطَارِ ٱلسَّمَٰوَٰتِ
وَٱلۡأَرۡضِ فَٱنفُذُواْۚ لَا تَنفُذُونَ إِلَّا بِسُلۡطَٰنٖ ﴿٣٣﴾
فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾ يُرۡسَلُ عَلَيۡكُمَا
شُوَاظٞ مِّن نَّارٖ وَنُحَاسٞ فَلَا تَنتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾ فَإِذَا ٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ فَكَانَتۡ وَرۡدَةٗ
كَٱلدِّهَانِ ﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾
فَيَوۡمَئِذٖ لَّا يُسۡـَٔلُ عَن ذَنۢبِهِۦٓ إِنسٞ وَلَا جَآنّٞ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ
ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾

(او) پروردگار دو مشرق و پروردگار دو مغرب است. ﴿۱۷﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۱۸﴾ دو دریا (ی مختلف شور وشیرین) را به جریان آورد در حالی که با یکدیگر بر خورد می کنند. ﴿۱۹﴾ میان آن دو حایلی است که یکی بر دیگری غلبه نمی کند. (و در هم نیا میزند). ﴿۲۰﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۲۱﴾ از آن دو (دریا) مروارید ومرجان بیرون می آید. ﴿۲۲﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۲۳﴾ و برای اوست کشتیهایی همچون کوه که در دریا به حرکت در می آیند. ﴿۲۴﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۲۵﴾ هر چه بر روی آن (= زمین) است, فانی شود. ﴿۲۶﴾ و (تنها) روی پروردگار ذو الجلال وگرامی توست که باقی می ماند. ﴿۲۷﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۲۸﴾ (تمام) کسانی که در آسمانها وزمین هستند از او سؤال (ودرخواست نیاز) می کنند, و او هر روز در کاری است. ﴿۲۹﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۳۰﴾ای دوگروه (انس وجن) بزودی به (حساب) شما می پردازیم. ﴿۳۱﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۳۲﴾ ای گروه جن وانس اگر می توانید از کناره ها (و مرزهای) آسمانها وزمین بگذرید, پس بگذرید, ولی جز با غلبه و نیرو (بی فوق العاده) نمی توانید بگذرید (که شما ندارید). ﴿۳۳﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۳۴﴾ شعله هایی از آتش, ودود بر شما (جن وانس) فرستاده می شود پس نمی توانید از خودتان دفاع کنید. ﴿۳۵﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۳۶﴾ پس آنگاه که آسمان بشکافد, پس همچون چرم (و روغن مذاب) سرخ گون شود (در آن روز قیامت حوادث هولناکی رخ می دهد). ﴿۳۷﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۳۸﴾ پس در آن روز (قیامت) هیچ جن وانسی از گناهش پرسیده نشود (چون با علامات چهره شان شناخته می شوند). ﴿۳۹﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿۴۰﴾

يُعۡرَفُ ٱلۡمُجۡرِمُونَ بِسِيمَٰهُمۡ فَيُؤۡخَذُ بِٱلنَّوَٰصِي وَٱلۡأَقۡدَامِ ﴿٤١﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾ هَٰذِهِۦ جَهَنَّمُ ٱلَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا ٱلۡمُجۡرِمُونَ ﴿٤٣﴾ يَطُوفُونَ بَيۡنَهَا وَبَيۡنَ حَمِيمٍ ءَانٍ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾ وَلِمَنۡ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِۦ جَنَّتَانِ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَآ أَفۡنَانٍ ﴿٤٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾ فِيهِمَا عَيۡنَانِ تَجۡرِيَانِ ﴿٥٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾ فِيهِمَا مِن كُلِّ فَٰكِهَةٖ زَوۡجَانِ ﴿٥٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾ مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ فُرُشِۭ بَطَآئِنُهَا مِنۡ إِسۡتَبۡرَقٖۚ وَجَنَى ٱلۡجَنَّتَيۡنِ دَانٖ ﴿٥٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾ فِيهِنَّ قَٰصِرَٰتُ ٱلطَّرۡفِ لَمۡ يَطۡمِثۡهُنَّ إِنسٞ قَبۡلَهُمۡ وَلَا جَآنّٞ ﴿٥٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٧﴾ كَأَنَّهُنَّ ٱلۡيَاقُوتُ وَٱلۡمَرۡجَانُ ﴿٥٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٩﴾ هَلۡ جَزَآءُ ٱلۡإِحۡسَٰنِ إِلَّا ٱلۡإِحۡسَٰنُ ﴿٦٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦١﴾ وَمِن دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٢﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٣﴾ مُدۡهَآمَّتَانِ ﴿٦٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٥﴾ فِيهِمَا عَيۡنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٦﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٧﴾

گناهکاران از چهره هایشان شناخته می شوند, پس (آنها را) با موی جلو سر وپاها (یشان) گرفته (وبه دوزخ افکنده) می شوند. ﴿٤١﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٤٢﴾ این (همان) جهنمی است که گناهکاران آن را انکار می کردند. ﴿٤٣﴾ (امروز آنها) در میان آن و آب سوزان می گردند. ﴿٤٤﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٤٥﴾ وبرای کسی که از ایستادن در پیشگاه پروردگارش بترسد, دو باغ (بهشتی) است[101]. ﴿٤٦﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٤٧﴾ (آن دو باغ) دارای (درختان و) شاخسارهای بسیار است. ﴿٤٨﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٤٩﴾ در آن دو (باغ) دو چشمه روان است. ﴿٥٠﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٥١﴾ در آن دو (باغ) ازهر میوه ای دو نوع است. ﴿٥٢﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٥٣﴾ (بهشتیان) بر فرشهایی که آسترشان از دیبای ضخیم است, تکیه کرده اند, ومیوه ی (آن) دوباغ) (بهشتی) در دسترس است. ﴿٥٤﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٥٥﴾ در آن (کاخها و باغهای بهشتی) حوریانی دیده فروهشته هستند, که هیچ انس وجن پیش از اینها (= مؤمنان) با آنان تماس نگرفته است. ﴿٥٦﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٥٧﴾ گویی آنها (= حوریان) یاقوت ومرجانند. ﴿٥٨﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٥٩﴾ آیا پاداش نیکی جز نیکی است؟! ﴿٦٠﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٦١﴾ وغیر از آن دو (باغ) دو باغ (بهشتی) دیگر است. ﴿٦٢﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٦٣﴾ (آن دو باغ) سر سبز که (از شدت سبزی) به سیاهی متمایل است. ﴿٦٤﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٦٥﴾ در آن دو (باغ بهشتی) دو چشمهٔ جوشان است. ﴿٦٦﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٦٧﴾

---

(١٠١)- علامه ابن کثیر می نویسد: این قوی ترین دلیل براین مطلب است که اگر جنیان ایمان آورند و تقوا پیشه کنند به بهشت وارد می شوند. (تفسیر ابن کثیر).

فِيهِمَا فَٰكِهَةٌ وَنَخۡلٞ وَرُمَّانٞ ﴿٦٨﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا
تُكَذِّبَانِ ﴿٦٩﴾ فِيهِنَّ خَيۡرَٰتٌ حِسَانٞ ﴿٧٠﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ
رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾ حُورٞ مَّقۡصُورَٰتٞ فِي ٱلۡخِيَامِ ﴿٧٢﴾
فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾ لَمۡ يَطۡمِثۡهُنَّ إِنسٞ
قَبۡلَهُمۡ وَلَا جَآنّٞ ﴿٧٤﴾ فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾
مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ رَفۡرَفٍ خُضۡرٖ وَعَبۡقَرِيٍّ حِسَانٖ ﴿٧٦﴾ فَبِأَيِّ
ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾ تَبَٰرَكَ ٱسۡمُ رَبِّكَ ذِي ٱلۡجَلَٰلِ
وَٱلۡإِكۡرَامِ ﴿٧٨﴾

در آن دو (باغ) میوه ونخل وانار است. ﴿٦٨﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٦٩﴾ در آن (کاخها وباغهای بهشتی زنانی) نیک سیرت وصورت هستند. ﴿٧٠﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٧١﴾ حورانی که در خیمه ها(ی بهشتی مستور) نگاه داشته شده اند. ﴿٧٢﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٧٣﴾ (دو شیزگانی که) هیچ انس وجن پیش از اینها (= مؤمنان) با آنان تماس نگرفته است. ﴿٧٤﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٧٥﴾ (در حالی که بهشتیان) بر بالشهای سبز وفرشهای نیکو تکیه زده اند, ﴿٧٦﴾ پس (ای گروه انس وجن) کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می کنید؟! ﴿٧٧﴾ (ای پیامبر) نام پروردگار صاحب جلال وگرامی تو با برکت وفرخنده است. ﴿٧٨﴾

سورة الواقعة

بسم الله الرحمن الرحيم

إِذَا وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيۡسَ لِوَقۡعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٞ
رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ ٱلۡأَرۡضُ رَجّٗا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ ٱلۡجِبَالُ بَسّٗا
﴿٥﴾ فَكَانَتۡ هَبَآءٗ مُّنۢبَثَّةٗ ﴿٦﴾ وَكُنتُمۡ أَزۡوَٰجٗا ثَلَٰثَةٗ ﴿٧﴾
فَأَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ مَآ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ ﴿٨﴾ وَأَصۡحَٰبُ
ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ مَآ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ ﴿٩﴾ وَٱلسَّٰبِقُونَ ٱلسَّٰبِقُونَ ﴿١٠﴾
أُوْلَٰٓئِكَ ٱلۡمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثُلَّةٞ مِّنَ
ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٞ مِّنَ ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١٤﴾ عَلَىٰ سُرُرٖ مَّوۡضُونَةٖ
﴿١٥﴾ مُّتَّكِـِٔينَ عَلَيۡهَا مُتَقَٰبِلِينَ ﴿١٦﴾

سورۀ واقعه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

هنگامی که واقعه ی قیامت واقع شود. ﴿١﴾ که در واقع شدنش هیچ دروغی نیست. ﴿٢﴾ (گروهی را) خوار کننده, (وگروهی را) برافرازنده است[١٠٢]. ﴿٣﴾ هنگامی که زمین بشدّت بلرزد. ﴿٤﴾ وکوهها (درهم کوبیده و) متلاشی شود. ﴿٥﴾ پس چون غبار پراکنده گردد ﴿٦﴾ وشما سه گروه (تقسیم) شوید: ﴿٧﴾ پس (گروه نخست سعاد تمندان) دست راست, (سعاد تمندان) دست راست چه حال دارند؟ ﴿٨﴾ و (گروه دیگر شقاوتمندان) دست چپ, (شقاوتمندان) دست چپ چه حال دارند؟ ﴿٩﴾ و (سومین گروه) پیشگامان پیشرو . ﴿١٠﴾ آنها مقربان هستند. ﴿١١﴾ در باغهای پر نعمت (بهشت جای دارند). ﴿١٢﴾ گروهی از پیشینیان. ﴿١٣﴾ واندکی از آیندگان هستند. ﴿١٤﴾ بر تختهایی مرصّع. ﴿١٥﴾ رو به روی هم بر آن تکیه زده اند. ﴿١٦﴾

(١٠٢)- گروه کافران را خوار می کند وبه دوزخ روانه می کند, وگروه مؤمنان را سربلند وشاد به بهشت می فرستد. (تفسیر طبری وابن کثیر).

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَٰنٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقَ
وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾ لَّا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنزِفُونَ
﴿١٩﴾ وَفَٰكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا
يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾ وَحُورٌ عِينٌ ﴿٢٢﴾ كَأَمْثَٰلِ ٱللُّؤْلُؤِ ٱلْمَكْنُونِ
﴿٢٣﴾ جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا
لَغْوًا وَلَا تَأْثِيمًا ﴿٢٥﴾ إِلَّا قِيلًا سَلَٰمًا سَلَٰمًا ﴿٢٦﴾
وَأَصْحَٰبُ ٱلْيَمِينِ مَآ أَصْحَٰبُ ٱلْيَمِينِ ﴿٢٧﴾ فِى سِدْرٍ
مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٩﴾ وَظِلٍّ مَّمْدُودٍ ﴿٣٠﴾
وَمَآءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾ وَفَٰكِهَةٍ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾ لَّا مَقْطُوعَةٍ
وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾ وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾ إِنَّآ أَنشَأْنَٰهُنَّ
إِنشَآءً ﴿٣٥﴾ فَجَعَلْنَٰهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾ عُرُبًا أَتْرَابًا ﴿٣٧﴾
لِّأَصْحَٰبِ ٱلْيَمِينِ ﴿٣٨﴾ ثُلَّةٌ مِّنَ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾ وَثُلَّةٌ
مِّنَ ٱلْءَاخِرِينَ ﴿٤٠﴾ وَأَصْحَٰبُ ٱلشِّمَالِ مَآ أَصْحَٰبُ ٱلشِّمَالِ
﴿٤١﴾ فِى سَمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾ وَظِلٍّ مِّن يَحْمُومٍ ﴿٤٣﴾ لَّا
بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ قَبْلَ ذَٰلِكَ مُتْرَفِينَ
﴿٤٥﴾ وَكَانُوا۟ يُصِرُّونَ عَلَى ٱلْحِنثِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٤٦﴾ وَكَانُوا۟
يَقُولُونَ أَئِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَٰمًا أَءِنَّا
لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾ أَوَءَابَآؤُنَا ٱلْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ إِنَّ
ٱلْأَوَّلِينَ وَٱلْءَاخِرِينَ ﴿٤٩﴾ لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَٰتِ يَوْمٍ
مَّعْلُومٍ ﴿٥٠﴾

نو جوانانی جاودان پیوسته بر گردشان می چرخند. ﴿۱۷﴾ با قدحها و کوزه ها و جامهایی از شرابی که (در جویها) جاری است. ﴿۱۸﴾ (شرابی) که از آن نه سر درد گیرند ونه بیهوش شوند. ﴿۱۹﴾ و هر میوه ای که خود انتخاب کنند. ﴿۲۰﴾ و (نیز) گوشت پرنده (از هر نوعی) که میل داشته باشند. ﴿۲۱﴾ و(همسرانی از) حوریان سیه چشم (دارند). ﴿۲۲﴾ همچون مروارید پنهان در صدف. ﴿۲۳﴾ (اینها) پاداشی است در برابر آنچه که انجام می دادند. ﴿۲۴﴾ در آن (باغها ی بهشتی) نه سخن لغو وبیهوده ای می شنوند ونه گفتار گناه آلود. ﴿۲۵﴾ تنها یک سخن (می شنوند) سلام است, سلام. ﴿۲۶﴾ واصحاب دست راست (سعادتمند) چه (وضع و) حالی دارند اصحاب دست راست (سعادتمند)؟؟! ﴿۲۷﴾ در (میان) درختان «سدر» (= کنار) بی خار, ﴿۲۸﴾ و درختان موز پربار تو برتو. ﴿۲۹﴾ وسایه ای گسترده[۱۰۳]. ﴿۳۰﴾ و(در کنار) آبی جاری (وروان). ﴿۳۱﴾ ومیوه ای فراوان. ﴿۳۲﴾ نه پایان پذیرد ونه (کسی را از آن) باز دارند, ﴿۳۳﴾ وبسترهای برافراشته شده (وهمسرانی گرانقدر) ﴿۳۴﴾ بی گمان ما آنها را به آفرینش نوینی آفریده ایم. ﴿۳۵﴾ وآنها را دو شیزه قرار داده ایم. ﴿۳۶﴾ شوهر دوستان هم سن وسال, ﴿۳۷﴾ (همه ی اینها) برای اصحاب دست راست (سعادتمند) است. ﴿۳۸﴾ که گروهی از پیشینیان. ﴿۳۹﴾ وعدّه ای از آیندگان هستند. ﴿۴۰﴾ واصحاب دست چپ (شقاوتمند) چه (وضع و) حالی دارند اصحاب دست چپ (شقاوتمند)؟! ﴿۴۱﴾ در (میان) باد سوزان وآب جوشان, قرار دارند. ﴿۴۲﴾ و(در) سایه ای از دود های متراکم وسیاه. ﴿۴۳﴾ نه خنک باشد ونه خوش. ﴿۴۴﴾ بی گمان آنها پیش از این (در دنیا) ناز پرورده (ومترف) بودند. ﴿۴۵﴾ و برگناه بزرگِ (شرک) اصرار می ورزیدند. ﴿۴۶﴾ ومی گفتند: «آیا هنگامی که مردیم وخاک واستخوان شدیم, آیا باز هم ما بر انگیخته می شویم؟! ﴿۴۷﴾ آیا پدران نخستین ما (نیز بر انگیخته می شوند)؟!». ﴿۴۸﴾ (ای پیامبر) بگو: «بی گمان گذشتگان وآیندگان, ﴿۴۹﴾ (همگی) در موعد روزی معین گرد آورده می شوند». ﴿۵۰﴾

---

(۱۰۳)– انس بن مالک رضی الله عنه می گوید: رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم فرمود: «در بهشت درختی است که شخص سواره, صد سال در سایهٔ آن حرکت می کند وبه آخر آن نمی رسد» ودر روایت ابو هریره آمده: «اگر خواستید این آیه را بخوانید (ظل ممدود)» (صحیح بخاری ۳۲۵۱ و۳۲۵۲ وصحیح مسلم ۲۸۲۶).

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا ٱلضَّآلُّونَ ٱلْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾ لَأٰكِلُونَ مِن
شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ ﴿٥٢﴾ فَمَالِـُٔونَ مِنْهَا ٱلْبُطُونَ ﴿٥٣﴾
فَشَٰرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ ٱلْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾ فَشَٰرِبُونَ شُرْبَ ٱلْهِيمِ
﴿٥٥﴾ هَٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ ٱلدِّينِ ﴿٥٦﴾ نَحْنُ خَلَقْنَٰكُمْ فَلَوْلَا
تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾ أَفَرَءَيْتُم مَّا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾ ءَأَنتُمْ تَخْلُقُونَهُۥٓ
أَمْ نَحْنُ ٱلْخَٰلِقُونَ ﴿٥٩﴾ نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ ٱلْمَوْتَ وَمَا
نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾ عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ أَمْثَٰلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ
فِى مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ ٱلنَّشْأَةَ ٱلْأُولَىٰ فَلَوْلَا
تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾ ءَأَنتُمْ
تَزْرَعُونَهُۥٓ أَمْ نَحْنُ ٱلزَّٰرِعُونَ ﴿٦٤﴾ لَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَٰهُ
حُطَٰمًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾ إِنَّا لَمُغْرَمُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ
نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَرَءَيْتُمُ ٱلْمَآءَ ٱلَّذِى تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾
ءَأَنتُمْ أَنزَلْتُمُوهُ مِنَ ٱلْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ ٱلْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾ لَوْ
نَشَآءُ جَعَلْنَٰهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ أَفَرَءَيْتُمُ
ٱلنَّارَ ٱلَّتِى تُورُونَ ﴿٧١﴾ ءَأَنتُمْ أَنشَأْتُمْ شَجَرَتَهَآ أَمْ نَحْنُ
ٱلْمُنشِـُٔونَ ﴿٧٢﴾ نَحْنُ جَعَلْنَٰهَا تَذْكِرَةً وَمَتَٰعًا
لِّلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ ۞ فَلَآ
أُقْسِمُ بِمَوَٰقِعِ ٱلنُّجُومِ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهُۥ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُونَ
عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

سپس شما ای گمراهان تکذیب کننده! ﴿۵۱﴾ قطعاً از درخت زقوم خواهید خورد, ﴿۵۲﴾ پس شکمها (ی خود) را از آن پر می کنید, ﴿۵۳﴾ آنگاه بر آن از آب جوشان می نوشید, ﴿۵۴﴾ پس مانند شتران (مبتلا به بیماری عطش) از آن (آب جوشان) می نوشید. ﴿۵۵﴾ این پذیرایی آنها در روز قیامت است. ﴿۵۶﴾ ما شما را آفریدیم, پس چرا (دو باره زنده شدن را) تصدیق نمی کنید؟! ﴿۵۷﴾ آیا نطفه ای را که (در رحم همسرانتان) می ریزید, دیده اید؟! ﴿۵۸﴾ آیا شما او را می آفرینید یا ما آفریدگاریم؟! ﴿۵۹﴾ ما در میان شما مرگ را مقدر کردیم وما ناتوان (از آن) نیستیم. ﴿۶۰﴾ که همانند شما را جای گزین کنیم, وشما را به صورتی که آن را نمی دانید باز آفرینیم. ﴿۶۱﴾ ویقیناً شما آفرینش نخستین را دانسته اید, پس چرا متذکر نمی شوید؟! ﴿۶۲﴾ آیا چیزی را که می کارید, دیده اید؟! ﴿۶۳﴾ آیا شما آن را می رویانید, یا ما می رویانیم؟! ﴿۶۴﴾ اگر بخواهیم آن را به کاه درهم کوبیده مبدل می کنیم که تعجب کنید. ﴿۶۵﴾ (بگوئید:) براستی ما زیان کرده ایم, ﴿۶۶﴾ بلکه ما بکلی (از محصول) محروم شده ایم. ﴿۶۷﴾ آیا آبی را که می نوشید, دیده اید؟! ﴿۶۸﴾ آیا شما آن را از ابر نازل کرده اید یا ما نازل می کنیم؟! ﴿۶۹﴾ اگر بخواهیم آن را تلخ (وشور) قرار می دهیم, پس چرا شکر نمی کنید؟! ﴿۷۰﴾ آیا آتشی را که می افروزید, دیده اید؟! ﴿۷۱﴾ آیا شما درخت آن را آفریده اید یا ما آفریده ایم؟! ﴿۷۲﴾ ما آن (= آتش) را (مایه ی) یاد آوری و وسیله ی زندگی برای مسافران قرار دادیم. ﴿۷۳﴾ پس (ای پیامبر) به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی[۱۰۴] (و اورا به پاکی یا دکن). ﴿۷۴﴾ پس سوگند به جایگاه ستارگان. ﴿۷۵﴾ و اگر بدانید این سوگندی بزرگ است. ﴿۷۶﴾

---

(۱۰۴)– جابر رضی الله عنه از پیامبر صلی الله علیه وآل وسلم روایت می کند: «کسی که «سبحان الله العظیم وبحمده» بگوید, درخت خرمایی در بهشت برایش کاشته می شود» (سنن ترمذی ۳۴۶۴ وسنن کبری نسائی ۱۰۶۶۳)

إِنَّهُۥ لَقُرۡءَانٞ كَرِيمٞ ﴿٧٧﴾ فِي كِتَٰبٖ مَّكۡنُونٖ ﴿٧٨﴾ لَّا يَمَسُّهُۥٓ إِلَّا
ٱلۡمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾ تَنزِيلٞ مِّن رَّبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٨٠﴾ أَفَبِهَٰذَا
ٱلۡحَدِيثِ أَنتُم مُّدۡهِنُونَ ﴿٨١﴾ وَتَجۡعَلُونَ رِزۡقَكُمۡ أَنَّكُمۡ تُكَذِّبُونَ
﴿٨٢﴾ فَلَوۡلَآ إِذَا بَلَغَتِ ٱلۡحُلۡقُومَ ﴿٨٣﴾ وَأَنتُمۡ حِينَئِذٖ تَنظُرُونَ
﴿٨٤﴾ وَنَحۡنُ أَقۡرَبُ إِلَيۡهِ مِنكُمۡ وَلَٰكِن لَّا تُبۡصِرُونَ ﴿٨٥﴾ فَلَوۡلَآ
إِن كُنتُمۡ غَيۡرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾ تَرۡجِعُونَهَآ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٨٧﴾
فَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلۡمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾ فَرَوۡحٞ وَرَيۡحَانٞ وَجَنَّتُ نَعِيمٖ
﴿٨٩﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنۡ أَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٩٠﴾ فَسَلَٰمٞ لَّكَ مِنۡ
أَصۡحَٰبِ ٱلۡيَمِينِ ﴿٩١﴾ وَأَمَّآ إِن كَانَ مِنَ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ٱلضَّآلِّينَ
﴿٩٢﴾ فَنُزُلٞ مِّنۡ حَمِيمٖ ﴿٩٣﴾ وَتَصۡلِيَةُ جَحِيمٍ ﴿٩٤﴾ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ
حَقُّ ٱلۡيَقِينِ ﴿٩٥﴾ فَسَبِّحۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

همانا این (کتاب) قرآنی کریم (وگرامی قدر) است. ﴿۷۷﴾ در کتاب پوشیده (= لوح محفوظ) است. ﴿۷۸﴾ که جز پاکان (= فرشتگان) به آن دست نمی زنند. ﴿۷۹﴾ از سوی پروردگار جهانیان نازل شده است. ﴿۸۰﴾ آیا شما نسبت به این کلام (الهی = قرآن کریم) انکار کننده اید؟! (و از پیروی آن ستی می کنید). ﴿۸۱﴾ و (به جای شکر) روزی خود, (رازق) را تکذیب می کنید؟! ﴿۸۲﴾ پس چرا هنگامی که (جان) به گلوگاه می رسد. ﴿۸۳﴾ وشما در این هنگام نظاره می کنید. ﴿۸٤﴾ وما از شما به او نزدیکتر هستیم, ولی شما نمی بینید. ﴿۸۵﴾ پس اگر (در برابر اعمالتان) جزا داده نمی شوید. ﴿۸٦﴾ اگر راست می گویید آن (روح) را باز گردانید! ﴿۸۷﴾ پس اما اگر (آن شخص) از مقربان باشد. ﴿۸۸﴾ پس (در) آسایش وریحان وباغ (بهشت) پر نعمت است. ﴿۸۹﴾ واما اگر از اصحاب راست (سعادتمند) باشد. ﴿۹۰﴾ پس (به او گفته می شود:) سلام بر تو باد, (که) از اصحاب دست راست (هستی) ﴿۹۱﴾ واما اگر از تکذیب کنندگان گمراه (دست چپ) باشد. ﴿۹۲﴾ پس با آب جوشان (دوزخ از او) پذیرایی می شود. ﴿۹۳﴾ وبه (آتش) جهنم در آورده (وسوزانده) شود. ﴿۹٤﴾ بی گمان این (خبر) حق یقین است. ﴿۹۵﴾ پس (ای پیامبر) به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی (واو را به پاکی یادکن)[۱۰۵]. ﴿۹٦﴾

سورة الحديد

بسم الله الرحمن الرحيم

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ
ٱلۡحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۖ يُحۡيِۦ
وَيُمِيتُۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٌ ﴿٢﴾ هُوَ ٱلۡأَوَّلُ
وَٱلۡأٓخِرُ وَٱلظَّٰهِرُ وَٱلۡبَاطِنُۖ وَهُوَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

سورۀ حدید

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

آنچه در آسمانها وزمین است برای خدا تسبیح می گویند[۱۰۶], و او پیروزمند حکیم است. ﴿۱﴾ فرمانروایی آسمانها وزمین از آن اوست, زنده می کند ومی میراند, واو بر هر چیز تواناست. ﴿۲﴾ او اوّل وآخر وظاهر وباطن است, و او به هر چیز داناست. ﴿۳﴾

(۱۰۵)- رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم می فرماید: «دو کلمه است که نزد خدای رحمان محبوب وپسندیده است وبر زبان آسان است, ودر میزان (روز قیامت) سنگین می باشد, سبحان الله وبحمده, سبحان الله العظیم». (صحیح بخاری ۷۵۶۳ وصحیح مسلم ۲۶۹۴).

(۱۰۶)- این تسبیح بازبان حال نیست, بلکه بازبان مقال تسبیح می گویند, زیرا که فرموده ﴿وَلَٰكِن لَّا تَفۡقَهُونَ تَسۡبِيحَهُمۡ﴾ (سورۀ اسراء: ۴۴).

هُوَ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۚ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنزِلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا ۖ وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنتُمْ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾ لَّهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ وَإِلَى ٱللَّهِ تُرْجَعُ ٱلْأُمُورُ ﴿٥﴾ يُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ ۚ وَهُوَ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٦﴾ ءَامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَأَنفِقُوا۟ مِمَّا جَعَلَكُم مُّسْتَخْلَفِينَ فِيهِ ۖ فَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَأَنفَقُوا۟ لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ ۙ وَٱلرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا۟ بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَـٰقَكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ هُوَ ٱلَّذِى يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِۦٓ ءَايَـٰتٍۭ بَيِّنَـٰتٍ لِّيُخْرِجَكُم مِّنَ ٱلظُّلُمَـٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾ وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنفِقُوا۟ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَا يَسْتَوِى مِنكُم مَّنْ أَنفَقَ مِن قَبْلِ ٱلْفَتْحِ وَقَـٰتَلَ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ ٱلَّذِينَ أَنفَقُوا۟ مِنۢ بَعْدُ وَقَـٰتَلُوا۟ ۚ وَكُلًّا وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ مَّن ذَا ٱلَّذِى يُقْرِضُ ٱللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَـٰعِفَهُۥ لَهُۥ وَلَهُۥٓ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١١﴾

او کسی است که آسمانها وزمین را در شش روز آفرید, سپس بر عرش مستقر شد, آنچه را در زمین فرو می رود وآنچه را از ان خارج می شود, وآنچه را از آسمان نازل می شود و آنچه را که در آن بالا می رود[۱۰۷] می داند. وهر کجا باشید او باشماست, وخداوند به آنچه می کنید بیناست. ﴿٤﴾ فرمانروایی آسمانها وزمین از آنِ اوست, و(همه ی) کارها به خداوند باز می گردد. ﴿٥﴾ شب را در روز (داخل) می کند, وروز را در شب (داخل) می کند, واو به آنچه در سینه هاست داناست. ﴿٦﴾ به خدا و پیامبرش ایمان بیاورید واز آنچه شما را در آن جانشین قرار داده انفاق کنید, پس کسانی که از شما ایمان آوردند و(در راه خدا) انفاق کردند برای آنها پاداش بزرگی است. ﴿٧﴾ وشما را چه شده است که به خدا ایمان نمی آورید, در حالی که پیامبر شما را می خواند که به پروردگارتان ایمان بیاورید, وبه راستی اگر باور دارید از شما پیمان گرفته است؟! ﴿٨﴾ او کسی است که آیات روشن بر بنده اش نازل می کند تا شما را از تاریکیها (ی کفر وشرک) به سوی نور (ایمان) ببرد, ویقیناً خداوند نسبت به شما رؤوف و مهربان است. ﴿٩﴾ وشما را چه شده است که در راه خدا انفاق نمی کنید, در حالی که میراث آسمانها وزمین از آنِ خداست, کسانی از شما که قبل از فتح (مکه) انفاق کردند و(با مشرکان) جنگیدند (با کسانی که پس از فتح انفاق کردند وجنگیدند) یکسان نیستند. آنها مقام (ومنزلت) شان والاتر (وبرتر) است از کسانی که بعد از فتح (مکه) انفاق کردند وجنگیدند, وخداوند به هر یک وعده نیک (= بهشت) داده است, وخداوند به آنچه می کنید آگاه است. ﴿١٠﴾ کیست که به خداوند «قرض الحسنه» (= وام نیکو) دهد, (ودر راه او انفاق نماید) پس برای او دو چندانش کند, وبرای او پا داش ارجمندی است. ﴿١١﴾

---

(۱۰۷)- در حدیث صحیح آمده: «کردارشب پیش از (آغاز) روز, وکردار روز پیش از (فرا رسیدن) شب بسوی خداوند بالا برده می شود». (صحیح مسلم ۱۷۹).

يَوْمَ تَرَى ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ يَسْعَىٰ نُورُهُم بَيْنَ
أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَٰنِهِم بُشْرَىٰكُمُ ٱلْيَوْمَ جَنَّٰتٌ تَجْرِى مِن
تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ
﴿١٢﴾ يَوْمَ يَقُولُ ٱلْمُنَٰفِقُونَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتُ لِلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ ٱنظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِن نُّورِكُمْ قِيلَ ٱرْجِعُوا۟
وَرَآءَكُمْ فَٱلْتَمِسُوا۟ نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَّهُۥ بَابٌۢ
بَاطِنُهُۥ فِيهِ ٱلرَّحْمَةُ وَظَٰهِرُهُۥ مِن قِبَلِهِ ٱلْعَذَابُ ﴿١٣﴾
يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ ۖ قَالُوا۟ بَلَىٰ وَلَٰكِنَّكُمْ فَتَنتُمْ
أَنفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَٱرْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ ٱلْأَمَانِىُّ حَتَّىٰ
جَآءَ أَمْرُ ٱللَّهِ وَغَرَّكُم بِٱللَّهِ ٱلْغَرُورُ ﴿١٤﴾ فَٱلْيَوْمَ لَا
يُؤْخَذُ مِنكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ ۚ مَأْوَىٰكُمُ
ٱلنَّارُ ۖ هِىَ مَوْلَىٰكُمْ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿١٥﴾ ۞ أَلَمْ يَأْنِ
لِلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَن تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ ٱللَّهِ وَمَا نَزَلَ
مِنَ ٱلْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلُ
فَطَالَ عَلَيْهِمُ ٱلْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ
فَٰسِقُونَ ﴿١٦﴾ ٱعْلَمُوٓا۟ أَنَّ ٱللَّهَ يُحْىِ ٱلْأَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا ۚ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ ٱلْءَايَٰتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾ إِنَّ
ٱلْمُصَّدِّقِينَ وَٱلْمُصَّدِّقَٰتِ وَأَقْرَضُوا۟ ٱللَّهَ قَرْضًا
حَسَنًا يُضَٰعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

روزی که مردان وزنان مؤمن را بنگری که نورشان پیشاپیش آنها ودر سمت راستشان بسرعت حرکت می کند, (به آنها گفته می شود) امروز شما را بشارت باد, به باغهایی (از بهشت) که نهرها زیر (درختان) آن جاری است, جاودانه در آن خواهید ماند, این کامیابی بزرگی است. ﴿۱۲﴾ روزی که مردان وزنان منافق به کسانی که ایمان آورده اند می گویند: «درنگی کنید (وبه ما بنگرید) تا از نور شما پرتوی برگیریم». گفته شود: «به پشت سر خودتان (به دنیا) باز گردید, پس (در آنجا) نور بجوئید». پس دیواری میان آنها زده می شود که دری دارد, درونش رحمت است واز سمت بیرونش عذاب است. ﴿۱۳﴾ (منافقان) آنها را صدا می زنند: «آیا ما با شما نبودیم» (مؤمنان) می گویند: «آری, ولی شما خودتان را به بلا افکندید و منتظر ماندید وشک آوردید وآرزوها (ی باطل) شما را فریب داد تا فرمان خدا فرا رسید و(شیطان) فریبکار شما را در برابر (فرمان) خدا فریب داد». ﴿۱٤﴾ پس امروز نه از شما فدیه ای پذیرفته می شود ونه از کسانی که کافر شدند, وجایگاه شما آتش (جهنم) است. همان شایسته شماست, وچه بد جایگاهی است. ﴿۱۵﴾ آیا برای کسانی که ایمان آورده اند وقت آن نرسیده است که دلهایشان برای ذکر خدا وآنچه از حق نازل شده است خاشع گردد؟ ومانند کسانی نباشند که پیش از این به آنها کتاب (آسمانی) داده شد, پس مدت زمان طولانی بر آنها گذشت, آنگاه قلبهایشان سخت شد, وبسیاری از آنها (گنهکار و) فاسقند. ﴿۱٦﴾ بدانید که خداوند زمین را بعد از مردنش زنده می کند, به راستی ما آیات (خود) را برای شما (به روشنی) بیان کردیم باشد که شما اندیشه کنید. ﴿۱۷﴾ بی گمان مردان وزنان صدقه دهنده و(آنها که) به خداوند «قرض الحسنه» دهند, برایشان دوچندان می شود وبرای آنها پاداش ارجمندی است. ﴿۱۸﴾

وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلصِّدِّيقُونَ ۖ وَٱلشُّهَدَآءُ عِندَ رَبِّهِمۡ لَهُمۡ أَجۡرُهُمۡ وَنُورُهُمۡ ۖ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١٩﴾ ٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَا لَعِبٞ وَلَهۡوٞ وَزِينَةٞ وَتَفَاخُرُۢ بَيۡنَكُمۡ وَتَكَاثُرٞ فِي ٱلۡأَمۡوَٰلِ وَٱلۡأَوۡلَٰدِۖ كَمَثَلِ غَيۡثٍ أَعۡجَبَ ٱلۡكُفَّارَ نَبَاتُهُۥ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَىٰهُ مُصۡفَرّٗا ثُمَّ يَكُونُ حُطَٰمٗاۖ وَفِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابٞ شَدِيدٞ وَمَغۡفِرَةٞ مِّنَ ٱللَّهِ وَرِضۡوَٰنٞۚ وَمَا ٱلۡحَيَوٰةُ ٱلدُّنۡيَآ إِلَّا مَتَٰعُ ٱلۡغُرُورِ ﴿٢٠﴾ سَابِقُوٓاْ إِلَىٰ مَغۡفِرَةٖ مِّن رَّبِّكُمۡ وَجَنَّةٍ عَرۡضُهَا كَعَرۡضِ ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِ أُعِدَّتۡ لِلَّذِينَ ءَامَنُواْ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦۚ ذَٰلِكَ فَضۡلُ ٱللَّهِ يُؤۡتِيهِ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلۡفَضۡلِ ٱلۡعَظِيمِ ﴿٢١﴾ مَآ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٖ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَا فِيٓ أَنفُسِكُمۡ إِلَّا فِي كِتَٰبٖ مِّن قَبۡلِ أَن نَّبۡرَأَهَآۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ﴿٢٢﴾ لِّكَيۡلَا تَأۡسَوۡاْ عَلَىٰ مَا فَاتَكُمۡ وَلَا تَفۡرَحُواْ بِمَآ ءَاتَىٰكُمۡۗ وَٱللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخۡتَالٖ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾ ٱلَّذِينَ يَبۡخَلُونَ وَيَأۡمُرُونَ ٱلنَّاسَ بِٱلۡبُخۡلِۗ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلۡغَنِيُّ ٱلۡحَمِيدُ ﴿٢٤﴾

وکسانی که به خدا وپیامبرانش ایمان آوردند, آنها نزد پروردگارشان صدیقین وشهداء هستند, برای آنها است پاداششان ونورشان, وکسانی که کافر شدند وآیات ما را تکذیب کردند, آنها دوزخی اند. ﴿۱۹﴾ بدانید که زندگی دنیا تنها بازیچه وسرگرمی وتجمل, وفخر فروشی در میان شما و افزون طلبی در اموال وفرزاندان است, همانند بارانی که روییدنی اش کشاورزان را به شگفت آورد سپس خشک شود (به گونه ای که) آن را زرد رنگ بینی, سپس خرد (وبه کاه تبدیل) شود ودر آخرت (برای کفار) عذاب سخت است و(برای مؤمنان) آمرزشی از جانب خداوند وخشنودی است, وزندگی دنیا چیزی جز متاع فریبنده نیست. ﴿۲۰﴾ برای رسیدن به آمرزش پروردگارتان وبهشتی که پهنای آن مانند پهنای آسمانها وزمین است بر یکدیگر پیشی گیرید (که آن) برای کسانی که به خدا وپیامبرانش ایمان آورده اند آماده شده است, این فضل خداست که به هرکس بخواهد می دهد, وخداوند دارای فضل عظیم است. ﴿۲۱﴾ هیچ مصیبتی در زمین ونه در وجود شما روی نمی دهد مگر پیش از آنکه آن را پدید آوریم در کتاب (لوح محفوظ نوشته) است[۱۰۸]. مسلماً این امر بر خداوند آسان است. ﴿۲۲﴾ (این را بیان کردیم) تا به خاطر آنچه از دستان رفته است افسوس نخورید, وبه آنچه (خداوند) به شما داده است شادمان نشوید, وخداوند هیچ خود پسند فخر فروشی را دوست ندارد. ﴿۲۳﴾ (همان) کسانی که بخل می ورزند ومردم را (نیز) به بخل فرمان می دهند, وهرکس که (از فرمان الهی) روی یگردان شود, پس (بداند که) خداوند بی نیاز ستوده است. ﴿۲۴﴾

(۱۰۸)- در حدیث آمده است: «خداوند پنجاه هزار سال پیش از خلقت آسمانها وزمین تمام (سرنوشتها و) تقدیرها را مقدر کرده ونوشته است». (صحیح مسلم ۲۶۵۳).

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ ٱلْكِتَٰبَ
وَٱلْمِيزَانَ لِيَقُومَ ٱلنَّاسُ بِٱلْقِسْطِ ۖ وَأَنزَلْنَا
ٱلْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَٰفِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ ٱللَّهُ
مَن يَنصُرُهُۥ وَرُسُلَهُۥ بِٱلْغَيْبِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِىٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾
وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَٰهِيمَ وَجَعَلْنَا فِى ذُرِّيَّتِهِمَا
ٱلنُّبُوَّةَ وَٱلْكِتَٰبَ ۖ فَمِنْهُم مُّهْتَدٍ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ
فَٰسِقُونَ ﴿٢٦﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰٓ ءَاثَٰرِهِم بِرُسُلِنَا
وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ٱبْنِ مَرْيَمَ وَءَاتَيْنَٰهُ ٱلْإِنجِيلَ
وَجَعَلْنَا فِى قُلُوبِ ٱلَّذِينَ ٱتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً
وَرَهْبَانِيَّةً ٱبْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَٰهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ٱبْتِغَآءَ
رِضْوَٰنِ ٱللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا ۖ فَـَٔاتَيْنَا ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوا۟ مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ ﴿٢٧﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَءَامِنُوا۟ بِرَسُولِهِۦ
يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِن رَّحْمَتِهِۦ وَيَجْعَل لَّكُمْ نُورًا
تَمْشُونَ بِهِۦ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٨﴾
لِّئَلَّا يَعْلَمَ أَهْلُ ٱلْكِتَٰبِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَىْءٍ
مِّن فَضْلِ ٱللَّهِ وَأَنَّ ٱلْفَضْلَ بِيَدِ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ ۚ
وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

به راستی که پیامبران خود را با دلایل روشن فرستادیم, وبا آنها کتاب (آسمانی) ومیزان (عدالت) نازل کردیم. تا مردم به عدالت قیام کنند, وآهن را نازل کردیم که در آن نیروی سخت ومنافعی برای مردم است. وتا خداوند معلوم بدارد چه کسی به نادیده او وپیامبرانش را یاری می کند, بی گمان خداوند توانای پیروزمند است. ﴿۲۵﴾ وبه راستی ما نوح وابراهیم را فرستادیم, ودر دودمان آن دو نبوت وکتاب قرار دادیم. پس بعضی از آنها هدایت یافته اند وبسیاری از آنها (بدکار و) فاسقند. ﴿۲۶﴾ سپس در پی آنها پیامبران (دیگر) خود را فرستادیم, وبعد از آنان عیسی پسر مریم را آوردیم وبه او انجیل عطا کردیم, ودر دلهای کسانی که از او پیروی کردند رأفت ورحمت قرار دادیم, ورهبانیتی که خود آن را پدید آوردند, ما بر آنها مقرر نداشته بودیم, گرچه هدفشان بدست آوردن خشنودی خداوند بود, ولی چنانکه باید حق آن را رعایت نکردند, لذا ما به کسانی از آنها که ایمان آوردند پاداششان را دادیم, و بسیاری از آنها (بدکار و) فاسقند. ﴿۲۷﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! از خدا بترسید وبه پیامبرش ایمان بیاورید تا دو بهره از رحمتش به شما ببخشد وبرای شما نوری قرار دهد که با آن راه بروید وگناهان شما را بیامرزد, وخداوند آمرزندۀ مهربان است. ﴿۲۸﴾ (این را بیان کردیم) تا اهل کتاب بدانند که قادر بر چیزی از فضل خداوند نیستند, وآنکه فضل به دست خداست به هرکس که بخواهد آن را می دهد, وخداوند دارای فضل بزرگ است. ﴿۲۹﴾

سورة المجادلة

بسم الله الرحمن الرحيم

قَدْ سَمِعَ ٱللَّهُ قَوْلَ ٱلَّتِى تُجَـٰدِلُكَ فِى زَوْجِهَا وَتَشْتَكِىٓ إِلَى ٱللَّهِ وَٱللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَآ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ يُظَـٰهِرُونَ مِنكُم مِّن نِّسَآئِهِم مَّا هُنَّ أُمَّهَـٰتِهِمْ ۖ إِنْ أُمَّهَـٰتُهُمْ إِلَّا ٱلَّـٰٓـِٔى وَلَدْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنكَرًا مِّنَ ٱلْقَوْلِ وَزُورًا ۚ وَإِنَّ ٱللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٢﴾ وَٱلَّذِينَ يُظَـٰهِرُونَ مِن نِّسَآئِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا۟ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِّن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّا ۚ ذَٰلِكُمْ تُوعَظُونَ بِهِۦ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾ فَمَن لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِن قَبْلِ أَن يَتَمَآسَّا ۖ فَمَن لَّمْ يَسْتَطِعْ فَإِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ۚ ذَٰلِكَ لِتُؤْمِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ ۚ وَتِلْكَ حُدُودُ ٱللَّهِ ۗ وَلِلْكَـٰفِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ كُبِتُوا۟ كَمَا كُبِتَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ وَقَدْ أَنزَلْنَآ ءَايَـٰتٍۭ بَيِّنَـٰتٍ ۚ وَلِلْكَـٰفِرِينَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥﴾ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ ٱللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوٓا۟ ۚ أَحْصَىٰهُ ٱللَّهُ وَنَسُوهُ ۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

سورهٔ مجادله

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

به راستی الله سخن زنی را که در بارهٔ شوهرش با تو مجادله می‌کرد، و به الله شکایت می‌برد شنید، و الله گفتگوی شما را می‌شنید، بی‌گمان الله شنوای بیناست. ﴿۱﴾ کسانی از شما که زنانشان را ظهار می‌کنند، آنان هرگز مادران‌شان نیستند، مادران‌شان فقط کسانی اند که آنها را زاده اند، بی‌گمان آنها سخنی زشت و دروغ می‌گویند، و همانا الله عفوکنندهٔ آمرزگار است. ﴿۲﴾ و کسانی که زنانشان را ظهار می‌کنند، سپس از آنچه گفته اند باز می‌گردند، پس باید پیش از آمیزش جنسی باهم برده‌ای را آزاد کنند، این حکمی است که به آن (پند و) اندرز داده می‌شوید، و الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۳﴾ پس کسی که (برده‌ای را) نیابد، پیش از آمیزش جنسی، دو ماه پی در پی روزه بگیرد، و کسی که نتواند پس شصت مسکین را طعام دهد، این (حکم) برای آن است که به الله و رسولش ایمان بیاورید، و اینها حدود (و احکام) الهی است، و برای کافران عذاب دردناکی است. ﴿٤﴾ همانا کسانی که با الله و رسولش دشمنی می‌کنند خوار (و ذلیل) می‌شوند، همانگونه کسانی که پیش از آنها بودند خوار (و ذلیل) شدند، و به راستی ما آیات روشنی نازل کردیم و برای کافران عذاب خوار (و رسوا) کننده‌ای است. ﴿٥﴾ روزی که الله همهٔ آنها را برمی‌انگیزد، پس آنها را از آنچه کرده اند باخبر می‌سازد، (همان اعمالی که) الله حساب آن را نگه داشته و آنها فراموشش کرده اند، و الله بر همه چیز گواه (و ناظر) است. ﴿٦﴾

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ۖ مَا يَكُونُ مِن نَّجْوَىٰ ثَلَـٰثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَآ أَدْنَىٰ مِن ذَٰلِكَ وَلَآ أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا۟ ۖ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا۟ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ نُهُوا۟ عَنِ ٱلنَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا۟ عَنْهُ وَيَتَنَـٰجَوْنَ بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَإِذَا جَآءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ ٱللَّهُ وَيَقُولُونَ فِىٓ أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا ٱللَّهُ بِمَا نَقُولُ ۚ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصْلَوْنَهَا ۖ فَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٨﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا تَنَـٰجَيْتُمْ فَلَا تَتَنَـٰجَوْا۟ بِٱلْإِثْمِ وَٱلْعُدْوَٰنِ وَمَعْصِيَتِ ٱلرَّسُولِ وَتَنَـٰجَوْا۟ بِٱلْبِرِّ وَٱلتَّقْوَىٰ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ٱلَّذِىٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾ إِنَّمَا ٱلنَّجْوَىٰ مِنَ ٱلشَّيْطَـٰنِ لِيَحْزُنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَلَيْسَ بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ٱلْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا۟ فِى ٱلْمَجَـٰلِسِ فَٱفْسَحُوا۟ يَفْسَحِ ٱللَّهُ لَكُمْ ۖ وَإِذَا قِيلَ ٱنشُزُوا۟ فَٱنشُزُوا۟ يَرْفَعِ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْعِلْمَ دَرَجَـٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

مگر ندیده‌ای که الله آنچه را که در آسمان‌ها و آنچه را که در زمین است می‌داند؟ هیچ نجوایی میان سه نفر نباشد مگر آن که او چهارمین آنهاست، و پنج نفری نیست مگر آن که او ششمین آنهاست، و نه کمتر از آن و نه بیشتر، مگر آن که هرکجا باشند او همراه آنهاست، سپس روز قیامت آنها را به آنچه کرده اند باخبر می‌سازد، بی‌گمان الله به همه چیز داناست. ﴿۷﴾ (ای پیامبر!) مگر ندیده‌ای کسانی را که از نجوا نهی شدند سپس به آنچه از آن نهی شده بودند باز می‌گردند و به گناه و تجاوز و نافرمانی پیامبر نجوا می‌کنند، و هنگامی که نزد تو می‌آیند تو را تحیّتی گویند (با کلماتی) که الله با آن تو را تحیت و سلام نگفته است، و در دل خود می‌گویند: "چرا الله ما را به (کیفر) آنچه می‌گوییم عذاب نمی‌کند؟" جهنم برای آنها کافی است، به آن وارد می‌شوند، پس (آن) بد (سرانجام و) جایگاهی است. ﴿۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که با یکدیگر نجوا می‌کنید پس به گناه و تجاوز و نافرمانی رسول الله نجوا نکنید، و به نیکی و پرهیزگاری نجوا کنید، و از الله بترسید که به سوی او محشور خواهید شد. ﴿۹﴾ جز این نیست که نجوا از (سوی) شیطان است، تا کسانی را که ایمان آورده اند اندوهگین سازد، و جز به فرمان الله نمی‌تواند هیچ ضرری به آنها برساند، پس مؤمنان باید بر الله توکل کنند. ﴿۱۰﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که به شما گفته شود: "در مجالس جا باز کنید" پس (جا) باز کنید، الله برای شما گشایش می‌آورد، و هنگامی که گفته شود: "برخیزید" پس برخیزید، الله مقام (و درجات) کسانی را از شما که ایمان آورده اند و کسانی را که علم داده شده اند بالا می‌برد، و الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۱﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نَٰجَيۡتُمُ ٱلرَّسُولَ فَقَدِّمُواْ بَيۡنَ
يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ صَدَقَةٗۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ لَّكُمۡ وَأَطۡهَرُۚ فَإِن
لَّمۡ تَجِدُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾ ءَأَشۡفَقۡتُمۡ أَن
تُقَدِّمُواْ بَيۡنَ يَدَيۡ نَجۡوَىٰكُمۡ صَدَقَٰتٖۚ فَإِذۡ لَمۡ تَفۡعَلُواْ
وَتَابَ ٱللَّهُ عَلَيۡكُمۡ فَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ
وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۚ وَٱللَّهُ خَبِيرُۢ بِمَا تَعۡمَلُونَ ﴿١٣﴾
۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ تَوَلَّوۡاْ قَوۡمًا غَضِبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِم مَّا
هُم مِّنكُمۡ وَلَا مِنۡهُمۡ وَيَحۡلِفُونَ عَلَى ٱلۡكَذِبِ وَهُمۡ
يَعۡلَمُونَ ﴿١٤﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمۡ عَذَابًا شَدِيدًاۖ إِنَّهُمۡ
سَآءَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿١٥﴾ ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ
فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِ فَلَهُمۡ عَذَابٞ مُّهِينٞ ﴿١٦﴾ لَّن
تُغۡنِيَ عَنۡهُمۡ أَمۡوَٰلُهُمۡ وَلَآ أَوۡلَٰدُهُم مِّنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗاۚ
أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِۖ هُمۡ فِيهَا خَٰلِدُونَ ﴿١٧﴾ يَوۡمَ
يَبۡعَثُهُمُ ٱللَّهُ جَمِيعٗا فَيَحۡلِفُونَ لَهُۥ كَمَا يَحۡلِفُونَ لَكُمۡۖ
وَيَحۡسَبُونَ أَنَّهُمۡ عَلَىٰ شَيۡءٍۚ أَلَآ إِنَّهُمۡ هُمُ ٱلۡكَٰذِبُونَ
﴿١٨﴾ ٱسۡتَحۡوَذَ عَلَيۡهِمُ ٱلشَّيۡطَٰنُ فَأَنسَىٰهُمۡ ذِكۡرَ ٱللَّهِۚ
أُوْلَٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱلشَّيۡطَٰنِۚ أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱلشَّيۡطَٰنِ هُمُ
ٱلۡخَٰسِرُونَ ﴿١٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يُحَآدُّونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓ
أُوْلَٰٓئِكَ فِي ٱلۡأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾ كَتَبَ ٱللَّهُ لَأَغۡلِبَنَّ أَنَا۠
وَرُسُلِيٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٞ ﴿٢١﴾

ای کسانی که ایمان آوریده اید! هنگامی که می‌خواهید با رسول الله نجوا کنید، پس پیش از نجوایتان صدقه‌ای (در راه الله) بدهید، این (کار) برای شما بهتر و پاکیزه‌تر است. پس اگر نیابید، بی‌گمان الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۲﴾ آیا (از فقر) ترسیدید که پیش از نجوایتان صدقاتی دهید؟ پس چون چنین نکردید، و الله از شما درگذشت، پس نماز را برپا دارید و زکات را ادا کنید، و الله و پیامبرش را اطاعت کنید، و الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۳﴾ (ای پیامبر!) آیا ندیدی کسانی را که دوستی کردند با قومی که الله بر آنان خشم (و غضب) کرده است، آنها نه از شما هستند و نه از آنان، و بر دروغ سوگند یاد می‌کنند (که مسلمان هستند) در حالی خودشان می‌دانند (که منافق هستند). ﴿۱۴﴾ الله عذاب سختی برای آنها آماده کرده است، بی‌گمان بد است آنچه انجام می‌دادند. ﴿۱۵﴾ آنها سوگندهای خود را سپر قرار دادند، پس (مردم را) از راه الله باز داشتند، لذا برای آنها عذاب خوارکننده‌ای است. ﴿۱۶﴾ هرگز اموال‌شان و فرزندان‌شان چیزی از عذاب الله را از آنها دفع نخواهد کرد، آنها اهل (آتش) دوزخند، و جاودانه درآن می‌مانند. ﴿۱۷﴾ روزی که الله همهٔ آنها را برمی‌انگیزد، پس آنها برای او (نیز) سوگند یاد می‌کنند، همانگونه که (امروز در دنیا) برای شما سوگند یاد می‌کنند، و گمان می‌کنند که بر چیزی (سودمند) هستند، آگاه باشید (و بدانید) که آنها دروغگویانند. ﴿۱۸﴾ شیطان بر آنها چیره شده پس یاد الله را از خاطر آنها برده است، آنها حزب شیطان هستند، و آگاه باشید (و بدانید) که حزب شیطان زیانکارانند. ﴿۱۹﴾ بی‌گمان کسانی که با الله و پیامبرش مخالفت (و دشمنی) می‌کنند، آنها در زمرهٔ خوارترین (افراد) اند. ﴿۲۰﴾ الله مقرر داشته است که یقیناً من و رسولانم پیروز می‌شویم؛ بی‌گمان الله نیرومند شکست‌ناپذیر است. ﴿۲۱﴾

لَّا تَجِدُ قَوۡمٗا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ يُوَآدُّونَ مَنۡ حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوۡ كَانُوٓاْ ءَابَآءَهُمۡ أَوۡ أَبۡنَآءَهُمۡ أَوۡ إِخۡوَٰنَهُمۡ أَوۡ عَشِيرَتَهُمۡۚ أُوْلَٰٓئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡإِيمَٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٖ مِّنۡهُۖ وَيُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُۚ أُوْلَٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱللَّهِۚ أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ٢٢

(ای پیامبر!) هیچ قومی را که ایمان به الله و روز قیامت دارند نمی‌یابی که با کسانی که با الله و رسولش (دشمنی و) مخالفت می‌ورزند، دوستی کنند، اگرچه پدران‌شان یا فرزندان‌شان یا برادران‌شان یا خویشاوندان‌شان باشند، آنها کسانی هستند که الله ایمان را در (صفحهٔ) دل‌هایشان نوشته است، و به روحی از جانب خود آنها را تقویت (و تأیید) نموده است، و آنها را به باغ‌هایی (از بهشت) وارد می‌کند که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است، جاودانه در آن می‌مانند، الله از آنها خشنود است، و آنها (نیز) از الله خشنودند، آنها حزب الله هستند، آگاه باشید (و بدانید) همانا حزب الله رستگارانند. ﴿۲۲﴾

سورة الحشر

بسم الله الرحمن الرحيم

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ١ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ مِن دِيَٰرِهِمۡ لِأَوَّلِ ٱلۡحَشۡرِۚ مَا ظَنَنتُمۡ أَن يَخۡرُجُواْۖ وَظَنُّوٓاْ أَنَّهُم مَّانِعَتُهُمۡ حُصُونُهُم مِّنَ ٱللَّهِ فَأَتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِنۡ حَيۡثُ لَمۡ يَحۡتَسِبُواْۖ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلرُّعۡبَۚ يُخۡرِبُونَ بُيُوتَهُم بِأَيۡدِيهِمۡ وَأَيۡدِي ٱلۡمُؤۡمِنِينَ فَٱعۡتَبِرُواْ يَٰٓأُوْلِي ٱلۡأَبۡصَٰرِ ٢ وَلَوۡلَآ أَن كَتَبَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِمُ ٱلۡجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمۡ فِي ٱلدُّنۡيَاۖ وَلَهُمۡ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ عَذَابُ ٱلنَّارِ ٣

سورهٔ حشر

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

آنچه در آسمان‌ها و آنچه در زمین است برای الله تسبیح می‌گویند، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۱﴾ او کسی است که کسانی از اهل کتاب را که کافر شدند، با نخستین برخورد (و گردآوری لشکر) از دیارشان بیرون راند، گمان نمی‌کردید که آنها خارج شوند، و خودشان (نیز) گمان می‌کردند که دژهای (محکم) شان آنها را از (عذاب) الله مانع می‌شود، پس (عذاب) الله از جایی که گمان نمی‌کردند به سراغ‌شان آمد، و در دل‌هایشان ترس و وشحت افکند، (به گونه‌ای که) خانه‌های خود را با دست خود، و با دست مؤمنان ویران می‌کردند، پس ای دیده وران عبرت گیرید. ﴿۲﴾ و اگر الله ترک وطن (و آوارگی) را بر آنان مقرر نداشته بود، یقیناً آنها را در (همین) دنیا عذاب می‌کرد، و برای آنان در آخرت عذاب آتش (جهنم) است. ﴿۳﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَآقُّواْ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥۖ وَمَن يُشَآقِّ ٱللَّهَ فَإِنَّ
ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلْعِقَابِ ﴿٤﴾ مَا قَطَعْتُم مِّن لِّينَةٍ أَوْ
تَرَكْتُمُوهَا قَآئِمَةً عَلَىٰٓ أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ ٱللَّهِ
وَلِيُخْزِىَ ٱلْفَٰسِقِينَ ﴿٥﴾ وَمَآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ
مِنْهُمْ فَمَآ أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ
وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُۥ عَلَىٰ مَن يَشَآءُۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ
كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾ مَّآ أَفَآءَ ٱللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ مِنْ
أَهْلِ ٱلْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِى ٱلْقُرْبَىٰ وَٱلْيَتَٰمَىٰ
وَٱلْمَسَٰكِينِ وَٱبْنِ ٱلسَّبِيلِ كَىْ لَا يَكُونَ دُولَةًۢ بَيْنَ
ٱلْأَغْنِيَآءِ مِنكُمْۚ وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا
نَهَىٰكُمْ عَنْهُ فَٱنتَهُواْۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ
ٱلْعِقَابِ ﴿٧﴾ لِلْفُقَرَآءِ ٱلْمُهَٰجِرِينَ ٱلَّذِينَ أُخْرِجُواْ
مِن دِيَٰرِهِمْ وَأَمْوَٰلِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ ٱللَّهِ
وَرِضْوَٰنًا وَيَنصُرُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥٓۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلصَّٰدِقُونَ ﴿٨﴾ وَٱلَّذِينَ تَبَوَّءُو ٱلدَّارَ وَٱلْإِيمَٰنَ مِن
قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِى
صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّآ أُوتُواْ وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰٓ
أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌۚ وَمَن يُوقَ شُحَّ
نَفْسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾

این (آوارگی و عذاب) به خاطر آن است که آنها با الله و پیامبرش مخالفت (و دشمنی) کردند وهرکس با الله مخالفت (و دشمنی) کند، پس بی‌گمان الله سخت کیفر است. ﴿٤﴾ آنچه از درخت خرما بریدید، و یا آن را ایستاده بر ریشه اش باقی گذاردید، به فرمان الله بود، تا فاسقان را خوار (و رسوا) سازد. ﴿٥﴾ و آنچه الله از (اموال) آنها به پیامبرش بازگردانده (و بخشیده) است، پس برآن (اموال) نه اسبی تاختید و نه شتری، و لیکن الله رسولانش را بر هرکس بخواهد چیره می‌گرداند، و الله بر هرچیز تواناست. ﴿٦﴾ و آنچه الله از (اموال) اهل آبادی‌ها به پیامبرش بازگردانده (و بخشیده) است، پس از آنِ الله و رسول، و خویشاوندان او، و یتیمان، و بینوایان، و در راه ماندگان است. تا (این اموال) در میان ثروتمندان شما دست به دست نشود، و آنچه که رسول الله به شما بدهد آن را بگیرید، و از آنچه که شما را از آن نهی کرده است پس خودداری کنید، و از الله بترسید، بی‌گمان الله سخت کیفر است. ﴿٧﴾ (این اموال فَی) برای فقرای مهاجری است که از خانه و اموال‌شان بیرون رانده شدند، از الله فضل و خشنودی می‌طلبند، و الله و پیامبرش را یاری می‌کنند، آنها راستگویانند. ﴿٨﴾ و (نیز برای) کسانی که پیش از آنان در دیار خود (مدینه دار الاسلام) جای گرفتند و (نیز) ایمان آورده بودند، کسانی را که به سویشان هجرت کنند دوست می‌دارند، و در دل‌های خود از آنچه (به مهاجران) داده شده احساس حسد (و نیازی) نمی‌کنند، و آنها را بر خود مقدم می‌دارند، هرچند خودشان نیازمند باشند، و کسانی که از بخل (و حرص) نفس خویش باز داشته شده اند، پس آنها راستگارانند. ﴿٩﴾

وَٱلَّذِينَ جَآءُو مِنۢ بَعۡدِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱغۡفِرۡ لَنَا وَلِإِخۡوَٰنِنَا ٱلَّذِينَ سَبَقُونَا بِٱلۡإِيمَٰنِ وَلَا تَجۡعَلۡ فِي قُلُوبِنَا غِلّٗا لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ رَبَّنَآ إِنَّكَ رَءُوفٞ رَّحِيمٌ ﴿١٠﴾ ۞ أَلَمۡ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ نَافَقُواْ يَقُولُونَ لِإِخۡوَٰنِهِمُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ لَئِنۡ أُخۡرِجۡتُمۡ لَنَخۡرُجَنَّ مَعَكُمۡ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمۡ أَحَدًا أَبَدٗا وَإِن قُوتِلۡتُمۡ لَنَنصُرَنَّكُمۡ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّهُمۡ لَكَٰذِبُونَ ﴿١١﴾ لَئِنۡ أُخۡرِجُواْ لَا يَخۡرُجُونَ مَعَهُمۡ وَلَئِن قُوتِلُواْ لَا يَنصُرُونَهُمۡ وَلَئِن نَّصَرُوهُمۡ لَيُوَلُّنَّ ٱلۡأَدۡبَٰرَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١٢﴾ لَأَنتُمۡ أَشَدُّ رَهۡبَةٗ فِي صُدُورِهِم مِّنَ ٱللَّهِۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَفۡقَهُونَ ﴿١٣﴾ لَا يُقَٰتِلُونَكُمۡ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرٗى مُّحَصَّنَةٍ أَوۡ مِن وَرَآءِ جُدُرِۭۚ بَأۡسُهُم بَيۡنَهُمۡ شَدِيدٞۚ تَحۡسَبُهُمۡ جَمِيعٗا وَقُلُوبُهُمۡ شَتَّىٰۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ قَوۡمٞ لَّا يَعۡقِلُونَ ﴿١٤﴾ كَمَثَلِ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ قَرِيبٗاۖ ذَاقُواْ وَبَالَ أَمۡرِهِمۡ وَلَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١٥﴾ كَمَثَلِ ٱلشَّيۡطَٰنِ إِذۡ قَالَ لِلۡإِنسَٰنِ ٱكۡفُرۡ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّنكَ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَ رَبَّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿١٦﴾

و (نیز) کسانی که بعد از آنها (بعد از مهاجران و انصار) آمدند، می‌گویند: "پروردگارا! ما را و برادرانمان را که در ایمان بر ما پیشی گرفتند بیامرز، و در دل‌هایمان کینه‌ای نسبت به کسانی که ایمان آورده اند قرار مده، پروردگارا! بی‌گمان تو رؤوف و مهربانی". ﴿۱۰﴾ آیا منافقان را ندیدی که پیوسته به برادران اهل کتاب‌شان که کفر ورزیده اند می‌گویند: "اگر شما را (از سرزمین تان) بیرون کنند، ما (نیز) با شما بیرون خواهیم آمد، و هرگز (سخن) کسی را در مورد شما اطاعت نخواهیم کرد، و اگر با شما جنگ شود، البته یاریتان خواهیم کرد!" و الله گواهی می‌دهد که آنها دروغگو هستند. ﴿۱۱﴾ اگر آنها را (از وطن) بیرون کنند با آنها بیرون نمی‌روند، و اگر با آنها جنگ شود یاریشان نخواهند کرد، و اگر (هم) یاریشان کنند، البته پشت (به میدان) کرده فرار می‌کنند، سپس یاری نمی‌شوند. ﴿۱۲﴾ (ای مؤمنان) همانا وحشت از شما در دلهای آنها بیشتر از (ترسشان از) الله است، این بدان سبب است که آنها قومی هستند که نمی‌فهمند. ﴿۱۳﴾ آنها (یهود) هرگز دسته‌جمعی با شما نمی‌جنگند جز در آبادیها (و دژهای) محکم یا از پشت دیوارها، نزاع (و جنگ) شان در میان خودشان سخت است، تو آنها را متحد می‌پنداری، در حالی که دلهایشان پراکنده است، این بدان سبب است که آنها قومی هستند که تعقل نمی‌کنند. ﴿۱۴﴾ (داستان اینها) مانند (داستان) کسانی است که اندکی پیش از آنان بودند، (طعم) عاقبت کار (بد) شان را چشیدند، و برای آنها عذاب دردناکی است. ﴿۱۵﴾ همچون (داستان شیطان است، هنگامی که به انسان گفت: «کافر شو» پس چون کافر شد، گفت: «بی‌گمان من از تو بیزارم، من از الله پروردگار جهانیان می‌ترسم». ﴿۱۶﴾

فَكَانَ عَـٰقِبَتَهُمَآ أَنَّهُمَا فِى ٱلنَّارِ خَـٰلِدَيْنِ فِيهَا ۚ وَذَٰلِكَ جَزَٰٓؤُا۟ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿١٧﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَلْتَنظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ ۖ وَٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ خَبِيرٌۢ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَلَا تَكُونُوا۟ كَٱلَّذِينَ نَسُوا۟ ٱللَّهَ فَأَنسَىٰهُمْ أَنفُسَهُمْ ۚ أُو۟لَـٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَـٰسِقُونَ ﴿١٩﴾ لَا يَسْتَوِىٓ أَصْحَـٰبُ ٱلنَّارِ وَأَصْحَـٰبُ ٱلْجَنَّةِ ۚ أَصْحَـٰبُ ٱلْجَنَّةِ هُمُ ٱلْفَآئِزُونَ ﴿٢٠﴾ لَوْ أَنزَلْنَا هَـٰذَا ٱلْقُرْءَانَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُۥ خَـٰشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ ٱللَّهِ ۚ وَتِلْكَ ٱلْأَمْثَـٰلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ عَـٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَـٰدَةِ ۖ هُوَ ٱلرَّحْمَـٰنُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْمَلِكُ ٱلْقُدُّوسُ ٱلسَّلَـٰمُ ٱلْمُؤْمِنُ ٱلْمُهَيْمِنُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْجَبَّارُ ٱلْمُتَكَبِّرُ ۚ سُبْحَـٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾ هُوَ ٱللَّهُ ٱلْخَـٰلِقُ ٱلْبَارِئُ ٱلْمُصَوِّرُ ۖ لَهُ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

پس سرانجام (کار) هردوی آنها این شد که هردوی آنهادر آتش (دوزخ) خواهند بود، جاودانه در آن می‌مانند، و این است کیفر ستمکاران!. ﴿۱۷﴾ ای کسانی که ایمان آوریده اید! از الله بترسید، وهرکس باید بنگرد که برای فردا چه پیش فرستاده است، و از الله بترسید، بی‌گمان الله به آنچه انجام می‌دهید آگاه است. ﴿۱۸﴾ و همچون کسانی نباشید که الله را فراموش کردند، پس الله (نیز) خودشان را فراموش‌شان ساخت، آنها (بدکار و) نافرمانند. ﴿۱۹﴾ هرگز اهل جهنم و اهل بهشت یکسان نیستند، اهل بهشت رستگارانند. ﴿۲۰﴾ اگر این قرآن را بر کوهی نازل می‌کردیم، یقیناً آن را از ترس الله خاکسار و از هم پاشیده می‌دیدی[۱۰۹] و این مثلها را برای مردم می‌زنیم، شاید که بیندیشند. ﴿۲۱﴾ او الله است که جز او معبودی (راستین) نیست، دانای غیب و آشکار است، او بخشندهٔ مهربان است. ﴿۲۲﴾ او الله است که جز او معبودی (راستین) نیست، پادشاه، نهایت پاک، منزّه (و سالم از هر عیب)، ایمنی دهنده، نگهبان پیروزمند، جبار (جبران‌کننده) و شایستهٔ عظمت و بزرگی است. الله پاک و منزّه است از آنچه (برای او) شریک می‌آورند. ﴿۲۳﴾ او الله است، خالق، نوآفرین، نقشبند (بی‌نظیر) برای او نامهای نیک است، آنچه در آسمانها و زمین است تسبیح او می‌گویند، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۲۴﴾

---

(۱۰۹)- از آیه معلوم می‌گردد که نباتات و جمادات نیز دارای شعور و ادراک می‌باشند، در این مورد به صحیح بخاری، حدیث: ۳۵۸۴ مراجعه نمایید.

سورة الممتحنة

بسم الله الرحمن الرحيم

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَّخِذُواْ عَدُوِّى وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَآءَ
تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُواْ بِمَا جَآءَكُم مِّنَ
ٱلْحَقِّ يُخْرِجُونَ ٱلرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَن تُؤْمِنُواْ بِٱللَّهِ رَبِّكُمْ
إِن كُنتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَـٰدًا فِى سَبِيلِى وَٱبْتِغَآءَ مَرْضَاتِى
تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِٱلْمَوَدَّةِ وَأَنَا۠ أَعْلَمُ بِمَآ أَخْفَيْتُمْ وَمَآ أَعْلَنتُمْ
وَمَن يَفْعَلْهُ مِنكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ ٱلسَّبِيلِ ﴿١﴾ إِن
يَثْقَفُوكُمْ يَكُونُواْ لَكُمْ أَعْدَآءً وَيَبْسُطُوٓاْ إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ
وَأَلْسِنَتَهُم بِٱلسُّوٓءِ وَوَدُّواْ لَوْ تَكْفُرُونَ ﴿٢﴾ لَن تَنفَعَكُمْ
أَرْحَامُكُمْ وَلَآ أَوْلَـٰدُكُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَـٰمَةِ يَفْصِلُ بَيْنَكُمْ وَٱللَّهُ
بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣﴾ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِىٓ
إِبْرَٰهِيمَ وَٱلَّذِينَ مَعَهُۥٓ إِذْ قَالُواْ لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءَٰٓؤُاْ مِنكُمْ
وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمُ ٱلْعَدَٰوَةُ وَٱلْبَغْضَآءُ أَبَدًا حَتَّىٰ تُؤْمِنُواْ بِٱللَّهِ
وَحْدَهُۥٓ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَٰهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَآ أَمْلِكُ
لَكَ مِنَ ٱللَّهِ مِن شَىْءٍ رَّبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا
وَإِلَيْكَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٤﴾ رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ
وَٱغْفِرْ لَنَا رَبَّنَآ إِنَّكَ أَنتَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٥﴾

سورۀ ممتحنه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای کسانی که ایمان آورده اید! دشمن من و دشمن خودتان را دوست نگیرید که با آنها طرح دوستی می‌افکنید، در حالی که آنها به آنچه از حق برای شما آمده کافر شده اند، و رسول الله و شما را به خاطر ایمان‌آوردن به الله که پروردگارتان است (از شهر و دیارتان) بیرون می‌کنند، اگر شما برای جهاد در راه من (بیرون آمده اید) و برای خشنودی من هجرت کرده اید (هرگز پیوند دوستی با آنها برقرار نکنید) شما پنهانی با آنها پیوند دوستی برقرار می‌کنید در حالی که من به آنچه که پنهان می‌دارید و آنچه که آشکار می‌سازید داناترم. و هرکس از شما چنین (کاری) کند یقیناً راه راست را گم کرده است. ﴿۱﴾ اگر آنها بر شما دست یابند، دشمنان‌تان خواهند بود، و به آزارتان دست و زبان می‌گشایند و دوست دارند که شما (نیز) کافر گردید. ﴿۲﴾ هرگز خویشاوندان‌تان و فرزندان‌تان روز قیامت به حالتان سودی نخواهند داشت. الله در میان شما جدایی می‌اندازد، و الله به آنچه انجام می‌دهید بیناست. ﴿۳﴾ یقیناً برای شما سر مشق خوبی در (زندگی) ابراهیم و کسانی که با او بودند وجود دارد، آنگاه که به قوم خود گفتند: «ما از شما و از آنچه غیر از الله می‌پرستید بیزاریم، به شما کافر (و منکر) شده ایم، و میان ما و شما برای همیشه عداوت و دشمنی آشکار شده است، تا این که به الله یگانه ایمان آورید – مگر آن سخن ابراهیم که به پدرش (آزر) گفت: «البته من برایت آمرزش طلب می‌کنم، و در برابر الله برای تو اختیار چیزی را ندارم» - پروردگارا! بر تو توکل کردیم، و به سوی تو روی آوردیم، و بازگشت (همه) به سوی توست. ﴿٤﴾ پروردگارا! ما را دستخوش (فتنه) کافران قرار مده، و ما را بیامرز ای پروردگار ما! بی‌گمان تو پیروزمند حکیمی». ﴿٥﴾

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُواْ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْآخِرَ ۚ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْغَنِيُّ ٱلْحَمِيدُ ﴿٦﴾ ۞ عَسَى ٱللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ ٱلَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُم مَّوَدَّةً ۚ وَٱللَّهُ قَدِيرٌ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾ لَّا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ لَمْ يُقَٰتِلُوكُمْ فِي ٱلدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوٓاْ إِلَيْهِمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾ إِنَّمَا يَنْهَىٰكُمُ ٱللَّهُ عَنِ ٱلَّذِينَ قَٰتَلُوكُمْ فِي ٱلدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ وَظَٰهَرُواْ عَلَىٰٓ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ ۚ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٩﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا جَآءَكُمُ ٱلْمُؤْمِنَٰتُ مُهَٰجِرَٰتٍ فَٱمْتَحِنُوهُنَّ ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَٰنِهِنَّ ۖ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَٰتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى ٱلْكُفَّارِ ۖ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۖ وَءَاتُوهُم مَّآ أَنفَقُواْ ۚ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَآ ءَاتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ وَلَا تُمْسِكُواْ بِعِصَمِ ٱلْكَوَافِرِ وَسْـَٔلُواْ مَآ أَنفَقْتُمْ وَلْيَسْـَٔلُواْ مَآ أَنفَقُواْ ۚ ذَٰلِكُمْ حُكْمُ ٱللَّهِ ۖ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِن فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِّنْ أَزْوَٰجِكُمْ إِلَى ٱلْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَـَٔاتُواْ ٱلَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَٰجُهُم مِّثْلَ مَآ أَنفَقُواْ ۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ٱلَّذِيٓ أَنتُم بِهِۦ مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

مسلماً برای شما در (زندگی) آنها (ابراهیم و یارانش) سرمشق خوبی است، برای کسانی که امید به الله و روز قیامت دارند، و هرکس روی گردان شود، پس همانا الله بی‌نیاز ستوده است. ﴿٦﴾ امید است که الله میان شما و کسانی (از مشرکین) که با آنها دشمنی داشته اید (پیوند) دوستی (و محبت) برقرار کند، و الله تواناست، و الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿٧﴾ الله شما را از نیکی‌کردن و رعایت عدالت نسبت به کسانی که در (امر) دین با شما نجنگیده اند و شما را از دیارتان بیرون نکرده اند، نهی نمی‌کند، بی‌گمان الله عدالت پیشگان را دوست دارد. ﴿٨﴾ تنها شما را از دوستی با کسانی نهی می‌کند که در (امر) دین با شما جنگیده اند و شما را از دیارتان بیرون کرده اند، و بر بیرون‌راندن شما (دیگران را) کمک (و پشتیبانی) کرده اند، و هرکس با آنها (رابط) دوستی بگیرد، پس آنان ستمکارانند. ﴿٩﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که زنان مؤمن هجرت کرده به نزد شما آیند، پس آنها را آزمایش کنید، الله به ایمان‌شان داناتر است، پس اگر آنها را (زنانی) مؤمن یافتید، آنها را به سوی کفار باز نگردانید، نه آنها برای آنان (کافران) حلالند و نه آنها (کافران) برای اینها حلالند و آنچه را (شوهران کافر) خرج کرده اند به آنها بدهید، و گناهی بر شما نیست که با آنها ازدواج کنید هرگاه مهریه‌شان را به آنان بدهید، و (در صورت ارتداد از اسلام) به عقد زنان کافر تمسک مجویید (و آنها را رها کنید). و آنچه را خرج کرده اید مطالبه کنید، و (کافران نیز) آنچه را خرج کرده اند مطالبه کنند. این حکم الله است که در میان شما حکم می‌کند و الله دانای حکیم است. ﴿١٠﴾ و اگر یکی از همسران شما به سوی کافران رفت آنگاه شما (در جنگ بر آنان پیروز شدید و) به انتقام از کافران برخاستید، پس به کسانی که همسرانشان رفته اند، همانند آنچه خرج کرده اند بدهید، و از خدایی که شما به او ایمان دارید بترسید. ﴿١١﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا جَآءَكَ ٱلۡمُؤۡمِنَٰتُ يُبَايِعۡنَكَ عَلَىٰٓ أَن
لَّا يُشۡرِكۡنَ بِٱللَّهِ شَيۡـٔٗا وَلَا يَسۡرِقۡنَ وَلَا يَزۡنِينَ وَلَا
يَقۡتُلۡنَ أَوۡلَٰدَهُنَّ وَلَا يَأۡتِينَ بِبُهۡتَٰنٖ يَفۡتَرِينَهُۥ بَيۡنَ
أَيۡدِيهِنَّ وَأَرۡجُلِهِنَّ وَلَا يَعۡصِينَكَ فِي مَعۡرُوفٖ
فَبَايِعۡهُنَّ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لَهُنَّ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٞ ﴿١٢﴾
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لَا تَتَوَلَّوۡاْ قَوۡمًا غَضِبَ ٱللَّهُ
عَلَيۡهِمۡ قَدۡ يَئِسُواْ مِنَ ٱلۡأٓخِرَةِ كَمَا يَئِسَ ٱلۡكُفَّارُ مِنۡ
أَصۡحَٰبِ ٱلۡقُبُورِ ﴿١٣﴾

ای پیامبر! هنگامی که زنان مؤمن نزد تو آمدند تا با تو بیعت کنند بر آن که چیزی را با الله شریک نسازند، و دزدی نکنند، و مرتکب زنا نشوند، و فرزندان خود را نکشند، و بهتان وافترایی را پیش دست و پای خود نیاورند (که فرزندی را به دروغ به شوهرانشان نسبت دهند)، و در کارهای نیک نافرمانی تو نکنند، پس با آنها بیعت کن و از الله برای آنها آمرزش بخواه، بی‌گمان الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۱۲﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! با قومی که الله برآنان خشم (و غضب) گرفته است دوستی نکنید، آنها از آخرت مأیوسند همانگونه که کفار از گور خفتگان مأیوس هستند. ﴿۱۳﴾

سورة الصف

سورهٔ صف

بسم الله الرحمن الرحيم

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلۡأَرۡضِۖ وَهُوَ ٱلۡعَزِيزُ
ٱلۡحَكِيمُ ﴿١﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا
تَفۡعَلُونَ ﴿٢﴾ كَبُرَ مَقۡتًا عِندَ ٱللَّهِ أَن تَقُولُواْ مَا لَا
تَفۡعَلُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَ فِي
سَبِيلِهِۦ صَفّٗا كَأَنَّهُم بُنۡيَٰنٞ مَّرۡصُوصٞ ﴿٤﴾ وَإِذۡ قَالَ
مُوسَىٰ لِقَوۡمِهِۦ يَٰقَوۡمِ لِمَ تُؤۡذُونَنِي وَقَد تَّعۡلَمُونَ
أَنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُمۡۖ فَلَمَّا زَاغُوٓاْ أَزَاغَ ٱللَّهُ قُلُوبَهُمۡۚ
وَٱللَّهُ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلۡفَٰسِقِينَ ﴿٥﴾

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است تسبیح الله می‌گویند، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۱﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! چرا چیزی را می‌گویید که عمل نمی‌کنید؟!. ﴿۲﴾ نزد الله سخت ناپسند (و موجب خشم) است آن که چیزی را بگویید که عمل نمی‌کنید. ﴿۳﴾ بی‌گمان الله کسانی را که چون بنیانی آهنین صف بسته در راه او پیکار می‌کنند دوست دارد. ﴿٤﴾ و (ای پیامبر! به یاد آور) هنگامی را که موسی به قومش گفت: «ای قوم من! چرا مرا آزار (و اذیت) می‌رسانید، در حالی که می‌دانید بی‌گمان من فرستادهٔ الله به سوی شما هستم؟» پس چون آنها (از حق) منحرف شدند، الله دلهایشان را منحرف ساخت، و الله قوم نافرمان را هدایت نمی‌کند. ﴿۵﴾

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ يَـٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُم مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَىَّ مِنَ ٱلتَّوْرَىٰةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُولٍ يَأْتِى مِنۢ بَعْدِى ٱسْمُهُۥٓ أَحْمَدُ ۖ فَلَمَّا جَآءَهُم بِٱلْبَيِّنَـٰتِ قَالُوا۟ هَـٰذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٦﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ ٱلْكَذِبَ وَهُوَ يُدْعَىٰٓ إِلَى ٱلْإِسْلَـٰمِ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِى ٱلْقَوْمَ ٱلظَّـٰلِمِينَ ﴿٧﴾ يُرِيدُونَ لِيُطْفِـُٔوا۟ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفْوَٰهِهِمْ وَٱللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِۦ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْكَـٰفِرُونَ ﴿٨﴾ هُوَ ٱلَّذِىٓ أَرْسَلَ رَسُولَهُۥ بِٱلْهُدَىٰ وَدِينِ ٱلْحَقِّ لِيُظْهِرَهُۥ عَلَى ٱلدِّينِ كُلِّهِۦ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَـٰرَةٍ تُنجِيكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿١٠﴾ تُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَتُجَـٰهِدُونَ فِى سَبِيلِ ٱللَّهِ بِأَمْوَٰلِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّـٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَـٰرُ وَمَسَـٰكِنَ طَيِّبَةً فِى جَنَّـٰتِ عَدْنٍ ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿١٢﴾ وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا ۖ نَصْرٌ مِّنَ ٱللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ كُونُوٓا۟ أَنصَارَ ٱللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ لِلْحَوَارِيِّـۧنَ مَنْ أَنصَارِىٓ إِلَى ٱللَّهِ ۖ قَالَ ٱلْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنصَارُ ٱللَّهِ ۖ فَـَٔامَنَت طَّآئِفَةٌ مِّنۢ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ وَكَفَرَت طَّآئِفَةٌ ۖ فَأَيَّدْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا۟ ظَـٰهِرِينَ ﴿١٤﴾

و (یادآور باش) هنگامی که عیسی پسر مریم گفت: «ای بنی اسرائیل! بی‌گمان من فرستادهٔ الله به سوی شما هستم، آنچه از تورات که پیش از من بوده تصدیق می‌کنم و (نیز) مژده دهنده به رسولی هستم که بعد از من می‌آید، و نامش «احمد» است» پس هنگامی که او (احمد) با معجزه‌ها (و دلایل روشن) به سوی آنان آمد، گفتند: «این جادوی آشکار است». ﴿٦﴾ و چه کسی ستمکارتر است از آنکس که بر الله دروغ ببندد، در حالی که او به (دین) اسلام دعوت می‌شود؟! و الله گروه ستمگاران را هدایت نمی‌کند. ﴿٧﴾ آنها می‌خواهند نور الله را با دهان خود خاموش کنند، ولی الله کامل‌کنندهٔ نور خویش است هرچند کافران خوش نداشته باشند. ﴿٨﴾ او کسی است که رسول خدا را با هدایت و دین حق فرستاد تا آن را بر همهٔ ادیان غالب گرداند، هرچند مشرکان خوش نداشته باشند. ﴿٩﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! آیا شما را به تجارتی راهنمایی کنم که شما را از عذاب دردناک نجات می‌دهد؟. ﴿١٠﴾ به الله و پیامبرش ایمان بیاورید، و با اموال و جان‌هایتان در راه الله جهاد کنید، اگر بدانید این (کار) برای شما بهتر است. ﴿١١﴾ (اگر چنین کردید، الله) گناهان‌تان را می‌بخشد، و شما را در باغ‌هایی (از بهشت) وارد می‌کند که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است، و در خانه‌های پاکیزه در بهشت جاویدان (جای می‌دهد)، این کامیابی بزرگی است. ﴿١٢﴾ و (نعمت) دیگری که آن را دوست دارید (نیز به شما عنایت می‌فرماید) که آن یاری از سوی الله و پیروزی نزدیک است، و مؤمنان را (به این پیروزی) بشارت ده. ﴿١٣﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! یاوران (دین) الله باشید، همانگونه که عیسی پسر مریم به حواریون گفت: «چه کسانی یاوران من (در دعوت) به سوی الله هستند؟!» حواریون گفتند: «ما یاوران (دین) الله هستیم» پس گروهی از بنی اسرائیل ایمان آوردند، و گروهی کافر شدند، آنگاه ما کسانی را که ایمان آورده بودند بر دشمنان‌شان قوت (و توانایی) دادیم و سرانجام پیروز شدند. ﴿١٤﴾

سورة الجمعة

بسم الله الرحمن الرحيم

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ٱلْمَلِكِ
ٱلْقُدُّوسِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِي بَعَثَ فِي
ٱلْأُمِّيِّـۧنَ رَسُولاً مِّنْهُمْ يَتْلُواْ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتِهِۦ وَيُزَكِّيهِمْ
وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ وَإِن كَانُواْ مِن قَبْلُ لَفِي
ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾ وَءَاخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُواْ بِهِمْ ۚ
وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ ﴿٣﴾ ذَٰلِكَ فَضْلُ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن
يَشَآءُ ۚ وَٱللَّهُ ذُو ٱلْفَضْلِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٤﴾ مَثَلُ ٱلَّذِينَ
حُمِّلُواْ ٱلتَّوْرَىٰةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ ٱلْحِمَارِ
يَحْمِلُ أَسْفَارًۢا ۚ بِئْسَ مَثَلُ ٱلْقَوْمِ ٱلَّذِينَ كَذَّبُواْ
بِـَٔايَٰتِ ٱللَّهِ ۚ وَٱللَّهُ لَا يَهْدِي ٱلْقَوْمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥﴾ قُلْ
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ هَادُوٓاْ إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَآءُ لِلَّهِ
مِن دُونِ ٱلنَّاسِ فَتَمَنَّوُاْ ٱلْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿٦﴾
وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُۥٓ أَبَدًۢا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمُۢ
بِٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٧﴾ قُلْ إِنَّ ٱلْمَوْتَ ٱلَّذِي تَفِرُّونَ
مِنْهُ فَإِنَّهُۥ مُلَٰقِيكُمْ ۖ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَٰلِمِ ٱلْغَيْبِ
وَٱلشَّهَٰدَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

سورهٔ جمعه

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است تسبیح الله می‌گویند، (الله) که فرمانروا، پاک پیروزمندِ حکیم است. ﴿۱﴾ او کسی است که در میان درس ناخواندگان رسولی از خودشان برانگیخت که آیاتش را بر آنها می‌خواند، و آنها را پاک (و تزکیه) می‌کند و به آنان کتاب (قرآن) و حکمت (سنت) می‌آموزد، و اگرچه پیش از این در گمراهی آشکار بودند. ﴿۲﴾ و (نیز این پیامبر) بر گروه دیگری از آنان (برانگیخته شده) که هنوز به آنها نپیوسته اند، و او پیروزمند حکیم است. ﴿۳﴾ این فضل الله است که آن را به هرکس که بخواهد می‌بخشد و الله دارای فضل عظیم است. ﴿٤﴾ مَثَل کسانی که به تورات مکلّف شدند، آنگاه برنداشتند آن را (یعنی: حق آن را ادا نکردند) همچون خری است که کتاب‌هایی را حمل می‌کند (اما از آن چیزی نمی‌فهمد) چه بد است مَثَل گروهی که آیات الله را تکذیب کردند، و الله گروه ستمکاران هدایت نمی‌کند. ﴿٥﴾ (ای پیامبر!) بگو: «ای کسانی که یهودی شدید! اگر گمان دارید که (تنها) شما دوستان الله هستید نه مردم دیگر، پس آرزوی مرگ کنید، اگر راست می‌گویید». ﴿٦﴾ ولی آنها به خاطر آنچه از پیش فرستاده اند هرگز آن آرزو را نخواهند کرد، و الله ستمکاران را خوب می‌شناسد. ﴿۷﴾ (ای پیامبر!) بگو: «بی‌گمان آن مرگی که از آن فرار می‌کنید، یقیناً به شما خواهد رسید، سپس به سوی (الله آن) دانای غیب و آشکار باز گردانده می‌شوید، آنگاه شما را از آنچه انجام می‌دادید خبر می‌دهد». ﴿۸﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَوٰةِ مِن يَوۡمِ ٱلۡجُمُعَةِ فَٱسۡعَوۡاْ إِلَىٰ ذِكۡرِ ٱللَّهِ وَذَرُواْ ٱلۡبَيۡعَۚ ذَٰلِكُمۡ خَيۡرٞ لَّكُمۡ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٩﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ ٱلصَّلَوٰةُ فَٱنتَشِرُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَٱبۡتَغُواْ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَٱذۡكُرُواْ ٱللَّهَ كَثِيرٗا لَّعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ﴿١٠﴾ وَإِذَا رَأَوۡاْ تِجَٰرَةً أَوۡ لَهۡوًا ٱنفَضُّوٓاْ إِلَيۡهَا وَتَرَكُوكَ قَآئِمٗاۚ قُلۡ مَا عِندَ ٱللَّهِ خَيۡرٞ مِّنَ ٱللَّهۡوِ وَمِنَ ٱلتِّجَٰرَةِۚ وَٱللَّهُ خَيۡرُ ٱلرَّٰزِقِينَ ﴿١١﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که در روز جمعه برای نماز اذان گفته شد به سوی (نماز و) ذکر الله بشتابید و خرید و فروش را رها کنید، اگر بدانید این برای شما بهتر است. ﴿۹﴾ پس هنگامی که نماز پایان یافت، (برای کسب رزق و روزی) در زمین پراکنده شوید، و از فضل الله طلب کنید، و الله را بسیار یاد کنید تا رستگار شوید. ﴿۱۰﴾ و (ای پیامبر! برخی از این مردم) هنگامی که تجارتی یا سرگرمیی را ببینند به سوی آن پراکنده می‌شوند و تو را ایستاده (بر منبر) رها می‌کنند، بگو: «آنچه در نزد الله است بهتر از سرگرمی و تجارت است، و الله بهترین روزی‌دهندگان است». ﴿۱۱﴾

سورة المنافقون

بسم الله الرحمن الرحيم

إِذَا جَآءَكَ ٱلۡمُنَٰفِقُونَ قَالُواْ نَشۡهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ ٱللَّهِۗ وَٱللَّهُ يَعۡلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُۥ وَٱللَّهُ يَشۡهَدُ إِنَّ ٱلۡمُنَٰفِقِينَ لَكَٰذِبُونَ ﴿١﴾ ٱتَّخَذُوٓاْ أَيۡمَٰنَهُمۡ جُنَّةٗ فَصَدُّواْ عَن سَبِيلِ ٱللَّهِۚ إِنَّهُمۡ سَآءَ مَا كَانُواْ يَعۡمَلُونَ ﴿٢﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمۡ ءَامَنُواْ ثُمَّ كَفَرُواْ فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمۡ فَهُمۡ لَا يَفۡقَهُونَ ﴿٣﴾ ۞ وَإِذَا رَأَيۡتَهُمۡ تُعۡجِبُكَ أَجۡسَامُهُمۡۖ وَإِن يَقُولُواْ تَسۡمَعۡ لِقَوۡلِهِمۡۖ كَأَنَّهُمۡ خُشُبٞ مُّسَنَّدَةٞۖ يَحۡسَبُونَ كُلَّ صَيۡحَةٍ عَلَيۡهِمۡۚ هُمُ ٱلۡعَدُوُّ فَٱحۡذَرۡهُمۡۚ قَٰتَلَهُمُ ٱللَّهُۖ أَنَّىٰ يُؤۡفَكُونَ ﴿٤﴾

سورهٔ منافقون

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

هنگامی که منافقان نزد تو آیند، گویند: «ما گواهی می‌دهیم که یقیناً تو فرستادهٔ الله هستی» و الله می‌داند که بی‌گمان تو فرستادهٔ او هستی، و الله گواهی می‌دهد که منافقان یقیناً دروغگو هستند. ﴿۱﴾ آنها سوگندهای خود را سپر قرار دادند، پس (مردم را) از راه الله باز داشتند، به راستی کار بسیار بدی انجام می‌دهند. ﴿۲﴾ این بدان خاطر است که آنها ایمان آوردند، سپس کافر شدند، آنگاه بر دلهایشان مهر نهاده شد، پس آنها درنمی‌یابند. ﴿۳﴾ و هنگامی که آنها را ببینی، جسم (و قیافه) شان تو را به شگفت آورد، و اگر (سخن) گویند به سخنان‌شان گوش فرا می‌دهی، گویی آنها چوب‌های تکیه داده به دیوارند، هر بانگی را علیه خود می‌پندارند، آنها دشمن (واقعی) هستند، پس از آنان برحذر باش! الله آنها را بکشد، چگونه (از حق) منحرف می‌شوند؟!. ﴿٤﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ
لَوَّوْا رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُم مُّسْتَكْبِرُونَ
﴿٥﴾ سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ
تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَن يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾ هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا
تُنفِقُوا عَلَىٰ مَنْ عِندَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ
يَنفَضُّوا ۗ وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَلَٰكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٧﴾ يَقُولُونَ لَئِن
رَّجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا
الْأَذَلَّ ۚ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ
وَلَٰكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ
عَن ذِكْرِ اللَّهِ ۚ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْخَاسِرُونَ ﴿٩﴾ وَأَنفِقُوا مِن مَّا رَزَقْنَاكُم مِّن
قَبْلِ أَن يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ
لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن
مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠﴾ وَلَن يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا
جَاءَ أَجَلُهَا ۚ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

و هنگامی که به آنها گفته شود: «بیایید تا رسول الله برای شما آمرزش بخواهد» سرهای خود را تکان می‌دهند، و آنها را می‌بینی که (از سخنان تو) اعراض می‌کنند و تکبر می‌ورزند. ﴿۵﴾ برای آنها یکسان است که برایشان آمرزش بخواهی یا آمرزش نخواهی، الله هرگز آنان را نمی‌بخشد، بی‌گمان الله قوم نافرمان را هدایت نمی‌کند. ﴿۶﴾ آنها کسانی هستند که می‌گویند: «برآنان که نزد رسول الله هستند (چیزی) انفاق نکنید تا پراکنده شوند و حال آن که خزاین آسمانها و زمین از آنِ الله است، ولی منافقان درنمی‌یابند. ﴿۷﴾ آنها می‌گویند: «اگر به مدینه باز گردیم، یقیناً صاحبان عزت، ذلیلان را از آنجا بیرون می‌کنند» در حالی که عزت از آنِ الله، و فرستادهٔ او و مؤمنان است، ولی منافقان نمی‌دانند. ﴿۸﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! اموالتان، و فرزندانتان شما را از یاد الله غافل نکند، و هرکس که چنین کند، پس انان زیانکارانند. ﴿۹﴾ و از آنچه به شما روزی داده ایم، (در راه الله) انفاق کنید، پیش از آن که مرگ به سراغ یکی از شما آید، پس بگوید: «پروردگارا! ای کاش (مرگ) مرا مدت کمی با تأخیر می‌انداختی، تا (در راه تو) صدقه بدهم و از صالحان باشم». ﴿۱۰﴾ و الله هرگز (مرگ) کسی را هنگامی که اجلش فرا رسد به تأخیر نمی‌اندازد، و الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۱۱﴾

سورة التغابن

بسم الله الرحمن الرحيم

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ ۖ لَهُ ٱلْمُلْكُ وَلَهُ ٱلْحَمْدُ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ هُوَ ٱلَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنكُمْ كَافِرٌ وَمِنكُم مُّؤْمِنٌ ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢﴾ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ بِٱلْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۖ وَإِلَيْهِ ٱلْمَصِيرُ ﴿٣﴾ يَعْلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ۚ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿٤﴾ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَؤُا۟ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَبْلُ فَذَاقُوا۟ وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥﴾ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُۥ كَانَت تَّأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِٱلْبَيِّنَٰتِ فَقَالُوٓا۟ أَبَشَرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا۟ وَتَوَلَّوا۟ ۚ وَّٱسْتَغْنَى ٱللَّهُ ۚ وَٱللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٦﴾ زَعَمَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَن لَّن يُبْعَثُوا۟ ۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْ ۚ وَذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧﴾ فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلنُّورِ ٱلَّذِىٓ أَنزَلْنَا ۚ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨﴾ يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ ٱلْجَمْعِ ۖ ذَٰلِكَ يَوْمُ ٱلتَّغَابُنِ ۗ وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ ﴿٩﴾

سورۀ تغابن

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است همه تسبیح الله می‌گویند، فرمانروایی از آنِ اوست، و سپاس (و ستایش نیز) از آنِ او است، و او بر همه چیز تواناست. ﴿۱﴾ او کسی است که شما را آفرید، پس (گروهی) از شما کافرند و (گروهی) از شما مؤمن هستند، و الله به آنچه می‌کنید بیناست. ﴿۲﴾ آسمانها و زمین را به حق آفرید، و شما را (در رحم مادرانتان) شکل و صورت بخشید، پس شکل و صورت‌تان را نیکو (و زیبا) گرداند، و بازگشت (همه) به سوی اوست. ﴿۳﴾ آنچه را که در آسمانها و زمین است می‌داند، و آنچه را که پنهان می‌دارید و آنچه را که آشکار می‌کنید می‌داند، و الله از آنچه در سینه‌هاست آگاه است. ﴿٤﴾ آیا خبر کسانی که پیش از این کافر شدند، به شما نرسیده است؟! پس آنها (طعم) کیفر کار خود را چشیدند، و برای آنها عذاب دردناکی است. ﴿٥﴾ این بدان سبب است که پیامبران‌شان با معجزات (و دلایل روشن) به سوی آنان آمدند، پس (آنها از روی تکبر) گفتند: «آیا بشری (مانند ما) می‌خواهد ما را هدایت کند؟!» آنگاه کافر شدند و روی گرداندند، و الله (از آنها و ایمانشان) بی‌نیاز بود، و الله بی‌نیاز ستوده است. ﴿٦﴾ کسانی که کافر شدند گمان بردند که هرگز برانگیخته نخواهند شد، (ای پیامبر!) بگو: «آری، به پروردگارم سوگند، یقیناً (همه) برانگیخته خواهید شد، آنگاه از آنچه می‌کردید به شما خبر خواهند داد، و این (کار) بر الله آسان است». ﴿۷﴾ پس به الله و پیامبرش و نوری که نازل کرده ایم ایمان بیاورید، و الله به آنچه می‌کنید آگاه است. ﴿۸﴾ روزی که همۀ شما را (در محشر) گرد می‌آورد، آن روز، روز مغبونی است، وهرکس به الله ایمان آورد و کارهای شایسته انجام دهد، گناهان او را می‌بخشد و او را به باغ‌هایی (از بهشت) وارد می‌کند که نهرها زیر (درختان) آن جاری است، جاودانه در آن می‌مانند، این کامیابی بزرگ است. ﴿۹﴾

وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَكَذَّبُواْ بِـَٔايَٰتِنَآ أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلنَّارِ خَٰلِدِينَ فِيهَاۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿١٠﴾ مَآ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذۡنِ ٱللَّهِۗ وَمَن يُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ يَهۡدِ قَلۡبَهُۥۚ وَٱللَّهُ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمٞ ﴿١١﴾ وَأَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَۚ فَإِن تَوَلَّيۡتُمۡ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا ٱلۡبَلَٰغُ ٱلۡمُبِينُ ﴿١٢﴾ ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَۚ وَعَلَى ٱللَّهِ فَلۡيَتَوَكَّلِ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ ﴿١٣﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ مِنۡ أَزۡوَٰجِكُمۡ وَأَوۡلَٰدِكُمۡ عَدُوّٗا لَّكُمۡ فَٱحۡذَرُوهُمۡۚ وَإِن تَعۡفُواْ وَتَصۡفَحُواْ وَتَغۡفِرُواْ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَآ أَمۡوَٰلُكُمۡ وَأَوۡلَٰدُكُمۡ فِتۡنَةٞۚ وَٱللَّهُ عِندَهُۥٓ أَجۡرٌ عَظِيمٞ ﴿١٥﴾ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ وَٱسۡمَعُواْ وَأَطِيعُواْ وَأَنفِقُواْ خَيۡرٗا لِّأَنفُسِكُمۡۗ وَمَن يُوقَ شُحَّ نَفۡسِهِۦ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿١٦﴾ إِن تُقۡرِضُواْ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنٗا يُضَٰعِفۡهُ لَكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡۚ وَٱللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٧﴾ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ﴿١٨﴾

و کسانی که کافر شدند و آیات ما را تکذیب کردند آنان اهل آتش (دوزخ) اند که جاودانه درآن می‌مانند، و بد (سرانجام و) جایگاهی است. ﴿۱۰﴾ هیچ مصیبتی (به انسان) نمی‌رسد، مگر به حکم (و فرمان) الله و هرکس به الله ایمان آورد (الله) قلبش را هدایت می‌کند، و الله به همه چیز داناست. ﴿۱۱﴾ الله را اطاعت کنید، و رسول الله را اطاعت کنید، پس اگر روی بگردانید، (بدانید که) بر فرستادهٔ ما وظیفه‌ای جز ابلاغ آشکار نیست. ﴿۱۲﴾ الله کسی است که هیچ معبودی (به حق) جز او نیست، پس مؤمنان باید بر الله توکل کنند. ﴿۱۳﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! به راستی (بعضی) از همسرانتان و فرزندانتان دشمنان شما هستند، پس از آنها برحذر باشید، و اگر عفو کنید، و چشم بپوشید، و ببخشید، بی‌گمان الله آمرزندهٔ مهربان است[110]. ﴿۱۴﴾ جز این نیست که اموالتان و اولادتان مایهٔ آزمایش هستند، و الله است که پاداش بزرگ نزد اوست. ﴿۱۵﴾ پس تا (جایی که) می‌توانید از الله بترسید، و گوش دهید، و فرمان برید، و انفاق کنید که برای خود شما بهتر است، و کسانی که از بخل و حرص نفس خود مصون بمانند آنانند که رستگارند. ﴿۱۶﴾ اگر به الله قرض الحسنه بدهید، آن را برای شما افزون می‌کند، و شما را بیامرزد، و الله قدر شناس بدبار است. ﴿۱۷﴾ دانای پنهان و آشکار، و پیروزمند حکیم است. ﴿۱۸﴾

---

(۱۱۰)- سبب نزول آیه: هنگامی که برخی از مسلمانان ارادهٔ هجرت از مکه به مدینه کردند، همسران و فرزندان‌شان مانع هجرت آنها شدند، سپس بعد از این که به نزد رسول الله ﷺ در مدینه رسیدند، متوجه شدند که سبقت‌کنندگان از مسایل دین بسیار بهره‌مند شده اند چنانچه قصد کردند که زن و فرزندان خود را سزا دهند، در این هنگام الله متعال به درگذشتن از آنها حکم فرمود. (جامع ترمذی: ۳۳۱۷).

سورة الطلاق

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِذَا طَلَّقۡتُمُ ٱلنِّسَآءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ
وَأَحۡصُواْ ٱلۡعِدَّةَۖ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ رَبَّكُمۡۖ لَا تُخۡرِجُوهُنَّ
مِنۢ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخۡرُجۡنَ إِلَّآ أَن يَأۡتِينَ بِفَٰحِشَةٖ مُّبَيِّنَةٖۚ
وَتِلۡكَ حُدُودُ ٱللَّهِۚ وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ ٱللَّهِ فَقَدۡ ظَلَمَ
نَفۡسَهُۥۚ لَا تَدۡرِي لَعَلَّ ٱللَّهَ يُحۡدِثُ بَعۡدَ ذَٰلِكَ أَمۡرٗا ﴿١﴾
فَإِذَا بَلَغۡنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمۡسِكُوهُنَّ بِمَعۡرُوفٍ أَوۡ فَارِقُوهُنَّ
بِمَعۡرُوفٖ وَأَشۡهِدُواْ ذَوَيۡ عَدۡلٖ مِّنكُمۡ وَأَقِيمُواْ ٱلشَّهَٰدَةَ
لِلَّهِۚ ذَٰلِكُمۡ يُوعَظُ بِهِۦ مَن كَانَ يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ
ٱلۡأٓخِرِۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مَخۡرَجٗا ﴿٢﴾ وَيَرۡزُقۡهُ مِنۡ
حَيۡثُ لَا يَحۡتَسِبُۚ وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسۡبُهُۥٓۚ إِنَّ
ٱللَّهَ بَٰلِغُ أَمۡرِهِۦۚ قَدۡ جَعَلَ ٱللَّهُ لِكُلِّ شَيۡءٖ قَدۡرٗا ﴿٣﴾
وَٱلَّٰٓـِٔي يَئِسۡنَ مِنَ ٱلۡمَحِيضِ مِن نِّسَآئِكُمۡ إِنِ ٱرۡتَبۡتُمۡ
فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَٰثَةُ أَشۡهُرٖ وَٱلَّٰٓـِٔي لَمۡ يَحِضۡنَۚ وَأُوْلَٰتُ ٱلۡأَحۡمَالِ
أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعۡنَ حَمۡلَهُنَّۚ وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مِنۡ
أَمۡرِهِۦ يُسۡرٗا ﴿٤﴾ ذَٰلِكَ أَمۡرُ ٱللَّهِ أَنزَلَهُۥٓ إِلَيۡكُمۡۚ وَمَن يَتَّقِ
ٱللَّهَ يُكَفِّرۡ عَنۡهُ سَيِّـَٔاتِهِۦ وَيُعۡظِمۡ لَهُۥٓ أَجۡرًا ﴿٥﴾

سورۀ طلاق

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای پیامبر! هرگاه خواستید زنان را طلاق دهید، پس آنها را در زمان (آغاز) عدّه طلاق دهید، و حساب عدّه را نگه دارید، و از الله که پروردگار شماست بترسید، نه شما آنها را از خانه‌هایشان بیرون کنید، و نه آنها بیرون روند، مگر آن که کار زشت آشکاری مرتکب شوند، و این حدود الله است، و هرکس از حدود الله تجاوز کند پس مسلماً به خود ستم کرده است. تو نمی‌دانی، شاید الله پس از آن وضع تازه‌ای فراهم آورد (که به صلح و آشتی منجر شود). ﴿۱﴾ پس چون (آنها را طلاق دادید و) عدّۀ آنها به سر رسید، آنها را بطرز شایسته‌ای نگه دارید یا بطرز شایسته‌ای از آنها جدا شوید، و دو فرد عادل از خودتان را گواه بگیرید، و شهادت را برای الله برپا دارید، این (حکمی است) که کسی که به الله و روز قیامت ایمان دارد به آن پند و اندرز داده می‌شود، و هرکس که از الله بترسد، (الله) راه نجاتی برای او قرار می‌دهد. ﴿۲﴾ و او را از جایی که گمان ندارد روزی می‌دهد، و هرکس بر الله توکل کند، پس همان او را کافی است. بی‌گمان الله فرمان خود را به انجام می‌رساند، مسلّماً الله برای هر چیزی اندازه‌ای قرار داده است. ﴿۳﴾ و کسانی از زنان‌تان که از عادت ماهانه مأیوس شده اند، - اگر شک کردید - عدّۀ آنها سه ماه است و (نیز) آنها که حیض نشده اند. و عدّۀ زنان بار دار این است که بار خود را بگذارند، و هرکس از الله بترسد، (الله) کارش را برایش آسان می‌سازد. ﴿٤﴾ این فرمان الله است که بر شما نازل کرده است، و هرکس از الله بترسد، الله گناهانش را از او می‌زداید (و می‌بخشد) و پاداش او را بزرگ می‌گرداند. ﴿٥﴾

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنتُم مِّن وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَآرُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُواْ عَلَيْهِنَّ ۚ وَإِن كُنَّ أُوْلَٰتِ حَمْلٍ فَأَنفِقُواْ عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَـَٔاتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۖ وَأْتَمِرُواْ بَيْنَكُم بِمَعْرُوفٍ ۖ وَإِن تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهُۥٓ أُخْرَىٰ ﴿٦﴾ لِيُنفِقْ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِۦ ۖ وَمَن قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُۥ فَلْيُنفِقْ مِمَّآ ءَاتَىٰهُ ٱللَّهُ ۚ لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَآ ءَاتَىٰهَا ۚ سَيَجْعَلُ ٱللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٧﴾ وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِۦ فَحَاسَبْنَٰهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذَّبْنَٰهَا عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٨﴾ فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَٰقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ﴿٩﴾ أَعَدَّ ٱللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ يَٰٓأُوْلِى ٱلْأَلْبَٰبِ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ۚ قَدْ أَنزَلَ ٱللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾ رَّسُولًا يَتْلُواْ عَلَيْكُمْ ءَايَٰتِ ٱللَّهِ مُبَيِّنَٰتٍ لِّيُخْرِجَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ مِنَ ٱلظُّلُمَٰتِ إِلَى ٱلنُّورِ ۚ وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ وَيَعْمَلْ صَٰلِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۖ قَدْ أَحْسَنَ ٱللَّهُ لَهُۥ رِزْقًا ﴿١١﴾ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ وَمِنَ ٱلْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ ٱلْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَىْءٍ عِلْمًۢا ﴿١٢﴾

آنان (زنان مطلقه) را در حد توانتان هر جای که خودتان سکونت دارید، سکونت دهید، و به آنها زیان نرسانید تا (عرصه را) بر آنان تنگ کنید، (و پیش از پایان عده مجبور به ترک منزل شوند) و اگر بار دار باشند نفقهٔ آنها را بدهید تا آن که حمل خود را بگذارند. پس اگر (فرزندتان را) برای شما شیر می‌دهند، مزدشان را بپردازید، و (این کار را) به نیکی و با مشورت همدیگر انجام دهید، و اگر به توافق نرسیدید، پس زن دیگری (به درخواست شوهر) او را شیر دهد. ﴿٦﴾ آنان که دارا (و ثروتمند) هستند باید از دارایی (و ثروت) خود انفاق کنند، و کسی که تنگدست است پس باید از آنچه که الله به او داده انفاق کند، الله هیچکس را جز به اندازهٔ (توانایی) که به او داده مکلّف نمی‌کند، الله به زودی بعد از سختی (و تنگدستی) آسانی (و گشایش) قرار می‌دهد. ﴿٧﴾ چه بسیار (اهالی) آبادی‌ها که از فرمان پروردگارشان و (فرمان) پیامبران او سرپیچی کردند، پس ما به شدت از آنها حساب کشیدیم، و به عذابی سخت (و سهمناک) آنان را عذاب کردیم. ﴿٨﴾ پس آنها (طعم) عقوبت کار خود را چشیدند، و سرانجام کارشان زیان بود. ﴿٩﴾ الله عذاب سختی برای آنها آماده کرده است. پس ای خرمندانی که ایمان آورده اید! از الله بترسید، محققاً الله ذکر (قرآن) را به سوی شما نازل کرده است. ﴿١٠﴾ (و نیز) پیامبری (به سوی شما فرستاده) که آیات روشن الله را بر شما می‌خواند، تا کسانی را که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند از تاریکی‌ها به سوی نور بیرون آورد. و هر کس به الله ایمان آورد و کار شایسته انجام دهد (الله) او را به باغ‌هایی (از بهشت) وارد می‌کند که از زیر (درختان) آن نهرها جاری است، جاودانه در آن بمانند، به راستی الله رزق و روزیش را نیکو گردانیده است. ﴿١١﴾ الله (همان) کسی است که هفت آسمان را آفرید، و از زمین (نیز) همانند آنها را (آفرید). و فرمان (الله) پیوسته در میان آنها نازل می‌شود تا بدانید که الله بر هرچیز تواناست، و آن که علم الله بر همه چیز احاطه دارد. ﴿١٢﴾

سورة التحريم

بسم الله الرحمن الرحيم

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِىُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَآ أَحَلَّ ٱللَّهُ لَكَ ۖ تَبْتَغِى
مَرْضَاتَ أَزْوَٰجِكَ ۚ وَٱللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١﴾ قَدْ فَرَضَ
ٱللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَـٰنِكُمْ ۚ وَٱللَّهُ مَوْلَىٰكُمْ ۖ وَهُوَ ٱلْعَلِيمُ
ٱلْحَكِيمُ ﴿٢﴾ وَإِذْ أَسَرَّ ٱلنَّبِىُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَٰجِهِۦ
حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِۦ وَأَظْهَرَهُ ٱللَّهُ عَلَيْهِ عَرَّفَ
بَعْضَهُۥ وَأَعْرَضَ عَنۢ بَعْضٍ ۖ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِۦ قَالَتْ
مَنْ أَنۢبَأَكَ هَـٰذَا ۖ قَالَ نَبَّأَنِىَ ٱلْعَلِيمُ ٱلْخَبِيرُ ﴿٣﴾ إِن
تَتُوبَآ إِلَى ٱللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا ۖ وَإِن تَظَـٰهَرَا
عَلَيْهِ فَإِنَّ ٱللَّهَ هُوَ مَوْلَىٰهُ وَجِبْرِيلُ وَصَـٰلِحُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ۖ
وَٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ بَعْدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ﴿٤﴾ عَسَىٰ رَبُّهُۥٓ إِن
طَلَّقَكُنَّ أَن يُبْدِلَهُۥٓ أَزْوَٰجًا خَيْرًا مِّنكُنَّ مُسْلِمَـٰتٍ
مُّؤْمِنَـٰتٍ قَـٰنِتَـٰتٍ تَـٰٓئِبَـٰتٍ عَـٰبِدَٰتٍ سَـٰٓئِحَـٰتٍ ثَيِّبَـٰتٍ
وَأَبْكَارًا ﴿٥﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ قُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ
وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا ٱلنَّاسُ وَٱلْحِجَارَةُ عَلَيْهَا
مَلَـٰٓئِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَّا يَعْصُونَ ٱللَّهَ مَآ أَمَرَهُمْ
وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَا
تَعْتَذِرُوا۟ ٱلْيَوْمَ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

سورۀ تحريم

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای پیامبر! چرا چیزی را که الله بر تو حلال کرده است به خاطر خشنودی همسرانت (بر خود) حرام می‌کنی؟! و الله آمرزندۀ مهربان است. ﴿۱﴾ به راستی الله (راه) گشودن سوگندهایتان را برای شما مقرر داشته است، و الله دوستدار (و مولای) شماست، و او دانای حکیم است. ﴿۲﴾ و هنگامی که پیامبر به بعضی از همسرانش سخنانی را به راز گفت، پس چون (آن همسر) آن را (به دیگری) خبر داد، و الله او (پیامبر) را بر آن آگاه کرد، قسمتی از آن را برای او بیان کرد و از قسمتی (دیگر) خودداری نمود، پس هنگامی که (پیامبر) او را از آن خبر داد، گفت: «چه کسی این را به تو خبر داده است؟» (پیامبر) فرمود: «(الله) دانای آگاه مرا خبر داده است». ﴿۳﴾ (ای همسران پیامبر!) اگر شما دو نفر به درگاه الله توبه کنید (به سود شماست) بی‌گمان دلهایتان (از حق) منحرف گشته است، و اگر شما دو نفر بر علیه او همدست (متفق) شوید پس (بدانید) که الله یاور (و مولای) اوست، و (نیز) جبرئیل و مردمان شایسته از مؤمنان، و فرشتگان (نیز) بعد از آن پشتیبان (و مددکار او) هستند. ﴿٤﴾ چه بسا اگر شما را طلاق دهد، پروردگارش همسرانی بهتر از شما برایش جایگزین کند، (که) مسلمان، مؤمن، فرمانبردار، توبه‌کار، عبادت‌کننده، روزه‌دار، بیوه و دوشیزه باشند. ﴿۵﴾ ای کسانی که ایمان آورده اید! خودتان و خانواده‌تان را از آتشی که هیمۀ آن مردم و سنگهاست نگه دارید (آتشی که) برآن فرشتگان خشن و سخت‌گیر (گمارده شده) که هرگز الله را در آنچه به آنان فرمان داده نافرمانی نمی‌کنند، و هرچه فرمان می‌یابند انجام می‌دهند. ﴿٦﴾ ای کسانی که کافر شده اید! امروز عذرخواهی نکنید، جز این نیست که در برابر آنچه می‌کردید جزا داده می‌شوید. ﴿۷﴾

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ تُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ تَوۡبَةً نَّصُوحًا
عَسَىٰ رَبُّكُمۡ أَن يُكَفِّرَ عَنكُمۡ سَيِّـَٔاتِكُمۡ وَيُدۡخِلَكُمۡ
جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ يَوۡمَ لَا يُخۡزِي ٱللَّهُ
ٱلنَّبِيَّ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مَعَهُۥۖ نُورُهُمۡ يَسۡعَىٰ بَيۡنَ
أَيۡدِيهِمۡ وَبِأَيۡمَٰنِهِمۡ يَقُولُونَ رَبَّنَآ أَتۡمِمۡ لَنَا نُورَنَا
وَٱغۡفِرۡ لَنَآۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ ﴿٨﴾ يَٰٓأَيُّهَا
ٱلنَّبِيُّ جَٰهِدِ ٱلۡكُفَّارَ وَٱلۡمُنَٰفِقِينَ وَٱغۡلُظۡ عَلَيۡهِمۡۚ
وَمَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَبِئۡسَ ٱلۡمَصِيرُ ﴿٩﴾ ضَرَبَ ٱللَّهُ
مَثَلٗا لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱمۡرَأَتَ نُوحٖ وَٱمۡرَأَتَ لُوطٖۖ
كَانَتَا تَحۡتَ عَبۡدَيۡنِ مِنۡ عِبَادِنَا صَٰلِحَيۡنِ
فَخَانَتَاهُمَا فَلَمۡ يُغۡنِيَا عَنۡهُمَا مِنَ ٱللَّهِ شَيۡـٔٗا وَقِيلَ
ٱدۡخُلَا ٱلنَّارَ مَعَ ٱلدَّٰخِلِينَ ﴿١٠﴾ وَضَرَبَ ٱللَّهُ مَثَلٗا
لِّلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱمۡرَأَتَ فِرۡعَوۡنَ إِذۡ قَالَتۡ رَبِّ
ٱبۡنِ لِي عِندَكَ بَيۡتٗا فِي ٱلۡجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِن فِرۡعَوۡنَ
وَعَمَلِهِۦ وَنَجِّنِي مِنَ ٱلۡقَوۡمِ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿١١﴾
وَمَرۡيَمَ ٱبۡنَتَ عِمۡرَٰنَ ٱلَّتِيٓ أَحۡصَنَتۡ فَرۡجَهَا فَنَفَخۡنَا
فِيهِ مِن رُّوحِنَا وَصَدَّقَتۡ بِكَلِمَٰتِ رَبِّهَا وَكُتُبِهِۦ
وَكَانَتۡ مِنَ ٱلۡقَٰنِتِينَ ﴿١٢﴾

ای کسانی که ایمان آورده اید! به سوی الله توبه کنید، توبه‌ای خالص، امید است پروردگارتان گناهانتان را از شما بزداید، و شما را به باغ‌هایی (از بهشت) که نرها زیر (درختان) آن جاری است وارد کند، روزی که الله، پیامبر و کسانی را که با او ایمان آورده اند خوار نمی‌کند، نورشان پیشاپیش آنان و سمت راست‌شان در حرکت است، می‌گویند: «پروردگارا! نور ما را به تمام (و کمال) برسان، و ما را بیامرز بی‌گمان تو بر هرچیز توانایی». ﴿۸﴾ ای پیامبر! با کفار و منافقان جهاد کن، و بر آنها سخت بگیر، و جایگاه‌شان جهنم است، و بد جایگاهی است. ﴿۹﴾ الله برای کسانی که کافر شده اند، همسر نوح و همسر لوط را مَثَل زده است که آن دو در نکاح دو تن از بندگان صالح ما بودند، پس به آن دو خیانت کردند، آنگاه (آن دو بندهٔ صالح) نتوانستند چیزی از (عذاب) الله را از آن دو دفع کنند، و (به آن دو) گفته شد: «همراه واردشوندگان به آتش (جهنم) وارد شوید». ﴿۱۰﴾ و الله برای کسانی که ایمان آورده اند، همسر فرعون (آسیه) را مَثَل زده است، هنگامی که گفت: «پروردگارا! خانه‌ای برای من نزد خودت در بهشت بساز، و مرا از فرعون و کردارش نجات بده، و مرا از قوم ستمگر رهایی بخش». ﴿۱۱﴾ و (نیز) مریم دختر عمران را (مَثَل زده) که شرمگاه خویش را (پاک) نگه داشت، پس ما از روح خود در آن دمیدیم، و (او) کلمات پروردگارش و کتاب‌های او را تصدیق کرد و از فرمانبرداران بود. ﴿۱۲﴾

سورة الملك

بسم الله الرحمن الرحيم

تَبَٰرَكَ ٱلَّذِى بِيَدِهِ ٱلْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾
ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلْمَوْتَ وَٱلْحَيَوٰةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۚ
وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْغَفُورُ ﴿٢﴾ ٱلَّذِى خَلَقَ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ
طِبَاقًا ۖ مَّا تَرَىٰ فِى خَلْقِ ٱلرَّحْمَٰنِ مِن تَفَٰوُتٍ ۖ فَٱرْجِعِ
ٱلْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ﴿٣﴾ ثُمَّ ٱرْجِعِ ٱلْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ
يَنقَلِبْ إِلَيْكَ ٱلْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا
ٱلسَّمَآءَ ٱلدُّنْيَا بِمَصَٰبِيحَ وَجَعَلْنَٰهَا رُجُومًا لِّلشَّيَٰطِينِ ۖ
وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ ٱلسَّعِيرِ ﴿٥﴾ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا۟ بِرَبِّهِمْ
عَذَابُ جَهَنَّمَ ۖ وَبِئْسَ ٱلْمَصِيرُ ﴿٦﴾ إِذَآ أُلْقُوا۟ فِيهَا سَمِعُوا۟
لَهَا شَهِيقًا وَهِىَ تَفُورُ ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ ٱلْغَيْظِ ۖ كُلَّمَآ
أُلْقِىَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ﴿٨﴾ قَالُوا۟
بَلَىٰ قَدْ جَآءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ ٱللَّهُ مِن شَىْءٍ
إِنْ أَنتُمْ إِلَّا فِى ضَلَٰلٍ كَبِيرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوا۟ لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ
نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِىٓ أَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿١٠﴾ فَٱعْتَرَفُوا۟ بِذَنۢبِهِمْ
فَسُحْقًا لِّأَصْحَٰبِ ٱلسَّعِيرِ ﴿١١﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم
بِٱلْغَيْبِ لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

سورۀ ملک

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

پر برکت وبزرگواراست کسی که فرمانروایی جهان هستی به دست اوست, و او بر هر چیز تواناست. ﴿۱﴾ (همان) کسی که مرگ وزندگی را آفرید تا شما را بیازماید که کدام یک از شما نیکو کار تراست, و او پیروزمند بخشنده است. ﴿۲﴾ (آن) کس که هفت آسمان را بر فراز یکدیگر آفرید, در آفرینش (خدای) رحمان هیچ خلل وبی نظمی نمی بینی, باز چشم بگردان, آیا نقصانی (وشکافی) می بینی؟ ﴿۳﴾ سپس بار دیگر چشم بگردان, چشم تو در حالی که خسته ونا توان است به سوی تو باز می گردد. ﴿٤﴾ به راستی ما آسمان دنیا را با چراغها آراستیم, وآنها را برای راندن شیاطین قرار دادیم, وبرای آنها عذاب (آتش) سوزان آماده ساختیم. ﴿٥﴾ وبرای کسانی که به پروردگارشان کافر شدند عذاب جهنم است, وچه بد جایگاهی است. ﴿٦﴾ هنگامی که در آن انداخته شوند, از آن نفره ای (وحشتناک) می شنوند, در حالی که آن می جوشد. ﴿۷﴾ از شدت خشم نزدیک است پاره پاره شود, هرگاه که گروهی در آن انداخته می شوند, نگهبانانش از آنها می پرسند: «آیا بیم دهندۀ به سراغ شما نیامد؟!». ﴿۸﴾ گویند: «چرا, بیم دهنده به سوی ما آمد, پس ما اورا تکذیب کردیم, وگفتیم: هرگز خداوند چیزی نازل نکرده است, شما جز در گمراهی بزرگ نیستید». ﴿۹﴾ وگویند: «اگر ما می شنیدیم یا تعقل می کردیم, در (زمرۀ) دوزخیان نبودیم». ﴿۱۰﴾ پس آنها به گناه خود اعتراف کنند, دور باد دوزخیان از رحمت خداوند. ﴿۱۱﴾ بی گمان کسانی که درنهان از پروردگارشان می ترسند, آنان آمرزش و پاداش بزرگی دارند. ﴿۱۲﴾

وَأَسِرُّواْ قَوۡلَكُمۡ أَوِ ٱجۡهَرُواْ بِهِۦٓۖ إِنَّهُۥ عَلِيمُۢ بِذَاتِ ٱلصُّدُورِ ﴿١٣﴾ أَلَا يَعۡلَمُ مَنۡ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلۡخَبِيرُ ﴿١٤﴾ هُوَ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ ذَلُولٗا فَٱمۡشُواْ فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُواْ مِن رِّزۡقِهِۦۖ وَإِلَيۡهِ ٱلنُّشُورُ ﴿١٥﴾ ءَأَمِنتُم مَّن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يَخۡسِفَ بِكُمُ ٱلۡأَرۡضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾ أَمۡ أَمِنتُم مَّن فِي ٱلسَّمَآءِ أَن يُرۡسِلَ عَلَيۡكُمۡ حَاصِبٗاۖ فَسَتَعۡلَمُونَ كَيۡفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدۡ كَذَّبَ ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِهِمۡ فَكَيۡفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمۡ يَرَوۡاْ إِلَى ٱلطَّيۡرِ فَوۡقَهُمۡ صَٰٓفَّٰتٖ وَيَقۡبِضۡنَۚ مَا يُمۡسِكُهُنَّ إِلَّا ٱلرَّحۡمَٰنُۚ إِنَّهُۥ بِكُلِّ شَيۡءِۭ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنۡ هَٰذَا ٱلَّذِي هُوَ جُندٞ لَّكُمۡ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ ٱلرَّحۡمَٰنِۚ إِنِ ٱلۡكَٰفِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنۡ هَٰذَا ٱلَّذِي يَرۡزُقُكُمۡ إِنۡ أَمۡسَكَ رِزۡقَهُۥۚ بَل لَّجُّواْ فِي عُتُوّٖ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾ أَفَمَن يَمۡشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجۡهِهِۦٓ أَهۡدَىٰٓ أَمَّن يَمۡشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَٰطٖ مُّسۡتَقِيمٖ ﴿٢٢﴾ قُلۡ هُوَ ٱلَّذِيٓ أَنشَأَكُمۡ وَجَعَلَ لَكُمُ ٱلسَّمۡعَ وَٱلۡأَبۡصَٰرَ وَٱلۡأَفۡـِٔدَةَۖ قَلِيلٗا مَّا تَشۡكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلۡ هُوَ ٱلَّذِي ذَرَأَكُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَإِلَيۡهِ تُحۡشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا ٱلۡوَعۡدُ إِن كُنتُمۡ صَٰدِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلۡ إِنَّمَا ٱلۡعِلۡمُ عِندَ ٱللَّهِ وَإِنَّمَآ أَنَا۠ نَذِيرٞ مُّبِينٞ ﴿٢٦﴾

گفتار خود را پنهان دارید یا آن را آشکار سازید, (به هر حال) او به آنچه در دلهاست آگاه است. ﴿۱۳﴾ آیا کسی که (همهٔ موجودات را) آفریده است, (از حال آنها) نمی داند؟ در حالی که او باریک بین وآگاه است. ﴿۱٤﴾ او کسی است که زمین را برای شما رام گردانید, پس در گوشه ونواحی آن راه بروید واز روزی او بخورید, وبازگشت (همه) به سوی اوست. ﴿۱۵﴾ آیا خود را از کسی که در آسمان است, در امان می دانید, که (فرمان دهد) زمین شما را فرو برد, پس آن ناگهان به لرزش در آید؟ ﴿۱٦﴾ یا خودرا از کسی که در آسمان است, در امام می دانید, که تند بادی همراه با سنگریزه بر شما فرستد؟ پس بزودی خواهید دانست که هشدار من چگونه است! ﴿۱۷﴾ وبه راستی کسانی که پیش از آنان بودند (نیز دعوت پیامبران را) تکذیب کردند, پس عقوبت مذ چگونه بود! ﴿۱۸﴾ آیا به پرندگانی که بر فواز سرشان است, که گاهی بالهای خود را می گشانید, وگاهی فرو می بندند, نگاه نکردند؟! جز (خدای) رحمان (کسی) آنها را (بر فراز آسمان) نگاه نمی دارد, بی گمان او به هر چیز بیناست. ﴿۱۹﴾ آیا این چه کسی است آن که لشکر شما ست, که به جای (خدای) رحمان شما را یاری می کند؟ کافران جز در فریب (وغرورشان) نیستند. ﴿۲۰﴾ آیا آن کیست که به شما روزی دهد اگر او روزیش را باز دارد؟ بلکه آنها در سر کشی و دوری از حق لجاجت می کنند. ﴿۲۱﴾ آیا کسی که به رو افتاده حرکت می کند به هدایت نزدیکتراست, یا آن کسی که راست واستوار بر راه راست گام بر می دارد؟! ﴿۲۲﴾ بگو: «او کسی است که شما را آفرید, وبرای شما گوش وچشمان و دل قرار داد, (اما شما) اندکی سپاس گزاری می کنید». ﴿۲۳﴾ بگو: «او کسی است شما را در زمین پراکند وبه سوی او گرد آورده می شوید». ﴿۲٤﴾ ومی گویند: «اگر راست می گویید این وعدهٔ (قیامت) چه زمانی است؟». ﴿۲۵﴾ (ای پیامبر) بگو: «علم (قیامت) تنها نزد خداست, ومن فقط هشدار دهندهٔ آشکار هستم». ﴿۲٦﴾

فَلَمَّا رَأَوۡهُ زُلۡفَةً سِيٓـَٔتۡ وُجُوهُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَقِيلَ هَٰذَا ٱلَّذِي كُنتُم بِهِۦ تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَهۡلَكَنِيَ ٱللَّهُ وَمَن مَّعِيَ أَوۡ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ ٱلۡكَٰفِرِينَ مِنۡ عَذَابٍ أَلِيمٖ ﴿٢٨﴾ قُلۡ هُوَ ٱلرَّحۡمَٰنُ ءَامَنَّا بِهِۦ وَعَلَيۡهِ تَوَكَّلۡنَاۖ فَسَتَعۡلَمُونَ مَنۡ هُوَ فِي ضَلَٰلٖ مُّبِينٖ ﴿٢٩﴾ قُلۡ أَرَءَيۡتُمۡ إِنۡ أَصۡبَحَ مَآؤُكُمۡ غَوۡرٗا فَمَن يَأۡتِيكُم بِمَآءٖ مَّعِينِۢ ﴿٣٠﴾

پس چون آن (وعده وعذاب الهی) را از نزدیک ببینند, چهرهٔ کسانی که کافر شدند سیاه واند وهگین می گردد, و(به آنها) گفته می شود: این همان چیزی است که شما آن را می طلبیدید. ﴿۲۷﴾ (ای پیامبر) بگو: «به من خبر دهید, اگر خداوند مرا وکسانی که با من هستند, هلاک کند, یا بر ما رحمت آورد, پس چه کسی کافران را از عذاب دردناک پناه می دهد؟!». ﴿۲۸﴾ بگو: «او (خدای) رحمان است, به او ایمان آورده ایم, وبر او توکل کرده ایم, پس (ای کافران) بزودی خواهید دانست چه کسی در گمراهی آشکار است!». ﴿۲۹﴾ (ای پیامبر) بگو: «به من خبر دهید اگر آب (شرب) شما (در زمین) فرو رود, پس چه کسی می تواند برای شما آب روان (وگوار) بیاورد؟!». ﴿۳۰﴾

سورة القلم

سورهٔ قلم

بسم الله الرحمن الرحيم

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

نٓۚ وَٱلۡقَلَمِ وَمَا يَسۡطُرُونَ ﴿١﴾ مَآ أَنتَ بِنِعۡمَةِ رَبِّكَ بِمَجۡنُونٖ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجۡرًا غَيۡرَ مَمۡنُونٖ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٖ ﴿٤﴾ فَسَتُبۡصِرُ وَيُبۡصِرُونَ ﴿٥﴾ بِأَييِّكُمُ ٱلۡمَفۡتُونُ ﴿٦﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعۡلَمُ بِمَن ضَلَّ عَن سَبِيلِهِۦ وَهُوَ أَعۡلَمُ بِٱلۡمُهۡتَدِينَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ ٱلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾ وَدُّواْ لَوۡ تُدۡهِنُ فَيُدۡهِنُونَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعۡ كُلَّ حَلَّافٖ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾ هَمَّازٖ مَّشَّآءِۭ بِنَمِيمٖ ﴿١١﴾ مَّنَّاعٖ لِّلۡخَيۡرِ مُعۡتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ عُتُلِّۭ بَعۡدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٣﴾ أَن كَانَ ذَا مَالٖ وَبَنِينَ ﴿١٤﴾ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾

نون, سوگند به قلم وآنچه می نویسند. ﴿۱﴾ که تو (ای پیامبر) به نعمت (وفضل) پروردگارت دیوانه نیستی. ﴿۲﴾ وبی گمان برای تو (ای پیامبر) پاداشی بی پایان (وعظیم) است. ﴿۳﴾ و یقیناً تو (ای محمد) بر اخلاق وخوی بسیار عظیم و والایی هستی. ﴿٤﴾ پس تو بزودی خواهی دید و آنها (نیز) خواهند دید. ﴿٥﴾ که کدام یک از شما دیوانه است! ﴿٦﴾ همانا پروردگارت بهتر می داند چه کسی از راه او گمراه گشته است, و (نیز) او به هدایت یافتگان دانا تراست. ﴿۷﴾ پس از تکذیب کنندگان اطاعت مکن. ﴿۸﴾ آنها دوست دارند (و می خواهند) که نرمی (ومدارا) کنی, پس آنها (نیز) نرمی (ومدارا) کنند. ﴿۹﴾ و از هر فرمایه ای که بسیار سوگند (دروغ) یاد می کند, اطاعت مکن. ﴿۱۰﴾ (آن) بسیار عیبجوی که به سخن چینی آمد و رفت می کند. ﴿۱۱﴾ وبسیار بازدارنده (کار) خیر, ومتجاوز وگنا هکار است. ﴿۱۲﴾ خشن (و کینه توز) و(بدتر) از آن (بی نسب و) حرام زاده است. ﴿۱۳﴾ بدان خاطر که صاحب مال و فرزندان بسیار است (مبادا از او اطاعت کنی!). ﴿۱٤﴾ هنگامی که آیات ما براو خوانده شود, گوید: «(اینها) افسانه های گذشتگان است. ﴿۱٥﴾

سَنَسِمُهُۥ عَلَى ٱلْخُرْطُومِ ﴿١٦﴾ إِنَّا بَلَوْنَٰهُمْ كَمَا بَلَوْنَآ أَصْحَٰبَ
ٱلْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا۟ لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾ وَلَا يَسْتَثْنُونَ ﴿١٨﴾
فَطَافَ عَلَيْهَا طَآئِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَآئِمُونَ ﴿١٩﴾ فَأَصْبَحَتْ
كَٱلصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾ فَتَنَادَوْا۟ مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾ أَنِ ٱغْدُوا۟ عَلَىٰ حَرْثِكُمْ
إِن كُنتُمْ صَٰرِمِينَ ﴿٢٢﴾ فَٱنطَلَقُوا۟ وَهُمْ يَتَخَٰفَتُونَ ﴿٢٣﴾ أَن لَّا
يَدْخُلَنَّهَا ٱلْيَوْمَ عَلَيْكُم مِّسْكِينٌ ﴿٢٤﴾ وَغَدَوْا۟ عَلَىٰ حَرْدٍ قَٰدِرِينَ
﴿٢٥﴾ فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوٓا۟ إِنَّا لَضَآلُّونَ ﴿٢٦﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ
﴿٢٧﴾ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ ﴿٢٨﴾ قَالُوا۟
سُبْحَٰنَ رَبِّنَآ إِنَّا كُنَّا ظَٰلِمِينَ ﴿٢٩﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ
بَعْضٍ يَتَلَٰوَمُونَ ﴿٣٠﴾ قَالُوا۟ يَٰوَيْلَنَآ إِنَّا كُنَّا طَٰغِينَ ﴿٣١﴾ عَسَىٰ
رَبُّنَآ أَن يُبْدِلَنَا خَيْرًا مِّنْهَآ إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا رَٰغِبُونَ ﴿٣٢﴾ كَذَٰلِكَ
ٱلْعَذَابُ ۖ وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا۟ يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ إِنَّ
لِلْمُتَّقِينَ عِندَ رَبِّهِمْ جَنَّٰتِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٣٤﴾ أَفَنَجْعَلُ ٱلْمُسْلِمِينَ
كَٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٣٥﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ لَكُمْ كِتَٰبٌ
فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٨﴾ أَمْ لَكُمْ أَيْمَٰنٌ
عَلَيْنَا بَٰلِغَةٌ إِلَىٰ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ۙ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ﴿٣٩﴾ سَلْهُمْ
أَيُّهُم بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَآءُ فَلْيَأْتُوا۟ بِشُرَكَآئِهِمْ إِن
كَانُوا۟ صَٰدِقِينَ ﴿٤١﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى
ٱلسُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾

به زودی بر بینی او داغ گذاریم. ﴿۱۶﴾ ما آنها را آز مایش کردیم, همانگونه که صاحبان باغ را آز مودیم, هنگامی که سوگند یاد کردند که صبحگاهان (که مستندان نباشند) میوه های باغ را بچینند. ﴿۱۷﴾ و ان شاء الله (گر خدا بخواهد) نگفتند. ﴿۱۸﴾ پس عذابی (فراگیر) از سوی پروردگارت بر (باغ) آنها فرو آمد, در حالی که همه در خواب بودند. ﴿۱۹﴾ پس آن باغ (سبز وخرم) همچون شب سیاه شد. ﴿۲۰﴾ آنگاه صبحگاهان یکدیگر را ندا دادند. ﴿۲۱﴾ که اگر می خواهید درو کنید, به سوی کشتزار (وباغ) خویش بروید. ﴿۲۲﴾ پس آنها (به سوی کشتزار) حرکت کردند. در حالی که آهسته باهم می گفتند: ﴿۲۳﴾ «(مراقب باشید) که امروز هیچ بینوا (ومسکینی) در آن (باغ) وارد نشود». ﴿۲۴﴾ وصبحگاهان با تصمیم جدی بر منع و جلوگیری (از مستمندان) بیرون شدند. ﴿۲۵﴾ پس هنگامی که آن (باغ) را دیدند, گفتند: «یقیناً ما راه گم کرده ایم, ﴿۲۶﴾ نه, بلکه ما (از حاصلان) بی بهره ومحروم هستیم». ﴿۲۷﴾ یکی از بهترین آنها گفت: «آیا به شما نگفتم, چرا (شکر و) تسبیح (خدا را) نمی گوئید ؟!». ﴿۲۸﴾ گفتند: «پروردگار ما پاک ومنزه است, مسلّماً ما ستمکار بودیم». ﴿۲۹﴾ آنگاه ملامت کنان به یکدیگر رو آوردند. ﴿۳۰﴾ گفتند: «وای بر ما که طغیانگر (وسرکش) بودیم, ﴿۳۱﴾ امیدواریم که پروردگارمان (مارا ببخشد و) در عوض چیزی بهتر از آن (باغ) به ما بدهد, بی گمان ما به سوی پروردگار خود روی آورده ایم». ﴿۳۲﴾ عذاب (خدا در دنیا) این چنین است, وعذاب آخرت مسلماً بزرگتر (وبشیتر) است, اگر آنها می دانستند. ﴿۳۳﴾ به راستی برای پر هیزگاران نزد پروردگارشان با غهای پر نعمت است. ﴿۳۴﴾ آیا ما مسلمانان را همچون مجرمان (وگناهکاران) قرار می دهیم؟!. ﴿۳۵﴾ شما را چه شده است, چگونه داوری می کنید؟! ﴿۳۶﴾ آیا شما کتابی (آسمانی) دارید که در آن می خوانید؟! ﴿۳۷﴾ و در آن (کتاب) آنچه را انتخاب کنید, برای شما (نوشته شده) است؟! ﴿۳۸﴾ یا اینکه شما بر (عهدهٔ) ما عهد وبیمان استواری تا روز قیامت دارید, که هر چه را حکم کنید, (حق) برای شما باشد؟! ﴿۳۹﴾ (ای پیامبر) از آنها بپرس, کدامیک از آنان در برابر این (ادعاها) متعهد است؟! ﴿۴۰﴾ ویا اینکه آنها (معبودان و) شریکانی دارند, پس اگر است می گویند باید شریکان (ومعبودان) خویش را بیاورند. ﴿۴۱﴾ روزی که (کار بالا گیرد وخداوند متعال برای داوری میان خلائق بیاید) ساق برهنه ومکشوف گردد, و(شرکان) دعوت به سجود می شوند, ولی نمی توانند (سجده کنند). ﴿۴۲﴾

خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ ذِلَّةٞۖ وَقَدۡ كَانُواْ يُدۡعَوۡنَ إِلَى ٱلسُّجُودِ وَهُمۡ سَٰلِمُونَ ﴿٤٣﴾ فَذَرۡنِي وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا ٱلۡحَدِيثِۖ سَنَسۡتَدۡرِجُهُم مِّنۡ حَيۡثُ لَا يَعۡلَمُونَ ﴿٤٤﴾ وَأُمۡلِي لَهُمۡۚ إِنَّ كَيۡدِي مَتِينٌ ﴿٤٥﴾ أَمۡ تَسۡـَٔلُهُمۡ أَجۡرٗا فَهُم مِّن مَّغۡرَمٖ مُّثۡقَلُونَ ﴿٤٦﴾ أَمۡ عِندَهُمُ ٱلۡغَيۡبُ فَهُمۡ يَكۡتُبُونَ ﴿٤٧﴾ فَٱصۡبِرۡ لِحُكۡمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ ٱلۡحُوتِ إِذۡ نَادَىٰ وَهُوَ مَكۡظُومٞ ﴿٤٨﴾ لَّوۡلَآ أَن تَدَٰرَكَهُۥ نِعۡمَةٞ مِّن رَّبِّهِۦ لَنُبِذَ بِٱلۡعَرَآءِ وَهُوَ مَذۡمُومٞ ﴿٤٩﴾ فَٱجۡتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَجَعَلَهُۥ مِنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِن يَكَادُ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ لَيُزۡلِقُونَكَ بِأَبۡصَٰرِهِمۡ لَمَّا سَمِعُواْ ٱلذِّكۡرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُۥ لَمَجۡنُونٞ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٥٢﴾

(در حالی که) دید گانشان (از ندامت وخجالت) فرو افتاده وذلّت وخواری وجودشان را در بر گرفته است, ویقیناً که پیش از آن (در دنیا) در حالی که سالم بودند به سجود فرا خوانده می شدند. ﴿۴۳﴾ پس (ای پیامبر) مرا با آن کسی که این سخن (قرآن) را تکذیب می کند واگذار, ما آنان را از آنجای که نمی دانند بتدریج خواهیم گرفت. ﴿۴۴﴾ وبه آنها مهلت می دهم, بی گمان مکر (وتربیر) من استوار (و محکم) است. ﴿۴۵﴾ (ای پیامبر) آیا تو از آنها مزدی درخواست می کنی, که (آنها از ادای آن در رنجند, و) برایشان سنگین است؟! ﴿۴۶﴾ یا (اسرار) غیب نزد آنهاست, پس آنان (از آن) می نویسند. ﴿۴۷﴾ پس (ای پیامبر) برای فرمان (وحکم) پروردگارت صبر کن, ومانند صاحب ماهی (= یونس بن متی) مباش, هنگامی که سرشار از غم واندوه بود (خدا را) نداد کرد. ﴿۴۸﴾ اگر نعمت (ورحمتی) از سوی پروردگارش اورا در نمی یافت, یقیناً (از شکم ماهی) به صحرای بی آب وعلف بیرون افکنده می شد, در حالی که او بدحال (ونکوهیده) بود. ﴿۴۹﴾ پس پروردگارش اورا برگزید, و اورا از صالحان قرار داد. ﴿۵۰﴾ و(ای پیامبر) نزدیک است کسانی که کافر شدند, هنگامی که آیات قرآن را می شنوند, با چشمهای خود تو را چشم زخم بزنند (وبلغزانند) ومی گویند: «قطعاً او دیوانه است». ﴿۵۱﴾ در حالی که این (قرآن) جز پندی برای جهانیان نیست. ﴿۵۲﴾

سورة الحاقة

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلۡحَآقَّةُ ﴿١﴾ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحَآقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ وَعَادُۢ بِٱلۡقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهۡلِكُواْ بِٱلطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾ وَأَمَّا عَادٞ فَأُهۡلِكُواْ بِرِيحٖ صَرۡصَرٍ عَاتِيَةٖ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا عَلَيۡهِمۡ سَبۡعَ لَيَالٖ وَثَمَٰنِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومٗا فَتَرَى ٱلۡقَوۡمَ فِيهَا صَرۡعَىٰ كَأَنَّهُمۡ أَعۡجَازُ نَخۡلٍ خَاوِيَةٖ ﴿٧﴾ فَهَلۡ تَرَىٰ لَهُم مِّنۢ بَاقِيَةٖ ﴿٨﴾

سورهٔ حاقه

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

(روز) واقع شدنی (رستاخیز) ﴿۱﴾ آن واقع شدنی چیست؟ ﴿۲﴾ و تو چه دانی آن واقع شدنی چیست (وچگونه است)؟! ﴿۳﴾ (قوم) ثمود و(قوم) عاد (قیامت) درهم کوبنده را تکذیب کردند. ﴿۴﴾ پس اما (قوم) ثمود, به بانگ سهمگین هلاک شدند. ﴿۵﴾ واما (قوم) عاد با تند بادی سرکش وسرد به هلاکت رسیدند. ﴿۶﴾ (خداوند) هفت شب وهشت روز پی در پی بر آنها مسلط نمود, آنگاه (آن) قوم را آن (تندباد) مانند تنه های پوسیدهٔ تو خالی درختان خرما, بر زمین افتاده (وهلاک شده) می دیدی. ﴿۷﴾ پس آیا از آنها کسی را می بینی که باقی مانده باشد؟! ﴿۸﴾

وَجَآءَ فِرۡعَوۡنُ وَمَن قَبۡلَهُۥ وَٱلۡمُؤۡتَفِكَٰتُ بِٱلۡخَاطِئَةِ ﴿٩﴾
فَعَصَوۡاْ رَسُولَ رَبِّهِمۡ فَأَخَذَهُمۡ أَخۡذَةً رَّابِيَةً ﴿١٠﴾ إِنَّا لَمَّا
طَغَا ٱلۡمَآءُ حَمَلۡنَٰكُمۡ فِي ٱلۡجَارِيَةِ ﴿١١﴾ لِنَجۡعَلَهَا لَكُمۡ تَذۡكِرَةً
وَتَعِيَهَآ أُذُنٌ وَٰعِيَةٌ ﴿١٢﴾ فَإِذَا نُفِخَ فِي ٱلصُّورِ نَفۡخَةٌ
وَٰحِدَةٌ ﴿١٣﴾ وَحُمِلَتِ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَٰحِدَةً
﴿١٤﴾ فَيَوۡمَئِذٖ وَقَعَتِ ٱلۡوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾ وَٱنشَقَّتِ ٱلسَّمَآءُ
فَهِيَ يَوۡمَئِذٖ وَاهِيَةٌ ﴿١٦﴾ وَٱلۡمَلَكُ عَلَىٰٓ أَرۡجَآئِهَاۚ وَيَحۡمِلُ
عَرۡشَ رَبِّكَ فَوۡقَهُمۡ يَوۡمَئِذٖ ثَمَٰنِيَةٞ ﴿١٧﴾ يَوۡمَئِذٖ تُعۡرَضُونَ
لَا تَخۡفَىٰ مِنكُمۡ خَافِيَةٞ ﴿١٨﴾ فَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ
بِيَمِينِهِۦ فَيَقُولُ هَآؤُمُ ٱقۡرَءُواْ كِتَٰبِيَهۡ ﴿١٩﴾ إِنِّي ظَنَنتُ أَنِّي
مُلَٰقٍ حِسَابِيَهۡ ﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٖ رَّاضِيَةٖ ﴿٢١﴾ فِي جَنَّةٍ
عَالِيَةٖ ﴿٢٢﴾ قُطُوفُهَا دَانِيَةٞ ﴿٢٣﴾ كُلُواْ وَٱشۡرَبُواْ هَنِيٓـَٔۢا بِمَآ
أَسۡلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡأَيَّامِ ٱلۡخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَأَمَّا مَنۡ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ
بِشِمَالِهِۦ فَيَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي لَمۡ أُوتَ كِتَٰبِيَهۡ ﴿٢٥﴾ وَلَمۡ أَدۡرِ
مَا حِسَابِيَهۡ ﴿٢٦﴾ يَٰلَيۡتَهَا كَانَتِ ٱلۡقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَآ أَغۡنَىٰ
عَنِّي مَالِيَهۡۜ ﴿٢٨﴾ هَلَكَ عَنِّي سُلۡطَٰنِيَهۡ ﴿٢٩﴾ خُذُوهُ فَغُلُّوهُ
﴿٣٠﴾ ثُمَّ ٱلۡجَحِيمَ صَلُّوهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِي سِلۡسِلَةٖ ذَرۡعُهَا
سَبۡعُونَ ذِرَاعٗا فَٱسۡلُكُوهُ ﴿٣٢﴾ إِنَّهُۥ كَانَ لَا يُؤۡمِنُ بِٱللَّهِ
ٱلۡعَظِيمِ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ﴿٣٤﴾

و فرعون وکسانی که پیش از او بودند, و(مردم) شهرهای ویران شده (قوم لوط) مرتکب گناهان (بزرگ) شدند. ﴿۹﴾ پس آنها از (فرمان) فرستادهٔ پروردگارشان سر پیچی کردند, آنگاه (خداوند) آنها را به عذاب سختی گرفتارشان کرد. ﴿۱۰﴾ همانا هنگامی که آب طغیان کرد, شما را در کشتی سوار کردیم. ﴿۱۱﴾ تا که پندی برای شما قرار دهیم, وگوشهای شنوا آن را بشنوند و به یاد بسپارند. ﴿۱۲﴾ پس هنگامی که یک بار در "صور" دمیده شود. ﴿۱۳﴾ وزمین وکوهها از جاکنده شوند, پس یکباره درهم کوبیده (ومتلاشی) شوند. ﴿۱٤﴾ پس در آن روز واقعهٔ (عظیم) قیامت به وقوع می پیوندد. ﴿۱۵﴾ وآسمان شکافته می شود, پس در آن روز سست می گردد (وفرو می ریزد). ﴿۱٦﴾ وفرشتگان بر کناره های آن (= آسمان) قرار می گیرند, وآن روز هشت (فرشته) عرش پروردگارت را بر فرازشان حمل می کنند. ﴿۱۷﴾ در آن روز شما (همگی برای کسابرسی, به پشیگاه خداوند) عرضه می شوید, وهیچ چیز از (کارهای) شما پنهان نخواهد ماند. ﴿۱۸﴾ پس اما کسی که نامهٔ (اعمالش) را به دست راستش دهند, گوید:«بیایید نامهٔ (اعمال) مرا بخوانید! ﴿۱۹﴾ من یقین داشتم که به حساب (اعمال) خودم خواهم رسید». ﴿۲۰﴾ پس او در یک زندگی پسندیده (و رضایت بخشی) خواهد بود. ﴿۲۱﴾ در بهشتی برین. ﴿۲۲﴾ که میوه هایش (برای چیده شدن) در دسترس است. ﴿۲۳﴾ (وبه آنها گفته می شود:) «بخورید و بیاشامید, گوارایتان باد, به (خاطر) آنچه در ایام گذشته پیش فرستاده اید». ﴿۲٤﴾ و اما کسی که نامهٔ (اعمالش) را بهه دست چیش دهند, گوید: «ای کاش هرگز نامهٔ (اعمال) مرا به من داده نمی شد, ﴿۲۵﴾ ونمی دانستم حسابم چیست. ﴿۲٦﴾ ای کاش (با مرگ) همه چیز تمام می شد (وپایان کاربود). ﴿۲۷﴾ مال و دارایی ام مرا بی نیاز نکرد (و سودی نبخشید). ﴿۲۸﴾ قدرت و فرمانروایی ام (نیز) از (دست) من رفت (وبکلی نا بودشد)». ﴿۲۹﴾ (به فرشتگان گفته می شود:) «اورا بگیرید, پس طوق (به گردن) او اندازید. ﴿۳۰﴾ سپس اورا به (آتش) دوزخ بیفکنید. ﴿۳۱﴾ آنگاه اورا در زنجیری که طول آن هفتاد ذراع است, ببندید, ﴿۳۲﴾ بی گمان او هرگز به خداوند بزرگ ایمان نمی آورد, ﴿۳۳﴾ و هرگز (مردم را) بر اطعام بینوا (یان) تشویق نمی کرد. ﴿۳٤﴾

فَلَيْسَ لَهُ ٱلْيَوْمَ هَٰهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ
غِسْلِينٍ ﴿٣٦﴾ لَّا يَأْكُلُهُۥٓ إِلَّا ٱلْخَٰطِـُٔونَ ﴿٣٧﴾ فَلَآ أُقْسِمُ
بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾ إِنَّهُۥ لَقَوْلُ
رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ ۚ قَلِيلًا مَّا
تُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾
تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ
ٱلْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِٱلْيَمِينِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا
مِنْهُ ٱلْوَتِينَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَٰجِزِينَ ﴿٤٧﴾
وَإِنَّهُۥ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم
مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُۥ لَحَسْرَةٌ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُۥ
لَحَقُّ ٱلْيَقِينِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

پس امروز در این جا دوست صمیمی (ومهربانی) ندارد (که کمکش کند). ﴿۳۵﴾ و عذابی جز از چرک وخون ندارد. ﴿۳۶﴾ (غذابی که) گناهکاران آن را نخورند». ﴿۳۷﴾ پس سوگند به آنچه می بینید, ﴿۳۸﴾ وبه آنچه نمی بینید. ﴿۳۹﴾ بی تردید این (قرآن) گفتار رسول بزرگوار است. ﴿۴۰﴾ و اینها گفتار یک شاعر نیست, (اما شما) اندکی ایمان می آورید. ﴿۴۱﴾ و (نیز) گفتار یک کاهن نیست, (لیکن شما) کمتر پند می گیرید. ﴿۴۲﴾ (این قرآن) از سوی پروردگار جهانیان نازل شده است. ﴿۴۳﴾ و اگر (پیامبر) سخنانی (به دروغ) بر ما می بست. ﴿۴۴﴾ مسلّماً ما دست راست اورا می گرفتیم. ﴿۴۵﴾ سپس (شاه) رگ قلبش را قطع می کردیم. ﴿۴۶﴾ پس هیچ کس از شما نمی توانست از (عذاب) او مانع شود. ﴿۴۷﴾ ویقیناً این (قرآن) پند وت÷کری برای پر هیزگاران است. ﴿۴۸﴾ وما محققاً می دانیم که برخی از شما تکذیب کنندگان (این کلام الهی) هستید. ﴿۴۹﴾ و همانا این (قرآن) بر کافران مایهٔ حسرت وندامت است. ﴿۵۰﴾ وبی گمان این (قرآن) حق الیقین است. ﴿۵۱﴾ پس (ای پیامبر) به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی. ﴿۵۲﴾

سورة المعارج

بسم الله الرحمن الرحيم

سَأَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكَٰفِرِينَ لَيْسَ لَهُۥ دَافِعٌ
﴿٢﴾ مِّنَ ٱللَّهِ ذِى ٱلْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ ٱلْمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ
إِلَيْهِ فِى يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُۥ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَٱصْبِرْ
صَبْرًا جَمِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُۥ بَعِيدًا ﴿٦﴾ وَنَرَىٰهُ قَرِيبًا ﴿٧﴾
يَوْمَ تَكُونُ ٱلسَّمَآءُ كَٱلْمُهْلِ ﴿٨﴾ وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ﴿٩﴾
وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ﴿١٠﴾

سورهٔ معارج

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

تقاضاکننده‌ای، تقاضای عذابی وقوع یافتنی کرد. ﴿۱﴾ (این عذاب) برای کافران است. هیچ دفع‌کننده‌ای ندارد. ﴿۲﴾ از سوی الله صاحب مراتب و درجات است. ﴿۳﴾ فرشتگان و روح (جبرئیل) به سوی او عروج می‌کنند، در روزی که مقدارش پنجاه هزار سال است. ﴿۴﴾ پس تو (ای پیامبر!) صبر جمیل پیشه کن. ﴿۵﴾ بی‌گمان آنها آن (روز) را دور می‌بینند. ﴿۶﴾ و ما آن را نزدیک می‌بینیم. ﴿۷﴾ (همان) روزی که اسمان چون مس گداخته شود. ﴿۸﴾ و کوه‌ها مانند پشم رنگین (متلاشی و پراکنده) شود. ﴿۹﴾ و هیچ دوست صمیمی (و خویشاوندی) از (حال) دوست صمیمی (و خویشاوند خود) نپرسد. ﴿۱۰﴾

يُبَصَّرُونَهُمۡۚ يَوَدُّ ٱلۡمُجۡرِمُ لَوۡ يَفۡتَدِي مِنۡ عَذَابِ يَوۡمِئِذِۭ
بِبَنِيهِ ﴿١١﴾ وَصَٰحِبَتِهِۦ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾ وَفَصِيلَتِهِ ٱلَّتِي تُـٔۡوِيهِ
﴿١٣﴾ وَمَن فِي ٱلۡأَرۡضِ جَمِيعٗا ثُمَّ يُنجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّآۖ إِنَّهَا
لَظَىٰ ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةٗ لِّلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾ تَدۡعُواْ مَنۡ أَدۡبَرَ وَتَوَلَّىٰ
﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوۡعَىٰٓ ﴿١٨﴾ ۞ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿١٩﴾
إِذَا مَسَّهُ ٱلشَّرُّ جَزُوعٗا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا مَسَّهُ ٱلۡخَيۡرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾
إِلَّا ٱلۡمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ عَلَىٰ صَلَاتِهِمۡ دَآئِمُونَ ﴿٢٣﴾
وَٱلَّذِينَ فِيٓ أَمۡوَٰلِهِمۡ حَقّٞ مَّعۡلُومٞ ﴿٢٤﴾ لِّلسَّآئِلِ
وَٱلۡمَحۡرُومِ ﴿٢٥﴾ وَٱلَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿٢٦﴾
وَٱلَّذِينَ هُم مِّنۡ عَذَابِ رَبِّهِم مُّشۡفِقُونَ ﴿٢٧﴾ إِنَّ عَذَابَ
رَبِّهِمۡ غَيۡرُ مَأۡمُونٖ ﴿٢٨﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِفُرُوجِهِمۡ حَٰفِظُونَ
﴿٢٩﴾ إِلَّا عَلَىٰٓ أَزۡوَٰجِهِمۡ أَوۡ مَا مَلَكَتۡ أَيۡمَٰنُهُمۡ فَإِنَّهُمۡ غَيۡرُ
مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾ فَمَنِ ٱبۡتَغَىٰ وَرَآءَ ذَٰلِكَ فَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ
ٱلۡعَادُونَ ﴿٣١﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ لِأَمَٰنَٰتِهِمۡ وَعَهۡدِهِمۡ رَٰعُونَ
﴿٣٢﴾ وَٱلَّذِينَ هُم بِشَهَٰدَٰتِهِمۡ قَآئِمُونَ ﴿٣٣﴾ وَٱلَّذِينَ هُمۡ
عَلَىٰ صَلَاتِهِمۡ يُحَافِظُونَ ﴿٣٤﴾ أُوْلَٰٓئِكَ فِي جَنَّٰتٖ
مُّكۡرَمُونَ ﴿٣٥﴾ فَمَالِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ قِبَلَكَ مُهۡطِعِينَ
﴿٣٦﴾ عَنِ ٱلۡيَمِينِ وَعَنِ ٱلشِّمَالِ عِزِينَ ﴿٣٧﴾ أَيَطۡمَعُ
كُلُّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ أَن يُدۡخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٖ ﴿٣٨﴾ كَلَّآۖ إِنَّا
خَلَقۡنَٰهُم مِّمَّا يَعۡلَمُونَ ﴿٣٩﴾

(در حالی که) آنان به یکدیگر نشان داده می‌شوند گناهکار (دوست دارد و) آرزو کند خویشتن را از عذاب آن روز باز خرد به فرزندانش. ﴿۱۱﴾ و زنش و برادرش. ﴿۱۲﴾ و قبیله اش که (همیشه) او را جای و پناه می‌داد. ﴿۱۳﴾ و همهٔ آنهایی که روی زمین اند (همگی فدا کند) سپس او نجات یابد. ﴿۱۴﴾ (اما) هرگز چنین نیست، بی‌گمان آن شعله‌های (آتش) سوزان است. ﴿۱۵﴾ پوست از سر و صورت بر می‌کند. ﴿۱۶﴾ کسانی را که (به فرمان الله) پشت کردند و (از حق) روی گرداندند، فرا می‌خواند. ﴿۱۷﴾ و (نیز کسانی را که) اموال را جمع‌آوری و ذخیره کردند. (و حق آن را نپرداختند). ﴿۱۸﴾ یقیناً انسان کم طاقت (و حریص) آفریده شده است. ﴿۱۹﴾ هنگامی که بدی (و مصیبتی) به او رسد، بی‌تابی می‌کند. ﴿۲۰﴾ و هنگامی که خوبی به او رسد، بازدارنده (و بخیل) می‌شود. ﴿۲۱﴾ مگر نمازگزاران. ﴿۲۲﴾ همان کسانی که بر نمازهایشان همیشه مداومت می‌کنند. ﴿۲۳﴾ و کسانی که در اموال‌شان حق (معین و) معلومی است. ﴿۲۴﴾ برای گدا و محروم. ﴿۲۵﴾ و کسانی که روز جزا را تصدیق می‌کنند. ﴿۲۶﴾ و کسانی که از عذاب پروردگارشان می‌ترسند. ﴿۲۷﴾ بی‌گمان از عذاب پروردگارشان در امان نتواند بود. ﴿۲۸﴾ و کسانی که شرمگاه‌هایشان را نگه می‌دارند. ﴿۲۹﴾ مگر با همسران و کنیزانی که مالک آنها هستند که (در این صورت) ملامت و سرزنشی بر آنها نیست. ﴿۳۰﴾ پس هرکس غیر از اینها را بخواهد، آنان متجاوزان هستند. ﴿۳۱﴾ و کسانی که امانت‌ها و عهدشان را رعایت می‌کنند. ﴿۳۲﴾ و کسانی که به شهادت‌های خود متعهد هستند. ﴿۳۳﴾ و کسانی که بر نمازشان محافظت می‌کنند. ﴿۳۴﴾ اینان در باغ‌های (بهشت) گرامی داشته می‌شوند. ﴿۳۵﴾ پس (ای پیامبر!) کافران را چه شده که به سوی تو می‌شتابند؟ ﴿۳۶﴾ از راست و چپ، گروه گروه (و پراکنده) می‌شوند؟! ﴿۳۷﴾ آیا هرکدام از آنها (با آن اعمال ناپسندش) طمع دارد که او در بهشت پرنعمت (الهی) درآورده شود؟! ﴿۳۸﴾ هرگز چنین نیست، بی‌گمان ما آنها را از آنچه (خودشان) می‌دانند آفریده ایم. ﴿۳۹﴾

فَلَآ أُقۡسِمُ بِرَبِّ ٱلۡمَشَٰرِقِ وَٱلۡمَغَٰرِبِ إِنَّا لَقَٰدِرُونَ ﴿٤٠﴾
عَلَىٰٓ أَن نُّبَدِّلَ خَيۡرٗا مِّنۡهُمۡ وَمَا نَحۡنُ بِمَسۡبُوقِينَ ﴿٤١﴾
فَذَرۡهُمۡ يَخُوضُواْ وَيَلۡعَبُواْ حَتَّىٰ يُلَٰقُواْ يَوۡمَهُمُ ٱلَّذِي
يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوۡمَ يَخۡرُجُونَ مِنَ ٱلۡأَجۡدَاثِ سِرَاعٗا كَأَنَّهُمۡ
إِلَىٰ نُصُبٖ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾ خَٰشِعَةً أَبۡصَٰرُهُمۡ تَرۡهَقُهُمۡ
ذِلَّةٞۚ ذَٰلِكَ ٱلۡيَوۡمُ ٱلَّذِي كَانُواْ يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

پس به پروردگار مشرق‌ها و مغرب‌ها سوگند می‌خورم که ما یقیناً قادریم. ﴿٤٠﴾ بر آن که (کسانی دیگر) بهتر از آنها را جایگزین کنیم، و ما (برای این کار) عاجز و ناتوان نیستیم. ﴿٤١﴾ پس (ای پیامبر!) آنان را به حال خود واگذار تا در باطل خود فرو روند، و بازی کنند تا به روزی که به آنها وعده داده شده است برسند. ﴿٤٢﴾ (همان) روزی که شتابان از قبرها خارج می‌شوند، گویی به سوی نشانه (و بتها) می‌دوند. ﴿٤٣﴾ (در حالی که) چشم‌هایشان (از شرم و وحشت) به زیر افتاده، و ذلت (و خواری) آنها را پوشانده است. این همان روزی است که به آنها وعده داده می‌شد. ﴿٤٤﴾

سورة نوح

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوۡمِهِۦٓ أَنۡ أَنذِرۡ قَوۡمَكَ مِن قَبۡلِ أَن
يَأۡتِيَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ﴿١﴾ قَالَ يَٰقَوۡمِ إِنِّي لَكُمۡ نَذِيرٞ مُّبِينٌ
﴿٢﴾ أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾ يَغۡفِرۡ لَكُم
مِّن ذُنُوبِكُمۡ وَيُؤَخِّرۡكُمۡ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّىۚ إِنَّ أَجَلَ ٱللَّهِ إِذَا
جَآءَ لَا يُؤَخَّرُۖ لَوۡ كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي
دَعَوۡتُ قَوۡمِي لَيۡلٗا وَنَهَارٗا ﴿٥﴾ فَلَمۡ يَزِدۡهُمۡ دُعَآءِيٓ إِلَّا
فِرَارٗا ﴿٦﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوۡتُهُمۡ لِتَغۡفِرَ لَهُمۡ جَعَلُوٓاْ
أَصَٰبِعَهُمۡ فِيٓ ءَاذَانِهِمۡ وَٱسۡتَغۡشَوۡاْ ثِيَابَهُمۡ وَأَصَرُّواْ
وَٱسۡتَكۡبَرُواْ ٱسۡتِكۡبَارٗا ﴿٧﴾ ثُمَّ إِنِّي دَعَوۡتُهُمۡ جِهَارٗا ﴿٨﴾
ثُمَّ إِنِّيٓ أَعۡلَنتُ لَهُمۡ وَأَسۡرَرۡتُ لَهُمۡ إِسۡرَارٗا ﴿٩﴾ فَقُلۡتُ
ٱسۡتَغۡفِرُواْ رَبَّكُمۡ إِنَّهُۥ كَانَ غَفَّارٗا ﴿١٠﴾

سورهٔ نوح

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

بی‌گمان ما نوح را به سوی قومش فرستادیم، (و گفتیم): «قوم خود را پیش از آن که عذاب دردناک به سراغشان آید، هشدار ده (و بترسان). ﴿١﴾ (نوح) گفت: «ای قوم! همانا من برای شما بیم‌دهندهٔ آشکاری هستم. ﴿٢﴾ که الله را پرستش کنید و از او بترسید، و مرا اطاعت کنید. ﴿٣﴾ (پس اگر چنین کردید، الله) گناهان شما را می‌آمرزد، و شما را تا زمان معینی مهلت می‌دهد، زیرا هنگامی که اجل الهی فرا رسد تأخیر نخواهد داشت، اگر می‌دانید». ﴿٤﴾ و نوح (پس از نهصد و پنجاه سال نصیحتگری و دعوت) گفت: پروردگارا! به راستی که من قوم خود را شب و روز (به ایمان) دعوت کردم. ﴿٥﴾ اما دعوت من (در حق آنان چیزی) جز گریز نیفزود. ﴿٦﴾ و من هرگاه آنها را دعوت کردم تا تو آنان را بیامرزی انگشتان‌شان را در گوش‌هایشان فرو کردند و لباس‌هایشان را (به خود) پیچیدند، و (در مخالفت) اصرار (و پافشاری) کردند و به شدت گردن کشی و تکبر نمودند. ﴿٧﴾ سپس من آنها را با صدای بلند (و آشکار) دعوت کردم. ﴿٨﴾ آنگاه به آشکار برایشان گفتم، و در نهان برای (هرکدام از) آنان بیان کردم. ﴿٩﴾ پس (به آنها) گفتم: «از پروردگار خویش آمرزش بخواهید، بی‌گمان او بسیار آمرزنده است. ﴿١٠﴾

يُرْسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيْكُم مِّدْرَارًا ﴿١١﴾ وَيُمْدِدْكُم بِأَمْوَٰلٍ
وَبَنِينَ وَيَجْعَل لَّكُمْ جَنَّٰتٍ وَيَجْعَل لَّكُمْ أَنْهَٰرًا ﴿١٢﴾ مَّا لَكُمْ
لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٣﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٤﴾ أَلَمْ
تَرَوْا۟ كَيْفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ طِبَاقًا ﴿١٥﴾ وَجَعَلَ
ٱلْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ ٱلشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٦﴾ وَٱللَّهُ
أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا
وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿١٨﴾ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ
بِسَاطًا ﴿١٩﴾ لِّتَسْلُكُوا۟ مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٌ
رَّبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِى وَٱتَّبَعُوا۟ مَن لَّمْ يَزِدْهُ مَالُهُۥ وَوَلَدُهُۥٓ إِلَّا
خَسَارًا ﴿٢١﴾ وَمَكَرُوا۟ مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا۟ لَا
تَذَرُنَّ ءَالِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ
وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا۟ كَثِيرًا ۖ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ
إِلَّا ضَلَٰلًا ﴿٢٤﴾ مِّمَّا خَطِيٓـَٰٔتِهِمْ أُغْرِقُوا۟ فَأُدْخِلُوا۟ نَارًا
فَلَمْ يَجِدُوا۟ لَهُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ أَنصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ
رَّبِّ لَا تَذَرْ عَلَى ٱلْأَرْضِ مِنَ ٱلْكَٰفِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ
إِن تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا۟ عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوٓا۟ إِلَّا فَاجِرًا
كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَّبِّ ٱغْفِرْ لِى وَلِوَٰلِدَىَّ وَلِمَن دَخَلَ
بَيْتِىَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ وَلَا تَزِدِ ٱلظَّٰلِمِينَ
إِلَّا تَبَارًۢا ﴿٢٨﴾

تا از آسمان (باران) پی در پی بر شما بفرستد. ﴿۱۱﴾ و شما را با اموال و فرزندان بسیار مدد کند، به شما باغ‌های (سرسبز) بدهد، و برای شما نهرهای (جاری) قرار دهد. ﴿۱۲﴾ شما را چه شده است که برای الله، عظمت (و شکوه) قایل نیستید؟!. ﴿۱۳﴾ در حالی که شما را در مراحل گوناگون آفرید. (از نطفه سپس خون لخته شده، آنگاه تکهٔ گوشت، تا این که انسان کامل شد). ﴿۱۴﴾ آیا نمی‌بینید چگونه الله هفت آسمان را بر فراز یکدیگر آفرید؟ ﴿۱۵﴾ و ماه را در میان آسمان‌ها مایهٔ روشنایی قرار داد، و خورشید را چراغ (فروزانی) گردانید. ﴿۱۶﴾ و الله شما را همچون گیاه و نباتی از زمین رویانید. ﴿۱۷﴾ سپس شما را به آن (زمین) باز می‌گرداند، و بار دیگر شما را بیرون می‌آورد. ﴿۱۸﴾ و الله زمین را برای شما گسترده ساخت. ﴿۱۹﴾ تا از راه‌های پهناور آن (به سوی مقصد خود) رفت و آمد کنید». ﴿۲۰﴾ نوح گفت: «پروردگارا! بی‌گمان آنها مرا نافرمانی کردند، و از کسی پیروی کردند که مال وف رزندش چیزی جز زیانکاری بر او نیفزوده است. ﴿۲۱﴾ و (آن پیشوایان گمراه) نیرنگ (و مکر) بزرگی به کار بردند. ﴿۲۲﴾ و گفتند: معبودان خود را رها نکنید. و (بخصوص) «ود» و «سواع» و «یغوث» و «یعوق» و «نسر» را رها نکنید. ﴿۲۳﴾ و به راستی آنها بسیاری را گمراه کردند، و (تو ای پروردگارا!) ستمکاران را جز گمراهی میفزا». ﴿۲۴﴾ (سرانجام) به کیفر گناهانشان (همگی) غرق شدند، پس در آتش (دوزخ) درآورده شدند، و در برابر (عذاب) الهی یاور (و مددکاری) برای خود نیافتند. ﴿۲۵﴾ و نوح گفت: «چروردگارا! هیچ یک از کافران (و دیارشان) را بر روی زمین باقی نگذار. ﴿۲۶﴾ چرا که اگر آنها را باقی گذاری بندگانت را گمراه می‌کنند، و جز (نسلی) بدکار و کافر به وجود نمی‌آورند. ﴿۲۷﴾ پروردگارا! مرا و پدر و مادرم را و هرآن کس که با ایمان وارد خانهٔ من شود، و (تمام) مردان مؤمن و زنان مؤمن را بیامرز، و ستمکاران راجز هلاکت (و نابودی) میفزا». ﴿۲۸﴾

سورة الجن

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ ٱسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ ٱلْجِنِّ فَقَالُوٓا۟ إِنَّا
سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِىٓ إِلَى ٱلرُّشْدِ فَـَٔامَنَّا بِهِۦ ۖ
وَلَن نُّشْرِكَ بِرَبِّنَآ أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُۥ تَعَـٰلَىٰ جَدُّ رَبِّنَا
مَا ٱتَّخَذَ صَـٰحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُۥ كَانَ يَقُولُ
سَفِيهُنَا عَلَى ٱللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَّا ظَنَنَّآ أَن لَّن تَقُولَ
ٱلْإِنسُ وَٱلْجِنُّ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُۥ كَانَ رِجَالٌ
مِّنَ ٱلْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ ٱلْجِنِّ فَزَادُوهُمْ
رَهَقًا ﴿٦﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا۟ كَمَا ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ ٱللَّهُ
أَحَدًا ﴿٧﴾ وَأَنَّا لَمَسْنَا ٱلسَّمَآءَ فَوَجَدْنَـٰهَا مُلِئَتْ
حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهُبًا ﴿٨﴾ وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا
مَقَـٰعِدَ لِلسَّمْعِ ۖ فَمَن يَسْتَمِعِ ٱلْـَٔانَ يَجِدْ لَهُۥ شِهَابًا
رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَّا لَا نَدْرِىٓ أَشَرٌّ أُرِيدَ بِمَن فِى
ٱلْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَأَنَّا مِنَّا
ٱلصَّـٰلِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَٰلِكَ ۖ كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدًا ﴿١١﴾
وَأَنَّا ظَنَنَّآ أَن لَّن نُّعْجِزَ ٱللَّهَ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَن نُّعْجِزَهُۥ
هَرَبًا ﴿١٢﴾ وَأَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا ٱلْهُدَىٰٓ ءَامَنَّا بِهِۦ ۖ فَمَن
يُؤْمِنۢ بِرَبِّهِۦ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾

سورۀ جن

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر!) بگو: «به من وحی شده است که همانا گروهی از جنیان (به این قرآن) گوش فرا داده اند، پس گفتند: بی‌گمان ما قرآن عجیبی شنیدیم. ﴿۱﴾ که به راه راست هدایت می‌کند، پس ما به آن ایمان آوردیم، و هرگز کسی را با پروردگارمان شریک قرار نمی‌دهیم. ﴿۲﴾ و این که شأن و عظمت پروردگارمان بس (عظیم و) بلند است، او (هرگز برای خود) همسر و فرزندی انتخاب نکرده است. ﴿۳﴾ و این که سفیه (و نادان) ما (شیطان) در بارۀ الله سخنان ناروایی می‌گفت. ﴿٤﴾ و ما (چنین) گمان می‌کردیم که هرگز انس و جن بر الله دروغ نمی‌بندند. ﴿٥﴾ و این که مردانی از آدمیان به مردانی از جنیان پناه می‌بردند، پس آنها به گمراهی و سرکشی شان افزودند. ﴿٦﴾ و این که آنها گمان کردند، همانگونه که شما (جنیان) گمان می‌کردید که الله هیچ کس را (دوباره) زنده نمی‌گرداند. ﴿۷﴾ و این که ما آسمان را جستجو کردیم، پس آن را پر از محافظان نیرومند و تیرهای شهاب یافتیم. ﴿۸﴾ و این که ما پیش از این در جاهایی (از آسمان) به استراق سمع می‌نشستیم، پس اکنون هرکس (بخواهد) استراق سمع کند، شهابی را در کمین خود خواهد یافت. ﴿۹﴾ و این که ما ننمی‌دانیم آیا برای اهل زمین شرّ اراده شده، یا پروردگارشان خیر و هدایت آنها را خواسته است. ﴿۱۰﴾ و این که در میان ما افرادی صالح و افرادی نادرستند، ما گروه‌هایی متفاوت (و گوناگون) هستیم. ﴿۱۱﴾ و این که ما یقین داریم که هرگز نمی‌توانیم در روی زمین الله را عاجز و ناتوان کنیم، و هرگز با گریز نمی‌توانیم او را ناتوان سازیم. (و راه فراری نداریم). ﴿۱۲﴾ و این که ما هنگامی که (سخن) هدایت را شنیدیم به آن ایمان آوردیم، پس هرکس که به پروردگارش ایمان آورد، نه از نقصان می‌ترسد، و نه از ستم (بیم دارد). ﴿۱۳﴾

وَأَنَّا مِنَّا ٱلۡمُسۡلِمُونَ وَمِنَّا ٱلۡقَٰسِطُونَۖ فَمَنۡ أَسۡلَمَ
فَأُوْلَٰٓئِكَ تَحَرَّوۡاْ رَشَدٗا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا ٱلۡقَٰسِطُونَ فَكَانُواْ
لِجَهَنَّمَ حَطَبٗا ﴿١٥﴾ وَأَلَّوِ ٱسۡتَقَٰمُواْ عَلَى ٱلطَّرِيقَةِ
لَأَسۡقَيۡنَٰهُم مَّآءً غَدَقٗا ﴿١٦﴾ لِّنَفۡتِنَهُمۡ فِيهِۚ وَمَن يُعۡرِضۡ
عَن ذِكۡرِ رَبِّهِۦ يَسۡلُكۡهُ عَذَابٗا صَعَدٗا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ
ٱلۡمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدۡعُواْ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدٗا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُۥ لَمَّا
قَامَ عَبۡدُ ٱللَّهِ يَدۡعُوهُ كَادُواْ يَكُونُونَ عَلَيۡهِ لِبَدٗا ﴿١٩﴾ قُلۡ
إِنَّمَآ أَدۡعُواْ رَبِّي وَلَآ أُشۡرِكُ بِهِۦٓ أَحَدٗا ﴿٢٠﴾ قُلۡ إِنِّي لَآ
أَمۡلِكُ لَكُمۡ ضَرّٗا وَلَا رَشَدٗا ﴿٢١﴾ قُلۡ إِنِّي لَن يُجِيرَنِي مِنَ ٱللَّهِ
أَحَدٞ وَلَنۡ أَجِدَ مِن دُونِهِۦ مُلۡتَحَدًا ﴿٢٢﴾ إِلَّا بَلَٰغٗا مِّنَ
ٱللَّهِ وَرِسَٰلَٰتِهِۦۚ وَمَن يَعۡصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ لَهُۥ نَارَ
جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ﴿٢٣﴾ حَتَّىٰٓ إِذَا رَأَوۡاْ مَا
يُوعَدُونَ فَسَيَعۡلَمُونَ مَنۡ أَضۡعَفُ نَاصِرٗا وَأَقَلُّ عَدَدًا
﴿٢٤﴾ قُلۡ إِنۡ أَدۡرِيٓ أَقَرِيبٞ مَّا تُوعَدُونَ أَمۡ يَجۡعَلُ لَهُۥ
رَبِّيٓ أَمَدًا ﴿٢٥﴾ عَٰلِمُ ٱلۡغَيۡبِ فَلَا يُظۡهِرُ عَلَىٰ غَيۡبِهِۦٓ أَحَدًا
﴿٢٦﴾ إِلَّا مَنِ ٱرۡتَضَىٰ مِن رَّسُولٖ فَإِنَّهُۥ يَسۡلُكُ مِنۢ بَيۡنِ
يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهِۦ رَصَدٗا ﴿٢٧﴾ لِّيَعۡلَمَ أَن قَدۡ أَبۡلَغُواْ
رِسَٰلَٰتِ رَبِّهِمۡ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيۡهِمۡ وَأَحۡصَىٰ كُلَّ شَيۡءٍ
عَدَدَۢا ﴿٢٨﴾

و این که گروهی از ما مسلمان و گروهی کافر (و ظالم) هستند، پس هرکس که اسلام آورده آنانند که راه رستگاری را جستجو کرده (و برگزیده) اند. ﴿۱٤﴾ و اما کافران (و ستمکاران) هیزم (آتش) جهنم خواهند بود. ﴿۱۵﴾ و این که اگر آنها بر راه راست استقامت و پایداری کنند، البته با آب فراوان سیرابشان می‌کنیم. ﴿۱٦﴾ تا آنها را با آن (نعمت‌ها) بیازماییم، و هرکس از یاد (و ذکر) پروردگارش روی برتابد، (الله) او را به عذابی سخت گرفتار می‌سازد. ﴿۱۷﴾ و این که مساجد از آنِ الله است، پس کسی را با الله نخوانید. ﴿۱۸﴾ و این که هنگامی که بندهٔ الله (محمد ﷺ) قیام کرد تا او را بخواند (و عبادت کند) نزدیک بود که (از ازدحام بر گرد او) بر سرهم فرو ریزند. ﴿۱۹﴾ (ای پیامبر! به آنها) بگو: «من تنها پروردگارم را می‌خوانم، و کسی را شریک او نمی‌سازم». ﴿۲۰﴾ بگو: «بی‌گمان من نمی‌توانم به شما زیانی برسانم، و نه خیر و سودی (برسانم)». ﴿۲۱﴾ (ای پیامبر!) بگو: «هیچکس مرا از (کیفر) الله پناه نخواهد داد، و غیر از او هرگز پشت و پناهی نخواهم یافت. ﴿۲۲﴾ مگر (تنها وظیفهٔ من) رساندن پیامی از جانب الله و (انجام) رسالت‌هایش است، و هرکس نافرمانی الله و پیامبرش کند، پس بی‌گمان آتش جهنم از آنِ اوست جاودانه در آن خواهد ماند». ﴿۲۳﴾ (کار کفار همچنین ادامه دارد) تا زمانی که آنچه را به آنها وعده داده شده ببینند، آنگاه خواهند دانست چه کسی یاورش ناتوان‌تر و جمیعتش کمتر است. ﴿۲٤﴾ (ای پیامبر!) بگو: «نمی‌دانم آیا آنچه که به شما وعده داده شده نزدیک است یا این که پروردگارم زمانی (دور) برای آن قرار می‌دهد؟!». ﴿۲۵﴾ (الله) دانای غیب است، و هیچکس را بر (اسرار) غیب خود آگاه نمی‌سازد. ﴿۲٦﴾ مگر رسولانی که آنان را پسندیده (و برگزیده) است، پس بی‌گمان از پیش روی او و پشت سرش نگهبانی (و مراقبیتی از فرشتگان) می‌گمارد. ﴿۲۷﴾ تا بداند که رسالت‌های پروردگارشان را ابلاغ کرده اند، و (الله) به آنچه نزد آنهاست احاطت دارد، و عدد هرچیز را شمارش کرده است. ﴿۲۸﴾

سورة المزمل

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُزَّمِّلُ ﴿١﴾ قُمِ ٱلَّيۡلَ إِلَّا قَلِيلٗا ﴿٢﴾ نِّصۡفَهُۥٓ
أَوِ ٱنقُصۡ مِنۡهُ قَلِيلًا ﴿٣﴾ أَوۡ زِدۡ عَلَيۡهِ وَرَتِّلِ ٱلۡقُرۡءَانَ
تَرۡتِيلًا ﴿٤﴾ إِنَّا سَنُلۡقِي عَلَيۡكَ قَوۡلٗا ثَقِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّ
نَاشِئَةَ ٱلَّيۡلِ هِيَ أَشَدُّ وَطۡـٔٗا وَأَقۡوَمُ قِيلًا ﴿٦﴾ إِنَّ لَكَ
فِي ٱلنَّهَارِ سَبۡحٗا طَوِيلٗا ﴿٧﴾ وَٱذۡكُرِ ٱسۡمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلۡ
إِلَيۡهِ تَبۡتِيلٗا ﴿٨﴾ رَّبُّ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا
هُوَ فَٱتَّخِذۡهُ وَكِيلٗا ﴿٩﴾ وَٱصۡبِرۡ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ
وَٱهۡجُرۡهُمۡ هَجۡرٗا جَمِيلٗا ﴿١٠﴾ وَذَرۡنِي وَٱلۡمُكَذِّبِينَ أُوْلِي
ٱلنَّعۡمَةِ وَمَهِّلۡهُمۡ قَلِيلًا ﴿١١﴾ إِنَّ لَدَيۡنَآ أَنكَالٗا وَجَحِيمٗا
﴿١٢﴾ وَطَعَامٗا ذَا غُصَّةٖ وَعَذَابًا أَلِيمٗا ﴿١٣﴾ يَوۡمَ
تَرۡجُفُ ٱلۡأَرۡضُ وَٱلۡجِبَالُ وَكَانَتِ ٱلۡجِبَالُ كَثِيبٗا مَّهِيلًا
﴿١٤﴾ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ رَسُولٗا شَٰهِدًا عَلَيۡكُمۡ كَمَآ
أَرۡسَلۡنَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ رَسُولٗا ﴿١٥﴾ فَعَصَىٰ فِرۡعَوۡنُ
ٱلرَّسُولَ فَأَخَذۡنَٰهُ أَخۡذٗا وَبِيلٗا ﴿١٦﴾ فَكَيۡفَ تَتَّقُونَ
إِن كَفَرۡتُمۡ يَوۡمٗا يَجۡعَلُ ٱلۡوِلۡدَٰنَ شِيبًا ﴿١٧﴾ ٱلسَّمَآءُ
مُنفَطِرُۢ بِهِۦۚ كَانَ وَعۡدُهُۥ مَفۡعُولًا ﴿١٨﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦ
تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ﴿١٩﴾

سورۀ مزمل

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

ای جامه برخود پیچیده. ﴿۱﴾ شب را جز اندکی بپا خیز (و عبادت کن). ﴿۲﴾ نیمه‌ای از آن را، یا اندکی از آن کم کن. ﴿۳﴾ یا اندکی بر (نصف) آن بیفزا، و قرآن را با ترتیل و تأمل بخوان. ﴿٤﴾ یقیناً ما به زودی سخنی سنگین بر تو نازل خواهیم کرد. ﴿٥﴾ بی‌گمان شب زنده‌داری (بر نفس) دشوار است و برای گفتار (و نیایش) مناسب و استوارتر است. ﴿٦﴾ یقیناً تو در روز مشغلۀ بسیار داری. ﴿٧﴾ و نام پروردگارت را یاد کن، و تنها به او دل ببند. ﴿٨﴾ (همان) پروردگار مشرق و مغرب که معبودی (بحق) جز او نیست پس او را کارساز (و نگاهبان خود) برگزین. ﴿٩﴾ و بر آنچه (مشرکان) می‌گویند، شکیبا باش، و به شیوه‌ای نیکو (و شایسته) از آنها دوری کن. ﴿١٠﴾ و مرا با این تکذیب‌کنندگان مرفه و منعّم واگذار، و آنها را کمی مهلت ده. ﴿١١﴾ بی‌گمان نزد ما قید (و بندهای) گران و (آتش) دوزخ. ﴿١٢﴾ و غذایی گلوگیر، و عذابی دردناک است. ﴿١٣﴾ روزی که زمین و کوه‌ها به لرزه درآید، و کوه‌ها (متلاشی می‌شود و) همچون تودۀ شن نرم (روان) می‌گردد. ﴿١٤﴾ یقیناً ما پیامبری به سوی شما فرستادیم که بر شما شاهد (و گواه) است، همانگونه که به سوی فرعون پیامبری فرستادیم. ﴿١٥﴾ آنگاه فرعون آن پیامبر را نافرمانی (و مخالفت) کرد، پس ما او را به سختی مجازات کردیم. ﴿١٦﴾ پس اگر کافر شوید چگونه خود را (از عذاب) در امان می‌دارید، روزی که کودکان را پیر می‌کند. ﴿١٧﴾ (در آن روز) آسمان شکافته می‌شود، وعدۀ او شدنی است. ﴿١٨﴾ بی‌گمان این (آیات) پند (و هشداری) است، پس هرکس که بخواهد راهی به سوی پروردگارش برگزیند. ﴿١٩﴾

۞ إِنَّ رَبَّكَ يَعۡلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدۡنَىٰ مِن ثُلُثَيِ ٱلَّيۡلِ وَنِصۡفَهُۥ وَثُلُثَهُۥ وَطَآئِفَةٞ مِّنَ ٱلَّذِينَ مَعَكَۚ وَٱللَّهُ يُقَدِّرُ ٱلَّيۡلَ وَٱلنَّهَارَۚ عَلِمَ أَن لَّن تُحۡصُوهُ فَتَابَ عَلَيۡكُمۡۖ فَٱقۡرَءُواْ مَا تَيَسَّرَ مِنَ ٱلۡقُرۡءَانِۚ عَلِمَ أَن سَيَكُونُ مِنكُم مَّرۡضَىٰ وَءَاخَرُونَ يَضۡرِبُونَ فِي ٱلۡأَرۡضِ يَبۡتَغُونَ مِن فَضۡلِ ٱللَّهِ وَءَاخَرُونَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِۖ فَٱقۡرَءُواْ مَا تَيَسَّرَ مِنۡهُۚ وَأَقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُواْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَقۡرِضُواْ ٱللَّهَ قَرۡضًا حَسَنًاۚ وَمَا تُقَدِّمُواْ لِأَنفُسِكُم مِّنۡ خَيۡرٖ تَجِدُوهُ عِندَ ٱللَّهِ هُوَ خَيۡرٗا وَأَعۡظَمَ أَجۡرٗاۚ وَٱسۡتَغۡفِرُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٞ رَّحِيمُۢ ﴿٢٠﴾

(ای پیامبر!) یقیناً پروردگارت می‌داند که تو و گروهی از آنها که با تو هستند نزدیک دو سوم شب و (یا) نصف (یا) ثلث آن را بپا می‌خیزید، و الله شب و روز را اندازه‌گیری می‌کند، می‌داند که شما نمی‌توانید حساب آن را (دقیق) محاسبه کنید، لذا شما را بخشید، پس اکنون آنچه (برای شما) میسر باشد از قرآن بخوانید، (الله) می‌داند که برخی از شما بیمار خواهند شد، و گروهی (دیگر) برای بدست‌آوردن فضل و نعمت الله در زمین سفر می‌کنند، و گروهی (نیز) در راه الله جهاد می‌کنند، پس آنچه میسر باشد از آن بخوانید، و نماز را برپا دارید، و زکات بدهید، و به الله قرض الحسنه (وام نیکو) دهید، و (بدانید که) آنچه از کارهای خیر پیشاپیش برای خودتان می‌فرستید نزد الله به بهترین وجه و بزرگترین پاداش خواهید یافت، و از الله آمرزش بخواهید که همانا الله آمرزندهٔ مهربان است. ﴿۲۰﴾

سورة المدثر

بسم الله الرحمن الرحيم

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمۡ فَأَنذِرۡ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرۡ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرۡ ﴿٤﴾ وَٱلرُّجۡزَ فَٱهۡجُرۡ ﴿٥﴾ وَلَا تَمۡنُن تَسۡتَكۡثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَٱصۡبِرۡ ﴿٧﴾ فَإِذَا نُقِرَ فِي ٱلنَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَٰلِكَ يَوۡمَئِذٖ يَوۡمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى ٱلۡكَٰفِرِينَ غَيۡرُ يَسِيرٖ ﴿١٠﴾ ذَرۡنِي وَمَنۡ خَلَقۡتُ وَحِيدٗا ﴿١١﴾ وَجَعَلۡتُ لَهُۥ مَالٗا مَّمۡدُودٗا ﴿١٢﴾ وَبَنِينَ شُهُودٗا ﴿١٣﴾ وَمَهَّدتُّ لَهُۥ تَمۡهِيدٗا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطۡمَعُ أَنۡ أَزِيدَ ﴿١٥﴾ كَلَّآۖ إِنَّهُۥ كَانَ لِأٓيَٰتِنَا عَنِيدٗا ﴿١٦﴾ سَأُرۡهِقُهُۥ صَعُودًا ﴿١٧﴾

سورهٔ مدثر

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

ای جامه بر سر کشیده! ﴿۱﴾ برخیز و بیم ده. ﴿۲﴾ و پروردگارت را بزرگ شمار. ﴿۳﴾ و لباسهایت را پاکیزه دار. ﴿٤﴾ و از پلیدی دوری کن. ﴿۵﴾ و نباید برای افزون خواهی چیزی را بدهی. ﴿٦﴾ و برای (خوشنودی) پروردگارت شکیبا باش. ﴿۷﴾ پس هنگامی که در «صور» دمیده شود. ﴿۸﴾ آن روز، روز سخت (و دشواری) است. ﴿۹﴾ بر کافران آسان نیست. ﴿۱۰﴾ (ای پیامبر!) مرا با کسی که او را تنها آفریده‌ام واگذار. ﴿۱۱﴾ و (همان که) مال فراونی برایش قرار دادم. ﴿۱۲﴾ و فرزندانی که همیشه (در خدمت او و) با او هستند. ﴿۱۳﴾ و همه وسایل (و امکانات) زندگی را در اختیارش قرار دادم. ﴿۱٤﴾ باز (هم) طمع دارد که (برآن) بیفزایم. ﴿۱۵﴾ هرگز، (چنین نخواهد شد) بی‌گمان او نسبت به آیات ما دشمنی (و عناد) دارد. ﴿۱٦﴾ و به زودی او را به مشقت و سختی می‌اندازم. ﴿۱۷﴾

إِنَّهُۥ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ
﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ وَٱسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾
فَقَالَ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا سِحْرٌ يُؤْثَرُ ﴿٢٤﴾ إِنْ هَٰذَآ إِلَّا قَوْلُ ٱلْبَشَرِ ﴿٢٥﴾
سَأُصْلِيهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِى وَلَا
تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا
جَعَلْنَآ أَصْحَٰبَ ٱلنَّارِ إِلَّا مَلَٰٓئِكَةً ۙ وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً
لِّلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لِيَسْتَيْقِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ وَيَزْدَادَ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُوٓا۟ إِيمَٰنًا ۙ وَلَا يَرْتَابَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا۟ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۙ
وَلِيَقُولَ ٱلَّذِينَ فِى قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَٱلْكَٰفِرُونَ مَاذَآ أَرَادَ ٱللَّهُ بِهَٰذَا
مَثَلًا ۚ كَذَٰلِكَ يُضِلُّ ٱللَّهُ مَن يَشَآءُ وَيَهْدِى مَن يَشَآءُ ۚ وَمَا يَعْلَمُ
جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ ۚ وَمَا هِىَ إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾ كَلَّا
وَٱلْقَمَرِ ﴿٣٢﴾ وَٱلَّيْلِ إِذْ أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾ وَٱلصُّبْحِ إِذَآ أَسْفَرَ ﴿٣٤﴾ إِنَّهَا
لَإِحْدَى ٱلْكُبَرِ ﴿٣٥﴾ نَذِيرًا لِّلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمْ أَن
يَتَقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾ إِلَّآ
أَصْحَٰبَ ٱلْيَمِينِ ﴿٣٩﴾ فِى جَنَّٰتٍ يَتَسَآءَلُونَ ﴿٤٠﴾ عَنِ
ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿٤١﴾ مَا سَلَكَكُمْ فِى سَقَرَ ﴿٤٢﴾ قَالُوا۟ لَمْ نَكُ
مِنَ ٱلْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ ٱلْمِسْكِينَ ﴿٤٤﴾
وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ ٱلْخَآئِضِينَ ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ ٱلدِّينِ
﴿٤٦﴾ حَتَّىٰٓ أَتَىٰنَا ٱلْيَقِينُ ﴿٤٧﴾

زیرا که او (برای مبارزه با قرآن) اندیشید، و اندازه (و محاسبه) کرد. ﴿۱۸﴾ پس مرگ بر او باد! چگونه اندازه (و محاسبه) کرد؟! ﴿۱۹﴾ باز (هم)، مرگ بر او باد! چگونه اندازه (و محاسبه) کرد؟! ﴿۲۰﴾ سپس نگاهی افکند. ﴿۲۱﴾ آنگاه چهره درهم کشید و روی ترش کرد. ﴿۲۲﴾ سپس (به حق) پشت نمود و تکبر ورزید. ﴿۲۳﴾ آنگاه گفت: «این (قرآن) چیزی جز جادویی که (از دیگران) آموخته شده، نیست. ﴿۲۴﴾ و این (چیزی) جز گفتار بشر نیست». ﴿۲۵﴾ به زودی او را به سقر (جهنم) درخواهم آورد. ﴿۲۶﴾ و تو چه ذاتی «سقر» چیست؟! ﴿۲۷﴾ (آتش سوزانی که) نه (چیزی را) باقی می‌گذارد و نه (چیزی را) رها می‌کند. ﴿۲۸﴾ پوست را (دگرگون کرده و) می‌سوزاند. ﴿۲۹﴾ برآن (آتش) نوزده (فرشته) گمارده شده است. ﴿۳۰﴾ و ما مأموران دوزخ را جز فرشتگان قرار ندادیم، و شمار آنها را جز برای آزمایش کافران معین نکردیم، تا اهل کتاب یقین کنند، و کسانی که ایمان آورده اند بر ایمان خود بیفزایند، و اهل کتاب و مؤمنان، گرفتار شک و تردید نشوند، و تا کسانی که در دلهایشان مرض است و (نیز) کافران بگویند: «الله از این مثل (و توصیف) چه خواسته است؟» بدینگونه الله هرکس را بخواهد گمراه می‌سازد، و هرکس را بخواهد هدایت می‌کند، و (شمار) لشکریان پروردگارت را جز او (کسی) نمی‌داند، و این جز پند و اندرزی برای انسانها نیست. ﴿۳۱﴾ آری، (هرگز اینچنین نیست که آنها تصور می‌کنند) سوگند به ماه. ﴿۳۲﴾ و به شب هنگامی که پشت کند. ﴿۳۳﴾ و به صبح هنگامی که روشن شود. ﴿۳۴﴾ که آن (آتش دوزخ) یکی از (چیزهای) بزرگ (و هولناک) است. ﴿۳۵﴾ (ترساننده و) هشداردهنده برای انسانهاست. ﴿۳۶﴾ برای کسی از شما که بخواهد (در راه راست) پیش افتد، یا (از آن) عقب بماند. ﴿۳۷﴾ هرکس در گرو اعمال خویش است. ﴿۳۸﴾ مگر «اصحاب یمین». ﴿۳۹﴾ که در باغهای (بهشت) هستند، و می‌پرسند ﴿۴۰﴾ از گناهکاران. ﴿۴۱﴾ چه چیز شما را به «سقر» (دوزخ) درآورد؟ ﴿۴۲﴾ گویند: «ما از نمازگزاران نبودیم. ﴿۴۳﴾ و بینوا (یان) را طعام نمی‌دادیم. ﴿۴۴﴾ و پیوسته همراه یاوه‌گویان (و اهل باطل) همصدا می‌شدیم. ﴿۴۵﴾ و همواره روز جزا را تکذیب می‌کردیم. ﴿۴۶﴾ تا زمانی که مرگ به سراغمان آمد. ﴿۴۷﴾

فَمَا تَنفَعُهُمْ شَفَٰعَةُ ٱلشَّٰفِعِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ ٱلتَّذْكِرَةِ
مُعْرِضِينَ ﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنفِرَةٌ ﴿٥٠﴾ فَرَّتْ مِن قَسْوَرَةٍ
﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيدُ كُلُّ ٱمْرِيٍٕ مِّنْهُمْ أَن يُؤْتَىٰ صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ﴿٥٢﴾
كَلَّا ۖ بَل لَّا يَخَافُونَ ٱلْأَخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّآ إِنَّهُۥ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾
فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ﴿٥٥﴾ وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ هُوَ
أَهْلُ ٱلتَّقْوَىٰ وَأَهْلُ ٱلْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

پس شفاعت شفاعت‌کنندگان به آنها سودی نمی‌بخشد. ﴿۴۸﴾ پس آنها را چه شده است که از پند (و تذکر) روی گردانند؟! ﴿۴۹﴾ گویی که آنها (گور) خران رم کرده اند. ﴿۵۰﴾ که از شیر گریخته اند. ﴿۵۱﴾ بلکه هرکدام از آنها (توقع دارد و) می‌خواهد که (به او) نامهٔ گشاده (و جداگانه از سوی الله) داده شود. ﴿۵۲﴾ هرگز چنین نیست (که آنان می‌پندارند) بلکه آنها از (عذاب) آخرت نمی‌ترسند. ﴿۵۳﴾ نه، حقاً که این (قرآن) پند (و یادآوری) است. ﴿۵۴﴾ پس هرکس که بخواهد آن را یاد کند (پند گیرد). ﴿۵۵﴾ و یاد نمی‌کنند (و پند نمی‌گیرند) مگر این که الله بخواهد، او اهل تقوا و اهل آمرزش است. ﴿۵۶﴾

سورة القيمة

بسم الله الرحمن الرحيم

لَآ أُقْسِمُ بِيَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ أُقْسِمُ بِٱلنَّفْسِ ٱللَّوَّامَةِ
﴿٢﴾ أَيَحْسَبُ ٱلْإِنسَٰنُ أَلَّن نَّجْمَعَ عِظَامَهُۥ ﴿٣﴾ بَلَىٰ
قَٰدِرِينَ عَلَىٰٓ أَن نُّسَوِّيَ بَنَانَهُۥ ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيدُ ٱلْإِنسَٰنُ
لِيَفْجُرَ أَمَامَهُۥ ﴿٥﴾ يَسْـَٔلُ أَيَّانَ يَوْمُ ٱلْقِيَٰمَةِ ﴿٦﴾ فَإِذَا
بَرِقَ ٱلْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ ٱلْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ ٱلشَّمْسُ
وَٱلْقَمَرُ ﴿٩﴾ يَقُولُ ٱلْإِنسَٰنُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ ٱلْمَفَرُّ ﴿١٠﴾ كَلَّا
لَا وَزَرَ ﴿١١﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ ٱلْمُسْتَقَرُّ ﴿١٢﴾ يُنَبَّؤُا۟
ٱلْإِنسَٰنُ يَوْمَئِذٍۭ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ﴿١٣﴾ بَلِ ٱلْإِنسَٰنُ عَلَىٰ
نَفْسِهِۦ بَصِيرَةٌ ﴿١٤﴾ وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُۥ ﴿١٥﴾ لَا تُحَرِّكْ
بِهِۦ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِۦٓ ﴿١٦﴾ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُۥ وَقُرْءَانَهُۥ
﴿١٧﴾ فَإِذَا قَرَأْنَٰهُ فَٱتَّبِعْ قُرْءَانَهُۥ ﴿١٨﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُۥ
﴿١٩﴾

سورهٔ قیامت

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

به روز قیامت سوگند می‌خورم. ﴿۱﴾ و به نفس ملامتگر سوگند می‌خورم. ﴿۲﴾ آیا انسان می‌پندارد که (پس از مرگ) هرگز استخوان‌هایش را جمع نخواهیم کرد؟! ﴿۳﴾ آری، ما قادریم که (حتی خطوط سر) انگشتانش را یکسان و مرتب کنیم. ﴿۴﴾ بلکه انسان می‌خواهد که (آزادانه و بدون ترس از آخرت) در گناه و بدکاری مداومت داشته باشد. ﴿۵﴾ (از این رو) می‌پرسد: «روز قیامت کی خواهد بود؟!». ﴿۶﴾ پس هنگامی که چشم خیره شود. ﴿۷﴾ و ماه تیره (و بی‌نور) گردد. ﴿۸﴾ و خوشرید و ماه یکجا جمع کرده شود. ﴿۹﴾ آن روز انسان می‌گوید: «راه گریز کجاست؟» ﴿۱۰﴾ هرگز، هیچ گریزگاهی وجود ندارد. ﴿۱۱﴾ آن روز قرارگاه (نهایی) به سوی پروردگار توست. ﴿۱۲﴾ در آن روز انسان را از آنچه پیش یا پس فرستاده است خبر داده می‌شود. ﴿۱۳﴾ بلکه انسان به خوبی بر خویشتن آگاه است. ﴿۱۴﴾ اگر چه (در دفاع از خود) عذرهایش را در میان آورد. ﴿۱۵﴾ (ای پیامبر! هنگام نزول قرآن) زبانت را برای (تکرار و خواندن) آن شتابزده حرکت مده. ﴿۱۶﴾ مسلماً جمع‌آوری و خواندن آن بر (عهدهٔ) ماست. ﴿۱۷﴾ پس هرگاه (توسط جبرئیل) آن را (بر تو) خواندیم، خواندن او را پیروی کن. ﴿۱۸﴾ سپس بیان‌کردنش بر (عهدهٔ) ماست. ﴿۱۹﴾

كَلَّا بَلۡ تُحِبُّونَ ٱلۡعَاجِلَةَ ﴿٢٠﴾ وَتَذَرُونَ ٱلۡأٓخِرَةَ ﴿٢١﴾
وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٢﴾ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٞ ﴿٢٣﴾ وَوُجُوهٞ
يَوۡمَئِذِۭ بَاسِرَةٞ ﴿٢٤﴾ تَظُنُّ أَن يُفۡعَلَ بِهَا فَاقِرَةٞ ﴿٢٥﴾ كَلَّآ
إِذَا بَلَغَتِ ٱلتَّرَاقِيَ ﴿٢٦﴾ وَقِيلَ مَنۡۜ رَاقٖ ﴿٢٧﴾ وَظَنَّ أَنَّهُ
ٱلۡفِرَاقُ ﴿٢٨﴾ وَٱلۡتَفَّتِ ٱلسَّاقُ بِٱلسَّاقِ ﴿٢٩﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ
يَوۡمَئِذٍ ٱلۡمَسَاقُ ﴿٣٠﴾ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلَّىٰ ﴿٣١﴾ وَلَٰكِن
كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٣٢﴾ ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِۦ يَتَمَطَّىٰٓ ﴿٣٣﴾
أَوۡلَىٰ لَكَ فَأَوۡلَىٰ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ أَوۡلَىٰ لَكَ فَأَوۡلَىٰٓ ﴿٣٥﴾ أَيَحۡسَبُ
ٱلۡإِنسَٰنُ أَن يُتۡرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾ أَلَمۡ يَكُ نُطۡفَةٗ مِّن مَّنِيّٖ
يُمۡنَىٰ ﴿٣٧﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةٗ فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾ فَجَعَلَ مِنۡهُ
ٱلزَّوۡجَيۡنِ ٱلذَّكَرَ وَٱلۡأُنثَىٰٓ ﴿٣٩﴾ أَلَيۡسَ ذَٰلِكَ بِقَٰدِرٍ عَلَىٰٓ
أَن يُحۡـِۧيَ ٱلۡمَوۡتَىٰ ﴿٤٠﴾

هرگز چنین نیست (که شما مشرکان می‌پندارید) بلکه شما دنیا (ی زودگذر) را دوست دارید. ﴿٢٠﴾ و آخرت را رها می‌کنید. ﴿٢١﴾ آن روز چهره‌هایی تازه (و شاداب) است. ﴿٢٢﴾ به سوی پروردگارش می‌نگرد. ﴿٢٣﴾ و در آن روز چهره‌هایی عبوس (و درهم کشیده) است. ﴿٢٤﴾ یقین دارد که آسیبی کمرشکن به او می‌رسد. ﴿٢٥﴾ آری، چون (جان) به گلوگاهش برسد. ﴿٢٦﴾ و گفته شود: چه کسی است که افسون بخواند؟ (و او را نجات دهد). ﴿٢٧﴾ و یقین کند که زمان جدایی (از دنیا) است. ﴿٢٨﴾ و ساقها (ی پایش) به هم بپیچد. ﴿٢٩﴾ در آن روز راندن (و مسیر همه) به سوی پروردگارت خواهد بود. ﴿٣٠﴾ پس (او) نه تصدیق کرده است و نه نماز گزارده است. ﴿٣١﴾ بلکه (قرآن را) تکذیب کرد و (از ایمان) روی گرداند. ﴿٣٢﴾ سپس خرامان به سوی خانواده اش بازگشت. ﴿٣٣﴾ وای برتو! پس وای برتو! ﴿٣٤﴾ بازهم وای برتو! پس وای برتو! ﴿٣٥﴾ آیا انسان گمان می‌کند که (بی‌هدف و بدون حساب و جزا) به خود رها می‌شود؟ ﴿٣٦﴾ آیا (او) نطفه‌ای از منی که (در رحم) ریخته می‌شود نبود؟! ﴿٣٧﴾ آنگاه به صورت خون بسته درآمد، پس (الله او را) آفرید، و درست و استوار ساخت. ﴿٣٨﴾ پس از او دو زوج نر و ماده پدید آورد. ﴿٣٩﴾ آیا (چنین آفریدگاری) قادر نیست که مردگان را (دوباره) زنده کند؟! ﴿٤٠﴾

سورة الإنسان

بسم الله الرحمن الرحيم

هَلۡ أَتَىٰ عَلَى ٱلۡإِنسَٰنِ حِينٞ مِّنَ ٱلدَّهۡرِ لَمۡ يَكُن شَيۡـٔٗا مَّذۡكُورًا
﴿١﴾ إِنَّا خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ مِن نُّطۡفَةٍ أَمۡشَاجٖ نَّبۡتَلِيهِ فَجَعَلۡنَٰهُ
سَمِيعَۢا بَصِيرًا ﴿٢﴾ إِنَّا هَدَيۡنَٰهُ ٱلسَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرٗا وَإِمَّا كَفُورًا
﴿٣﴾ إِنَّآ أَعۡتَدۡنَا لِلۡكَٰفِرِينَ سَلَٰسِلَاْ وَأَغۡلَٰلٗا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾
إِنَّ ٱلۡأَبۡرَارَ يَشۡرَبُونَ مِن كَأۡسٖ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا
﴿٥﴾

سورۀ انسان

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

یقیناً زمانی طولانی بر انسان گذشت که چیزی (مهم و) قابل ذکر نبود. ﴿١﴾ به راستی ما انسان را از نطفۀ مختلطی آفریدیم، او را می‌آزماییم، پس او را شنوای بینا قرار دادیم. ﴿٢﴾ همانا ما راه را به او نشان دادیم خواه سپاسگزار باشد یا ناسپاس. ﴿٣﴾ به راستی ما برای کافران زنجیرها و غل‌ها و آتش سوزان مهیا کرده ایم. ﴿٤﴾ بی‌گمان نیکوکاران (در بهشت) از جامی می‌نوشند که آمیزه اش کافور است. ﴿٥﴾

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ ٱللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾ يُوفُونَ
بِٱلنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُۥ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾
وَيُطْعِمُونَ ٱلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا
﴿٨﴾ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ ٱللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمْ جَزَآءً وَلَا
شُكُورًا ﴿٩﴾ إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا
﴿١٠﴾ فَوَقَىٰهُمُ ٱللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ ٱلْيَوْمِ وَلَقَّىٰهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا
﴿١١﴾ وَجَزَىٰهُم بِمَا صَبَرُوا۟ جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾ مُّتَّكِـِٔينَ
فِيهَا عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ ۖ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ﴿١٣﴾
وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَٰلُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ﴿١٤﴾
وَيُطَافُ عَلَيْهِم بِـَٔانِيَةٍ مِّن فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرَا۟
﴿١٥﴾ قَوَارِيرَا۟ مِن فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾ وَيُسْقَوْنَ
فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنجَبِيلًا ﴿١٧﴾ عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّىٰ
سَلْسَبِيلًا ﴿١٨﴾ ۞ وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَٰنٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا
رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنثُورًا ﴿١٩﴾ وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ
نَعِيمًا وَمُلْكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ عَٰلِيَهُمْ ثِيَابُ سُندُسٍ خُضْرٌ
وَإِسْتَبْرَقٌ ۖ وَحُلُّوٓا۟ أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٍ وَسَقَىٰهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا
طَهُورًا ﴿٢١﴾ إِنَّ هَٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَآءً وَكَانَ سَعْيُكُم
مَّشْكُورًا ﴿٢٢﴾ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ ٱلْقُرْءَانَ تَنزِيلًا ﴿٢٣﴾
فَٱصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ ءَاثِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾
وَٱذْكُرِ ٱسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾

(از) چشمه‌ای که بندگان (خاص) الله از آن می‌نوشند، (هروقت و هر جا بخواهند آن را جاری می‌سازند. ﴿٦﴾ (بندگان نیکوکار) به نذر وفا می‌کنند و از روزی می‌ترسند که (عذاب و) شرّ آن فراگیر است. ﴿٧﴾ و غذا را با این که (نیاز و) دوست دارند به «مسکین» و «یتیم» و «اسیر» می‌بخشند. ﴿٨﴾ (و می‌گویند:) «ما فقط به خاطر الله به شما غذا می‌دهیم، نه از شما پاداشی می‌خواهیم و نه سپاسی. ﴿٩﴾ همانا ما از پروردگارمان می‌ترسیم، روزی که عبوس و سخت و دشوار است». ﴿١٠﴾ پس الله آنان را از (سختی و) شر آن روز نگه داشت و آنها را شادمانی و سرور بخشید. ﴿١١﴾ و به (پاداش) صبری که کردند، بهشت و (لباس‌های) حریر (بهشتی) را به آنان پاداش داد. ﴿١٢﴾ در آنجا بر تختها (ی زیبا) تکیه کرده اند، نه آفتابی در آنجا می‌بینند و نه سرمایی. ﴿١٣﴾ و سایه‌هایش بر آنها فرو افتاده، و میوه‌هایش (برای چیدن) در دسترس (و به فرمان) است. ﴿١٤﴾ و در گرداگرد آنها ظرف‌های سیمین (غذاها) و کاسه‌های بلورین (نوشیدنی‌ها) گردانده می‌شود. ﴿١٥﴾ (کاسه‌های) بلورین از نقره که آنها را به اندازهٔ مناسب (پر و) آماده کرده اند. ﴿١٦﴾ و در آنجا از جام‌هایی سیراب می‌شوند که آمیزه اش زنجبیل است. ﴿١٧﴾ (از) چشمه‌ای، در آنجا که سلسبیل نامیده می‌شود. ﴿١٨﴾ و همواره نوجوانانی جاودانه بر گردشان می‌چرخند که هرگاه آنها را ببینی، گمان می‌کنی که مروارید پراکنده هستند. ﴿١٩﴾ و چون (به هرسمتی) بنگری، آنجا نعمت بسیار و فرمانروایی عظیمی را می‌بینی. ﴿٢٠﴾ بر آنان (بهشتیان) لباس‌هایی سبزرنگ از دیبای نازک و دیبای ضخیم است، و با دستبندهایی از نقره آراسته شده اند، و پروردگارشان شراب پاک به آنها می‌نوشاند. ﴿٢١﴾ (و به آنها گفته می‌شود:) «این (نعمت‌ها) پاداش شماست، و سعی و کوشش شما قدردانی شده است». ﴿٢٢﴾ (ای پیامبر!) یقیناً ما قرآن را بر تو تدریجاً نازل کردیم. ﴿٢٣﴾ پس برای حکم پروردگارت شکیبا باش، و از هیچ گنهکار یا ناسپاسی از آنان فرمان نبر. ﴿٢٤﴾ و صبح و شام نام پروردگارت را یاد کن. ﴿٢٥﴾

وَمِنَ ٱلَّيۡلِ فَٱسۡجُدۡ لَهُۥ وَسَبِّحۡهُ لَيۡلٗا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾
إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّونَ ٱلۡعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَآءَهُمۡ يَوۡمٗا
ثَقِيلٗا ﴿٢٧﴾ نَّحۡنُ خَلَقۡنَٰهُمۡ وَشَدَدۡنَآ أَسۡرَهُمۡۖ وَإِذَا شِئۡنَا
بَدَّلۡنَآ أَمۡثَٰلَهُمۡ تَبۡدِيلًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذۡكِرَةٞۖ فَمَن
شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلٗا ﴿٢٩﴾ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن
يَشَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمٗا ﴿٣٠﴾ يُدۡخِلُ مَن
يَشَآءُ فِي رَحۡمَتِهِۦۚ وَٱلظَّٰلِمِينَ أَعَدَّ لَهُمۡ عَذَابًا أَلِيمَۢا ﴿٣١﴾

و (نیز) بخشی از شب برایش سجده کن (و نماز گزار) و بخش درازی از شب او را تسبیح گوی. ﴿۲۶﴾ بی‌گمان اینان (کافران) دنیای زودگذر را دوست دارند، و روز سختی (را که در پیش دارند) پشت سر خود رها می‌کنند. ﴿۲۷﴾ ما آنها را آفریدیم و پیوند (مفاصل) شان را محکم کردیم، و هر زمان بخواهیم جای آنان را به (گروه دیگری) مانندشان می‌دهیم. ﴿۲۸﴾ بی‌گمان این یادآوری (و پند) است، پس هرکس که بخواهد راهی به سوی پروردگارش برمی‌گزیند. ﴿۲۹﴾ و شما چیزی را نمی‌خواهید مگر این که الله بخواهد، بی‌گمان الله دانای حکیم است. ﴿۳۰﴾ هرکس را که بخواهد در رحمت خود وارد می‌کند، و برای ستمکاران عذاب دردناکی آماده کرده است. ﴿۳۱﴾

سورة المرسلات

سورهٔ مرسلات

بسم الله الرحمن الرحيم

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

وَٱلۡمُرۡسَلَٰتِ عُرۡفٗا ﴿١﴾ فَٱلۡعَٰصِفَٰتِ عَصۡفٗا ﴿٢﴾
وَٱلنَّٰشِرَٰتِ نَشۡرٗا ﴿٣﴾ فَٱلۡفَٰرِقَٰتِ فَرۡقٗا ﴿٤﴾ فَٱلۡمُلۡقِيَٰتِ
ذِكۡرًا ﴿٥﴾ عُذۡرًا أَوۡ نُذۡرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَٰقِعٞ ﴿٧﴾
فَإِذَا ٱلنُّجُومُ طُمِسَتۡ ﴿٨﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ فُرِجَتۡ ﴿٩﴾
وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ نُسِفَتۡ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلرُّسُلُ أُقِّتَتۡ ﴿١١﴾ لِأَيِّ
يَوۡمٍ أُجِّلَتۡ ﴿١٢﴾ لِيَوۡمِ ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٣﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ
ٱلۡفَصۡلِ ﴿١٤﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمۡ نُهۡلِكِ
ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُتۡبِعُهُمُ ٱلۡأٓخِرِينَ ﴿١٧﴾ كَذَٰلِكَ
نَفۡعَلُ بِٱلۡمُجۡرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿١٩﴾

سوگند به فرشتگانی که پی در پی فرستاده شدند. ﴿۱﴾ پس سوگند به فرشتگانی که همچون تندباد می‌روند. ﴿۲﴾ و سوگند به فرشتگانی که (ابرها را) پراکنده می‌کنند. ﴿۳﴾ پس سوگند به فرشتگانی که جداکننده (حق از باطل) اند. ﴿٤﴾ و سوگند به فرشتگانی که وحی (الهی) را (به پیامبران) القا می‌کنند. ﴿٥﴾ برای اتمام حجت یا برای بیم و هشدار. ﴿٦﴾ بی‌گمان آنچه به شما وعده داده می‌شود، واقع خواهد شد. ﴿۷﴾ پس هنگامی که ستارگان تیره (و محو) شود. ﴿۸﴾ و هنگامی که آسمان شکافته شود. ﴿۹﴾ و هنگامی که کوه‌ها (از جا کنده و) پراکنده شود. ﴿۱۰﴾ و هنگامی که پیامبران را (جهت گواهی بر امتها) وقت معین شود. ﴿۱۱﴾ این (امر) برای چه روزی به تأخیر افتاده است؟! ﴿۱۲﴾ برای روز جدایی، (و داوری). ﴿۱۳﴾ و تو چه دانی روز جدایی (و داوری) چیست؟! ﴿۱٤﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب کنندگان! ﴿۱٥﴾ آیا ما پیشینیان (مجرم) را نابود نکردیم؟! ﴿۱٦﴾ سپس دیگران را در پی آنها خواهیم آورد. ﴿۱۷﴾ این چنین با گنهکاران رفتار می‌کنیم. ﴿۱۸﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب کنندگان! ﴿۱۹﴾

أَلَمْ نَخْلُقكُّم مِّن مَّآءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَٰهُ فِى قَرَارٍ مَّكِينٍ
﴿٢١﴾ إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ ٱلْقَٰدِرُونَ ﴿٢٣﴾
وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ كِفَاتًا
﴿٢٥﴾ أَحْيَآءً وَأَمْوَٰتًا ﴿٢٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَٰسِىَ شَٰمِخَٰتٍ
وَأَسْقَيْنَٰكُم مَّآءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾
ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ مَا كُنتُم بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٩﴾ ٱنطَلِقُوٓا۟ إِلَىٰ
ظِلٍّ ذِى ثَلَٰثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَّا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِى مِنَ ٱللَّهَبِ
﴿٣١﴾ إِنَّهَا تَرْمِى بِشَرَرٍ كَٱلْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَأَنَّهُۥ جِمَٰلَتٌ صُفْرٌ
﴿٣٣﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾ هَٰذَا يَوْمُ لَا
يَنطِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾ وَيْلٌ
يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾ هَٰذَا يَوْمُ ٱلْفَصْلِ ۖ جَمَعْنَٰكُمْ
وَٱلْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾ فَإِن كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُونِ ﴿٣٩﴾ وَيْلٌ
يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ إِنَّ ٱلْمُتَّقِينَ فِى ظِلَٰلٍ وَعُيُونٍ
﴿٤١﴾ وَفَوَٰكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾ كُلُوا۟ وَٱشْرَبُوا۟ هَنِيٓـًٔۢا بِمَا
كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾
وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ كُلُوا۟ وَتَمَتَّعُوا۟ قَلِيلًا إِنَّكُم
مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ وَإِذَا قِيلَ
لَهُمُ ٱرْكَعُوا۟ لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ
﴿٤٩﴾ فَبِأَىِّ حَدِيثٍۭ بَعْدَهُۥ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

آیا شما را از آبی پست (و ناچیز) نیافریدیم؟! ﴿٢٠﴾ پس آن را در (رحم) قرارگاهی محفوظ (و استوار) قرار دادیم ﴿٢١﴾ تا زمانی معین؟! ﴿٢٢﴾ پس ما (بر این کار) توانا بودیم، و چه نیک توانا (و قدرتمند) هستیم. ﴿٢٣﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٢٤﴾ آیا زمین را جایگاه (تجمع مردم) قرار ندادیم. ﴿٢٥﴾ هم در حال حیات و زندگی‌شان و هم مرگ‌شان؟! ﴿٢٦﴾ و در آن کوه‌های بسیار بلند (و استوار) قرار دادیم، و ابی شیرین (و گوار) به شما نوشاندیم. ﴿٢٧﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٢٨﴾ (به آنها گفته می‌شود:) به سوی همان چیزی بروید که پیوسته تکذیبش می‌کردید. ﴿٢٩﴾ بروید به سوی سایهٔ (دودهای آتش) سه شاخه! ﴿٣٠﴾ نه سایه افکن (و خنک) است، و نه از (گرمی) شعله‌های آتش جلوگیری می‌کند! ﴿٣١﴾ همانا (جهنم) شراره‌هایی چون کوشک پرتاب می‌کند. ﴿٣٢﴾ گویی که آن (شراره‌ها) شتران زرد رنگ هستند. ﴿٣٣﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٣٤﴾ این (همان) روزی است که سخن نمی‌گویند. ﴿٣٥﴾ و به آنها اجازه داده نمی‌شود تا عذرخواهی کنند. ﴿٣٦﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٣٧﴾ این (همان) روز جدایی (و داوری) است که شما و گذشتگان را گرد آورده ایم. ﴿٣٨﴾ پس اگر (حیله و) نیرنگی دارید، آن را در حق من بکار گیرید. ﴿٣٩﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٤٠﴾ به راستی که (در آن روز) پرهیزگاران در سایه‌ها و (کنار) چشمه‌ها قرار دارند. ﴿٤١﴾ و میوه‌هایی که میل داشته باشند. ﴿٤٢﴾ (به آنها گفته می‌شود:) گوارا بخورید و بنوشید به پاداش آنچه می‌کردید. ﴿٤٣﴾ ما اینگونه نیکوکاران را پاداش می‌دهیم». ﴿٤٤﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٤٥﴾ «(ای کافران! در این دنیا) اندکی بخورید و بهره گیرید، زیرا شما گناهکار هستید» ﴿٤٦﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٤٧﴾ و هنگامی که به آنها گفته شود: (نماز بگزارید و) رکوع کنید، (نماز نمی‌گزارند و) رکوع نمی‌کنند. ﴿٤٨﴾ در آن روز (قیامت) وای بر تکذیب‌کنندگان! ﴿٤٩﴾ (ای پیامبر! اگر این مردم به این قرآن ایمان نمی‌آورند) پس بعد از آن به کدام سخن ایمان می‌آورند؟! ﴿٥٠﴾

سورة النبأ

بسم الله الرحمن الرحيم

عَمَّ يَتَسَآءَلُونَ ﴿١﴾ عَنِ ٱلنَّبَإِ ٱلْعَظِيمِ ﴿٢﴾ ٱلَّذِى هُمْ فِيهِ
مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾
أَلَمْ نَجْعَلِ ٱلْأَرْضَ مِهَـٰدًا ﴿٦﴾ وَٱلْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾
وَخَلَقْنَـٰكُمْ أَزْوَٰجًا ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾
وَجَعَلْنَا ٱلَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾ وَجَعَلْنَا ٱلنَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾
وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٢﴾ وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا
﴿١٣﴾ وَأَنزَلْنَا مِنَ ٱلْمُعْصِرَٰتِ مَآءً ثَجَّاجًا ﴿١٤﴾ لِّنُخْرِجَ بِهِۦ
حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾ وَجَنَّـٰتٍ أَلْفَافًا ﴿١٦﴾ إِنَّ يَوْمَ ٱلْفَصْلِ كَانَ
مِيقَـٰتًا ﴿١٧﴾ يَوْمَ يُنفَخُ فِى ٱلصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾
وَفُتِحَتِ ٱلسَّمَآءُ فَكَانَتْ أَبْوَٰبًا ﴿١٩﴾ وَسُيِّرَتِ ٱلْجِبَالُ
فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾ إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾
لِّلطَّـٰغِينَ مَـَٔابًا ﴿٢٢﴾ لَّـٰبِثِينَ فِيهَآ أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾ لَّا يَذُوقُونَ
فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿٢٤﴾ إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا ﴿٢٥﴾ جَزَآءً
وِفَاقًا ﴿٢٦﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا۟ لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾ وَكَذَّبُوا۟
بِـَٔايَـٰتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٨﴾ وَكُلَّ شَىْءٍ أَحْصَيْنَـٰهُ كِتَـٰبًا ﴿٢٩﴾
فَذُوقُوا۟ فَلَن نَّزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾

سورۀ نبأ

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(کافران) از چه چیز از یکدیگر سؤال می کنند؟ ﴿۱﴾ از خبری بزرگ. ﴿۲﴾ همان (خبری) که آنها در آن اختلاف دارند. ﴿۳﴾ چنین نیست (که آنها می اندیشند), بزودی خواهند دانست. ﴿٤﴾ باز هم چنین نیست, بزودی خواهند دانست. ﴿٥﴾ آیا زمین را بستری (برای آسایش شما) قرار ندادیم؟! ﴿٦﴾ وکوهها را میخها (ی آن قرار ندادیم؟!). ﴿۷﴾ و شما را جفت (نروماده) آفریدیم. ﴿۸﴾ وخواب شما را (مایۀ) آرامش تان قرار دادیم. ﴿۹﴾ وشب را پوششی (برای شما) قرار دادیم. ﴿۱۰﴾ وروز را (وسیله ای) برای زندگی ومعاش قرار دادیم. ﴿۱۱﴾ وبر فرار شما هفت (آسمان) اشوار بنا کردیم. ﴿۱۲﴾ و (خورشید را) چراغی درخشان آفریدیم. ﴿۱۳﴾ واز ابرهای باران زا آبی فراوان فروفرشاریم ﴿۱٤﴾ تا بدان دانه وگیاه بسیار برویانیم. ﴿۱٥﴾ و با غهایی پر درخت (با آن آب پرورش دهیم). ﴿۱٦﴾ بی گمان روز داوری (وجدای) میعاد (همگان) است. ﴿۱۷﴾ روزی که در "صور" دمیده می شود, سپس شما گروه گروه (به محشر) می آیید. ﴿۱۸﴾ و آسمان گشوده می شود, پس دروازه, دروازه می گردد. ﴿۱۹﴾ و کوهها به حرکت آیند, پس (چون) سراب گردند. ﴿۲۰﴾ وبی گمان جهنم کمینگاهی است. ﴿۲۱﴾ محل بازگشت برای سرکشان است. ﴿۲۲﴾ مدت زمانی دراز در آنجا بمانند. ﴿۲۳﴾ ودر آنجا نه (چیز) خنکی می چشند ونه آشامیدنی (گوارایی خواهند داشت). ﴿۲٤﴾ جز آبی سوزان, و(مایعی که) جرک وخون (است). ﴿۲٥﴾ (این) کیفری است مناسب ودر خور (اعمالشان) ﴿۲٦﴾ زیرا که آنها هیچ امیدی به (روز) حساب نداشتند. ﴿۲۷﴾ و آیات ما را بشدّت تکذیب کردند. ﴿۲۸﴾ وما همه جیز را (در کتاب لوح محفوظ) بشما رش نوشتیم. ﴿۲۹﴾ پس (کیفر اعمال خودرا) بچشید, که چیزی جز عذاب بر شما نمی افزاییم! ﴿۳۰﴾

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾ حَدَآئِقَ وَأَعْنَـٰبًا ﴿٣٢﴾ وَكَوَاعِبَ
أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾ وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾ لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا
كِذَّٰبًا ﴿٣٥﴾ جَزَآءً مِّن رَّبِّكَ عَطَآءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾ رَّبِّ
ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ٱلرَّحْمَـٰنِ ۖ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ
خِطَابًا ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يَقُومُ ٱلرُّوحُ وَٱلْمَلَـٰٓئِكَةُ صَفًّا ۖ لَّا
يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ ٱلرَّحْمَـٰنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾ ذَٰلِكَ
ٱلْيَوْمُ ٱلْحَقُّ ۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ مَـَٔابًا ﴿٣٩﴾ إِنَّآ
أَنذَرْنَـٰكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنظُرُ ٱلْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ
وَيَقُولُ ٱلْكَافِرُ يَـٰلَيْتَنِى كُنتُ تُرَابًۢا ﴿٤٠﴾

بی گمان برای پر هیزگاران کامیابی است. ﴿۳۱﴾ با غها (ی میوه) و تاکستانها. ﴿۳۲﴾ وحوریانی جوان وهم سن وسال. ﴿۳۳﴾ وجامهایی لبریز وپیاپی (از شراب پاکیزه بهشت). ﴿۳٤﴾ در آنجا نه سخن بیهوده ای می شنوند ونه دروغی. ﴿۳۵﴾ (این) پاداش از جانب پروردگارتوانیست وبختشی بنده (ودر خور آنهاست). ﴿۳٦﴾ (همان) پروردگار آسمانها وزمین, وآنجه در میان آنهاست, (همان خدای) رحمان هیچ کس (درآن روز) یارای سخن گفتن با اوندارد. ﴿۳۷﴾ روزی که روح (= جبرییل) وفرشتگان به صف ایستند, هیچ کس سخن نگوییـد, جز کسی که خدای رحمان به او اجازه داده, و(او) سخن درست (وصواب) گوید. ﴿۳۸﴾ آن روز حق است, پس هر کس که بخواهد بازگشتگاهی به سوی پروردگارش بر گزنید. ﴿۳۹﴾ به راستی ما شما را از عذابی نزدیکی بیم دادیم, روزی که انسان آنچه را از قبل با رستهای خود فرستاده است می بیند, وکافر می گوید: «ای کاش من خاک بود». (وبرای حساب بر انگیخته نمی شد). ﴿٤۰﴾

سورة النازعات

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلنَّـٰزِعَـٰتِ غَرْقًا ﴿١﴾ وَٱلنَّـٰشِطَـٰتِ نَشْطًا ﴿٢﴾
وَٱلسَّـٰبِحَـٰتِ سَبْحًا ﴿٣﴾ فَٱلسَّـٰبِقَـٰتِ سَبْقًا ﴿٤﴾
فَٱلْمُدَبِّرَٰتِ أَمْرًا ﴿٥﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ ٱلرَّاجِفَةُ ﴿٦﴾ تَتْبَعُهَا
ٱلرَّادِفَةُ ﴿٧﴾ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾ أَبْصَـٰرُهَا
خَـٰشِعَةٌ ﴿٩﴾ يَقُولُونَ أَءِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِى ٱلْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾
أَءِذَا كُنَّا عِظَـٰمًا نَّخِرَةً ﴿١١﴾ قَالُوا۟ تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ
﴿١٢﴾ فَإِنَّمَا هِىَ زَجْرَةٌ وَٰحِدَةٌ ﴿١٣﴾ فَإِذَا هُم بِٱلسَّاهِرَةِ
﴿١٤﴾ هَلْ أَتَىٰكَ حَدِيثُ مُوسَىٰٓ ﴿١٥﴾

سورهٔ نازعات

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

سوگند به فرشتگانی که جانها (می کافران) را به شدّت بیرون می کشتند. ﴿۱﴾ و سوگند به فرشتگانی که جانها (ی مؤمنان) را به نرمی وآسانی می گیرند. ﴿۲﴾ و سوگند به فرشتگانی که شناورند. ﴿۳﴾ وسوگند به فرشتگانی که (در اجرامی اوامر الهی) بر یکدیگر سبقت می گیرند. ﴿٤﴾ و سوگند به فرشتگانی (که به امر الهی) کارهارا تدبیر می کنند. ﴿۵﴾ روزی که (سپس از اولین دمیدن در صور) زمین (وکوهها وهمه چیز) را بلرزاند. ﴿٦﴾ رد پی آن (دمیدن دوم حشر) بیاید. ﴿۷﴾ دلها در آن روز سخت مضطرب (وترسان) است. ﴿۸﴾ وچشمهای آنان (از ترس وشرمساری) فرو افتاده است. ﴿۹﴾ (کافران در دنیا) می گونید: «آیا ما (پس از مرگ دوباره) به حال اول خود باز می گردیم؟! ﴿۱۰﴾ آیا هنگامی که استخوانهای پوسیده ای شدیم (وبه خاک تبدیل گشتیم, باز هم زنده می شویم؟!)». ﴿۱۱﴾ گونید: «(اگر چنین وعده ای درست باشد) آنگاه آن بازکشتی زیانبار است!». ﴿۱۲﴾ پس آن (بازگشت) تنها با یک بانگ مهیب است! ﴿۱۳﴾ پس ناگهان همگی بر عرصهٔ زمین (محشر) ظاهر می شوند. ﴿۱٤﴾ (ای پیامبر) آیا داستان موسی به تو رسیده است؟! ﴿۱۵﴾

إِذْ نَادَىٰهُ رَبُّهُۥ بِٱلْوَادِ ٱلْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾ ٱذْهَبْ إِلَىٰ
فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ﴿١٧﴾ فَقُلْ هَل لَّكَ إِلَىٰٓ أَن تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾
وَأَهْدِيَكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿١٩﴾ فَأَرَىٰهُ ٱلْءَايَةَ ٱلْكُبْرَىٰ
﴿٢٠﴾ فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢١﴾ ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٢﴾ فَحَشَرَ
فَنَادَىٰ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ أَنَا۠ رَبُّكُمُ ٱلْأَعْلَىٰ ﴿٢٤﴾ فَأَخَذَهُ ٱللَّهُ
نَكَالَ ٱلْءَاخِرَةِ وَٱلْأُولَىٰٓ ﴿٢٥﴾ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن
يَخْشَىٰٓ ﴿٢٦﴾ ءَأَنتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ ٱلسَّمَآءُ ۚ بَنَىٰهَا ﴿٢٧﴾
رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوَّىٰهَا ﴿٢٨﴾ وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ
ضُحَىٰهَا ﴿٢٩﴾ وَٱلْأَرْضَ بَعْدَ ذَٰلِكَ دَحَىٰهَآ ﴿٣٠﴾ أَخْرَجَ
مِنْهَا مَآءَهَا وَمَرْعَىٰهَا ﴿٣١﴾ وَٱلْجِبَالَ أَرْسَىٰهَا ﴿٣٢﴾ مَتَٰعًا
لَّكُمْ وَلِأَنْعَٰمِكُمْ ﴿٣٣﴾ فَإِذَا جَآءَتِ ٱلطَّآمَّةُ ٱلْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾
يَوْمَ يَتَذَكَّرُ ٱلْإِنسَٰنُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾ وَبُرِّزَتِ ٱلْجَحِيمُ لِمَن
يَرَىٰ ﴿٣٦﴾ فَأَمَّا مَن طَغَىٰ ﴿٣٧﴾ وَءَاثَرَ ٱلْحَيَوٰةَ ٱلدُّنْيَا ﴿٣٨﴾
فَإِنَّ ٱلْجَحِيمَ هِىَ ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ
رَبِّهِۦ وَنَهَى ٱلنَّفْسَ عَنِ ٱلْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾ فَإِنَّ ٱلْجَنَّةَ هِىَ
ٱلْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلسَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَىٰهَا ﴿٤٢﴾
فِيمَ أَنتَ مِن ذِكْرَىٰهَآ ﴿٤٣﴾ إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَىٰهَآ ﴿٤٤﴾ إِنَّمَآ
أَنتَ مُنذِرُ مَن يَخْشَىٰهَا ﴿٤٥﴾ كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوٓا۟
إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَىٰهَا ﴿٤٦﴾

آنگاه که پروردگارش او را در وادی مقدس «طوی» ندا داد (وفرمود:). ﴿۱۶﴾ به سوی فرعون برو, که او طغیان کرده است. ﴿۱۷﴾ پس به او بگو: «آیا می خواهی پاکیزه شوی؟! ﴿۱۸﴾ ومن تو را به سوی پروردگارت هدایت کنم, آنگاه (از او) بترسی, (وفرمانیز دار شوی). ﴿۱۹﴾ پس (موسی) معجزهٔ بزرگ را به او نشان داد. ﴿۲۰﴾ اما او تکذیب کرد وعصیان ورزید. ﴿۲۱﴾ سپس پشت کرد وبه کوشش وتلاش (علیه او) پرداخت. ﴿۲۲﴾ پس (قومش را) جمع کرد ونداداد. ﴿۲۳﴾ وآنگاه گفت: «من پروردگار برتر شما هستم». ﴿۲۴﴾ پس خداوند اورا به عذاب آخرت ودنیا گرفتار کرد. ﴿۲۵﴾ بی گمان در این (واقعه) عبرتی است برای کسی که (از خدا) می ترسد. ﴿۲۶﴾ آیا آفرنیش شما (بعد از مرگ) سخت تراست یا آسمان که (خداوند) آن را بنا کرد؟ ﴿۲۷﴾ سقف آن را برا فراشت, پس به آن شکل ونظم داد. ﴿۲۸﴾ وشبش را تاریک, وروزش را روشن گردانید. ﴿۲۹﴾ وزمین را بعد از آن گسترانید. ﴿۳۰﴾ واز آن آب (چشمه ها وچاهها) وچراگاهش را بیرون آورد. ﴿۳۱﴾ وکوهها را محکم واشوار (بر روی زمین) قرار داد. ﴿۳۲﴾ (همهٔ اینها) برای بهره گیری شما و جهار پایانتان است. ﴿۳۳﴾ پس هنگامی که (آن) حادثهٔ بزرگ (قیامت) فرا رسد, ﴿۳۴﴾ در آن روز انسان (تمام اعمال و) تلاشهای خود را به یاد آورد. ﴿۳۵﴾ و جهنم برای هو بیننده ای آشکار می شود. ﴿۳۶﴾ پس آن کس که طغیان (وسرکشتی) کرده باشد. ﴿۳۷﴾ وزندگی دنیا را (بر آخرت) ترجیح داده باشد. ﴿۳۸﴾ پس بی ترید جهنم جایگاه اوست. ﴿۳۹﴾ و اما کسی که از ایستادن در حضور پروردگارش بیمناک بوده, ونفس را از هوی (وهوس) باز داشته باش. ﴿۴۰﴾ پس قطعاً بهشت جایگاه اوست. ﴿۴۱﴾ (ای پیامبر) دربارهٔ قیامت از تو می پرسند, که در چه زمانی واقع می شود؟ ﴿۴۲﴾ تو را با یا آوری این سخن چه کار است؟ ﴿۴۳﴾ (سر انجام و) منتهای (علم) آن نزد پروردگارتواست. ﴿۴۴﴾ (ای پیامبر) توتنها بیم دهندهٔ کسانی هستی که از آن می ترسند. ﴿۴۵﴾ روزی که (کافران قیامت را) ببیند, (چنین احساس می کنند که) گویی (در دنیا) جز یک شامگاه یا چاشتگاه درنگ نکرده اند. ﴿۴۶﴾

سورة عبس

بسم الله الرحمن الرحيم

عَبَسَ وَتَوَلَّىٰٓ ﴿١﴾ أَن جَآءَهُ ٱلۡأَعۡمَىٰ ﴿٢﴾ وَمَا يُدۡرِيكَ لَعَلَّهُۥ
يَزَّكَّىٰٓ ﴿٣﴾ أَوۡ يَذَّكَّرُ فَتَنفَعَهُ ٱلذِّكۡرَىٰٓ ﴿٤﴾ أَمَّا مَنِ ٱسۡتَغۡنَىٰ ﴿٥﴾
فَأَنتَ لَهُۥ تَصَدَّىٰ ﴿٦﴾ وَمَا عَلَيۡكَ أَلَّا يَزَّكَّىٰ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَن
جَآءَكَ يَسۡعَىٰ ﴿٨﴾ وَهُوَ يَخۡشَىٰ ﴿٩﴾ فَأَنتَ عَنۡهُ تَلَهَّىٰ ﴿١٠﴾
كَلَّآ إِنَّهَا تَذۡكِرَةٞ ﴿١١﴾ فَمَن شَآءَ ذَكَرَهُۥ ﴿١٢﴾ فِي صُحُفٖ مُّكَرَّمَةٖ
﴿١٣﴾ مَّرۡفُوعَةٖ مُّطَهَّرَةِۭ ﴿١٤﴾ بِأَيۡدِي سَفَرَةٖ ﴿١٥﴾ كِرَامِۭ بَرَرَةٖ ﴿١٦﴾
قُتِلَ ٱلۡإِنسَٰنُ مَآ أَكۡفَرَهُۥ ﴿١٧﴾ مِنۡ أَيِّ شَيۡءٍ خَلَقَهُۥ ﴿١٨﴾ مِن
نُّطۡفَةٍ خَلَقَهُۥ فَقَدَّرَهُۥ ﴿١٩﴾ ثُمَّ ٱلسَّبِيلَ يَسَّرَهُۥ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ أَمَاتَهُۥ
فَأَقۡبَرَهُۥ ﴿٢١﴾ ثُمَّ إِذَا شَآءَ أَنشَرَهُۥ ﴿٢٢﴾ كَلَّا لَمَّا يَقۡضِ مَآ أَمَرَهُۥ
﴿٢٣﴾ فَلۡيَنظُرِ ٱلۡإِنسَٰنُ إِلَىٰ طَعَامِهِۦٓ ﴿٢٤﴾ أَنَّا صَبَبۡنَا ٱلۡمَآءَ
صَبّٗا ﴿٢٥﴾ ثُمَّ شَقَقۡنَا ٱلۡأَرۡضَ شَقّٗا ﴿٢٦﴾ فَأَنۢبَتۡنَا فِيهَا حَبّٗا
﴿٢٧﴾ وَعِنَبٗا وَقَضۡبٗا ﴿٢٨﴾ وَزَيۡتُونٗا وَنَخۡلٗا ﴿٢٩﴾ وَحَدَآئِقَ غُلۡبٗا
﴿٣٠﴾ وَفَٰكِهَةٗ وَأَبّٗا ﴿٣١﴾ مَّتَٰعٗا لَّكُمۡ وَلِأَنۡعَٰمِكُمۡ ﴿٣٢﴾ فَإِذَا
جَآءَتِ ٱلصَّآخَّةُ ﴿٣٣﴾ يَوۡمَ يَفِرُّ ٱلۡمَرۡءُ مِنۡ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾ وَأُمِّهِۦ
وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾ وَصَٰحِبَتِهِۦ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾ لِكُلِّ ٱمۡرِيٕٖ مِّنۡهُمۡ يَوۡمَئِذٖ
شَأۡنٞ يُغۡنِيهِ ﴿٣٧﴾ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ مُّسۡفِرَةٞ ﴿٣٨﴾ ضَاحِكَةٞ
مُّسۡتَبۡشِرَةٞ ﴿٣٩﴾ وَوُجُوهٞ يَوۡمَئِذٍ عَلَيۡهَا غَبَرَةٞ ﴿٤٠﴾ تَرۡهَقُهَا قَتَرَةٌ
﴿٤١﴾ أُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡكَفَرَةُ ٱلۡفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾

سورۀ عبس

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

چهره درهم کشید, وروی بر گردانید, ﴿۱﴾ از این که (عبد الله بن ام مکتوم) نابینا به نزدش آمد. ﴿۲﴾ و (ای پیامبر) چه می دانی شاید که او پاک می شد. ﴿۳﴾ یا پندگیرد, واین پند به او نفع می داد. ﴿٤﴾ اما آن کس که مجد نیازی نمود.﴿٥﴾ پس تو به او روی من آوری, ﴿٦﴾ در حالی که اگر او خود را (از کفر) پاک نسازد, چیزی بر تو نیست. ﴿۷﴾ اما کسی شتابان به مراغ تو می آید. ﴿۸﴾ و او (از خدا) می ترسد. ﴿۹﴾ پس تو از او غافل می شوی (وبه ار تو جه نمی کنی؟) ﴿۱۰﴾ هرگز چنین نیست, بی گمان این (سوره) تذکر ویاد آوری است. ﴿۱۱﴾ پس هرکس بخواهد از آن پند گیرد. ﴿۱۲﴾ در صحیفه های پر ارزشی (ثبت) است. ﴿۱۳﴾ بلند پایه وپاکیزه. ﴿۱٤﴾ به دست (فرشتگان =) سفیران (وحی است). ﴿۱٥﴾ بزرگوار ونیکو کار. ﴿۱٦﴾ مرگ بر (این) انسان, چقدر نا سپاس است؟! ﴿۱۷﴾ (خداوند) او را از چه چیز آفریده است؟ ﴿۱۸﴾ او را از نطفه ای (نا چیز) آفریده است, آنگاه او را موزون ساخت. ﴿۱۹﴾ سپس راه را برای او آسان نمود. ﴿۲۰﴾ آنگاه (بعد از پایان عمر) او را میراند, پس او را در قبر (پنهان) کرد. ﴿۲۱﴾ سپس هرگاه که بخواهد او را (زیاده می کند و از قبر) بر می انگیزد. ﴿۲۲﴾ هرگز چنین نیست, (که او می پندارد) او هنوز آنچه را که (خدا) فرمان داده, به جای نیاورده است. ﴿۲۳﴾ پس انسان باید به غذای خود بنگرد. ﴿۲٤﴾ بی گمان ما آب فراوان (از آسمان) فروریختیم. ﴿۲٥﴾ سپس زمین را به نیکی شگافتیم. ﴿۲٦﴾ آنگاه در آن دانه (های فراون) رویاندیم. ﴿۲۷﴾ وانگور وسبزی (بسیار). ﴿۲۸﴾ و زیتون ونخل. ﴿۲۹﴾ وبا غهایی (ابنوه و) پردرخت. ﴿۳۰﴾ و(انواع) میوه و علوفه (پدید آوردیم). ﴿۳۱﴾ (همۀ اینها) برای بهره گیری شما وچهار یایانتان است. ﴿۳۲﴾ پس هنگامی که (آن) صدای مهیب (قیامت) فرا رسد. ﴿۳۳﴾ روزی که انسان از برادرش می گریزد. ﴿۳٤﴾ واز ما درش و از پدرش. ﴿۳٥﴾ واز زنش وفرزندانش (نیز می گریزد). ﴿۳٦﴾ در آن روز هرکس را کاری است که اورا به خود مشغولش دارد. ﴿۳۷﴾ چهره هایی در آن روز گشاده وروشن است. ﴿۳۸﴾ خندان وشاد است. ﴿۳۹﴾ وچهره هایی در آن روز غبار آلود است. ﴿٤۰﴾ سیاهی (وتاریکی) آنهارا پوشانده است. ﴿٤۱﴾ اینان همان کافران فاجرند. ﴿٤۲﴾

سورة التكوير

بسم الله الرحمن الرحيم

إِذَا ٱلشَّمۡسُ كُوِّرَتۡ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلنُّجُومُ ٱنكَدَرَتۡ ﴿٢﴾
وَإِذَا ٱلۡجِبَالُ سُيِّرَتۡ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلۡعِشَارُ عُطِّلَتۡ ﴿٤﴾
وَإِذَا ٱلۡوُحُوشُ حُشِرَتۡ ﴿٥﴾ وَإِذَا ٱلۡبِحَارُ سُجِّرَتۡ
﴿٦﴾ وَإِذَا ٱلنُّفُوسُ زُوِّجَتۡ ﴿٧﴾ وَإِذَا ٱلۡمَوۡءُۥدَةُ
سُئِلَتۡ ﴿٨﴾ بِأَيِّ ذَنۢبٖ قُتِلَتۡ ﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلصُّحُفُ
نُشِرَتۡ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ كُشِطَتۡ ﴿١١﴾ وَإِذَا ٱلۡجَحِيمُ
سُعِّرَتۡ ﴿١٢﴾ وَإِذَا ٱلۡجَنَّةُ أُزۡلِفَتۡ ﴿١٣﴾ عَلِمَتۡ نَفۡسٞ
مَّآ أَحۡضَرَتۡ ﴿١٤﴾ فَلَآ أُقۡسِمُ بِٱلۡخُنَّسِ ﴿١٥﴾ ٱلۡجَوَارِ
ٱلۡكُنَّسِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذَا عَسۡعَسَ ﴿١٧﴾ وَٱلصُّبۡحِ إِذَا
تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُۥ لَقَوۡلُ رَسُولٖ كَرِيمٖ ﴿١٩﴾ ذِي قُوَّةٍ
عِندَ ذِي ٱلۡعَرۡشِ مَكِينٖ ﴿٢٠﴾ مُّطَاعٖ ثَمَّ أَمِينٖ ﴿٢١﴾
وَمَا صَاحِبُكُم بِمَجۡنُونٖ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدۡ رَءَاهُ بِٱلۡأُفُقِ
ٱلۡمُبِينِ ﴿٢٣﴾ وَمَا هُوَ عَلَى ٱلۡغَيۡبِ بِضَنِينٖ ﴿٢٤﴾ وَمَا
هُوَ بِقَوۡلِ شَيۡطَٰنٖ رَّجِيمٖ ﴿٢٥﴾ فَأَيۡنَ تَذۡهَبُونَ ﴿٢٦﴾
إِنۡ هُوَ إِلَّا ذِكۡرٞ لِّلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٧﴾ لِمَن شَآءَ مِنكُمۡ أَن
يَسۡتَقِيمَ ﴿٢٨﴾ وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ
ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢٩﴾

سورۀ تکویر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

هنگامی که خورشید درهم پیچیده شود. ﴿۱﴾ وهنگامی که ستارگان بی نور شوند. ﴿۲﴾ وهنگامی که کوهها به حرکت درآنید. ﴿۳﴾ وهنگامی که ماده شتران باردار رها شوند. ﴿٤﴾ وهنگامی که جانوران وحشی گرده آورده شوند. ﴿٥﴾ وهگامی که دریاها (جوشان و) بر افروخته شود. ﴿٦﴾ وهنگامی که روحها (باتنها) قرین شوند. ﴿۷﴾ وهنگامی که از دختر زنده به گورشده پرسیده شود: ﴿۸﴾ به کدامین گناه کشته شده است؟! ﴿۹﴾ وهنگامی که نامه های (اعمال) گشوده شود. ﴿۱۰﴾ وهنگامی که پرده از روی آسمان برگرفته شود. ﴿۱۱﴾ وهنگامی که دوزخ افروخته (وشعله ور) گردد. ﴿۱۲﴾ وهنگامی که بهشت نزدیک آورده شود. ﴿۱۳﴾ (در آن هنگام) هرکس خواهد دانست چه چیزی را (برای آفرت خود) حاضر (وآماده) کرده است. ﴿۱٤﴾ پس سوگند به شارگانی که باز می گردند. ﴿۱٥﴾ (شتابان) حرکت می کنند (واز نظر) پنهان می شوند. ﴿۱٦﴾ وسوگند به شب, هنگامی که (تاریکی اش کاسته نودو) پشت کند. ﴿۱۷﴾ وسوگند به صبح, هنگامی که بد مد. ﴿۱۸﴾ بی گمان این (قرآن) سخن فرستادۀ بزدگوار (= جبرئیل) است. ﴿۱۹﴾ که (مقتدر و) نیرومند است, ونزد (خداوند) صاحب عرش مقام ومنزلت والایی دارد. ﴿۲۰﴾ (در آسمانها) مودر اطاعت (فرشتکان) وامین (وحی) است. ﴿۲۱﴾ و (ای مردم) همنشین شما (محمد) دیوانه نیست. ﴿۲۲﴾ وبه راستی او (= جبرئیل) را در افق روشن دیده است. ﴿۲۳﴾ و او بر (آنچه از طریق) غیب (به او وحی شده) بخیل نیست. ﴿۲٤﴾ و این (قرآن) گفتۀ شیطان رانده شده نیست. ﴿۲٥﴾ پس به کجا می روید؟! ﴿۲٦﴾ این (قرآن) چیزی جز پند واندرز برای جهانیان نیست. ﴿۲۷﴾ برای کسی از شما که بخواهد راه راست درپشین گیرد. ﴿۲۸﴾ وشما نمی خواهید مگر آنکه پروردگار جهانیان بخواهد. ﴿۲۹﴾

سورة الانفطار

بسم الله الرحمن الرحيم

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنفَطَرَتۡ ﴿١﴾ وَإِذَا ٱلۡكَوَاكِبُ ٱنتَثَرَتۡ ﴿٢﴾
وَإِذَا ٱلۡبِحَارُ فُجِّرَتۡ ﴿٣﴾ وَإِذَا ٱلۡقُبُورُ بُعۡثِرَتۡ ﴿٤﴾
عَلِمَتۡ نَفۡسٞ مَّا قَدَّمَتۡ وَأَخَّرَتۡ ﴿٥﴾ يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡإِنسَٰنُ مَا
غَرَّكَ بِرَبِّكَ ٱلۡكَرِيمِ ﴿٦﴾ ٱلَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّىٰكَ
فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾ فِيٓ أَيِّ صُورَةٖ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾ كَلَّا
بَلۡ تُكَذِّبُونَ بِٱلدِّينِ ﴿٩﴾ وَإِنَّ عَلَيۡكُمۡ لَحَٰفِظِينَ ﴿١٠﴾
كِرَامٗا كَٰتِبِينَ ﴿١١﴾ يَعۡلَمُونَ مَا تَفۡعَلُونَ ﴿١٢﴾ إِنَّ ٱلۡأَبۡرَارَ
لَفِي نَعِيمٖ ﴿١٣﴾ وَإِنَّ ٱلۡفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٖ ﴿١٤﴾ يَصۡلَوۡنَهَا
يَوۡمَ ٱلدِّينِ ﴿١٥﴾ وَمَا هُمۡ عَنۡهَا بِغَآئِبِينَ ﴿١٦﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ
مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٧﴾ ثُمَّ مَآ أَدۡرَىٰكَ مَا يَوۡمُ ٱلدِّينِ ﴿١٨﴾
يَوۡمَ لَا تَمۡلِكُ نَفۡسٞ لِّنَفۡسٖ شَيۡـٔٗاۖ وَٱلۡأَمۡرُ يَوۡمَئِذٖ لِّلَّهِ ﴿١٩﴾

سورۀ انفطار

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

هنگامی که آسمان شکافته شود. ﴿۱﴾ وهنگامی که شارگان پراکنده شوند (وفرو ریزند). ﴿۲﴾ وهنگامی که دریاها (به هم آمیزند و) روان گردند. ﴿۳﴾ وهنگامی که قبرها زیرورو شوند. ﴿٤﴾ (در آن هنگامی) هرکس خواهد دانست آنچه را که پیش فرستاده وآنچه را که باز پس داشته است. ﴿۵﴾ ای انسان! چه چیزی تو را (نسبت) به پروردگار کریمت مغرور ساخته است؟ ﴿٦﴾ آن که تو را آفرید, آنگاه شکل واعضایت را تمام کرد سپس معتدل گرداند. ﴿۷﴾ و به هر شکلی (وصورتی) که خواست, تو را ترکیب نمود. ﴿۸﴾ هرگز چنین نیست (که شما گمان می کنید) بلکه شما روز جزارا تکذیب می کنید ﴿۹﴾ و بی گمان نگهبانانی (از فرشتگان) بر شما گمارده شده. ﴿۱۰﴾ که نویسندگانی بزرگوار هستند ﴿۱۱﴾ آنچه را انجام می دهید می دانند (واعمال نیک وبد شما را یار داشت می کنند) ﴿۱۲﴾ مسلماً نیکان در نعمت (های بهشت) هستند. ﴿۱۳﴾ ویقیناً بدکاران در (آتش) جهنم اند. ﴿۱٤﴾ روز جزا به آن در آیند (وسبوزند). ﴿۱۵﴾ وهر گز آنان از آنجا غایب نباشند ﴿۱٦﴾ و تو چه می دانی که روز جزا چیست؟! ﴿۱۷﴾ باز تو چه می دانی که روز جزا چیست؟! ﴿۱۸﴾ روزی که هیچ کس قادر به انجام کاری برای دیگری نیست, ودر آن روز حکم (وفرمان) از آن خداست. ﴿۱۹﴾

سورة المطففتن

بسم الله الرحمن الرحيم

وَيۡلٞ لِّلۡمُطَفِّفِينَ ﴿١﴾ ٱلَّذِينَ إِذَا ٱكۡتَالُواْ عَلَى ٱلنَّاسِ
يَسۡتَوۡفُونَ ﴿٢﴾ وَإِذَا كَالُوهُمۡ أَو وَّزَنُوهُمۡ يُخۡسِرُونَ
﴿٣﴾ أَلَا يَظُنُّ أُوْلَٰٓئِكَ أَنَّهُم مَّبۡعُوثُونَ ﴿٤﴾ لِيَوۡمٍ
عَظِيمٖ ﴿٥﴾ يَوۡمَ يَقُومُ ٱلنَّاسُ لِرَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٦﴾

سورۀ مطففین

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

وای بر کم فروشان. ﴿۱﴾ کسانی که چون (برای خود) از مردم پیمانه می کنند, حق خود را کامل می گیرند. ﴿۲﴾ وهنگامی که (می خواهند) برای آنان پیمانه یا وزن کنند, کم می گذارند. ﴿۳﴾ آیا آنها گمان نمی کنند که (قیامت فرا می رسد واز قبرها) برانگیخته می شود. ﴿٤﴾ در روزی بزرک؟! ﴿۵﴾ (همان) روزی که مردم در پیشگاه پروردگار جهانیان می ایستند. ﴿٦﴾

كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلۡفُجَّارِ لَفِي سِجِّينٖ ﴿٧﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا
سِجِّينٞ ﴿٨﴾ كِتَٰبٞ مَّرۡقُومٞ ﴿٩﴾ وَيۡلٞ يَوۡمَئِذٖ لِّلۡمُكَذِّبِينَ
﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوۡمِ ٱلدِّينِ ﴿١١﴾ وَمَا يُكَذِّبُ بِهِۦٓ
إِلَّا كُلُّ مُعۡتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾ إِذَا تُتۡلَىٰ عَلَيۡهِ ءَايَٰتُنَا قَالَ
أَسَٰطِيرُ ٱلۡأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾ كَلَّاۖ بَلۡۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُواْ
يَكۡسِبُونَ ﴿١٤﴾ كَلَّآ إِنَّهُمۡ عَن رَّبِّهِمۡ يَوۡمَئِذٖ لَّمَحۡجُوبُونَ ﴿١٥﴾
ثُمَّ إِنَّهُمۡ لَصَالُواْ ٱلۡجَحِيمِ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يُقَالُ هَٰذَا ٱلَّذِي كُنتُم
بِهِۦ تُكَذِّبُونَ ﴿١٧﴾ كَلَّآ إِنَّ كِتَٰبَ ٱلۡأَبۡرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ
﴿١٨﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿١٩﴾ كِتَٰبٞ مَّرۡقُومٞ ﴿٢٠﴾
يَشۡهَدُهُ ٱلۡمُقَرَّبُونَ ﴿٢١﴾ إِنَّ ٱلۡأَبۡرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾ عَلَى
ٱلۡأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿٢٣﴾ تَعۡرِفُ فِي وُجُوهِهِمۡ نَضۡرَةَ
ٱلنَّعِيمِ ﴿٢٤﴾ يُسۡقَوۡنَ مِن رَّحِيقٍ مَّخۡتُومٍ ﴿٢٥﴾ خِتَٰمُهُۥ
مِسۡكٞۚ وَفِي ذَٰلِكَ فَلۡيَتَنَافَسِ ٱلۡمُتَنَٰفِسُونَ ﴿٢٦﴾
وَمِزَاجُهُۥ مِن تَسۡنِيمٍ ﴿٢٧﴾ عَيۡنٗا يَشۡرَبُ بِهَا ٱلۡمُقَرَّبُونَ
﴿٢٨﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ أَجۡرَمُواْ كَانُواْ مِنَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
يَضۡحَكُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِذَا مَرُّواْ بِهِمۡ يَتَغَامَزُونَ ﴿٣٠﴾ وَإِذَا
ٱنقَلَبُوٓاْ إِلَىٰٓ أَهۡلِهِمُ ٱنقَلَبُواْ فَكِهِينَ ﴿٣١﴾ وَإِذَا رَأَوۡهُمۡ
قَالُوٓاْ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ لَضَآلُّونَ ﴿٣٢﴾ وَمَآ أُرۡسِلُواْ عَلَيۡهِمۡ
حَٰفِظِينَ ﴿٣٣﴾ فَٱلۡيَوۡمَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ مِنَ ٱلۡكُفَّارِ
يَضۡحَكُونَ ﴿٣٤﴾

هرگز چنین نیست (که کافران پنداشته اند) حقا که نامهٔ (اعمال) بدکاران در سجین است. ﴿۷﴾ و تو چه دانی که سجین چیست؟! ﴿۸﴾ کتابی است که (اعمال بدکاران در آن) نوشته شده است. ﴿۹﴾ در آن روز وای بر تکذیب کنندگان! ﴿۱۰﴾ آنان که روز جزا را (انکارو) تکذیب می کنند. ﴿۱۱﴾ وجز ستمکاران گنهکار (کسی) آن (روز) را تکذیب نمی کنند. ﴿۱۲﴾ چون آیات ما بر آنها تلاوت شود, گوید: «(این) افسانه های گذشتگان است». ﴿۱۳﴾ هرگز چنین نیست (که آنها گمان می کنند) بلکه (بسب) آنچه کرده اند بر دلهایشان زنگار بسته است. ﴿۱۴﴾ هرگز چنین نیست (که آنها می پندارند) بی گمان آنها در آن روز از (دیدار) پروردگارشان یقیناً محجوب و محرومند. ﴿۱۵﴾ سپس (بعد از حساب) مسلماً وارد دوزخ می شوند. ﴿۱۶﴾ آنگاه به آنها گفته می شود: «این (آتش) همان جیزی است که آن را تکذیب می کردید!». ﴿۱۷﴾ هرگز چنین نیست (که آنها می پندارند) بی گمان نامهٔ (اعمال) نیکوکاران در علیین است. ﴿۱۸﴾ و تو چه دانی که علیین چیست؟! ﴿۱۹﴾ کتابی است که (اعمال نیکوکاران در آن) نوشته شده است. ﴿۲۰﴾ که مقربان (درگاه الهی) بر آن حاضر شوند (وگواهی دهند). ﴿۲۱﴾ همانا نیکوکاران در نعمت (های بهشت) هستند. ﴿۲۲﴾ برتختها (تکیه زده و) می نگرند. ﴿۲۳﴾ خرمی ونشاط نعمت را در چهره هایشان (می بینی و) می شناسی. ﴿۲۴﴾ آنها از شواب ناب مهرشده, (نوشانده و) سیراب می شوند. ﴿۲۵﴾ مهری که بر آن نهاده شده از شک است, ودر این (شراب ونعمتهایی دیگر بهشت) مشتاقان باید بر یکدیگر پیشی گیرند. ﴿۲۶﴾ و آمیزه اش از تسنیم است. ﴿۲۷﴾ (همان) چشمه ای که مقربان (درگاه الهی) از آن می نوشنده. ﴿۲۸﴾ همانا کسانی که جرم وگناه کردند پیوسته (در دنیا) بر کسانی که ایمان آورده بودند می خندیدند. ﴿۲۹﴾ وهرگاه (مؤمنان) از کنارشان می گذشتند با چشم وابرو بهم اشاره می کردند. ﴿۳۰﴾ و چون به سوی خانوارهٔ خود باز می گشتند, شادمان وخندان باز می گشتند. ﴿۳۱﴾ و هنگامی که مؤمنان را می دیدند می گفتند: «بی گمان اینها گمراهانند». ﴿۳۲﴾ در حالی که آنان برای مراقبت (ونگهبانی) بر مؤمنان فرستاده نشده بودند. ﴿۳۳﴾ پس امروز کسانی که ایمان آورده اند به کافر می خندند. ﴿۳۴﴾

عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ يَنظُرُونَ ﴿٣٥﴾ هَلْ ثُوِّبَ ٱلْكُفَّارُ مَا كَانُوا۟ يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

بـر تختهـا (ی آراسـته نشـته و) مـی نگرنـد. ﴿۳۵﴾ آیـا کافران پـاداش آنچـه مـی کردنـد دریافـت کـرده انـد؟! ﴿۳٦﴾

سورة الانشقاق

بسم الله الرحمن الرحيم

إِذَا ٱلسَّمَآءُ ٱنشَقَّتْ ﴿١﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٢﴾ وَإِذَا ٱلْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٣﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٤﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٥﴾ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلْإِنسَـٰنُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَـٰقِيهِ ﴿٦﴾ فَأَمَّا مَنْ أُوتِىَ كِتَـٰبَهُۥ بِيَمِينِهِۦ ﴿٧﴾ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿٨﴾ وَيَنقَلِبُ إِلَىٰٓ أَهْلِهِۦ مَسْرُورًا ﴿٩﴾ وَأَمَّا مَنْ أُوتِىَ كِتَـٰبَهُۥ وَرَآءَ ظَهْرِهِۦ ﴿١٠﴾ فَسَوْفَ يَدْعُوا۟ ثُبُورًا ﴿١١﴾ وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ كَانَ فِىٓ أَهْلِهِۦ مَسْرُورًا ﴿١٣﴾ إِنَّهُۥ ظَنَّ أَن لَّن يَحُورَ ﴿١٤﴾ بَلَىٰٓ إِنَّ رَبَّهُۥ كَانَ بِهِۦ بَصِيرًا ﴿١٥﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِٱلشَّفَقِ ﴿١٦﴾ وَٱلَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٧﴾ وَٱلْقَمَرِ إِذَا ٱتَّسَقَ ﴿١٨﴾ لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ﴿١٩﴾ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ ٱلْقُرْءَانُ لَا يَسْجُدُونَ ۩ ﴿٢١﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُكَذِّبُونَ ﴿٢٢﴾ وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٣﴾ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّـٰلِحَـٰتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍۭ ﴿٢٥﴾

سورهٔ انشقاق

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

هنگامی که آسمان شکافته شود. ﴿۱﴾ و به (فرمان) پروردگارش گـوش دهد (وتسلیم شود) وسزاواراست (که چنین کنـد). ﴿۲﴾ وهنگـامی کـه زمین گسترده (و هموار) شود. ﴿۳﴾ و هر چه را درون خـود دارد بیـرون ریزد, وتهی گردد, ﴿٤﴾ و به (فرمان) پروردگارش گوش دهد (وتسلیم شود). وسزاوار است (که چنین کند). ﴿۵﴾ ای انسـان! بـی گمـان تـو در راه (رسیدن به) پروردگارت سخت تلاش و کوشش می کنی, پـس اورا ملاقات خواهی کرد. ﴿٦﴾ پس اما کسی کـه نامـهٔ (اعمـالش) بـه دسـت راستش داده شود, ﴿۷﴾ بزودی به حسابی آسان, محاسبه می شود. ﴿۸﴾ و شادو مسرور به سوی خانواده اش باز می گردد. ﴿۹﴾ و اما کسـی کـه نامهٔ (اعمالش) از پشت سرش به او داده شود. ﴿۱۰﴾ پس بزودی (مرگ و) نابودی را مـی طلبنـد. ﴿۱۱﴾ و بـه (آتـش) جهـنم شـعله ور در آیـد. ﴿۱۲﴾ بی گمان او در (دنیا) میان خانوادهٔ خود شـادمان بـود. ﴿۱۳﴾ بـه راستی او گمان می کرد هرگز بـاز نخواهـد گشـت. ﴿۱٤﴾ آری, همانـا پروردگارش (نسبت) بـه او بینـا بـود. ﴿۱۵﴾ پـس بـه شـفق سـوگند مـی خورم. ﴿۱٦﴾ و سـوگند بـه شـاب وآنچـه را فـرو مـی پوشـد. ﴿۱۷﴾ و سوگند به ماه چون (فروفش) کامل شود. ﴿۱۸﴾ که شما پیوسته از حالی به حال دیگر (منتقل) می شوید. ﴿۱۹﴾ پس آنان را چه شـده کـه ایمـان نمی آورند؟ ﴿۲۰﴾ وهنگامی که قرأن بر آنها تلاوت شـود سـجده نمـی کنند؟ ﴿۲۱﴾ بلکـه کسـانی کـه کـافر شـدند, پیوسـته (آیـات الهـی را) تکذیب می کننـد. ﴿۲۲﴾ و خداونـد بـه آنچـه در دل پنهـان مـی دارنـد داناتراست. ﴿۲۳﴾ پس (ای پیامبر) آنان را به عذابی دردناک بشـات ده. ﴿۲٤﴾ مگر کسانی که ایمان آورنده اند و کارهای شایسـته انجـام داده اند, که برای آنها پاداشی قطع نشدنی است. ﴿۲۵﴾

سورة الانشقاق

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلسَّمَآءِ ذَاتِ ٱلۡبُرُوجِ ﴿١﴾ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡمَوۡعُودِ ﴿٢﴾
وَشَاهِدٖ وَمَشۡهُودٖ ﴿٣﴾ قُتِلَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡأُخۡدُودِ ﴿٤﴾
ٱلنَّارِ ذَاتِ ٱلۡوَقُودِ ﴿٥﴾ إِذۡ هُمۡ عَلَيۡهَا قُعُودٞ ﴿٦﴾ وَهُمۡ
عَلَىٰ مَا يَفۡعَلُونَ بِٱلۡمُؤۡمِنِينَ شُهُودٞ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُواْ
مِنۡهُمۡ إِلَّآ أَن يُؤۡمِنُواْ بِٱللَّهِ ٱلۡعَزِيزِ ٱلۡحَمِيدِ ﴿٨﴾ ٱلَّذِي
لَهُۥ مُلۡكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضِۚ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ
شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ فَتَنُواْ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ
وَٱلۡمُؤۡمِنَٰتِ ثُمَّ لَمۡ يَتُوبُواْ فَلَهُمۡ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمۡ
عَذَابُ ٱلۡحَرِيقِ ﴿١٠﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ
ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمۡ جَنَّٰتٞ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُۚ
ذَٰلِكَ ٱلۡفَوۡزُ ٱلۡكَبِيرُ ﴿١١﴾ إِنَّ بَطۡشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ
﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ هُوَ يُبۡدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾ وَهُوَ ٱلۡغَفُورُ
ٱلۡوَدُودُ ﴿١٤﴾ ذُو ٱلۡعَرۡشِ ٱلۡمَجِيدُ ﴿١٥﴾ فَعَّالٞ لِّمَا
يُرِيدُ ﴿١٦﴾ هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلۡجُنُودِ ﴿١٧﴾ فِرۡعَوۡنَ
وَثَمُودَ ﴿١٨﴾ بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ فِي تَكۡذِيبٖ ﴿١٩﴾ وَٱللَّهُ
مِن وَرَآئِهِم مُّحِيطُۢ ﴿٢٠﴾ بَلۡ هُوَ قُرۡءَانٞ مَّجِيدٞ ﴿٢١﴾ فِي
لَوۡحٖ مَّحۡفُوظِۭ ﴿٢٢﴾

سورۀ انشقاق

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

قسم به آسمان که دارندۀ بر جها است. ﴿۱﴾ و سوگند به روز موعود (= روز قیامت). ﴿۲﴾ و سوگند به. شاهد (= روز جمعه) و"مشهود" (= روز عرفه). ﴿۳﴾ اصحاب اخدود (= خندق داران) به هلاکت (وا بودی) رسیدند. ﴿٤﴾ (خندقهای پر از) افروخته از هیزمهای بسیار. ﴿٥﴾ هنگامی که بر (کنارۀ) آن نشسته بودند. ﴿٦﴾ وآنان آنچه را با مؤمنان انجام می دادند تماشا می کردند. ﴿۷﴾ وهیچ ایرادی از آنان نگرفتند, جز اینکه به خداوند پیروزمند ستوده ایمان آورده بودند. ﴿۸﴾ (همان) کسی که فرمانروایی آسمانها وزمین از آنِ اوست, وخداوند وبر همه چیز گواه است. ﴿۹﴾ به راستی کسانی که مردان مومن را وزنان مؤمنه را شکنجه (وآزار) دادند, سپس توبه نکردند, پس برای آنها عذاب جهنم است, وبرایشان عذاب (آتش) سوزان است. ﴿۱۰﴾ همانا برای کسانی که ایمان آوردند وکارهای شایسته کردند, باغهایی (از بهشت) است که نهرها زیر (درختان) آن جاری است, واین کامیابابی بزرگ است. ﴿۱۱﴾ به راستی (مجازات و) فرو گرفتن پروردگارت سخت است. ﴿۱۲﴾ همانا اوست که (آفریش را) آغاز می کند و دوباره (بعد از مرگ) باز می گرداند. ﴿۱۳﴾ و او آمرزندۀ دوستدار است. ﴿۱٤﴾ صاحب عرش مجید است. ﴿۱٥﴾ آنچه را بخواهد انجام می دهد. ﴿۱٦﴾ (ای پیامبر) آیا راستان لشکرها به تو رسیده است, ﴿۱۷﴾ (لشکریان) فرعون و(قوم) ثمود؟! ﴿۱۸﴾ بلکه کسانی که کافر شدند پیوسته در تکذیب (حق) هستند. ﴿۱۹﴾ و خداوند از هر سو بر آنها احاطه دارد. ﴿۲۰﴾ بلکه این قرآن مجید است. ﴿۲۱﴾ که در لوح محفوظ (نگاشته شده) است. ﴿۲۲﴾

سورة الطارق

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلسَّمَآءِ وَٱلطَّارِقِ ﴿١﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلطَّارِقُ ﴿٢﴾ ٱلنَّجۡمُ
ٱلثَّاقِبُ ﴿٣﴾ إِن كُلُّ نَفۡسٍ لَّمَّا عَلَيۡهَا حَافِظٞ ﴿٤﴾ فَلۡيَنظُرِ
ٱلۡإِنسَٰنُ مِمَّ خُلِقَ ﴿٥﴾ خُلِقَ مِن مَّآءٖ دَافِقٖ ﴿٦﴾ يَخۡرُجُ مِنۢ بَيۡنِ
ٱلصُّلۡبِ وَٱلتَّرَآئِبِ ﴿٧﴾ إِنَّهُۥ عَلَىٰ رَجۡعِهِۦ لَقَادِرٞ ﴿٨﴾ يَوۡمَ
تُبۡلَى ٱلسَّرَآئِرُ ﴿٩﴾ فَمَا لَهُۥ مِن قُوَّةٖ وَلَا نَاصِرٖ ﴿١٠﴾ وَٱلسَّمَآءِ
ذَاتِ ٱلرَّجۡعِ ﴿١١﴾ وَٱلۡأَرۡضِ ذَاتِ ٱلصَّدۡعِ ﴿١٢﴾ إِنَّهُۥ لَقَوۡلٞ
فَصۡلٞ ﴿١٣﴾ وَمَا هُوَ بِٱلۡهَزۡلِ ﴿١٤﴾ إِنَّهُمۡ يَكِيدُونَ كَيۡدٗا ﴿١٥﴾
وَأَكِيدُ كَيۡدٗا ﴿١٦﴾ فَمَهِّلِ ٱلۡكَٰفِرِينَ أَمۡهِلۡهُمۡ رُوَيۡدًا ﴿١٧﴾

سورۀ طارق

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به آسمان و سوگند به طارق (= آنچه در شب آید). ﴿۱﴾ و تو چه می دانی طارق چیست؟ ﴿۲﴾ (همان) ستارۀ در خشان است. ﴿۳﴾ هیچ کس نیست مگر آنکه بر او نگهبان ومحافظی (از فرشتگان) است. ﴿٤﴾ پس انسان باید بنگرد که از چه چیز آفریده شده است. ﴿٥﴾ از یک آب جهنده آفریده شده است. ﴿٦﴾ که از میان پشت وسینه بیرون می آید. ﴿٧﴾ بی گمان او (= خداوند) بر باز گردانیدن او (پس از مرگ) قادر است. ﴿٨﴾ روزی که نهانها آشکار می شود. ﴿٩﴾ پس اورا هیچ نیرو ویاوری نیست. ﴿١٠﴾ سوگند به آسمان پر باران. ﴿١١﴾ و سوگند به زمین پر شکاف. ﴿١٢﴾ بی گمان این (قرآن) سخن جدا کنندۀ حق از باطل است. ﴿١٣﴾ و آن (سخن) هزل وبیهوده نیست. ﴿١٤﴾ بی گمان آنها پیوسته حیله ونیرنگ می کنند. ﴿١٥﴾ ومن (هم) حیله (وتدبیر) می کنم. ﴿١٦﴾ پس کافران را مهلت بده, اندکی آنان را رهاکن. ﴿١٧﴾

سورة الأعلى

بسم الله الرحمن الرحيم

سَبِّحِ ٱسۡمَ رَبِّكَ ٱلۡأَعۡلَى ﴿١﴾ ٱلَّذِي خَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٢﴾ وَٱلَّذِي
قَدَّرَ فَهَدَىٰ ﴿٣﴾ وَٱلَّذِيٓ أَخۡرَجَ ٱلۡمَرۡعَىٰ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُۥ غُثَآءً
أَحۡوَىٰ ﴿٥﴾ سَنُقۡرِئُكَ فَلَا تَنسَىٰٓ ﴿٦﴾ إِلَّا مَا شَآءَ ٱللَّهُۚ إِنَّهُۥ
يَعۡلَمُ ٱلۡجَهۡرَ وَمَا يَخۡفَىٰ ﴿٧﴾ وَنُيَسِّرُكَ لِلۡيُسۡرَىٰ ﴿٨﴾ فَذَكِّرۡ إِن
نَّفَعَتِ ٱلذِّكۡرَىٰ ﴿٩﴾ سَيَذَّكَّرُ مَن يَخۡشَىٰ ﴿١٠﴾ وَيَتَجَنَّبُهَا
ٱلۡأَشۡقَى ﴿١١﴾ ٱلَّذِي يَصۡلَى ٱلنَّارَ ٱلۡكُبۡرَىٰ ﴿١٢﴾ ثُمَّ لَا يَمُوتُ
فِيهَا وَلَا يَحۡيَىٰ ﴿١٣﴾ قَدۡ أَفۡلَحَ مَن تَزَكَّىٰ ﴿١٤﴾ وَذَكَرَ ٱسۡمَ رَبِّهِۦ
فَصَلَّىٰ ﴿١٥﴾

سورۀ اعلی

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

نام پروردگار بلند مرتبه ات را به پاکی یاد کن. ﴿۱﴾ (همان) که آفرید پس درست واستوار ساخت. ﴿۲﴾ و(همان) کسی که اندازه گیری کرد پس هدایت نمود. ﴿۳﴾ و (آن) کسی که چراگاه را رویانید. ﴿٤﴾ سپس آن را خشک وسیاه گردانید. ﴿٥﴾ ما بزودی (قرآن را) بر تو می خوانیم, پس هرگز فراموش نخواهی کرد. ﴿٦﴾ مگر آنچه را که خدا بخواهد, همانا او آشکار ونهان را می داند. ﴿٧﴾ و ما تورا برای (راه) آسان توفیق می دهیم. ﴿٨﴾ پس اگر پند مفید باشد, پندده. ﴿٩﴾ بزودوی کسی که (از خدا) می ترسد, پند می پذیرد. ﴿١٠﴾ و بدبخت ترین (مردم) از آن دوری می گزیند. ﴿١١﴾ (همان) کسی که در آتش بزرگ (جهنم) در خواهد آمد. ﴿١٢﴾ سپس در آن (آتش) نه می میردونه زنده می ماند. ﴿١٣﴾ یقیناً کسی که خود را پاک (وتزکیه) کند, رستگار شد. ﴿١٤﴾ و (نیز کسی که) نام پروردگارش را یادکرد پس نماز گزارد. ﴿١٥﴾

بَلۡ تُؤۡثِرُونَ ٱلۡحَيَوٰةَ ٱلدُّنۡيَا ﴿١٦﴾ وَٱلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ وَأَبۡقَىٰٓ ﴿١٧﴾ إِنَّ
هَٰذَا لَفِي ٱلصُّحُفِ ٱلۡأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبۡرَٰهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾

بلکه شما (مردم) زندگی دنیا را (بر آخرت) ترجیح می دهید. ﴿۱۶﴾ در حالی که آخرت بهتر و پایندتر است. ﴿۱۷﴾ به راستی این (نیدها) در صحیفه های پیشین (نیز) بود. ﴿۱۸﴾ صحیفه های ابراهیم وموسی. ﴿۱۹﴾

سورة الغاشية

بسم الله الرحمن الرحيم

هَلۡ أَتَىٰكَ حَدِيثُ ٱلۡغَٰشِيَةِ ﴿١﴾ وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٍ
خَٰشِعَةٌ ﴿٢﴾ عَامِلَةٞ نَّاصِبَةٞ ﴿٣﴾ تَصۡلَىٰ نَارًا حَامِيَةً
﴿٤﴾ تُسۡقَىٰ مِنۡ عَيۡنٍ ءَانِيَةٖ ﴿٥﴾ لَّيۡسَ لَهُمۡ طَعَامٌ إِلَّا
مِن ضَرِيعٖ ﴿٦﴾ لَّا يُسۡمِنُ وَلَا يُغۡنِي مِن جُوعٖ ﴿٧﴾
وُجُوهٞ يَوۡمَئِذٖ نَّاعِمَةٞ ﴿٨﴾ لِّسَعۡيِهَا رَاضِيَةٞ ﴿٩﴾ فِي
جَنَّةٍ عَالِيَةٖ ﴿١٠﴾ لَّا تَسۡمَعُ فِيهَا لَٰغِيَةٗ ﴿١١﴾ فِيهَا عَيۡنٞ
جَارِيَةٞ ﴿١٢﴾ فِيهَا سُرُرٞ مَّرۡفُوعَةٞ ﴿١٣﴾ وَأَكۡوَابٞ
مَّوۡضُوعَةٞ ﴿١٤﴾ وَنَمَارِقُ مَصۡفُوفَةٞ ﴿١٥﴾ وَزَرَابِيُّ
مَبۡثُوثَةٌ ﴿١٦﴾ أَفَلَا يَنظُرُونَ إِلَى ٱلۡإِبِلِ كَيۡفَ
خُلِقَتۡ ﴿١٧﴾ وَإِلَى ٱلسَّمَآءِ كَيۡفَ رُفِعَتۡ ﴿١٨﴾ وَإِلَى
ٱلۡجِبَالِ كَيۡفَ نُصِبَتۡ ﴿١٩﴾ وَإِلَى ٱلۡأَرۡضِ كَيۡفَ
سُطِحَتۡ ﴿٢٠﴾ فَذَكِّرۡ إِنَّمَآ أَنتَ مُذَكِّرٞ ﴿٢١﴾ لَّسۡتَ
عَلَيۡهِم بِمُصَيۡطِرٍ ﴿٢٢﴾ إِلَّا مَن تَوَلَّىٰ وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾
فَيُعَذِّبُهُ ٱللَّهُ ٱلۡعَذَابَ ٱلۡأَكۡبَرَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ إِلَيۡنَآ إِيَابَهُمۡ
﴿٢٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيۡنَا حِسَابَهُم ﴿٢٦﴾

سورۀ غاشیه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) آیا خبر غاشیه (= قیامت فراگیر) به تورسیده است؟! ﴿۱﴾ چهره هایی در آن روز خوار وذلیل خواهند بود. ﴿۲﴾ (در دنیا) پیوسته تلاش کیرده (و) خسته شده (وچونه در راه حق نبوده نتیجه ای ندیده اند. ﴿۳﴾ در آتش سوزان در آنید. ﴿٤﴾ از جشمۀ بسیار داغ به آنها نوشانده می شود. ﴿٥﴾ طعامی جز از ضریع (= خارخشک وتلخ) ندارند. ﴿٦﴾ که نه (آنها را) فر به کند, ونه دفع گرسنگی نماید. ﴿۷﴾ وچهره هایی در آن روز شاداب وتازه باشند. ﴿۸﴾ واز سعی (وتلاش) خود خوشنودند. ﴿۹﴾ در بهشت برین هستند. ﴿۱۰﴾ در آن هیچ سخن بیهوده ای نمی شنوند. ﴿۱۱﴾ در آن چشمه (های آب) روان باشد. ﴿۱۲﴾ در آن تختهای (زیبای) بلند (پایه) است. ﴿۱۳﴾ و جامهایی (که رد کنار چشمه ها) نهاده شده. ﴿۱٤﴾ و پشتی ها بالشهای منظم چیده شده, ﴿۱٥﴾ و (نیز) فرشهای گرانبها لگسترده شده است. ﴿۱٦﴾ آیا (کافران) به شتر نمی نگرند, گه چگونه آفریده شده است؟ ﴿۱۷﴾ و به آسمان (نمی نگرند,) که چگونه برافراشته شده است؟ ﴿۱۸﴾ وبه کوهها (نگاه نمی کنند) که چگونه (محکم بر زمین محکم) نصب شده است؟ ﴿۱۹﴾ وبه زمین (نمی نگرند,) که چگونه گسترده شده است؟ ﴿۲۰﴾ پس (ای پیامبر) پندبده, که تو تنها پند دهنده ای. ﴿۲۱﴾ تو بر آنها مسلط (وچیره) نیستی (که بر ایمان مجبورشان کنی). ﴿۲۲﴾ مگر کسی که روی گرداند کافر شود. ﴿۲۳﴾ پس خداوند با عذاب بزرگ اورا عذاب می کند. ﴿۲٤﴾ همانا بازگشت آنها به سوی ماست. ﴿۲٥﴾ سپس بی گمان حسابشان (نیز) با ماست. ﴿۲٦﴾

سورة الفجر

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلۡفَجۡرِ ﴿١﴾ وَلَيَالٍ عَشۡرٍ ﴿٢﴾ وَٱلشَّفۡعِ وَٱلۡوَتۡرِ ﴿٣﴾
وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَسۡرِ ﴿٤﴾ هَلۡ فِي ذَٰلِكَ قَسَمٞ لِّذِي حِجۡرٍ ﴿٥﴾
أَلَمۡ تَرَ كَيۡفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ﴿٦﴾ إِرَمَ ذَاتِ ٱلۡعِمَادِ
﴿٧﴾ ٱلَّتِي لَمۡ يُخۡلَقۡ مِثۡلُهَا فِي ٱلۡبِلَٰدِ ﴿٨﴾ وَثَمُودَ
ٱلَّذِينَ جَابُواْ ٱلصَّخۡرَ بِٱلۡوَادِ ﴿٩﴾ وَفِرۡعَوۡنَ ذِي
ٱلۡأَوۡتَادِ ﴿١٠﴾ ٱلَّذِينَ طَغَوۡاْ فِي ٱلۡبِلَٰدِ ﴿١١﴾ فَأَكۡثَرُواْ
فِيهَا ٱلۡفَسَادَ ﴿١٢﴾ فَصَبَّ عَلَيۡهِمۡ رَبُّكَ سَوۡطَ عَذَابٍ
﴿١٣﴾ إِنَّ رَبَّكَ لَبِٱلۡمِرۡصَادِ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا ٱلۡإِنسَٰنُ إِذَا
مَا ٱبۡتَلَىٰهُ رَبُّهُۥ فَأَكۡرَمَهُۥ وَنَعَّمَهُۥ فَيَقُولُ رَبِّيٓ
أَكۡرَمَنِ ﴿١٥﴾ وَأَمَّآ إِذَا مَا ٱبۡتَلَىٰهُ فَقَدَرَ عَلَيۡهِ رِزۡقَهُۥ
فَيَقُولُ رَبِّيٓ أَهَٰنَنِ ﴿١٦﴾ كَلَّاۖ بَل لَّا تُكۡرِمُونَ ٱلۡيَتِيمَ
﴿١٧﴾ وَلَا تَحَٰٓضُّونَ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ﴿١٨﴾
وَتَأۡكُلُونَ ٱلتُّرَاثَ أَكۡلٗا لَّمّٗا ﴿١٩﴾ وَتُحِبُّونَ
ٱلۡمَالَ حُبّٗا جَمّٗا ﴿٢٠﴾ كَلَّآ إِذَا دُكَّتِ ٱلۡأَرۡضُ
دَكّٗا دَكّٗا ﴿٢١﴾ وَجَآءَ رَبُّكَ وَٱلۡمَلَكُ صَفّٗا صَفّٗا ﴿٢٢﴾
وَجِاْيٓءَ يَوۡمَئِذِۭ بِجَهَنَّمَۚ يَوۡمَئِذٖ يَتَذَكَّرُ ٱلۡإِنسَٰنُ
وَأَنَّىٰ لَهُ ٱلذِّكۡرَىٰ ﴿٢٣﴾

سورۀ فجر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به صبح. ﴿۱﴾ وبه شبهای دهگانه (ذیحجه). ﴿۲﴾ وبه زوج وفرد. ﴿۳﴾ و سوگند به شب هنگامی که (حرکت می کند و) می رود. ﴿٤﴾ آیا در این (چیزها) سوگندی برای صاحب خرد نیست؟! ﴿٥﴾ (ای پیامبر) آیا ندیدی که که پروردگارت با (قوم) عاد چه کرد؟ ﴿٦﴾ (همان عاد) ارم که دارای شونها (وقامت بلند) بودند. ﴿۷﴾ که همانند آن در شهرها آفریده نشده بود. ﴿۸﴾ و (نیز قوم) ثمود, آنهایی که صخره های سخت را از (کنار) وادی می تراشیدند (وبرای خود خانه می ساختند)؟ ﴿۹﴾ و فرعون صاحب میخها (شکنجه ها و سپاه). ﴿۱۰﴾ (همان) کسانی که در شهرها طغیان (وسرکشی) کردند. ﴿۱۱﴾ پس در آنها بسیار فساد به بار آوردند. ﴿۱۲﴾ آنگاه پروردگارت تازیانه عذاب را بر آنان فرو آورد. ﴿۱۳﴾ یقیناً پروردگارتو در کمین گاه است. ﴿۱٤﴾ پس اما انسان هنگانمی که پروردگارش اورا بیازماید و اورا گرامی دارد و به او نعمت بخشد, (مغرور می شود و) می گوید: «پروردگارم مرا گرامی داشته است». ﴿۱٥﴾ و اما هنگامی که اورا بیازماید, پس روزیش را بر او تنگ گیرد (نا اسید می شود و) می گوید: «پروردگارم مرا خوار کرده است». ﴿۱٦﴾ هرگز چنین نیست (که شما می پندارید), بلکه یتیم را گرامی نمی دارید. ﴿۱۷﴾ و یکدیگر را بر اطعام مستمندان ترغیب وتشویق نمی کنید. ﴿۱۸﴾ و میراث را حریصانه می خورید (وحق دیگران را نمی دهید). ﴿۱۹﴾ ومال وثروت (دنیا) را بسیار دوست دارید. ﴿۲۰﴾ هرگز چنین نیست (که شما گمان می کنید) هنگامی که زمین سخت درهم گوبیده شود (وهموار گردد). ﴿۲۱﴾ و پروردگارت (برای دادری) بیاید و (نیز) فرشتگان صف رد صف (بیانید). ﴿۲۲﴾ ودر آن روز جهنم را بیاورند, در آن روز انسان متذکر می شود, و(اما) این تذکر چه فایده ای برای او دارد؟! ﴿۲۳﴾

يَقُولُ يَٰلَيۡتَنِي قَدَّمۡتُ لِحَيَاتِي ﴿٢٤﴾ فَيَوۡمَئِذٖ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهُۥٓ
أَحَدٞ ﴿٢٥﴾ وَلَا يُوثِقُ وَثَاقَهُۥٓ أَحَدٞ ﴿٢٦﴾ يَٰٓأَيَّتُهَا ٱلنَّفۡسُ
ٱلۡمُطۡمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾ ٱرۡجِعِيٓ إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةٗ مَّرۡضِيَّةٗ ﴿٢٨﴾
فَٱدۡخُلِي فِي عِبَٰدِي ﴿٢٩﴾ وَٱدۡخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

می گوید: «ای کاش (در دنیا) برای (این) زندگیم (چیزی از) پیش فرستاده بودم. ﴿۲۴﴾ پس در آن روز هیچ کسی همانند عذاب او (= خداوند) عذاب نمی کند. ﴿۲۵﴾ و هیچ کس همچون نبدگشیدن او (= خداوند) کسی را بند نکشد. ﴿۲۶﴾ «ای روح آرام یافته. ﴿۲۷﴾ به سوی پروردگارت باز گرد, در حالی که تو از او خوشنوی و او از تو خشنود است. ﴿۲۸﴾ پس در زمرهٔ نبدگان (خاص) من در آی. ﴿۲۹﴾ وبه بهشت من وارد شو» ﴿۳۰﴾

سورة البلد

بسم الله الرحمن الرحيم

لَآ أُقۡسِمُ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ﴿١﴾ وَأَنتَ حِلُّۢ بِهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ ﴿٢﴾
وَوَالِدٖ وَمَا وَلَدَ ﴿٣﴾ لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِي كَبَدٍ ﴿٤﴾
أَيَحۡسَبُ أَن لَّن يَقۡدِرَ عَلَيۡهِ أَحَدٞ ﴿٥﴾ يَقُولُ أَهۡلَكۡتُ
مَالٗا لُّبَدًا ﴿٦﴾ أَيَحۡسَبُ أَن لَّمۡ يَرَهُۥٓ أَحَدٌ ﴿٧﴾ أَلَمۡ
نَجۡعَل لَّهُۥ عَيۡنَيۡنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانٗا وَشَفَتَيۡنِ ﴿٩﴾
وَهَدَيۡنَٰهُ ٱلنَّجۡدَيۡنِ ﴿١٠﴾ فَلَا ٱقۡتَحَمَ ٱلۡعَقَبَةَ ﴿١١﴾
وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوۡ
إِطۡعَٰمٞ فِي يَوۡمٖ ذِي مَسۡغَبَةٖ ﴿١٤﴾ يَتِيمٗا ذَا مَقۡرَبَةٍ
﴿١٥﴾ أَوۡ مِسۡكِينٗا ذَا مَتۡرَبَةٖ ﴿١٦﴾ ثُمَّ كَانَ مِنَ ٱلَّذِينَ
ءَامَنُواْ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلصَّبۡرِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡمَرۡحَمَةِ ﴿١٧﴾
أُوْلَٰٓئِكَ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَيۡمَنَةِ ﴿١٨﴾ وَٱلَّذِينَ كَفَرُواْ بِـَٔايَٰتِنَا
هُمۡ أَصۡحَٰبُ ٱلۡمَشۡـَٔمَةِ ﴿١٩﴾ عَلَيۡهِمۡ نَارٞ مُّؤۡصَدَةُۢ
﴿٢٠﴾

سورهٔ بلد

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

سوگند به این شهر (مکه). ﴿۱﴾ و تو در این شهر ساکنی (وجنگ در این شهر برای تو حلال خواهد شد). ﴿۲﴾ و سوگند به پدر (= آدم) وفرزندانش. ﴿۳﴾ یقیناً ما انسان را در رنج آفریدیم. ﴿٤﴾ آیا او گمان می کند هیچ کس بر او (تواناو) قادر نیست؟ ﴿٥﴾ می گوید: «مال زیادی را تباه (وخرج) کرده ام». ﴿٦﴾ آیا می پندارد هیچ کس او را ندیده است؟ ﴿۷﴾ آیا برای او دو چشم قرار ندادیم, ﴿۸﴾ ویک زبان و دولب؟ ﴿۹﴾ و او را به دوراه (خیر وشر) را هنمائی کردیم. ﴿۱۰﴾ پس به گردنهٔ (سخت) قدم نگذاشت (ونیامد). ﴿۱۱﴾ و تو چه دانی گردنهٔ (سخت) چیست؟ ﴿۱۲﴾ آزاد کردن برده است. ﴿۱۳﴾ یا طعام دادن در روز قحطی (وگرسنگی), ﴿۱٤﴾ یتیمی از خویشاوندان, ﴿۱٥﴾ یا مستمندی خاک نشین را, ﴿۱٦﴾ آنگاه از کسانی باشد که ایمان آورده اند ویکدیگر را به صبر سفارش کرده اند, ویکدیگرا به (محبت و) مهربانی توصیه نموده اند. ﴿۱۷﴾ اینان اهل سعادتند (که فامهٔ اعمالشان به دست راستشان می دهند وبه بهشت می روند). ﴿۱۸﴾ وکسانی که به آیات (ونشانه های) ما کفر ورزیدند, آنان اهل شقاوتند (که نامهٔ اعمالشان به دست چیشان داده می شود وبه جهنم می روند). ﴿۱۹﴾ بر آنها (ازهر سو) آتشی سر پوشیده است (که راه فرار ندارند). ﴿۲۰﴾

سورة الشمس

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلشَّمۡسِ وَضُحَىٰهَا ﴿١﴾ وَٱلۡقَمَرِ إِذَا تَلَىٰهَا ﴿٢﴾ وَٱلنَّهَارِ
إِذَا جَلَّىٰهَا ﴿٣﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَغۡشَىٰهَا ﴿٤﴾ وَٱلسَّمَآءِ وَمَا
بَنَىٰهَا ﴿٥﴾ وَٱلۡأَرۡضِ وَمَا طَحَىٰهَا ﴿٦﴾ وَنَفۡسٖ وَمَا
سَوَّىٰهَا ﴿٧﴾ فَأَلۡهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقۡوَىٰهَا ﴿٨﴾ قَدۡ أَفۡلَحَ مَن
زَكَّىٰهَا ﴿٩﴾ وَقَدۡ خَابَ مَن دَسَّىٰهَا ﴿١٠﴾ كَذَّبَتۡ ثَمُودُ
بِطَغۡوَىٰهَآ ﴿١١﴾ إِذِ ٱنۢبَعَثَ أَشۡقَىٰهَا ﴿١٢﴾ فَقَالَ لَهُمۡ رَسُولُ
ٱللَّهِ نَاقَةَ ٱللَّهِ وَسُقۡيَٰهَا ﴿١٣﴾ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمۡدَمَ
عَلَيۡهِمۡ رَبُّهُم بِذَنۢبِهِمۡ فَسَوَّىٰهَا ﴿١٤﴾ وَلَا يَخَافُ عُقۡبَٰهَا
﴿١٥﴾

سورۀ شمس

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به خورشید و روشنی آن (به هنگام جاشت). ﴿۱﴾ و سوگند به ماه هنگامی که بعد از آن در آید. ﴿۲﴾ و سوگند به روز هنگامی که آن را روشن (وجلوه گر) کند. ﴿۳﴾ و سوگند به شب هنگامی که را بپوشاند. ﴿٤﴾ و سوگند به آسمان وبه آنکه آن را بنا کرد. ﴿٥﴾ و سوگند به زمین و به آنکه آن را گسترانید. ﴿٦﴾ و سوگند به جان (انسان) وآنکه آن را (آفریدو) نیکو گردانید. ﴿٧﴾ سپس بدیها و پرهیزگاریهایش را (به او) الهام کرد. ﴿٨﴾ محققاً هرکس نفس خود را تزکیه (وپاک) کرد, رستگار شد. ﴿٩﴾ ویقیناً هرکس که آن را (باگناه) آلوده ساخت, نومید (وزیانکار) شد. ﴿١٠﴾ (قوم) شهود از روی سرکشی. (وطنیانشان, پیامبرشان را) تکذیب کردند. ﴿١١﴾ آنگاه که شقی ترینشان (برای اقدام به جنایت) برخاست. ﴿١٢﴾ پس پیامبر خدا (صالح) به آنها گفت: «ماده شتر خدا را با آبشخورش واگذارید». ﴿١٣﴾ (ولی آنها) او را تکذیب کردند, آنگاه ماده شتر را پی کردند, پس پروردگارشان به سبب گناهانشان بر سرشان عذاب آورد, وبا خاک یگسان کرد. ﴿١٤﴾ و (خداوند) از سرانجام آن بیم ندارد. ﴿١٥﴾

سورة الليل

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلَّيۡلِ إِذَا يَغۡشَىٰ ﴿١﴾ وَٱلنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ ﴿٢﴾ وَمَا خَلَقَ ٱلذَّكَرَ
وَٱلۡأُنثَىٰٓ ﴿٣﴾ إِنَّ سَعۡيَكُمۡ لَشَتَّىٰ ﴿٤﴾ فَأَمَّا مَنۡ أَعۡطَىٰ وَٱتَّقَىٰ
﴿٥﴾ وَصَدَّقَ بِٱلۡحُسۡنَىٰ ﴿٦﴾ فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلۡيُسۡرَىٰ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنۢ
بَخِلَ وَٱسۡتَغۡنَىٰ ﴿٨﴾ وَكَذَّبَ بِٱلۡحُسۡنَىٰ ﴿٩﴾ فَسَنُيَسِّرُهُۥ لِلۡعُسۡرَىٰ
﴿١٠﴾ وَمَا يُغۡنِي عَنۡهُ مَالُهُۥٓ إِذَا تَرَدَّىٰٓ ﴿١١﴾ إِنَّ عَلَيۡنَا لَلۡهُدَىٰ
﴿١٢﴾ وَإِنَّ لَنَا لَلۡأٓخِرَةَ وَٱلۡأُولَىٰ ﴿١٣﴾ فَأَنذَرۡتُكُمۡ نَارٗا تَلَظَّىٰ ﴿١٤﴾

سورۀ لیل

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به شب هنگامی که (همه چیز را) بپوشاند. ﴿۱﴾ و سوگند به روز هنگامی که آشکار شود. ﴿۲﴾ و سوگند به آنکه نر وماده را آفرید. ﴿۳﴾ که یقیناً سعی (وتلاش) شما مختلف است. ﴿٤﴾ پس اما کسی که (در راه خدا) بخشید وپرهیزگاری کرد. ﴿٥﴾ و (سخنان) نیک را تصدیق کرد. ﴿٦﴾ پس ما اورا برای (راه) آسان توفیق می دهیم. ﴿٧﴾ و اما کسی که بخل ورزید و بی نیازی طلبید. ﴿٨﴾ و (نیز سخنان) نیک را تکذیب کرد. ﴿٩﴾ پس بزوری اورا برای (راه) دشوار سوق می دهیم. ﴿١٠﴾ وهنگامی که سرازیر (جهنم) شود, مالش به حال او سودی نخواهد داشت. ﴿١١﴾ مسلماً هدایت (وراهنمائی) کردن بر (عهدۀ) ماست. ﴿١٢﴾ ومحققاً آخرت ودنیا از آنِ ماست. ﴿١٣﴾ پس من شما را از آتشی شعله ور بیم دادم. ﴿١٤﴾

لَا يَصۡلَىٰهَآ إِلَّا ٱلۡأَشۡقَى ﴿١٥﴾ ٱلَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٦﴾
وَسَيُجَنَّبُهَا ٱلۡأَتۡقَى ﴿١٧﴾ ٱلَّذِي يُؤۡتِي مَالَهُۥ يَتَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾ وَمَا
لِأَحَدٍ عِندَهُۥ مِن نِّعۡمَةٖ تُجۡزَىٰٓ ﴿١٩﴾ إِلَّا ٱبۡتِغَآءَ وَجۡهِ رَبِّهِ
ٱلۡأَعۡلَىٰ ﴿٢٠﴾ وَلَسَوۡفَ يَرۡضَىٰ ﴿٢١﴾

به آن (آتش کسی) جز بدبخت ترین (مردم) در نیفتد ﴿۱۵﴾ (همان) کسی که (آیات مارا) تکذیب کرد ﴿۱۶﴾ وبزودی پرهیزکار ترین (مردم) از آن دور داشته می شود. ﴿۱۷﴾ (همان) کسی مال خود را (در راه خدا) می بخشد تا پاک شود. ﴿۱۸﴾ وهیچ کس را بر او نعمت (وحقی) نیست, تا بخواهد (با انفاق) پاداش دهد. ﴿۱۹﴾ مگر (برای) بدست آوردن وجه (و خشودی) پروردگار برترین. ﴿۲۰﴾ وبه راستی خشنود خواهد شد. ﴿۲۱﴾

سورة الضحى

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلضُّحَىٰ ﴿١﴾ وَٱلَّيۡلِ إِذَا سَجَىٰ ﴿٢﴾ مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ
﴿٣﴾ وَلَلۡأٓخِرَةُ خَيۡرٞ لَّكَ مِنَ ٱلۡأُولَىٰ ﴿٤﴾ وَلَسَوۡفَ يُعۡطِيكَ
رَبُّكَ فَتَرۡضَىٰٓ ﴿٥﴾ أَلَمۡ يَجِدۡكَ يَتِيمٗا فَـَٔاوَىٰ ﴿٦﴾ وَوَجَدَكَ
ضَآلّٗا فَهَدَىٰ ﴿٧﴾ وَوَجَدَكَ عَآئِلٗا فَأَغۡنَىٰ ﴿٨﴾ فَأَمَّا ٱلۡيَتِيمَ
فَلَا تَقۡهَرۡ ﴿٩﴾ وَأَمَّا ٱلسَّآئِلَ فَلَا تَنۡهَرۡ ﴿١٠﴾ وَأَمَّا بِنِعۡمَةِ رَبِّكَ
فَحَدِّثۡ ﴿١١﴾

سورۀ ضحی

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به آغاز روز. ﴿۱﴾ و سوگند به شب هنگامی که آرام گیرد. ﴿۲﴾ (که) پروردگارت تو را وانگذاشته و (بر تو) خشم نگرفته است. ﴿۳﴾ ومسلماً آخرت برای تو از دنیا بهتراست. ﴿٤﴾ وبزودی پروردگارت به تو (آن قدر) عطا کند که خشنود گردی. ﴿٥﴾ آیا تو را یتیم نیافت, پس پناه داد؟! ﴿٦﴾ و تو را (راه نا یافته و) سرگشته یافت, پس هدایت کرد, ﴿۷﴾ و تو را فقیر یافت, پس بی نیاز نمود, ﴿۸﴾ پس (توهم) یتیم را میازار. ﴿۹﴾ و سؤال کننده را مران (و با او خشونت نکن). ﴿۱۰﴾ و (وسپاس بگفرار) نعمتهای پروردگارت را باز گوکن. ﴿۱۱﴾

سورة الشرح

بسم الله الرحمن الرحيم

أَلَمۡ نَشۡرَحۡ لَكَ صَدۡرَكَ ﴿١﴾ وَوَضَعۡنَا عَنكَ وِزۡرَكَ ﴿٢﴾
ٱلَّذِيٓ أَنقَضَ ظَهۡرَكَ ﴿٣﴾ وَرَفَعۡنَا لَكَ ذِكۡرَكَ ﴿٤﴾ فَإِنَّ
مَعَ ٱلۡعُسۡرِ يُسۡرًا ﴿٥﴾ إِنَّ مَعَ ٱلۡعُسۡرِ يُسۡرٗا ﴿٦﴾ فَإِذَا فَرَغۡتَ
فَٱنصَبۡ ﴿٧﴾ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَٱرۡغَب ﴿٨﴾

سورۀ شرح

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) آیا ما سینه ات را برایت نگشودیم؟ ﴿۱﴾ وبار (سنگین) تو را از (دوش) تو بر نداشتیم؟ ﴿۲﴾ همان (باری) که بر پشت تو سنگینی می کرد (ونزدیک بود نیست تو را بشکند)؟ ﴿۳﴾ و (نام و) آوازۀ تو را بلند ساختیم. ﴿٤﴾ پس مسلماً با (هر) دشواری آسانی است. ﴿٥﴾ مسلماً با (هر) دشواری آسانی است. ﴿٦﴾ پس هنگامی که (از کار وامور دنیا) فارغ شدی (به عبادت پروردگارت) بکوش. ﴿۷﴾ وبه سوی پروردگارت راغب (ومشتاق) شو. ﴿۸﴾

سورة التين

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلتِّينِ وَٱلزَّيۡتُونِ ﴿١﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٢﴾ وَهَٰذَا ٱلۡبَلَدِ
ٱلۡأَمِينِ ﴿٣﴾ لَقَدۡ خَلَقۡنَا ٱلۡإِنسَٰنَ فِيٓ أَحۡسَنِ تَقۡوِيمٖ
﴿٤﴾ ثُمَّ رَدَدۡنَٰهُ أَسۡفَلَ سَٰفِلِينَ ﴿٥﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ
وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ فَلَهُمۡ أَجۡرٌ غَيۡرُ مَمۡنُونٖ ﴿٦﴾ فَمَا
يُكَذِّبُكَ بَعۡدُ بِٱلدِّينِ ﴿٧﴾ أَلَيۡسَ ٱللَّهُ بِأَحۡكَمِ ٱلۡحَٰكِمِينَ
﴿٨﴾

سورهٔ تین

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

سوگند به انجیر وزیتون. ﴿۱﴾ و سوگند به طور سینا. ﴿۲﴾ و سوگند به این شهر امن (= مکه). ﴿۳﴾ یقیناً ما انسان را در بهترین صورت (و هیئت) آفریدیم. ﴿٤﴾ سپس اورا به پایین تر مرحله بر گردا ندیم. ﴿٥﴾ مگر کسانی که ایمان آوردند وکارهای شایسته انجام دادند, پس برای آنها پاداشی قطع نشدنی است. ﴿٦﴾ پس (ای انسان) چه چیز بعد (از این همه دلایل روشن) تو را به تکذیب (روز) جزاط وا می دارد؟! ﴿۷﴾ آیا خداوند بهترین داوران (وحکم مطلق) نیست؟! ﴿۸﴾

سورة العلق

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱقۡرَأۡ بِٱسۡمِ رَبِّكَ ٱلَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ ٱلۡإِنسَٰنَ مِنۡ عَلَقٍ ﴿٢﴾
ٱقۡرَأۡ وَرَبُّكَ ٱلۡأَكۡرَمُ ﴿٣﴾ ٱلَّذِي عَلَّمَ بِٱلۡقَلَمِ ﴿٤﴾ عَلَّمَ ٱلۡإِنسَٰنَ
مَا لَمۡ يَعۡلَمۡ ﴿٥﴾ كَلَّآ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَيَطۡغَىٰٓ ﴿٦﴾ أَن رَّءَاهُ ٱسۡتَغۡنَىٰٓ
﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلرُّجۡعَىٰٓ ﴿٨﴾ أَرَءَيۡتَ ٱلَّذِي يَنۡهَىٰ ﴿٩﴾
عَبۡدًا إِذَا صَلَّىٰٓ ﴿١٠﴾ أَرَءَيۡتَ إِن كَانَ عَلَى ٱلۡهُدَىٰٓ ﴿١١﴾ أَوۡ أَمَرَ
بِٱلتَّقۡوَىٰٓ ﴿١٢﴾ أَرَءَيۡتَ إِن كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰٓ ﴿١٣﴾ أَلَمۡ يَعۡلَم بِأَنَّ ٱللَّهَ
يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِن لَّمۡ يَنتَهِ لَنَسۡفَعَۢا بِٱلنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٖ
كَٰذِبَةٍ خَاطِئَةٖ ﴿١٦﴾ فَلۡيَدۡعُ نَادِيَهُۥ ﴿١٧﴾ سَنَدۡعُ ٱلزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾
كَلَّا لَا تُطِعۡهُ وَٱسۡجُدۡ وَٱقۡتَرِب ۩ ﴿١٩﴾

سورهٔ علق

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

(ای پیامبر) بخوان به نام پروردگارت که (هستی را) آفرید. ﴿۱﴾ (همان خدایی که) انسان را از خون بسته آفرید. ﴿۲﴾ بخوان, وپروردگارت (از همه) بزرگوار تراست. ﴿۳﴾ (همان) کسی که بوسیلهٔ قلم (نوشتن) آموخت. ﴿٤﴾ به انسان آنچه را که نمی دانست آموخت. ﴿٥﴾ حقا که انسان طغیان (وسرکشی) می کند. ﴿٦﴾ چون خون را بی نیاز ببیند. ﴿۷﴾ یقیناً بازگشت (همه) به سوی پروردگارتو ست. ﴿۸﴾ (ای پیامبر) آیا دیده ای آن کسی که باز می دارد, ﴿۹﴾ بنده ای را هنگامی که نماز می خواند؟ ﴿۱۰﴾ به من خبر بده اگر این (بنده) بر (راه) هدایت باشد. ﴿۱۱﴾ یا (مردم را) به پر هیزگاری فرمان دهد (سزای کسی که اورا آزاد دهد جیست؟). ﴿۱۲﴾ به من خبر ده اگر این (شخص سرکش, حق را) تکذیب کرد, و رویگردان شد (آیا سزا اور عذاب نیست؟). ﴿۱۳﴾ آیا نمی داند که مسلماً, خداوند (همه اعمالش را) می بیند؟! ﴿۱٤﴾ چنین نیست (که او گمان می کند) اگر باز نیاید (دوست از شرارت بر ندارد) محققاً ناصیه اش = (موی یشانی اش) را خواهیم گرفت وکشید. ﴿۱٥﴾ (همان) پیشانی در وغگوی خطا کار را, ﴿۱٦﴾ پس باید اهل مجلسش (وهمدمانش) را بخواند. ﴿۱۷﴾ ما (نیز) بزودی ماموران آتش را فرا می خوانیم. ﴿۱۸﴾ چنین نیست (که او می پندارد) هرگز اورا اطاعت نکن, وسجد کن و (به خداوند) تقرب جوی. ﴿۱۹﴾

سورة القدر

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّآ أَنزَلۡنَٰهُ فِي لَيۡلَةِ ٱلۡقَدۡرِ ﴿١﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا لَيۡلَةُ ٱلۡقَدۡرِ ﴿٢﴾ لَيۡلَةُ ٱلۡقَدۡرِ خَيۡرٞ مِّنۡ أَلۡفِ شَهۡرٖ ﴿٣﴾ تَنَزَّلُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَٱلرُّوحُ فِيهَا بِإِذۡنِ رَبِّهِم مِّن كُلِّ أَمۡرٖ ﴿٤﴾ سَلَٰمٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطۡلَعِ ٱلۡفَجۡرِ ﴿٥﴾

سورۀ قدر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

همانا ما آن (= قرآن) را درشب قدر نازل کردیم. ﴿۱﴾ و تو چه دانی شب قدر چیست؟! ﴿۲﴾ شب قدر, بهتر از هزار ماه است. ﴿۳﴾ فرشتگان و روح (= جبرئیل) در آن (شب) به فرمان پروردگارشان برای (انجام) هر کاری نازل می شوند. ﴿٤﴾ (آن شب) تا طلوع فجر سلامتی (ورحمت) باشد. ﴿٥﴾

سورة البينة

بسم الله الرحمن الرحيم

لَمۡ يَكُنِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ وَٱلۡمُشۡرِكِينَ مُنفَكِّينَ حَتَّىٰ تَأۡتِيَهُمُ ٱلۡبَيِّنَةُ ﴿١﴾ رَسُولٞ مِّنَ ٱللَّهِ يَتۡلُواْ صُحُفٗا مُّطَهَّرَةٗ ﴿٢﴾ فِيهَا كُتُبٞ قَيِّمَةٞ ﴿٣﴾ وَمَا تَفَرَّقَ ٱلَّذِينَ أُوتُواْ ٱلۡكِتَٰبَ إِلَّا مِنۢ بَعۡدِ مَا جَآءَتۡهُمُ ٱلۡبَيِّنَةُ ﴿٤﴾ وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَذَٰلِكَ دِينُ ٱلۡقَيِّمَةِ ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ مِنۡ أَهۡلِ ٱلۡكِتَٰبِ وَٱلۡمُشۡرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآۚ أُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ شَرُّ ٱلۡبَرِيَّةِ ﴿٦﴾ إِنَّ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ أُوْلَٰٓئِكَ هُمۡ خَيۡرُ ٱلۡبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

سورۀ بینه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

کسانی که کافر شدن از اهل کتاب ومشرکان, (از آیین کفر) دست بردار نبودند تا اینکه برای آنها دلیل روشنی بیاید. ﴿۱﴾ پیامبری از سوی خداوند (بیاید) که صحیفه های پاک را نخواند. ﴿۲﴾ و در آن (صحیفه ها) نوشته هایی استوار (ودرست) است. ﴿۳﴾ و کسانی که به آنان کتاب داده شد (از یهود ونصارد) پراکنده نشدند (واختلاف نکردند) مگر بعد از آنکه دلیل روشن برای آنها آمد. ﴿٤﴾ و آنان فرمان نیافتند جز اینکه خدا را بپرستند در حالی که دین خود رابرای او خالص گردانند (واز شرک وبت برستی) به توحید (ودین ابراهیم) روی آورند. ونماز را بر پا دارند وزکات را بپردازند, واین است آیین راستین ومستقیم. ﴿٥﴾ بی گمان کسانی که کافر شدند از اهل کتاب و مشرکان, در آتش جهنم اند که درآن جاودانه خواهند ماند, آنان بدترین آفریدگان هستند. ﴿٦﴾ همانا کسانی که ایمان آوردند و کارهای شایسته انجام دادند, آنها بهترین آفریدگان هستند. ﴿٧﴾

جَزَآؤُهُمۡ عِندَ رَبِّهِمۡ جَنَّٰتُ عَدۡنٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ رَّضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُۚ ذَٰلِكَ لِمَنۡ خَشِيَ رَبَّهُۥ ﴿٨﴾

پاداش آنها نزد پروردگارشان باغهای (بهشت) جاویدان است که نهرها از زیر (درختان) آن جاری است, همیشه در آن خواهند ماند, خداوند از آنها خشنود است, وآنها (نیز) از او خشنودند, واین (مقام وپاداش) برای کسی است که از پروردگارش بترسد. ﴿۸﴾

سورة الزلزلة

بسم الله الرحمن الرحيم

إِذَا زُلۡزِلَتِ ٱلۡأَرۡضُ زِلۡزَالَهَا ﴿١﴾ وَأَخۡرَجَتِ ٱلۡأَرۡضُ أَثۡقَالَهَا ﴿٢﴾ وَقَالَ ٱلۡإِنسَٰنُ مَا لَهَا ﴿٣﴾ يَوۡمَئِذٖ تُحَدِّثُ أَخۡبَارَهَا ﴿٤﴾ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوۡحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾ يَوۡمَئِذٖ يَصۡدُرُ ٱلنَّاسُ أَشۡتَاتٗا لِّيُرَوۡاْ أَعۡمَٰلَهُمۡ ﴿٦﴾ فَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٍ خَيۡرٗا يَرَهُۥ ﴿٧﴾ وَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٖ شَرّٗا يَرَهُۥ ﴿٨﴾

سورۀ زلزله

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

هنگامی که زمین باشدیدترین لرزه هایش به لرزه در آید. ﴿۱﴾ وزمین بارهای سنگینش را بیرون ریزد. ﴿۲﴾ وانسان گوید: «آن (= زمین) را چه شده است؟!». ﴿۳﴾ در آن روز (زمین) تمام خبرهایش را باز گومی کند. ﴿٤﴾ زیرا که پروردگارت به او (چنین) وحی (وحکم) کرده است. ﴿٥﴾ در آن روز مردم پراکنده (از موقف حساب) باز می گردند, تا اعمالشان به آنها نشان داده شود. ﴿٦﴾ پس هرکس به اندازۀ ذره ای کار نیک انجام داده باشد (پاراش) آن را می بیند. ﴿۷﴾ وهرکس به اندازه ذره ای کار بد کرده باشد, (کیفر) آن را می بیند. ﴿۸﴾

سورة العاديات

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلۡعَٰدِيَٰتِ ضَبۡحٗا ﴿١﴾ فَٱلۡمُورِيَٰتِ قَدۡحٗا ﴿٢﴾ فَٱلۡمُغِيرَٰتِ صُبۡحٗا ﴿٣﴾ فَأَثَرۡنَ بِهِۦ نَقۡعٗا ﴿٤﴾ فَوَسَطۡنَ بِهِۦ جَمۡعًا ﴿٥﴾ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لِرَبِّهِۦ لَكَنُودٞ ﴿٦﴾ وَإِنَّهُۥ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٞ ﴿٧﴾ وَإِنَّهُۥ لِحُبِّ ٱلۡخَيۡرِ لَشَدِيدٌ ﴿٨﴾ ۞ أَفَلَا يَعۡلَمُ إِذَا بُعۡثِرَ مَا فِي ٱلۡقُبُورِ ﴿٩﴾

سورۀ عادیات

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به اسبهای دونده که نفس زنان (به سوی میدان) پیش می رفتند. ﴿۱﴾ و سوگند به اسبهایی که (در اثر اصطکاک سمشان باسنگها) جرقۀ (آتش) ایجاد کردند. ﴿۲﴾ باز سوگند به اسبهای که در صبحگاهان (بر دشمن) یورش برنده. ﴿۳﴾ پس در آن هنگام گرد وغبار بر انگیزند. ﴿٤﴾ آنگاه به میان جمع (سپاه دشمن) در آیند, (وآنها را محاصره کننده). ﴿٥﴾ محققاً انسان در برابر (نعمتهای) پروردگارش بسیار نا سپاس است. ﴿٦﴾ وبی گمان او براین (نا سپاسی) گواه است. ﴿۷﴾ وهمانا او علاقه فراوان و شدیدی به مال دارد. ﴿۸﴾ آیا او نمی داند که چون آنچه در گورهاست, (همه زنده و) برانگیخته شوند؟ ﴿۹﴾

وَحُصِّلَ مَا فِي ٱلصُّدُورِ ﴿١٠﴾ إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ ﴿١١﴾

وآنچه در سینه هاهست (همه) آشکار گردد. ﴿۱۰﴾ یقیناً در آن روز پروردگارشان به (وضع وحال) آنها گاملاً آگاه است. ﴿۱۱﴾

سورة القارعة

بسم الله الرحمن الرحيم

ٱلْقَارِعَةُ ﴿١﴾ مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٢﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْقَارِعَةُ ﴿٣﴾ يَوْمَ يَكُونُ ٱلنَّاسُ كَٱلْفَرَاشِ ٱلْمَبْثُوثِ ﴿٤﴾ وَتَكُونُ ٱلْجِبَالُ كَٱلْعِهْنِ ٱلْمَنفُوشِ ﴿٥﴾ فَأَمَّا مَن ثَقُلَتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٦﴾ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿٧﴾ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَٰزِينُهُۥ ﴿٨﴾ فَأُمُّهُۥ هَاوِيَةٌ ﴿٩﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا هِيَهْ ﴿١٠﴾ نَارٌ حَامِيَةٌۢ ﴿١١﴾

سورهٔ قارعه

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

فرو کوبنده. ﴿۱﴾ چیست (آن) فرو کوبنده؟ ﴿۲﴾ و تو چه دانی که (آن) فرو کوبنده چیست؟ ﴿۳﴾ روزی که مردم مانند پروانه های پراگنده خواهند بود. ﴿٤﴾ و گوهها مانند پشم رنگین حلاجی شده خواهد بود. ﴿٥﴾ پس اما هرکس که (در آن روز) کفهٔ میزانش سنگین باشد. ﴿٦﴾ در یک زندگی خشنود (وپسندیده ای) خواهد بود. ﴿٧﴾ و اما هرکس که کفهٔ میزانش سبک باشد. ﴿٨﴾ پس (مسکن و) پناهگاهش هاویه است. ﴿٩﴾ و تو جه دانی که آن (هاویه) چیست؟ ﴿١٠﴾ آتشی سوزان (وشعله ور) است. ﴿١١﴾

سورة التكاثر

بسم الله الرحمن الرحيم

أَلْهَىٰكُمُ ٱلتَّكَاثُرُ ﴿١﴾ حَتَّىٰ زُرْتُمُ ٱلْمَقَابِرَ ﴿٢﴾ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ ٱلْيَقِينِ ﴿٥﴾ لَتَرَوُنَّ ٱلْجَحِيمَ ﴿٦﴾ ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ ٱلْيَقِينِ ﴿٧﴾ ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ ٱلنَّعِيمِ ﴿٨﴾

سورهٔ تکاثر

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

افزون طلبی شما را به خود مشغول (وغافل) ساخته است. ﴿۱﴾ تا اینکه (مردید و) به گورستانها رسیدند. ﴿۲﴾ هرگز چنین نیست (که شما می پندارید) بزودی خواهید دانست. ﴿۳﴾ باز (هم) چنین نیست, بزودی خواهید دانست. ﴿٤﴾ چنین نیست (که شما گمان می کنید) اگر شما به علم یقین (حقیقت را) می دانستید. (از فزون طلبی وغفلت دست بر می داستید). ﴿٥﴾ قطعاً جهنم را خواهید دید. ﴿٦﴾ سپس محققاً آن با چشم یقین خواهید دید. ﴿٧﴾ آنگاه حتماً در آن روز از (همهٔ) نعمتها باز خواست خواهید شد. ﴿٨﴾

سورة العصر

بسم الله الرحمن الرحيم

وَٱلۡعَصۡرِ ﴿١﴾ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَفِي خُسۡرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡحَقِّ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلصَّبۡرِ ﴿٣﴾

سورۀ عصر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

سوگند به عصر. ﴿۱﴾ که انسان در (خسران و) زیان است. ﴿۲﴾ مگر کسانی که ایمان آورده اند و کارهای شایسته انجام داده اند, ویکدیگر را به حق سفارش نموده, ویکدیگر را به صبر سفارش کرده اند. ﴿۳﴾

سورة الهمزة

بسم الله الرحمن الرحيم

وَيۡلٞ لِّكُلِّ هُمَزَةٖ لُّمَزَةٍ ﴿١﴾ ٱلَّذِي جَمَعَ مَالٗا وَعَدَّدَهُۥ ﴿٢﴾ يَحۡسَبُ أَنَّ مَالَهُۥٓ أَخۡلَدَهُۥ ﴿٣﴾ كَلَّاۖ لَيُنۢبَذَنَّ فِي ٱلۡحُطَمَةِ ﴿٤﴾ وَمَآ أَدۡرَىٰكَ مَا ٱلۡحُطَمَةُ ﴿٥﴾ نَارُ ٱللَّهِ ٱلۡمُوقَدَةُ ﴿٦﴾ ٱلَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى ٱلۡأَفۡـِٔدَةِ ﴿٧﴾ إِنَّهَا عَلَيۡهِم مُّؤۡصَدَةٞ ﴿٨﴾ فِي عَمَدٖ مُّمَدَّدَةِۭ ﴿٩﴾

سورۀ همزه

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

وای بر هر عیب جوی غیبت کننده ای. ﴿۱﴾ (همان) کسی که مال فراونی گرد آورد وشمارش کرد. ﴿۲﴾ گمان می کند که مالش او را جاو دانه می سازد. ﴿۳﴾ هرگز چنین نیست (که او گمان می کند) مسلماً در "حطمه" انداخته خواهد شد. ﴿٤﴾ و تو چه دانی "حطمه" جیست؟! ﴿٥﴾ آتش برا فروخته الهی است. ﴿٦﴾ (آتشی) که بر دلها چیره گردد (و بسوزاند). ﴿٧﴾ بی گمان آن (آتش) بر آنها فروبسته (و ازهر سوء آنها را محاصره کرده است). ﴿٨﴾ در ستونهای بلند (وکشیده شده) است. ﴿٩﴾

سورة الفيل

بسم الله الرحمن الرحيم

أَلَمۡ تَرَ كَيۡفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصۡحَٰبِ ٱلۡفِيلِ ﴿١﴾ أَلَمۡ يَجۡعَلۡ كَيۡدَهُمۡ فِي تَضۡلِيلٖ ﴿٢﴾ وَأَرۡسَلَ عَلَيۡهِمۡ طَيۡرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾ تَرۡمِيهِم بِحِجَارَةٖ مِّن سِجِّيلٖ ﴿٤﴾ فَجَعَلَهُمۡ كَعَصۡفٖ مَّأۡكُولِۭ ﴿٥﴾

سورۀ فیل

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) آیا ندیدی پروردگارت با اصحاب فیل چه کرد؟!. ﴿۱﴾ آیا (حیله و) نقشۀ آنها را در تباهی قرار نداد؟! ﴿۲﴾ و پرندگانی گروه گروه بر (سر) آنها فرستاد. ﴿۳﴾ (که) با سنگهای (بسیار کوچکی) از سنگ گل (که در منقار و چنگال داشتند) به سوی آنها می انداختند (و آنها را سنگباران می کردند). ﴿٤﴾ پس آنها را همچون کاه جویده شده قرار داد. ﴿٥﴾

سورة قريش

بسم الله الرحمن الرحيم

لِإِيلَٰفِ قُرَيۡشٍ ﴿١﴾ إِۦلَٰفِهِمۡ رِحۡلَةَ ٱلشِّتَآءِ وَٱلصَّيۡفِ ﴿٢﴾ فَلۡيَعۡبُدُواْ رَبَّ هَٰذَا ٱلۡبَيۡتِ ﴿٣﴾ ٱلَّذِيٓ أَطۡعَمَهُم مِّن جُوعٖ وَءَامَنَهُم مِّنۡ خَوۡفِۭ ﴿٤﴾

سورۀ قریش

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

برای (شکر) الفت وانس قریش. ﴿۱﴾ (همان) الفت آنها در سفرهای (تجاری) زستانی (به یمن) وتا بستانی (به شام). ﴿۲﴾ پس باید پروردگار این خانۀ (کعبه) را پرستش کنند. ﴿۳﴾ همان (پروردگاری) که آنها را از گرسنگی (نجات و) طعام داد, واز ترس وخوف ایمنشان داشت. ﴿٤﴾

سورة الماعون

بسم الله الرحمن الرحيم

أَرَءَيۡتَ ٱلَّذِي يُكَذِّبُ بِٱلدِّينِ ﴿١﴾ فَذَٰلِكَ ٱلَّذِي يَدُعُّ ٱلۡيَتِيمَ ﴿٢﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ ٱلۡمِسۡكِينِ ﴿٣﴾ فَوَيۡلٞ لِّلۡمُصَلِّينَ ﴿٤﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ عَن صَلَاتِهِمۡ سَاهُونَ ﴿٥﴾ ٱلَّذِينَ هُمۡ يُرَآءُونَ ﴿٦﴾ وَيَمۡنَعُونَ ٱلۡمَاعُونَ ﴿٧﴾

سورۀ ماعون

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) آیا کسی که روز جزا را تکذیب می کند دیده ای؟! ﴿۱﴾ پس او (همان) کسی که یتیم را (با خشونت از خود) می راند. ﴿۲﴾ و (دیگران را) به اطعام بینوا (ومسکین) ترغیب وتشویق نمی کند. ﴿۳﴾ پس وای بر نماز گزارن. ﴿٤﴾ همان کسانی که از نماز شان غافلند. ﴿٥﴾ کسانی که خودنمایی می کنند. ﴿٦﴾ و (از پرداخت زکات و) عاریت دارن وسایل ضروری زندگی دریغ می ورزند. ﴿۷﴾

سورة الكوثر

بسم الله الرحمن الرحيم

إِنَّآ أَعۡطَيۡنَٰكَ ٱلۡكَوۡثَرَ ﴿١﴾ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَٱنۡحَرۡ ﴿٢﴾ إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ ٱلۡأَبۡتَرُ ﴿٣﴾

سورۀ کوثر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) به راستی که ما به تو کوثر عطا کردیم. ﴿۱﴾ پس برای پروردگارت نماز بخوان وقربانی کن. ﴿۲﴾ بدون شک دشمن تو, بریده نسل وبی عقب است. ﴿۳﴾

سورة الکافرون

بسم الله الرحمن الرحیم

قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلْكَٰفِرُونَ ﴿١﴾ لَآ أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾ وَلَآ أَنتُمْ عَٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَآ أَنَا۠ عَابِدٌ مَّا عَبَدتُّمْ ﴿٤﴾ وَلَآ أَنتُمْ عَٰبِدُونَ مَآ أَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِىَ دِينِ ﴿٦﴾

سورة النصر

بسم الله الرحمن الرحیم

إِذَا جَآءَ نَصْرُ ٱللَّهِ وَٱلْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ ٱلنَّاسَ يَدْخُلُونَ فِى دِينِ ٱللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَٱسْتَغْفِرْهُ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ تَوَّابًۢا ﴿٣﴾

سورة المسد

بسم الله الرحمن الرحیم

تَبَّتْ يَدَآ أَبِى لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾ مَآ أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُۥ وَمَا كَسَبَ ﴿٢﴾ سَيَصْلَىٰ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾ وَٱمْرَأَتُهُۥ حَمَّالَةَ ٱلْحَطَبِ ﴿٤﴾ فِى جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍۭ ﴿٥﴾

سورۀ کافرون

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) بگو: «ای کافران. ﴿۱﴾ من نمی پرستم آنچه را که شما می پرستید. ﴿۲﴾ و شما (نیز) نمی پرستید آنچه را که من می پرستم. ﴿۳﴾ و نه من پرستشگر آنچه را که شما پرستش کرده اید خواهم بود. ﴿٤﴾ ونه شما پرستشگر آنچه را که من می پرستم خواهید بود. ﴿٥﴾ (بنابراین) آیین شما برای خودتان, وآیین من برای خودم». ﴿٦﴾

سورۀ نصر

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) هنگامی که یاری خدا وپیروزی فرارسد. ﴿۱﴾ ومردم را ببینی که گروه گروه در دین خدا وارد می شوند. ﴿۲﴾ پس به ستایش پروردگارت تسبیح گوی واز او آمرزش بخواه, همانا او بسیار توبه پذیر است. ﴿۳﴾

سورۀ مسد

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

بریده باد هر دودست ابو لهب وهلاک باد. ﴿۱﴾ مال وثروتش وآنچه را به دست آورده بود به او سودی نبخشید. ﴿۲﴾ بزودی به آتش شعله ور در خواهد آمد. ﴿۳﴾ و(نیز) همسرش (ام جمیل, آن) هیزم کش (وارد آتش می شود). ﴿٤﴾ در گردنش طنابی از لیف خرماست. ﴿٥﴾

سورة الإخلاص

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلۡ هُوَ ٱللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾ ٱللَّهُ ٱلصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمۡ يَلِدۡ وَلَمۡ يُولَدۡ ﴿٣﴾ وَلَمۡ يَكُن لَّهُۥ كُفُوًا أَحَدُۢ ﴿٤﴾

سورة الفلق

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلۡفَلَقِ ﴿١﴾ مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِي ٱلۡعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾

سورة الناس

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ ٱلنَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَٰهِ ٱلنَّاسِ ﴿٣﴾ مِن شَرِّ ٱلۡوَسۡوَاسِ ٱلۡخَنَّاسِ ﴿٤﴾ ٱلَّذِي يُوَسۡوِسُ فِي صُدُورِ ٱلنَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ ٱلۡجِنَّةِ وَٱلنَّاسِ ﴿٦﴾

سورۀ اخلاص

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) بگو: «او خدای یکتا ویگانه است. ﴿۱﴾ خدا بی نیاز است (وهمه نیاز مند اوهستند). ﴿۲﴾ نه (فرزندی) زاده و نه زاده شده است. ﴿۳﴾ وهیچ کس همانند وهمتای او نبوده ونیست». ﴿٤﴾

سورۀ فلق

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) بگو: «به پروردگار سپیده دم پناه می برم, ﴿۱﴾ از شر تمام آنچه آفریده است, ﴿۲﴾ واز شر تاریکی شب, آنگاه که همه جا را فراگیرد. ﴿۳﴾ واز شر (زنان جادوگر) که با افسون در گره ها می دمند. ﴿٤﴾ واز شر حسود آنگاه که حسد ورزد». ﴿٥﴾

سورۀ ناس

به نام خداوند بخشندۀ مهربان

(ای پیامبر) بگو: «به پروردگار مردم پناه می برم, ﴿۱﴾ فرمانروای مردم, ﴿۲﴾ (إله و) معبود مردم, ﴿۳﴾ از شر (شیطان) وسوسه گر باز پس رونده (به هنگام ذکر خدا). ﴿٤﴾ همو که در دلهای مردم وسوسه می کند. ﴿٥﴾ از جنیان (باشد) و (یا از) آدمیان». ﴿٦﴾

فهرست مضامین قرآن

تهیه شده در:
مرکز تحقیق دار السلام

باب ۱	ارکان ایمان
باب ۲	ارکان اسلام
باب ۳	بیان اوامر
باب ۴	بیان نواهی و محرمات
باب ۵	احکام و مسایل قرآنی
باب ۶	تذکرۀ پیامبران علیهم السلام
باب ۷	تذکرۀ محبوب (محمد ﷺ)
باب ۸	داستانهای قرآنی
باب ۹	تذکره صفات صحابه گرامی رضی الله عنهم
باب ۱۰	متنوعات
باب ۱۱	ردکردن مذاهب باطله
باب ۱۲	نامهایی از چیزهای گوناگون
باب ۱۳	فرضیت و اهمیت دعا
باب ۱۴	دعاهای پیامبران گرامی علیهم السلام
باب ۱۵	دعاهای متعلق به اوقات و وضعیتهای گوناگون
باب ۱۶	دعا و اذکارهای متنوع

باب ۱: ارکان ایمان

شمارۀ سوره	سوره	شماره آیه
ایمان به الله متعال		
۲	البقرة	۶۲
۲	//	۱۳۶
۲	//	۱۷۷
۲	//	۱۸۶
۲	//	۲۲۸
۲	//	۲۵۷
۲	//	۲۸۵
۳	آل عمران	۱۸
۳	//	۵۲
۳	//	۸۴
۳	//	۱۱۰
۳	//	۱۱۴
۳	//	۱۷۹
۳	//	۱۹۳
۳	//	۱۹۹
۴	النساء	۹۳
۴	//	۵۹
۴	//	۱۳۶
۴	//	۱۵۲
۴	//	۱۶۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	//	۱۷۵
۵	المائدة	۵۹
۵	//	۶۹
۵	//	۸۴
۵	//	۸۸
۶	الأنعام	۱۴
۶	//	۷۱
۶	//	۱۶۲- ۱۶۳
۷	الأعراف	۱۵۸
۹	التوبة	۱۸ – ۱۹
۹	//	۹۹
۱۸	الكهف	۱۳
۲۱	الأنبياء	۱۰۸
۲۴	النور	۲
۲۴	//	۶۲
۲۶	الشعراء	۴۷
۲۹	العنكبوت	۴۶
۳۶	يس	۲۵
۴۸	الفتح	۹
۴۸	//	۱۳
۴۹	الحجرات	۱۵
۵۷	الحديد	۷ – ۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۷	//	۱۹
۵۷	//	۲۱
۵۸	المجادلة	۴
۵۸	//	۲۲
یگانگی الله متعال		
۲	البقرة	۱۳۳
۲	//	۱۶۳
۳	آل عمران	۱۸
۴	النساء	۱۷۱
۵	المائدة	۷۳
۶	الأنعام	۱۹
۷	الأعراف	۷۰
۹	التوبة	۳۱
۱۲	يوسف	۳۹
۱۳	الرعد	۱۶
۱۴	إبراهيم	۴۸
۱۴	//	۵۲
۱۶	النحل	۲۲
۱۶	//	۵۱
۱۷	الإسراء	۴۶
۱۸	الكهف	۱۱۰
۲۱	الأنبياء	۱۰۸

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲۲	الحج	۳۴
۲۹	العنکبوت	۴۶
۳۷	الصافات	۴
۳۸	ص	۵
۳۸	//	۶۵
۳۹	الزمر	۴
۳۹	//	۴۵
۴۰	غافر	۱۲
۴۰	//	۱۶
۴۰	//	۸۴
۴۱	فصلت	۶
۶۰	الممتحنة	۴
۱۱۲	الإخلاص	۱
بجز الله متعال کسی شایستۂ پرستش نیست		
۲	البقرة	۸۳
۲	//	۱۶۳
۲	//	۱۷۲
۳	آل عمران	۲
۳	//	۶
۳	//	۱۸
۳	//	۶۲
۳	//	۶۴

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۴	النساء	۳۶
۴	//	۸۷
۵	المائدة	۷۳
۶	الأنعام	۴۶
۶	//	۷۱
۶	//	۱۰۲
۶	//	۱۰۶
۶	//	۱۵۱
۷	الأعراف	۵۹
۷	//	۶۵
۷	//	۷۳
۷	//	۸۵
۷	//	۱۵۸
۹	التوبة	۳۱
۹	//	۱۲۹
۱۰	یونس	۹۰
۱۱	هود	۲
۱۱	//	۲۶
۱۱	//	۵۰
۱۱	//	۶۱
۱۱	//	۸۴
۱۲	یوسف	۳۸- ۴۰

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۳	الرعد	۳۰
۱۳	//	۳۶
۱۶	النحل	۲
۱۷	الإسراء	۲۳
۱۸	الکهف	۱۱۰
۲۰	طه	۸
۲۰	//	۱۴
۲۰	//	۹۸
۲۱	الأنبیاء	۲۲
۲۱	//	۲۵
۲۱	//	۸۷
۲۳	المؤمنون	۲۳
۲۳	//	۹۱
۲۳	//	۱۱۶
۲۷	النمل	۲۶
۲۷	//	۵۹- ۶۴
۲۸	القصص	۷۰- ۷۲
۲۸	//	۸۸
۳۵	فاطر	۳
۳۶	یس	۶۱
۳۷	الصافات	۳۵
۳۸	ص	۶۵

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۹	الزمر	۲- ۳
۳۹	//	۶
۴۰	غافر	۳
۴۰	//	۶۲
۴۰	//	۶۵- ۶۶
۴۱	فصلت	۱۴
۴۳	الزخرف	۸۴
۴۴	الدخان	۸
۴۶	الأحقاف	۲۱
۴۷	محمد	۱۹
۵۲	الطور	۴۳
۵۹	الحشر	۲۲- ۲۳
۶۴	التغابن	۱۳
۷۳	المزمل	۹
اللہ متعال خالق تمام چیزھاست		
۲	البقرة	۲۱
۲	//	۲۹
۲	//	۱۱۷
۲	//	۲۲۸
۳	آل عمران	۶
۳	//	۴۷
۴	النساء	۱

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۵	المائدة	۱۷- ۱۸
۶	الأنعام	۱- ۲
۶	//	۷۳
۶	//	۷۹
۶	//	۹۵- ۹۹
۶	//	۱۰۱- ۱۰۲
۷	الأعراف	۵۴
۷	//	۱۸۵
۹	التوبة	۳۶
۱۰	یونس	۳- ۶
۱۱	هود	۷
۱۱	//	۵۱
۱۳	الرعد	۱۶
۱۴	إبراهیم	۱۹
۱۴	//	۳۲
۱۵	الحجر	۲۶- ۲۷
۱۵	//	۳۳
۱۵	//	۸۶
۱۶	النحل	۳- ۵
۱۶	//	۴۸
۱۶	//	۷۰
۱۶	//	۷۸- ۸۱

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۷	الإسراء	۹۹
۲۰	طه	۴
۲۰	//	۵۳
۲۰	//	۵۵
۲۱	الأنبیاء	۳۰
۲۱	//	۳۳
۲۳	المؤمنون	۷۸- ۷۹
۲۴	النور	۴۵
۲۵	الفرقان	۲
۲۵	//	۴۵- ۴۸
۲۵	//	۵۴
۲۵	//	۶۱- ۶۲
۲۶	الشعراء	۱۶۶
۲۶	//	۱۸۴
۲۷	النمل	۶۰- ۶۱
۳۵	فاطر	۱- ۳
۳۶	یس	۸۱
۳۹	الزمر	۶۲
۴۰	غافر	۶۶
۵۹	الحشر	۲۴
۶۷	الملک	۲- ۳
۶۷	//	۱۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۶۷	//	۲۳
۷۵	القیامة	۳۸- ۳۹
۸۷	الأعلی	۲
۹۲	اللیل	۳
۹۶	العلق	۱- ۲
۱۱۳	الفلق	۲
الله متعال هست که روزی می دهد		
۲	البقرة	۳
۲	//	۵۷
۲	//	۱۷۲
۲	//	۲۱۲
۲	//	۲۵۴
۳	آل عمران	۳۷
۵	المائدة	۸۸
۶	الأنعام	۱۴۳
۷	الأعراف	۵۰
۷	//	۱۶۰
۸	الأنفال	۳- ۴
۸	//	۲۶
۱۰	یونس	۳۱
۱۰	//	۹۳
۱۱	هود	۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۳	الرعد	۲۲
۱۴	إبراهیم	۳۱
۱۶	النحل	۵۶
۱۶	//	۷۲- ۷۳
۱۶	//	۷۵
۱۶	//	۱۱۴
۱۷	الإسراء	۳۰- ۳۱
۱۷	//	۷۰
۲۰	طه	۸۱
۲۲	الحج	۳۴- ۳۵
۲۴	النور	۳۸
۲۸	القصص	۵۴
۲۹	العنکبوت	۶۰
۳۰	الروم	۲۸
۳۰	//	۳۷
۳۰	//	۴۰
۳۲	السجدة	۱۶
۳۶	یس	۴۷
۴۰	غافر	۶۴
۴۲	الشوری	۱۲
۴۲	//	۳۸
۴۵	الجاثیة	۱۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۱	الذاریات	۵۸
۶۳	المنافقون	۱۰
علم غیب فقط نزد الله متعال است		
۲	البقرة	۳۳
۵	المائدة	۱۰۹
۵	//	۱۱۶
۶	الأنعام	۵۰
۶	//	۵۹
۶	//	۷۳
۷	الأعراف	۱۸۸
۹	التوبة	۷۸
۹	//	۹۴
۹	//	۱۰۵
۱۰	یونس	۲۰
۱۱	هود	۳۱
۱۱	//	۱۲۳
۱۳	الرعد	۹
۱۶	النحل	۷۷
۱۸	الکهف	۲۶
۲۳	المؤمنون	۹۲
۲۷	النمل	۶۵
۳۲	السجدة	۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۴	سبأ	۳
۳۴	//	۴۸
۳۵	فاطر	۳۸
۳۹	الزمر	۴۶
۴۹	الحجرات	۱۸
۵۲	الطور	۴۱
۵۳	النجم	۳۵
۵۹	الحشر	۲۲
۶۲	الجمعة	۸
۶۴	التغابن	۱۸
۷۲	الجن	۲۶
فقط الله متعال شفا بخش هست		
۹	التوبة	۱۴
۲۶	الشعراء	۸۰
فقط الله متعال نجات بخش از دشواریهاست		
۲	البقرة	۴۹- ۵۰
۶	الأنعام	۴۱
۶	//	۶۳- ۶۴
۷	الأعراف	۶۴
۷	//	۷۲
۷	//	۸۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷	//	۸۹
۷	//	۱۴۱
۱۰	یونس	۲۲
۱۰	//	۲۳
۱۰	//	۷۳
۱۰	//	۸۶
۱۰	//	۹۲
۱۰	//	۱۰۳
۱۱	هود	۵۸
۱۱	//	۶۶
۱۱	//	۹۴
۱۱	//	۱۱۶
۱۲	یوسف	۱۱۰
۱۷	الإسراء	۵۶
۱۷	//	۶۷
۲۰	طه	۴۰
۲۰	//	۸۰
۲۱	الأنبیاء	۹
۲۱	//	۷۱
۲۱	//	۷۴
۲۱	//	۷۶
۲۱	//	۸۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۳	المؤمنون	۲۸
۲۶	الشعراء	۷۲- ۷۳
۲۶	//	۱۱۸
۲۶	//	۱۱۹
۲۸	القصص	۲۱
۲۹	العنکبوت	۱۵
۲۹	//	۲۴
۲۹	//	۳۲
۲۹	//	۶۵
۳۱	لقمان	۳۲
۳۷	الصافات	۷۶
۳۷	//	۱۱۵
۳۷	//	۱۳۴
۳۹	الزمر	۶۱
۴۱	فصلت	۱۸
۴۴	الدخان	۳۰
۵۴	القمر	۳۴
۶۶	التحریم	۱۱
ایمان به فرشتگان		
۲	البقرة	۱۷۷
۲	//	۲۸۵
۴	النساء	۱۳۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
اوصاف و وظایف فرشتگان		
۲	البقرة	۳۰- ۳۴
۲	//	۹۷- ۹۸
۲	//	۱۰۲
۶	الأنعام	۹۳
۷	الأعراف	۲۰۶
۱۳	الرعد	۱۱
۱۳	//	۱۳
۱۶	النحل	۴۹- ۵۰
۱۹	مریم	۶۴
۲۱	الأنبیاء	۱۹- ۲۰
۲۱	//	۲۶- ۲۹
۲۵	الفرقان	۲۵
۲۶	الشعراء	۱۹۳- ۱۹۴
۳۴	سبأ	۲۲- ۲۳
۳۵	فاطر	۱
۳۷	الصافات	۱- ۳
۳۷	//	۱۶۴- ۱۶۶
۴۰	غافر	۷- ۹
۴۱	فصلت	۳۰- ۳۱
۴۱	//	۳۸
۴۲	الشوری	۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۳	الزخرف	۷۷
۴۳	//	۸۰
۵۰	ق	۱۷- ۱۸
۵۰	//	۲۳- ۲۶
۵۳	النجم	۲۶
۶۶	التحریم	۴
۶۶	//	۶
۶۹	الحاقة	۱۷
۷۴	المدثر	۳۰- ۳۱
۸۱	التکویر	۱۹- ۲۱
۸۲	الانفطار	۱۰- ۱۲
۹۷	القدر	۴
ایمان به قرآن و کتابهای آسمانی		
۲	البقرة	۲
۲	//	۴
۲	//	۴۱
۲	//	۶۱
۲	//	۸۵
۲	//	۸۹
۲	//	۹۱
۲	//	۹۹
۲	//	۱۲۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲	//	۱۷۷
۲	//	۲۸۵
۳	آل عمران	۳- ۴
۳	//	۷
۳	//	۵۳
۳	//	۸۴
۳	//	۱۹۹
۴	النساء	۴۷
۴	//	۱۳۶
۴	//	۱۶۲
۴	//	۱۷۰
۵	المائدة	۵۹
۵	//	۶۶
۵	//	۶۸
۵	//	۸۳
۵	//	۸۴
۶	الأنعام	۲۰
۶	//	۹۲
۶	//	۱۰۹
۱۰	یونس	۴۰
۱۰	//	۹۴
۱۱	هود	۱۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۳	الرعد	۳۶
۱۷	الإسراء	۱۰۷
۲۱	الأنبياء	۵۰
۲۸	القصص	۵۲
۲۹	العنكبوت	۴۶- ۴۷
۴۰	غافر	۷۰
۴۲	الشورى	۱۵
۶۴	التغابن	۸
۶۶	التحريم	۱۲
دلایل بر نزول قرآن از طرف الله متعال		
۲	البقرة	۲۳- ۲۴
۳	آل عمران	۴۴
۴	النساء	۸۲
۶	الأنعام	۱۹
۱۰	يونس	۳۷- ۳۸
۱۱	هود	۱۳- ۱۴
۱۱	//	۴۹
۱۲	يوسف	۱۰۲
۱۷	الإسراء	۸۸
۲۶	الشعراء	۱۹۶- ۱۹۷
۲۸	القصص	۴۹
۲۹	العنكبوت	۴۷- ۴۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۴	سبأ	۶
۳۹	الزمر	۲۳
۳۹	//	۲۷- ۲۸
۴۶	الأحقاف	۱۰
۵۲	الطور	۳۳- ۳۴
۶۹	الحاقة	۳۸- ۴۷
پیشگویی های قرآن		
۲	البقرة	۲۴
۲	//	۱۱۴
۳	آل عمران	۱۲
۳	//	۱۱۱- ۱۱۲
۳	//	۱۳۹
۳	//	۱۵۱
۴	النساء	۸۴
۵	المائدة	۵۴
۵	//	۶۷
۸	الأنفال	۳۶
۸	//	۳۷- ۴۰
۸	//	۵۹- ۶۰
۸	//	۶۲
۹	التوبة	۱۴- ۱۵
۹	//	۲۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹	//	۳۲- ۳۳
۹	//	۳۹
۹	//	۵۶- ۵۷
۹	//	۱۰۱
۱۳	الرعد	۳۱
۱۵	الحِجر	۹
۱۶	النحل	۴۱
۱۷	الإسراء	۸
۱۷	//	۶۰
۱۷	//	۸۸
۲۴	النور	۵۵
۲۷	النمل	۹۳
۲۸	القصص	۸۵
۳۰	الروم	۱- ۶
۳۲	السجدة	۲۱
۳۷	الصافات	۱۷۱- ۱۷۵
۴۱	فصلت	۵۳
۴۷	محمد	۷- ۱۰
۴۷	//	۳۵
۴۸	الفتح	۱۶
۴۸	//	۲۱
۴۸	//	۲۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۲	الطور	۴۷- ۴۸
۵۴	القمر	۴۵
۵۸	المجادلة	۲۰- ۲۱
۶۱	الصف	۸- ۹
۶۸	القلم	۱۶
۶۹	العلق	۱۵- ۱۸
علوم عصری قرآن را تأیید می کند		
۲	البقرة	۱۶۴
۶	الأنعام	۹۵- ۹۹
۷	الأعراف	۵۴
۱۳	الرعد	۲- ۴
۱۶	النحل	۱۰- ۱۶
۱۶	//	۶۵- ۶۹
۲۱	الأنبياء	۳۰- ۳۳
۲۱	//	۱۰۴
۲۳	المؤمنون	۱۲- ۲۲
۲۴	النور	۴۳- ۴۵
۲۶	الشعراء	۷
۲۷	النمل	۸۸
۲۹	العنكبوت	۱۹- ۲۰
۳۶	يس	۳۶- ۴۰
۴۱	فصلت	۹- ۱۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۲	الشورى	۳۲- ۳۳
۵۱	الذاريات	۴۷- ۴۹
۵۷	الحديد	۲۵
۷۱	نوح	۱۴- ۲۰
۷۵	القيامة	۷- ۹
۸۱	التكوير	۶
۸۲	الانفطار	۳
۸۴	الانشقاق	۱۶- ۱۹
۸۶	الطارق	۶- ۷
۸۶	//	۱۱- ۱۲
۸۷	الأعلى	۴- ۵
۹۶	العلق	۲
۹۷	القدر	۵
مَثَلهای عبرت انگیز قرآنی		
۲	البقرة	۱۷- ۲۰
۲	//	۲۶
۲	//	۱۷۱
۲	//	۲۶۱
۲	//	۲۶۴- ۲۶۶
۳	آل عمران	۱۱۷
۱۰	يونس	۲۴
۱۱	هود	۲۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۳	الرعد	۱۷
۱۴	إبراهيم	۱۸
۱۴	//	۲۴- ۲۶
۱۶	النحل	۷۵- ۷۶
۱۶	//	۱۱۲
۱۸	الكهف	۳۲
۱۸	//	۴۵
۲۲	الحج	۷۳
۲۴	النور	۳۵
۲۴	//	۳۹- ۴۰
۲۹	العنكبوت	۴۱
۳۰	الروم	۲۸
۳۶	يس	۱۳
۳۶	//	۷۸
۳۹	الزمر	۲۹
۴۸	الفتح	۲۹
۵۷	الحديد	۲۰
۵۹	الحشر	۲۱
۶۲	الجمعة	۵
۶۶	التحريم	۱۰- ۱۲
ایمان به پیامبران		
۲	البقرة	۱۳۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲	//	۱۷۷
۲	//	۲۸۵
۳	آل عمران	۸۱
۳	//	۸۴
۳	//	۱۴۴
۳	//	۱۷۹
۴	النساء	۱۳۶
۴	//	۱۵۲
۵	المائدة	۱۲
۵	//	۱۹
۵	//	۱۱۱
۶	الأنعام	۳۴
۶	//	۴۸
۶	//	۱۳۰
۷	الأعراف	۵۲
۹	التوبة	۱۲۸
۱۰	یونس	۲
۱۴	إبراهیم	۹
۱۵	الحجر	۱۰
۱۶	النحل	۳۶
۱۶	//	۶۳
۲۱	الأنبیاء	۲۵

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۵۲	الفرقان	۲۰
۳۰	الروم	۴۷
۴۰	غافر	۲۲
۴۰	//	۵۱
۴۰	//	۷۸
۴۶	الأحقاف	۹
۵۷	الحدید	۷
۵۷	//	۱۹
۵۷	//	۲۱
۵۷	//	۲۸
۵۸	المجادلة	۴
۶۱	الصف	۱۱
۶۴	التغابن	۸
تمام انبیا و رسولان از جنس بشر بودند		
۳	آل عمران	۷۹
۶	الأنعام	۹۱
۱۱	هود	۲۷
۱۴	إبراهیم	۱۰- ۱۱
۱۵	الحجر	۲۸
۱۵	//	۳۳
۱۷	الإسراء	۹۳- ۹۴
۱۸	الکهف	۱۱۰

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲۱	الأنبیاء	۳
۲۱	//	۳۴
۲۳	المؤمنون	۲۴
۲۳	//	۳۳- ۳۴
۲۳	//	۴۷
۲۶	الشعراء	۱۵۴
۲۶	//	۱۸۶
۳۶	یس	۱۵
۴۱	فصلت	۶
۴۲	الشوری	۵۱
۵۴	القمر	۲۴
۶۴	التغابن	۶
۷۴	المدثر	۲۵
ایمان به روز رستاخیز		
۲	البقرة	۴
۲	//	۴۶
۲	//	۶۲
۲	//	۱۵۶
۲	//	۱۷۷
۲	//	۲۲۳
۲	//	۲۲۸
۲	//	۲۸۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳	آل عمران	۹
۳	//	۱۱۴
۴	النساء	۳۹
۴	//	۵۹
۴	//	۱۳۶
۴	//	۱۶۲
۵	المائدة	۶۹
۹	التوبة	۱۸- ۱۹
۹	//	۹۹
۱۷	الإسراء	۱۹
۲۳	المؤمنون	۷۴
۲۴	النور	۲
۲۹	العنكبوت	۳۶
۳۱	لقمان	۴
۳۴	سبأ	۳
۳۴	//	۳۰
۴۰	غافر	۲۷
۴۰	//	۵۹
۴۲	الشورى	۱۸
۴۳	الزخرف	۶۱
۴۳	//	۶۶
۵۸	المجادلة	۲۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۶۴	التغابن	۷
۶۵	الطلاق	۲
۶۹	الحاقة	۲۰
۷۰	المعارج	۲۶
۸۳	المطففين	۵- ۶
نزدیکی قیامت و علامتهای آن		
۱۸	الكهف	۹۸- ۹۹
۲۱	الأنبياء	۹۶
۲۷	النمل	۸۲
۴۳	الزخرف	۶۱
۴۴	الدخان	۱۰- ۱۱
۴۷	محمد	۱۸
۵۳	النجم	۵۷- ۵۸
۵۴	القمر	۱
۷۰	المعارج	۶- ۷
دمیدن صور و حشر و نشر		
۲	البقرة	۱۱۳
۲	//	۱۴۸
۲	//	۱۷۴
۲	//	۲۱۰
۳	آل عمران	۱۰۶- ۱۰۷
۴	النساء	۴۱- ۴۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۶	الأنعام	۳۱
۶	//	۳۶
۶	//	۳۸
۶	//	۷۳
۷	الأعراف	۲۹
۷	//	۵۳
۹	التوبة	۳۴- ۳۵
۱۰	يونس	۴
۱۰	//	۲۶- ۳۰
۱۰	//	۴۵
۱۱	هود	۱۸
۱۱	//	۹۸
۱۱	//	۱۰۳
۱۴	إبراهيم	۴۸- ۵۱
۱۵	الحجر	۲۵
۱۶	النحل	۸۴- ۸۹
۱۷	الإسراء	۵۲
۱۷	//	۷۱- ۷۲
۱۷	//	۹۷
۱۷	//	۱۰۴
۱۸	الكهف	۴۷
۱۸	//	۵۲- ۵۳

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۸	//	۹۸- ۱۰۱
۱۹	مریم	۳۷- ۳۹
۱۹	//	۶۸- ۷۲
۱۹	//	۸۵
۱۹	//	۸۷
۱۹	//	۹۳- ۹۵
۲۰	طه	۱۰۰- ۱۱۲
۲۰	//	۱۲۴- ۱۲۷
۲۱	الأنبياء	۴۰
۲۱	//	۱۰۳- ۱۰۴
۲۲	الحج	۷۸
۲۳	المؤمنون	۱۰۰
۲۳	//	۱۰۳
۲۵	الفرقان	۲۲- ۳۰
۲۵	//	۳۴
۲۶	الشعراء	۹۰- ۹۵
۲۷	النمل	۸۳- ۸۵
۲۷	//	۸۷- ۸۸
۲۸	القصص	۶۲- ۶۶
۲۸	//	۷۴- ۷۵
۳۰	الروم	۱۲- ۱۶
۳۰	//	۵۵- ۵۷

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۲	السجدة	۵
۳۶	يس	۴۸- ۶۷
۳۷	الصافات	۱۸- ۳۴
۳۸	ص	۱۵
۳۹	الزمر	۶۷- ۷۰
۳۹	//	۷۵
۴۰	غافر	۱۵- ۲۰
۴۲	الشورى	۴۷
۴۳	الزخرف	۶۶- ۶۸
۴۴	الدخان	۴۰- ۴۲
۵۰	ق	۱۱
۵۰	//	۲۰- ۳۱
۵۰	//	۴۱- ۴۴
۵۲	الطور	۷- ۱۵
۵۴	القمر	۶- ۸
۵۵	الرحمن	۳۷- ۴۴
۵۶	الواقعة	۱- ۶
۵۶	//	۴۹- ۵۰
۵۷	الحديد	۱۲- ۱۵
۶۴	التغابن	۹
۶۸	القلم	۴۲- ۴۳
۶۹	الحاقة	۱- ۴

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۶۹	//	۱۳- ۱۸
۷۰	المعارج	۱- ۱۴
۷۰	//	۴۳- ۴۴
۷۳	المزمل	۱۲- ۱۴
۷۳	//	۱۷- ۱۸
۷۴	المدثر	۸- ۱۰
۷۵	القيامة	۷- ۱۳
۷۷	المرسلات	۸- ۱۵
۷۸	النبأ	۱۷- ۲۰
۷۸	//	۳۷- ۴۰
۷۹	النازعات	۶- ۹
۷۹	//	۱۳- ۱۴
۷۹	//	۳۴- ۴۱
۷۹	//	۴۶
۸۰	عبس	۳۳- ۴۰
۸۱	التكوير	۱- ۱۴
۸۲	الانفطار	۱- ۵
۸۲	//	۱۵- ۱۹
۸۳	المطففين	۱۵- ۱۷
۸۴	الانشقاق	۱- ۵
۸۹	الفجر	۲۱- ۳۰
۹۹	الزلزلة	۱- ۸

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۱۰	العادیات	۹- ۱۱
۱۰۱	القارعة	۱- ۵
بیان حوض کوثر		
۱۰۸	الکوثر	۱
عذاب قبر		
۱۴	إبراهیم	۲۷
۴۰	غافر	۴۶
دنیای برزخ		
۲	البقرة	۵۴
۳	آل عمران	۱۶۹- ۱۷۱
۴	النساء	۹۷
۶	الأنعام	۶۲
۷	الأعراف	۴۰- ۴۱
۲۳	المؤمنون	۱۰۰
۳۲	السجدة	۱۱
۴۰	المؤمن	۴۶
۵۰	ق	۳
۷۱	نوح	۲۵
ثبوت قیامت و زنده شدن مجدد		
۲	البقرة	۷۲- ۷۳
۲	//	۱۱۳
۲	//	۲۹

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۷	الأعراف	۲۹
۷	//	۵۷
۱۶	النمل	۳۸- ۴۰
۱۶	//	۷۷
۱۷	الإسراء	۴۸- ۵۲
۱۷	//	۹۸- ۹۹
۱۸	الکهف	۲۱
۱۹	مریم	۶۶- ۶۸
۲۰	طه	۱۵
۲۱	الأنبیاء	۱۰۴
۲۲	الحج	۱- ۷
۲۷	النمل	۶۷- ۷۲
۲۹	العنکبوت	۱۹- ۲۰
۳۰	الروم	۱۱- ۱۴
۳۰	//	۱۹
۳۰	//	۲۷
۳۰	//	۵۰
۳۴	سبأ	۳
۳۵	فاطر	۹
۳۶	یس	۳۳
۳۶	//	۶۸
۳۶	//	۷۷- ۸۲

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۷	الصافات	۱۶- ۲۱
۳۸	ص	۲۷- ۲۸
۳۹	الزمر	۴۲
۴۰	غافر	۵۷- ۵۹
۴۱	فصلت	۳۹
۴۴	الدخان	۳۸- ۴۰
۴۵	الجاثیة	۲۱- ۲۲
۴۶	الأحقاف	۳
۴۶	//	۳۳
۵۰	ق	۲- ۱۵
۵۱	الذاریات	۱- ۶
۵۲	الطور	۱- ۱۲
۵۶	الواقعة	۱- ۷
۵۶	//	۵۷- ۶۲
۷۵	القیامة	۳- ۱۳
۷۵	//	۳۶- ۴۰
۷۷	المرسلات	۱- ۱۳
۷۸	النبأ	۶- ۲۰
۷۸	//	۳۸- ۴۰
۷۹	النازعات	۱۰- ۱۴
۷۹	//	۲۷- ۴۶
۸۶	الطارق	۵- ۱۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹۵	التین	۴- ۸
بدون اجازه الله متعال شفاعتی نیست		
۲	البقرة	۲۵۵
۴	النساء	۸۵
۱۷	الإسراء	۷۹
۱۹	مریم	۸۷
۷۸	النبأ	۳۸
۹۳	الضحی	۵
عذاب هولناک برای دوزخیان		
۶	الأنعام	۲۷
۷	الأعراف	۳۸- ۳۹
۲۳	المؤمنون	۱۰۴- ۱۰۸
۲۵	الفرقان	۱۳- ۱۴
۲۶	الشعراء	۹۶- ۱۰۲
۳۲	السجدة	۱۲- ۱۴
۳۳	الأحزاب	۶۶- ۶۸
۳۵	فاطر	۳۶- ۳۷
۴۰	غافر	۱۰- ۱۱
۴۰	//	۴۷- ۵۰
۴۳	الزخرف	۷۴- ۷۷
۶۷	المُلک	۶- ۱۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
اعراف و اهل اعراف		
۷	الأعراف	۴۶- ۴۹
جنت، وسعتِ جنت و اهلِ جنت		
۳	آل عمران	۱۳۳
۷	الأعراف	۴۲- ۴۴
۱۰	یونس	۹- ۱۰
۱۳	الرعد	۲۲- ۲۴
۱۳	//	۳۵
۱۵	الحجر	۴۵- ۴۸
۱۶	النمل	۳۰- ۳۲
۱۸	الکهف	۳۰- ۳۱
۲۲	الحج	۲۳- ۲۴
۲۵	الفرقان	۱۵- ۱۶
۲۹	العنکبوت	۵۸
۳۲	السجدة	۱۷- ۱۹
۳۳	الأحزاب	۴۴
۳۴	سبأ	۳۷
۳۵	فاطر	۳۳- ۳۵
۳۶	یس	۵۵- ۵۸
۳۷	الصافات	۴۱- ۵۹
۳۸	ص	۴۹- ۵۴
۴۰	غافر	۴۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۳	الزخرف	۶۹- ۷۳
۴۴	الدخان	۵۱- ۵۷
۵۲	الطور	۱۷- ۳۸
۵۶	الواقعة	۱۲- ۳۷
۵۷	الحدید	۲۱
۸۸	الغاشیة	۱۰- ۱۶
دوام جنت و دوزخ		
۱۱	هود	۱۰۶- ۱۰۸
دیدار الهی		
۱۰	یونس	۲۶
۱۸	الکهف	۱۱۰
۲۹	العنکبوت	۵
۷۵	القیامة	۲۲- ۲۵
۸۳	المطففین	۱۵
ایمان به تقدیر		
۷	الأعراف	۱۳۱
۹	التوبة	۵۱
۱۰	یونس	۴۹
۱۰	//	۹۶- ۹۸
۱۰	//	۱۰۰
۱۰	//	۱۰۷
۱۱	هود	۶
۱۱	//	۳۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۱	//	۳۶
۱۱	//	۱۰۹
۱۱	//	۱۱۹
۱۲	یوسف	۱۵
۱۲	//	۴۱
۱۳	الرعد	۲
۱۳	//	۸
۱۳	//	۱۷
۱۳	//	۲۶
۱۳	//	۳۸
۱۵	الحجر	۴- ۵
۱۵	//	۲۱
۱۵	//	۲۴
۱۵	//	۶۱
۱۷	الإسراء	۴- ۷
۱۷	//	۱۳
۱۷	//	۳۰
۱۷	//	۵۸
۱۷	//	۷۷
۱۷	//	۱۰۴
۱۷	//	۱۰۸
۱۸	الکهف	۲۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۸	//	۵۸
۲۰	طه	۴۰
۲۳	المؤمنون	۱۸
۲۳	//	۲۷
۲۳	//	۴۳
۲۵	الفرقان	۲
۳۳	الأحزاب	۳۸
۳۶	یس	۳۸
۳۶	//	۳۹
۵۴	القمر	۴۹
۵۷	الحدید	۲۲- ۲۳
۶۴	التغابن	۱۱
۶۵	الطلاق	۳
باب ۲: ارکان اسلام		
نماز		
۲	البقرة	۴۳
۲	//	۲۳۸- ۲۳۹
۴	النساء	۱۰۱- ۱۰۳
۱۱	هود	۱۱۴
۱۷	الإسراء	۷۸- ۷۹
۱۷	//	۱۱۰
۲۰	طه	۱۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۰	//	۱۳۰
۲۰	//	۱۳۲
۲۳	المؤمنون	۲
۲۳	//	۹
۲۴	النور	۵۶
۲۹	العنکبوت	۴۵
۳۰	الروم	۱۷- ۱۸
۵۰	ق	۳۹- ۴۰
۵۱	الذاریات	۱۷- ۱۸
۵۲	الطور	۴۸- ۴۹
۶۲	الجمعة	۹- ۱۰
۷۳	المزمل	۲- ۴
۷۶	الإنسان	۲۵- ۲۶
۸۷	الأعلی	۱۵
۱۰۷	الماعون	۴- ۶
نماز های فرض پنجگانه		
۱۱	هود	۱۱۴
۱۷	الإسراء	۷۸
۲۰	طه	۱۳۰
۳۰	الروم	۱۷- ۱۸
نماز جمعه و خطبه		
۶۲	الجمعة	۹- ۱۱
نماز عید فطر		

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۸۷	الأعلی	۱۴- ۱۵
نماز عید اضحی		
۱۰۸	الکوثر	۲
نماز جنازه		
۹	التوبة	۸۴
۹	//	۱۰۳
نماز خوف		
۲	البقرة	۲۳۹
۴	النساء	۱۰۲
نماز تهجد		
۱۷	الإسراء	۷۹
۷۳	المزمل	۲- ۴
نماز استسقا		
۷۱	نوح	۱۰- ۱۲
نماز مسافر		
۴	النساء	۱۰۱
نماز بیمار		
۴	النساء	۱۰۳
زکات و صدقات و مصارف آن		
۲	البقرة	۲۱۵
۲	//	۲۶۷
۲	//	۲۷۱- ۲۷۴
۶	الأنعام	۱۴۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹	التوبة	۶۰
۲۴	النور	۵۶
۲۵	الفرقان	۶۷
۳۰	الروم	۳۹
۷۶	الإنسان	۸- ۹
رمضان **تبصرۀ روزه، اعتکاف و شب قدر**		
۲	البقرة	۱۲۵
۲	//	۱۸۳- ۱۸۷
۴۴	الدخان	۳- ۵
۹۷	القدر	۱- ۵
حج و عمره **مسایل حج، تبصره کعبه و مکه مکرمه**		
۲	البقرة	۱۲۵- ۱۲۷
۲	//	۱۸۵
۲	//	۱۹۱
۲	//	۱۹۶- ۲۰۳
۳	آل عمران	۹۶- ۹۷
۵	المائدة	۱- ۲
۵	//	۹۴- ۹۷
۲۲	الحج	۲۵- ۳۷
۲۷	النمل	۹۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۸	القصص	۵۷
۲۹	العنکبوت	۶۷
۹۵	التین	۳
انفاق (خرچ کردن در راه الله متعال)		
۲	البقرة	۳
۲	//	۱۷۷
۲	//	۱۹۵
۲	//	۲۱۵
۲	//	۲۱۹
۲	//	۲۴۵
۲	//	۲۵۴
۲	//	۲۶۱- ۲۶۲
۲	//	۲۶۵
۲	//	۲۶۷
۲	//	۲۷۱
۲	//	۲۷۲
۲	//	۲۷۴
۳	آل عمران	۹۲
۳	//	۱۳۴
۴	النساء	۳۹
۸	الأنفال	۳
۸	//	۶۰

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۹	التوبة	۵۳- ۵۴
۳۰	الروم	۳۹
۳۲	السجدة	۱۶
۳۳	الأحزاب	۳۵
۳۴	سبأ	۳۹
۳۵	فاطر	۲۹- ۳۰
۳۶	یس	۴۷
۴۲	الشوری	۳۸
۴۷	محمد	۳۸
۵۷	الحدید	۷
۵۷	//	۱۰
۵۷	//	۱۱
۵۷	//	۱۸
۶۳	المنافقون	۱۰
۶۴	التغابن	۱۷
۶۵	الطلاق	۶
۶۵	//	۷
۷۳	المزمل	۲
۹۲	اللیل	۵
۹۲	//	۱۸
	ذکر اللہ متعال	
۲	البقرة	۱۵۲

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲	//	۱۹۸
۲	//	۲۰۰
۲	//	۲۰۳
۳	آل عمران	۴۱
۴	النساء	۱۰۳
۷	الأعراف	۶۹
۷	//	۷۴
۷	//	۲۰۱
۷	//	۲۰۵
۸	الأنفال	۴۵
۱۳	الرعد	۲۸
۱۷	الإسراء	۱۱۱
۱۸	الکهف	۲۴
۲۰	طه	۳۳- ۳۴
۲۰	//	۱۱۳
۲۰	//	۱۳۰
۲۲	الحج	۳۷
۲۲	//	۴۰
۲۵	الفرقان	۵۸
۲۵	//	۶۲
۲۹	العنکبوت	۴۵
۳۰	الروم	۱۷- ۱۸

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۲	السجدة	۱۵
۳۳	الأحزاب	۲۱
۳۳	//	۳۵
۳۳	//	۴۱- ۴۲
۳۸	ص	۱۸
۴۰	غافر	۵۵
۴۸	الفتح	۹
۵۰	ق	۳۹- ۴۰
۵۲	الطور	۴۸- ۴۹
۵۶	الواقعة	۷۴
۵۶	//	۹۶
۵۷	الحدید	۱۶
۶۲	الجمعة	۱۰
۶۳	المنافقون	۹
۶۹	الحاقة	۵۲
۷۳	المزمل	۸
۷۴	المدثر	۳
۷۶	الإنسان	۲۵- ۲۶
۸۷	الأعلی	۱
۸۷	//	۱۵
۱۱۰	النصر	۳

باب ۳: بیان اوامر		
شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
به انجام رساندن پیمان الله متعال		
۲	البقرة	۴۰
۲	//	۱۷۷
۳	آل عمران	۷۶- ۷۷
۵	المائدة	۷
۶	الأنعام	۱۵۲
۱۳	الرعد	۲۰
۱۶	النحل	۹۱
۱۶	//	۹۵
۵۷	الحديد	۸
پرهیزگاری		
۲	البقرة	۲
۲	//	۴۸
۲	//	۱۷۷
۲	//	۱۷۹
۲	//	۱۹۶- ۱۹۷
۲	//	۲۰۳
۲	//	۲۳۳
۳	آل عمران	۱۵
۳	//	۷۶
۳	//	۱۰۲

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۴	النساء	۱
۴	//	۱۲۸
۴	//	۱۳۱
۵	المائدة	۳۵
۵	//	۶۵
۵	//	۸۸
۵	//	۹۳
۵	//	۹۶
۵	//	۱۰۰
۶	الأنعام	۶۹
۷	الأعراف	۳۵
۷	//	۹۶
۷	//	۱۲۸
۷	//	۱۵۶
۸	الأنفال	۱
۱۳	الرعد	۳۵
۱۵	الحجر	۴۵
۱۶	النمل	۲
۱۶	//	۱۲۸
۱۹	مريم	۶۳
۱۹	//	۸۵
۲۲	الحج	۱

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲۲	//	۳۲
۲۳	المؤمنون	۵۲
۲۴	النور	۵۲
۲۶	الشعراء	۱۰۸
۲۶	//	۱۲۶
ترس از الله		
۲	البقرة	۴۰
۲	//	۱۵۰
۳	آل عمران	۱۷۵
۵	المائدة	۳
۵	//	۲۸
۵	//	۹۴
۶	الأنعام	۱۵
۶	//	۵۱
۶	//	۸۱- ۸۲
۷	الأعراف	۵۶
۷	//	۱۵۴
۷	//	۲۰۵
۸	الأنفال	۲
۹	التوبة	۱۳
۹	//	۱۸
۱۳	الرعد	۲۱

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۴	إبراهيم	۱۴
۱۶	النحل	۵۰- ۵۱
۲۱	الأنبياء	۲۸
۲۱	//	۴۹
۲۱	//	۹۰
۲۲	الحج	۵۴
۲۳	المؤمنون	۲
۲۳	//	۵۷
۲۳	//	۶۰
۲۴	النور	۵۲
۳۲	السجدة	۱۶
۳۳	الأحزاب	۳۵
۳۳	//	۳۷
۳۳	//	۳۹
۳۵	فاطر	۱۸
۳۵	//	۲۸
۳۶	يس	۱۱
۳۹	الزمر	۱۶
۳۹	//	۲۳
۵۵	الرحمن	۴۶
۵۷	الحديد	۱۶
۵۹	الحشر	۲۱

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۶۷	الملک	۱۹
۷۹	النازعات	۱۹
۷۹	//	۴۰- ۴۱
۸۰	عبس	۹
۸۷	الأعلى	۱۰
۹۸	البينة	۸
	بیان صبر	
۲	البقرة	۴۵
۲	//	۱۵۳
۲	//	۱۵۵- ۱۵۶
۲	//	۱۷۷
۲	//	۲۵۰
۳	آل عمران	۱۲۵
۳	//	۱۴۲
۳	//	۱۴۶
۳	//	۱۸۶
۳	//	۲۰۰
۷	الأعراف	۸۷
۷	//	۱۲۶
۷	//	۱۲۸
۷	//	۱۳۷
۸	الأنفال	۶۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۰	يونس	۱۰۹
۱۱	هود	۱۱
۱۱	//	۴۹
۱۱	//	۱۱۵
۱۲	يوسف	۸۳
۱۲	//	۹۰
۱۳	الرعد	۲۲
۱۳	//	۲۴
۱۴	إبراهيم	۵
۱۴	//	۱۲
۱۵	النحل	۴۲
۱۵	//	۹۶
۱۵	//	۱۲۶- ۱۲۷
۱۸	الكهف	۲۸
۱۸	//	۶۹
۱۹	مريم	۶۵
۲۰	طه	۱۳۰
۲۰	//	۱۳۲
۲۱	الأنبياء	۸۵
۲۲	الحج	۳۵
۲۳	المؤمنون	۱۱۱
۲۵	الفرقان	۲۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۵	//	۷۵
۲۸	القصص	۵۴
۲۸	//	۸۰
۲۹	العنکبوت	۵۹
۳۰	الروم	۶۰
۳۱	لقمان	۱۷
۳۱	//	۳۱
۳۲	السجدة	۲۴
۳۳	الأحزاب	۳۵
۳۴	سبأ	۱۹
۳۷	الصافات	۱۰۲
۳۸	ص	۱۷
۳۸	//	۴۴
۳۹	الزمر	۱۰
۴۰	غافر	۵۵
۴۰	//	۷۷
۴۱	فصلت	۳۵
۴۲	الشوری	۲۳
۴۲	//	۴۳
۴۶	الأحقاف	۳۵
۴۷	محمد	۳۱
۴۹	الحجرات	۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۰	ق	۳۹
۵۲	الطور	۴۸
۶۸	القلم	۴۸
۷۱	المعارج	۵
۷۳	المزمل	۱۰
۷۴	المدثر	۷
۷۶	الإنسان	۲۴
۹۰	البلد	۱۷
	توبه و استغفار	
۲	البقرة	۵۴
۲	//	۵۸
۲	//	۱۶۰
۲	//	۱۹۹
۲	//	۲۲۲
۳	آل عمران	۵۴
۷	الأعراف	۱۴۳
۷	//	۱۵۳
۸	الأنفال	۳۳
۸	//	۳۸
۸	//	۷۰
۹	التوبة	۳
۹	//	۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹	//	۲۷
۹	//	۱۰۲
۹	//	۱۰۴
۹	//	۱۰۶
۱۹	مریم	۶۰
۲۰	طه	۱۲۲
۲۴	النور	۲۲
۲۴	//	۳۱
۲۵	الفرقان	۶
۲۵	//	۷۰- ۷۱
۲۷	النمل	۴۶
۲۸	القصص	۱۶
۲۸	//	۶۷
۳۳	الأحزاب	۷۳
۳۴	سبأ	۴
۳۴	//	۱۵
۳۵	فاطر	۲۸
۳۵	//	۴۱
۳۸	ص	۲۴
۳۸	//	۳۵
۳۸	//	۴۴
۳۹	الزمر	۱۷

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۹	//	۵۳- ۵۴
۴۰	غافر	۳
۴۰	//	۷
۴۰	//	۵۵
۴۱	فصلت	۶
۴۲	الشوری	۵
۴۲	//	۲۵
۴۶	الأحقاف	۱۵
۴۷	محمد	۱۹
۴۸	الفتح	۱۴
۵۰	ق	۳۲- ۳۳
۵۱	الذاریات	۱۸
۵۹	الحشر	۱۰
۶۶	التحریم	۴- ۵
۶۶	//	۸
۶۸	القلم	۳۲
۷۱	نوح	۱۰
۷۳	المزمل	۲۰
۷۶	الإنسان	۲۹
۷۸	النبأ	۳۹
۱۱۰	النصر	۳
	شکر گزاری	

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲	البقرة	۲
۲	//	۴۰
۲	//	۴۷
۲	//	۵۲
۲	//	۵۶
۲	//	۱۵۲
۲	//	۱۷۲
۲	//	۱۸۵
۳	آل عمران	۱۴۵
۴	النساء	۱۴۷
۵	المائدة	۱۱
۵	//	۲۰
۷	الأعراف	۵۸
۷	//	۱۴۴
۸	الأنفال	۲۶
۱۲	یوسف	۳۸
۱۴	إبراهیم	۵- ۷
۱۴	//	۳۴
۱۴	//	۳۷
۱۶	النحل	۱۴
۱۶	//	۷۸
۱۶	//	۱۱۴

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۶	//	۱۲۱
۲۱	الأنبیاء	۸۰
۲۲	الحج	۳۶
۲۵	الفرقان	۶۲
۲۷	النمل	۴۰
۲۷	//	۵۹
۲۸	القصص	۷۳
۲۹	العنکبوت	۱۷
۳۰	الروم	۴۶
۳۱	لقمان	۱۲
۳۱	//	۱۴
۳۲	السجدة	۹
۳۳	الأحزاب	۹
۳۴	سبأ	۱۳
۳۴	//	۱۵
۳۴	//	۱۹
۳۵	فاطر	۱۲
۳۶	یس	۷۳
۳۹	الزمر	۷
۳۹	//	۶۶
۴۲	الشوری	۳۳
۴۳	الزخرف	۱۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۵	الجاثية	۱۲
۴۶	الأحقاف	۱۵
۵۴	القمر	۳۵
۵۶	الواقعة	۷۰
۶۷	الملک	۲۳
۹۳	الضحی	۱۱
نیکویی با والدین		
۲	البقرة	۸۳
۴	النساء	۳۶
۶	الأنعام	۱۵۱
۱۷	الإسراء	۲۳- ۲۴
۱۹	مریم	۱۴
۱۹	//	۳۲
۲۹	العنکبوت	۸
۳۱	لقمان	۱۴- ۱۵
۴۶	الأحقاف	۱۵
نیکویی با خویشاوندان		
۲	البقرة	۸۳
۴	النساء	۸
۴	//	۳۶
۸	الأنفال	۴۱
۱۶	النحل	۹۰
۱۷	الإسراء	۲۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۰	الروم	۳۸
۵۲	الطور	۲۶
۵۹	الحشر	۷
نیکویی با یتیمان		
۲	البقرة	۸۳
۲	//	۲۲۰
۴	النساء	۲
۴	//	۶
۴	//	۸
۴	//	۱۰
۴	//	۳۶
۴	//	۱۲۷
۶	الأنعام	۱۵۲
۸	الأنفال	۴۱
۱۷	الإسراء	۳۴
۱۸	الکهف	۸۲
۵۹	الحشر	۷
۷۶	الإنسان	۸
۹۳	الضحی	۹
۱۰۷	الماعون	۲
نیکویی با بینوانان		
۲	البقرة	۸۳
۴	النساء	۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	//	۳۶
۸	الأنفال	۴۱
۱۷	الإسراء	۲۶
۲۲	الحج	۲۸
۳۰	الروم	۳۸
۵۹	الحشر	۷
۷۶	الإنسان	۸
نیکویی با همسایگان		
۴	النساء	۳۶
نیکویی با مسافرین و حاجتمندان		
۲	البقرة	۱۷۷
۴	النساء	۳۶
۸	الأنفال	۴۱
۱۷	الإسراء	۲۶
۳۰	الروم	۳۸
۵۱	الذاريات	۱۹
۵۹	الحشر	۷
۷۰	المعارج	۲۵
۹۳	الضحی	۱۰
نیکویی با فرزندان		
۲	البقرة	۱۲۴
۲	//	۱۲۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲	//	۱۲۸- ۱۲۹
۲	//	۱۳۲- ۱۳۳
۳	آل عمران	۳۸
۱۴	إبراهیم	۳۵
۲۵	الفرقان	۷۴
۳۱	لقمان	۱۳
۳۱	//	۱۹
۳۷	الصافات	۱۰۰
۵۲	الطور	۲۶
نیکویی با همسر		
۲	البقرة	۱۸۷
۲	//	۲۲۲- ۲۲۳
۲	//	۲۲۸
۴	النساء	۱۹
۲۳	المؤمنون	۶
۲۵	الفرقان	۷۴
۶۵	الطلاق	۱- ۲
۶۵	//	۶- ۷
نیکویی با برده		
۴	النساء	۳۶
نیکو کاری		
۲	البقرة	۱۱۲
۲	//	۱۹۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	النساء	۱۲۵
۴	//	۱۲۸
۵	المائدة	۹۳
۷	الأعراف	۱۶۱
۱۰	یونس	۲۶
۱۲	یوسف	۲۲
۱۶	النحل	۹۰
۳۱	لقمان	۳
۳۱	//	۲۲
۳۹	الزمر	۱۰
۳۹	//	۵۸
۴۶	الأحقاف	۱۲
۵۱	الذاریات	۱۶
۵۳	النجم	۶۰
۶۷	الملک	۲
۷۷	المرسلات	۴۴
خوش سخنی		
۲	البقرة	۸۳
۴	النساء	۹
۵	المائدة	۸۳- ۸۵
۱۴	إبراهیم	۲۶- ۲۷
۱۷	الإسراء	۵۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۰	طه	۴۴
۲۲	الحج	۲۴
۲۵	الفرقان	۶۳
۳۳	الأحزاب	۳۲
۳۳	//	۷۰- ۷۱
۳۵	فاطر	۱۰
۳۸	ص	۲۰
۴۱	فصلت	۳۳
۴۷	محمد	۲۱
عفو و درگذر		
۲	البقرة	۱۰۹
۳	آل عمران	۱۳۴
۳	//	۱۵۹
۵	المائدة	۱۳
۵	//	۲۸
۱۲	یوسف	۹۲
۱۲	//	۹۸
۱۵	الحجر	۸۵
۲۴	النور	۲۲
۴۲	الشوری	۳۷
۴۲	//	۴۰
۴۲	//	۴۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۳	الزخرف	۸۹
۴۵	الجاثية	۱۴
۶۴	التغابن	۱۴
تلاوت قرآن و پیروی از آن		
۲	البقرة	۱۲۱
۲	//	۱۴۶
۴	النساء	۸۲
۶	الأنعام	۱۵۵
۷	الأعراف	۲۰۴
۱۶	النحل	۹۸
۱۸	الكهف	۲۷
۲۰	طه	۲- ۳
۲۰	//	۱۲۳
۲۷	النمل	۹۲
۲۹	العنكبوت	۴۵
۳۳	الأحزاب	۲
۳۳	//	۳۴
۳۵	فاطر	۲۹
۳۶	يس	۱۱
۳۹	الزمر	۵۵
۴۳	الزخرف	۴۳- ۴۴
۴۷	محمد	۲۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۴	القمر	۱۷
۵۴	//	۲۲
۵۴	//	۳۲
۵۴	//	۴۰
۶۲	الجمعة	۲
۶۵	الطلاق	۱۱
۷۳	المزمل	۴
۷۳	//	۲۰
۷۵	القيامة	۱۶- ۱۹
بنای مساجد		
۲	البقرة	۱۲۵
۲	//	۱۲۷
۷	الأعراف	۳۱
۹	التوبة	۱۸
۹	//	۱۰۷- ۱۱۰
۲۲	الحج	۲۶
۲۴	النور	۳۶
جهاد در راه الله		
۲	البقرة	۱۵۴
۲	//	۱۹۰- ۱۹۱
۲	//	۱۹۳
۲	//	۲۱۶
۲	//	۲۱۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲	//	۲۴۴
۳	آل عمران	۱۴۲
۳	//	۱۵۷- ۱۵۸
۳	//	۱۶۹
۳	//	۱۷۱
۳	//	۱۹۵
۴	النساء	۷۱
۴	//	۷۷
۴	//	۸۴
۴	//	۹۵
۴	//	۱۰۴
۵	المائدة	۳۵
۵	//	۵۴
۸	الأنفال	۳۹
۸	//	۴۵
۸	//	۵۵- ۵۷
۹	التوبة	۴
۹	//	۱۶
۹	//	۱۹
۹	//	۲۲
۹	//	۲۹
۹	//	۳۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹	//	۳۸
۹	//	۴۱
۹	//	۷۳
۹	//	۸۸
۹	//	۱۱۱
۹	//	۱۲۱
۹	//	۱۲۳
۲۲	الحج	۳۹- ۴۰
۲۲	//	۵۸- ۵۹
۲۲	//	۷۸
۲۷	النمل	۳۷
۲۹	العنکبوت	۶
۲۹	//	۶۹
۴۷	محمد	۴
۴۷	//	۷
۴۷	//	۲۱
۴۷	//	۳۱
۴۷	//	۳۵
۴۸	الفتح	۱۶
۴۸	//	۲۹
۴۹	الحجرات	۱۵
۵۷	الحدید	۱۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۷	//	۲۵
۵۹	الحشر	۲
۵۹	//	۵
۵۹	//	۸
۶۰	الممتحنة	۱
۶۱	الصف	۴
۶۱	//	۱۰
۶۱	//	۱۴
۶۶	التحریم	۹
۷۳	المزمل	۲۰
محبت به الله متعال و امید به رحمت و رضای او		
۲	البقرة	۱۶۵
۲	//	۲۰۷
۳	آل عمران	۳۱
۵	المائدة	۵۴
۹	التوبة	۲۴
۲۶	الشعراء	۵۱
۲۶	//	۸۲
۳۰	الروم	۳۸
۳۲	السجدة	۱۶
۳۳	الأحزاب	۲۱
۳۹	الزمر	۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۸	الفتح	۱۸
۴۸	//	۲۹
۶۰	الممتحنة	۶
راستگویی		
۲	البقرة	۱۷۷
۵	المائدة	۱۱۹
۹	التوبة	۱۱۹
۱۲	یوسف	۵۱
۱۸	الکهف	۲۹
۱۹	مریم	۵۱
۱۹	//	۵۶
۲۶	الشعراء	۸۴
۲۹	العنکبوت	۳
۳۳	الأحزاب	۸
۳۳	//	۲۳- ۲۴
۳۹	الزمر	۳۳
۴۹	الحجرات	۱۵
۴۹	//	۱۷
۵۹	الحشر	۸
ایجاد صلح و آشتی		
۲	البقرة	۱۸۲
۲	//	۲۲۴
۴	النساء	۳۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	//	۱۱۴
۴	//	۱۲۸
۴	//	۱۲۹
۷	الأعراف	۳۵
۷	//	۱۴۲
۸	الأنفال	۱
۱۱	هود	۸۸
۱۱	//	۱۱۷
۲۸	القصص	۸۳
۴۹	الحجرات	۹- ۱۰
هجرت		
۲	البقرة	۲۱۸
۴	النساء	۹۷- ۱۰۰
۸	الأنفال	۷۲- ۷۳
۱۶	النحل	۴۱
۱۹	مریم	۴۹
۲۹	العنکبوت	۲۶
۲۹	//	۵۶
۳۷	الصافات	۹۹
۳۹	الزمر	۱۰
۵۱	الذاریات	۵۰
۵۹	الحشر	۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۶۰	الممتحنة	۱۰
۷۳	المزمل	۱۹
ادای امانت		
۲	البقرة	۲۸۳
۳	آل عمران	۷۵
۴	النساء	۵۸
۲۳	المؤمنون	۸
۲۶	الشعراء	۱۰۶- ۱۰۷
۲۶	//	۱۲۵
۲۶	//	۱۴۳
۲۶	//	۱۷۸
۲۸	القصص	۲۶
۳۳	الأحزاب	۷۲
۷۰	المعارج	۳۲
پیروی از الله و رسولش ﷺ		
۳	آل عمران	۳۲
۳	//	۱۳۲
۴	النساء	۱۳
۴	//	۵۹
۴	//	۶۴
۴	//	۶۹
۴	//	۷۰- ۸۰
۵	المائدة	۹۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵	//	۱۰۸
۷	الأعراف	۱۵۷- ۱۵۸
۸	الأنفال	۱
۸	//	۲۰
۸	//	۱۴
۹	التوبة	۷۱
۲۴	النور	۵۲- ۵۴
۲۴	//	۵۶
۲۶	الشعراء	۱۰۸
۲۶	//	۱۱۰
۲۶	//	۱۲۶
۲۶	//	۱۳۱
۲۶	//	۱۵۰
۲۶	//	۱۷۹
۳۳	الأحزاب	۳۳
۳۳	//	۳۶
۳۳	//	۶۶
۳۳	//	۷۱
۳۶	یس	۲۰- ۲۱
۴۲	الشوری	۳۸
۴۲	//	۴۲
۴۳	الزخرف	۶۱

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۴۳	الدخان	۱۸
۴۶	الأحقاف	۳۱
۴۷	محمد	۲۱
۴۷	//	۳۳
۴۸	الفتح	۱۶- ۱۸
۴۹	الحجرات	۱۴
۵۸	المجادلة	۱۱
۵۸	//	۱۳
۵۹	الحشر	۷
۶۴	التغابن	۱۲
۶۴	//	۱۶
۷۱	نوح	۳
چنگ زدن به ریسمان الله متعال		
۳	آل عمران	۱۰۳
۳	//	۱۰۵
۴	النساء	۱۷۵
۲۲	الحج	۷۸
۴۲	الشوری	۱۳
۴۳	الزخرف	۴۳
دعوت بسوی الله و امر بالمعروف و نهی عن المنکر		
۳	آل عمران	۱۰۴

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳	//	۱۱۰
۳	//	۱۱۴
۷	الأعراف	۱۶۵
۷	//	۱۸۱
۷	//	۱۹۹
۹	التوبة	۷۱
۹	//	۱۱۲
۹	//	۱۲۲
۱۶	النحل	۹۰
۱۶	//	۱۲۵
۱۷	الإسراء	۲۸
۱۹	مریم	۳۹
۱۹	//	۵۵
۲۰	طه	۴۳
۲۰	//	۴۴
۲۰	//	۱۳۲
۲۲	الحج	۴۱
۲۲	//	۶۷
۲۵	الفرقان	۵۲
۲۶	الشعراء	۲۱۴
۲۸	القصص	۸۷
۲۹	العنکبوت	۴۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۱	لقمان	۱۳- ۱۷
۳۲	السجدة	۲۴
۳۳	الأحزاب	۴۵- ۴۷
۳۶	یس	۲۵
۴۰	غافر	۲۸
۴۰	//	۳۸
۴۰	//	۴۱- ۴۳
۴۱	فصلت	۳۳
۴۲	الشوری	۱۵
۴۶	الأحقاف	۲۹
۵۱	الذاریات	۵۵
۵۲	الطور	۲۹
۶۶	التحریم	۶
۷۱	نوح	۱- ۹
۷۲	الجن	۲۳
۷۴	المدثر	۲
۷۹	النازعات	۱۷
۷۹	//	۲۰
۸۷	الأعلی	۹- ۱۰
۸۸	الغاشیة	۲۱
۸۹	الفجر	۱۸
۹۰	البلد	۱۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹۶	العلق	۱۲
۱۰۳	العصر	۱- ۳
توکل بر الله		
۳	آل عمران	۱۵۹- ۱۶۰
۳	//	۱۷۳
۵	المائدة	۱۱
۵	//	۲۳
۸	الأنفال	۲
۸	//	۴۹
۸	//	۶۱
۹	التوبة	۱۲۹
۱۰	یونس	۸۴
۱۱	هود	۵۶
۱۱	//	۱۲۳
۱۲	یوسف	۶۷
۱۳	الرعد	۳۰
۱۴	إبراهیم	۱۱- ۱۲
۱۶	النحل	۴۲
۱۶	//	۹۹
۲۵	الفرقان	۵۸
۲۶	الشعراء	۲۱۷
۲۷	النمل	۷۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۹	العنکبوت	۵۹
۳۳	الأحزاب	۳
۳۹	الزمر	۳۶
۳۹	//	۳۸
۴۰	غافر	۱۰
۴۲	الشوری	۳۶
۵۸	المجادلة	۱۰
۶۰	الممتحنة	۴
۶۴	التغابن	۱۳
۶۵	الطلاق	۳
۶۷	الملک	۲۹
۷۳	المزمل	۹
باهم مشورت کردن		
۳	آل عمران	۱۵۹
۲۷	النمل	۳۲
۴۲	الشوری	۳۸
۴۹	الحجرات	۷
با عدالت فیصله کردن		
۴	النساء	۵۸
۴	//	۱۳۵
۵	المائدة	۸
۵	//	۴۲
۶	الأنعام	۱۵۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷	الأعراف	۲۹
۷	//	۱۸۱
۱۶	النحل	۷۶
۱۶	//	۹۰
۳۸	ص	۲۲
۴۲	الشوری	۱۵
۴۹	الحجرات	۹
۵۵	الرحمن	۹
۵۷	الحدید	۲۵
۶۰	الممتحنة	۸
فیصله کردن مطابق وحی		
۴	النساء	۵۹- ۶۵
۴	//	۱۰۵
۵	المائدة	۴۴- ۵۰
۵	//	۶۶
۲۴	النور	۵۱
۲۸	القصص	۷۰
۴۲	الشوری	۲۱
۵۷	الحدید	۲۵
۹۵	التین	۸
تکمیل کردن عهد و پیمان		
۵	المائدة	۱
۱۷	الإسراء	۳۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۹	مریم	۵۴
۲۳	المؤمنون	۸
۳۳	الأحزاب	۲۳
۴۸	الفتح	۱۰
۷۰	المعارج	۳۲
همکاری و تعاون در کارهای نیک		
۵	المائدة	۲
۱۸	الکهف	۹۵
۲۸	القصص	۳۵
۴۹	الحجرات	۹- ۱۰
فروتنی با مؤمنان		
۵	المائدة	۵۴
۵	//	۸۲
۱۵	الحجر	۸۸
۱۶	النحل	۴۹
۲۵	الفرقان	۶۳
۲۶	الشعراء	۲۱۵
۲۷	النمل	۳۱
۲۸	القصص	۸۳
۳۱	لقمان	۱۸
۳۲	السجدة	۱۵
۴۸	الفتح	۲۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
غلبه و سختگیری بر کافران		
۵	المائدة	۵۴
۹	التوبة	۱۲۳
۴۸	الفتح	۲۹
۶۳	المنافقون	۸
۶۶	التحریم	۹
دوستی با الله متعال، رسولشﷺ و مؤمنان		
۵	المائدة	۵۵
۶	الأنعام	۱۴
۷	الأعراف	۳
۷	//	۱۹۶
۸	الأنفال	۴۰
۹	التوبة	۷۱
۹	//	۱۱۶
۹	//	۱۲۹
۱۰	یونس	۶۲- ۶۳
۲۲	الحج	۷۸
۲۹	العنکبوت	۲۲
۳۲	السجدة	۴
۴۲	الشوری	۲۸
۴۲	//	۳۱
۴۵	الجاثیة	۱۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۷	محمد	۱۱
۶۱	الصف	۱۴
مسابقه و شتافتن بسوی عمل نیک		
۵	المائدة	۴۸
۲۱	الأنبیاء	۹۰
۲۳	المؤمنون	۶۱
۳۵	فاطر	۳۲
۳۹	الزمر	۱۲
۵۷	الحدید	۲۱
۸۳	المطففین	۲۶
درک کردن به اینکه الله متعال ما را می بیند و از وضعیت ما آگاه است		
۵	المائدة	۹۷
۵	//	۹۹
۶	الأنعام	۳
۶	//	۵۹
۶	//	۶۰- ۶۱
۶	//	۱۳۲
۷	الأعراف	۷
۹	التوبة	۷۸
۹	//	۱۰۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۰	یونس	۴۶
۱۰	//	۶۱
۱۱	هود	۵- ۶
۱۱	//	۹۲
۱۱	//	۱۱۱
۱۱	//	۱۲۳
۱۲	یوسف	۵۰
۱۲	//	۷۷
۱۳	الرعد	۸- ۱۱
۱۴	إبراهیم	۳۸
۱۵	الحجر	۲۴
۱۶	النحل	۱۹
۱۶	//	۲۳
۱۶	//	۲۸
۱۷	الإسراء	۱۳
۱۷	//	۱۷
۱۷	//	۲۵
۱۷	//	۸۴
۱۸	الکهف	۴۹
۱۹	مریم	۷۹
۱۹	//	۹۴
۲۰	طه	۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۰	//	۳۵
۲۰	//	۱۱۰
۲۱	الأنبیاء	۴
۲۱	//	۴۷
۲۱	//	۷۸
۲۱	//	۸۱
۲۱	//	۹۴
۲۱	//	۱۱۰
۲۲	الحج	۷۰
۲۲	//	۷۵- ۷۶
۲۴	النور	۲۴
۲۴	//	۲۹
۲۴	//	۳۰
۲۴	//	۴۱
۲۴	//	۶۴
۲۵	الفرقان	۲۰
۲۵	//	۵۸
۲۶	الشعراء	۲۱۸- ۲۲۰
۲۷	النمل	۲۵
۲۷	//	۷۴- ۷۵
۲۷	//	۸۸
۲۷	//	۹۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۸	القصص	۶۹
۲۹	العنکبوت	۸
۲۹	//	۱۰
۲۹	//	۴۲
۲۹	//	۴۵
۲۹	//	۵۲
۲۹	//	۶۰
۲۹	//	۶۲
۳۱	لقمان	۱۵- ۱۶
۳۱	//	۲۳
۳۱	//	۲۸- ۲۹
۳۱	//	۳۴
۳۲	السجدة	۶
سنجیدن پیمانه و ترازو به عدالت کامل		
۶	الأنعام	۱۵۲
۷	الأعراف	۸۵
۱۲	یوسف	۵۹
۱۷	الإسراء	۳۵
۲۶	الشعراء	۱۸۱- ۱۸۲
۵۵	الرحمن	۷- ۹
اخلاص برای الله		
۶	الأنعام	۱۶۲- ۱۶۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷	الأعراف	۲۹
۱۰	یونس	۱۰۵
۲۲	الحج	۳۱
۳۱	لقمان	۲۲
۳۹	الزمر	۲- ۳
۳۹	//	۱۱
۳۹	//	۱۴
۳۹	//	۱۷
۳۹	//	۶۵- ۶۶
۴۰	غافر	۱۴
۴۰	//	۶۵
۷۶	الإنسان	۹
۹۲	اللیل	۲۰
۹۸	البینة	۵
۱۱۲	الإخلاص	۱- ۴
حکم به روی گرداندن از جاهلان		
۷	الأعراف	۱۹۹
۱۲	یوسف	۲۹
۱۵	الحجر	۹۴
۱۷	الإسراء	۲۸
۱۸	الکهف	۱۶
۲۵	الفرقان	۶۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۸	القصص	۵۵
۳۲	السجدة	۳۰
۳۷	الصافات	۱۷۴
۳۷	//	۱۷۸
۵۱	الذاریات	۵۴
۵۲	الطور	۴۵
۵۳	النجم	۲۹
۵۴	القمر	۶
۷۳	المزمل	۱۰
۷۴	المدثر	۵
۷۶	الطلاق	۱۷
پناه بردن به الله و یاری خواستن از او		
۱	الفاتحة	۵
۷	الأعراف	۲۰۰
۱۶	النحل	۹۸
۱۹	مریم	۱۸
۲۱	الأنبیاء	۱۱۲
۲۳	المؤمنون	۹۷- ۹۸
۳۸	ص	۴۱- ۴۲
۴۰	غافر	۲۷
۴۰	//	۵۶
۴۱	فصلت	۳۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۴	الدخان	۲۰
۵۸	المجادلة	۱
۱۱۳	الفلق	۱- ۵
۱۱۴	الناس	۱- ۶
دانایی به امورِ دین		
۹	التوبة	۱۲۲
۱۶	النحل	۴۳- ۴۴
۲۱	الأنبیاء	۷
۲۱	//	۱۰
۲۵	الفرقان	۷۳
۴۷	محمد	۱۴
آزردگی از عقاید و اعمال کفار		
۱۰	یونس	۴۱
۱۰	//	۱۰۴
۱۱	هود	۵۴
۱۲	یوسف	۱۰۸
۱۴	إبراهیم	۳۵- ۳۶
۲۶	الشعراء	۱۶۸
۲۶	//	۲۱۶
۲۸	القصص	۵۵
۳۹	الزمر	۳۹
۴۰	غافر	۶۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۲	الشوری	۱۵
۴۳	الزخرف	۲۶- ۲۷
۶۰	الممتحنة	۴
۱۰۹	الکافرون	۱- ۶
پایداری		
۱	الفاتحة	۶
۱۰	یونس	۸۹
۱۱	هود	۱۱۲
۳۰	الروم	۳۰
۳۰	//	۴۳
۴۱	فصلت	۶
۴۱	//	۳۰- ۳۱
۴۲	الشوری	۱۳
۴۲	//	۱۵
۴۲	//	۳۵
۴۶	الأحقاف	۱۳
۷۲	الجن	۱۶
۸۱	التکویر	۲۸
حکم به خوردن چیزهای حلال و پاکیزه		
۲	البقرة	۱۶۸
۲	//	۱۷۲
۵	المائدة	۴- ۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵	//	۸۸
۱۶	النحل	۱۱۴- ۱۱۵
۲۰	طه	۸۱
۲۲	الحج	۲۸
۲۳	المؤمنون	۵۱
ترس از روز قیامت		
۲	البقرة	۴۸
۲	//	۱۲۳
۲	//	۲۸۱
۲۱	الأنبیاء	۴۹
۲۴	النور	۳۷
۲۶	الشعراء	۱۳۵
۳۱	لقمان	۳۳
۳۹	الزمر	۹
۴۰	غافر	۳۲
۴۲	الشوری	۱۸
۵۲	الطور	۲۶
۷۰	المعارج	۲۷- ۲۸
۷۶	الإنسان	۷
۷۶	//	۱۰
۷۹	النازعات	۴۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
حکم به دوری از کارهای بیهوده		
۲۳	المؤمنون	۳
۲۵	الفرقان	۷۲
۲۸	القصص	۵۵
۴۳	الزخرف	۸۳
محنت و پیشه		
۴	النساء	۳۲
۲۱	الأنبیاء	۸۰
۲۱	//	۸۲
۲۳	المؤمنون	۲۷
۲۸	القصص	۷۳
۳۰	الروم	۲۳
۳۴	سبأ	۱۰- ۱۳
۳۵	فاطر	۱۲
۳۶	یس	۳۵
۳۶	//	۸۰
۵۵	الرحمن	۳۳
۵۷	الحدید	۳۵
۶۲	الجمعة	۹- ۱۱
۷۳	المزمل	۷
۷۳	//	۲۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
اجازه گرفتن هنگام ورود به جایی		
۲۴	النور	۲۷- ۲۹
۲۴	//	۵۸- ۵۹
۲۴	//	۶۱- ۶۳
۳۳	الأحزاب	۵۳
فروپوشاندن چشم		
۲۴	النور	۳۰- ۳۱
حکم به تحقیق و احتیاط در هر کاری		
۴	النساء	۹۴
۲۷	النمل	۲۷
۲۷	//	۳۵
۴۹	الحجرات	۶
۶۰	الممتحنة	۱۰
۶۵	الطلاق	۱
۷۲	الجن	۱۴
۷۴	المدثر	۳۱
علاج و تقویت جسم		
۵	الأعراف	۳۱
۱۶	النحل	۶۹
۲۶	الشعراء	۸۰
۲۸	القصص	۲۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۸	ص	۴۱- ۴۲
۴۱	فصلت	۴۴
بیاد بودن مرگ		
۲	البقرة	۴۶
۴	النساء	۷۸
۶	الأنعام	۲
۷	الأعراف	۹۷- ۹۸
۷	//	۱۸۷
۲۱	الأنبياء	۳۴
۲۱	//	۴۰
۲۱	//	۱۰۹
۲۸	القصص	۸۸
۳۱	لقمان	۳۴
۳۲	السجدة	۳۸
۴۴	الدخان	۵۹
۵۵	الرحمن	۲۶- ۲۷
۵۶	الواقعة	۶۰
۶۲	الجمعة	۸۰
۶۳	المنافقون	۱۰- ۱۱
۶۷	الملک	۲
۸۴	الانشقاق	۶
۸۴	//	۱۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
برتری دادن آخرت بر دنیا		
۲	البقرة	۲۰۱- ۲۰۲
۶	الأنعام	۳۲
۱۰	یونس	۲۴
۱۸	الکهف	۴۵- ۴۶
۲۰	طه	۱۳۱
۲۸	القصص	۶۰- ۶۱
۲۸	//	۷۷
۲۸	//	۷۹- ۸۰
۲۹	العنکبوت	۶۴
۳۱	لقمان	۳۳
۳۳	الأحزاب	۲۸- ۲۹
۴۰	غافر	۳۹
۴۲	الشوری	۲۰
۴۲	//	۳۶
۴۳	الزخرف	۳۲- ۳۵
۴۷	محمد	۳۶
۶۰	الممتحنة	۶
۶۲	الجمعة	۹- ۱۱
۶۴	التغابن	۱۴- ۱۵
۸۷	الأعلی	۱۶- ۱۷
۹۳	الضحی	۴

باب ۴:
بیان نواهی و محرمات

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
اجتناب از کبایر و فحشا		
۶	الأنعام	۱۵۱
۷	الأعراف	۳۳
۱۷	الإسراء	۳۲
۲۴	النور	۱۹
۴۲	الشوری	۳۷
۵۳	النجم	۳۲
۶۰	الممتحنة	۱۲
اجتناب از فسادگری در زمین		
۲	البقرة	۳۰
۲	//	۶۰
۲	//	۲۰۵
۵	المائدة	۳۳
۵	//	۳۳
۵	//	۶۴
۷	الأعراف	۵۶
۷	//	۷۴
۷	//	۸۵
۱۱	هود	۸۵
۱۳	الرعد	۲۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۴	إبراهیم	۳
۱۸	الکهف	۹۴
۲۶	الشعراء	۱۵۲
۲۶	//	۱۸۳
۲۷	النمل	۳۴
۲۷	//	۴۸
۲۸	القصص	۴
۲۸	//	۷۷
۲۹	العنکبوت	۳۶
۳۰	الروم	۴۱
۳۸	ص	۲۸
۴۷	محمد	۲۲
اجتناب از قتل و خونریزی		
۲	البقرة	۳۰
۲	//	۸۴
۳	آل عمران	۲۱- ۲۲
۴	النساء	۲۹
۴	//	۹۲- ۹۳
۵	المائدة	۳۰
۵	//	۳۲
۵	//	۴۵
۶	الأنعام	۱۴۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۶	//	۱۵۱
۱۷	الإسراء	۳۳
۲۵	الفرقان	۶۸
۲۸	القصص	۴
نهی از کشتن فرزندان و زنده به گور کردن آنها		
۶	الأنعام	۱۵۱
۱۶	النحل	۵۸- ۵۹
۱۷	الإسراء	۳۱
۶۰	الممتحنة	۱۲
۸۱	التکویر	۸
اجتناب از ستمگری		
۲	البقرة	۳۵
۲	//	۹۲
۴	النساء	۱۳
۴	//	۵۴
۱۲	یوسف	۷۹
۱۸	الکهف	۵۹
۱۹	مریم	۳۸
۲۰	طه	۱۱۱
۲۱	الأنبیاء	۱۴
۲۱	//	۹۷
۲۵	الفرقان	۱۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۷	النمل	۱۴
۲۷	//	۸۵
۲۸	القصص	۵۹
۲۹	العنکبوت	۱۴
۲۹	//	۳۱
۳۰	الروم	۵۷
۳۳	الأحزاب	۷۲
۳۵	فاطر	۳۲
۴۰	غافر	۵۲
۴۲	الشوری	۴۲
۴۶	الأحقاف	۱۲
۵۱	الذاریات	۵۹
۵۲	الطور	۴۷
۵۳	النجم	۵۲
۶۵	الطلاق	۱
نکوهش پنهان داشتن گواهی و حق و آمیختن آن با باط		
۲	البقرة	۴۲
۲	//	۷۱
۲	//	۱۴۰
۲	//	۱۴۶
۲	//	۱۵۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲	//	۱۷۴
۲	//	۲۸۳
۳	آل عمران	۷۱
۳	//	۱۸۷
۵	المائدة	۱۰۶
۶	الأنعام	۹۱
اجتناب از جادوگری		
۲	البقرة	۱۰۳
۱۰	یونس	۷۷
۱۰	//	۸۱
۲۰	طه	۶۹
۲۶	الشعراء	۲۲۲- ۲۲۳
۷۲	الجن	۶
۱۱۳	الفلق	۴
اجتناب از پیروی کردن شیطان		
۲	البقرة	۱۶۶- ۱۶۹
۲	//	۲۰۸
۲	//	۲۵۷
۲	//	۲۶۸
۴	النساء	۳۸
۴	//	۵۱
۴	//	۶۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	//	۱۱۷
۴	//	۱۲۱
۶	الأنعام	۱۲۱
۶	//	۱۴۲
۷	الأعراف	۱۸
۷	//	۲۷
۷	//	۳۰
۸	الأنفال	۴۸
۱۴	إبراهیم	۲۲
۱۵	الحجر	۴۲
۱۶	النحل	۱۰۰
حرمت تعدی و سرکشی		
۲	البقرة	۱۷۸
۲	//	۱۹۰
۲	//	۱۹۴
۲	//	۲۱۳
۳	آل عمران	۱۹
۳	//	۲۱
۵	المائدة	۲
۵	//	۷۸
۷	الأعراف	۳۳
۹	التوبة	۱۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۰	یونس	۲۳
۱۶	النحل	۹۰
۲۲	الحج	۶۰
۲۸	القصص	۷۸
۳۸	ص	۲۲
۳۸	//	۲۴
۴۲	الشوری	۲۷
۴۲	//	۳۹
۴۲	//	۴۲
۴۹	الحجرات	۹
۵۰	ق	۲۵
۶۸	القلم	۱۲
حکم به اجتناب از مال حرام		
۲	البقرة	۱۸۸
۳	آل عمران	۱۶۱
۴	النساء	۲
۴	//	۲۹- ۳۰
۴	//	۱۶۱
۵	المائدة	۴۲
۵	//	۶۲- ۶۳
۹	التوبة	۳۴
۱۸	الکهف	۷۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۸۹	الفجر	۱۹
حکم به اجتناب از افتادن در فتنه		
۲	البقرة	۱۹۱
۲	//	۲۱۱
۸	الأنفال	۲۵
۸	//	۲۸
۹	التوبة	۴۷- ۴۹
۲۰	طه	۹۰
۲۵	الفرقان	۲۰
۳۳	الأحزاب	۱۴
۳۹	الزمر	۴۹
۵۱	الحدید	۱۴
اجتناب از شراب، قمار، بت و تیرهای فال		
۲	البقرة	۲۱۹
۵	المائدة	۳
۵	//	۹۰- ۹۱
حکم به اجتناب از بدسلوکی بازنها		
۲	البقرة	۲۲۹
۲	//	۲۳۱- ۲۳۳
۴	النساء	۱۹- ۲۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۳	الأحزاب	۴
۵۸	المجادلة	۲- ۴
حرمت فرار از میدان جنگ (جهاد)		
۲	البقرة	۱۴۶
۳	آل عمران	۱۵۵
۸	الأنفال	۱۵- ۱۶
۳۳	الأحزاب	۱۳
۳۳	//	۱۵- ۱۶
۳۳	//	۲۰
۴۸	الفتح	۱۶- ۱۷
نهی از منت نهادن بر نیکویی		
۲	البقرة	۲۶۲- ۲۶۴
۴۹	الحجرات	۱۷
۷۴	المدثر	۶
۹۰	البلد	۶
حرمت سود		
۲	البقرة	۲۷۵- ۲۸۰
۳	النساء	۱۶۱
۳۰	الروم	۳۹
کافران و منافقین را دوست نگیرید		
۳	آل عمران	۲۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳	//	۱۱۸- ۱۲۰
۴	النساء	۸۹
۴	//	۱۳۸- ۱۳۹
۴	//	۱۴۴
۵	المائدة	۵۱
۵	//	۵۷
۹	التوبة	۲۳
۱۱	هود	۱۱۳
۱۳	الرعد	۱۶
۲۵	الفرقان	۵۲
۲۹	العنکبوت	۴۱
۳۳	الأحزاب	۱
۳۳	//	۱۷
۳۳	//	۴۸
۵۸	المجادلة	۱۵
۶۰	الممتحنة	۱
۶۱	الصف	۸
باز داشتن مردم از راه الله جرم بزرگی است		
۳	آل عمران	۹۹
۴	النساء	۴۴
۴	//	۵۵
۴	//	۱۱۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	//	۱۶۰
۴	//	۱۶۷
۷	الأعراف	۴۵
۷	//	۸۶
۸	الأنفال	۳۴- ۳۶
۸	//	۴۷
۹	التوبة	۹
۹	//	۳۲- ۳۴
۱۱	هود	۱۹
۱۳	الرعد	۳۳
۱۴	إبراهيم	۳
۱۶	النحل	۸۸
۲۲	الحج	۲۵
۳۱	لقمان	۶
۴۳	الزخرف	۳۶- ۳۸
۴۷	محمد	۱
۴۷	//	۳۲- ۳۴
۴۸	الفتح	۲۵
۵۸	المجادلة	۱۶
۶۳	المنافقون	۲
۹۶	العلق	۹- ۱۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
حکم به اجتناب از بخیلی		
۳	آل عمران	۱۸۰
۴	النساء	۳۷
۹	التوبة	۳۴- ۳۵
۹	//	۶۷
۱۷	الإسراء	۲۹
۱۷	//	۱۰۰
۲۵	الفرقان	۶۷
۳۳	الأحزاب	۱۹
۴۷	محمد	۳۷- ۳۸
۵۰	ق	۲۵
۵۳	النجم	۳۴- ۳۵
۵۳	//	۴۴
۵۷	الحديد	۲۴
۵۹	الحشر	۹
۶۳	المنافقون	۷
۶۴	التغابن	۱۶
۶۸	القلم	۱۲
۷۰	المعارج	۲۱
۷۴	المدثر	۴۴
۸۹	الفجر	۱۷- ۱۸
۹۲	الليل	۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹۲	//	۱۱
۱۰۷	الماعون	۷
نکوهش دروغ بافتن بر الله متعال		
۳	آل عمران	۱۸۱
۴	النساء	۵۰
۴	//	۱۷۱
۵	المائدة	۱۷- ۱۸
۵	//	۷۲- ۷۳
۶	الأنعام	۲۱
۶	//	۲۴
۶	//	۹۳
۶	//	۱۱۲
۶	//	۱۳۶
۶	//	۱۳۸
۶	//	۱۴۴
۷	الأعراف	۲۸
۷	//	۳۳
۷	//	۳۷
۷	//	۱۶۹
۱۰	یونس	۱۷
۱۰	//	۵۹
۱۱	هود	۱۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	النحل	۵۷
۱۶	//	۶۲
۱۶	//	۱۱۶
۱۷	الإسراء	۴۰
۱۷	//	۷۳
۱۸	الکهف	۵
۱۸	//	۱۵
۲۰	طه	۶۱
۲۳	المؤمنون	۹۱
۲۹	العنکبوت	۱۳
۲۹	//	۶۸
۳۷	الصافات	۱۴۹- ۱۵۹
۳۹	الزمر	۳۲
۵۳	النجم	۱۹- ۲۳
۶۱	الصف	۷
۶۹	الحاقة	۴۴- ۴۷
۷۲	الجن	۴- ۵
اجتناب از نافرمانی الله متعال و رسولش ﷺ		
۲	البقرة	۹۳
۴	النساء	۱۴
۴	//	۴۲
۴	//	۱۱۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵	المائدة	۷۸
۵	//	۱۰۴
۷	الأعراف	۱۶۶
۷	//	۱۹۳
۱۰	یونس	۱۵
۱۱	هود	۵۹
۱۱	//	۶۳
۱۳	الرعد	۱۸
۱۷	الإسراء	۹۰
۲۶	الشعراء	۱۷۶
۳۳	الأحزاب	۳۶
۳۹	الزمر	۱۳
۶۰	الممتحنة	۱۲
۶۵	الطلاق	۸- ۹
۶۹	الحاقة	۹- ۱۰
۷۱	نوح	۲۱
۷۲	الجن	۲۳
۷۳	المزمل	۱۶
۷۹	النازعات	۲۱
۸۰	عبس	۲۳
اجتناب از حسد و ریاکاری		
۴	النساء	۳۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	//	۳۸
۴	//	۵۴
۴	//	۱۴۲
۶	الأنعام	۵۳
۸	الأنفال	۴۷
۱۵	الحجر	۸۸
۱۰۷	الماعون	۶
۱۱۳	الفلق	۵
اجتناب از تهمت زدن		
۴	النساء	۱۱۲
۴	//	۱۵۶
۲۴	النور	۴- ۲۳
۳۳	الأحزاب	۵۸
۶۰	الممتحنة	۱۲
اجتناب از تکبر و خود ستایی		
۴	النساء	۱۷۲- ۱۷۳
۶	الأنعام	۹۳
۷	الأعراف	۱۳
۷	//	۳۶
۷	//	۴۰
۷	//	۴۸
۷	//	۷۶
۷	//	۸۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷	//	۱۳۳
۷	//	۱۴۶
۱۰	یونس	۷۵
۱۶	النحل	۲۲- ۲۳
۱۶	//	۲۹
۱۷	الإسراء	۳۷
۲۳	المؤمنون	۴۶
۲۳	//	۶۷
۲۳	//	۷۶
۲۵	الفرقان	۲۱
۲۷	النمل	۱۴
۲۸	القصص	۴
۲۸	//	۳۹
۲۹	العنکبوت	۳۹
۳۱	لقمان	۷
۳۱	//	۱۸
۳۴	سبأ	۳۱
۳۴	//	۳۳
۳۸	ص	۷۴- ۷۶
۳۹	الزمر	۵۹- ۶۰
۳۹	//	۷۲
۴۰	غافر	۲۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۰	//	۳۵
۴۰	//	۴۸
۴۰	//	۶۰
اجتناب از دزدی		
۵	المائدة	۳۸
۶۰	الممتحنة	۱۲
تمسخر به دین کفر است		
۵	المائدة	۵۷- ۵۸
۶	الأنعام	۵
۶	//	۶۸
۶	//	۷۰
۷	الأعراف	۵۱
۹	التوبة	۶۴- ۶۶
۱۱	هود	۸
۱۳	الرعد	۳۲
۱۵	الحجر	۱۱
۱۸	الکهف	۵۶
۱۸	//	۱۰۶
۲۱	الأنبیاء	۳۶
۲۵	الفرقان	۴۱
۲۶	الشعراء	۶
۳۱	لقمان	۶
۳۶	یس	۳۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۷	الصافات	۱۴
۳۹	الزمر	۴۸
۴۰	غافر	۸۳
۴۳	الزخرف	۷
۴۳	//	۴۷
۴۵	الجاثية	۹
حکم به اجتناب از فتنه انگیزی و غلو و سرکشی		
۵	المائدة	۶۴
۵	//	۶۸
۵	//	۷۷
۶	الأنعام	۱۱۰
۷	الأعراف	۱۸۶
۱۰	یونس	۱۱
۱۱	هود	۱۱۲
۲۰	طه	۸۱
۲۳	المؤمنون	۷۵
۳۷	الصافات	۳۰
۳۸	ص	۵۵
۵۱	الذاریات	۵۳
۵۳	النجم	۵۲
۵۵	الرحمن	۸
۷۸	الأنبیاء	۲۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷۹	النازعات	۷۳
۹۱	//	۱۱
۹۶	//	۶
اجتناب از عداوت، بغض، کینه و عصبانی شدن		
۳	آل عمران	۱۳۴
۵	المائدة	۹۱
۵۹	الحشر	۱۰
۶۸	القلم	۴۸
اجتناب از تقلید پدران و اجداد و سرداران		
۵	المائدة	۱۰۴
۷	الأعراف	۲۸
۷	//	۷۰
۷	//	۱۷۳
۱۰	یونس	۷۸
۱۱	هود	۶۲
۱۱	//	۸۷
۱۱	//	۱۰۹
۱۴	إبراهیم	۱۰
۲۳	المؤمنون	۲۴
۲۸	القصص	۳۶
۳۱	لقمان	۲۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۳	الأحزاب	۶۷
۳۴	سبأ	۶۳
۳۷	الصافات	۶۹- ۷۰
۴۳	الزخرف	۲۱- ۲۵
۵۳	النجم	۲۳
شک کردن به دین کفر است		
۶	الأنعام	۲
۹	التوبة	۴۵
۱۰	یونس	۹۴
۱۱	هود	۶۲
۱۱	//	۱۱۰
۱۴	إبراهیم	۹- ۱۰
۱۹	مریم	۳۴
۱۶	النحل	۶۶
۳۴	سبأ	۵۴
۴۰	غافر	۳۴
۴۱	فصلت	۴۵
۵۳	النجم	۱۴
۵۳	//	۵۵
۴۹	الحجرات	۱۵
۵۷	الحدید	۱۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
اجتناب از بدگمانی		
۶	الأنعام	۱۱۶
۶	//	۱۴۸
۲۸	القصص	۳۸
۳۳	الأحزاب	۱۰
۳۸	ص	۲۷
۴۱	فصلت	۲۲- ۲۳
۴۵	الجاثية	۲۴
۴۵	//	۳۲
۴۸	الفتح	۶
۴۸	//	۱۲
۴۹	الحجرات	۱۲
۵۳	النجم	۲۳
۵۳	//	۲۷- ۲۸
۵۹	الحشر	۲
۷۲	الجن	۷
باب ۵: احکام و مسایل قرآنی		
حکم به اجتناب از مکر و فریب		
۲	الأنعام	۱۲۴
۸	الأنفال	۳۰
۱۰	یونس	۲۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۲	یوسف	۵
۱۲	//	۲۸
۱۲	//	۳۱
۱۲	//	۵۲
۱۳	الرعد	۳۳
۱۳	//	۴۲
۱۶	النحل	۲۶
۱۶	//	۴۵
۲۰	طه	۶۴
۲۱	الأنبياء	۷۰
۲۷	النمل	۷۰
۳۴	سبأ	۳۳
۳۵	فاطر	۱۰
۳۵	//	۴۳
۵۲	الطور	۴۲
۴۰	غافر	۲۵
۴۰	//	۴۵
۷۱	نوح	۲۲
۸۶	الطارق	۱۵
۱۰۵	الفيل	۲۱
حکم به اجتناب از اسراف وولخرجی		
۶	الأنعام	۱۴۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷	الأعراف	۳۱
۱۰	یونس	۱۲
۱۰	//	۸۳
۱۷	الإسراء	۲۶- ۲۹
۲۰	طه	۱۲۷
۲۱	الأنبياء	۹
۲۶	الشعراء	۱۵۱
۳۶	یس	۱۹
۴۰	غافر	۲۸
۴۰	//	۳۴
۴۰	//	۴۳
۴۳	الزخرف	۵
۴۴	الدخان	۳۱
حکم به اجتناب از خیانت کاری		
۴	النساء	۱۰۵- ۱۰۹
۸	الأنفال	۲۷
۸	//	۵۸
۸	//	۷۱
۱۲	یوسف	۵۲
۲۲	الحج	۳۸
۶۶	التحریم	۱۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
حکم به اجتناب از دروغگویی		
۲	البقرة	۱۰
۱۶	النحل	۱۰۵
۲۳	المؤمنون	۹۰
۲۹	العنکبوت	۳
۲۹	//	۱۲
۳۹	الزمر	۳
۵۸	المجادلة	۲
۵۸	//	۱۸
۵۹	الحشر	۱۱
۶۱	الصف	۲
۶۱	//	۳
۶۳	المنافقون	۱
حرمت غیبت و چغلی		
۴	النساء	۱۴۸
۱۲	یوسف	۳۰
۱۲	//	۷۷
۴۹	الحجرات	۱۲
۶۸	القلم	۱۱
مسایل طهارت		
آب پاک و پاک کننده است		
۴	النساء	۴۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۸	الأنفال	۱۱
۲۵	الفرقان	۴۸- ۴۹
بیان حیض		
۲	البقرة	۲۲۲
چرم، پشم و موی حیوانات حلال گوشت پاک است		
۱۶	النحل	۸۰- ۸۱
بیان وضو و غسل جنایت		
۵	المائدة	۶
بیان تیمم		
۴	النساء	۴۳
۵	المائدة	۶
پاک بودن لباس از شرایط نماز است		
۷۴	المدثر	۴
پوشاندن بدن		
۷	الأعراف	۳۱
۲۴	النور	۳۱
پاک بودن محل نماز		
۲	البقرة	۱۲۵
۲۲	الحج	۲۶
احکام مسجد		
۲	البقرة	۱۱۴
۲	//	۱۲۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲	//	۱۴۹- ۱۵۰
۲۲	الحج	۴۰
۲۴	النور	۳۶- ۳۷
مسجد قبا		
۹	التوبة	۱۰۸- ۱۰۹
نکوهش و بیم دادن به باز دارندگان از مساجد		
۲	البقرة	۱۱۴
بیان اذان		
۵	المائدة	۵۸
۶۲	الجمعة	۹
استقبال قبله		
۲	البقرة	۱۴۴
۲	//	۱۴۹- ۱۵۰
۷	الأعراف	۲۹
بیان تکبیر تحریمه		
۱۷	الإسراء	۱۱۱
۷۴	المدثر	۳
نذر در راه الله متعال		
۲	البقرة	۲۷۰
۳	آل عمران	۳۵
۱۶	النحل	۵۶
۱۹	مریم	۲۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۲	الحج	۲۹
۷۶	الإنسان	۷
مسایلی از مال فَی، غنیمت و اسیران جنگی		
۴	النساء	۷۱
۴	//	۷۵- ۸۱
۴	//	۸۴
۴	//	۸۹- ۹۱
۴	//	۹۴- ۹۶
۵	المائدة	۳۵
۸	الأنفال	۱
۸	//	۱۲- ۱۶
۸	//	۳۹- ۴۱
۸	//	۴۵- ۴۷
۸	//	۵۷- ۶۲
۸	//	۶۵- ۷۵
۹	التوبة	۱- ۷
۹	//	۱۱- ۱۶
۹	//	۲۰- ۲۴
۹	//	۲۸- ۲۹
۹	//	۳۶- ۴۱
۹	//	۷۳- ۷۴
۹	//	۱۱۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	النحل	۱۲۶
۲۲	الحج	۳۹- ۴۰
۲۲	//	۷۸
۳۳	الأحزاب	۶۰- ۶۲
۴۷	محمد	۴- ۸
۴۹	الحجرات	۱۵
۵۹	الحشر	۵- ۱۰
۶۰	الممتحنة	۱۰- ۱۱
۶۱	الصف	۴
۶۱	//	۱۰- ۱۳
مسایلی از تجارت و کسب حلال		
۲	البقرة	۱۹۸
۲	//	۲۷۵
۲	//	۲۸۲- ۲۸۳
۴	النساء	۲۹
۲۴	النور	۳۷
۶۲	الجمعة	۱۰
۷۳	المزمل	۲۰
مسایلی از خورد و نوش حلال و حرام		
۲	البقرة	۱۶۸
۲	//	۱۷۲- ۱۷۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵	المائدة	۱
۵	//	۳- ۵
۵	//	۸۷- ۹۰
۶	الأنعام	۱۱۸- ۱۲۱
۶	//	۱۴۲- ۱۴۵
۷	الأعراف	۱۵۷
۱۶	النحل	۱۱۴- ۱۱۶
۲۲	الحج	۳۰
احکام خانوادگی (ازدواج، طلاق، خلع، عدت، مهر و شیرخوارگی)		
۲	البقرة	۲۲۱
۲	//	۲۲۷- ۲۳۲
۲	//	۲۳۴- ۲۳۷
۲	//	۲۴۱
۴	النساء	۳- ۴
۴	//	۱۹- ۲۵
۴	//	۳۴- ۳۵
۴	//	۱۲۷- ۱۳۰
۲۴	النور	۳
۲۴	//	۲۶
۲۸	القصص	۲۷
۳۳	الأحزاب	۳۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۳	//	۴۹- ۵۰
۳۳	//	۵۳
۶۰	الممتحنة	۱۰
۶۵	الطلاق	۱- ۲
۶۵	//	۴- ۷
زنهایی که ازدواج با آنها حرام است		
۲	البقرة	۲۲۱
۴	النساء	۲۲- ۲۴
عدالت میان همسران		
۴	النساء	۳
۴	//	۱۲۹
بیان شیرخوارگی		
۲	البقرة	۲۳۳
۳۱	لقمان	۱۴
۴۶	الأحقاف	۱۵
بیان خلع		
۲	البقرة	۲۲۹
مسایل لعان		
۲۴	النور	۶- ۹
مسایل ایلا و ظهار		
۲	البقرة	۲۲۶
۳۳	الأحزاب	۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۸	المجادلة	۲- ۴
مسایل قسم و کفارۀ آن		
۲	البقرة	۲۲۴- ۲۲۵
۵	المائدة	۸۹
۶۶	التحریم	۲
مسایل حجاب		
۲۴	النور	۲۷- ۳۱
۲۴	//	۵۸- ۶۰
۳۳	الأحزاب	۵۳- ۵۵
۳۳	//	۵۴
مسایل میراث و وصیت		
۲	البقرة	۱۸۰- ۱۸۲
۲	//	۲۴۰
۴	النساء	۷- ۸
۴	//	۱۱- ۱۲
۴	//	۳۳
۴	//	۱۷۷
۵	المائدة	۱۰۶- ۱۰۸
۸	الأنفال	۷۵

باب ۶: تذکره پیامبران علیهم السلام		
شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
ابتدای آفرینش جهان و خلق آدم، خلافت وی، برتری بر فرشتگان و عداوت ابلیس و سرگذشت پیامبران علیهم السلام		
۲	البقرة	۳۰
۲	//	۳۹
۳	آل عمران	۳۳
۳	//	۵۹
۴	النساء	۱
۷	الأعراف	۹- ۲۷
۷	//	۱۸۹
۱۰	یونس	۳- ۴
۱۱	هود	۷
۱۵	الحِجر	۲۶
۱۵	//	۲۹
۱۵	//	۲۸- ۴۴
۱۷	الإسراء	۶۱- ۶۵
۱۸	الکهف	۵۰
۲۰	طه	۱۱۵- ۱۲۴
۲۱	الأنبیاء	۷۱- ۸۵
۲۴	النور	۳۰

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۸	ص	۴۵
۴۱	فصلت	۹- ۱۲
۷۹	النازعات	۲۷- ۳۲
حضرت آدم علیہ السلام		
۲	البقرة	۳۰- ۳۸
۳	آل عمران	۳۳- ۵۹
۵	المائدة	۲۷
۷	الأعراف	۱۱- ۲۵
۱۵	الحجر	۲۶- ۳۳
۱۷	الإسراء	۶۱
۱۸	الكهف	۵۰
۱۹	مريم	۵۸
۲۰	طه	۱۱۵- ۱۲۳
۳۶	يس	۶۰
۳۸	ص	۷۱- ۷۶
حضرت نوح علیہ السلام		
۳	آل عمران	۳۳
۴	النساء	۱۶۳
۶	الأنعام	۸۴
۷	الأعراف	۵۹- ۶۴
۹	التوبة	۷۰
۱۰	يونس	۷۱- ۷۳
۱۱	هود	۲۵- ۴۸

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۱	//	۵۸
۱۴	إبراهيم	۹
۱۷	الإسراء	۳
۱۹	مريم	۵۸
۲۱	الأنبياء	۷۶- ۷۷
۲۲	الحج	۴۲
۲۳	المؤمنون	۲۳- ۲۹
۲۵	الفرقان	۳۷
۲۶	الشعراء	۱۰۵- ۱۲۲
۲۹	العنكبوت	۱۴- ۱۵
۳۳	الأحزاب	۷
۳۷	الصافات	۷۵- ۸۲
۳۸	ص	۱۲
۴۰	غافر	۵
۴۰	//	۳۱
۴۲	الشورى	۱۳
۵۰	ق	۱۲
۵۰	//	۱۴
۵۱	الذاريات	۴۶
۵۳	النجم	۵۲
۵۴	القمر	۹- ۱۷
۵۷	الحديد	۲۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۶۶	التحريم	۱۰
۶۹	الحاقة	۱۱- ۱۲
۷۱	نوح	۱- ۲۸
حضرت ابراهيم علیہ السلام		
۲	البقرة	۱۲۴- ۱۳۲
۲	//	۱۳۵- ۱۳۶
۲	//	۲۵۸
۲	//	۲۶۰
۳	آل عمران	۳۳
۳	//	۶۵- ۶۸
۳	//	۸۴
۳	//	۹۵
۳	//	۹۷
۴	النساء	۵۴
۴	//	۱۲۵
۴	//	۱۶۳
۶	الأنعام	۷۴- ۹۰
۶	//	۱۶۱
۹	التوبة	۷۰
۹	//	۱۱۴
۱۱	هود	۶۹- ۷۶
۱۲	يوسف	۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۱۲	//	۳۸
۱۴	إبراهيم	۳۵- ۴۱
۱۵	الحجر	۵۱- ۶۰
۱۶	النحل	۱۲۰- ۱۲۳
۱۹	مريم	۴۱- ۵۰
۱۹	//	۵۸
۲۱	الأنبياء	۵۱- ۷۳
۲۲	الحج	۲۶- ۲۷
۲۲	//	۴۳
۲۲	//	۷۸
۲۶	الشعراء	۶۹- ۱۰۴
۲۹	العنكبوت	۱۶- ۲۷
۲۹	//	۳۱- ۳۲
۳۳	الأحزاب	۷
۳۷	الصافات	۸۳- ۱۱۳
۳۸	ص	۴۵- ۴۷
۴۲	الشورى	۱۳
۴۳	الزخرف	۲۶- ۲۸
۵۱	الذاريات	۲۴- ۲۷
۵۷	الحديد	۲۶
۶۰	الممتحنة	۴- ۶
۸۷	الأعلى	۱۹

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
حضرت اسماعیل علیہ السلام		
۲	البقرة	۱۲۵
۲	//	۱۲۷- ۱۲۹
۲	//	۱۳۳
۲	//	۱۳۶
۲	//	۱۴۰
۳	آل عمران	۸۴
۴	النساء	۱۶۳
۶	الأنعام	۸۶- ۹۰
۱۹	مريم	۵۴- ۵۵
۲۱	الأنبياء	۸۵- ۸۶
۳۷	الصافات	۱۰۰- ۱۰۷
۳۸	ص	۴۸
حضرت لوط علیہ السلام		
۶	الأنعام	۸۶- ۹۰
۷	الأعراف	۸۰- ۸۴
۱۱	هود	۷۰
۱۱	//	۷۴- ۸۳
۱۵	الحِجر	۵۸- ۷۷
۲۱	الأنبياء	۷۱
۲۱	//	۷۴- ۷۵
۲۲	الحج	۴۳
۲۵	الفرقان	۴۰

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲۶	الشعراء	۱۶۰- ۱۷۵
۲۷	النمل	۵۴- ۵۸
۲۹	العنكبوت	۲۶
۲۹	//	۲۸- ۳۵
۳۷	الصافات	۱۳۳- ۱۳۸
۳۸	ص	۱۳
۵۰	ق	۱۳
۵۱	الذاريات	۳۲- ۳۷
۵۳	النجم	۵۳- ۵۴
۵۴	القمر	۳۳- ۴۰
۶۶	التحريم	۱۰
حضرت اسحاق علیہ السلام		
۲	البقرة	۱۳۳
۳	آل عمران	۸۴
۴	النساء	۱۶۳
۶	الأنعام	۸۴
۱۱	هود	۷۱- ۷۳
۱۲	يوسف	۶
۱۲	//	۳۸
۲۱	الأنبياء	۷۲
۳۷	الصافات	۱۱۲- ۱۱۳
۳۸	ص	۴۵- ۴۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
حضرت یعقوب و یوسف علیهما السلام		
۲	البقرة	۱۳۲- ۱۳۳
۳	آل عمران	۸۴
۳	//	۹۳
۴	النساء	۱۶۳
۶	الأنعام	۸۴
۱۲	یوسف	۳۸
۱۲	//	۴- ۱۰۲
۲۱	الأنبیاء	۷۲- ۷۳
۳۸	ص	۴۵- ۴۷
۴۰	غافر	۳۴
حضرت هود علیه السلام و قوم عاد		
۷	الأعراف	۶۵- ۷۲
۹	التوبة	۷۰
۱۱	هود	۵۰- ۶۰
۱۱	//	۸۹
۱۴	إبراهیم	۹- ۱۷
۲۵	الفرقان	۳۸- ۳۹
۲۶	الشعراء	۱۲۳- ۱۴۰
۲۹	العنکبوت	۳۸
۳۸	ص	۱۲
۴۰	غافر	۳۱
۴۱	فصلت	۱۳- ۱۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۶	الأحقاف	۲۱- ۲۶
۵۰	ق	۱۳
۵۱	الذاریات	۴۱- ۴۲
۵۳	النجم	۵۰
۵۴	القمر	۱۸- ۲۲
۶۹	الحاقة	۴
۶۹	//	۶- ۸
۸۹	الفجر	۶- ۸
۸۹	//	۱۱- ۱۳
حضرت صالح علیه السلام و قوم ثمود		
۷	الأعراف	۷۳- ۷۹
۹	التوبة	۷۰
۱۱	هود	۶۱- ۶۸
۱۱	//	۸۹
۱۱	//	۹۵
۱۴	إبراهیم	۹- ۱۷
۱۵	الحجر	۸۰- ۸۴
۱۷	الإسراء	۵۹
۲۲	الحج	۴۲
۲۶	الفرقان	۳۸- ۳۹
۲۶	الشعراء	۴۱۴- ۱۵۹
۲۷	النمل	۴۵- ۵۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۹	العنکبوت	۳۸
۳۸	ص	۱۳
۴۰	غافر	۳۱
۴۱	فصلت	۱۳- ۱۴
۴۱	//	۱۷- ۱۸
۵۰	ق	۱۲
۵۱	الذاریات	۴۳- ۴۵
۵۳	النجم	۵۱
۵۴	القمر	۲۳- ۳۲
۶۹	الحاقة	۴- ۵
۸۵	البروج	۱۸
۸۹	الفجر	۹
۸۹	//	۱۱- ۱۳
۹۱	الشمس	۱۱- ۱۵
حضرت شعیب علیه السلام و اهل مدین و ایکه		
۷	الأعراف	۸۵- ۹۳
۱۱	هود	۸۴- ۹۵
۱۵	الحجر	۷۸- ۷۹
۲۶	الشعراء	۱۷۶- ۱۹۱
۹۲	العنکبوت	۳۶- ۳۷
حضرت داود و سلیمان علیهما السلام		
۲	البقرة	۱۰۲

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲	//	۲۵۱
۴	النساء	۱۶۳
۵	المائدة	۷۸
۶	الأنعام	۸۴
۱۷	الإسراء	۵۵
۲۱	الأنبياء	۷۸- ۸۲
۲۷	النمل	۱۵- ۴۴
۳۴	سبأ	۱۰- ۱۴
۳۸	ص	۱۷- ۲۶
۳۸	//	۳۰- ۴۰
حضرت موسی و هارون علیهما السلام و بنی اسرائیل		
۲	البقرة	۴۰- ۱۲۳
۲	//	۱۳۵- ۱۴۰
۲	//	۲۴۳- ۲۵۳
۳	آل عمران	۸۴
۳	//	۹۳
۴	النساء	۱۵۳- ۱۶۴
۵	المائدة	۱۲- ۲۶
۵	//	۳۲
۵	//	۴۵
۵	//	۵۷- ۷۲
۵	//	۷۸- ۷۹

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۶	الأنعام	۸۴- ۷۱
۶	//	۱۴۶
۶	//	۱۵۴
۶	//	۱۵۹
۷	الأعراف	۱۰۳- ۱۵۷
۷	//	۱۵۹- ۱۶۶
۸	الأنفال	۵۲
۸	//	۵۴
۱۰	يونس	۷۵- ۹۳
۱۱	هود	۹۶- ۹۹
۱۱	//	۱۱۰
۱۴	إبراهيم	۵- ۸
۱۶	النحل	۱۲۴
۱۷	الإسراء	۲- ۸
۱۷	//	۱۰۱- ۱۰۴
۱۸	الكهف	۶۰- ۸۲
۱۹	مريم	۵۱- ۵۳
۲۰	طه	۹- ۹۸
۲۱	الأنبياء	۴۸- ۴۹
۲۲	الحج	۴۴
۲۳	المؤمنون	۴۵- ۴۹
۲۵	الفرقان	۳۵- ۳۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲۶	الشعراء	۱۰- ۶۸
۲۷	النمل	۷- ۱۴
۲۸	القصص	۳- ۴۸
۲۸	//	۷۶- ۸۲
۲۹	العنكبوت	۳۹- ۴۰
۳۲	السجدة	۲۳- ۲۴
۳۳	الأحزاب	۷
۳۳	//	۶۹
۳۷	الصافات	۱۱۴- ۱۲۲
۳۸	ص	۱۲
۴۰	غافر	۲۳- ۴۶
۴۲	الشورى	۱۳
۴۳	الزخرف	۴۶- ۵۶
۴۴	الدخان	۱۷- ۳۳
۴۵	الجاثية	۱۶- ۱۷
۴۶	الأحقاف	۱۲
۵۰	ق	۱۳
۵۱	الذاريات	۳۸- ۴۰
۵۳	النجم	۳۶
۵۴	القمر	۴۱- ۴۲
۶۱	الصف	۵
۶۲	الجمعة	۵- ۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۶۶	التحریم	۱۱
۶۹	الحاقة	۹- ۱۰
۷۳	المزمل	۱۵- ۱۶
۷۹	النازعات	۱۵- ۲۶
۸۵	البروج	۱۸
۸۷	الأعلی	۱۹
۸۹	الفجر	۱۰- ۱۴
حضرت یوشع بن نون علیہ السلام (در پرتو تفاسیر)		
۲	البقرة	۵۸- ۵۹
۷	الأعراف	۱۶۱- ۱۶۲
۱۸	الکهف	۶۰- ۶۵
حضرت حزقیل علیہ السلام (در پرتو تفاسیر)		
۲	البقرة	۲۴۳
حضرت شمویل علیہ السلام (در پرتو تفاسیر)		
۲	البقرة	۲۴۶- ۲۴۸
حضرت یونس علیہ السلام		
۴	النساء	۱۶۳
۶	الأنعام	۸۶
۱۰	یونس	۹۸
۲۱	الأنبیاء	۸۷- ۸۸

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۷	الصافات	۱۳۹- ۱۴۸
۶۸	القلم	۴۸- ۵۰
حضرت ادریس و الیاس علیہما السلام		
۶	الأنعام	۸۵
۱۹	مریم	۵۶- ۵۸
۲۱	الأنبیاء	۸۵- ۸۶
۳۷	الصافات	۱۲۳- ۱۳۲
حضرت ایوب علیہ السلام		
۴	النساء	۱۶۳
۶	الأنعام	۸۴
۲۱	الأنبیاء	۸۳- ۸۴
۳۸	ص	۴۱- ۴۴
حضرت زکریا و یحیی علیہما السلام		
۳	آل عمران	۳۷- ۴۱
۶	الأنعام	۸۵
۱۹	مریم	۲- ۱۵
۲۱	الأنبیاء	۸۹- ۹۰
حضرت یَسَع علیہ السلام		
۶	الأنعام	۸۶
۸	ص	۴۸
حضرت ذو الکفل علیہ السلام		
۲۱	الأنبیاء	۸۵- ۸۶
۳۸	ص	۴۸

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
حضرت عزیر علیہ السلام (در پرتو تفاسیر)		
۲	البقرة	۲۵۹
۹	التوبة	۳۰
حضرت عیسی ابن مریم علیہما السلام		
۲	البقرة	۸۷
۲	//	۱۳۶
۲	//	۲۵۳
۳	آل عمران	۳۵- ۳۷
۳	//	۴۲- ۶۰
۳	//	۸۴
۴	النساء	۱۵۶- ۱۵۹
۴	//	۱۶۳
۴	//	۱۷۱- ۱۷۲
۵	المائدة	۱۷
۵	//	۴۶
۵	//	۷۲- ۷۵
۵	//	۷۸
۵	//	۱۱۰- ۱۱۸
۶	الأنعام	۸۵
۹	التوبة	۳۰- ۳۱
۱۹	مریم	۱۶- ۳۷
۲۱	الأنبیاء	۹۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۳	المؤمنون	۵۰
۳۳	الأحزاب	۷
۴۲	الشوری	۱۳
۴۳	الزخرف	۵۷- ۶۴
۵۷	الحدید	۲۷
۶۱	الصف	۶
۶۱	//	۱۴
۶۶	التحریم	۱۲
دلایل بر نبوت همگانی محمد رسول الله ﷺ		
۲	البقرة	۱۱۹
۲	//	۱۵۱
۴	النساء	۷۹
۷	الأعراف	۱۵۸
۱۳	الرعد	۳۰
۱۴	إبراهیم	۱
۱۶	النحل	۴۳- ۴۴
۱۶	//	۶۴
۱۷	الإسراء	۱۰۵- ۱۰۶
۲۱	الأنبیاء	۱۰۷
۲۵	الفرقان	۱
۲۵	//	۵۶
۳۳	الأحزاب	۴۵- ۴۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۴	سبأ	۲۸
۳۵	فاطر	۲۴
۴۸	الفتح	۸
۷۳	المزمل	۱۵
باب ۷: تذکره محبوب (محمد ﷺ)		
پیش‌گویی کتابهای آسمانی به رسالت محمد ﷺ		
۲	البقرة	۸۹
۲	//	۱۴۴
۲	//	۱۴۶
۶	الأنعام	۲۰
۷	الأعراف	۱۵۷
۱۱	هود	۱۷
۱۳	الرعد	۴۳
۲۰	طه	۱۳۳
۲۳	المؤمنون	۶۹
۴۸	الفتح	۲۹
۶۱	الصف	۶
اعتراف اهل کتاب و مشرکین به راستگویی حضرت محمد ﷺ		
۲	البقرة	۴۱- ۴۲
۲	//	۷۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲	//	۸۹
۲	//	۱۰۹
۲	//	۱۴۴
۲	//	۱۴۶
۳	آل عمران	۸۶
۳	//	۹۹
۶	الأنعام	۳۳
۶	//	۱۱۴
۱۳	الرعد	۳۶
۱۳	//	۴۳
۲۸	القصص	۵۲- ۵۳
۲۸	//	۵۷
دلایل بر نبوت محمد ﷺ		
۳	آل عمران	۱۳
۴	النساء	۱۶۳
۴	//	۱۶۶
۶	الأنعام	۱۰- ۱۱
۶	//	۱۰۴- ۱۰۵
۷	الأعراف	۱۸۴
۱۰	یونس	۱۶
۱۲	یوسف	۱۰۹- ۱۱۱
۱۳	الرعد	۴۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	النحل	۱۰۳
۲۳	المؤمنون	۶۸
۲۸	القصص	۴۴- ۴۶
۳۴	سبأ	۴۶- ۴۷
۳۸	ص	۶۷- ۷۰
۴۱	فصلت	۴۲- ۴۳
۴۳	الزخرف	۴۵
۴۸	الفتح	۲۷- ۲۹
۵۲	الطور	۲۹- ۴۲
فضیلت پیامبر ﷺ و ختم نبوت		
۳	آل عمران	۸۱
۳	//	۱۱۰
۴	النساء	۱۱۳
۱۷	الإسراء	۱
۱۷	//	۷۹
۲۵	الفرقان	۱
۲۵	//	۵۶
۳۳	الأحزاب	۴۰
۳۳	//	۴۵- ۴۶
۳۳	//	۵۶
۵۳	النجم	۵- ۱۸
۹۳	الضحی	۱- ۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹۴	الشرح	۱- ۴
۱۰۸	الکوثر	۱- ۳
اخلاق زیبای پیامبر ﷺ و اوصافشان		
۳	آل عمران	۱۴۴
۳	//	۱۵۹
۳	//	۱۶۱
۵	المائدة	۱۵
۶	الأنعام	۳۵
۶	//	۵۰
۶	//	۵۶- ۵۸
۶	//	۹۰
۷	الأعراف	۱۸۷- ۱۸۸
۹	التوبة	۴۰
۹	//	۶۱
۹	//	۱۲۸- ۱۲۹
۱۰	یونس	۴۹
۱۲	یوسف	۱۰۳- ۱۰۴
۱۵	الحجر	۸۸
۱۸	الکهف	۶
۲۱	الأنبیاء	۱۰۷
۲۱	//	۱۰۹
۲۱	//	۱۱۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۳	المؤمنون	۷۲
۲۵	الفرقان	۵۷- ۵۸
۲۶	الشعراء	۳
۳۳	الأحزاب	۵۳
۳۳	//	۶۳
۳۴	سبأ	۴۷
۳۵	فاطر	۸
۳۸	ص	۸۶
۴۲	الشوری	۲۳
۴۶	الأحقاف	۹
۵۲	الطور	۴۰
۶۸	القلم	۴
۷۲	الجن	۲۱- ۲۳
۷۲	//	۲۵- ۲۷
ذکر نام پیامبر ﷺ در قرآن		
۳	آل عمران	۱۴۴
۳۳	الأحزاب	۴۰
۴۷	محمد	۲
۴۸	الفتح	۲۹
۶۱	الصف	۶
پیامبر ﷺ و خویشاوندانش نیز پایبند به شریعت بودند		
۲	البقرة	۱۴۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	النساء	۸۴
۵	المائدة	۶۷
۶	الأنعام	۱۴- ۱۵
۷	الأعراف	۲۰۵
۹	التوبة	۱۱۳
۱۰	یونس	۹۴- ۹۵
۱۰	//	۱۰۴- ۱۰۶
۱۰	//	۱۰۹
۱۱	هود	۱۱۲
۱۱	//	۱۱۵
۱۱	//	۱۲۳
۱۷	الإسراء	۷۴- ۷۵
۱۷	//	۷۸- ۷۹
۱۹	مریم	۶۵
۲۰	طه	۱۳۰- ۱۳۲
۲۶	الشعراء	۲۱۳- ۲۱۷
۲۹	العنکبوت	۴۵
۳۰	الروم	۴۳
۳۳	الأحزاب	۲۸- ۳۴
۳۳	//	۵۲
۳۳	//	۵۹
۳۹	الزمر	۶۵- ۶۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۲	الشوری	۱۵
۵۲	الطور	۴۸- ۴۹
۷۳	المزمل	۱- ۱۰
۷۴	المدثر	۱- ۷
۷۶	الإنسان	۲۳- ۲۶
۹۴	الشرح	۷- ۸
۱۰۸	الکوثر	۲
۱۱۰	النصر	۳
معراج پیامبر ﷺ		
۱۷	الإسراء	۱
۵۳	النجم	۱۲- ۱۸
اعلان مغفرت پیامبر ﷺ از طرف الله متعال		
۳	آل عمران	۱۲۸
۴	النساء	۱۰۵- ۱۰۷
۸	الأنفال	۶۷- ۶۸
۹	التوبة	۴۳
۹	//	۸۴
۳۳	الأحزاب	۳۷
۶۶	التحریم	۱- ۵
۸۰	عبس	۱- ۱۰
غزوات پیامبر ﷺ		
۳	آل عمران	۱۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳	//	۱۲۱- ۱۲۷
۳	//	۱۴۰- ۱۴۵
۳	//	۱۵۲- ۱۵۵
۳	//	۱۶۵- ۱۷۵
۸	الأنفال	۵- ۱۸
۸	//	۴۱- ۴۴
۸	//	۴۸- ۴۹
۹	التوبة	۲۵- ۲۶
۹	//	۳۸- ۵۹
۹	//	۸۱- ۹۶
۳۳	الأحزاب	۹- ۲۷
۴۸	الفتح	۱- ۱۲
۴۸	//	۱۶- ۲۶
۵۹	الحشر	۲- ۱۴
باب ۸: داستانهای قرآنی		
واقعه های قرآنی و برخی از شخصیت ها		
حضرت لقمان حکیم		
۳۱	لقمان	۱۲- ۱۹
حضرت ذو القرنین		
۱۸	الکهف	۸۳- ۹۸
اصحاب کهف و رقیم		
۱۸	الکهف	۹- ۲۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۸	//	۲۵- ۲۶
حبیب نجار و اهل انطاکیه (در پرتو تفاسیر)		
۳۶	یس	۱۳- ۲۹
داستان هاروت و ماروت		
۲	البقرة	۱۰۲
داستان دو باغدار		
۱۸	الکهف	۳۲- ۴۴
ماجرای باغداران		
۶۸	القلم	۱۷- ۳۳
اصحاب رسّ		
۲۵	الفرقان	۳۸- ۳۹
۵۰	ق	۱۲
۵۰	//	۱۴
اصحاب فیل		
۱۰۵	الفیل	۱- ۵
داستان اصحاب شنبه		
۲	البقرة	۶۵- ۶۶
۴	النساء	۴۷
۴	//	۱۵۴
۵	المائدة	۶۰
۷	الأعراف	۱۶۳- ۱۶۶
۱۶	النحل	۱۲۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
داستان قارون		
۲۸	القصص	۷۶- ۸۳
۴۰	غافر	۲۴
داستان هامان		
۲۸	القصص	۶- ۸
۲۹	العنکبوت	۳۹
۴۰	غافر	۲۳- ۲۴
۴۰	//	۳۶- ۳۷
ماجرای اصحاب اخدود		
۸۵	البروج	۴- ۱۲
داستان یأجوج و مأجوج		
۱۸	الکهف	۹۴- ۱۰۱
۲۱	الأنبیاء	۹۶- ۷۹
داستان قوم سبأ		
۲۷	النمل	۲۲- ۴۴
۳۴	سبأ	۱۵- ۲۱
داستان قوم تُبَّع		
۴۴	الدخان	۳۷
۵۰	ق	۱۴
داستان طالوت و جالوت		
۲	البقرة	۲۴۶- ۲۵۱
داستان دو فرزند آدم علیهما السلام		
۵	المائدة	۲۷- ۳۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
داستان حضرت خضر علیه السلام		
۱۸	الکهف	۶۰- ۸۲
داستان ابو لهب		
۱۱۱	اللهب	۱- ۵
داستان یک کافر		
۶۸	القلم	۱۰- ۱۶
۷۴	المدثر	۱۱- ۲۶
ماجرای زنده شدن مُرده ها		
۲	البقرة	۵۵- ۵۶
۲	//	۶۷- ۷۳
۲	//	۲۴۳
۲	//	۲۵۹
۲	//	۲۶۰
ماجرای گوسفندان		
۳۸	ص	۲۱- ۲۶
ماجرای اسبها		
۳۸	ص	۳۱- ۳۳
ماجرای بزها		
۲۱	الأنبیاء	۷۸- ۷۹
ماجرای گاوها		
۲	البقرة	۶۷- ۷۳
داستان تغییر قبله		
۲	البقرة	۱۴۲- ۱۵۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
داستان قارون و هامان		
۲۸	القصص	۶
۲۸	//	۸
۲۸	//	۳۸
۲۸	//	۷۶- ۸۲
۲۹	العنکبوت	۳۹
۴۰	غافر	۲۴
۴۰	//	۳۶
باب ۹: تذکره صفات صحابه گرامی ﷺ		
دیانتداری صحابه ﷺ و ستودن آنها		
۲	البقرة	۱۳۷
۲	//	۱۴۳
۲	//	۲۷۳
۳	آل عمران	۱۱۰
۳	//	۱۷۲- ۱۷۴
۹	التوبة	۷۹
۹	//	۸۸- ۸۹
۹	//	۹۲
۹	//	۹۹- ۱۰۰
۹	//	۱۱۷
۱۶	النحل	۱۱۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۲	الحج	۳۹- ۴۱
۲۲	//	۵۸
۲۴	النور	۲۲
۲۶	الشعراء	۲۱۹
۳۳	الأحزاب	۲۲- ۲۳
۴۸	الفتح	۱۰
۴۸	//	۱۸- ۱۹
۴۸	//	۲۶
۴۸	//	۲۹
۵۹	الحشر	۸- ۱۰
امهات المؤمنین		
۲۴	النور	۱۱- ۲۶
۳۳	الأحزاب	۶
۳۳	//	۲۸- ۳۴
۳۳	//	۳۷
۳۳	//	۵۰- ۵۳
۶۶	التحریم	۱- ۵
باب ۱۰: متنوعات		
اسلام چیست؟		
۱	الفاتحة	۵- ۷
۲	البقرة	۱۲۸- ۱۳۲
۲	//	۱۳۵- ۱۳۷
۳	آل عمران	۱۹- ۲۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳	//	۶۷- ۶۸
۳	//	۸۳- ۸۵
۴	النساء	۱۲۵
۶	الأنعام	۱۲۵- ۱۲۶
۶	//	۱۶۱- ۱۶۳
۹	التوبة	۳۲- ۳۳
۹	//	۳۶
۱۲	یوسف	۴۰
۳۰	الروم	۳۰
۳۰	//	۴۳
۴۸	الفتح	۲۸
۴۹	الحجرات	۱۷
۶۱	الصف	۷- ۱۴
۹۸	البینة	۵
تمام پیامبران در اصول دین متفق هستند		
۲	البقرة	۱۸۳
۳	آل عمران	۶۴
۳	//	۸۱- ۸۳
۵	المائدة	۴۶- ۴۸
۷	الأنعام	۸۸
۷	//	۹۰
۱۲	یوسف	۳۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	النحل	۳۶
۲۱	الأنبیاء	۲۴- ۲۵
۲۱	//	۹۲
۲۳	المؤمنون	۵۲
۳۷	الصافات	۳۷
۴۲	الشوری	۱۳
۴۳	الزخرف	۴۵
۵۳	النجم	۳۶- ۵۶
۸۷	الأعلی	۱۴- ۱۹
در حالت جان کندن ایمان آوردن پذیرفته نمی شود		
۴	النساء	۱۸
۱۰	یونس	۹۰
تمسخر به شریعت کفر است		
۵	المائدة	۵۷
۹	التوبة	۶۵- ۶۶
حکم اجاره (دستمزد)		
۲۸	القصص	۲۶
حکم وکالت		
۱۸	الکهف	۱۹
حکم ذبایح		
۵	المائدة	۳- ۵
۶	الأنعام	۱۱۸- ۱۲۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۶	//	۱۴۵
بیان قربانی		
۶	الأنعام	۱۶۲
۳۷	الصافات	۱۰۷
۱۰۸	الکوثر	۲
هرچیز در اصل مباح است		
۲	البقرة	۲۹
۶	الأنعام	۱۴۱- ۱۴۵
۷	الأعراف	۳۲
رشوت و کسب از طریق ناجایز حرام است		
۲	البقرة	۱۸۸
حرمت سود		
۲	البقرة	۲۷۵- ۲۷۹
۳	آل عمران	۱۳۰- ۱۳۱
۳۰	الروم	۳۹
حرمت شراب، خوک، قمار، مردارو خون		
۲	البقرة	۱۷۳
۲	//	۲۱۹
۵	المائدة	۳
۵	//	۹۰- ۹۱
۶	الأنعام	۱۴۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	النحل	۱۱۵
قصاص و خونبها		
۲	البقرة	۱۷۸- ۱۷۹
۴	النساء	۹۲
۵	المائدة	۴۵
حدود و تعزیرات حد زنا		
۲۴	النور	۲
حد قذف (تهمت به زنا)		
۲۴	النور	۴- ۵
حد دزدی		
۵	المائدة	۳۸- ۳۹
حد راهزنی		
۵	المائدة	۳۳- ۳۴
حکم مرتد		
۲	البقرة	۲۱۷
۴	النساء	۱۳۷
۵	المائدة	۵۴
۸	الأنفال	۳۸
فضیلت علم		
۲	البقرة	۲۶۹
۳	آل عمران	۷
۳	//	۱۸
۲۰	طه	۱۱۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۵	فاطر	۲۸
۳۹	الزمر	۹
۵۸	المجادلة	۱۱
نهی از پنهان ساختن دانش		
۲	البقرة	۱۵۹
۲	//	۱۷۴
۳	آل عمران	۱۸۷
مهمان نوازی		
۱۱	هود	۶۹- ۷۱
۱۵	الحجر	۵۱- ۵۲
۱۵	//	۶۸- ۶۹
۳۳	الأحزاب	۵۳
۵۱	الذاریات	۲۴- ۲۸
۵۴	القمر	۳۷
حقارت شرک		
۲۲	الحج	۷۳
۲۹	العنکبوت	۴۱
۳۰	الروم	۲۸
۳۹	الزمر	۲۹
برای مشرک مغفرتی نیست		
۴	النساء	۴۸
۴	//	۱۱۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
کفارۀ گناهان بوسیلۀ نیکی‌ها، توبه و شرایط قبول آن		
۲	البقرة	۲۷۱
۴	النساء	۱۷- ۱۸
۴	//	۳۱
۴	//	۱۰۶
۴	//	۱۱۰
۶	الأنعام	۵۴
۷	الأعراف	۱۵۳
۹	التوبة	۱۰۲- ۱۰۴
۱۱	هود	۱۱۴
۱۶	النحل	۱۱۹
۱۹	مریم	۶۰
۲۰	طه	۸۳
۲۵	الفرقان	۷۰- ۷۱
۲۷	النمل	۱۱
۶۴	التغابن	۹
۶۵	الطلاق	۵
لزوم ماندن در حالت ترس و امید		
۳	آل عمران	۱۰۶
۳	//	۱۸۵
۴	النساء	۵۶- ۵۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵	المائدة	۹۸
۶	الأنعام	۱۴۷
۶	//	۱۶۵
۷	الأعراف	۵۶
۷	//	۱۵۶
۷	//	۱۶۷
۱۳	الرعد	۶
۱۵	الحجر	۴۹- ۵۰
۱۷	الإسراء	۵۷
۲۱	الأنبیاء	۹۰
۲۳	المؤمنون	۶۰
۳۲	السجدة	۱۶
۳۵	فاطر	۲۹
۳۹	الزمر	۸
۴۱	فصلت	۴۳
۵۶	الواقعة	۷- ۱۰
۵۶	//	۸۸- ۹۴
۵۷	الحدید	۲۰
۷۵	القیامة	۲۲- ۲۵
۸۰	عبس	۳۸- ۴۲
۸۲	الانفطار	۱۳- ۱۴
۸۹	الفجر	۲۵- ۳۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹۸	البینة	۶- ۷
۹۹	الزلزلة	۷- ۸
۱۰۱	القارعة	۶- ۱۱
الله متعال اجر را ضایع نخواهد کرد		
۳	آل عمران	۱۷۱
۷	الأعراف	۱۷۰
۹	التوبة	۱۲۰
۱۱	هود	۱۱۵
۱۲	یوسف	۵۶
۱۲	//	۹۰
۱۸	الکهف	۳۰
الله متعال بندگان خود، ایمان آنها، دعا، عمل، اولاد و قربانی شان را ضایع نخواهد کرد		
۲	البقرة	۱۳۷
۲	//	۱۴۳
۲	//	۱۵۶- ۱۵۷
۲	//	۱۵۸
۲	//	۲۷۲
۳	آل عمران	۳۵- ۳۷
۳	//	۱۹۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵	المائدة	۶۷
۷	الأعراف	۶۴
۷	//	۷۲
۷	//	۸۳
۱۱	هود	۶۶
۱۱	//	۹۴
۱۲	یوسف	۷
۱۲	//	۲۱
۱۲	//	۵۶- ۵۷
۱۲	//	۱۰۰- ۱۰۱
۱۸	الکهف	۸۰
۱۸	//	۸۲
۲۱	الأنبیاء	۸۷- ۸۸
۳۴	سبأ	۳۹
۳۸	ص	۴۳
۵۳	النجم	۳۹
۸۵	البروج	۱۰- ۱۱
بیان سوگند خوردن		
۲	البقرة	۲۲۴- ۲۲۵
۳	آل عمران	۷۷
۵	المائدة	۸۹
۹	التوبة	۱۲- ۱۳

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	النحل	۹۱- ۹۲
۱۶	//	۹۴
۶۶	التحریم	۲
۶۸	القلم	۱۰
سوگند هایی که الله متعال یاد کرده است		
۱۰	یونس	۵۳
۱۵	الحجر	۷۲
۳۷	الصافات	۱- ۳
۳۸	ص	۱
۴۳	الزخرف	۸۸
۵۰	ق	۱
۵۱	الذاریات	۱- ۴
۵۱	//	۷
۵۱	//	۲۳
۵۲	الطور	۱- ۶
۵۳	النجم	۱
۵۶	الواقعة	۷۵- ۷۶
۶۸	القلم	۱
۶۹	الحاقة	۳۸- ۳۹
۷۰	المعارج	۴۰
۷۴	المدثر	۳۲- ۳۴
۷۵	القیامة	۱- ۲

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷۷	المرسلات	۱- ۶
۷۹	النازعات	۱- ۵
۸۱	التکویر	۱۵- ۱۸
۸۴	الانشقاق	۱۶- ۱۸
۸۵	البروج	۱- ۳
۸۶	الطارق	۱
۸۶	//	۱۱- ۱۲
۸۹	الفجر	۱- ۵
۹۰	البلد	۱- ۳
۹۱	الشمس	۱- ۷
۹۲	اللیل	۱- ۳
۹۳	الضحی	۱- ۲
۹۵	التین	۱- ۳
۱۰۰	العادیات	۱- ۵
۱۰۳	العصر	۱
باب ۱۱: ردکردن مذاهب باطله		
ردکردن هندوئیزم، بودایی و شرک		
۱	الفاتحة	۴
۲	البقرة	۱۱۶
۲	//	۱۶۵- ۱۶۷
۳	آل عمران	۶۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴	النساء	۴۸
۴	//	۱۱۶
۵	المائدة	۷۲
۵	//	۷۶
۶	الأنعام	۱۴
۶	//	۱۷
۶	//	۴۰- ۴۱
۶	//	۶۳- ۶۴
۶	//	۷۱
۶	//	۱۰۰- ۱۰۲
۶	//	۱۳۶- ۱۴۰
۷	الأعراف	۱۸۸
۷	//	۱۹۱- ۱۹۸
۹	التوبة	۳۰- ۳۲
۱۰	یونس	۱۸
۱۰	//	۳۴- ۳۵
۱۰	//	۶۸
۱۰	//	۱۰۶- ۱۰۷
۱۳	الرعد	۱۴
۱۳	//	۱۶
۱۳	//	۳۳
۱۶	النحل	۲۰- ۲۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	//	۵۳- ۵۶
۱۶	//	۷۳
۱۷	الإسراء	۴۰
۱۷	//	۴۲
۱۷	//	۵۶- ۵۷
۱۷	//	۶۷
۱۹	مریم	۳۵- ۳۶
۱۹	//	۸۱- ۸۲
۱۹	//	۸۸- ۹۳
۲۱	الأنبیاء	۲۲
۲۱	//	۴۳
۲۱	//	۹۸- ۱۰۰
۲۲	الحج	۱۲- ۱۳
۲۲	//	۷۱
۲۲	//	۷۳
۲۳	المؤمنون	۹۱- ۹۲
۲۵	الفرقان	۳
۲۵	//	۵۵
۲۷	النمل	۵۹- ۶۴
۲۹	العنکبوت	۱۷
۲۹	//	۴۱
۲۹	//	۶۵- ۶۶

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۳۰	الروم	۴۰
۳۱	لقمان	۱۳
۳۳	الأحزاب	۱۷
۳۴	سبأ	۲۲
۳۵	فاطر	۳
۳۵	//	۱۳- ۱۴
۳۵	//	۴۰
۳۶	یس	۷۴- ۷۵
۳۹	الزمر	۳- ۴
۳۹	//	۲۹
۳۹	//	۳۸
۳۹	//	۴۳
۴۱	فصلت	۳۷- ۳۸
۴۶	الأحقاف	۴- ۶
۵۳	النجم	۱۹- ۲۳
۶۷	الملک	۲۰- ۲۱
۷۲	الجن	۲۰- ۲۱
۱۰۹	الکافرون	۱- ۶
ردکردن یهودیت		
۲	البقرة	۱۴
۲	//	۴۴
۲	//	۶۱

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۲	//	۴۷- ۸۰
۲	//	۸۹- ۱۱۳
۳	آل عمران	۲۳
۳	//	۶۹- ۷۸
۳	//	۹۳
۴	النساء	۴۴- ۵۵
۴	//	۱۵۳- ۱۶۱
۵	المائدة	۴۱- ۴۳
۵	//	۵۷- ۶۶
۸	الأنفال	۵۶
۹	التوبة	۲۹- ۳۴
۳۳	الأحزاب	۲۶- ۲۷
۵۹	الحشر	۲- ۵
۵۹	//	۱۱- ۱۷
۶۲	الجمعة	۵- ۸
ردکردن نصرانیت		
۲	البقرة	۱۱۱- ۱۱۲
۳	آل عمران	۳۵- ۵۱
۳	//	۵۹
۳	//	۶۴
۴	النساء	۱۷۱- ۱۷۲
۵	المائدة	۱۷- ۱۸

شمارۂ سورہ	سورہ	شمارۂ آیہ
۵	//	۷۲- ۷۵
۵	//	۱۱۶- ۱۱۷
۹	التوبة	۲۹- ۳۴
۱۹	مریم	۱۶- ۳۷
۲۱	الأنبیاء	۹۱
۴۳	الزخرف	۶۱- ۶۵
۵۷	الحدید	۲۷
۶۶	التحریم	۱۲
ردکردن منافقت		
۲	البقرة	۸- ۲۰
۴	النساء	۶۰- ۶۳
۴	//	۸۸- ۹۰
۴	//	۱۳۸- ۱۴۵
۹	التوبة	۶۷- ۶۸
۹	//	۷۷- ۷۸
۹	//	۹۳- ۹۷
۹	//	۱۰۱
۹	//	۱۰۷- ۱۱۰
۹	//	۱۲۵- ۱۲۶
۳۳	الأحزاب	۱۱- ۲۰
۳۳	//	۶۰- ۶۱
۵۷	الحدید	۱۳- ۱۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۵۸	المجادلة	۱۴- ۱۹
۵۹	الحشر	۱۱- ۱۷
۶۳	المنافقون	۱- ۸
ردکردن قادیانیت		
۲	البقرة	۴
۳	آل عمران	۴۶
۳	//	۴۸- ۴۹
۳	//	۵۴- ۵۵
۴	النساء	۱۵۷- ۱۵۹
۴	//	۱۷۲
۵	المائدة	۷۵
۵	//	۱۱۷
۱۹	مریم	۳۱
۳۳	الأحزاب	۴۰
۴۳	الزخرف	۶۱
ردکردن دهریت		
۱۰	یونس	۶
۱۷	الإسراء	۱۲
۲۵	الفرقان	۴۵- ۴۷
۲۷	النمل	۶۰- ۶۴
۳۰	الروم	۲۰- ۲۵
۳۰	//	۴۶- ۵۰
۳۵	فاطر	۱۱

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۰	غافر	۶۱- ۶۸
۴۱	فصلت	۳۷
۴۵	الجاثية	۲۳- ۲۶
ردکردن مجوسیت و ستاره پرستی		
۶	الأنعام	۷۶- ۷۹
۱۰	یونس	۵
۲۱	الأنبياء	۳۳
۳۶	یس	۳۸- ۴۰
۳۹	الزمر	۵
۴۱	فصلت	۳۷
ردکردن کمونیزم و سوسیالیسم (در این ملکیت چیزی را ندارند)		
۲	البقرة	۴۳
۴	النساء	۱۱- ۱۲
۴	//	۲۰
۶	الأنعام	۱۴۲
۹	التوبة	۶۰
۹	//	۷۹
۱۸	الكهف	۸۲
۳۴	سبأ	۳۶
۳۴	//	۳۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۹	الزمر	۵۲
۴۳	الزخرف	۳۲
۵۳	النجم	۳۹
۶۵	الطلاق	۷
۷۶	الإنسان	۸
باب ۱۲: نامهایی از چیزهای گوناگون		
نام جانوران		
۲	البقرة	۲۶
۲	//	۶۵
۲	//	۶۷
۲	//	۱۷۳
۳	آل عمران	۱۴
۵	المائدة	۱
۵	//	۳۱
۵	//	۱۰۳
۶	الأنعام	۱۳۸
۶	//	۱۴۳- ۱۴۵
۷	الأعراف	۱۰۷
۷	//	۱۷۶
۷	//	۱۷۹
۱۲	یوسف	۱۳
۱۶	النحل	۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۶	//	۶۸
۲۰	طه	۲۰
۲۲	الحج	۳۶
۲۲	//	۷۳
۲۷	النمل	۱۰
۲۷	//	۱۸
۲۷	//	۸۲
۲۹	العنکبوت	۴۱
۷۴	المدثر	۵۱
۱۰۵	الفیل	۱
۱۰۵	//	۳
نام کوهها		
۲	البقرة	۶۳
۲	//	۱۵۸
۱۱	هود	۴۵
۲۷	النمل	۸۸
۷۴	المدثر	۱۷
۷۸	النبأ	۷
۸۸	الغاشیة	۱۹
۱۰۱	القارعة	۵
نام میوه ها		
۲	البقرة	۲۶۶
۶	الأنعام	۹۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۶	//	۱۴۱
۱۶	النحل	۶۷
۹۵	التین	۱
نام دهکده ها		
۳	آل عمران	۱۴
۹	التوبة	۳۴
۳۴	سبأ	۱۰- ۱۲
۵۷	الحدید	۲۵
نام بتها		
۵۳	النجم	۱۰- ۲۰
۷۱	نوح	۲۳
باب ۱۳: فرضیت و اهمیت دعا		
احکام دعا		
۷	الأعراف	۲۹
۷	//	۵۵- ۵۶
۴۰	غافر	۱۴
۴۰	//	۶۰
۴۰	//	۶۵
آداب دعاکردن		
۷	الأعراف	۵۵- ۵۶
شرایط دعاکردن		
۷	الأعراف	۲۹

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۰	غافر	۶۵
مقصد از دعا نجات از دوزخ		
۴۰	غافر	۶۰
دعا نکردن تکبر است		
۴۰	غافر	۶۰
شرایط قبول شدن دعا		
۲	البقرة	۱۸۶
دعای کافران هنگام فرارسیدن مرگ پذیرفته نمی شود		
۱۴	إبراهیم	۴۴
۴	النساء	۱۸
پس از مرگ، دعای دوزخیان بیهوده خواهد بود		
۶	الأنعام	۲۷
۱۳	الرعد	۱۴
۲۳	المؤمنون	۱۰۷
۳۲	السجدة	۱۲
۳۵	فاطر	۳۷
اسم اعظم جهت قبول شدن دعا (در پرتو حدیث)		
۲	البقرة	۱۶۳
۳	آل عمران	۱- ۲
۲۱	الأنبیاء	۸۷

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۱۱۲	الاخلاص	۱- ۴
الله متعال دعای بیچاره و ناچارگان را می پذیرد		
۲۷	النمل	۶۲
الله متعال به بندۀ خود نزدیک است و دعای او را می پذیرد		
۲	البقرة	۱۸۶
۱۱	هود	۶۱
دعا برای کارهای ناجایز سراسر جهالت است		
۱۱	هود	۴۶
خود از الله متعال دعا بطلب		
۲	البقرة	۱۸۶
وسیله قرار دادن ایمان و اعمال نیک درست است		
۳	آل عمران	۱۶
۳	//	۵۳
۳	//	۱۹۳
۵	المائدة	۳۵- ۸۳
۱۷	بی‌إسرائیل	۵۸
۲۳	المؤمنون	۱۰۹
دعاکردن بوسیلۀ اسمای حسنای الله تعالی		

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷	الأعراف	۱۸۰
۱۷	الإسراء	۱۱۰
جواز طلب دعاکردن از نیکوکاران زند		
۲	البقرة	۶۱
۲	//	۶۸- ۷۰
اهمیت دعا		
۲۵	الفرقان	۷۷
دعا عین عبادت است و روی گرداندن از آن خصلت دوزخیان است		
۴۰	غافر	۶۰
درخواست کنندۀ دعا از غیرالله متعال نامراد خواهد گشت		
۲۳	المؤمنون	۱۱۷
درخواست از غیرالله متعال مکر و فریب است		
۳۵	فاطر	۶۰
۴۰	غافر	۴۳
معبود مشرکین نه توان شنیدن دعا را دارند و نه جواب به آن را		
۳۵	فاطر	۱۴
۴۶	الأحقاف	۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
کسیکه از غیر الله متعال می طلبد همیشه عاجز خواهد ماند		
۳۵	فاطر	۱۳
۴۰	غافر	۲۰
این معبود آنقدر عاجز است که توان مقابله با یک مگس را هم ندارد		
۲۲	الحج	۷۳
طلب دعا از غیرالله متعال بیهوده است		
۷	الأعراف	۱۹۴
۷	//	۱۹۷
گریستن و به سجده افتادن از ترس الله متعال		
۱۷	الإسراء	۱۰۷- ۱۰۹
۱۹	مریم	۵۸
باب ۱۴: دعاهای پیامبران گرامی علیهم السلام		
حضرت آدم و حوا علیهما السلام		
۷	الأعراف	۲۳
حضرت نوح علیه السلام		
۲۳	المؤمنون	۲۶
۲۶	الشعراء	۱۱۷- ۱۱۸
۵۴	القمر	۱۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷۱	نوح	۲۶- ۲۷
۷۱	//	۲۸
حضرت ابراهیم علیه السلام		
۲	البقرة	۱۲۷- ۱۲۹
۱۴	إبراهیم	۳۵- ۴۱
۲۶	الشعراء	۸۳- ۸۹
۳۷	الصافات	۱۰۰
۶۰	الممتحنة	۴- ۵
حضرت لوط علیه السلام		
۲۶	الشعراء	۱۶۹
حضرت اسماعیل علیه السلام		
۲	البقرة	۱۲۷
حضرت یوسف علیه السلام		
۱۲	یوسف	۳۳
۱۲	//	۱۰۱
حضرت ایوب علیه السلام		
۲۱	الأنبیاء	۸۳
حضرت یونس علیه السلام		
۲۱	الأنبیاء	۸۷
حضرت شعیب علیه السلام		
۷	الأعراف	۸۹
۱۱	هود	۸۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
حضرت موسی علیه السلام		
۲	البقرة	۶۷
۷	الأعراف	۱۵۱
۷	//	۱۵۵- ۱۵۶
۱۰	یونس	۸۸
۲۰	طه	۲۵- ۲۸
۲۸	القصص	۱۶- ۱۷
۲۸	//	۲۱
۲۸	//	۲۴
۴۰	غافر	۲۷
حضرت داود و سلیمان علیهما السلام		
۲۷	النمل	۱۵
۲۷	//	۱۹
حضرت زکریا علیه السلام		
۳	آل عمران	۳۸
۱۹	مریم	۴- ۶
۲۱	الأنبیاء	۸۹
حضرت عیسی علیه السلام		
۵	المائدة	۱۱۴
حضرت محمد صلی الله علیه وسلم		
۱۷	الإسراء	۸۰
۲۱	الأنبیاء	۱۱۲
۲۳	المؤمنون	۱۱۸

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳۹	الزمر	۴۶
باب ۱۵: دعاهای متعلق به اوقات و وضعیتهای گوناگون		
دعا جهت بهتر شدن دنیا و آخرت، نیکویی و فراوانی رزق و روزی		
۲	البقرة	۲۰۱
۳	آل عمران	۲۶- ۲۷
۵	المائدة	۱۱۴
۲۸	القصص	۲۴
دعا جهت ثابت قدمی، وفوت شدن بر اسلام و دوستی با پرهیزگاران		
۲	البقرة	۲۵۰
۳	آل عمران	۱۴۷
۵	المائدة	۸۳
۷	الأعراف	۱۲۶
۱۲	یوسف	۱۰۱
۲۶	الشعراء	۸۳- ۸۴
دعا برای مغفرت، توبه، دست کشی از گناهان و نجات از رسوایی و عذاب و محفوظ ماندن از دوزخ		
۲	البقرة	۲۸۶

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۳	آل عمران	۱۶
۳	//	۱۹۱- ۱۹۲
۳	//	۱۹۳
۷	الأعراف	۲۳
۷	//	۱۵۵- ۱۵۶
۱۲	یوسف	۳۳
۱۹	مریم	۱۸
۲۳	المؤمنون	۱۰۹
۲۳	//	۱۱۸
۲۵	الفرقان	۶۵- ۶۶
۲۶	الشعراء	۸۷
۲۸	القصص	۱۶- ۱۷
۳۸	ص	۳۵
۵۹	الحشر	۱۰
دعا برای توفیق به شکر گزاری، فضل و رحمت و دخول به جنت		
۴	النساء	۳۲
۷	الأعراف	۱۴۹
۷	//	۱۵۱
۱۷	الإسراء	۸۰
۱۸	الکهف	۱۰
۲۶	الشعراء	۸۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۲۷	النمل	۱۹
۴۶	الأحقاف	۱۵
۶۶	التحریم	۸
دعاهای داوری و قضاوت بین ما و کافران		
۷	الأعراف	۸۹
۲۶	الشعراء	۱۱۸
دعا برای دوری از پریشانی، بیماری، مصیبت و غم و اندوه		
۲	البقرة	۱۵۶
۲۱	الأنبیاء	۸۳
۲۱	//	۸۷
۳۵	فاطر	۳۴- ۳۵
دعا برای دوری از جهالت، حصول دانش و شرح صدر		
۲	البقرة	۶۷
۲۰	طه	۲۵- ۲۸
۲۰	//	۱۱۴
دعا برای نجات از کافران، ستمگران و دشمنان		
۳	آل عمران	۱۷۳
۴	النساء	۷۵
۵	المائدة	۲۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۷	الأعراف	۴۷
۱۰	یونس	۸۵- ۸۶
۲۱	الأنبیاء	۱۱۲
۲۳	المؤمنون	۲۶
۲۳	//	۹۴
۲۶	الشعراء	۱۱۷- ۱۱۸
۲۶	//	۱۶۹
۲۸	القصص	۲۱
۴۰	غافر	۲۷
۴۴	الدخان	۲۰
۶۰	الممتحنة	۵
۶۶	التحریم	۱۱
دعا برای والدین، اصلاح بین زن و شوهر و مؤمنان		
۲	البقرة	۱۲۸
۳	آل عمران	۳۸
۱۴	إبراهیم	۳۷
۱۴	//	۴۰
۱۴	//	۴۱
۱۷	الإسراء	۲۴
۲۱	الأنبیاء	۸۹
۲۵	الفرقان	۷۴
۳۷	الصافات	۱۰۰

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۴۰	غافر	۷- ۹
۷۱	نوح	۲۸
دعا برای محفوظ ماندن از شر و وسوسه های شیطان		
۳	آل عمران	۳۶
۲۳	المؤمنون	۹۷- ۹۸
۱۱۳	الفلق	۱- ۵
۱۱۴	الناس	۱- ۶
دعاهای روزمرۀ قرآنی (در پرتو احادیث و تفاسیر)		
۳	آل عمران	۱۹۰- ۲۰۰
۱۱	هود	۴۱
۲۳	المؤمنون	۲۹
۳۹	الزمر	۴۶
۴۳	الزخرف	۱۳- ۱۴
بد دعایی		
۱۰	یونس	۸۸
۷۱	نوح	۲۴
۷۱	//	۲۶- ۲۷
۷۱	//	۲۸
دعای مغفرت برای مشرک و منافق جایز نیست		
۹	التوبة	۸۴

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
۹	//	۱۱۳
۱۹	مریم	۴۷
۲۶	الشعراء	۸۶
۶۰	الممتحنة	۴
باب ۱۶: دعا و اذکارهای متنوع		
دعاهای حضرت ابراهیم و اسماعیل علیهما السلام جهت قبول شدن عمل		
۲	البقرة	۱۲۷
دعای حضرت ابراهیم علیه السلام برای بعثت حضرت محمد صلی الله علیه و سلم		
۲	البقرة	۱۲۹
ذکری که تمام شب را کفایت می کند (در پرتو حدیث)		
۲	البقرة	۲۸۵- ۲۸۶
دعای حضرت شعیب علیه السلام برای توکل		
۱۱	هود	۸۸
ورد حضرت داود و سلیمان علیهما السلام جهت حمد و ستایش		
۲۷	النمل	۱۵

شمارۀ سوره	سوره	شمارۀ آیه
دعای ملکۀ سبأ و اعتراف به لغزش		
۲۷	النمل	۴۴
ذکر جهت حمد و سلام		
۲۷	النمل	۵۹
ورد حضرت ابراهیم علیه السلام و موحدین جهت توکل		
۶۰	الممتحنة	۴
حکم به ذکر و استغفار جهت تکمیل شدن تبلیغ و جهاد		
۱۱۰	النصر	۳